Prolog
Los Angeles, 2012

Nopţile în care se ţinea Piaţa Umbrelor erau preferatele lui Kit.

Erau nopţile când i se permitea să iasă din casă pentru a-l ajuta pe tatăl lui la stand. De la şapte ani se ducea la Piaţa Umbrelor. Opt ani mai târziu, avea aceeaşi senzaţie de şoc şi uimire când trecea pe Kendall Alley, prin Old Town Pasadena, ducându-se spre zidul acela gol de cărămidă – ca apoi să treacă prin el şi să intre brusc într-o explozie de lumină şi culoare.

Ceva mai departe erau magazinele Apple, unde se vând gadgeturi şi laptopuri, Cheesecake Factory şi magazine de produse organice, American Apparel şi buticuri la modă. Dar aici, Aleca se deschidea către o piaţă imensă, cu protecţii pe toate părţile, ca să împiedice intrarea vreunui neatent în Piaţa Umbrelor.

Piaţa Umbrelor din Los Angeles apărea în nopţile calde, când exista şi nu exista, în acelaşi timp. Kit ştia că atunci când trecea printre rândurile de standuri frumos decorate păşea într-un loc care avea să dispară odată cu primele raze ale soarelui.

Dar cât timp exista, el se bucura de ea. Era ceva să ai Darul pe care nu-l mai are nimeni. „Darul”, aşa îl numea tatăl lui, deşi lui Kit nu i se părea că seamănă cu un dar. Hyacinth, prezicătoarea cu părul violaceu de lavandă, care avea standul în capătul pieţei, îl numea Vederea.

Lui Kit i se părea o denumire mai potrivită. La urma urmei, diferenţa dintre el şi copiii obişnuiţi era că el putea să vadă lucruri pe care ei nu le vedeau. Chestii inofensive, de multe ori, spiriduşi care ieşeau din iarba uscată, crescută prin crăpăturile trotuarelor, feţele palide ale vampirilor noaptea în benzinării, un bărbat care bătea darabana pe tejgheaua unui restaurant – când se uita mai bine, Kit îşi dădea seama că degetele lui erau de fapt gheare de vârcolac. Asta i se întâmpla de când era mic şi tatăl lui fusese la fel. Vederea era o moştenire de familie.

Cel mai greu era să nu reacţioneze la toate astea. Într-o după-amiază, când venea de la şcoală, văzuse o haită de vârcolaci care se sfâşiau între ei într-un părculeţ gol. A stat acolo pe trotuar şi a ţipat până a venit poliţia, dar poliţia nu avea ce să vadă. După episodul ăsta, tatăl său l-a ţinut mai mult acasă, să înveţe singur din tot felul de cărţi vechi. Se juca pe calculator în subsol şi ieşea rar din casă ziua, sau atunci când se ţinea Piaţa Umbrelor.

În Piaţă nu-şi mai făcea probleme dacă reacţiona la ceva. Piaţa era colorată şi bizară chiar şi pentru locuitorii ei. Erau acolo ifriţi care dădeau spectacole cu djinni ţinuţi în lesă, fete peri frumoase care dansau în faţa standurilor unde se vindeau pulberi sclipitoare şi periculoase. O banshee conducea un chioşc în care, dacă intrai, ţi se spunea când o să mori, deşi Kit nu putea să-şi dea seama cine ar vrea să ştie chestia asta. Un spiriduş se oferea să-ţi găsească lucruri pe care le-ai pierdut, iar o vrăjitoare tânără, cu părul scurt, de un verde strălucitor, vindea brăţări şi pandantive fermecate, care pot face pe cineva să se îndrăgostească de tine. Când Kit s-a uitat la ea, ea i-a zâmbit.

— Hei, Romeo! Tatăl lui l-a împins uşor cu cotul în coaste. Nu te-am adus aici să flirtezi. Ajută-mă să pun firma.

A împins taburetul spre el şi i-a dat o pancartă de lemn pe care era scris cu litere arse firma lui, LA JOHNNY ROOK.

Nu era o denumire prea creativă, dar tatăl lui Kit nu dăduse niciodată pe afară de imaginaţie. Ceea ce era destul de ciudat, se gândea Kit în timp ce se

urca pe scaun să agaţe firma, pentru cineva care avea în lista de clienţi magicieni, vârcolaci, vampiri, spirite, suflete pierdute, zombi şi, la un moment dat, chiar o sirenă (se întâlniseră pe ascuns la Seaworld).

Totuşi, poate că o firmă banală era mai bună. Tatăl lui Kit vindea nişte poţiuni şi pulberi – pe sub masă vindea chiar şi un soi de arme, nu se ştie cât de legale –, dar nu astea îi aduceau pe oameni la standul lui. Chestia era că Johnny Rook ştia nişte lucruri. Nu era ceva să se întâmple în Lumea de Jos a Los Angelesului şi el să nu ştie, nu era nimeni atât de puternic încât să nu deţină el vreun secret despre persoana aceea sau cum să iei legătura cu ea. Era tipul care deţinea informaţia şi, dacă aveai bani, el ţi-o vindea.

Kit a sărit jos de pe scaun şi tatăl lui i-a dat două bancnote de cincizeci de dolari.

— Du-te şi schimbă-i la cineva, a spus el, fără să se uite la Kit. Îşi scosese de sub tejghea registrul roşu de încasări, ca să vadă probabil cine mai are să-i dea bani. N-am mărunt, a adăugat...

Kit a dat din cap şi a ieşit rapid din stand, fericit că pleacă. Orice sarcină i se dădea era pentru el un prilej de a hoinări. A trecut pe lângă un stand împodobit cu flori albe, care răspândeau un miros dulce, ameţitor, apoi pe lângă unul în faţa căruia câteva persoane îmbrăcate în haine scumpe împărţeau fluturaşi. Pe firma lor scria: PARŢIAL SUPRANATURAL? NU EŞTI SINGUR. DISCIPOLII GARDIANULUI TE INVITĂ SĂ TE ÎNSCRII LA LOTERIA FAVORURILOR. LASĂ NOROCUL SĂ INTRE ÎN VIAŢA TA.

O femeie brunetă, cu buzele roşii, a vrut să-i dea un fluturaş. Când a văzut că el nu vrea să-l ia, a aruncat o privire arzătoare pe lângă el către Johnny, care a zâmbit. Kit şi-a dat ochii peste cap – erau un milion de culte şi cultuleţe care încercau să răspândească venerarea a tot soiul de demoni sau îngeri. Nu păreau să aibă cine ştie ce succes.

S-a dus la unul dintre standurile lui preferate şi şi-a cumpărat un pahar de graniţa roşie, care avea gust de fructul pasiunii şi zmeură şi hrişcă la un loc. Întotdeauna era atent de unde cumpăra ceva – erau în Piaţă nişte bomboane şi băuturi care puteau să te nenorocească pe viaţă –, dar nimeni nu încerca să-i facă vreo porcărie fiului lui Johnny Rook. Johnny Rook ştia câte ceva despre fiecare. Enervează-l numai şi o să descoperi că secretele tale nu mai sunt secrete pentru nimeni.

Kit s-a întors să se uite la vrăjitoarea cu bijuterii fermecate. Ea nu avea stand; ca de obicei, stătea pe un sarong cu imprimeuri, genul ăla de cârpă ieftină pe care poţi să o cumperi de la Venice Beach. Când s-a apropiat de ea, a ridicat capul.

— Hei, Wren, a salutat-o el.

Se îndoia că e numele ei adevărat, dar în Piaţă toată lumea îi spunea aşa.

— Salut, frumuşelule. S-a tras puţin într-o parte să-i facă loc şi toate brăţările de la mâini şi de la picioare i-au clincănit. Ce te aduce pe la umilul meu sălaş?

El s-a aşezat pe jos lângă ea. Avea nişte blugi vechi, rupţi în genunchi. I-ar fi plăcut să poată păstra banii pe care îi dăduse tatăl lui, să-şi cumpere nişte haine.

— M-a trimis tata să-i schimb două hârtii de cincizeci.

— Ssst. A fluturat uşor mâna spre el. Sunt oameni care ar fi în stare să-ţi ia gâtul pentru două de cincizeci şi după aia ţi-ar vinde sângele, zicând că e focul dragonului.

— Mie, nu, a spus Kit, sigur pe el. Nimeni de aici nu se atinge de mine. S-a aplecat spre ea: Decât dacă vreau eu.

— Şi eu care credeam că nu mai am amulete pentru flirturi neruşinate.
— Eu sunt amuleta ta de flirturi neruşinate.
Kit le-a zâmbit unor tipi care treceau pe lângă ei, un băiat înalt, frumos, cu o şuviţă albă în părul întunecat şi o fată brunetă, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare. Ei l-au ignorat. Wren însă a devenit atentă la vederea altor doi vizitatori ai Pieţei, care veneau în spatele tinerilor, un tip solid şi o femeie cu părul castaniu împletit într-o coadă care îi atârna pe spate, ca o funie.
— Amulete de protecţie? I-a întrebat ea cu voce puternică. Garantate să vă ţină în siguranţă. Am şi de aur şi de alamă, nu numai de argint.
Femeia a cumpărat un inel cu piatra lunii, după care a plecat sporovăind cu bărbatul.
— De unde ştiai că sunt vârcolaci? A întrebat-o Kit.
— După privirea ei, a spus Wren. Vârcolacii sunt cumpărători impulsivi. Imediat le fug ochii după un obiect făcut din argint. A oftat. De când cu crimele alea, fac afaceri de nota zece cu amuletele de protecţie.
— Ce crime?
Wren s-a strâmbat.
— Un soi de magie dementă. Au apărut nişte cadavre, acoperite de cuvinte din limbile demonice. Arşi, înecaţi, cu mâinile tăiate – tot felul de zvonuri. Cum de nu ai auzit? Tu nu asculţi ce se vorbeşte?
— Nu, a spus Kit. Nu prea.
El se uita după cuplul de vârcolaci care se duceau înspre capătul nordic al Pieţei, acolo unde licantropii mergeau de obicei să-şi cumpere ce le trebuie lor – veselă din lemn sau din fier, ghivece cu mărul-lupului, pantaloni cu capse (cel puţin aşa credea el).
Cu toate că Piaţa era locul în care se întâlneau repudiaţii, de obicei fiecare specie avea locul ei favorit. Era o zonă în care vampirii se adunau să cumpere sânge cu arome sau să-şi caute noi subjugaţi dintre cei care îşi pierduseră stăpânii. Erau pavilioane împodobite cu viţă-de-vie şi flori în care spiritele naturii pluteau uşor, în timp ce vindeau amulete şi ghiceau în şoaptă viitorul. Acestea se ţineau mai departe de ceilalţi, fiindcă nu aveau voie să facă afaceri ca ei. Magicienii, cei mai rari şi mai temuţi, aveau tarabele chiar la marginea pieţei. Toţi aveau câte un semn distinctiv, care le indica puterea demonică, unii aveau coadă, alţii aripi sau coame răsucite. Kit văzuse odată o magiciană care avea pielea absolut albastră, ca un peşte.
Şi mai erau cei cu Vederea, cum erau Kit şi tatăl lui, oameni obişnuiţi, care aveau abilitatea de a vedea lumea din umbră, care puteau să străpungă cu privirea iluziile magice. Şi Wren era la fel: o vrăjitoare autodidactă, care îl plătise pe un magician să o înveţe câteva vrăji elementare, dar nu făcea paradă de asta. Oamenii n-aveau voie, teoretic, să facă magie, dar în secret mulţi plăteau să înveţe vrăji. Puteai să faci bani buni cu aşa ceva, asta dacă nu te prindeau…
— Vânătorii de umbre, a spus Wren.
— De unde ştii că mă gândeam la ei?
— Fiindcă sunt chiar acolo. Doi.
A arătat cu bărbia spre dreapta, cu ochii plini de îngrijorare.
De fapt, toată Piaţa era alarmată, iar vânzătorii începuseră să-şi ascundă pe neobservate sticlele şi cutiile cu otrăvuri şi poţiuni şi amulete cap-de-mort. Djinnii în lesă se ascundeau în spatele stăpânilor. Fetele peri se opriseră din dans şi se uitau la vânătorii de umbre, iar feţişoarele lor frumoase erau acum reci şi împietrite.

Erau doi, un băiat şi o fată, probabil de vreo şaptesprezece – optsprezece ani. Băiatul avea părul roşu, era înalt şi atletic, Kit nu putea să vadă chipul fetei, numai părul ei blond şi bogat, care îi ajungea până la mijloc. Avea o sabie aurită prinsă în curele pe spate şi păşea cu o siguranţă de sine pe care nu aveai cum s-o mimezi.

Amândoi erau echipaţi cu hainele alea negre din material gros, protector, care arătau clar că aparţin nefilimilor – jumătate om, jumătate înger, stăpânii incontestabili ai tuturor creaturilor supranaturale de pe pământ. Aveau câte un institut (un fel de secţii masive de poliţie) aproape în fiecare mare oraş de pe planetă, de la Rio la Baghdad, Lahore sau Los Angeles. Cei mai mulţi erau născuţi vânători de umbre, dar puteau să îi transforme şi pe oameni în vânători de umbre dacă aveau ei chef. Erau disperaţi să-şi sporească numărul, fiindcă mulţi se pierduseră în Războiul întunecat. Se zvonea că răpesc orice persoană sub nouăsprezece ani care li se pare că are cât de cât stofă de vânător de umbre.

Cu alte cuvinte, orice persoană care are Vederea.

— Se duc spre chioşcul tatălui tău, a şoptit Wren.

Avea dreptate. Kit s-a încordat când a văzut cum cei doi trec printre tarabe fără să se uite la ele, ducându-se drept spre chioşcul cu firma LA JOHNNY ROOK.

— Ridică-te!

Wren era deja în picioare şi i-a făcut semn lui Kit să se ridice. S-a aplecat şi şi-a strâns toate mărfurile în pânza pe care stătuseră până atunci. Kit a observat un desen ciudat pe care îl avea pe dosul palmei, un simbol ca nişte valuri de apă sub o flacără. Poate şi-l făcuse singură.

— Trebuie să plec, a spus Wren.

— Din cauza vânătorilor de umbre? A întrebat-o el surprins, după ce s-a ridicat ca să-i dea voie să-şi strângă lucrurile.

— Ssst.

S-a îndepărtat în grabă, cu părul ei colorat fluturând.

— Ciudat, a mormăit Kit şi a pornit spre chioşcul tatălui său.

A luat-o printr-o parte şi s-a apropiat cu capul în jos şi cu mâinile în buzunare. Era sigur că tatăl lui o să ţipe la el că a venit în faţa vânătorilor de umbre – mai ales de când cu zvonurile astea care spuneau că răpesc orice mundan de sub nouăsprezece ani care are darul Vederii –, dar nu putea rezista tentaţiei de a trage cu urechea.

Fata blondă stătea aplecată, cu coatele sprijinite de tejghea.

— Îmi pare bine să te văd, Rook, a spus ea cu un zâmbet trufaş.

E drăguţă s-a gândit Kit. Era mai mare ca el, iar băiatul care o însoţea era mult mai înalt ca el. Şi ea era vânător de umbre. Aşa că el n-avea nicio şansă, dar oricum era drăguţă. Avea braţele descoperite, iar pe unul dintre ele era o cicatrice palidă, care se întindea de la cot până la încheietura mâinii. Şi tatuaje negre, nişte simboluri ciudate care îi acopereau aproape toată pielea. Unul se vedea puţin din V-ul cămăşii. Erau rune, Peceţi vrăjitoreşti care le dădeau putere vânătorilor de umbre. Numai ei puteau să le aibă. Dacă desenai una de-asta pe pielea unui om normal sau a unuia din Lumea de Jos, înnebunea.

— Şi ăsta cine e? A întrebat Johnny Rook, arătând cu bărbia spre ciudatul vânător de umbre. Faimosul parabatai!

Kit s-a uitat la cei doi cu şi mai mult interes. Toată lumea care auzise de nefilimi ştia ce sunt parabatai-i. Doi vânători de umbre care îşi jurau unul altuia devotament platonic pentru totdeauna, să lupte mereu alături de

celălalt. Să trăiască şi să moară pentru celălalt. Jace Herondale şi Clary Fairchild, cei mai cunoscuţi vânători de umbre din lume, aveau câte un pambatai. Până şi Kit ştia asta.

— Nu, a spus fata tărăgănat, luând în mână un borcan cu lichid verzui de lângă casa de marcat.

Se presupunea că e poţiune de dragoste, deşi Kit ştia că multe borcane nu aveau în ele decât apă cu colorant alimentar.

— Nu e chiar locul preferat pentru Julian, a spus fata, apoi s-a uitat puţin prin Piaţă.

— Eu sunt Cameron Ashdown.

Vânătorul de umbre cu părul roşu a întins mâna spre Johnny, iar acesta, cu un aer deconcertat, i-a strâns-o. Kit a profitat de ocazie şi s-a strecurat în spatele tejghelei.

— Sunt prietenul Emmei.

Blonda – Emma – s-a strâmbat, aproape imperceptibil. Cameton Ashdown o fi acum prietenul ei, s-a gândit Kit, dar n-ar pune pariu că va mai fi mult timp.

— Ha! A făcut Johnny şi i-a luat din mână borcanul. Deci presupun că ai venit să termini ce-ai început.

A scos din buzunar ceva care semăna cu o bucată de pânză roşie. Kit s-a holbat la ei. Ce putea să fie aşa de interesant la bucata aia de cârpă?

Emma şi-a îndreptat spatele. Acum părea nerăbdătoare.

— Ai găsit ceva?

— Dacă o pui în maşina de spălat împreună cu rufe albe, îţi va face sigur şosetele roz.

Emma a luat pânza cu o privire încruntată.

— Vorbesc serios. Nu ştii pe câţi a trebuit să mituiesc ca să fac rost de ea. A fost în Labirintul Spiralat. Este o bucată din cămaşa pe care o purta mama mea când a fost ucisă.

Johnny a ridicat mâna.

— Ştiu. Am vrut doar să...

— Nu fi sarcastic. Eu sunt sarcastică şi ironică. Tu nu trebuie decât să te laşi scuturat de informaţii.

— Sau plătit pentru ele, a spus Cameron Ashdown. E bine şi să fii plătit pentru informaţii.

— Uite ce e, n-am cum să te ajut, a spus tatăl lui Kit. Aici nu e vorba de magie. E doar o cârpă. Ruptă şi înmuiată în apă de mare, dar tot cârpă.

Dezamăgirea s-a văzut clar şi fără echivoc pe faţa fetei. Ea nu a făcut nicio încercare s-o ascundă, a luat doar cârpa şi a băgat-o în buzunar. Kit a simţit fără să vrea un fel de milă pentru ea şi asta l-a surprins – nu credea că o să compătimească vreodată un vânător de umbre.

Emma s-a uitat la el, de parcă ar fi zis Kit ceva.

— Deci, a spus ea, cu o sclipire rapidă în ochi, ai şi tu darul Vederii, ca tatăl tău, nu-i aşa? Câţi ani ai?

Kit a îngheţat. Tatăl lui s-a aşezat imediat în faţa lui, ca să nu-l mai vadă Emma.

— Eu credeam că vrei să mă întrebi ceva despre crimele care au avut loc în ultimul timp. Nu eşti la curent, Carstairs?

Se pare că Wren avusese dreptate, s-a gândit Kit – toată lumea ştia de crimele astea. Şi-a dat seama după nota de avertisment pe care o avea vocea tatălui său că ar fi cazul să se facă nevăzut, dar era blocat în spatele tejghelei şi n-avea pe unde să plece.

— Am auzit nişte zvonuri despre mundani morţi, a spus Emma.

În general, vânătorii de umbre rosteau cu un dispreţ total cuvântul prin care îi desemnau pe oamenii normali. Dar Emma părea doar obosită.

— Noi nu investigăm cazurile în care mundanii se omoară între ei. Asta-i treaba poliţiei.

— Au fost şi spirite ale naturii moarte, a spus Johnny. O parte dintre cadavre erau spirite ale naturii.

— Nu putem să le investigăm, a spus Cameron. Doar ştii asta. Pacea Rece ne-o interzice.

Kit a auzit un murmur slab venind dinspre chioşcurile din apropiere, un sunet care l-a făcut să-şi dea seama că nu e singurul care trage cu urechea.

Pacea Rece era Legea vânătorilor de umbre. Fusese adoptată cu vreo cinci ani în urmă. Nici nu îşi amintea prea bine cum fusese înainte de ea. Oricum, ei o numeau Lege. În realitate, erau mai mult pedepse.

Când Kit avea zece ani, războiul dintre repudiaţi şi vânătorii de umbre zguduise universul. Un vânător de umbre, Sebastian Morgenstern, se ridicase împotriva alor săi, mergând din Institut în Institut, distrugându-i pe ocupanţii acestora, punând stăpânire pe trupurile lor ca să-i forţeze să lupte pentru el ca o armată de sclavi cu creierul spălat. Aproape toţi vânătorii de umbre de la Institutul din Los Angeles fuseseră ucişi sau luaţi de el.

Kit mai avea uneori coşmaruri cu asta, cu râuri de sânge pe holuri pe care nu le văzuse niciodată, cu pereţi pictaţi cu runele nefilimilor.

Sebastian fusese ajutat de neamul spiritelor naturii în încercarea lui de a-i distruge pe vânătorii de umbre. Kit învăţase la şcoală despre zâne: nişte creaturi micuţe şi simpatice care trăiau în copaci şi purtau pălării de flori. Neamul spiritelor naturii nu era deloc aşa. În rândul lor găseai de la sirene, elfi şi kelpii cu dinţi de rechin, până la aristocraţia spiritelor naturii, cele care aveau gradul cel mai înalt la curţile lor. Spiritele naturii aristocrate erau înalte, frumoase şi înfricoşătoare. Erau împărţite în două grupuri: Curtea Elfilor Luminii, un loc periculos, stăpânit de o regină pe care n-a mai văzut-o nimeni de mulţi ani, şi Curtea Elfilor întunericului, un loc sumbru, plin de pericole şi magie neagră, condus de un rege ca un monstru legendar.

Cum spiritele naturii erau creaturi din Lumea de Jos şi juraseră loialitate vânătorilor de umbre, trădarea lor era de neiertat. Vânătorii de umbre le pedepsiseră crunt printr-o acţiune care ajunsese să fie cunoscută acum drept Pacea Rece: le-au silit să plătească sume uriaşe pentru reconstruirea clădirilor distruse pe care le aveau vânătorii de umbre, le-au confiscat armatele şi le-au dat ordin celorlalţi repudiaţi să nu le ajute niciodată. Pedeapsa dată celui care ar fi ajutat un spirit al naturii era foarte severă.

Spiritele naturii erau un popor mândru, străvechi şi magic, cel puţin aşa se spunea. Kit le ştia că fiind doar distruse. Cei mai mulţi dintre repudiaţi şi locuitori din ţinutul adumbrit aflat între lumea mundană şi cea a vânătorilor de umbre nu le antipatizau şi nici nu le prea purtau pică. Dar niciunul dintre ei nu era dispus să încalce hotărârea vânătorilor de umbre. Vampirii, vârcolacii şi magicienii păstrau cu toţii distanţa faţă de ele, mai puţin în locurile astea precum Piaţa Umbrelor, unde banii contau mai mult decât Legea.

— Serios? A făcut Johnny. Şi dacă ţi-aş spune că trupurile lor erau pline de înscrisuri?

Emma a ridicat capul brusc. Ochii ei erau căprui-închis, aproape negri, contrastând puternic cu părul ei blond.

— Cum ai spus?

— Ai auzit ce-am spus.

— Ce fel de înscrisuri? În aceeaşi limbă în care erau înscrisurile de pe trupul părinţilor mei?

— Nu ştiu, a spus Johnny. Doar atât am aflat. Oricum, mi se pare dubios, nu crezi?

— Emma, a spus Cameron alarmat. Celor din Conclav n-o să le placă asta.

Conclavul erau guvernul vânătorilor de umbre. Din câte ştia Kit, nimic nu le plăcea lor...

— Nu-mi pasă, a spus Emma.

Era clar că uitase complet de Kit; se uita la tatăl lui cu ochii aprinşi.

— Spune-mi ce e de spus. Îţi dau două sute.

— Bine, dar prea multe nu ştiu, a spus Johnny. Cineva e înşfăcat şi câteva nopţi mai târziu e găsit mort.

— Şi când a fost ultima oară „înşfăcat” cineva? A întrebat Cameron.

— Acum două nopţi, a răspuns Johnny, în mod clar convins că îşi merita banii. Probabil că mâine-noapte i se va găsi cadavrul. Tot ce-aveţi de făcut e să apăreţi acolo şi să-l prindeţi pe cel care-l aruncă.

— Şi de ce nu ne spui şi cum să facem asta? A întrebat Emma.

— Umblă vorba că următorul cadavru o să fie abandonat în West Hollywood. La barul Sepulcru.

Emma a bătut din palme, încântată. Prietenul ei i-a rostit iar numele, pe tonul acela de avertizare, dar şi Kit ar fi putut să-i spună că-şi pierde timpul. Nu mai văzuse niciodată o fată aşa de încântată de ceva – nici de vreun actor celebru, nici de vreo trupă de băieţi, nici de vreo bijuterie. Fata asta practic jubila la gândul unui cadavru.

— Şi de ce nu faci tu asta, dacă tot eşti aşa de preocupat de crime? L-a întrebat Cameron pe Johnny.

Are ochi frumoşi, şi-a spus Kit. Erau o pereche al naibii de frumoasă. Aproape enervant de frumoasă. Se întreba cum o fi arătând faimosul Julian. Dacă era prietenul platonic pentru eternitate al acestei fete, probabil că era un zdrahon.

— Fiindcă nu vreau, a spus Johnny. Pare periculos. Dar vouă vă place pericolul. Nu-i aşa, Emma?

Emma a zâmbit. Kit a avut impresia că Johnny o cunoaşte destul de bine pe Emma. Era clar că mai venise pe aici şi înainte – era ciudat că el o vedea acum pentru prima oară, dar e adevărat că nu venea chiar mereu la Piaţă. În timp ce ea băga mâna în buzunar şi scotea un sul de bancnote pe care i-l întindea tatălui său, Kit se gândea dacă ea o fi fost vreodată la ei acasă. Când îi veneau acasă clienţi, tatăl lui îl punea să stea în subsol, unde trebuia să nu scoată niciun sunet. „Oamenii cu care am eu de-a face nu sunt genul de oameni cu care e bine să te întâlneşti tu”, doar atât îi spunea.

Odată, Kit a urcat în casă, din întâmplare, când tatăl lui tocmai avea o întâlnire cu nişte monştri înfăşuraţi în robe cu glugă. Cel puţin aşa i s-a părut lui Kit, că erau monştri: aveau ochii şi gura cusute şi capetele chele şi lucioase. Tatăl lui i-a spus că erau Gregori, Fraţii Tăcuţi – vânători de umbre crestaţi şi torturaţi prin magie, care deveniseră mai mult decât nişte oameni; vorbeau cu mintea şi puteau citi gândurile. După asta, Kit nu s-a mai dus niciodată sus când tatăl lui avea o „întâlnire”.

Kit ştia că tatăl lui e un infractor. Ştia că vinde secrete ca să câştige bani, dar niciodată minciuni: Johnny se mândrea că are numai informaţii bune. Kit ştia că şi viaţa lui se va desfăşură probabil după acelaşi tipar. E greu să duci o viaţă normală când te prefaci mereu că nu vezi ce se întâmplă în faţa ochilor tăi.

— Ei, mersi de informaţie, a spus Emma, dând să se îndepărteze de chioşc.

Mânerul de aur al sabiei strălucea în lumina care venea de la tarabele Pieţei. Kit se întreba cum era să fii nefilim. Să trăieşti printre indivizi care văd ca şi tine. Să nu-ţi fie frică de pericolele care pândesc din umbră.

— Ne mai vedem, Johnny.

A făcut cu ochiul – spre Kit.

Johnny s-a răsucit spre el, în timp ce fata se pierdea în mulţime alături de prietenul ei.

— I-ai spus ceva? L-a întrebat Johnny. De ce s-a uitat aşa la tine?

Kit şi-a ridicat mâinile într-un gest de apărare.

— N-am spus nimic, a protestat el. Cred că m-a observat că ascultam.

Johnny a oftat.

— Încearcă să te faci mai puţin observat.

Piaţa revenise la viaţă acum, că plecaseră vânătorii de umbre. Kit auzea muzica şi gălăgia celor care vorbeau cu însufleţire.

— Cât de bine o cunoşti pe fata vânător de umbre?

— Pe Emma Carstairs? Vine la mine de ani de zile. Se pare că nu prea îi pasă că încalcă legile nefilimilor. Îmi place de ea, atât cât poate să-ţi placă unul de-ăştia.

— Voia să afle cine i-a ucis părinţii.

Johnny a deschis un sertar.

— Nu ştiu cine i-a ucis părinţii, Kit. Probabil nişte spirite ale naturii. Asta a fost în timpul Războiului întunecat, a spus, părând foarte mândru de el. Aşa c-am vrut s-o ajut. Care-i problema? Şi banii vânătorilor de umbre sunt buni.

— Şi ai vrut ca vânătorii de umbre să îşi îndrepte atenţia spre altceva în afară de tine, a spus Kit.

Era doar o bănuială, dar, credea el, una îndreptăţită.

— Ai vreo chestie în desfăşurare?

Johnny a trântit la loc sertarul.

— Poate.

— Pentru cineva care vinde secrete, în mod sigur ţii cam multe pentru tine, a bombănit Kit, înfundându-şi mâinile în buzunare.

Tatăl lui i-a înconjurat umerii cu braţul, un gest rar de afecţiune.

— Cel mai mare secret al meu, a spus el, eşti tu.

1
Un Sepulcru în acest regat

— Pur şi simplu, nu merge, a spus Emma. Relaţia asta, vreau să zic.

De la capătul celălalt al firului s-au auzit nişte cuvinte dezolate. Emma abia putea să le descifreze – semnalul nu era prea grozav pe – acoperişul barului Sepulcru. Se plimba pe marginea acoperişului, privind în jos în curtea interioară. Arborii de jacaranda erau împodobiţi cu instalaţii luminoase, iar grădina era plină de mese şi scaune ultramoderne şi elegante. Tineri şi tinere la fel de eleganţi şi ultramoderni stăteau la mesele acelea şi vinul din paharele lor sclipea în culori limpezi, roşu, roz şi alb. Cineva închiriase barul pentru o petrecere privată. Un fel de banner aniversar, plin de paiete, fusese atârnat între doi copaci, iar chelnerii se strecurau prin mulţimea de invitaţi cu tăvi de cositor pline de gustări.

Scena asta luxoasă avea ceva care o făcea pe Emma să-şi dorească s-o

strice cumva, eventual să arunce peste ei nişte ţigle de pe acoperiş, sau să facă o săritură drept în mijlocul lor. Dar Conclavul ar ţine-o la zdup mult şi bine pentru un astfel de comportament. Mundanii nu trebuie nici măcar să zărească vreun vânător de umbre. Chiar dacă Emma ar fi sărit în mijlocul lor, petrecăreţii nici măcar n-ar fi văzut-o.

Era acoperită toată cu rune de iluzie magică, pe care i le desenase Cristina şi care o făceau invizibilă pentru cei care nu aveau darul Vederii.

Emma a oftat şi a dus iar telefonul la ureche.

— Bine, relaţia noastră, a spus ea. Relaţia noastră nu merge.

— Emma, a şuierat Cristina tare, din spate.

Emma s-a întors, perfect echilibrată pe marginea acoperişului. Cristina stătea pe panta acoperişului, în spatele ei, lustruind cu o cârpă bleu un cuţit de aruncat. Era din acelaşi material din care era făcută şi bandana care îi ţinea părul negru să nu îi vină peste faţă. La Cristina totul era perfect aranjat şi pus la punct – reuşea să arate la fel de profesională în echipamentul ei negru de luptă ca oricare individ îmbrăcat în ţinută office. Medalionul de aur, care-i purta noroc, lucea stins la gâtul ei, la fel cum a sticlit şi inelul cu trandafiri de Rosales, moştenire de familie, atunci când a pus lângă ea cuţitul înfăşurat în cârpa albastră.

— Emma, adu-ţi aminte. Foloseşte propoziţii care încep cu „eu”.

Cameron încă turuia la telefon să se întâlnească, să stea de vorbă, ceva de genul ăsta, dar Emma ştia că n-avea niciun sens. Era atentă la scena de jos – era acolo o umbră care se strecura prin mulţime, sau doar i se părea? Poate doar îşi dorea să vadă asta. Johnny Rook era de obicei o sursă de încredere, părea foarte sigur de el când îi spusese de noaptea asta şi Emma ar fi fost furioasă dacă s-ar fi echipat degeaba din cap până în picioare, plină de entuziasm, ca să descopere că nu avea să mai fie nicio luptă în care să-şi consume energia.

— E vorba despre mine, nu despre tine, a spus ea la telefon.

Cristina a încurajat-o, ridicând în sus degetul mare.

— Eu m-am săturat de tine. A zâmbit larg când a văzut-o pe Cristina luându-şi capul în mâini. Deci poate vrei să fim din nou doar prieteni?

S-a auzit un clic când Cameron a închis. Emma şi-a băgat telefonul în suportul de la centură şi a început iar să scruteze mulţimea. Nimic. Enervată, s-a căţărat pe acoperiş, lângă Cristina.

— Ei, cred că putea să fie şi mai bine, a spus ea.

— Zău? Cristina şi-a luat mâinile de pe faţă. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

Emma a oftat şi a întins mâna după stela ei, instrumentul delicat de scriere din adamas pe care vânătorii de umbre îl foloseau pentru inscripţionarea runelor magice pe piele. Avea un mâner sculptat din os de demon; i-l făcuse cadou Jace Herondale, primul băiat de care fusese îndrăgostită. De obicei, pentru vânătorii de umbre stela era cum e creionul pentru mundani, dar pentru Emma stela asta avea o semnificaţie specială şi o întreţinea cu aceeaşi grijă cu care îşi îngrijea sabia.

— Mereu se întâmplă aşa. Totul e foarte bine, până când mă trezesc într-o bună dimineaţă că până şi vocea lui îmi întoarce stomacul pe dos. S-a uitat la Cristina cu o figură vinovată. Am încercat, a adăugat ea. Am aşteptat săptămâni! Am tot sperat că va fi mai bine. Dar n-a fost

Cristina a bătut-o uşor pe braţ.

— Ştiu, cuata, a spus ea. Nu eşti prea grozavă când e vorba de...

— Tact? A sugerat Emma.

Engleza Cristinei era aproape complet lipsită de accent şi Emma uita de multe ori că nu e limba ei maternă. Pe de altă parte, Cristina vorbea fluent şapte limbi străine, în afară de spaniola ei nativă. Emma vorbea doar engleză, rupea ceva în spaniolă, greacă şi latină, putea să citească în trei limbi demonice şi ştia să înjure în cinci limbi.

— Voiam să spun relaţii amoroase, a spus Cristina.

Ochii ei căprui-închis au avut o mică strălucire.

— Sunt aici de numai două luni, în timpul ăsta ai uitat de trei întâlniri pe care le aveai cu Cameron şi de ziua lui, iar acum i-ai dat papucii fiindcă ai o pândă proastă.

— Nu vrea decât să se joace jocuri video, a protestat Emma. Detest jocurile video.

— Nimeni nu e perfect, Emma.

— Dar unii sunt perfecţi pentru alţii. Nu crezi că aşa trebuie să fie?

Chipul Cristinei a căpătat o expresie ciudată, dar a dispărut aşa de repede, încât Emma a fost convinsă că i s-a părut. Uneori, Emma era nevoită să-şi aducă aminte că oricât de apropiată se simţea ea de Cristina, de fapt nu o cunoştea – nu o cunoştea aşa cum îl cunoştea pe Jules, aşa cum cunoşti pe cineva cu care ţi-ai petrecut clipă de clipă ce când erai copil. Ce se întâmplase cu ea în Mexic – ce o făcuse să ajungă la Los Angeles, departe de familia şi de prietenii ei – era ceva despre care nu îi vorbise niciodată.

— Ei, a spus Cristina, cel puţin ai avut înţelepciunea să mă iei cu tine ca sprijin moral în acest moment dificil.

Emma a împuns-o cu stela.

— Nu am avut de gând să-i dau papucii lui Cameron. Eram aici amândouă, el a sunat şi i-am văzut faţa pe telefon – mă rog, am văzut o lamă pe telefon, fiindcă nu am avut o fotografie de-a lui şi am pus o lamă –, iar lama aia m-a înfuriat aşa de rău, că nu am putut să mă abţin.

— În ziua de azi nu e bine să fii lamă.

— Dar e vreodată bine, crezi?

Emma a întors stela şi s-a apucat să deseneze pe braţ o rună de călcătură sigură. Se lăuda că are un echilibru excelent şi fără rune, dar când eşti pe un acoperiş, poate e mai bine să te asiguri.

I-a zburat gândul la Julian, aflat departe, în Anglia, şi parcă a simţit o durere în inimă. El ar fi fost încântat că e prudentă. Probabil ar fi spus ceva amuzant şi drăgăstos, sau vreo autoironie. Îi era groaznic de dor de el, dar presupunea că aşa şi trebuie să fie când eşti parabatai, legat indestructibil de cineva prin magie şi prietenie.

Îi era dor de toţi cei din familia Blackthorn. Crescuse cu Julian, se jucase cu el, cu surorile şi cu fraţii lui, trăise alături de ei de când avea doisprezece ani – când îşi pierduse părinţii şi când Julian, care nu mai avea de mult mamă, îşi pierduse şi tatăl. De la statutul de copil unic, Emma ajunsese în mijlocul unei familii mari, gălăgioase, agitate şi iubitoare. Nu fusese chiar totul uşor, dar i-a adorat pe toţi, de la Drusilla cea timidă până la Tiberius, pasionatul de poveşti poliţiste. Plecaseră la începutul verii în Sussex, în vizită la o mătuşă – familia Blackthorn era originară din Marea Britanie. Marjorie, îi povestise Julian, avea aproape o sută de ani şi putea muri în orice moment, aşa că trebuiau s-o viziteze. Era o obligaţie morală.

Aşa că plecaseră cu toţii pentru două luni, toţi, în afară de unchiul lor, care era conducătorul Institutului. Şocul suferit de Emma fusese extrem de puternic. Institutul zgomotos era acum tăcut. Cel mai rău era că atunci când Julian era plecat, ea simţea efectiv lipsa lui, ca un fel de nelinişte, un fel de

durere surdă în piept.

Relaţia cu Cameron nu o ajutase cu nimic, dar sosirea Cristinei ajutase enorm. Nu e ceva neobişnuit ca vânătorii de umbre care împlinesc optsprezece ani să viziteze institute străine ca să înveţe obiceiurile altora. Cristina venise la Los Angeles din Mexico City – nimic neobişnuit în asta, numai că mereu îţi dădea impresia că fuge de cineva sau ceva. În timpul ăsta, Emma fugea de singurătate. Au dat una peste alta imediat şi au devenit cele mai bune prietene mai repede decât şi-ar fi închipuit Emma că se poate întâmpla.

— Măcar Diana va fi încântată că i-ai dat papucii lui Cameron, a spus Cristina. Am impresia că nu prea îl plăcea.

Diana Wrayburn era tutorele familiei Blackthorn. Era extrem de deşteaptă, extrem de severă şi extrem de enervată că Emma adormea în timpul orei fiindcă ieşise în oraş în noaptea precedentă.

— Diana consideră că toate relaţiile nu fac decât să te distragă de la învăţătură, a spus Emma. De ce să te duci la o întâlnire, când ai putea în timpul ăsta să mai înveţi o limbă demonică? Vreau să zic, cine nu şi-ar dori să ştie cum se spune în purgatică „Vii adesea pe aici?”

Cristina a început să râdă.

— Zici că eşti Jaime. El detesta să înveţe.

Emma a ciulit urechile: Cristina vorbea foarte rar de prietenii sau ritrilia ei din Mexico City. Ştia că unchiul ei condusese Institutul din Mexico City şi că fusese ucis în Războiul întunecat, după care mama sa îi luase locul la conducere. Ştia că tatăl ei murise când ea era mică.Mai mult, nu.

— Dar nu şi Diego. El era pasionat. Lucra în plus, de plăcere.

— Diego? Tipul perfect? Cel pe care îl iubeşte mama ta?

Mâna a început să deseneze cu stela pe braţ runa pentru vedere la distanţă. Uniforma ei avea mâneci până la coate şi toată partea descperită a braţelor era plină de cicatricele palide ale vechilor rune care fuseseră desenate pe ele.

Cristina a întins mâna şi i-a luat stela.

— Dă-mi-o. Lasă-mă s-o fac eu.

A continuat desenul runei începute de Emma. Cristina avea o mână extraordinară când era vorba de rune, atentă şi precisă.

— Nu vreau să vorbesc despre Diego cel Perfect, a spus Cristina. Vorbeşte destul mama. Pot să te întreb ceva?

Emma a dat din cap. Apăsarea stelei pe piele era familiară, aproape plăcută.

— Ştiu că ai vrut să vii aici pentru că ţi-a spus Johnny Rook că au fost găsite cadavre cu înscrisuri pe ele şi că el crede că în noaptea asta o să mai apară unul.

— Corect.

— Şi tu speri ca înscrisurile astea să fie identice cu cele de pe trupurile părinţilor tăi.

Emma s-a încordat. Fără să vrea. De fiecare dată când venea vorba despre uciderea părinţilor ei, simţea o durere vie, de parcă ar fi fost ieri. Chiar şi atunci când persoana care vorbea despre asta era cineva aşa de delicat precum Cristina.

— Da.

— Cei din Conclav spun că Sebastian Morgenstern i-a ucis pe părinţii tăi, a continuat Cristina. Aşa mi-a spus Diana. Ei sunt convinşi de asta. Dar tu nu crezi.

Conclavul. Emma a privit în noaptea Los Angelesului, la explozia strălucitoare de electricitate care era cerul, la şirurile nesfârşite de firme

luminoase de pe Sunset Boulevard. „Conclavul” fusese un cuvânt inofensiv când îl auzise prima oară. Conclavul era pur şi simplu guvernul nefilimilor, constituit din vânători de umbre activi, trecuţi de optsprezece ani.

Teoretic, toţi vânătorii de umbre aveau drept de vot şi erau egali. Practic, însă, unii vânători de umbre erau mai influenţi decât alţii: ca în oricare partid politic, şi cei din Conclav erau atinşi de corupţie sau prejudecăţi. La nefilimi, asta însemna un cod strict de onoare şi de reguli la care toţi vânătorii de umbre erau siliţi să adere, dacă nu erau dispuşi să suporte consecinţe grave.

Conclavul avea un motto: „Legea e dură, dar e Lege”. Toţi vânătorii de umbre ştiau ce înseamnă asta. Regulile impuse de legile Conclavului trebuiau să fie respectate, indiferent cât de greu sau de dureros ar fi. Legea e mai presus de orice – de nevoile personale, de durere, de pierderile suferite, de incorectitudine, de trădare. Când cei din Conclav îi spuseseră Emmei că trebuie să se împace cu gândul că părinţii ei fuseseră ucişi în Războiul întunecat, de fapt îi impuseseră asta.

Dar ea nu acceptase.

— Nu, a spus încet Emma. Nu cred asta.

Cristina s-a oprit o clipă cu stela în aer, cu runa neterminată. Aiamas-ul a sclipit în lumina lunii.

— Ai putea să-mi spui de ce?

— Sebastian Morgenstern îşi aduna o armată, a spus Emma, fără să-şi ia ochii de la oceanul de stele. Îi lua pe vânătorii de umbre şi îi transforma în monştri care îl slujeau pe el. Nu îi marca prin înscrisuri în limbi demonice ca să-i arunce apoi în ocean. Când nefilimii au încercat să ia de acolo trupurile părinţilor mei, acestea s-au dizolvat. Asta nu s-a întâmplat cu victimele lui Sebastian.

Degetele ei au mângâiat uşor ţiglele de pe acoperiş.

— Şi... e o senzaţie. Nu o senzaţie trecătoare. E ceva de care am fost convinsă întotdeauna. Ceva de care mă conving tot mai mult, pe zi ce trece. Sunt convinsă că moartea părinţilor mei a fost diferită. Şi dacă se pune moartea lor în cârca lui Sebastian, înseamnă că... A tăcut, cu un oftat. Scuză-mă. Vorbesc prostii. Uite, probabil nu e deloc aşa. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta.

— Îmi fac griji pentru tine, a spus Cristina, dar s-a apucat din nou să deseneze runa de pe mâna ei şi a terminat-o fără să mai spună vreun cuvânt.

Asta era ceva care îi plăcuse Emmei din clipa în care o întâlnise – niciodată nu insista şi nu făcea presiuni.

După ce Cristina a terminat, Emma a privit cu admiraţie runa de pe oraşul ei. Simbolul runei de vedere la distanţă strălucea limpede şi curat

— Singura persoană cunoscută care desenează rune mai bine ca tine este Julian, a spus ea. Dar el e artist...

— Julian, Julian, Julian, a îngânat-o Cristina, tachinând-o. Julian e pictor, Julian e un geniu, Julian ar şti cum să rezolve asta, Julian ar putea să construiască asta. Ştii, în ultimele şapte săptămâni am auzit lucruri atât de minunate despre Julian, încât mă tem că atunci când îl voi întâlni mă voi îndrăgosti pe loc de el.

Emma şi-a frecat uşor picioarele cu mâinile aspre. Era încordată, neliniştită, tensionată. Ambalată la maximum pentru luptă, dar fără să aibă parte de o luptă, s-a gândit ea. Nu era de mirare că se simţea aşa de nervoasă.

— Nu cred că e genul tău, a spus ea. Dar este parabatai-ul meu, aşa că nu sunt obiectivă.

Cristina i-a înapoiat stela.

— Mi-am dorit întotdeauna un parabatai, a spus ea, puţin melancolică. Cineva care să jure că te va proteja şi că va avea grijă de tine. Cel mai bun prieten, pentru toată viaţa.

Cel mai bun prieten, pentru toată viaţa. Când muriseră părinţii ei, Emma se luptase din răsputeri să rămână alături de cei din familia Blackthorn. Pe de o parte, pentru că pierduse tot ce îi era familiar şi nu ar fi suportat să pornească de la zero, iar pe de altă parte, pentru că voia să rămână în Los Angeles, ca să poată investiga moartea părinţilor ei.

Putea să fie cam stânjenitor; putea să se simtă izolată, singura Carstairs într-o casă plină de membri ai familiei Blackthorn. Dar nu se simţise niciodată aşa, datorită lui Jules. Parabatai era mai mult decât o prietenie, mai mult decât o legătură de familie; era o relaţie care te lega indestructibil, într-un fel pe care toţi vânătorii de umbre îl respectau şi îl recunoşteau la fel ca pe legătura dintre soţ şi soţie.

Nimeni nu putea să-i separe pe parabatai. Nu ar fi îndrăznit cineva să încerce: parabatai-i erau şi mai puternici împreună. Luptau împreună ca şi cum şi-ar fi ghicit gândurile. O singură rună de la parabatai-ui tău era mult mai puternică decât zece rune pe care ţi le-ar fi dat altcineva. De multe ori, parabatai-i aveau cenuşa îngropată în acelaşi mormânt, ca să nu fie separaţi nici în moarte.

Nu toţi aveau parabatai; de fapt, foarte puţini aveau. Era un angajament care te leagă pe toată viaţa. Jurai să stai lângă acea persoană mereu, jurai să o protejezi mereu, să te duci oriunde se duce şi ea, să consideri că familia sa este şi familia ta. Jurământul, ale cărui cuvinte erau luate din Biblie, era străvechi: Unde vei merge tu, voi merge şi eu; poporul tău va fi poporul meu; unde vei muri tu, voi muri şi eu şi voi fi îngropat acolo.

Dacă ar fi să existe ceva echivalent în limba mundanilor, s-a gândit Emma, acesta ar fi „suflet-pereche”. Un suflet-pereche platonic. Nu ai voie să intri într-o relaţie amoroasă cu parabatai-ul tău. Ca multe alte lucruri, şi acesta era împotriva Legii. Emma nu pricepuse niciodată de ce – nu avea niciun sens –, dar, în fond, multe dintre prevederile Legii nu aveau sens. Nu avea sens ca cei din Conclav să-i exileze şi să-i abandoneze pe fraţii vitregi ai lui Julian, Elelen şi Mark, doar pentru că mama lor fusese un spirit al naturii, dar făcuseră şi asta când concepuseră Pacea Rece.

Emma s-a ridicat în picioare şi şi-a pus stela la centura cu arme.

— Ei bine, cei din familia Blackthorn se întorc poimâine. Atunci o să-l vezi pe Julian.

S-a îndreptat din nou spre marginea acoperişului, iar de data asta a auzit un scrâşnet de ghete pe ţigle, care îi spunea că venise şi Cristina după ea.

— Vezi ceva?

— Poate nu se întâmplă nimic.

Cristina a ridicat din umeri.

— Poate e doar o petrecere.

— Johnny Rook era foarte sigur, a spus Emma încet.

— Nu cumva Diana ţi-a interzis clar să te întâlneşti cu el?

— Poate mi-a zis să nu-l mai văd, a recunoscut Emma. Poate chiar l-a numit „un infractor care comite fărădelegi”, ceea ce trebuie să spun că mi s-a părut cam prea aspru, dar nu mi-a interzis să mă duc la Piaţa Umbrelor.

— Pentru că toată lumea ştie deja că vânătorii de umbre nu ar trebui să se ducă în Piaţa Umbrelor.

Emma a ignorat argumentul ei.

— Şi dacă dau peste Rook, să zicem în Piaţa Umbrelor, şi el scapă nişte

informaţii în timp ce stăm de vorbă, iar eu scap din greşeală nişte bani, cine poate să spună că „plătesc pentru informaţii”? Suntem doi prieteni, unul care e cam neatent cu bârfele lui şi altul care e neatent cu banii...

— Nu ăsta e spiritul Legii, Emma. Mai ştii? Legea e dură, dar e Lege.

— Credeam că era „Legea e enervantă, dar e şi flexibilă”.

— Nu aşa sună deviza. Şi Diana o să te omoare.

— Nu şi dacă rezolvăm misterul crimelor. Rezultatul final va justifica mijloacele. Şi dacă n-o să se întâmple nimic, nici nu e cazul să afle despre asta. Nu?

Cristina nu a răspuns.

— Nu? A repetat Emma.

Cristina a respirat precipitat.

— Vezi? A întrebat ea, arătând cu mâna.

A văzut. A văzut un bărbat înalt, frumos, cu părul aranjat, cu tenul palid şi haine croite dichisit, care înainta prin mulţime. Când trecea, bărbaţii şi femeile întorceau capul să se uite după el, cu un aer de încântare fascinată.

— E învăluit în iluzie magică, a spus Cristina.

Emma a ridicat o sprânceană. Iluzia magică era ceea ce foloseau în mod normal repudiaţii pentru a se ascunde de ochii mundanilor. Şi vânătorii de umbre puteau folosi Peceţi care aveau cam acelaşi efect, dar nefilimii nu considerau că ar fi magie. Magia era apanajul magicienilor; runele erau darul primit de la înger.

— Întrebarea e: vampir sau elf?

Emma ezita. Omul se apropia de o tânără cocoţată pe nişte tocuri înalte şi care avea în mână un pahar de şampanie. Când a început să-i vorbească, faţa ei s-a destins şi şi-a pierdut orice expresie. Ea a dat din cap afirmativ, a ridicat mâinile şi şi-a scos de la gât lanţul gros de aur pe care îl avea. L-a aşezat în mâna bărbatului şi a zâmbit când el l-a băgat în buzunar.

— Elf, a spus Emma, ducând mâna la centura cu arme.

Spiritele naturii complicau mereu situaţia. Potrivit Legilor din Pacea Rece, un vânător de umbre minor nu ar trebui să aibă de-a face niciodată cu ele. De la Pacea Rece, când le fuseseră luate drepturile, armatele şi posesiunile, spiritele naturii – ramura blestemată şi interzisă a repudiaţilor – erau în afara limitelor. Pământurile pe care le deţineau din vechime nu mai erau considerate ale lor, iar ceilalţi repudiaţi se certau pe ele. Calmarea acestor dispute ocupa mult din timpul Institutului din Los Angeles, dar era o treabă de adulţi. Vânătorii de umbre de-o vârstă cu Emma nu trebuiau să se implice direct în chestiunea spiritelor naturii.

Teoretic.

Legea este enervantă dar flexibilă. Emma a scos de la centură o punguţă mică de pânză, legată la gură. A deschis-o încet, în timp ce elful se îndepărta de femeia zâmbitoare şi se ducea spre un bărbat subţire într-un sacou negru, care i-a dat de bunăvoie brăţara lui de aur. Acum, elful stătea aproape, chiar sub Emma şi Cristina.

— Vampirii nu au treabă cu aurul, dar spiritele naturii plătesc tribut regelui şi reginei în aur, pietre preţioase şi alte valori.

— Am auzit că la Curtea Elfilor întunericului se plăteşte în sânge, a comentat Cristina cu un aer sumbru.

— Nu şi în seara asta, a spus Emma, deschizând punguţa complet şi răsturnându-i conţinutul în capul elfului.

Cristina a scos un strigăt oripilat când a auzit urletul gros al elfului, în timp ce iluzia magică aluneca de pe el ca pielea unui şarpe.

Un cor de ţipete s-a ridicat din mulţime când a ieşit la iveală adevărata înfăţişare a făpturii. Din capul său se ridicau nişte crengi ca nişte coame răsucite, iar pielea avea culoarea verde-închis, ca muşchii sau mucegaiul, plină de crăpături precum scoarţa de copac. Mâinile erau ca nişte gheare cu trei degete.

— Emma, a prevenit-o Cristina. Ar trebui să ne oprim acum... să-i chemăm pe Fraţii Tăcuţi...

Dar Emma deja sărise jos.

Pentru o clipă s-a simţit imponderabilă, cum cădea prin aer. Apoi a izbit pământul, cu genunchii îndoiţi, aşa cum fusese învăţată. Cât de bine îşi amintea de primele ei sărituri de la mare înălţime, de căderile bubuitoare şi jenante, de zilele în care trebuia să aştepte vindecarea înainte de a putea încerca din nou.

Dar acum nu mai era aşa. Emma s-a ridicat în picioare, cu faţa spre elful care se afla în cealaltă parte a mulţimii. Ochii îi erau galbeni ca ai unei pisici şi străluceau pe faţa lui zbârcită ca scoarţa de copac.

— Vânător de umbre, a şuierat el.

Petrecăreţii continuau să fugă din curte pe porţile care dădeau spre parcare. Niciunul din ei nu a văzut-o pe Emma, deşi instinctul i-a făcut s-o ocolească, la fel cum ocoleşte apa pilonii unui pod.

Emma a întins mâna în spate şi a apucat mânerul sabiei Cortana. Lama a lăsat un fel de ceaţă aurie în aer când ea a tras-o repede, îndreptând vârful ascuţit spre elf.

— Nu, a spus ea. Sunt o bomboană pentru tine. Ăsta e doar costumul.

Elful părea nedumerit.

Emma a oftat.

— E aşa de greu să fii şmecher cu spiritele naturii. Voi ăştia nu pricepeţi nicio glumă.

— Suntem cunoscuţi în toată lumea pentru farse, glume şi balade, a spus elful, cu un aer clar ofensat. Avem balade care durează câteva săptămâni.

— Nu am atâta timp la dispoziţie, a spus Emma. Eu sunt vânător de umbre. Fac ironii şi mor de tânără. A fluturat nerăbdătoare vârful sabiei Cortana: Acum, goleşte buzunarele!

— N-am încălcat cu nimic Pacea Rece, a spus elful.

— Teoretic vorbind, e adevărat, dar nu ne plac furturile de la mundani, a spus Emma. Goleşte buzunarele sau îţi tai una dintre coame şi ţi-o bag acolo unde nu străluceşte soarele!

Elful era din nou confuz.

— Unde nu străluceşte soarele? E o ghicitoare?

Emma a oftat ca un martir şi a ridicat Cortana.

— Goleşte buzunarele, sau încep să-ţi răzuiesc coaja! Abia m-am despărţit de prietenul meu, aşa că nu sunt într-o dispoziţie prea bună.

Elful a început încet să-şi golească buzunarele şi să arunce pe jos obiectele, uitându-se urât la ea în tot acest timp.

— Deci eşti singură, a spus el. N-aş fi bănuit.

De sus s-a auzit un strigăt indignat.

— Asta-i chiar mitocănie, a spus Cristina, aplecată peste marginea acoperişului.

— Mersi, Cristina, a spus Emma. A fost o lovitură sub centură. Şi, pentru cultura ta generală, domnule elf, să ştii că eu am vrut să mă despart de el.

Elful a ridicat din umeri. Era o ridicare din umeri deosebit de expresivă, care reuşea să exprime mai multe feluri de indiferenţă în acelaşi timp.

— Deşi nu ştiu de ce, a spus Cristina. Era foarte drăguţ.

Emma şi-a dat ochii peste cap. Elful încă mai avea de aruncat lucruri furate – cercei, portofele din piele scumpă, inele cu diamant, toate cădeau pe jos într-o cacofonie strălucitoare. Emma şi-a încrucişat mâinile la piept. De fapt, nici nu o interesau bijuteriile sau furtul în sine. Căuta arme, cărţi de vrăji, orice indiciu care să îi arate ce fel de magie neagră fusese folosită la înscrisurile găsite pe părinţii ei.

— Alde Ashdown nu s-au înţeles niciodată cu alde Carstairs, a spus ea. Asta se ştie de mult.

La aceste cuvinte, elful parcă a îngheţat.

— Carstairs, a scuipat el, holbându-se cu ochii lui galbeni la ea. Tu eşti Emma Carstairs?

Emma a clipit repede, şocată. S-a uitat în sus; Cristina nu mai era pe acoperiş.

— Chiar nu cred că ne-am întâlnit. Mi-aş fi amintit un copac vorbitor.

— Crezi tu?

Mâinile ca nişte spatule s-au răsucit şi s-au aşezat pe şoldurile elfului.

— M-aş fi aşteptat de la tine la o purtare mai frumoasă. Sau cumva tu şi prietenii tăi de la Institut l-aţi uitat aşa de repede pe Mark Blackthorn?

— Mark?

Emma a îngheţat, incapabilă să-şi controleze reacţiile. În clipa aceea a zărit ceva strălucitor îndreptându-se spre faţa ei. Elful aruncase spre ea un colier de diamante, ca pe un lasou. Emma a încercat să se ferească, dar capătul lanţului i-a atins obrazul. A simţit o durere ascuţită şi apoi căldura sângelui.

A sărit repede în sus, dar elful nu mai era. A tras o înjurătură şi s-a şters de sânge.

— Emma!

Era Cristina, care reuşise să se dea jos de pe acoperiş şi acum stătea în faţa unei uşi blocate din zid. O ieşire de urgenţă.

— Pe-aici a luat-o!

Emma a pornit în fugă spre ea şi amândouă au izbit cu picioarele în uşă până au deschis-o, după care s-au repezit pe Aleca din spatele barului. Era surprinzător de întuneric; cineva spărsese toate becurile stâlpilor de iluminat. Tomberoanele de lângă pereţi puţeau a mâncare stricată şi a alcool. Emma a simţit că runa de vedere la distanţă începe să ardă; chiar la capătul aleii a zărit silueta elfului, care a sărit în stânga.

A pornit după el, cu Cristina alături. Alergase atâta timp alături de Julian, încât acum îi era cam greu să-şi potrivească paşii cu altcineva; a accelerat cât a putut, fără să se mai gândească la asta. Spiritele naturii erau agile, faimoase pentru iuţeala lor. Împreună cu Cristina, a trecut de colţul clădirii, acolo unde Aleca se îngusta. Elful răsturnase din fugă două tomberoane, ca să le blocheze drumul. Emma s-a agăţat de marginea tomberonului, folosindu-l ca pe o trambulină ca să sară dincolo, lovind cu ghetele suprafaţa metalului.

A trecut peste el şi a aterizat pe ceva moale. A pipăit cu degetele şi a simţit foşnet de stofa. Elaine. Haine pe un trup omenesc. Haine ude. Duhoarea de apă de mare şi putreziciune se simţea peste tot. S-a uitat în jos şi a văzut un chip mort şi umflat.

Emma şi-a muşcat buzele, ca să-şi înăbuşe un strigăt. O clipă mai târziu s-a auzit o altă bufnitură şi Cristina a aterizat lângă ea. Emma a auzit-o pe prietena ei strigând uimită ceva în spaniolă. Apoi a simţit cum o trage deoparte. A căzut stângaci pe asfalt, fără să-şi poată lua ochii de la cadavru.

Era uman, nu încăpea îndoială. Un bărbat între două vârste, cu umeri largi

şi părul argintiu precum coama unui leu. Avea porţiuni de piele arse, roşii şi negre, iar acolo unde arsura fusese mai puternică erau acum băşici care arătau ca spuma pe un săpun.

Cămaşa cenuşie fusese ruptă, iar pe piept şi pe braţe erau desenate rune negre, nu runele vânătorilor de umbre, ci scrierea încovoiată a demonilor. Erau runele pe care Emma le cunoştea la fel de bine cum îşi cunoştea cicatricele de pe mâini. Se uitase obsesiv la fotografii cu semnele acelea timp de cinci ani. Erau semnele pe care le găsise Conclavul pe trupurile părinţilor ei ucişi.

— Te simţi bine? A întrebat-o Cristina.

Emma se sprijinea de zidul de cărămidă care străjuia Aleca – care mirosea foarte dubios şi era plin de grafitti – şi se uita cu o privire ca de laser la cadavrul mundanului şi la Fraţii Tăcuţi care acum îl înconjurau.

Primul lucru pe care îl făcuse Emma imediat ce începuse să-i funcţioneze din nou creierul fusese să-i cheme pe Fraţi şi pe Diana. Acum decizia nu i se mai părea chiar aşa de bună. Fraţii Tăcuţi veniseră instantaneu şi acum cercetau cadavrul cu atenţie, întorcându-se din când în când unul spre altul şi discutând fără glas, examinând şi luând notiţe. Făcuseră nişte rune de protecţie, ca să aibă timp să cerceteze înainte de a veni poliţia mundană, dar – politicos, ferm, folosindu-şi doar forţa telepatică – o împiedicaseră pe Emma să se apropie de cadavru.

— Sunt furioasă, a spus Emma. Trebuie să văd înscrisurile alea. Trebuie să fac poze. Părinţii mei au fost ucişi. Fraţilor Tăcuţi nu le pasă se asta. O singură dată am întâlnit un Frate Tăcut decent şi nici ăla nu mai e acum aşa.

Cristina a făcut ochii mari. Reuşise cumva să-şi păstreze echipamentul curat după toate cele întâmplate şi părea revigorată şi cu obrajii rozalii. Emma se şi vedea, cu părul zbârlit în toate părţile, cu tot praful de pe Alec în haine, ca o creatură din filmele de groază.

— Nu credeam că asta poate să fie o chestie pe care pur şi simplu mu o mai faci.

Fraţii Tăcuţi erau vânători de umbre care aleseseră de bunăvoie să se retragă din lume, ca nişte călugări, pentru a se dedica studiului şi vindecării. Ei stăteau în Oraşul Tăcut, în nişte caverne subterane vaste, unde erau îngropaţi majoritatea vânătorilor de umbre. Cicatricele lor groaznice proveneau de la nişte rune care pentru carnea oamenilor, ba chiar şi pentru a vânătorilor de umbre, erau mult prea puternice, însă tot runele astea îi făceau aproape nemuritori. Erau consultanţi, arhivari şi vindecători – dar puteau să stăpânească şi puterea Sabiei Mortale.

Ei erau cei care susţinuseră ceremonia de parabatai a ei şi a lui Julian. Ei erau acolo la căsătorii, la naşterea copiilor nefilimi, erau acolo când mureau. Orice eveniment important din viaţa unui vânător de umbre era marcat de apariţia unui Frate Tăcut.

Emma şi-a adus aminte de singurul Frate Tăcut pe care îl simpatizase. Uneori îi simţea lipsa.

Aleca s-a luminat dintr-odată ca ziua. Emma s-a întors, clipind des din ochi, şi a văzut o camionetă cunoscută apărând la intrarea pe Alec. A oprit, cu farurile aprinse, iar Diana Wrayburn a coborât de la volan.

Acum cinci ani, când Diana venise să-şi înceapă activitatea de tutore al copiilor de la Institutul din Los Angeles, Emmei îi trecuse prin minte că e cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Era înaltă, îmbrăcată simplu şi elegant, iar pe unul dintre pomeţii arcuiţi ai obrazului avea tatuat un peşte koi argintiu, care contrasta cu pielea ei întunecată. Avea ochii căprui cu nişte

punctişoare verzi, care acum ardeau în flăcări furioase. Purta o rochie neagră până la glezne, care cădea în jurul trupului ei în falduri elegante. Semăna cu periculoasa zeiţă romană a vânătorii, după care fusese botezată.

— Emma! Cristina! S-a repezit la ele. Ce s-a întâmplat? Sunteţi bine?

O clipă, Emma s-a întrerupt din privit şi s-a simţit bine în îmbrăţişarea ei strânsă. Diana fusese dintotdeauna mult prea tânără ca Emma să se gândească la ea ca la o mamă, mai degrabă ca la o soră mai mare. Cineva care te protejează. Diana a lăsat-o pe Emma şi a îmbrăţişat-o şi pe Cristina, care părea şocată. Emma avea mai demult bănuiala că în casa Cristinei nu fuseseră prea multe îmbrăţişări.

— Ce s-a întâmplat? De ce vă uitaţi la Fratele Enoch de parcă aţi vrea să-l sfredeliţi cu privirea?

— Eram în patrulă... A început Emma.

— Am văzut un elf care fura de la oameni, a completat repede Cristina.

— Da, iar eu l-am oprit şi i-am spus să-şi golească buzunarele...

— Un spirit al naturii? Diana s-a uitat la ea cu o privire neliniştită. Emma, tu ştii că nu trebuie să intri în conflicte cu neamul spiritelor naturii, nici măcar dacă e Cristina cu tine...

— M-am mai luptat cu cei din neamul spiritelor naturii şi altă dată, a spus Emma.

Era adevărat. Ea şi Diana luptaseră în oraşul vânătorilor de umbre, Alicante, când fuseseră atacaţi de forţele lui Sebastian. Străzile erau atunci pline de războinici elfi. Adulţii îşi luaseră copiii şi îi ascunseseră într-un fel de fortăreaţă, Sala Acordurilor, unde ar fi trebuit să fie în siguranţă. Dar elfii spărseseră încuietorile...

Diana fusese şi ea acolo, lovind în stânga şi-n dreapta cu sabia ei mortală, salvând zeci de copii. Emma era unul dintre cei salvaţi de ea. De atunci o iubea pe Diana.

— Am avut o presimţire, a continuat Emma, că se întâmplă ceva important, ceva rău. L-am urmărit pe elf când am văzut c-o ia la fugă. Ştiu că n-ar fi trebuit s-o fac, dar... am găsit cadavrul. Şi pe el sunt aceleaşi înscrisuri care se găseau şi pe corpul părinţilor mei. Acekaşi semne, Diana.

Diana s-a întors spre Cristina.

— Vrei să ne laşi puţin singure, Tina, te rog?

Cristina a ezitat uşor. Dar ca oaspete al Institutului din Los Angeles, ca tânăr vânător de umbre plecat de-acasă, trebuia să facă ce i se spune. A mai aruncat o privire spre Emma şi s-a îndepărtat, apropiindu-se de locul unde zăcea cadavrul. Era înconjurat de Fraţii Tăcuţi, aşezaţi în cerc în jurul lui, cu hainele lor de culoarea pergamentului, arătând ca un stol de păsări palide. Împrăştiau peste rune un soi de rulbere sclipitoare, sau cel puţin aşa părea. Emma ar fi vrut să fie mai aproape, ca să vadă mai bine.

Diana a respirat adânc.

— Emma, eşti sigură.

Emma s-a abţinut de la o replică furioasă. Înţelegea de ce Diana o întreabă asta. De-a lungul timpului fuseseră atâtea piste false – de atâtea ori Emma crezuse că găsise cheia de descifrare a runelor, un indiciu, o poveste într-un ziar mundan – şi de fiecare dată se înşelase.

— Vreau doar să nu-ţi faci prea multe speranţe, a spus Diana.

— Ştiu, a zis Emma. Dar nici nu trebuie să le ignor. Nu pot să le ignor. Tu mă crezi. Ai crezut întotdeauna, nu-i aşa?

— Că nu Sebastian Morgenstern ţi-a ucis părinţii? Of, scumpo, cred, ştii şi tu. Diana a mângâiat-o uşor pe umăr. Numai că nu vreau să păţeşti ceva, mai

ales că nici Julian nu e aici...

Emma a aşteptat să vadă ce spune.

— În fine, când Julian nu e aici, e mai uşor să păţeşti ceva. Parabatai-i se protejează reciproc. Tu eşti puternică, ştiu că eşti, dar asta este o poveste care pe tine te-a rănit foarte tare pe când erai doar un copil. Cea care reacţionează aşa la tot ce are legătură într-un fel cu moartea părinţilor tăi e acea Emma de doisprezece ani, nu Emma cea aproape adultă. Diana a clipit şi şi-a atins capul cu mâna. Mă cheamă Fratele Enoch, a spus ea.

Fraţii Tăcuţi aveau abilitatea de a comunica telepatic cu vânătorii de umbre, dar puteau să o facă şi în faţa unor grupuri mai mari, dacă era nevoie.

— Poţi să te duci singură la Institut?

— Da, dar dacă aş putea să văd cadavrul din nou...

— Fraţii Tăcuţi spun că nu, a spus Diana ferm. O să încerc să aflu tot ce pot şi o să-ţi spun şi ţie. Ne-am înţeles?

Emma a dat din cap neconvinsă.

— Ne-am înţeles.

Diana s-a îndreptat spre Fraţii Tăcuţi, după ce s-a oprit o clipă să îi şoptească ceva Cristinei. Când Emma a ajuns la maşină, Cristina a venit şi ea şi amândouă s-au urcat fără să spună un cuvânt.

Emma a stat un moment nemişcată, secătuită de puteri, cu cheile în mână. În oglinda retrovizoare vedea Aleca din spatele maşinii, luminată ca un teren de baseball de farurile puternice ale maşinii. Diana se plimba printre Fraţii Tăcuţi, îmbrăcaţi în robele lor de culoarea pergamentului. Pulberea de pe jos sclipea alb.

— Te simţi bine? A întrebat-o Cristina.

Emma s-a întors spre ea.

— Trebuie să-mi spui ce-ai văzut, a rugat-o ea. Ai fost mai aproape de cadavru. Ai auzit ce le-a spus Diana Fraţilor Tăcuţi? Eşti sigură că sunt aceleaşi semne?

— Nu trebuie să-ţi spun, a zis Cristina.

— Eu...

Emma s-a oprit. Se simţea zdrobită. Dăduse peste cap tot planul pe care îl pregătise pentru noaptea asta, îl pierduse pe elful-tâlhar, ratase şansa de a examina cadavrul şi probabil o jignise pe Cristina.

— Ştiu că nu. Îmi pare foarte rău, Cristina. Nu am vrut să-ţi creez probleme. Numai că...

— N-am spus asta. Cristina a băgat mâna într-un buzunar al uniformei. Am spus că nu trebuie să-ţi mai spun, pentru că am vrut să-ţi arăt. Poftim. Uită-te la astea.

I-a întins telefonul şi Emma a tresărit surprinsă – Cristina derula în faţa ochilor ei fotografiile pe care le făcuse cu cadavrul şi cu Fraţii Tăcuţi, cu Aleca, cu sângele. Cu toate.

— Cristina, te iubesc! A spus Emma. Mă mărit cu tine. Te iau.

Cristina a chicotit.

— Mama deja mi-a ales unul cu care să mă mărit, ai uitat? Imaginează-ţi ce-ar spune dacă te-aş duce pe tine acasă.

— Nu crezi că m-ar plăcea mai mult decât pe Diego cel Perfect?

— Cred că tot Idrisul ar auzi-o ţipând.

Idris era locul de baştină al vânătorilor de umbre, locul unde fuseseră creaţi iniţial, acolo unde şi Conclavul îşi avea sediul. Era undeva între Franţa, Germania şi Elveţia, ascuns prin vrăji de ochii mundanilor. Războiul întunecat devastase capitala acestui ţinut, Alicante, şi oraşul încă nu fusese complet

refăcut.
Emma a râs. Se simţea uşurată. Până la urmă, tot aveau ceva. Un indiciu, aşa cum ar fi spus Tiberius, cu capul cufundat într-un roman poliţist.
A simţit brusc că îi este dor de Ty şi a băgat cheia în contact.
— Chiar i-ai spus elfului că tu ai vrut să te desparţi de Cameron şi nu invers? A întrebat Cristina.
— Te rog, nu-mi mai aduce aminte, a spus Emma. Nu sunt prea mândră de asta.
Cristina a pufnit. Un râs deloc feminin.
— Când ajungem, vrei să vii puţin la mine în cameră? A întrebat-o Emma, aprinzând farurile. Vreau să-ţi arăt ceva.
Cristina s-a încruntat.
— Sper că nu vreun semn ciudat din naştere sau vreun neg. Şi ahuela mea a zis că vrea să-mi arate ceva şi mi-a arătat un neg pe...
— Nu e un neg!
După ce a ieşit pe şosea, pe Emma a cuprins-o neliniştea. De obicei se simţea epuizată după o luptă, când adrenalina se scurgea din ea.
Dar acum tocmai se hotărâse să-i arate Cristinei ceva ce văzuse numai Julian. Ceva de care nici ea nu era prea mândră. Nu avea cum să nu se gândească la reacţia Cristinei.

2
Nici îngerii din ceruri

— Julian numeşte asta panoul nebuniei mele, a spus Emma.
Stăteau amândouă în faţa dressingului din camera Emmei, cu uşile deschise.
Dressingul nu avea în el nicio haină. Garderoba Emmei, compusă în mare parte din rochii vintage şi jeanşi cumpăraţi de la magazinele second-hand din Silver Lake şi Santa Monica, fie atârna în şifonier, fie stătea împăturită în comodă. Pereţii interiori ai dressingului din camera ei văruită în albastru (pictura de pe perete, care înfăţişa vrăbii ce zboară peste turnurile unui castel, fusese făcută de Julian când se mutase la ei şi simboliza într-un fel familia Carstairs) erau plini de fotografii, articole decupate din ziare şi hârtiuţe pe care Emma notase ceva cu scrisul ei înghesuit.
— Culoarea hârtiei este un cod, a spus ea, arătând spre hârtiuţe. Articole din ziarele mundanilor, studii despre vrăji, studii despre limbi demonice, chestii pe care am reuşit să le aflu în timp de la Diana... Tot ce-am reuşit să descopăr până acum legat de moartea părinţilor mei.
Cristina a făcut un pas să se uite mai de aproape la hârtii, apoi s-a întors brusc spre Emma.
— Unele par să fie documente oficiale ale Conclavului.
— Chiar sunt, a spus Emma. Le-am furat din biroul Consulului din Idris când aveam doisprezece ani.
— Ai furat astea de la Jia Penhallow?
Cristina părea îngrozită. Emma presupunea că nu putea s-o condamne pentru asta. Consulul era cel mai înalt oficial ales de Conclav – numai Inchizitorul avea o influenţă oarecum apropiată de a acestuia.
— De unde aş fi putut să găsesc fotografii cu trupurile părinţilor mei? A întrebat Emma, după care şi-a scos jacheta şi a aruncat-o pe pat.
Pe dedesubt avea un maiou şi acum simţea răcoarea pe mâinile goale.

— Şi pozele pe care le-am făcut în noaptea asta unde le pui?

Cristina i le-a întins. Erau încă umede de la toner – primul lucru pe care îl făcuseră când ajunseseră la Institut fusese să printeze două dintre pozele cele mai clare făcute de Cristina cu cadavrul de pe Alec. Emma s-a aplecat şi a prins fotografiile pe peretele dressingului, alături de cele furate de la Conclav, care înfăţişau trupurile părinţilor ei – puţin îngălbenite de timp şi îndoite la colţuri.

S-a dat un pas înapoi şi a început să se uite când la unele, când la altele. Semnele erau oribile, îţi răneau ochii, era greu să te concentrezi pe ele. Parcă se împotriveau să fie privite. Nimeni nu reuşise să identifice limbajul demonic în care erau scrise şi părea imposibil ca ele să fie concepute de o minte omenească.

— Şi acum? A întrebat Cristina. Vreau să spun, care e planul tău pe mai departe?

— Mâine văd ce spune Diana, a răspuns Emma. Dacă a aflat ceva. Oare Fraţii Tăcuţi ştiu de crimele despre care mi-a vorbit Rook? Dacă nu ştiu, mă duc iar în Piaţa Umbrelor. Mă scotocesc de bani, sau îi promit lui Rook vreo favoare, nu contează. Dacă azi e cineva care ucide oameni şi le acoperă trupurile cu aceste înscrisuri, înseamnă... înseamnă că nu Sebastian Morgenstern i-a ucis pe părinţii mei acum cinci ani. Înseamnă că am avut dreptate şi moartea părinţilor mei are o altă semnificaţie.

— Poate să nu însemne chiar asta.

Vocea Cristinei era delicată.

— Sunt unul dintre puţinii supravieţuitori care au fost martori la atacul lui Sebastian Morgenstern de la Institut, a spus Emma.

Era amintirea ei cea mai clară şi în acelaşi timp cea mai neclară: îşi amintea că îl luase în braţe pe micul Tavvy, cu Dru după ea, că fugise cu el prin Institut în timp ce războinicii întunecaţi ai lui Sebastian urlau, îşi amintea chiar şi de Sebastian, cu părul lui alb şi cu ochii lui demonici, negri şi morţi, îşi amintea sângele şi pe Mark, îşi amintea cum o aşteptase Julian.

— L-am văzut. I-am văzut faţa, i-am văzut ochii, când se uita la mine. Nu că nu l-aş crede în stare să-mi ucidă părinţii. Ar fi ucis pe oricine i-ar fi stat în cale. Numai că nu cred că şi-ar fi bătut capul cu asta.

O înţepau ochii.

— Pur şi simplu am nevoie de mai multe dovezi. Să conving Conclavul. Pentru că atâta timp cât toate astea vor fi puse în seama lui Sebastian, adevăratul criminal, persoana care a făcut toate astea, nu va putea fi pedepsit. Şi nu cred că pot suporta gândul ăsta.

— Emma. Cristina i-a atins uşor braţul. Tu ştii că eu cred că îngerul are un plan pentru noi. Pentru tine. Şi dacă pot să fac ceva să te ajut, o s-o fac.

Emma ştia asta. Pentru mulţi dintre vânătorii de umbre, îngerul, care creasе rasa nefilimilor, era o noţiune goală. Pentru Cristina, Raziel era o prezenţă vie. Avea la gât un medalion care îl celebra. Pe faţă era înfăţişat Raziel, iar pe spate scria în latină: „Binecuvântată să fie puterea îngerului, care îmi învaţă mâinile în război şi degetele în luptă”.

Cristina îşi atingea adesea medalionul, pentru putere, înainte de un examen, înainte de o bătălie. Într-un fel, Emma o invidia pe Cristina pentru credinţa pe care o avea. Uneori, i se părea că ea nu crede decât în răzbunare şi în Julian.

Emma s-a rezemat de perete, simţind pe umărul gol asprimea hârtiilor.

— Chiar dacă asta înseamnă să încalci regulile? Ştiu că nu-ţi place să faci asta.

— Nu sunt chiar aşa de plicticoasă cum pari tu să crezi. Cristina a lovit-o uşor pe umăr, prefăcându-se jignită. Oricum, în seara asta nu mai avem ce face. Ce anume ar putea să-ţi ia gândul de la lucrurile astea? Un film prost? O îngheţată?

— Să te prezint celor din familia Blackthorn, a spus Emma, desprinzându-se de perete.

— Dar ei nu sunt aici.

Cristina se uita la Emma de parcă se temea că se lovise la cap.

— Nu sunt şi sunt. Emma i-a întins mâna. Vino cu mine.

Cristina s-a lăsat condusă de ea pe coridor. Tot holul era numai lemn şi geam, iar pe ferestre, ziua se vedeau marea, nisipul şi deşertul. Când venise prima dată la Institut, Emma şi-a spus că, în timp, imaginile pe care le vede pe fereastră nu vor mai avea un impact aşa de mare, că nu se va trezi mereu uimită de albastrul cerului şi al mării. Nu a fost aşa. Marea încă o mai fascina cu apele ei în culori mereu schimbătoare, la fel ca deşertul, cu umbrele şi cu florile lui.

Acum, prin ferestrele întunecate, putea să zărească strălucirea lunii în ape: argintiu şi negru.

Emma şi Cristina au ajuns în capătul holului. Emma s-a oprit în faţa scărilor imense, care coborau spre uşa de intrare în Institut. Era chiar în mijlocul clădirii, împărţind-o în două – aripa de nord şi aripa de sud. Cu ani în urmă, Emma îşi alesese intenţionat dormitorul în celălalt capăt al Institutului, departe de dormitoarele familiei Blackthorn. Era felul ei de a-şi afirma apartenenţa la familia Carstairs.

Acum se aplecase peste balustradă şi se uita în jos, cu Cristina lângă ea. Clădirile Institutelor erau făcute să impresioneze: erau locuri unde se întâlneau vânătorii de umbre, centre ale Conclavului, la care participau nefilimii din regiune. Holul imens de la intrare, o sală pătrată al cărei punct central era scara uriaşă care ducea spre o pasarelă şi apoi spre etaj, avea pardoseală de marmură albă şi neagră şi era decorată cu mobilă care părea incomodă şi pe care nu stătea nimeni. Semăna cu intrarea într-un muzeu.

De pe palier puteai observa că jocul de culori al plăcilor de marmură alcătuiau imaginea îngerului Raziel, care se ridica din apele lacului Lyn din Idris, ţinând în mâini două dintre Instrumentele Mortale – o sabie strălucitoare şi o cupă de aur cu încrustaţii.

Era imaginea pe care toţi copiii vânători de umbre o cunoşteau. Cu o mie de ani în urmă, îngerul Raziel fusese invocat de Jonathan Vânătorul de umbre, părintele neamului nefilim, pentru a stârpi invazia unor demoni. Raziel îi dăruise lui Jonathan Instrumentele Mortale şi Cartea Gri, în care erau înscrise toate runele. De asemenea, amestecase sângele lui cu sângele oamenilor şi i-l dăduse lui Jonathan şi oamenilor lui să-l bea, ca pielea lor să suporte runele, şi aşa au fost creaţi primii nefilimi. Imaginea lui Raziel ridicându-se din ape era sacră pentru nefilimi; aceştia o numeau Tripticul şi o găseai întotdeauna în locurile unde se întâlneau vânătorii de umbre sau în locurile unde muriseră.

Imaginea reprezentată pe podeaua Institutului era şi un monument comemorativ. Atunci când Sebastian Morgenstern şi armata lui de spirite ale naturii luaseră cu asalt Institutul, podeaua fusese în întregime din marmură albă. După Războiul întunecat, copiii din familia Blackthorn se întorseseră la Institut şi descoperiseră că sala în care muriseră atâţia vânători de umbre era deja refăcută. Dalele de marmură care fuseseră acoperite de sângele vânătorilor de umbre fuseseră înlocuite şi desenul podelei comemora amintirea celor pierduţi.

De câte ori călca pe podeaua aceea, Emma îşi amintea de părinţii ei şi de tatăl lui Julian. Nu o deranja asta – nu voia să uite.
— Când ai spus că nu sunt şi că sunt, te-ai referit la faptul că Arthur e încă aici? A întrebat-o Cristina.
Se uita în jos la înger, cu un aer gânditor.
— În niciun caz.
Arthur Blackthorn era conducătorul Institutului din Los Angeles. Cel puţin ăsta era titlul lui. Era un clasicist, obsedat de mitologia Greciei şi a Romei, care stătea mereu închis în mansarda lui, printre fragmente de vase antice, cărţi putrezite, eseuri şi monografii nesfârşite. Emma nu-şi amintea să fi părut vreodată direct interesat de problemele concrete ale vânătorilor de umbre. Putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori îl văzuse de când venise Cristina la Institut.
— Deşi sunt impresionată că nu ai uitat că e şi el aici.
Cristina şi-a dat ochii peste cap.
— Nu-ţi da ochii peste cap. Îmi strici dramatismul momentului. Vreau un moment dramatic fără stricăciuni.
— Ce moment dramatic? A întrebat Cristina. De ce m-ai târât aici, când eu visez doar să fac un duş şi să-mi scot uniforma asta de pe mine. Ca să nu mai spun că am nevoie şi de-o cafea.
— Tu mereu ai nevoie de cafea, a spus Emma şi a pornit pe coridor spre aripa cealaltă. Este o dependenţă care îţi creează un handicap.
Cristina a mormăit ceva nu prea flatant în spaniolă, dar a pornit după ea, curiozitatea fiind mai puternică. Emma s-a întors spre ea şi a început să meargă cu spatele, ca ghidul unui muzeu.
— OK, cea mai mare parte a familiei stă în aripa de sud, a spus ea. Prima oprire, camera lui Tavvy.
Uşa de la camera lui Octavian Blackthorn era deja deschisă. Nu punea prea mult preţ pe intimitate, la cei şapte ani ai săi. Emma a băgat capul pe uşă, iar Cristina, cu un aer perplex, s-a uitat şi ea înăuntru.
În cameră era un pat mic, acoperit cu o cuvertură colorată, o consolă de jocuri aproape cât Emma de înaltă şi un cort plin cu cărţi şi jucării.
— Tavvy are coşmaruri, a spus Emma. Uneori, Julian se duce şi doarme cu el în cort.
Cristina a zâmbit.
— Şi mama mea făcea la fel când eram mică.
Următoarea era camera Drusillei. Dru avea treisprezece ani şi era obsedată de filme horror. Podeaua camerei era plină de cărţi despre filme de groază şi criminali în serie. Pereţii erau negri, iar ferestrele erau acoperite cu afişe horror vechi.
— Lui Dru îi plac filmele de groază, a spus Emma. Toate chestiile care conţin cuvântul „sânge” sau „teroare” sau „prom”. De ce se spune „Prom”, nu ştiu.
— E prescurtarea de la „promenade”, a spus Cristina.
— De ce vorbeşti tu mai bine engleza decât mine?
— Asta nu a fost engleză, a precizat Cristina, în timp ce Emma pornise mai departe. Asta a fost franceză.
— Gemenii au camerele faţă în faţă. Emma a arătat cu mâna cele două uşi. Aici stă Livvy.
A deschis uşa, dând la iveală un dormitor curat şi frumos aranjat. Cineva împodobise tăblia patului cu un material fantezist, pe care erau desenate ceşti de ceai colorate. Pe nişte paravane prinse de pereţi erau atârnate bijuterii

strălucitoare. Lângă pat erau aranjate ordonat teancuri de cărţi despre computere şi limbaje de programare.

— Limbaje de programare! A exclamat Cristina. Îi plac computerele?

— Şi ei, şi lui Ty, a spus Emma. Ty e pasionat de computere, îi plac programele şi le analizează, dar la matematică nu e prea tare. Livvy se ocupă de partea asta şi amândoi fac echipă bună.

Următoarea cameră era a lui Ty.

— Tiberius Nero Blackthorn, a spus Emma. Am impresia că părinţii lui s-au cam lăsat duşi de val cu numele ăsta. E ca şi cum ai boteza pe cineva Bastard Magnificul.

Cristina a râs. Camera lui Ty era ordonată, cărţile lui fiind aşezate nu în ordine alfabetică, ci după culoare. Iar cărţile care aveau coperte în culorile care îi plăceau lui mai mult, adică albastru, auriu şi verde, erau aşezate mai în faţă, aproape de pat. Cele care aveau culori care nu îi plăceau – portocaliu sau roşu – erau exilate prin nişe sau pe lângă fereastră. Poate pentru cineva ar fi fost un aranjament aiurit, dar Emma ştia că Ty cunoştea cu ochii închişi locul unde se afla fiecare volum.

Pe noptieră se găseau cărţile lui preferate, poveştile cu Sherlock Holmes, scrise de Arthur Conan Doyle. Lângă, ele era o colecţie de jucării micuţe. Julian i le făcuse cu mulţi ani în urmă, când observase că Ty este mai calm şi se concentrează mai bine dacă ţine ceva în mână. Era acolo un ghem de spirale pentru curăţat pipe şi un cub negru de elastic, alcătuit din bucăţi mobile, care puteau fi răsucite pentru a realiza diverse modele.

Cristina s-a uitat la expresia jumătate ironică, jumătate mândră pe care o avea Emma şi a spus:

— Mi-ai mai vorbit despre Tiberius. El e cel care iubeşte animalele.

Emma a dat din cap.

— Tot timpul îl găseşti afară, zăpăcind şopârlele şi veveriţele. A făcut un semn cu mâna spre deşertul care se întindea în spatele Institutului – o fâşie de teren pustie, fără case, fără oameni, care se întindea până la poalele munţilor care separau plaja de vale. Cred că se distrează bine în Anglia, adunând mormoloci şi broaşte şi şerpaşi…

— Şerpaşii nu sunt animale!

— Imposibil, a spus Emma, plecând mai departe.

— Sunt oameni! A obiectat Cristina, în timp ce Emma ajungea la următoarea uşă, pe care a deschis-o.

Camera avea pereţii de un albastru aproape identic cu cel al mării şi al cerului care se vedeau pe ferestre. Ziua părea că se confundă cu ele şi aveai senzaţia că pluteşti într-un ocean albastru. Pereţii erau desenaţi cu modele complicate şi tot peretele orientat către deşert era pictat cu imaginea unui castel înconjurat de un gard înalt de spini. Spre castel se îndrepta un prinţ călare, cu capul aplecat şi cu sabia frântă.

— La Bella Durmiente, a spus Cristina. Frumoasa adormită. Dar nu mi-o amintesc că pe o poveste tristă, sau că prinţul era atât de învins.

S-a uitat la Emma.

— Julian e un băiat trist?

— Nu, a spus Emma, atentă doar pe jumătate.

Nu mai intrase în camera lui Julian de când plecase. Se părea că nu apucase să facă ordine înainte de a pleca; pe podea erau haine, schiţe neterminate împrăştiate pe birou, ba chiar şi o cană pe noptieră, care probabil avusese cafea în ea.

— Nu e vreun depresiv sau ceva de genul ăsta.

— Depresiv nu e totuna cu trist, a observat Cristina.
Dar Emma nu voia să se gândească la Julian ca la un băiat trist, nu acum, când mai era aşa puţin şi venea acasă. Acum, că trecuse de miezul nopţii, se putea spune chiar că venea mâine. A simţit un fior de bucurie şi de uşurare.
— Hai.
A ieşit din cameră şi a traversat holul, cu Cristina după ea. Emma a pus mâna pe o uşă închisă. Era din lemn, la fel ca celelalte, dar suprafaţa ei era aspră, ca şi cum de multă vreme nu mai fusese curăţată sau lustruită.
— Asta e camera lui Mark, a spus ea.
Toţi vânătorii de umbre auziseră de Mark Blackhom, băiatul jumătate elf, jumătate vânător de umbre, care fusese răpit în timpul Războiului întunecat şi obligat să se înroleze în armata Vânătorii Sălbatice, cei mai răi dintre elfi. Cei care o dată pe lună cutreierau cerurile, ucideau oameni, vizitau câmpurile de bătălie şi se hrăneau cu groază şi cu moarte precum un vultur ucigaş.
Mark fusese întotdeauna blând. Emma se întreba dacă mai era aşa acum.
— Mark Blackhorn este unul dintre motivele pentru care am venit aici, a spus Cristina cu o oarecare timiditate. Am sperat întotdeauna că într-o bună zi aş putea contribui la crearea unui tratat mai bun decât Pacea Rece. Unul care să fie mai corect cu repudiaţii şi cu vânătorii de umbre care ar putea să-i iubească.
Emma a simţit că i se lărgesc ochii.
— N-am ştiut. Nu mi-ai spus asta niciodată.
Cristina a făcut un gest cu mâna, arătând în jur.
— Mi-ai împărtăşit ceva, a spus ea. Mi-ai vorbit despre cei din familia Blackthorn. Mi se pare normal să-ţi împărtăşesc şi eu ceva despre mine.
— Mă bucur c-ai venit aici, a spus Emma dintr-o suflare, iar Cristina s-a îmbujorat. Chiar dacă unul dintre motive a fost Mark. Şi chiar dacă nu vrei să-mi mai spui care au fost celelalte motive.
Cristina a ridicat din umeri.
— Îmi place Los Angeles. A zâmbit cu un colţ al gurii. Eşti absolut sigură că nu-ţi trebuie un film prost şi o îngheţată?
Emma a inspirat adânc. Îşi amintea că Julian îi spusese odată că atunci când situaţia ajunge să fie greu de suportat, să-şi imagineze că închide într-un cufăr anumite evenimente sau emoţii. „Închide-le acolo”, îi spunea el, „şi nu te vor mai tulbura. Nu mai există”.
Acum îşi imagina cum ia amintirea cadavrului de pe Alec, amintirea lui Sebastian Morgenstern şi a Conclavului, despărţirea de Cameron, nevoia ei de răspunsuri, furia pe care o simţea împotriva lumii din cauza morţii părinţilor ei, nerăbdarea de a-i vedea pe Julian şi pe ceilalţi mâine – cum le ia pe toate şi le închide într-un cufăr. Şi-a imaginat cum pune apoi cufărul undeva, într-un loc accesibil, într-un loc de unde să-l poată lua ca să-l deschidă iar.
— Emma? A spus Cristina neliniştită. Te simţi bine? Am senzaţia că îţi vine să vomiţi.
Clic, a făcut încuietoarea cufărului. În mintea ei, Emma l-a pus deoparte; înapoi în lumea reală, i-a zâmbit Cristinei.
— Îngheţată şi un film prost? Sună grozav, a spus ea. Să mergem!
Cerul de deasupra oceanului era brăzdat de fâşiile roz-trandafirii ale apusului. Emma a încetinit fuga, cu inima bubuindu-i în piept. De obicei, după-amiaza şi seara făcea antrenament, iar alergarea o lăsa pe dimineaţă, dar se trezise târziu, după ce stătuse cu Cristina aproape toată noaptea. Toată ziua şi-o petrecuse aranjându-şi febril probele, sunându-l pe Johnny Rook, încercând să-l mai tragă de limbă, ca să-i dea alte detalii legate de crime,

scriind alte hârtiuţe pe care le lipise pe pereţii dulapului şi aşteptând cu nerăbdare să apară Diana.

Spre deosebire de majoritatea tutorilor, Diana nu locuia la Institut, cu cei din familia Blackthorn – avea casa ei în Santa Monica. De fapt, Diana nici nu ar fi avut de ce să vină azi la Institut, dar Emma îi trimisese cel puţin şase SMS-uri. Poate chiar şapte. Cristina o oprise să-l trimită şi pe al optulea şi îi sugerase să iasă la alergat, ca să mai scape de neliniştea ei.

S-a aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchii îndoiţi, încercând să-şi calmeze respiraţia. Plaja era aproape pustie, nu mai erau decât vreo două perechi de mundani care îşi încheiaseră plimbarea romantică de la apus şi acum se îndreptau spre maşinile parcate pe marginea şoselei.

Se întreba câţi kilometri o fi făcut în atâţia ani de alergări, de când era la Institut. Opt kilometri pe zi, în fiecare zi. Şi minimum trei ore în sala de antrenament. Jumătate din cicatricele pe care le avea şi le făcuse cu mâna ei, încercând de una singură să înveţe să cadă de sus, antrenându-se să suporte durerea mergând desculţă pe cioburi de sticlă.

Cea mai urâtă era cicatricea de pe antebraţ şi, într-un fel, tot singură o făcuse şi pe aceea. Era făcută de Cortana, în ziua în care muriseră părinţii ei. Julian îi dăduse sabia, iar ea o strânsese la piept, cu sânge şi durere, plângând în timp ce lama îi tăia pielea. Rămăsese cu o linie lungă şi albă pe braţ, din cauza căreia evita să poarte rochii fără mânecă sau maiouri. Se gândea şi cum s-ar uita la ea ceilalţi vânători de umbre, întrebându-se de unde are cicatricea.

Dar Julian nu se uita niciodată insistent la ea.

Şi-a îndreptat spatele. De pe malul mării vedea Institutul, numai sticlă şi piatră, sus, pe dealul de deasupra plajei. Vedea mansarda lui Arthur, chiar şi fereastra întunecată de la dormitorul ei. Avusese un somn agitat în dimineaţa aceea, visase cadavrul mundanului, semnele de pe trupul lui, semnele de pe trupul părinţilor ei. Încercase să-şi imagineze ce ar face dacă l-ar descoperi pe cel care i-a ucis. Cât de multă durere ar putea să-i provoace aceluia, ca să răscumpere cât de cât pierderea ei. Şi Julian fusese în visele ei. Nu mai ştia exact cum era visul, dar se trezise cu imaginea lui clară în minte – Jules cel înalt şi subţire, cu buclele lui castanii şi ochii lui izbitori, albastru-verzui. Genele negre şi tenul palid, felul în care îşi rodea unghiile când era stresat, siguranţa cu care mânuia armele şi siguranţa şi mai mare cu care mânuia pensulele şi vopseaua.

Julian, care mâine avea să fie aici, Julian, care va înţelege perfect ce simţea ea – de când aşteptase un indiciu despre moartea părinţilor ei. Acum, că găsise unul, lumea părea dintr-odată plină de posibilităţi Anorătoare. Îşi amintea de Jem, fostul Frate Tăcut, care organizase ceremonia ei de parabatai şi care îi spusese ce este Julian pentru ea, că există o expresie în chineză, în limba lui nativă: zhi yin. „Cel care îţi înţelege muzica”.

Emma nu era în stare să cânte nici măcar o notă la vreun instrument, dar Julian îi înţelegea muzica. Chiar şi muzica răzbunării.

Dinspre ocean veneau rotocoale de nori întunecaţi. Se pregătea de ploaie. Încercând să nu se mai gândească la Jules, Emma a început din nou să alerge, luând-o pe drumul prăfos care ducea spre Institut. Arpopiindu-se de clădire, a încetinit fuga, cu ochii la uşă. Un bărbat cobrora scările. Era înalt şi subţire, îmbrăcat cu o haină lungă, neagră ca pana corbului. Avea părul scurt şi încărunţit. Întotdeauna se îmbrăca în negru; ea bănuia că de aici îi venea şi numele[1]. Johnny Rook nu era magician, chiar dacă avea numele unuia. Era

---

1 In engleză, rook însemană şi „cioară, corb”

altceva.
A văzut-o şi el şi a făcut ochii mari. Ea a început să alerge mai tare, ca să-l prindă înainte de a pleca.
S-a oprit în faţa lui, blocându-i calea.
— Ce faci aici?
Ochii lui ciudaţi au privit în toate părţile, căutând o portiţă de scăpare.
— Nimic. Eram în trecere.
— I-ai spus cumva Dianei că am fost în Piaţa Umbrelor? Fiindcă dacă i-ai spus…
El şi-a îndreptat spatele. Faţa lui avea ceva ciudat, ca şi ochii; avea o expresie care părea devastată, ca şi cum i se întâmplase ceva groaznic în tinereţe, ceva care tăiase pe chipul lui riduri ca nişte urme de cuţit.
— Nu tu conduci Institutul, Emma Carstairs, a spus el. Informaţia pe care ţi-am dat-o a fost bună.
— Ai spus că-ţi ţii gura!
— Emma.
Numele ei, rostit ferm şi clar. Emma s-a întors încet şi a văzut-o pe Diana uitându-se la ea din capul scărilor, cu părul ondulat fluturând în adierea vântului de seară. Purta una dintre rochiile ei lungi şi elegante care o făceau să pară înaltă şi impunătoare. Şi mai părea şi absolut furioasă.
— Înţeleg că ai primit SMS-urile mele, a spus Emma.
Diana nu a avut nicio reacţie.
— Lasă-l în pace pe domnul Rook. Trebuie să stăm de vorbă. Vreau să vii la mine în birou fix în zece minute.
Diana s-a întors şi a intrat în Institut. Emma i-a aruncat lui Rook o privire plină de venin.
— Afacerile pe care le fac cu tine ar trebui să fie secrete, a spus ea, împungându-l în piept cu degetul. Poate că n-ai promis să-ţi ţii gura, dar ştim amândoi că toată lumea vrea asta de la tine. La asta se aşteaptă.
Pe buzele lui şi-a făcut apariţia un mic zâmbet.
— Nu mă sperii, Emma.
— Poate ar fi cazul.
— Asta e ciudat la voi, nefilimii, a spus Rook. Cunoaşteţi Lumea de Jos, dar nu trăiţi în ea.
Şi-a apropiat buzele de urechea ei, neplăcut de aproape. Respiraţia lui îi ridica firişoarele de păr de pe ceafă când a început să vorbească.
— În lumea asta există lucruri mult mai înfricoşătoare decât tine, Emma Carstairs.
Emma s-a îndepărtat de el, s-a întors şi a luat-o la fugă pe treptele Institutului.
Zece minute mai târziu, stătea în picioare în faţa biroului Dianei şi din părul ei încă ud după duş se scurgeau pe podea picături de apă.
Deşi Diana nu locuia în Institut, avea acolo un birou, într-o cameră confortabilă de pe colţ, ale cărei ferestre dădeau spre şosea şi mare. Emma vedea iarba din faţa Institutului luminată de strălucirea palidă a apusului, tufele albăstrui de salvie de la marginea peluzei. Începuse să plouă şi picăturile de apă lăsau dâre pe fereastră.
Camera nu avea prea multe decoraţiuni. Pe birou era fotografia unui bărbat înalt, care ţinea pe după umeri o fetiţă ce semăna cu Diana, în ciuda trăsăturilor copilăreşti. Stăteau în faţa unui magazin pe a cărui urmă scria SĂGEATA DIANEI.
Diana pusese flori pe pervaz, ca să mai înveselească încăperea. Acum stătea

cu mâinile încrucişate pe birou şi se uita la Emma cu răceală.
— M-ai minţit aseară, a spus.
— Nu te-am minţit, a contrazis-o Emma, adică nu chiar. Am...
— Să nu spui că ai omis, Emma, a avertizat-o Diana. Sper că îţi dai seama.
— Ce ţi-a spus Johnny Rook? A întrebat Emma şi imediat i-a părut rău că a pus întrebarea.
Chipul Dianei s-a întunecat.
— De ce nu-mi spui tu? A zis ea. Chiar aşa, de ce nu-mi spui tu te-ai făcut şi ce pedeapsă crezi că meriţi pentru asta. Ţi se pare corect?
Emma şi-a încrucişat braţele la piept sfidătoare. Detesta să fie prinsă, iar Diana era maestră în privinţa asta. Diana era deşteaptă, iar chestia asta era în general foarte mişto, dar nu când era furioasă.
Emma putea fie să spună ceea ce presupunea ea ca o supărase pe Diana – dar era posibil să dezvăluie mai mult decât ştia aceasta –, fie putea să tacă – dar era posibil ca Diana să se enerveze şi mai tare.
— Ar trebui să fiu pusă să am grijă de o cutie plină de pisoi. Ştii cât de cruzi sunt pisoii, cu gheruţele alea mici şi cu tupeul lor.
— Apropo de tupeu, a spus Diana. Se juca încet cu un creion. Te-ai dus în Piaţa Umbrelor, încălcând o regulă clară. Ai vorbit cu Johnny Rook. El ţi-a spus că o să fie aruncat un cadavru la Sepulcru şi că e posibil să aibă legătură cu moartea părinţilor tăi. Nu ai fost acolo din întâmplare. Nu patrulai prin zonă.
— L-am plătit pe Rook să nu vorbească, a mormăit Emma. Am avut încredere în el.
Diana a trântit furioasă creionul.
— Emma, tipului i se spune Rook Escrocul. De fapt, nu numai că e escroc, figurează şi pe lista celor supravegheaţi de Conclav, pentru că lucrează cu elfii fără să aibă permisiune. Mundanii sau repudiaţii care colaborează în secret cu elfii nu mai au voie să facă afaceri cu vânătorii de umbre şi nu mai beneficiază de protecţia lor, ştii asta.
Emma şi-a desfăcut braţele într-un gest de indignare.
— Dar astea sunt persoanele cele mai folositoare de acolo! Izolarea lor nu ajută cu nimic Conclavul, e o pedeapsă pentru vânătorii de umbre!
Diana a clătinat din cap.
— Regulile sunt reguli nu din întâmplare. A fi un bun vânător de umbre înseamnă mai mult decât paisprezece ore de antrenament pe zi şi şaizeci şi cinci de feluri de a ucide un om cu cleştii pentru salată.
— Şaizeci şi şapte, a spus Emma automat. Diana, îmi pare rău. Chiar îmi pare rău, mai ales de faptul că am băgat-o şi pe Cristina în povestea asta. Ea nu are nicio vină.
— A, asta ştiam.
Diana era tot încruntată. Emma a riscat.
— Aseară mi-ai spus că mă crezi. Că nu Sebastian i-a ucis pe părinţii mei. Că a fost altceva. Că moartea lor nu a fost doar încercarea lui Sebastian de a distruge Conclavul. Cineva a vrut să-i omoare. Moartea lor are o semnificaţie...
— Moartea oricui are o semnificaţie, a spus Diana tăios. Şi-a trecut mâna peste ochi. Aseară am vorbit cu Fraţii Tăcuţi. Am aflat ce ştiu ei. Şi, Doamne, toată ziua m-am chinuit, am zis că nu pot decât să mint...
— Te rog, a şoptit Emma. Te rog, nu mă minţi.
— ...dar nu pot. Îmi amintesc când am venit aici şi tu erai un copil, aveai doisprezece ani şi erai sfâşiată de durere. Pierduseşi totul. Nu îl mai aveai decât pe Julian şi dorinţa ta de răzbunare. Fiindcă dacă părinţii tăi ar fi fost

ucişi de Sebastian, cum te-ai mai fi putut răzbuna? Diana a respirat adânc. Ştiu că Johnny Rook ţi-a spus că au fost o mulţime de crime. Aşa e. În total au fost douăsprezece, cu cea de aseară. Criminalul nu a lăsat în urmă niciun fel de indiciu. Nicio victimă nu a putut fi identificată. Niciuna nu mai are dinţi, portofel sau amprente.

— Şi Fraţii Tăcuţi nu ştiau despre crime? Conclavul, Consiliul?

— Ştiau. Şi asta e partea care n-o să-ţi placă. Diana bătea cu degetele în cristalul biroului... Mai multe victime făceau parte din neamul spiritelor naturii. Asta ar însemna că e o treabă de care trebuie să se ocupe Şcoala de Solomonie, centurionii şi Fraţii Tăcuţi. Nu Institutele. Fraţii Tăcuţi ştiau. Conclavul ştia. Intenţionat nu ne-au spus, ca să nu ne implicăm.

— Şcoala de Solomonie?

Şcoala de Solomonie făcea parte din istoria vânătorilor de umbre şi doar de curând fusese readusă la viaţă. Un castel rece cu turnuri şi coridoare săpate în coasta unui munte din Carpaţi, care era acolo de sute de ani, unde se antrena elita vânătorilor de umbre; acolo învăţau cum să facă faţă dublei ameninţări venite din partea demonilor şi a repudiaţilor. Când primele Acorduri fuseseră încheiate, şcoala s-a închis, pentru a demonstra simbolic că vânătorii de umbre nu mai sunt în război cu repudiaţii.

După încheierea Păcii Reci, şcoala fusese redeschisă şi acum funcţiona din nou. Ca să intri la şcoală trebuia să treci nişte examene foarte grele şi ceea ce învăţai acolo nu aveai voie să spui nimănui. Absolvenţii şcolii deveneau centurioni, cărturari şi războinici vestiţi. Emma nu întâlnise niciodată vreunul.

— Poate nu e corect, dar ăsta e adevărul.

— Dar semnele? Au recunoscut că sunt aceleaşi semne care s-au găsit şi pe trupurile părinţilor mei?

— Nu au recunoscut nimic, a spus Diana. Au spus că se ocupă ei de asta. Au spus să nu ne implicăm şi că ordinul ăsta a venit direct de la Consiliu.

— Şi cadavrele? A întrebat Emma. S-au dizolvat când au vrut să le ia de acolo, cum s-a întâmplat la părinţii mei?

— Emma!

Diana s-a ridicat în picioare. Părul ei arăta ca un norişor negru în jurul feţei.

— Nu ne mai interesează pe noi ce se întâmplă cu elfii. Asta spune Pacea Rece. Conclavul nu a făcut doar o sugestie. Este interzis să intervenim în treburile spiritelor naturii. Dacă te implici, va avea de suferit şi Julian, nu numai tu.

A fost ca şi cum Diana ar fi luat prespapierul greu de pe birou şi i l-ar fi aruncat în piept.

— Julian?

— Ce face el în fiecare an? La aniversarea Păcii Reci?

Emma s-a gândit la Julian, stând aici, în biroul ăsta. An după an, de când avea doisprezece ani, tot numai coate julite şi blugi rupţi. Stătea şi scria răbdător, cu peniţă şi cerneală, o scrisoare adresată Conclavului, în care cerea ca sora lui, Helen, să primească permisiunea de a reveni acasă din insula Wrangel.

Insula Wrangel era locul unde se aflau toate protecţiile lumii, care străjuiau pământul prin nişte vrăji făcute cu o mie de ani în urmă împotriva unor demoni. Era, de asemenea, un petic de gheaţă care plutea în Marea Arctică, la mii de kilometri depărtare. După ce se declarase Pacea Rece, Helen fusese trimisă acolo. Conclavul pretindea că fusese trimisă ca să studieze vrăjile, dar nimeni nu credea că era altceva decât un exil.

De atunci, i se mai permisese doar de câteva ori să plece de acolo; într-una

dintre aceste plecări fusese la Idris, când se căsătorise cu Aline Penhallow, fata Consulului. Dar nici măcar relaţia cu puternicul Consul nu fusese suficientă ca s-o elibereze. Julia scria în fiecare an. Şi în fiecare an i se respingea cererea.

Diana a spus cu o voce mai caldă:

— În fiecare an, Conclavul spune nu, pentru că o suspectează pe Helen că e devotată neamului spiritelor naturii. Ce crezi că vor spune dacă noi investigăm uciderea elfilor fără permisiunea lor? Ce şanse ar mai avea ea să se întoarcă?

— Julian ar vrea s-o fac... a dat să spună Emma.

— Julian şi-ar tăia şi mâinile dacă i-ai cere tu. Asta nu înseamnă că trebuie să i-o ceri. Diana şi-a frecat tâmplele, de parcă ar fi durut-o. Răzbunarea nu e un membru al familiei, a continuat ea. Nu e nici măcar un prieten, e un tovarăş rece cu care dormi noaptea. A lăsat mâinile jos şi s-a îndreptat spre fereastră, apoi s-a uitat la Emma peste umăr. Ştii de ce mi-am luat slujba asta, aici, la Institut? Şi nu-mi da un răspuns sarcastic.

Emma a lăsat ochii în podea. Era făcută din plăci de gresie albastre şi albe; pe fiecare placă era un desen: un trandafir, un castel, o turlă de biserică, o aripă de înger, un stol de păsări, fiecare placă era diferită.

— Pentru că erai în Alicante în timpul Războiului întunecat, a spus Emma, cu o uşoară ezitare. Ai fost acolo când Julian a trebuit să... să-l oprească pe tatăl lui. Ai văzut cum luptăm, ţi s-a părut că suntem curajoşi şi ai vrut să ne ajuţi. Aşa ne-ai spus până acum.

— A fost cineva, când eram mai tânără, cineva care m-a ajutat să devin ceea ce sunt azi, a spus Diana.

Emma a ciulit urechile. Diana vorbea rareori despre viaţa ei. Familia Wraybum era recunoscută de generaţii întregi de vânătorii de umbre, dar Diana era ultimul vlăstar al familiei. Nu vorbea niciodată despre copilăria ei sau despre familia ei. Ziceai că viaţa ei începuse abia atunci când preluase magazinul de arme din Alicante al tatălui ei.

— Voiam să te ajut să devii ceea ce eşti tu cu adevărat.

— Adică?

— Cel mai bun vânător de umbre din generaţia ta, a spus Diana. N-am mai văzut pe nimeni care să se antreneze şi să se lupte ca tine. Exact de asta nu aş vrea să arunci tot acest potenţial în căutarea a ceva care nu-ţi va vindeca rănile.

Să-mi arunc tot acest potenţial Diana nu ştia, nu înţelegea. Niciunul din familia ei nu murise în Războiul întunecat. Iar părinţii ei nu muriseră în luptă, ci fuseseră ucişi, torturaţi şi mutilaţi strigând-o pe ea, poate, în clipele acelea, scurte sau lungi, dintre viaţă şi moarte.

S-a auzit o bătaie fermă în uşă. Apoi uşa s-a deschis şi a intrat Cristina. Era îmbrăcată cu blugi şi hanorac şi era îmbujorată, de parcă ar fi fost stânjenită că le întrerupe.

— Familia Blackthorn, a spus ea. S-a întors acasă.

Emma a uitat complet ce se pregătea să-i spună Dianei şi s-a repezit spre uşă.

— Cum? Trebuiau să vină abia mâine!

Cristina a ridicat din umeri neputincioasă.

— Poate e o altă familie mare care s-a teleportat acum la intrare.

Emma şi-a apăsat pieptul cu mâna. Cristina avea dreptate. Simţea asta: durerea surdă pe care o simţise sub coaste din momentul în care Julian plecase se făcuse brusc mai rea şi mai bună, în acelaşi timp – nu mai era o durere, mai degrabă era ca şi cum ar fi avut în inimă un fluture care bătea

nebuneşte din aripi.
A ieşit ca o furtună din birou şi tălpile goale plesneau zgomotos lemnul lustruit de pe podeaua coridorului. A ajuns la scări şi a început să coboare câte două trepte deodată, sărind peste capetele balustradei la fiecare etaj. Acum auzea şi voci. I s-a părut că o aude pe Dru întrebând ceva cu vocea ei subţire şi caldă şi pe Livvy că îi răspunde.
Şi uite că a ajuns la galeria de la etajul doi, care dădea în foaier. Toată zona era luminată ca ziua de mii de culori strălucitoare, rămase de la Portalul dispărut. În mijlocul camerei se aflau cei din familia Blackthorn: Julian îi domina cu statura lui pe cei doi gemeni, Livvy şi Ty. Alături era Drusilla, care îl ţinea de mână pe cel mai mic dintre fraţi, Tavvy. Acesta părea că doarme în picioare, ţinându-şi capul rezemat de braţul lui Dru, cu ochii închişi.
— V-aţi întors! A strigat Emma.
Au ridicat cu toţii capul spre ea. Cei din familia Blackthorn semănau bine între ei: aveau acelaşi păr bogat castaniu, de culoarea ciocolatei amărui, şi aceiaşi ochi albaştri-verzi. Doar Ty, cu ochii lui cenuşii, subţirel şi cu părul negru mereu ciufulit, părea că provine dintr-o altă ramură a familiei.
Dru şi Livvy zâmbeau, iar în aprobarea gravă din cap a lui Ty se simţea bucuria revederii, dar Emma îl vedea pe Julian. A simţit cum runa parabatai de pe braţ începe să-i zvâcnească în clipa în care el s-a uitat la ea.
A coborât scările în fugă. Julian se aplecase să-i spună ceva lui Dru. Apoi s-a întors şi a pornit cu paşi mari şi rapizi spre Emma. I-a umplut tot câmpul vizual, numai pe el îl vedea. Nu doar pe acest Julian care venea spre ea păşind pe podeaua împodobită cu simbolul îngerului, ci şi pe Julian care îi întindea pumnale serafice cărora le dăduse nume, pe Julian care îi oferea întotdeauna pătura când era frig în maşină, pe Julian care stătea vizavi de ea în Oraşul Tăcut, cu flăcările albe şi aurii ridicându-se între ei în timp ce rosteau jurămintele parabatailor.
S-au ciocnit în mijlocul foaierului, iar ea s-a repezit să-l îmbrăţişeze.
— Jules, a spus ea, dar cuvântul a fost înăbuşit în umărul lui, când el a strâns-o în braţe.
Auzea în minte jurămintele parabatai în timp ce inspira mirosul lui cunoscut: cuişoare, săpun, sare.
Unde vei merge tu, voi merge şi eu.
O clipă, braţele lui au strâns-o atât de tare, încât abia mai putea respira. Apoi i-a dat drumul şi a făcut un pas înapoi. Emma aproape s-a dezechilibrat. Nu se aşteptase nici la îmbrăţişarea aceea atât de nutemică şi nici la despărţirea aceea rapidă.
În plus, arăta altfel. Creierul ei nu era în stare să înţeleagă tot.
— Credeam că veniţi mâine-dimineaţă, a spus Emma.
A încercat să-i prindă privirea, să-l facă să-i întoarcă zâmbetul plin le bucurie. Dar el se uita atent la fraţii şi surorile lui, de parcă i-ar fi numărat, să vadă dacă sunt toţi.
— Malcolm a venit mai devreme, i-a răspuns el, peste umăr. A apărut pe neaşteptate în bucătăria mătuşii Marjorie, îmbrăcat în pijama. A zis că a uitat de diferenţa de fus orar. Ea a ţipat de credeam că dărâmă casa.
Emma şi-a dat seama că tensiunea pe care o simţea în piept începe să scadă. Malcolm Fade, şeful magicienilor din Los Angeles, era un prieten de familie; ea şi Jules făceau mereu glume pe seama excentricităţilor lui.
— După care ne-a teleportat din greşeală la Londra, în loc să ne aducă aici, a spus Livvy şi s-a aplecat s-o îmbrăţişeze pe Emma. După aia a trebuit să căutăm pe cineva care să ne deschidă un alt Portal... Diara!

Livvy s-a desprins din îmbrăţişare şi s-a dus s-o salute pe Diana. Câteva momente nu a mai fost decât o gălăgie totală: întrebări, saluturi, îmbrăţişări. Tavvy se trezise şi el şi bântuia printre ei somnoros, trăgându-i de mânecă. Emma i-a ciufulit părul.

Poporul tău va fi poporul meu. Familia lui Julian devenise familia ei când erau parabatai. Într-un fel, era ca o căsătorie.

Emma s-a uitat la Julian. El îşi privea familia cu mare atenţie. De parcă uitase că e şi ea acolo. Şi în clipa aceea parcă i s-a trezit creierul şi i-a prezentat un catalog în care se găseau toate lucrurile care acum erau altfel la el.

Întotdeauna fusese practic şi se tundea scurt, probabil că în Anglia uitase să se tundă: acum avea şi el buclele înfoiate şi lucioase specifice familiei. Părul îi trecuse de urechi. Era bronzat, şi nu că nu i-ar fi ştiut aşa de bine culoarea ochilor, dar acum păreau mai strălucitori şi în acelaşi timp mai întunecaţi, ca albastrul-verzui al apelor adânci din ocean. Şi forma feţei era schimbată – avea trăsături de adult, fără acea moliciune a copilăriei; se vedea linia fermă a obrazului şi bărbia uşor ascuţită, ca un ecou al aripii de pe amuleta pe care o avea la gât, chiar sub marginea de sus a tricoului.

Emma a întors capul. Spre uimirea ei, inima îi bătea tare, ca şi cum ar fi fost emoţionată. Tulburată, a îngenuncheat lângă Tavvy.

— Ţi-a căzut un dinte, i-a spus ea când el i-a zâmbit. N-ai fost atent.

— Dru mi-a spus că spiritele naturii îţi fură dinţii când dormi, a spus Tavvy.

— Asta fiindcă aşa i-am spus eu, a zis ea şi s-a ridicat în picioare.

A simţit o atingere uşoară pe braţ.

Era Julian. Desena cu degetul litere pe pielea ei – era ceva ce făceau tot timpul, de când îşi dăduseră seama că au nevoie de un mod de comunicare fără cuvinte, în timpul orelor plicticoase de studiu sau când erau adulţi de faţă. T-E-S-I-M-Ţ-I-B-I-N-E?

Ea a dat din cap. El s-a uitat la ea puţin alarmat, ceea ce pentru ea era o uşurare. Asta era ceva familiar. Chiar era aşa de diferit? Nu mai era aşa slab, era mai musculos, dar tot subţire. Semăna cu înotătorii aceia pe care îi admirase ea dintotdeauna pentru frumuseţea corpului. Avea şi acum la încheietură aceleaşi brăţări de piele, de scoici şi de sticlă de mare. Mâinile îi erau şi acum stropite de vopsea. Era tot Julian.

— Ce bronzaţi sunteţi toţi, spunea Diana. Cum de v-aţi bronzat aşa? Eu credeam că în Anglia plouă tot timpul!

— Eu nu sunt bronzat, a precizat Tiberius.

Într-adevăr, nu era bronzat. Ty detesta soarele. Când se duceau cu toţii la plajă, pe el îl puteai găsi sub o umbrelă imensă, citind o carte poliţistă.

— Mătuşa Marjorie ne-a pus să ne antrenăm afară în fiecare zi, a spus Livvy. Bine, pe Tavvy, nu. L-a ţinut în casă ca să-l îndoape cu dulceaţă de mure.

— Tiberius s-a ascuns, a spus Drusilla. În hambar.

— Nu m-am ascuns, a spus Ty. M-am retras strategic.

— S-a ascuns, a insistat Drusilla, strâmbându-se cu toată faţa.

Codiţele îi stăteau în sus, ca ale lui Pippi Şoseţica. Emma a tras-o uşor de una dintre ele.

— Nu te certa cu fratele tău, a spus Julian şi apoi s-a întors spre Ty. Nu te certa cu sora ta. Amândoi sunteţi obosiţi.

— Şi ce legătură are asta cu cearta? A întrebat Ty.

— Julian vrea să spună că ar trebui să mergeţi cu toţii la culcare, a intervenit Diana.

— Dar e abia opt, a protestat Emma. Abia au ajuns!

Diana a arătat spre podea. Tavvy se ghemuise pe jos şi dormea în raza de lumină făcută de o lampă, exact ca o pisică.

— În Anglia e mult mai târziu.

Livvy s-a apropiat de Tavvy şi l-a luat uşor în braţe. Capul i s-a lăsat pe gâtul lui Livvy.

— O să-l duc în pat.

Ochii lui Julian s-au întâlnit o clipă cu cei ai Dianei.

— Mersi, Livvy, a spus el. Mă duc să-i spun unchiului Arthur că am ajuns cu bine. S-a uitat în jur şi a oftat. Ne ocupăm de bagaje mâine-dimineaţă. Toată lumea la culcare.

Livvy a bombănit un pic, însă Emma nu a reuşit să audă ce spune. Se simţea confuză, mai mult decât confuză. Cu toate că Julian îi răspunsese la SMS-uri sau la telefoane cam scurt şi neutru, nu era pregătită să vadă un Julian care arăta altfel, care părea altfel. Ar fi vrut ca el s-o privească aşa cum o privea înainte, cu zâmbetul acela care părea să-i fie menit numai ei.

Diana le-a spus noapte bună, după care şi-a luat cheile şi geanta. Profitând de momentul acesta, Emma a început să scrie cu degetul pe braţul lui Julian.

— T-R-E-BU-I-E-S-ĂV-O-R-B-E-S-C-CU-T-I-N-E.

Fără să se uite la ea, Julian a lăsat mâna jos şi i-a scris pe antebraţ.

D-E-S-P-R-E-C-E?

Uşa s-a deschis şi s-a închis în urma Dianei, lăsând să pătrundă de afară o pală de vânt rece şi de ploaie. Când s-a întors spre Julian, Emma a simţit apă pe obraji.

— Este important, a spus ea.

Se întreba dacă sună convingător. Nu îi spusese niciodată că trebuie să-i comunice ceva important. Când îi spunea că vrea să vorbească cu el, el ştia că e important.

— Doar... A început să vorbească mai încet. Vino în camera mea după ce te întâlneşti cu Arthur.

El a ezitat, doar o clipă; sticla şi scoicile de la brăţări au clincănit când şi-a dat părul din ochi. Livvy era deja sus cu Tavvy, iar ceilalţi urcau după ea. Emma a simţit că iritarea se transformă într-un sentiment de vinovăţie. Jules era epuizat, bineînţeles. Asta-i tot.

— Dacă nu eşti prea obosit, a adăugat ea.

El a clătinat din cap, cu o expresie impenetrabilă – iar Emma întotdeauna putuse să-i citească pe faţă.

— O să vin, a spus el şi i-a pus mâna pe umăr.

Un gest neutru, fără semnificaţie. Ca şi cum nu ar fi fost despărţiţi două luni.

— Îmi pare bine să te revăd, a spus el, după care s-a întors şi a pornit în urma lui Livvy.

Sigur că trebuia să se ducă să-l vadă pe Arthur, s-a gândit Emma. Cineva trebuia să-i spună excentricului lor conducător că familia Blackthorn se întorsese. Şi normal că era obosit. Şi normal că părea diferit, aşa ţi se pare când nu vezi pe cineva mult timp. S-ar putea să mai dureze o zi-două până vor fi din nou ca înainte. Relaxaţi. Inseparabili. În siguranţă.

Şi-a dus mâna la inimă. Deşi îi trecuse durerea surdă pe care o simţise cât timp fusese Julian în Anglia, senzaţia aia că are acolo o bandă de cauciuc întinsă la maximum, acum simţea o altă durere, mai ciudată şi mai mare.

3
Nu străluceşte luna vreodată să nu-mi aducă vise de-ndată

Mansarda Institutului era luminată slab. În acoperiş existau două luminatoare, dar unchiul Arthur le acoperise cu hârtie de împachetat de când îşi adusese aici cărţile şi documentele, spunând că se teme ca nu cumva lumina soarelui să deterioreze delicatele instrumente ale studiului său.

Arthur şi fratele său, Andrew, tatăl lui Julian, fuseseră crescuţi de nişte părinţi obsedaţi de perioada clasică, de Grecia şi de Roma antică, de eroii, mitologia şi istoria acestora.

Julian ştia încă din copilărie de Iliada şi Odiseea, de argonauţi şi de Eneida, de oameni şi monştri, de zei şi eroi. Dar în timp ce Andrew rămăsese doar cu o pasiune pentru clasici (una care, trebuie să spunem, ajunsese până acolo încât îşi botezase toţi copiii cu nume de împăraţi şi regine – Julian îi era recunoscător şi azi mamei sale că îl cheamă Julian şi nu Julius, cum ar fi vrut tatăl lui), Arthur era de-a dreptul obsedat.

Îşi adusese cu el din Anglia sute de cărţi şi de atunci camera se umpluse de încă alte sute. Erau aranjate după un sistem pe care numai el îl ştia – Antigona lui Sofocle stătea peste Istoria războiului peloponeziac a lui Tucidide, peste fragmente de monografii şi cărţi cu coperte rupte iar pagini izolate erau aşezate atent prin diverse locuri. În cameră erau probabil şase mese de birou; când una se umplea prea tare de hârtii şi peragmente de vase sau statui, unchiul Arthur pur şi simplu mai cumpăra încă una.

Acum stătea la una dintre mese, în capătul vestic al camerei. Primir-o crăpătură din hârtia care acoperea fereastra din dreptul mesei, Julian vedea o frântură din albastrul oceanului. Mânecile de la tricoul vechi al unchiului Arthur erau suflecate. La marginea pantalonului kaki zdrenţuit se vedeau picioarele încălţate în papuci uzaţi de casă. Bastonul, pe care îl folosea rareori, era rezemat de perete.

— Ahile avea un phorminx cu o tijă de argint, murmură el; Hercule a fost învăţat să cânte la ceteră. Ambele instrumente au fost traduse prin cuvântul „liră”, dar sunt oare acelaşi instrument? Dacă e acelaşi lucru, de ce s-ar fi folosit doi termeni diferiţi pentru ele?

— Bună, unchiule, a spus Julian şi a ridicat tava pe care o adusese şi pe care pusese în grabă câte ceva de mâncare. Ne-am întors.

Arthur s-a întors încet spre el, ca un câine bătrân care ridică îngrijorat capul la auzul unui strigăt.

— Andrew, îmi pare bine să te văd, a spus el. Tocmai studiam idealul grec de iubire. Agape, desigur, iubirea cea mai mare, iubirea pe care o simt zeii. Apoi eros, iubirea romantică, philia, iubirea dintre prieteni, şi rege, iubirea de familie. Pe care dintre astea crezi că o simte un parabataiu ar fi mai aproape de philia sau agape – eros fiind, desigur, interzisă. Şi dacă ar fi aşa, ar însemna că noi, ca nefilimi, am fi înzestraţi cu ceva pe care mundanii nu l-ar înţelege niciodată – dar atunci cum de ştiau grecii de asta? Un paradox, Andrew...

Julian a respirat adânc. Ultimul lucru despre care ar fi vrut să discute era genul de iubire pe care îl simte un parabatai pentru perechea lui. Şi nu voia să i se adreseze cineva cu numele tatălui său. Ar fi vrut să fie în altă parte acum, oriunde, dar a făcut totuşi un pas spre unchiul său, unde lumina era ceva mai puternică, astfel încât să i se poată vedea faţa.

— Sunt Julian. Am spus că ne-am întors. Toţi. Tavvy, Dru, gemenii...

Arthur se uita la el cu ochii lui albaştri-verzi, părând ci nu pricepe, şi Julian a făcut eforturi să nu se simtă demoralizat. De fapt, nici nu voise să vină aici, ar fi vrut să se ducă la Emma. Dar înţelesese din mesajul trimis în ultima clipă de Diana că ar trebui să se ducă la unchiul său imediat ce soseşte.

Asta fusese dintotdeauna treaba lui. Asta trebuia să fie mereu treaba lui.

A aşezat tava pe o masă, atent să nu dărâme mormanele de hârtii. Lângă cotul lui Arthur zăcea un teanc de plicuri de expediat şi o mulţime de note de patrulă. Nu era enorm, dar nu era nici aşa diminuat cum ar fi sperat Julian.

— Ţi-am adus cina.

Arthur s-a uitat lung la tava cu mâncare, încruntat, de parcă era un obiect îndepărtat, care abia putea fi văzut prin ceaţă. Era un castron cu supă, încălzit în grabă la bucătărie şi care acum se răcea în aerul polar al mansardei. Julian înfăşurase meticulos tacâmurile într-un şerveţel şi pusese şi un coş cu pâine pe tavă, cu toate că ştia că dimineaţa, când va veni să ia tava, va găsi mâncarea aproape neatinsă.

— Crezi că este un indiciu? L-a întrebat unchiul Arthur?

— Ce să cred că e un indiciu?

— Cetera şi phorminx-ul. Se potrivesc ca model, dar modelul este aşa de vag schiţat...

Unchiul Arthur s-a rezemat de spătarul scaunului oftând, cu ochii în peretele din faţa lui, pe care fuseseră lipite sau fixate cu piuneze sute de bucăţele de hârtie acoperite cu scrisul lui dezordonat.

— Viaţa e scurtă, iar pentru a învăţa să devii înţelept îţi trebuie mult timp, a şoptit el.

— Viaţa nu e chiar atât de scurtă, a spus Julian. Sau, cel puţin, nu ar trebui să fie.

Fusese scurtă pentru părinţii lui, s-a gândit el. De multe ori era scurtă pentru vânătorii de umbre. Dar pe Arthur ce-ar fi putut să-l ameninţe, ascuns aici, în mansarda lui izolată? Probabil că va trăi mai mult decât ei toţi.

S-a gândit la Emma, la cât de mult riscă, la cicatricele pe care le văzuse pe corpul ei când înotau sau când făceau antrenament. Avea asta

Avea sânge, acel sânge al vânătorilor de umbre care îşi riscă viaţa generaţii de-a rând, pentru care oxigenul înseamnă adrenalină şi luptă. Dar a dat la o parte gândul că ea ar putea muri la fel ca părinţii ei; era un gând suportabil.

— Niciun om de pe lumea asta nu trăieşte de două ori, a murmurat Arthur, probabil citând pe cineva.

Aşa făcea de obicei. Acum se uita din nou spre hârtiile de pe masă şi părea pierdut în gânduri. Julian şi-a amintit cum, în urmă cu câţiva ani, toată podeaua mansardei era plină de amprentele însângerate ale lui Ar Mur. În noaptea aceea îl chemase pentru prima oară pe Malcolm Fade.

— Dacă nu mai ai nevoie de nimic, unchiule... a dat Julian să se întoarcă spre uşă.

Arthur a ridicat repede capul. O clipă, privirea lui a fost limpede şi concentrată.

— Eşti un băiat bun, a spus el. Dar asta nu o să te ajute cu nimic, în final.

Julian a îngheţat.

— Ce?

Dar Arthur deja se cufundase în hârtiile lui.

Julian s-a întors şi a coborât scările mansardei. Scârţâitul lor îi era foarte familiar. Institutul din Los Angeles nu era chiar aşa de vechi, cu siguranţă nu aşa de vechi precum alte Institute, dar mansarda avea ceva antic şi prăfos,

mai mult decât orice altă parte a clădirii.

A ajuns la uşa de la capătul scărilor. S-a rezemat puţin de perete, în întunericul şi liniştea de acolo.

Liniştea era ceva rar pentru el, în afară de perioada în care dormea. De obicei, era înconjurat de zumzetul permanent al fraţilor lui. Mereu erau pe lângă el, mereu simţeau nevoia să primească atenţia lui sau motorul lui.

S-a gândit şi la casa din Anglia, la zumzetul înăbuşit al albinelor din grădină, la foşnetul copacilor. Totul era verde şi albastru, cu totul altfel decât deşertul de aici, cu nuanţele lui aride de maroniu şi auriu. Nu ar fi vrut să plece de lângă Emma, dar în acelaşi timp crezuse că poate ar trebui. Ca un dependent care se îndepărtează de sursa adicţiei sale.

Destul. Erau anumite lucruri la care nu avea sens să se gândească, în întunericul şi umbrele secretelor supravieţuia şi Julian. Aşa reuşise să se descurce până atunci.

A respirat adânc şi a intrat din nou pe holul mare.

Emma stătea în picioare pe plajă. Nu mai era nimeni acolo; era complet pustiu. De o parte şi de alta erau doar întinderi vaste de nisip, în care fărâme de mică sclipeau domol sub razele soarelui abia văzut printre nori.

În faţa ei era oceanul. Era frumos şi mortal, la fel ca şi creaturile care trăiau în apele lui; marii rechini albi, cu pielea lor aspră şi palidă, balenele ucigaşe, cu dungile lor albe şi negre ca scaunele de grădină edwardiene. Emma privea oceanul şi simţea ceea ce simţea întotdeauna: un amestec de dorinţă şi de spaimă, o dorinţă de a se arunca în apele verzi şi reci, aşa cum simţea uneori nevoia de a conduce în viteză, de a sări prea sus, de a intra în luptă neînarmată.

Thanatos, ar fi numit-o Arthur. Dorinţa inimii de a muri.

Oceanul a scos un muget, precum urletul unui animal, apoi a început să se retragă. Se îndepărta rapid de ea, lăsând în urmă peşti care săreau pe uscat, grămezi de alge, epave de corăbii, toate resturile de pe fundul lui. Emma ştia că trebuie să fugă, dar a rămas acolo paralizată, în vreme ce apele se adunau într-un turn, un zid masiv şi transparent – vedea în apele agitate delfini şi rechini zbătându-se neajutoraţi în capcană. A ţipat şi a căzut în genunchi când a văzut acolo şi trupurile părinţilor ei, întemniţaţi în apele ridicate la cer, de parcă ar fi fost închişi în sicrie masive de sticlă, mama ei şchiopătând şi tresărind, mâna tatălui ei încercând să ajungă la ea prin spuma şi fierberea apelor...

Emma a sărit în sus şi a întins mâna după Cortana, sprijinită de noptiera ei, dar mâna i-a alunecat şi sabia a căzut zăngănind pe podea. A întins mâna spre veioză şi a aprins-o.

Lumina caldă a veiozei a umplut camera. S-a uitat în jurul ei, clipind des. Adormise în pijama, peste cuvertură.

Şi-a dat picioarele jos din pat, frecându-se la ochi. Se întinsese pe pat, în aşteptarea lui Julian, cu uşa de la dressing deschisă, cu lumina aprinsă.

Voise să-i arate lui Julian noile fotografii. Voise să-i povestească tot ce se întâmplase, să-i audă vocea: mângâietoare, familiară, iubitoare. Să o ajute să decidă ce are de făcut în continuare.

Dar Julian nu venise.

S-a ridicat din pat şi a luat un hanorac de pe spătarul scaunului. O privire rapidă spre ceasul de pe noptieră i-a spus că era aproape trei dimineaţa. S-a strâmbat şi s-a strecurat pe hol.

Era întuneric şi linişte. Lipsa fâşiilor de lumină de sub uşi îi indica faptul că toată lumea doarme. S-a dus spre camera lui Julian, a deschis uşa şi s-a

strecurat înăuntru.
Camera era ceva mai luminoasă decât holul. Pe fereastră se vedea luna atârnată deasupra munţilor şi lumina ei albă desena un contur argintiu obiectelor din cameră. Părul buclat al lui Julian era o pată neagră pe pernă, genele întunecate erau perfect negre. Îi umbreau uşor pometţii obrajilor, ca un praf negru.
Ţinea braţul îndoit sub cap şi din cauza asta i se ridicase tricoul. Ea a întors capul de la pielea dezvelită sub marginea tricoului şi s-a căţărat pe pat, ca să-l atingă pe umăr.
— Julian, a spus ea încet. Jules.
El s-a mişcat uşor şi a deschis încet ochii. În lumina lunii, ochii păreau gri-argintii, la fel ca ochii lui Ty.
— Emma, a spus el cu vocea grea de somn.
Am crezut că o să vii în camera mea, ar fi vrut ea să spună, dar nu a putut. El părea atât de obosit, încât i s-a înmuiat inima. A întins mâna să-i dea la o parte părul de pe ochi, dar s-a oprit şi apoi i-a pus mâna pe umăr. El s-a întors pe o parte; Emma a recunoscut tricoul uzat şi pantalonii de trening cu care dormea.
Ochii lui păreau gata să se închidă din nou.
— Jules, a spus ea dintr-un impuls. Pot să stau cu tine?
Era codul lor, versiunea scurtă a rugăminţii mai lungi: Stai cu mine şi fă-mă să uit coşmarurile. Stai şi dormi lângă mine. Stai şi alungă-mi visele rele, amintirea sângelui, amintirea părinţilor morţi, amintirea războinicilor întunericiţi cu ochii morţi, negri precum cărbunii.
Era o rugăminte pe care o făcuseră amândoi, de mai multe ori. De când erau copii, se duceau unul în patul celuilalt să doarmă. Emma îşi imaginase odată că şi visele lor se amestecă atunci când dorm împreună, împrumutând bucăţele din universul somnului celuilalt. Era unul dintre lucrurile magice pe care le avea statutul de parabatai, un lucru pe care ea şi-l dorise dintotdeauna – nu erai niciodată singur. Treaz sau adormit, în luptă sau nu, aveai mereu un frate geamăn alături, legat de viaţa ta, de speranţele tale şi de fericirea ta, un sprijin aproape perfect.
El s-a tras puţin să-i facă loc, cu ochii pe jumătate închişi, şi a spus cu voce înăbuşită:
— Stai.
Ea s-a strecurat alături de el, sub pătură. El s-a mişcat să-i facă mai mult loc, cu trupul lui lung întinzându-se şi strângându-se. În locul în care fusese trupul lui, cearşaful era cald şi mirosea a cuişoare şi a săpun.
Emma tot mai tremura. S-a dat puţin mai aproape de el, să-i simtă căldura trupului. El dormea pe spate, cu o mână sub cap şi cu cealaltă aşezată pe burtă. Brăţările îi sclipeau în lumina lunii. S-a uitat la ea – ştia că Julian simţise că se apropiase de el –, ochii i-au sclipit o secundă şi apoi s-au închis intenţionat, iar genele negre i-au umbrit faţa.
Respiraţia i-a devenit regulată aproape instantaneu. Dormea, dar Emma era trează şi se uita la el cum i se ridică şi lăsa pieptul, ritmic precum un metronom.
Nu s-au atins. Rareori se atingeau când stăteau amândoi în pat. Când erau copii, se certau pe pătură şi puneau între ei cărţi ca să delimiteze locul fiecăruia, fiindcă se plângeau că îşi invadează reciproc partea. Acum se obişnuiseră să doarmă în acelaşi spaţiu, dar păstrau distanţa aceea dintre ei pe care odinioară o delimitau cu cărţi.
Auzea oceanul vuind în depărtare; vedea şi acum zidul verde de apă din vis

ridicându-se în spatele ochilor închişi. Dar acum i se părea ceva îndepărtat, pentru că talazul înspăimântător se prăbuşea în respiraţia caldă a parabatai-ului ei.

Într-o bună zi, ea şi Julian se vor căsători cu altcineva. Atunci nu vor mai putea dormi împreună. Nu vor mai putea să-şi împărtăşească secrete la miezul nopţii. Vor fi tot apropiaţi, dar apropierea lor va căpăta o altă formă. Va trebui să se obişnuiască cu asta.

Într-o bună zi. Dar deocamdată nu.

Când Emma s-a trezit, Julian dispăruse.

Ea s-a ridicat ameţită în capul oaselor. Era târziu, mai târziu decât se trezea în mod normal, iar camera era luminată roz-auriu de razele soarelui. Cearşafurile şi pătura bleumarin erau grămadă la picioarele patului. Când Emma a pus mâna pe pernă, a simţit că încă mai e caldă – probabil că abia plecase.

A dat la o parte o senzaţie de nelinişte stârnită de faptul că el plecase fără să-i spună vreun cuvânt. Poate pur şi simplu nu dorise s-o trezească; Julian avusese dintotdeauna probleme cu somnul, iar acum diferenţa de fus orar nu avea cum să-l ajute. Încercând să se convingă că nu înseamnă nimic, s-a dus în camera ei şi şi-a pus o pereche de eggmgs şi un tricou, apoi nişte şlapi.

În mod normal, s-ar fi dus să vadă dacă nu e la studioul lui, dar a văzut dintr-o privire că era o zi caldă şi senină de vară. Cerul era plin de puful alb şi strălucitor de nori. Oceanul sclipea, având scântei de aur la suprafaţă. Emma vedea de aici siluetele îndepărtate ale surferilor.

Ştia că lui îi fusese dor de ocean – ştia asta din SMS-urile şi mesajele de foc scurte şi rare pe care el i le trimisese din Anglia. A coborât scările Institutului şi a pornit pe drumul care ducea spre şoseaua pe care a traversat-o în fugă, plină de camionetele surferilor şi de maşinile decapotabile care se îndreptau spre Nobu.

Era exact acolo unde îşi imaginase ea că o să fie: cu faţa spre soare şi spre ocean, cu aerul sărat fluturându-i părul şi tricoul. Se întreba de cât timp stătea el aşa, cu mâinile în buzunare.

A făcut un pas ezitant pe nisipul umed.

— Jules?

El s-a întors şi s-a uitat la ea. O clipă a părut confuz, de parcă se uitase la soare, deşi soarele era deasupra lor – Emma îi simţea căldura, lumina şi fierbinţeala pe spate.

El a zâmbit. Ea s-a simţit străbătută de un val de uşurare. Era zâmbetul familiar al lui Julian, cel care îi lumina faţa. A alergat la marginea apei: valurile veneau şi se strecurau pe plajă ca să ajungă la vârfurile pantofilor lui Julian.

— Te-ai trezit devreme, a spus ea, călcând prin apa puţin adâncă.

Paşii ei lăsau în urmă adâncituri argintii în nisip.

— E aproape miezul zilei, a spus el.

Vocea lui suna ca de obicei, dar Emmei tot i se părea ceva diferit, ciudat de altfel: forma feţei, umerii care se vedeau prin tricou.

— Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

— Ce?

Preţ de o clipă, Emma fusese luată prin surprindere, din cauza diferenţelor pe care le sesiza, dar şi de bruscheţea întrebării.

— Aseară, a spus el. Ziceai că vrei să vorbeşti cu mine. De ce să nu vorbim acum?

— OK. Emma a ridicat capul să se uite la pescăruşii care se roteau pe cer.

Hai să ne aşezăm undeva. Nu vreau să te ia apa când vine fluxul.

S-au aşezat ceva mai departe pe plajă, acolo unde nisipul se încălzise de la soare. Emma şi-a scos şlapii şi şi-a îngropat degetele în nisip, cu plăcere. Julian a început să râdă.

Ea s-a uitat la el dintr-o parte.

— Ce e?

— Tu şi plaja, a spus el. Îţi place nisipul, dar deteşti apa.

— Ştiu, a aprobat ea, uitându-se cu ochii mari la el. Nu e culmea ironiei?

— Nu e. Culmea ironiei e când avem un rezultat neaşteptat într-o situaţie aşteptată. Asta e doar una dintre ciudăţeniile tale.

— Mă şochezi, a spus Emma, scoţând telefonul din buzunar. Sunt şocată.

— Am înregistrat sarcasmul, a spus el şi a luat telefonul în mână.

Erau încărcate acolo fotografiile făcute de Cristina cu o noapte în urmă. În timp ce el le privea, Emma i-a povestit cum ajunsese la Sepulcru după pontul primit de la Johnny Rook, cum descoperise cadavrul, cum se supărase Diana după vizita făcută de Rook la Institut. Pe măsură ce vorbea, începea să se relaxeze, parcă nu mai era aşa de marcată de diferenţele pe care le observase la Julian. Asta era ceva normal, erau ei, aşa ca întotdeauna, stând de vorbă, ascultând, funcţionând ca parabatai.

— Sunt sigură că sunt aceleaşi însemne, a încheiat ea. Nu am luat-o razna, nu?

Julian a ridicat capul spre ea.

— Nu, a spus el. Şi Diana crede că dacă tu te apuci să cercetezi asta, Conclavul nu va mai fi dispus să-i permită lui Helen să vină acasă?

— Mda.

Emma a avut o şovăire, apoi l-a luat de mână. Brăţara cu sticlă de mare de pe încheietura stângă a clincănit. Ea îi simţea cu degetele bătăturile din palmă, pe care le ştia la fel de bine ca pe configuraţia camerei ei.

— N-aş face vreodată ceva care s-o afecteze pe Helen, sau pe Mark, sau pe tine, a spus ea. Dacă tu crezi că Diana are dreptate, n-o să mai... A înghiţit în sec. O s-o las moartă.

Julian s-a uitat în jos, la degetele lor împletite. Nu făcea nicio mişcare, dar ea vedea că pulsul i se accelerase, vedea asta pe gâtul lui, cum sângele bătea cu putere în vene. Probabil pentru că venise vorba despre sora lui.

— Sunt cinci ani, a spus el şi şi-a retras mâna.

Nu şi-a smucit-o sau ceva, pur şi simplu şi-a retras-o şi s-a întors cu ochii spre apă. O mişcare perfect firească, dar care ei i-a creat o senzaţie ciudată.

— Conclavul nu s-a grăbit să-i permită lui Helen să se întoarcă. Nu s-a grăbit deloc să-l caute pe Mark. Şi nu s-a grăbit să analizeze dacă într-adevăr părinţii tăi au fost ucişi de Sebastian. Nu mi se pare normal să sacrifici posibilitatea de a afla ce s-a întâmplat cu părinţii tăi pentru o speranţă deşartă.

— Nu spune că e deşartă, Jules...

— Putem să interpretăm şi altfel lucrul ăsta, a spus el şi ea putea practic vedea cum i se învârt rotiţele din creier. Dacă tu reuşeşti într-adevăr să rezolvi asta, dacă noi reuşim să rezolvăm asta, atunci Conclavul ne va fi îndatorat. Eu sunt convins că părinţii tăi nu au fost ucişi de Sebastian Morgenstern. Ce căutăm noi e un demon sau o altă forţă care are puterea de a ucide vânători de umbre şi de a scăpa. Dacă putem învinge o astfel de forţă...

Emma a simţit că începe să o doară capul. Elasticul cu care îşi prinsese părul era prea strâns; a întins mâna să-l mai slăbească puţin.

— Atunci ne-ar acorda un tratament special, zici tu? Fiindcă toată lumea o

să stea cu ochii pe ei?

— Ar fi obligaţi, a spus Julian. Dacă toată lumea ar afla ce-am făcut. Şi noi am putea avea grijă să afle toată lumea. A ezitat puţin, apoi a adăugat: Avem şi noi nişte relaţii.

— Sper că nu te referi la Jem, nu? Fiindcă nu ştiu cum să dau de el.

— Nu la Jem şi Tessa.

— Atunci la Jace şi Clary, a spus Emma.

Jace Herondale şi Clary Fairchild conduceau Institutul din New York. Erau unii dintre cei mai tineri vânători de umbre care deţineau o astfel de poziţie. Emma era prietenă cu Clary de la doisprezece ani, când Clary ieşise după ea din Sala Consiliului din Idris, singura persoană din tot Conclavul căreia părea că îi pasă că ea îşi pierduse părinţii.

Jace era probabil unul dintre cei mai buni vânători de umbre din toate timpurile, în privinţa capacităţii sale de luptă. Clary se născuse cu un alt talent: putea crea rune. Era ceva ce niciun alt vânător de umbre nu reuşise să facă vreodată. Odată îi explicase Emmei că nu putea forţa runele să vină la ea – ele veneau sau nu veneau. De-a lungul timpului, adăugase o mulţime de rune folositoare în Cartea Gri – una pentru respiraţie subacvatică, alta pentru alergare pe distanţe lungi, iar alta despre prevenirea sarcinii, care, deşi fusese destul de controversată, devenise una dintre cele mai frecvent folosite rune din lexicon.

Toată lumea îi cunoştea pe Jace şi pe Clary. Aşa se întâmplă când cineva salvează lumea. Pentru majoritatea oamenilor, erau eroi – pentru Emma erau cei care o ţinuseră de mână în cea mai neagră perioadă din viaţa ei.

— Mda.

Julian şi-a frecat ceafa. Părea obosit. Sub ochii avea o umbră discretă de cearcăne, care îi dădea un aer epuizat. Îşi muşca buzele, aşa cum făcea mereu când era neliniştit sau frământat de ceva.

— Mă gândesc că ei sunt cei mai tineri conducători de institut. Şi uite ce-a făcut Conclavul pentru Simon, pentru Magnus sau pentru Alec. Când eşti erou, fac o groază de chestii pentru tine.

Julian s-a ridicat şi odată cu el s-a ridicat şi Emma, scoţându-şi elasticul de la codiţă. Părul eliberat din strânsoare s-a împrăştiat în valuri pe umeri şi pe spate. Julian s-a uitat repede la ea, apoi a întors capul.

— Jules, a început ea.

Dar el deja pornise către şosea.

Ea şi-a pus şlapii şi l-a ajuns din urmă, chiar acolo unde se termina nisipul şi începea asfaltul.

— E totul în regulă?

— Normal. A, scuză-mă, am uitat să-ţi dau ăsta înapoi. I-a întins telefonul. Uite ce-i, Conclavul îşi face propriile reguli. Şi trăieşte după regulile sale. Dar asta nu înseamnă că, dacă se fac anumite presiuni unde trebuie, regulile nu se pot schimba.

— Eşti destul de criptic.

El a zâmbit şi pielea de la colţul ochilor s-a încreţit.

— Nu le place când vânătorii de umbre tineri, aşa, ca noi, se implică în treburi serioase. Nu le-a plăcut niciodată. Dar Jace şi Clary, Alec şi Isabelle au salvat lumea pe când erau de vârsta noastră. Pentru asta au fost onoraţi. Rezultatele – asta ar putea să-i facă să-şi schimbe opinia.

Au ajuns la şosea. Emma s-a uitat în sus, spre dealuri. Institutul stătea ghemuit pe o colină joasă de peste drumul de coastă.

— Julian Blackthorn, a spus ea în timp ce traversau. Revoluţionarule ce eşti.

— Aşa că o să facem nişte cercetări, dar discret, a spus Julian. Prima mişcare ar fi să comparăm fotografiile cu cadavrul găsit de tine cu cele ale părinţilor tăi. Toată lumea o să fie dispusă să ne ajute. Nu-ţi face probleme.

Erau la jumătatea drumului spre Institut. Pe şosea erau şi acum o mulţime de maşini, pentru că mundanii se duceau în oraş, la serviciu. Lumina soarelui sclipea în parbrizele maşinilor.

— Şi dacă descoperim că însemnele astea nu sunt decât nişte aiureli, opera vreunui criminal sonat dezlănţuit?

— Nu poate fi asta. Crimele au loc în acelaşi timp, în locuri diferite. Ar trebui să fie un criminal care aleargă cu maşina dintr-un loc în altul, omorând oameni.

— Şi atunci, ce poate fi? Ucidere în masă?

— Şi uciderile în masă au loc în acelaşi timp, dar în acelaşi loc, a spus Julian calm, cu acelaşi ton pe care îl avea când îi explica lui Tavvy de ce nu poate să mănânce Cheerios la micul dejun.

— Este clar un criminal în serie. Atunci avem de-a face cu nişte crime care au loc într-o perioadă mai lungă de timp.

— Mă simt aiurea că tu ştii toate astea, a spus Emma.

În faţa Institutului, întinsă până la marginea colinei, era o peluză cu iarbă uscată, mărginită de tufişuri ţepoase. Familia nu prea stătea pe aici, era prea aproape de şosea, nu era umbră şi iarba era aspră.

— Dru e interesată acum de crime adevărate, a spus Jules.

Ajunseseră la treptele Institutului.

— Nici nu ştii câte chestii mi-a spus legate de cum poţi ascunde un cadavru.

Emma a trecut pe lângă el, a urcat trei trepte şi s-a întors.

— Sunt mai înaltă ca tine, l-a anunţat ea.

Era un joc pe care îl jucau de mici – Emma jura întotdeauna că se făcuse mai înaltă ca el; renunţase în sfârşit când el împlinise paisprezece ani şi se înălţase brusc cu doisprezece centimetri.

Julian s-a uitat în sus la ea. Soarele bătea chiar în ochii lui, aducând o strălucire aurie la albastrul lor verzui, ca o patină de sticlă romană antică din colecţia lui Arthur.

— Em, a spus el. Oricâte glume am face, tu ştii că eu iau în serios chestia asta. E vorba de părinţii tăi. E dreptul tău să afli ce s-a întâmplat cu ei.

Ea a simţit deodată un nod în gât.

— Pur şi simplu de data asta mi se pare că e altceva, a şoptit ea. Ştiu că de multe ori am zis că am descoperit ceva şi n-a fost nimic sau am urmat o pistă greşită, dar am senzaţia că de data asta e altfel, Jules. Mi se pare real.

Telefonul ei a început să sune. Şi-a luat privirea de la Jules şi a început să caute telefonul prin buzunar. Când a văzut numele afişat pe ecran, s-a strâmbat şi l-a băgat înapoi în buzunar. Jules a ridicat o sprânceană, cu o expresie neutră.

— Cameron Ashdown? A întrebat el. De ce nu răspunzi?

— Nu am dispoziţia necesară.

Cuvintele i-au ieşit din gură aproape fără voia ei; nici ea nu-şi dădea seama de ce nu-i spunea. M-am despărţit de Cameron.

Uşa Institutului s-a dat de perete.

— Emma! Jules!

Erau Drusilla şi Tavvy, amândoi în pijama. Tavvy ţinea în mână o acadea pe care o sugea cu nesaţ. Când a văzut-o pe Emma, i s-au luminat ochii şi a dat fuga la ea.

— Emma! A spus el, cu acadeaua în gură.

Ea l-a tras spre ea şi l-a strâns în braţe, până când el a început să chicotească.
— Tavvy, a spus Julian. Să nu mai alergi cu acadeaua în gură. Poţi să te îneci.
Tavvy şi-a scos acadeaua din gură şi s-a uitat la ea ca şi cum ar fi fost un pistol încărcat.
— Şi mor?
— Într-un mod hidos, a spus Julian. De tot, mori de tot.
S-a întors spre Drusilla, care îşi pusese mâinile în şolduri. Pijamaua ei neagră era imprimată cu ferăstraie şi schelete.
— Ce s-a întâmplat, Dru?
— E vineri, a spus ea. Ziua clătitelor. Ai uitat? Ai promis!
— A, da, aşa e. Julian a tras-o afectuos de una dintre codiţe. Du-te şi trezeşte-i şi pe Livvy şi Ty şi o să...
— S-au trezit deja, a spus Dru. Sunt în bucătărie. Aşteaptă.
S-a uitat la el cu reproş.
Julian a zâmbit.
— OK. Vin imediat. L-a luat pe Tavvy în braţe şi l-a dus în holul de la intrare. Daţi fuga la bucătărie şi asiguraţi-i pe gemeni că vin, le-a spus, înainte să dispere şi să se apuce să-şi facă singuri clătite.
Ei au luat-o la fugă chicotind. Julian s-a întors spre Emma, oftând.
— Am fost acadelizat, a spus el şi i-a arătat cercul albastru de zahăr pe care Tavvy reuşise să i-l facă pe gulerul tricoului.
— Medalia de onoare, a râs Emma. Ne vedem în bucătărie. Trebuie să fac un duş.
A pornit repede pe scări, după care s-a oprit în faţa uşii să se uite la el. Încadraţi de albastrul cerului şi al mării, ochii lui păreau fragmente din peisaj.
— Jules... voiai să-mi spui ceva?
El şi-a întors privirea şi a clătinat din cap.
— Nu. Nimic.
Cineva o scutura de umăr pe Cristina. Ea s-a trezit încet, clipind din ochi. Visase că era acasă, că era arşiţă, visase grădinile răcoroase ale Institutului, trandafirii pe care îi cultiva mama ei într-un climat nu mereu prietenos cu florile fragile. Preferaţii ei erau trandafirii galbeni, pentru că erau şi floarea preferată de scriitorul ei favorit, dar trandafirii de orice culoare puteau lumina mândrul nume Rosales.
Cristina se plimbase prin grădină şi era gata să cotească, când a auzit un murmur de voci cunoscute. A grăbit pasul, cu un zâmbet pe faţă. Jaime şi Diego... cel mai vechi prieten al ei şi prima ei iubire. Cu siguranţă se vor bucura s-o vadă.
A trecut de colţ şi s-a uitat. Nu era nimeni acolo. Doar ecoul vocilor şi un râs batjocoritor care se auzea departe, în aer.
Umbra şi petalele au dispărut, iar în locul lor a apărut Emma, aplecată deasupra ei, îmbrăcată cu una dintre rochiile ei aiurite cu flori. Părul îi atârna în şuviţe pe umeri, ud de la duş.
— JDeja de molestrame, estoy despierta! A protestat Cristina, apărându-se cu mâna. Emma! Gata! M-am trezit!
S-a ridicat în fund şi şi-a luat capul în mâini. Era mândră că nu amestecase niciodată spaniola cu engleza de când venise în Statele Unite, dar câteodată, dacă era obosită sau abia trezită din somn, îi mai scăpa.
— Vino cu mine la micul dejun, s-a rugat Emma de ea. Sau mai degrabă la o gustare. E aproape miezul zilei. Ce-o fi, nu contează – vreau să te prezint

tuturor. Vreau să-l cunoşti pe Julian...

— L-am văzut aseară din capul scărilor, a spus Cristina, căscând. Are mâini frumoase.

— Perfect, poţi să-i spui asta direct.

— Nu, mersi.

— Scoală-te, a insistat Emma. Dacă nu, mă sui pe tine.

Cristina a aruncat cu perna în ea.

— Du-te afară şi aşteaptă-mă.

Câteva minute mai târziu, Cristina, după ce se îmbrăcase repede cu o bluză de un roz pal şi o fustă-creion, s-a trezit împinsă de la spate pe hol. Auzea gălăgia vocilor care veneau dinspre bucătărie. Şi-a atins medalionul de la gât, aşa cum făcea mereu când simţea nevoia de ceva mai mult curaj.

Auzise atâtea despre familia Blackthorn, mai ales despre Julian, de când venise la Institut, încât în mintea ei căpătaseră o aură aproape mitică. Se temea de întâlnirea cu ei – nu numai că erau cei mai importanţi oameni din viaţa Emmei, erau şi cei care ar fi putut să determine ca restul şederii ei aici să fie plăcută sau nefericită.

Bucătăria era o încăpere mare, cu pereţii vopsiţi şi cu ferestre pe care se zărea în depărtare apa verde-albastră a oceanului. Spaţiul era dominat de o masă masivă de lemn, înconjurată de băncuţe şi scaune. Dulapurile şi masa erau acoperite cu faianţă care părea să aibă modele spaniole, dar la o privire mai atentă vedeai că sunt de fapt scene din literatura clasică: Iason şi argonauţii, Ahile şi Patrocle, Odiseu şi sirenele. Cineva se pare că decorase odinioară acest spaţiu cu multă dragoste – alesese cu mare grijă tigăile de aramă, chiuveta dublă de porţelan, nuanţa perfectă de galben pentru pereţi.

Julian stătea în faţa aragazului, în picioarele goale, cu un prosop de bucătărie aruncat peste umerii laţi. Cei mici erau adunaţi în jurul mesei. Emma a intrat prima în cameră, trăgând-o pe Cristina după ea.

— Dragii mei... ea este Cristina, a spus ea. În vara asta mi-a salvat viaţa de vreo şaişpe ori, aşa că purtaţi-vă frumos cu ea. Cristina, el e Julian...

Julian a întors capul şi i-a zâmbit. Zâmbetul acela îl făcea să arate ca lumina soarelui în formă umană. Nu conta că prosopul de bucătărie de pe umăr avea pisicuţe pe el sau că mâinile bătătorite erau murdare de aluat de clătite.

— Mulţam că n-ai lăsat-o pe Emma să moară, i s-a adresat el. Contrar a ceea ce poate ţi-a spus ea, avem nevoie de ea pe-aici.

— Eu sunt Livvy. Frumuşica, jumătatea perechii de gemeni, s-a apropiat de Cristina să-i strângă mâna. Şi el e Ty, a continuat, arătând cu mâna spre băiatul brunet care stătea ghemuit pe bancă, citind Cazurile lui Sherlock Holmes. Dru e aia cu codiţe, iar Tavvy e cel cu acadeaua.

— Să nu fugi cu o acadea în gură, Cristina, a spus Tavvy.

Părea să aibă vreo şapte ani şi avea o faţă îngustă şi serioasă.

— Nu... nu fug, l-a asigurat Cristina, nedumerită.

— Tavvy, a mormăit Julian.

Turna aluat în tigaie dintr-un vas alb de ceramică. Camera s-a umplut imediat de mirosul de unt şi clătite.

— Sculaţi-vă şi puneţi masa, trântorilor – nu tu, Cristina, a adăugat el, puţin stânjenit. Tu eşti musafir.

— O să stau aici un an. Nu sunt chiar musafir, a spus Cristina şi s-a dus împreună cu ceilalţi să aducă veselă şi tacâmuri.

Era o agitaţie plăcută, iar Cristina a simţit că începe să se relaxeze. Dacă era să fie sinceră, îi fusese teamă ca nu cumva revenirea celor din familia Blackthorn să afecteze ritmul plăcut al vieţii ei aici, alături de Emma şi Diana.

Acum, că ei veniseră în came şi oase, se simţea vinovată că gândise aşa.
— Gata primul rând, a anunţat Julian.
Ty a lăsat cartea jos şi a luat o farfurie. Cristina, care se ducea la frigider să mai aducă unt, l-a auzit că îi spune lui Julian:
— Am crezut c-ai uitat că e ziua de clătite.
Tonul lui era puţin acuzator, dar mai era ceva acolo – un pic de nelinişte? Şi-a amintit ce îi spusese Emma, că Ty se supără când i se dă peste cap rutina.
— Nu am uitat, Ty, a spus Julian cu blândeţe. Am fost puţin neatent. Dar nu am uitat.
Ty a părut că se relaxează.
— Bine.
S-a întors la masă şi după el s-a ridicat Tavvy. Erau organizaţi ăştia din familia Blackthorn, în acel mod subconştient în care se organizează o familie: ştiau cine ia prima clătită (Ty), cine mănâncă cu unt şi sirop (Dru), cine mănâncă numai cu sirop (Livvy) şi cine vrea zahăr (Emma).
Cristina şi-a mâncat clătită simplu. Era untoasă şi nu prea dulce şi crocantă pe margini.
— Sunt bune, i-a spus ea lui Julian, care se aşezase şi el în sfârşit pe bancă, lângă Emma.
De aproape, putea să-i vadă cearcănele de oboseală, nişte dungi care păreau nelalocul lor pe chipul cuiva atât de tânăr.
— Antrenamentul, a răspuns el şi i-a zâmbit. Fac clătite de la doisprezece ani.
Livvy a început să ţopăie pe scaunul ei. Era îmbrăcată cu o rochiţă neagră dreaptă care îi amintea Cristinei de fetele mundane la modă din Mexico City, care se plimbau ostentativ prin cartierele şic Condensa şi Roma cu rochiile lor mulate şi cu sandale delicate cu toc înalt. Părul ei castaniu era lăsat liber, iar buclele erau aurii, decolorate de soare.
— Ce bine că ne-am întors, a spus ea, lingându-şi siropul de pe degete. Nu era aşa bine la mătuşa Marjorie, fără voi doi care să aveţi grijă de noi. A arătat cu mâna spre Emma şi Julian. Acum înţeleg de ce doi parabatai nu trebuie despărţiţi, voi trebuie să fiţi mereu împreună, la fel ca...
— Sherlock Holmes şi dr. Watson, a completat Ty, care începuse din nou să citească.
— La fel ca ciocolata şi untul de arahide, a spus Tavvy.
— Ca balena şi căpitanul Ahab, a spus Dru, care desena visătoare diverse modele în siropul din farfurie.
Emma s-a înecat cu sucul.
— Dru, căpitanul Ahab şi balena erau inamici.
— Are dreptate, a consimţit Julian. Balena fără Ahab e o simplă balenă. O balenă fără nicio problemă. O balenă lipsită de stres.
Dru a părut că se supără.
— V-am auzit vorbind, le-a spus ea. Pe peluză, înainte să mă duc să-l iau pe Tavvy. Când zicea Emma că a găsit un cadavru.
Ty a ridicat capul instantaneu.
— Emma a găsit un cadavru?
Emma s-a uitat la Tavvy puţin îngrijorată, dar el părea absorbit de mâncarea din farfurie.
— Păi, cât timp aţi fost voi plecaţi, au avut loc o serie de crime...
— Crime? Şi cum de nu i-ai spus nimic despre asta lui Julian sau nouă? Ty era acum în picioare, cu cartea în mână. Puteai să ne trimiţi un e-mail sau un mesaj de foc sau o carte poştală...

— O carte poştală cu crime? A făcut Livvy, încreţindu-şi nasul.

— Nu am aflat despre asta decât alaltăieri noapte, a spus Emma şi a explicat pe scurt ce s-a întâmplat la Sepulcru. Cadavrul era acoperit cu rune, a încheiat ea. Acelaşi fel de înscrisuri pe care le aveau şi părinţii mei, când au fost găsiţi.

— Nu a reuşit nimeni să le traducă, nu? A întrebat Livvy.

— Nimeni, a clătinat din cap Emma. Toată lumea a încercat să le descifreze. Malcolm, Diana, până şi Labirintul Spiralat, a adăugat ea, referindu-se la cartierul general subteran al magicienilor, unde se ascundeau multe dintre misterele lumii.

— Până acum, runele erau singulare, din câte ştiam noi, a spus Ty.

Ochii lui aveau o nuanţă cenuşie ieşită din comun, precum dosul unei linguri de argint. De gât îi atârnau nişte căşti, al căror fir se pierdea pe sub tricou.

— Acum mai avem o mostră. Dacă le comparăm, e imposibil să nu aflăm ceva.

— Am făcut o listă cu tot ce ştiu eu despre cadavru, a spus Emma şi a scos din buzunar o hârtie, pe care a pus-o pe masă.

Ty a luat-o imediat.

— Anumite chestii le-am văzut eu, altele le-am auzit de la Johnny Rook sau de la Diana. Amprentele erau distruse, dinţii sparţi, nu avea portofel.

— Cineva încearcă să ascundă identitatea victimei, a spus Ty.

— Şi poate nu e ceva neobişnuit, a spus Emma. Dar mai e şi faptul că trupul era înmuiat în apă de mare şi avea semne de arsură, iar în jurul lui erau desenate nişte simboluri cu cretă. Şi era plin de înscrisuri. Asta e destul de neobişnuit.

— Seamănă cu chestiile alea pe care ai putea să le cauţi în arhivele ziarelor mundane, a spus Ty şi ochii lui străluceau de încântare. Mă ocup eu de asta.

— Mulţumesc, a spus Emma. Dar... A aruncat o privire spre Julian şi apoi la ceilalţi, iar ochii ei căprui căpătaseră o expresie gravă: Diana nu trebuie să afle despre asta, bine?

— De ce? A întrebat Dru, încruntată.

Tavvy nu era deloc atent la ce se discuta, acum se băgase sub masă şi se juca cu nişte maşinuţe.

Emma a oftat.

— Mai multe dintre aceste cadavre erau de elfi. Iar asta scoate crimele din zona noastră de influenţă. A privit spre Cristina. Dacă nu vrei să ai de-a face cu aşa ceva, e în regulă. Chestiile legate de elfi sunt periculoase şi Diana nu vrea să ne implicăm.

— Ştii bine ce cred eu despre Pacea Rece, a spus Cristina. Clar vă ajut şi eu.

S-a auzit un murmur aprobator.

— Ţi-am spus că nu trebuie să-ţi faci probleme, a spus Julian, punându-i Emmei mâna pe umăr, după care s-a ridicat şi a început să strângă farfuriile.

Ceva din atingerea aceea – aşa uşoară şi firească cum era – a făcut-o pe Cristina să tresară.

— Azi sunteţi scutiţi de ore, Diana e plecată la Ojai, aşa că ar fi momentul ideal să facem asta. Cu atât mai mult cu cât în weekendul acesta avem şi testarea de la Conclav.

S-a auzit un geamăt colectiv. Testarea de la Conclav se făcea de două ori pe an şi prin ea se verifica nivelul de pregătire al elevilor, pentru a vedea dacă trebuiau să fie trimişi la Academia din Idris.

Dar Ty a ignorat anunţul făcut de Julian. El se uita pe hârtia scrisă de Emma.

— Câţi au fost ucişi, mai exact? Oameni şi spirite ale naturii?
— Douăsprezece persoane, a spus Emma. Douăsprezece cadavre.
Tavvy a răsărit de sub masă.
— Şi toţi au alergat cu acadeaua în gură?
Ty a părut uluit, Emma vinovată, iar lui Tavvy îi tremurau puţin buzele.
— S-ar putea să fie de ajuns pentru moment, a spus Julian, luându-l în braţe pe frăţiorul său. Hai să vedem ce putem afla. Tiberius, Livia?
Ty a murmurat aprobator şi s-a ridicat.
Emma a spus:
— Eu şi Cristina ne duceam la antrenament, dar am putea să...
— Nu! Nu renunţaţi la antrenament! Livvy sărise în picioare. Trebuie să mă antrenez! Cu o altă fată. Cu una care nu citeşte, a spus ea, uitându-se urât la Dru. Sau care se uită la filme horror. S-a uitat spre fratele ei geamăn. Îl ajut pe Ty o jumătate de oră, a spus ea. După aia vin la antrenament.
El a dat din cap şi şi-a pus căştile, îndreptându-se spre uşă. Livvy a plecat cu el, bombănind întruna cum o să piardă ea antrenamentul şi sabia, ce idee avusese mătuşa lor să-i pună să se antreneze în hambar, unde erau numai păianjeni.
Cristina a mai aruncat o privire în bucătărie înainte de a ieşi. Camera era plină de lumină, o lumină care arunca un halou ciudat asupra Emmei şi lui Julian, înceţoşându-le feţele. Julian îl ţinea pe Tavvy în braţe, iar când Emma s-a aplecat spre ei, Cristinei i s-a părut că vede un straniu portret de familie.
— Nu trebuie să faci asta pentru mine, spunea Emma, cald şi sincer, cu o voce pe care Cristina nu o mai auzise niciodată.
— Ba cred că da, a contrazis-o Julian. Mi se pare că îmi amintesc de un jurământ în sensul ăsta.
— „Unde vei merge tu, voi merge şi eu, şi orice prostie vei face tu, voi face şi eu”? A întrebat Emma. Aşa suna jurământul?
Julian a început să râdă. Dacă şi-au mai spus şi altceva, Cristina nu a auzit. A lăsat să se închidă uşa în urma ei şi nu s-a mai uitat înapoi. La un moment dat, crezuse că va avea şi ea un parabatai; cu toate că era un vis la care renunţase demult, intimitatea aceea a lor era dureroasă pentru ea.

4
Şi acesta a fost motivul

Emma s-a trântit cu putere pe salteaua de antrenament şi s-a rostogolit repede, astfel încât să nu lovească sabia Cortana pe care încă o mai avea prinsă pe spate sau să se rănească singură. În primii ani de antrenament îşi provocase cu sabia Cortana, din greşeală, mai multe răni decât în orice fel de antrenament, din cauza refuzului ei încăpăţânat de a şi-o scoate.
Cortana era a ei, a tatălui ei, a tatălui tatălui ei. Din familia Carstairs rămăseseră doar ea şi Cortana. Niciodată nu se ducea la luptă fără ea, nici măcar atunci când urmau să folosească pumnale sau apă şi foc sfinţite. De aceea trebuia să înveţe cum să lupte cu ea în spate în orice fel de circumstanţe.
— Eşti bine?
Cristina aterizase pe saltea, alături de ea, mult mai uşor; nu era înarmată şi purta doar uniforma de antrenament. Cristina era foarte practică, s-a gândit Emma, ridicându-se în fund şi frecându-şi umărul dureros.

— Perfect. Emma s-a ridicat în picioare, dezmorţindu-şi muşchii, încă o dată, i-a cerut.

Medalionul de la gâtul Cristinei a strălucit plăcut când a lăsat capul pe spate să se uite cum se urcă Emma din nou pe scara împletită. Lumina aurie a soarelui se revărsa pe fereastră – era după-amiaza târziu. Se antrenau de mai multe ore şi înainte de asta căraseră toate hârtiile de pe Peretele Dovezilor din camera Emmei (Cristina refuza să-l numească Panoul Nebuniei) în sala cu computerul, unde Livvy şi Ty puteau să le scaneze. Livvy tot mai spunea că vine să se antreneze şi ea, deşi era limpede că acum era absorbită de căutarea de indicii Online.

— Poţi să te opreşti acolo, a strigat Cristina când Emma a ajuns la jumătatea scării, dar aceasta nu a luat-o în seamă şi a urcat în continuare, până când a ajuns aproape să dea cu capul de tavan.

Emma s-a uitat în jos. Cristina dădea din cap, reuşind să arate în acelaşi timp calmă, dar şi dezaprobatoare.

— Nu poţi să sari de la înălţimea aia! Emma...

Emma şi-a dat drumul şi a căzut ca o piatră. S-a izbit de saltea, s-a rostogolit, apoi s-a ghemuit şi a întins mâna peste umăr după Cortana.

Mâna ei nu a strâns decât aer. A sărit în sus şi a descoperit că sabia e în mâna Cristinei. I-o trăsese din teacă în timp ce ea încerca să se ridice în picioare.

— Lupta înseamnă ceva mai mult decât o săritură mai înaltă şi o cădere de la o distanţă cât mai mare, i-a spus Cristina şi i-a înapoiat Cortana.

Emma s-a ridicat şi a luat sabia cu un zâmbet acru.

— Parcă eşti Jules.

— Poate are dreptate, a spus Cristina. Întotdeauna ai fost aşa de imprudentă cu siguranţa ta?

— Mai mult după Războiul întunecat.

Emma a băgat Cortana în teacă. A scos din carâmbul cizmei două pumnale mici şi i-a dat unul Cristinei, apoi s-a întors spre ţinta desenată pe celălalt perete.

Cristina a trecut alături de ea şi a ridicat pumnalul la înălţimea umărului. Emma nu mai aruncase până atunci cuţite împreună cu Cristina, dar nu a fost surprinsă că postura ei şi felul în care îl ţinea – degetul mare paralel cu lama – erau perfecte.

— Câteodată îmi pare rău că ştiu atât de puţine despre război. Eu mă ascundeam pe atunci în Mexic. Unchiul meu Tomás era convins că Idris nu va fi un loc sigur.

Emma s-a gândit la cum ardea Idris, la sângele de pe străzi, la mormanele de cadavre din Sala Acordurilor.

— Unchiul tău a avut dreptate.

— A murit în războiul ăla, aşa că presupun că a avut dreptate. Cristina a aruncat cuţitul; a zburat prin aer şi s-a înfipt chiar în mijlocul ţintei. Mama mea avea o casă în San Miguel de Allende, a continuat ea. Ne-am dus acolo, fiindcă Institutul nu era sigur. Întotdeauna mă simt ca o laşă când mă gândesc la asta.

— Erai copil, a spus Emma. Era normal să te trimită undeva la adăpost.

— Poate, a spus Cristina cu un aer întunecat.

— Pe bune. Nu zic doar aşa, a asigurat-o Emma. Dar Diego cel Perfect cum se simte? I se pare că a fost laş?

Cristina s-a strâmbat.

— Mă îndoiesc.

— Bineînţeles. El se adaptează perfect la orice. Cu toţii ar trebui să fim mai mult ca Diego cel Perfect.
— Salut!
O voce a răsunat în sală. Era Livvy, echipată de antrenament, care venea spre ele. S-a oprit puţin şi şi-a mângâiat uşor sabia, care era atârnată pe peretele de lângă uşă, alături de celelalte săbii de antrenament. Livvy îşi alesese ca armă sabia de când avea vreo doisprezece ani şi de atunci se antrenase cu tenacitate. Putea să ţină un curs despre tipurile de sabie, cum e mai bine să fie, cu mâner de lemn, de cauciuc sau de piele, despre tăişuri şi apărători, şi ar fi fost mai bine să nu o laşi să se pornească pe subiectul mânerelor de pistol.
Emma îi admira loialitatea. Ea nu fusese niciodată în situaţia de a alege o armă: arma ei fusese de la început Cortana. Dar voia să se priceapă decent la toate, aşa că se duclase cu Livvy de mai multe ori.
— Mi-a fost dor de tine, s-a adresat ea cu duioşie sabiei. Te iubesc aşa de mult!
— Asta a venit din inimă, a spus Emma. Dacă mi-ai fi spus mie aşa când te-ai întors, aş fi izbucnit în plâns.
Livvy a lăsat sabia şi s-a îndreptat spre ele. Şi-a luat o saltea şi a început să facă exerciţii de încălzire. Putea să se îndoaie cu uşurinţă de la mijloc, apucându-şi picioarele cu mâinile.
— Chiar mi-a fost dor de voi, a spus ea cu vocea înăbuşită. În Anglia a fost plictiseală şi nu am văzut niciun băiat drăguţ.
— Julian spunea că nu era picior de om pe zeci de kilometri, a spus Emma. În fine, n-ai ratat nimic cât ai fost plecată.
— Păi, în afară de crimele în serie, a spus Livvy, ducându-se în capătul camerei să ia două cuţite de aruncat.
Emma şi Cristina s-au dat la o parte ca să-i facă loc să se poziţioneze în faţa ţintei.
Livvy a adăugat:
— Şi pun pariu c-ai mai avut o întâlnire cu Cameron Ashdown, după care i-ai dat papucii.
— Exact, a spus Cristina.
Emma i-a aruncat o privire care spunea trădătoareo.
— Ha!
Cuţitul lui Livvy a ţâşnit spre ţintă. Livvy s-a întors spre ele, cu codiţele săltându-i pe umeri.
— Emma iese cu el, să zicem aşa, cam la patru luni, după care îi dă papucii.
— Da? Cristina a privit scurt spre Emma. Şi de ce a fost ales tocmai el pentru o aşa tortură specială?
— Pentru numele lui Dumnezeu, a spus Emma. N-a fost nimic serios.
— Nu pentru tine, a spus Livvy. Pun pariu că pentru el a fost. I-a întins Cristinei cel de-al doilea cuţit. Vrei să încerci?
Cristina a luat cuţitul şi a trecut în locul lui Livvy.
— Cine e Diego cel Perfect? A întrebat Livvy.
Cristina privea cuţitul încruntată; acum s-a întors la Livvy cu gura căscată.
— V-am auzit, a spus Livvy veselă. Înainte să intru. Cine e? De ce e aşa perfect? De ce există un băiat perfect pe lumea asta şi mie nu mi-a spus nimeni?
— Diego este băiatul cu care mama ei ar vrea s-o mărite pe Crisma, i-a spus Emma lui Livvy.
Acum era rândul Cristinei să se simtă trădată.

— Nu e o căsătorie aranjată, asta ar fi fost prea greţos; atâta că mama ei îl iubeşte şi mama lui avea numele Rosales...
— E rudă cu tine? A întrebat-o Livvy pe Cristina. Asta nu e o problemă? Vreau să zic, ştiu că povestea de dragoste dintre Clary Fairchild şi Jace Herondale e celebră, dar nu erau frate şi soră. Altfel cred că ar fi probabil...
— O poveste de dragoste mai puţin celebră, a spus Emma, zâmbind.
Cristina a aruncat cuţitul. Acesta s-a înfipt în ţintă, foarte aproape de centru.
— Numele lui complet e Diego Rocio Rosales – Rocio e numele de familie al tatălui, iar Rosales e numele de familie al mamei, la fel ca şi al mamei mele. Dar asta nu înseamnă că am fi nici măcar veri. Rosales e o familie uriaşă de vânători de umbre. Mamei mele i se pare absolut perfect, aşa de frumos, aşa de deştept, aşa de vânător de umbre, perfect, perfect, perfect...
— Deci ai aflat de unde îi vine porecla, a spus Emma, ducându-se să recupereze cuţitele din perete.
— Şi e perfect? A întrebat Livvy.
— Nu, a spus Cristina.
Când era supărată, nu se înfuria, pur şi simplu nu mai vorbea. Asta făcea şi acum, privea mereu ţinta din perete. Emma a luat cuţitele înfipte în ţintă, răsucindu-le.
— O să te apărăm noi de Diego cel Perfect, a spus Emma. Dacă vine aici, o să-l înjunghii.
S-a aşezat la linia de aruncare.
— Emma este maestră în arta înjunghierii, a spus Livvy.
— Mai bine o înjunghii pe mama, a mormăit Cristina. Bine, flaquita, impresionează-mă. Hai să vedem cum arunci cu două deodată.
Cu un cuţit în fiecare mână, Emma a făcut un pas înapoi de la linia de aruncare. Învăţase singură să arunce cu două cuţite deodată, într-un an, aruncând iar şi iar, şi sunetul acela al lemnului despicat de cuţit era un balsam pentru nervii ei zdruncinaţi. Era stângace, dar se forţase să fie la fel de bună cu ambele mâini. Făcuse un pas înapoi direct, nu în diagonală. Braţele au făcut o mişcare spre înapoi, după care spre înainte; a dat drumul cuţitelor şi acestea au zburat ca nişte şoimi cărora li se tăiaseră laţurile. Au ţâşnit spre ţintă şi s-au înfipt în centrul ei, unul după altul.
Cristina a fluierat admirativ.
— Acum înţeleg de ce Cameron Ashdown se tot întoarce la tine. I-ar fi frică să nu o facă. S-a dus să recupereze cuţitele, inclusiv pe ale ei, spunând: Acum mă faci să mai încerc... Văd că am mult de recuperat.
Emma a râs.
— Nu, am trişat. Am exersat aruncarea asta o grămadă.
— Totuşi, a spus Cristina, dacă vreodată te răzgândeşti şi te hotărăşti că de fapt nu mă placi, ar fi bine să mă pot apăra.
— Bună aruncare, a spus Livvy în şoaptă, venind spre Emma, în timp ce Cristina, la câţiva metri distanţă de ele, făcea paşi înainte şi înapoi la linia de aruncare.
— Mersi, i-a şoptit şi Emma.
Rezemându-se de nişte rafturi încărcate cu mănuşi şi echipament de protecţie, s-a uitat la faţa luminoasă a lui Livvy.
— Ai reuşit să faci ceva cu Ty? Sau cu chestia aia cu parabatai-ul? A întrebat-o ea, aproape temându-se să afle răspunsul.
Chipul lui Livvy s-a întunecat.
— El spune tot nu. E singurul lucru asupra căruia nu ne punem de acord.

— Îmi pare rău.
Emma ştia cât de mult îşi doreşte Livvy să fie parabatai cu fratele ei geamăn. Era destul de neobişnuit ca un frate şi o soră să devină parabatai, dar nu era imposibil. Totuşi, refuzul hotărât al lui Ty era surprinzător. Rareori o refuza pe Livvy, dar în legătură cu asta era de neclintit.
Primul cuţit al Cristinei a aterizat în ţintă, chiar la marginea cercului interior. Emma a strigat încurajator.
— Îmi place de ea, a spus Livvy, tot în şoaptă.
— Bine, a spus Emma. Şi mie îmi place.
— Şi am impresia că Diego cel Perfect e posibil să-i fi rănit inima.
— A făcut el ceva, a spus Emma prudent. Măcar atât am bănuit şi eu.
— Deci cred c-am putea s-o cuplăm cu Julian.
Emma era gata să răstoarne rafturile.
— Ce?
Livvy a ridicat din umeri.
— E drăguţă şi pare chiar de treabă şi o să stea cu noi. Iar Jules nu a avut niciodată o iubită – tu ştii de ce.
Emma nu făcea decât să se holbeze la ea. I se părea că are în cap doar un zgomot alb.
— Vreau să spun, din vina noastră – a mea, a lui Ty, a lui Dru şi. A lui Tavvy. Când creşti patru copii, nu prea ai prea mult timp de întâlniri. Aşa că dacă într-un fel noi l-am împiedicat să aibă o prietenă...
— Vrei să-l cuplezi, a spus Emma, fără intonaţie. De fapt, nu se face aşa, Livvy. Mai întâi, trebuie să se placă...
— Cred că e posibil, a spus Livvy. Dacă le dăm ocazia. Ce zici? Ochii ei albaştri-verzi, foarte asemănători cu ai lui Julian, erau plini le afecţiune poznaşă. Emma a deschis gura să spună ceva, nu ştia nici ea ce, când Cristina a dat drumul celui de-al doilea cuţit. S-a izbit atât le tare de perete, încât părea că lemnul o să se crape.
Livvy a bătut din palme.
— Super!
I-a aruncat Emmei o privire triumfătoare, de parcă ar fi zis: Vezi, e perfectă. Apoi s-a uitat la ceas.
— OK, mă duc să-l mai ajut pe Ty. Strigaţi la mine dacă se întâmnă ceva grozav.
Emma a dat din cap, puţin cam ţeapănă, în timp ce Livvy s-a dus spre panoplie, să-şi pună acolo armele, după care a pornit spre bibliotecă. Aproape că s-a speriat când a auzit o voce venind din spate – Cristina se apropiase de ea şi avea un aer îngrijorat.
— Despre ce aţi vorbit? A întrebat ea. Zici că ai văzut o fantomă.
Emma a deschis gura să spună ceva, dar nu a aflat niciodată ce urma să spună, pentru că în aceeaşi clipă s-au auzit nişte zgomote puternice pe scări. Auzea clar cum cineva bubuie în uşa din faţă, apoi zgomotul unor paşi în fugă.
Luându-şi Cortana, Emma a fost la uşă într-o secundă.
Bubuiturile din uşa Institutului răsunau în toată clădirea.
— O clipă! A strigat Julian, trăgându-şi fermoarul de la hanorac şi alergând spre uşă.
Aproape că se bucura că venise cineva. Ty şi Livvy îl dăduseră afară din sala cu computerul, pe motiv că se plimbă prin cameră şi îi împiedică să se concentreze, şi era aşa de plictisit, încât chiar se gândise să treacă pe la Arthur, ceea ce l-ar fi indispus cu siguranţă pentru tot restul zilei.
Julian a deschis uşa larg. Rezemat de tocul uşii era un bărbat înalt, cu părul

deschis la culoare, îmbrăcat în pantaloni negri, strâmţi, şi cu o cămaşă descheiată până la jumătatea pieptului. Pe umeri avea o jachetă ecosez.

— Parcă eşti un stripper ieşit dintr-un tort, i-a spus Julian lui Malcolm Fade, înaltul Magician din Los Angeles.

Fusese o perioadă în care Julian era aşa de impresionat că Malcolm era înaltul Magician – cel căruia îi dădeau socoteală toţi ceilalţi magicieni, cel puţin în California de Sud –, încât, ori de câte ori era în preajma lui, se intimida. După Războiul întunecat, când vizitele lui Malcolm deveniseră un lucru obişnuit, nu a mai fost la fel. În realitate, Malcolm era întocmai cum ştia toată lumea că e Arthur: genul profesorului distrat. De două sute de ani încoace, tot uita lucruri absolut importante.

Toţi magicienii, fiind urmaşi ai oamenilor şi ai demonilor, erau nemuritori. Ei încetau să mai îmbătrânească în diverse etape ale vieţii lor, funcţie de vârsta demonului care le fusese părinte. Malcolm părea că încetase să mai îmbătrânească pe la douăzeci şi şapte de ani, dar era născut (aşa susţinea el) în 1850.

Cum toţi demonii pe care îi întâlnise Julian vreodată erau dezgustători, nu îi plăcea să se gândească prea mult la relaţia dintre părinţii lui

O lalcolm. Nici acesta nu părea dornic să povestească ceva. Julian ştia că se născuse în Anglia şi încă mai păstra accentul britanic.

— Cum poţi să-i spui cuiva că seamănă cu un stripper? Malcolm părea uimit, apoi s-a uitat în jos la el. Scuză-mă, a spus, am uitat să-mi închei cămaşa acasă.

A făcut un pas în Institut şi imediat s-a prăbuşit la pământ, întins cât era de lung. Julian s-a dat la o parte şi Malcolm s-a rostogolit pe spate, cu un aer nemulţumit. S-a uitat în jos, spre picioarele sale.

— Se pare că mi-am legat şireturile unul de altul.

Uneori era tare greu să nu te enervezi, a reflectat Julian, că toţi aliaţii şi prietenii din viaţa ta sunt fie oameni pe care trebuie să îi minţi, fie ridicoli, fie ambele.

Emma a coborât în fugă pe scări, cu Cortana în mână. Era îmbrăcată în blugi şi un maiou; părul umed era strâns cu un elastic. Maioul i se lipise de corp, lucru pe care Julian îşi dorea să nu-l fi observat. Emma a încetinit paşii şi s-a relaxat, pe măsură ce s-a apropiat.

— Hei, Malcolm. De ce stai pe jos?

— Mi-am legat şireturile între ele, a răspuns el.

Emma a ajuns lângă el. A coborât Cortana şi a retezat cu ea şireturile lui Malcolm, eliberându-i picioarele.

— Eşti gata.

Malcolm s-a uitat la ea alarmat.

— Ar putea să fie periculoasă, i-a spus el lui Julian. Dar, oricum, toate femeile sunt periculoase.

— Toţi oamenii sunt periculoşi, a spus Julian. Ce cauţi aici, Malcolm? Nu că nu mi-ar face plăcere să te văd.

Malcolm s-a ridicat clătinându-se în picioare şi s-a încheiat la cămaşă.

— I-am adus medicamentul lui Arthur.

Inima lui Julian a bubuit aşa de tare, încât a avut senzaţia că a auzit-o toată lumea. Emma s-a încruntat.

— Arthur nu se simte bine? A întrebat ea.

Malcolm, care băgase mâna în buzunar, a înlemnit. Julian a văzut pe faţa lui că şi-a dat seama că spusese ceva ce nu trebuia şi l-a înjurat în gând pentru a mia oară pe Malcolm pentru amneziile lui.

— Arthur mi-a spus aseară că nu se simte prea bine, a spus Julian. Chestiile obişnuite care îl supără pe el. E ceva cronic. În fine, se simţea slăbit.

— Aş fi căutat ceva la Piaţa Umbrelor, dacă ştiam, a spus Emma, aşezându-se pe ultima treaptă a scărilor şi întinzându-şi picioarele lungi.

— Piper de Cayenne şi sânge de dragon, a spus Malcolm, scoţând din buzunar o fiolă pe care i-a întins-o lui Julian. Ar trebui să-l pună pe picioare cât ai zice peşte.

— Asta ar pune pe picioare şi un mort, a. Spus Emma.

— Necromanţia este ilegală, Emma Carstairs, a certat-o Malcolm.

— Era doar o glumă, a intervenit Julian şi a băgat fiola în buzunar, fără să-şi ia ochii de la Malcolm, rugându-l din priviri să nu spună nimic.

— Când ai avut ocazia să-i spui lui Malcolm că unchiul tău nu se simte bine, Jules? Ne-am văzut aseară şi nu mi-ai spus nimic, a comentat Emma.

Julian era bucuros că nu stătea cu faţa la ea; era convins că se albise.

— Pizza vampirilor, a spus Malcolm.

— Ce? A făcut Emma.

— Anselm a deschis un restaurant italian pe Cross Creek Road, a spus Malcolm. Cea mai bună pizza pe o arie de câţiva kilometri. Fac şi livrări.

— Şi nu ţi-e teamă ce poate să conţină sosul ăla? A întrebat Emma, cu atenţia deturnată. A! Şi-a dus mâna la gură. Asta mi-aminteşte de ceva, Malcolm. Mă întrebam dacă nu ai vrea să te uiţi la ceva.

— Un neg? A întrebat Malcolm. Pot să vindec aşa ceva, dar te costă.

— De ce crede toată lumea că e un neg? Emma a scos telefonul şi a început să deruleze fotografiile cu cadavrul pe care îl găsise la barul Sepulcru. Sunt semnele astea albe, aici şi aici, i-a arătat ea. Zici că e grafitti, dar nu e vopsea, e cretă sau ceva de genul ăsta...

— În primul rând, e oribil, a spus Malcolm. Te rog să nu-mi mai arăţi de-acum fotografii cu cadavre fără să mă previi. Apoi s-a uitat mai atent. În al doilea rând, par să fie urmele unui cerc ceremonial. Cineva a desenat un cerc de protecţie pe jos. Poate ca să se protejeze el însuşi în timp ce aruncă asupra nefericitului ăstuia vreo vrajă nasoală.

— A fost ars, a spus Emma. Şi înecat, bănuiesc. Cel puţin, hainele lui erau ude şi mirosea a apă sărată.

Era încruntată şi ochii ei erau întunecaţi. Poate din cauza gândului la cadavru, poate din cauza oceanului. Trăia lângă ocean, alerga pe malul lui în fiecare zi, dar Julian ştia cât de mult o înspăimântă. Putea să se forţeze şi să intre în apă, tremurând, gata să vomite, dar lui Julian nu îi plăcea să o vadă făcând asta, nu-i plăcea s-o vadă pe puternica lui Emma făcută ţăndări de o groază aşa de primitivă şi inexplicabilă chiar şi pentru ea.

Asta îl făcea să-şi dorească să ucidă, să distrugă orice lucru, numai s-o ştie în siguranţă. Chiar dacă putea şi singură să-şi poarte de grijă. Chiar dacă ea era cea mai curajoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată.

Julian a revenit rapid în prezent.

— Trimite-mi şi mie fotografiile astea, spunea Malcolm. O să mă uit la ele mai bine şi îţi spun.

— Hei! Livvy a apărut în capul scărilor, acum îmbrăcată în alte haine. Ty a găsit ceva. Despre crime.

Malcolm părea nedumerit.

— Pe computer, a explicat Livvy. Ştii tu, ăla pe care nu ar trebui să i-l avem. A, salut, Malcolm! A fluturat mâna cu putere. Ar trebui să veniţi cu toţii sus.

— Vrei să stai şi tu, Malcolm? L-a întrebat Emma, ridicându-se. Ai putea să ne ajuţi.

— Depinde, a spus Malcolm. Pe computerul ăla poţi să vezi şi ruine?

— Poţi să vezi şi filme, a încuviinţat Julian prudent.

Malcolm a părut încântat.

— Putem să ne uităm la Notting HilP.

— Putem să ne uităm la ce vrei tu, dacă ne ajuţi, a spus Emma şi a aruncat o privire spre Jules. Şi o să vedem ce a găsit Ty. Vii, nu?

Julian a înjurat în gând pasiunea lui Malcolm pentru filmele de dragoste. El spera să se ducă în atelier să picteze. Dar nu putea nici să-l evite pe Ty, nici să-l abandoneze pe Malcolm.

— Aş putea să iau nişte gustări de la bucătărie, a spus Emma, cu glasul plin de speranţă.

La urma urmei, ani de zile avuseseră obiceiul să urmărească filme vechi la televizorul lor alimentat cu lampa-vrăjitoarei, mâncând floricele la lumina pâlpâitoare a ecranului.

Julian a clătinat din cap.

— Nu mi-e foame.

A avut impresia că a auzit oftatul Emmei. O clipă mai târziu, ea dispăruse după Livvy, în sus pe scări. Julian a făcut un pas să se ducă după ele, dar Malcolm l-a oprit, punându-i mâna pe umăr.

— E mai rău, nu?

— Unchiul Arthur? Julian fusese luat prin surprindere. Nu cred. Adică, nu e prea grozav că nu am fost aici, dar dacă tot refuzam să plecăm în Anglia, s-ar fi stârnit suspiciuni.

— Nu Arthur, a spus Malcolm. Tu. Ea ştie ce-i cu tine?

— Cine ce să ştie?

— Nu face pe prostul, a spus Malcolm. Emma. Ştie?

Julian a simţit că i se strânge inima în piept. Nici nu putea să spună ce mult îl răscoleau cuvintele lui Malcolm. Era ca şi cum ar fi fost rostogolit de un val, când se înmoaie nisipul sub picioarele tale.

— Încetează.

— Nu vreau, a spus Malcolm. Îmi plac finalurile fericite.

Julian a spus printre dinţi:

— Malcolm, asta nu e o poveste de dragoste.

— Orice poveste este una de dragoste.

Julian s-a îndepărtat de el şi a pornit spre scară. Rareori era cu adevărat furios pe Malcolm, dar acum inima lui bătea nebuneşte. A reuşit să ajungă pe palier înainte ca Malcolm să îl strige; s-a întors, cu toate că ştia că n-ar fi trebuit, şi l-a văzut pe magician uitându-se în sus spre el.

— Legile nu înseamnă nimic, copile, a spus Malcolm încet, dar el tot l-a auzit. Nimic nu e mai important ca dragostea. Şi nu există o lege mai presus de ea.

Oficial, Institutul n-ar fi trebuit să deţină un computer.

Conclavul era împotriva modernismului, dar şi mai mult se opunea oricărei legături cu cultura mundană. Dar asta nu putuse să-l oprească pe Tiberius. Începuse să ceară un computer încă de la vârsta de zece ani, ca să fie la curent cu toate crimele violente ale mundanilor, iar când se întorseseră de la Idris, după Războiul întunecat, Julian îi oferise un computer.

Ty îşi pierduse mama, tata, fratele şi sora mai mare, spusese Jules atunci, stând pe podea în mijlocul unei grămezi de cabluri, încercând să-şi dea seama cum să conecteze computerul la una dintre puţinele surse de curent pe care le aveau; aproape toate aparatele din Institut mergeau cu lampa-vrăjitoarei. Dacă i-ar fi putut oferi asta lui Ty, tot ar fi fost ceva.

Şi, într-adevăr, Ty îşi iubea computerul, îi botezase Watson şi pemecuse ore în şir învăţând să-l folosească, pentru că nimeni altcineva nu ştia. Julian i-a spus să nu facă nimic ilegal; Arthur, închis în biroul în raci măcar nu a observat.

Livvy, dedicată complet fratelui ei geamăn, învăţase şi ea să-l folosească. Ajutată de Ty, după ce se familiarizase el cu aparatul. Împreună făce-au o echipă formidabilă.

Se părea că Ty, Dru, Livvy, ba chiar şi Tavvy fuseseră foarte ocupaţi. Dru întinsese pe jos o mulţime de hărţi. Tavvy stătea în picioare lângă o tablă albă, cu un marker albastru în mână, şi nota acolo lucruri, dacă puteau fi traduse din limba lui de şapte ani.

Ty stătea pe scaunul lui rotativ din faţa computerului şi degetele i se mişcau repede pe tastatură. Livvy stătea cocoţată pe birou, ca întotdeauna; Ty lucra lângă ea, ştiind în orice clipă unde se afla Livvy, car atent la ce avea de făcut.

— Deci, aţi găsit ceva? A întrebat Julian, intrând în cameră.

— Da. O secundă. Ty a ridicat mâna autoritar. Puteţi vorbi, dacă vreţi.

Julian a zâmbit.

— Foarte drăguţ din partea ta.

Cristina a intrat în cameră repede, împletindu-şi părul ud şi întunecat. Era clar că făcuse duş şi se schimbase într-o pereche de blugi şi o bluză înflorată.

— Livvy mi-a spus…

— Ssst.

Emma şi-a dus un deget la buze şi a făcut semn spre Ty, care se uita concentrat la ecranul computerului. Trăsăturile lui delicate erau luminate de acesta. Emmei îi plăcea la nebunie când Ty se juca de-a detectivul; intra vizibil în rolul lui Sherlock Holmes, idolul lui, cel care deţinea răspunsul la toate întrebările.

Cristina a dat din cap şi s-a aşezat pe sofaua bombată, alături de Drusilla. Dru era aproape la fel de înaltă ca ea, deşi avea doar treisprezece ani. Era una dintre acele fete care se dezvoltă timpuriu: avea sâni şi şolduri, era moale şi cu rotunjimi. Din acest motiv existaseră şi situaţii stânjenitoare, cu băiec care credeau că are şaptesprezece – optsprezece ani, plus câteva incidente în care Emma abia reuşise să-l oprească pe Julian să nu omoare vreun adolescent mundan.

Malcolm s-a instalat într-un fotoliu peticit.

— Ei, dacă tot aşteptăm, a spus el şi a început să tasteze ceva pe telefon.

— Ce faci? L-a întrebat Emma.

— Comand pizza de la Anselm, a spus Malcolm. E o aplicaţie pentru asta.

— O ce? A făcut Dru.

— Anselm? S-a răsucit şi Livvy spre el. Vampirul?

— Are o pizzerie. Sosul e divin, a spus Malcolm şi şi-a sărutat degetele.

— Şi nu ţi-e teamă de ce poate să aibă în el? A întrebat Livvy.

— Voi, nefilimii, sunteţi aşa de paranoici, a spus Malcolm şi s-a întors iar la telefonul lui.

Ty şi-a dres vocea şi-a răsucit scaunul ca să se întoarcă cu faţa la ceilalţi. Toată lumea se instalase pe canapele sau pe scaune, mai puţin Tavy, care se aşezase pe podea, sub tabla albă de scris.

— Am găsit nişte chestii, a spus el. În mod clar au fost cadavre care se potrivesc descrierii făcute de Emma. Amprente şterse, ude de apă sărată, piele arsă. Ty a derulat pe ecran prima pagină a unui ziar online. Mundanii cred că e vorba de o ispravă a sataniştilor, datorită înscrisurilor făcute cu cretă în jurul cadavrelor.

— Mundanii cred că toate sunt manifestări sataniste, a spus Maleolm. Cele mai multe culte se găsesc de fapt în serviciul unui cu totul alt demon decât Lucifer. El este extrem de cunoscut şi foarte greu de anordat. Rareori face vreo favoare cuiva. Un demon pe care îl venerezi fără să primeşti ceva în schimb.

Emma şi Julian au schimbat o privire amuzată. Ty a dat un clic, iar pe ecranul computerului au început să se deruleze imagini. Feţe de diferite vârste, rase, genuri. Feţe moarte.

— Nu sunt decât câteva crime care se potrivesc profilului, a spus Ty; părea foarte încântat să folosească termenul „profil”. În ultimul an, a fost una pe lună. Douăsprezece cu cea descoperită de Emma, aşa cum a spus şi ea.

Emma a întrebat:

— Dar până anul ăsta nu a mai fost nimic?

Ty a clătinat din cap.

— Deci e o pauză de patru ani de la moartea părinţilor mei. Oricine ar fi criminalul – şi dacă e aceeaşi persoană – s-a oprit şi apoi a luat-o de la capăt.

— Există vreo legătură între aceşti oameni? A întrebat Julian. Diana spunea că unele cadavre aparţineau elfilor.

— Păi, aici avem doar ştiri mundane, a spus Livvy. Ei nu au cum să ştie asta, nu? Ei ar crede că sunt tot oameni, chiar dacă ar fi capete încoronate de elfi. Iar în privinţa vreunei legături – niciunul dintre cadavre nu a fost identificat.

— Asta-i ciudat, a spus Dru. Dar sângele? În filme se identifică oamenii cu ajutorul sângelui şi al ATR-ului.

— ADN-ului, a corectat-o Ty. Păi, după cum spun ziarele, niciunul dintre cadavre nu a fost identificat. S-ar putea ca vrăjile care le-au fost făcute să le fi alterat sângele. Sau poate s-au descompus prea repede, cum s-a întâmplat cu părinţii Emmei. Aşa că legiştii nu ar mai fi avut ce să descopere.

— Mai e ceva, totuşi, a spus Livvy. În toate articolele se menţionează şi locul în care au fost găsite cadavrele, iar noi le-am notat pe hartă. Există un lucru pe care îl au în comun.

Ty şi-a scos din buzunar una dintre jucărioarele lui, o grămadă de spirale încurcate, şi a început s-o desfacă. Ty era mintea cea mai rapidă pe care o văzuse vreodată Emma şi îl calma să-şi folosească într-un fel oarecare mâinile, îl ajuta să disperseze ceva din viteza şi intensitatea aceea.

— Toate cadavrele au fost abandonate la liniile energetice. Toate, a spus el, iar Emma a simţit entuziasmul din vocea lui.

— La liniile energetice? S-a încruntat Dru.

— Există o reţea de drumuri magice străvechi, care face înconjurul lumii, a spus Malcolm. Ele amplifică magia, aşa că, de secole, repudiaţii le-au folosit pentru a crea intrări către Regatul Elfilor, de exemplu. Alicante este construit la intersecţia unor astfel de linii energetice. Sunt invizibile, dar poţi învăţa să le descoperi. Malcolm s-a încruntat, cu ochii la ecranul computerului, unde apăruse una dintre fotografiile făcute de Cristina, cu cadavrul de la Sepulcru. Poţi să faci chestia aia? A întrebat el... Ştii tu, să faci poza mai mare?

— Adică să fac zoom pe ea? A întrebat Ty.

Înainte ca Malcolm să răspundă, s-a auzit clopoţelul de la intrarea în Institut. Nu era un clopoţel obişnuit, care ţârâie. Suna ca un gong şi zgomotul răsuna în toată clădirea, făcând să se zgâlţâie sticla, piatra sau varul.

Emma a fost în picioare într-o clipă.

— Mă duc eu, a spus ea şi a pornit în grabă pe scări, pe când Julian abia apucase să se ridice de pe scaun să o urmeze.

Dar ea voia să fie singură, măcar o clipă. Voia să proceseze ideea că aceste

crime se întâmplau de la moartea părinţilor ei încoace. Atunci începuseră. Mama şi tatăl ei fuseseră primii.

Era o legătură între aceste crime. Parcă începea să vadă cum se adună firele într-un model, pe care încă nu îl desluşea cu totul, dar care ştia că există. Cineva făcuse toate astea. Cineva îi torturase şi îi ucisese pe părinţii ei, le scrijelise pielea cu simboluri demonice şi apoi le aruncase trupurile în ocean, să putrezească. Cineva îi furase copilăria, distrusese acoperişul şi pereţii casei vieţii ei, lăsând-o în frig şi în primejdie.

Iar acel cineva avea să plătească. Răzbunarea este un tovarăş rece de somn, îi spusese Diana, dar Emma nu credea asta. Răzbunarea îi va aduce din nou aer în plămâni. Răzbunarea o va ajuta să se gândească la părinţii ei fără să simtă nodul acela din stomac. Va putea să viseze fără să le mai vadă feţele înecate şi fără să le mai audă strigătele de ajutor.

A întins mâna spre clanţă şi a deschis uşa Institutului. Soarele abia apusese. În uşă stătea un vampir ursuz, cu un teanc de cutii în braţe. Arăta ca un adolescent, cu părul lui scurt şi castaniu şi nasul pistruiat, dar asta nu însemna nimic.

— Livrare de pizza, a spus el pe un ton care sugera că i-au murit recent mai toate rudele apropiate.

— Serios? A făcut Emma. Malcolm nu a inventat chestia asta? Tu chiar livrezi pizza?

El s-a uitat la ea fără expresie.

— De ce n-aş livra pizza?

Emma a început să scotocească prin lucrurile de pe măsuţa pe care ţineau de obicei ceva bani.

— Nu ştiu. Eşti vampir. Mă gândeam că ai ceva mai bun de făcut cu viaţa ta. Cu ne-viaţa ta. În fine.

Vampirul a părut că se întristează.

— Tu ştii cât de greu e să-ţi găseşti un job când în cartea ta de identitate scrie că ai o sută cincizeci de ani şi că nu poţi ieşi decât noaptea?

— Nu, a recunoscut Emma, luând cutiile. Nu m-am gândit la asta.

— Nefilimii nu se gândesc niciodată la asta.

Cât timp el băga bancnota de cincizeci în buzunar, Emma a observat că poartă un tricou cenuşiu pe care scrie IM.

— Informaţii multe? A întrebat ea.

El s-a luminat deodată.

— Instrumente Mortale. E o formaţie. Din Brooklyn. Ai auzit de ea?

Auzise. Cel mai bun prieten al lui Clary, care era şi parabatai-ul ei, Simon, făcuse parte din această formaţie când era mundan. Aşa a şi ajuns formaţia să fie botezată după denumirea celor mai sfinte obiecte din lumea vânătorilor de umbre. Acum şi Simon era vânător de umbre. Se întreba cum se simte la gândul că formaţia cântă şi fără el. La gândul numeroaselor lucruri care se întâmplă fără el.

A urcat scările către etaj, gândindu-se la Clary şi la ceilalţi din Institutul din New York. Clary descoperise că e vânător de umbre când avea cincisprezece ani. Fusese o vreme când crezuse că va duce o viaţă de mundan. Îi vorbise despre asta Emmei, aşa cum vorbeşti despre un drum pe care totuşi nu ai luat-o. Adusese o grămadă de lucruri de-ale mundanilor în viaţa ei de vânător de umbre, inclusiv pe cel mai bun prieten al ei, pe Simon. Dar ar fi avut de ales. Putea să fie mundană.

Deodată, Emma a simţit nevoia să stea de vorbă cu ea, s-o întrebe ce ar fi însemnat asta. Simon fusese cel mai bun prieten al lui Clary, aşa cum era şi

Jules pentru ea. Apoi, după ce Simon devenise vânător de umbre, i-a fost parabatai. Ce se schimbase? se întreba Emma. Cum era oare să treci de la statutul de cel mai bun prieten la cel de parabatai, fără să fi ştiut dintotdeauna că aşa vei face, în ce fel era diferit?

Şi de ce nu ştia să dea singură răspunsul la această întrebare?

Când a ajuns din nou în sala cu computerul, Malcolm stătea lângă birou, cu ochii lui violeţi scânteind.

— Vezi, nu e deloc un cerc de protecţie, spunea el când Emma a intrat, apoi, văzând-o pe ea, a strigat: E pizza!

— Nu poate să fie pizza, a spus Ty perplex, cu ochii pe ecran.

Degetele lui lungi aproape descâlciseră ghemul de spirale; după ce le desfăcea, le încurca iar şi o lua de la început.

— Gata, ajunge, a spus Jules. Întrerupem puţin crimele şi profilurile ca să mâncăm. A luat cutiile din braţele Emmei şi le-a aşezat pe măsuţă. Nu mă interesează despre ce vorbiţi, numai să nu fie legat de crime sau sânge. Orice fel de sânge.

— Dar e pizza vampirilor, a ripostat Livvy.

— N-are importanţă, a spus Julian. Pe canapea. Acum.

— Putem să ne uităm la un film? A întrebat Malcolm rugător, cu o voce care semăna surprinzător de mult cu a lui Tavvy.

— Putem să ne uităm la un film, a spus Julian. Şi acum, Malcolm, puţin îmi pasă că eşti înaltul Magician din Los Angeles, aşa că aşază-ţi fundul pe canapea.

Pizza vampirilor era uluitor de bună. Emma a decis foarte repede că nici nu o interesează ce o fi în sosul ăla. Capete de şoarece, bucăţi fripte de oameni, nu contează. Era uimitoare. Avea o crustă fragedă şi cantitatea ideală de mozzarella proaspătă. Şi-a lins degetele de brânză şi s-a strâmbat la Julian, care avea maniere elegante la masă.

Filmul a fost şi mai interesant. S-a dovedit a fi despre un tip care avea o librărie şi era îndrăgostit de o femeie celebră, numai că Emma nu îl recunoştea pe niciunul dintre ei şi nici nu ştia dacă ar fi trebuit. Cristina se uita cu ochii mari de uimire, Ty îşi pusese căştile şi stătea cu ochii închişi, iar Dru şi Livvy stăteau de-o parte şi de alta a lui Malcolm şi îl mângâiau uşor în vreme ce el plângea.

— Dragostea e minunată, a spus el când bărbatul de pe ecran alerga printre maşini.

— Asta nu e dragoste, a spus Julian, rezemându-se de spătarul canapelei.

Lumina pâlpâitoare a televizorului arunca umbre pe pielea lui, făcându-l să arate altfel, cu pete negre pe pielea palidă, cu lumini pe pomeţi sau pe gât.

— Asta e în filme.

— Am venit la Los Angeles să aduc înapoi iubirea, a spus Malcolm, cu ochii lui violeţi plini de durere. Toate filmele bune sunt de dragoste. Dragoste pierdută, găsită, distrusă, recâştigată, cumpărată, vândută, moartă sau născută. Îmi plac filmele, dar ăştia au uitat pentru ce sunt filmele. Explozii, efecte, când am venit eu aici nu era aşa ceva.

Filmele erau despre cum se luminează fumul de ţigară ca să pară un foc dumnezeiesc şi cum se luminează o femeie ca să arate ca un înger, a oftat Malcolm. Am venit aici să readuc la viaţă adevărata iubire.

— O, Malcolm, a spus Drusilla şi a început să plângă.

Livvy i-a întins un şerveţel adus odată cu pizza.

— De ce nu ai şi tu un iubit?

— Sunt hetero, a spus Malcolm, cu un aer surprins.

— În fine, atunci o iubită. Ar trebui să-ţi găseşti şi tu o fată drăguţă din Lumea de Jos, eventual vampir, ca să trăiască veşnic.
— Dru, nu te mai băga în viaţa amoroasă a lui Malcolm, a sfătuit-o Livvy.
— Iubirea adevărată e greu de găsit, a spus Malcolm, arătând spre actorii de pe ecran, care se sărutau.
— Iubirea din filme e greu de găsit, a comentat Julian. Fiindcă nu e reală.
— Ce vrei să zici? A întrebat Cristina. Vrei să spui că nu există iubire adevărată? Eu nu cred aşa ceva.
— Iubirea nu înseamnă să fugi după cineva prin aeroport, a spus Julian. S-a aplecat în faţă şi Emma i-a zărit doar puţin din simbolul de parabatai de pe claviculă, pe deasupra tricoului. Iubirea înseamnă să vezi pe cineva. Atât.
— Să-l vezi? A repetat Ty ca un ecou, pe un ton sceptic.
Închisese muzica, dar încă mai ţinea căştile la urechi şi părul lui negru stătea zbârlit deasupra lor.
Julian a luat telecomanda în mână. Filmul se terminase; pe ecran se derulau acum şirurile de nume care contribuiseră la crearea filmului.
— Când iubeşti pe cineva, acea persoană devine o parte din tine. E în tot ceea ce faci. E în aerul pe care îl respiri, în apa pe care o bei, în sângele din venele tale. Atingerea acelei persoane rămâne pe pielea ta şi vocea ei îţi rămâne în urechi, iar gândurile ei rămân în mintea ta. Îi cunoşti visele, deoarece coşmarurile ei îţi frâng inima şi visele frumoase sunt şi ale tale. Şi nu crezi că persoana aceea e perfectă, dimpotrivă, îi ştii defectele, îi ştii adevărurile ascunse şi umbrele secretelor ei, dar asta nu te sperie; de fapt, o iubeşti mai mult pentru ele, fiindcă nu vrei să he perfectă. O vrei pe ea. Vrei...
S-a întrerupt, de parcă abia acum şi-ar fi dat seama că toată lumea se uită la el.
— Ce vrei? A întrebat Dru, cu nişte ochi imenşi.
— Nimic, a spus Julian. Ziceam aşa. Apoi a închis televizorul şi a luat cutiile de pizza de pe masă. Mă duc să arunc astea, a adăugat şi a ieşit din cameră.
— Când o să se îndrăgostească, a spus Dru, cu ochii după el, o să fie ceva... uau.
— Sigur că după aia probabil n-o să-l mai vedem deloc, a comentat şi Livvy. Fată norocoasă, oricare va fi ea.
Sprâncenele lui Ty se uniseră într-o linie continuă.
— Asta-i o glumă, nu? A spus el. Doar nu credeţi că n-o să-l mai vedem deloc?
— Bineînţeles că nu, a spus Emma.
Când Ty era mai mic, era mereu şocat de felul în care vorbeau oamenii şi de exagerările pe care le făceau ca să explice ceva. Expresiile de genul „se au ca şoarecele şi pisica” îl enervau, ba chiar le considera un fel de trădare, pentru că lui îi plăceau şoarecii şi pisicile în egală măsură.
La un moment dat, Julian începuse să îi facă nişte desene caraghioase, ca să-i arate sensul figurat şi sensul propriu al expresiilor. Ty se distrase când văzuse desenul cu şoarecii şi pisicile, dar şi desenul în care animalele explicau într-un cerculeţ ce înseamnă expresia respectivă. După aceea, îl găseai mereu la bibliotecă, unde căuta expresii noi şi sensul acestora, memorându-le. Ty nu se supăra dacă cineva încerca să-l înveţe ceva şi nu uita niciodată ce fusese învăţat, dar prefera să înveţe singur.
Uneori, tot mai simţea nevoia să i se spună că o exagerare era o exagerare, chiar dacă era sigur 90 la sută. Livvy, care ştia mai bine ca oricine că imprecizia limbajului îl nelinişteşte pe fratele său, se ridică şi se ducea la el şi îl îmbrăţişa, cu bărbia în umărul lui. Ty se sprijinea de ea, cu ochii pe jumătate

închişi. Lui Ty îi plăcea afecţiunea fizică, atunci când avea dispoziţie şi dacă nu era prea intensă – de pildă, îi plăcea să i se ciufulească părul, să fie bătut uşor pe spate sau să fie scărpinat. Uneori, Emma se gândea că seamănă puţin cu motanul ei, Church, atunci când Church avea chef de o scărpinare la ureche.

Lumina a căpătat intensitate. Cristina se ridicase şi aprinsese din nou lampa-vrăjitoarei. Când Julian a revenit şi s-a uitat în jur, camera era din nou luminată; dacă mai înainte se putea spune că-şi pierduse puţin stăpânirea de sine, acum îşi revenise.

— E târziu, a spus el. Culcarea. În primul rând tu, Tavvy.

— Nu-mi place la culcare, a spus Tavvy, care stătea pe genunchii lui Malcolm şi se juca cu un obiect pe care i-l dăduse magicianul.

Era un pătrat violet care împrăştia scântei de lumină.

— Ăsta-i spiritul revoluţiei, a spus Jules. Malcolm, mulţumesc. Sunt sigur că o să mai apelăm la ajutorul tău.

Malcolm l-a aşezat cu grijă pe Tavvy pe canapea, s-a ridicat, scuturându-şi firimiturile de pe hainele mototolite. Şi-a luat jacheta de pe scaun şi a ieşit pe hol, cu Emma şi Julian după el.

— Ei, ştiţi unde mă găsiţi, a spus el, trăgând fermoarul la jachetă. O să vorbesc mâine cu Diana despre...

— Diana nu trebuie să afle, a spus Emma.

Malcolm a părut uimit.

— Ce nu trebuie să afle?

— Că cercetăm povestea asta, a spus Julian, întrerupând-o pe Emma. Ea nu vrea să ne implicăm. Zice că e periculos.

Malcolm părea nemulţumit.

— Puteai să-mi spui dinainte, a spus el. Nu-mi place să am secrete faţă de ea.

— Scuze, a spus Julian.

Îşi luase o expresie dulce, cumva spăsită. Ca întotdeauna, Emma a fost impresionată, dar şi puţin speriată de uşurinţa cu care minţea. Julian era un expert în minciuni atunci când voia; nicio umbră nu se vedea pe faţa lui din ceea ce simţea în realitate.

— Oricum, mai departe nu putem merge fără ajutorul Conclavului sau al Fraţilor Tăcuţi.

— Bine.

Malcolm s-a uitat mai atent la cei doi. Emma s-a străduit din răsputeri să-şi compună şi ea o expresie care să semene cu a lui Julian.

— Dar vorbiţi voi mâine cu Diana despre asta, a continuat Malcolm. Şi-a băgat mâinile în buzunare şi lumina îi sclipea în părul decolorat. Mai e ceva ce n-am apucat să vă spun. Semnele alea din jurul cadavrului găsit de Emma nu erau un cerc protector magic.

— Dar ai spus... a început Emma.

— Mi-am schimbat părerea când le-am văzut de aproape, a spus Malcolm. Nu sunt rune protectoare. Sunt rune de invocare. Cineva foloseşte energia cadavrelor pentru a invoca.

— Pentru a invoca ce?

Malcolm a clătinat din cap.

— Ceva, în lumea asta. Un demon, un înger, nu ştiu. O să mă mai uit la fotografiile alea şi o să întreb discret la Labirintul Spiralat.

— Şi dacă a fost o magie de invocare, a spus Emma, ea a reuşit sau nu?

— O magie ca asta? A făcut Malcolm. Dacă ar fi reuşit, ai fi ştiut, crede-mă.

Emma a fost trezită de un miorlăit rugător.

A deschis ochii şi a văzut un motan persan aşezat pe pieptul ei. Era un persan albastru, mai precis, pufos, cu urechi scurte şi ochi mari şi galbeni.

Emma a sărit din pat ţipând. Motanul a zburat şi el. În clipele care au urmat a fost un adevărat haos, când ea s-a împiedicat de noptieră şi motanul mieuna de zor. A reuşit în sfârşit să aprindă lumina şi l-a văzut lângă uşă, cu un aer demn şi arogant.

— Church, s-a văitat ea. Pe bune? Chiar nu ai unde să te duci?

Din expresia lui Church, era clar că nu avea. Church era un motan care uneori aparţinea Institutului. Apăruse pe treptele de la intrare cu patru ani în urmă, lăsat într-o cutie, cu un bileţel pentru Emma, pe care scria doar atât: Te rog, ai grijă de pisica mea. Fratele Zachariah.

La vremea aceea, Emma nu reuşise să priceapă de ce un Frate Tăcut, chiar şi un fost Frate Tăcut, ar fi vrut să aibă ea grijă de pisica lui. O sunase pe Clary, iar aceasta îi spusese că pisica fusese înainte la Institutul din New York, că într-adevăr aparţinuse Fratelui Zachariah şi că dacă ea şi Julian vor s-o păstreze, n-au decât.

Numele motanului era Church, mai adăugase ea.

Church s-a dovedit a fi genul de mâţă care nu stătea niciodată acolo unde o puneai. Mereu evada, pe orice fereastră deschisă, şi dispărea cu zilele sau chiar cu săptămânile. La început, Emma era disperată de fiecare dată când pleca, dar el se întorcea întotdeauna, arătând mai slab şi mai satisfăcut ca niciodată. Când Emma împlinise paisprezece ani, el începuse să vină acasă cu cadouri pentru ea, legate de zgardă: scoici sau bucăţi de sticlă de mare. Emma aşezase scoicile pe pervaz. Sticlele de mare i le dăduse lui Julian, să-şi facă o brăţară norocoasă.

Atunci Emma aflase deja că acele cadouri erau de la Jem, dar nu avea cum să ajungă la el să-i mulţumească. Aşa că făcuse tot ce îi stătea în putere să aibă grijă de Church. Pe holul de la intrare puneau întotdeauna mâncare uscată pentru el şi apă proaspătă. Erau bucuroşi când îl vedeau că vine şi nu se mai îngrijorau când pleacă.

Church a mieunat şi a început să zgârie la uşă. Emma se obişnuise cu asta: însemna că vrea să vină cu el. Oftând, şi-a pus un hanorac peste colanţii şi tricoul cu care dormea şi şi-a luat şlapii.

— Sper să fie ceva serios, i-a spus ea lui Church, după care şi-a luat stela. Dacă nu, te fac rachetă de tenis.

Church nu părea să fie prea îngrijorat. A condus-o pe Emma pe hol, a coborât pe scări şi a ajuns la uşa de la intrare, apoi a ieşit. Luna era sus şi lumina puternic, reflectându-se în apele din depărtare. Făcea un fel de cărare spre care Church se îndrepta hotărât, a observat ea cu uimire. Când au ajuns la şosea, l-a luat în braţe şi l-a lăsat jos pe plajă, după ce au traversat.

— Ei, am ajuns şi aici, a spus ea. Cea mai mare litieră din lume.

Church i-a aruncat o privire care spunea că nu e deloc impresionat de gluma ei şi a pornit spre ţărm. Au mers împreună pe malul apei. Era o noapte liniştită, valurile erau line şi lungi, mai tăcute decât vântul. Din când în când, Church mai alerga după un crab de nisip, dar se întorcea apoi din nou şi păşea în faţa Emmei, către constelaţiile nordice. Emma tocmai începuse să se întrebe dacă el o conduce într-adevăr undeva, când şi-a dat seama că trecuseră de stâncile care ascundeau plaja ei secretă, a ei şi a lui Julian, şi că acea plajă nu era pustie.

A încetinit pasul. Nisipul era luminat de razele lunii, iar Julian stătea în mijlocul plajei, departe de apă. S-a îndreptat spre el, cu zgomotul paşilor

amuţit de nisip. El nu a ridicat capul.

Rareori avusese ocazia să-l privească pe Julian atunci când el nu ştia că e privit. I se părea straniu, ba chiar cumva neliniştitor. Lumina lunii era suficient de strălucitoare ca să distingă şi culoarea tricoului său – roşu – şi să observe că poartă nişte blugi vechi, albaştri, şi că e desculţ. Brăţara din sticlă de mare părea să strălucească. Până acum nu prea îşi dorise să ştie să deseneze, dar acum ar fi vrut s-o facă, numai ca să surprindă linia perfectă pe care o făcea piciorul lui îndoit şi curba spatelui său aplecat în faţă.

La doar câţiva metri de el, s-a oprit.

— Jules?

El a ridicat capul. Nu părea deloc surprins.

— Ăla era Church?

Emma s-a uitat în jur. I-a luat ceva să localizeze motanul, cocoţat pe o stâncă. Îşi lingea lăbuţa.

— S-a întors, a spus ea, aşezându-se pe nisip lângă Jules. Ştii, în vizită.

— Te-am văzut după stânci că vii. I-a zâmbit cu un colţ al gurii. Am avut impresia că visez.

— N-ai putut să dormi?

El şi-a trecut dosul palmei peste ochi. Nodurile degetelor erau pline de stropi de vopsea.

— S-ar putea spune şi-aşa.

A clătinat din cap.

— Nişte coşmaruri ciudate. Demoni, spirite ale naturii...

— Chestii destul de standard pentru un vânător de umbre, a comentat Emma. Adică, sună chiar potrivit pentru o zi de joi.

— Îmi eşti de mare ajutor, Emma.

S-a trântit pe spate şi părul lui făcea un halou negru în jurul capului.

— Doar asta îmi doresc, a replicat ea şi s-a trântit lângă el, cu ochii la cer.

Poluarea de lumină din Los Angeles se întinsese până pe plajă, iar stele păreau înceţoşate, dar erau vizibile. Luna intra şi ieşea din nori. Emma fusese cuprinsă de o ciudată senzaţie de pace, senzaţia că se află acolo unde trebuie. Nu mai simţise asta de când Julian şi ceilalţi plecaseră în Anglia.

— Mă gândeam la ce spuneai mai devreme, a zis el. Despre toate pistele care nu duc nicăieri. De câte ori am crezut că am descoperit ceva care o să ne ajute să aflăm ce s-a întâmplat cu părinţii tăi, dar până la urmă nu era nimic.

Ea s-a uitat spre el. Lumina lunii îi sublinia clar profilul.

— Mă gândeam că poate toate astea au o semnificaţie, a spus el. Că poate nu trebuia să descoperim cine a fost până acum. Înainte de a fi pregătiţi. Am văzut cum te antrenezi şi am văzut că devii tot mai bună. Din ce în ce mai bună. Oricine o fi, orice o fi, acum eşti pregătită. Poţi să-i faci faţă. Poţi să învingi.

Emma a simţit o uşoară fluturare sub coaste. Un sentiment de familiaritate, s-a gândit ea. Era Jules, era acel Jules pe care îl ştia ea, care avea mai multă încredere în ea decât avea ea însăşi.

— Îmi place să cred că totul are un sens, a spus ea încet.

— Are. A tăcut o clipă, cu ochii la cer. Număram stelele. Uneori te ajută să-ţi impui un exerciţiu fără sens.

— Îţi aduci aminte cum ne gândeam noi să fugim, când eram mici? Să navigăm călăuziţi de Steaua Polară? A spus ea. Înainte de război.

El şi-a pus braţul sub cap. Lumina lunii se revărsa peste el, peste linia genelor.

— Da. Iar eu urma să mă înscriu în Legiunea Străină. Să-mi schimb numele

în Julien.

— Pentru că am crezut că nimeni nu va putea vreodată să descifreze acel cod. A întors capul spre el. Jules. Ce te frământă? Ştiu că e ceva.

El a tăcut. Emma vedea cum pieptul i se ridică şi coboară încet. Sunetul respiraţiei lui era acoperit de sunetul valurilor.

A întins mâna spre braţul lui şi a început să-i scrie uşor pe piele.

A-C-E-E-S-T-E

El a întors capul în partea cealaltă; ea a văzut cum se cutremură, de parcă l-ar fi străbătut un fior rece.

— E Mark.

Julian vorbise cu capul întors, Emma nu-i vedea decât curba gâtului şi bărbia.

— Mark?

— M-am tot gândit la el, a spus Julian. Mai mult decât de obicei. Vezi, Helen e mereu alături de mine când am nevoie de ea, la telefon, chiar dacă este pe insula Wrangel. Dar Mark poate foarte bine să fie mort.

Emma s-a ridicat brusc în capul oaselor.

— Nu spune asta. Nu e mort.

— Ştiu. Ştii de unde ştiu? A întrebat-o Julian, cu încordare în voce. În fiecare noapte obişnuiam să caut Vânătoarea Sălbatică. Dar niciodată nu a venit. După statistici, ar fi trebuit să călărească pe aici măcar o dată în ultimii cinci ani. Dar n-a fost niciodată. Cred că Mark nu le dă voie vânătorilor.

— De ce nu?

Acum Emma se uita uimită la el. Jules nu vorbea aşa de obicei. Nu cu această amărăciune în voce.

— Pentru că nu vrea să ne vadă. Nu vrea să vadă niciun semn de la noi.

— Pentru că vă iubeşte?

— Sau pentru că ne urăşte. Nu ştiu. Julian scormonea agitat cu mâna în nisip. Eu aş simţi ură, în locul lui. Uneori chiar îl urăsc.

Emma a înghiţit în sec.

— Şi eu îmi urăsc părinţii, pentru că au murit. Uneori. Nu e... asta nu înseamnă nimic, Jules.

La cuvintele astea, Julian s-a întors cu faţa spre ea. Ochii lui erau enormi, iar în jurul irisului albastru-verde aveau nişte cercuri negre.

— Nu la genul ăla de ură mă refer.

Vocea lui avea o tonalitate joasă.

— Dacă ar fi aici, Doamne, totul ar fi altfel. Ar fi fost altfel. N-ar trebui să fie eu acela care are obligaţia să fie acum acasă, în caz că Tavvy se trezeşte. N-aş fi pus în situaţia să fac un lucru imoral, plimbându-mă pe plajă pentru că am nevoie să mă detaşez. Tavvy, Dru, Livvy, Ty – ar avea pe cineva care să-i crească. Mark avea şaisprezece ani. Eu aveam doisprezece.

— Niciunul dintre voi n-aţi avut de-ales...

— Nu, n-am avut.

Julian s-a ridicat în fund. Gulerul tricoului atârna moale şi avea nisip pe braţe şi în păr.

— Nu am ales noi. Fiindcă, dacă aş fi avut ocazia să aleg, aş fi ales cu totul altceva.

Emma ştia că nu ar trebui să-l întrebe acum. Nu când el era în starea asta. Dar nu era obişnuită cu el aşa; nu ştia cum să reacţioneze, cum să fie.

— Ce-ai fi făcut altfel? A şoptit ea.

— Nu ştiu dacă aş fi vrut un parabatai.

Cuvintele au fost rostite clar, precis şi brutal.

Emma a avut o tresărire. Se simţea ca şi cum ar fi fost în apă până la genunchi şi este izbită pe neaşteptate în faţă de un val.

— Chiar vorbeşti serios? A întrebat ea. Nu ai fi vrut asta? Asta, cu mine?

El s-a ridicat în picioare. Luna ieşise complet din nori şi acum strălucea puternic, fără umbre, aşa de tare, că Emma putea distinge şi culoarea stropilor de vopsea de pe mâinile lui. Pistruii decoloraţi de pe pometţii lui. Linia fermă a gurii şi conturul tâmplelor. Culoarea viscerală a ochilor lui.

— N-ar trebui s-o vreau, a spus el. N-ar trebui nicidecum s-o vreau.

— Jules, a spus ea, uluită, rănită şi furioasă, dar el deja plecase şi acum se îndrepta spre ţărm.

Când ea s-a ridicat în picioare, el deja trecuse de stânci. Se vedea căţărat pe ele, ca o umbră lungă şi subţire. Apoi a dispărut.

Putea să-l ajungă din urmă, dacă voia, ştia asta. Dar nu voia. Pentru prima oară în viaţa ei, nu voia să vorbească cu Julian.

A simţit o atingere pe gleznă. S-a uitat în jos şi l-a văzut pe Church. Ochii lui galbeni păreau că o compătimesc, aşa că l-a luat de jos şi l-a ţinut în braţe, ascultând cum toarce, în timp ce mareea începea să crească.

Când Julian Blackthorn avea doisprezece ani, şi-a ucis propriul tată.

Au fost, desigur, nişte circumstanţe atenuante. Tatăl lui de acum nu mai era tatăl lui cu adevărat. Era mai degrabă un monstru care avea ca mască faţa tatălui său. Dar când au venit coşmarurile, în toiul nopţii, nu mai conta asta. Julian vedea chipul lui Andrew Blackthorn şi propria sa mână ţinând pumnalul, şi pumnalul înfigându-se în tatăl lui, şi ştia.

Era blestemat.

Aşa se întâmplă când îţi ucizi tatăl. Zeii te blestemă. Unchiul lui îi spusese asta, iar unchiul lui ştia o mulţime de lucruri, mai ales în legătură cu blestemele zeilor şi cu preţul plătit pentru vărsarea de sânge.

Julian ştia multe despre vărsarea de sânge, mai multe decât ştie de obicei un copil de doisprezece ani. Asta din cauza lui Sebastian Morgenstern. El era vânătorul de umbre care pornise Războiul întunecat, cel care se folosise de vrăji şi înşelătorii pentru a transforma nişte vânători de umbre obişnuiţi în maşinării criminale fără raţiune. O armată la dispoziţia lui. O armată care avea ca scop uciderea tuturor nfilimilor care nu voiau să treacă de partea lui.

Julian, fraţii şi surorile lui şi Emma se ascundeau în Sala Acordurilor. Cea mai mare sală din Idris, în care ar fi trebuit să nu poată pătrunde niciun monstru. Dar nu putea să-i împiedice să intre pe vânătorii de umbre, nici măcar pe aceia care îşi vânduseră sufletul.

Uriaşele uşi duble se dăduseră de perete şi întunericiţii începuseră să se reverse în cameră şi, ca o otravă eliberată în aer, pe unde treceau, semănau moarte. Au tăiat cu săbiile gardienii, au tăiat cu săbiile copiii care erau păziţi de gardieni. Nu le păsa de nimic. Nu aveau conştiinţă.

Înaintau spre mijlocul sălii. Julian încercase să adune toţi copiii la un loc: pe Ty, pe Livvy, gemenii cei serioşi, pe Dru, care avea abia opt ani, şi pe Tavvy, bebeluşul. S-a aşezat în faţa lor cu braţele întinse, de parcă aşa i-ar fi putut apăra, de parcă ar fi putut să facă un zid cu trupul lui, să ţină moartea la distanţă.

Şi atunci moartea a păşit în faţa lui. Un vânător de umbre întunericit, cu rune armonice strălucindu-i pe piele, cu părul castaniu încurcat şi cu ochi albaştri-verzui, la fel ca ochii lui Julian, injectaţi.

Tatăl lui Julian.

Julian s-a uitat în jur, după Emma, dar ea se lupta cu un războinic elf, înverşunată şi înflăcărată, iar Cortana, sabia ei, îi strălucea în mână. Julian ar

fi vrut să se ducă la ea, ar fi vrut cu disperare s-o facă, dar nu putea să plece de lângă copii. Cineva trebuia să-i protejeze. Sora lui mai mare era afară; fratele lui mai mare fusese luat de Vânătoarea Sălbatică.

Şi acela a fost momentul când Andrew Blackthorn s-a întins spre ei. Avea tăieturi însângerate pe toată faţa. Pielea lui era moartă şi cenuşie, dar ţinea bine sabia în mână, iar ochii lui priveau fix la propriii săi copii.

— Ty, a spus el, cu o voce înfundată şi răguşită.

Şi s-a uitat la Tiberius, fiul său, şi în ochii lui se vedea o foame rapace.

— Tiberius. Ty, băiatul meu. Vino la mine.

Ochii cenuşii ai lui Ty s-au făcut mari. Sora lui geamănă, Livvy, se lipise de el, dar el a dat să se ducă la tatăl său.

— Tată? A spus el.

Faţa lui Andrew Blackthorn a părut tăiată de zâmbetul acela, iar lui Julian i s-a părut că prin despicătura aceea vede malficul şi întunericul dinăuntrul lui, miezul existilenţial de teroare şi haos care punea în mişcare trupul ce aparţinuse odinioară tatălui său. Vocea acestuia a sunat apoi ca o chemare înaltă.

— Vino aici, băiatul meu, Tiberius al meu...

Ty a mai făcut un pas spre el şi atunci Julian şi-a scos de la centură sabia scurtă şi a aruncat-o.

Avea doisprezece ani. Nu era extraordinar de puternic sau de priceput. Dar zeii pe care în curând avea să ajungă să-i urască probabil că au încuviinţat când au văzut cum a aruncat sabia, fiindcă aceasta a zburat ca o săgeată, ca un glonţ, şi s-a înfipt în pieptul lui Andrew Blackthorn, doborându-l la pământ. A fost mort înainte să se prăbuşească la podea, unde sângele s-a întins în jurul lui într-un lac de un roşu întunecat.

— Te urăsc!

Ty s-a aruncat asupra lui Julian, iar Julian l-a luat în braţe pe fratele lui mai mic, mulţumindu-i întruna îngerului că e bine, respiră, îl bate cu pumnii în piept şi se uită la el furios, cu ochii plini de lacrimi.

— L-ai omorât, te urăsc, te urăsc...

Livvy îl apucase pe Ty de umeri şi încerca să-l tragă spre ea. Julian simţea sângele care gonea prin venele lui Ty, îi simţea ridicarea şi coborârea pieptului; simţea forţa urii sale şi ştia că asta înseamnă că e în viaţă. Toţi erau în viaţă. Livvy, cu vorbele ei calde şi cu mâinile ei mângâietoare, Dru, cu ochii ei enormi, îngroziţi, şi Tavvy, cu lacrimile lui de copil care nu înţelege nimic.

Şi Emma. Emma lui.

Comisese cel mai grav dintre păcatele străvechi: îşi omorâse propriul tată, cel care i-a dat viaţă.

Şi ar fi făcut-o din nou.

Ce fel de om era el?

5
Neam de viţă aleasă

— Ei, unde s-au semnat primele acorduri? a întrebat Diana. Şi ce efecte au avut acestea?

Era o zi aşa de luminoasă, încât nu puteai fi atent la oră. Soarele pătrundea prin ferestrele înalte ale clasei, luminând tabla prin faţa căreia se plimba Diana cu paşi mici, bătând în palma stângă cu o stelă. Pe tablă era notat planul de lecţie cu un scris aproape indescifrabil: Emma înţelegea doar

cuvintele Acorduri, Pacea Rece şi evoluţia Legii.
S-a uitat într-o parte, spre Jules, dar el stătea aplecat peste nişte hârtii. Azi nu vorbiseră aproape deloc, avuseseră doar un schimb de replici politicoase la micul dejun. Se trezise cu un gol în stomac, iar mâinile o dureau de cât de tare fuseseră încleştate de cuvertură.
Şi Church o părăsise la un moment dat în timpul nopţii. Mâţă tâmpită.
— Au fost semnate în 1872, a spus Cristina. Au fost o serie de înţelegeri între repudiaţi şi nefilimi, care prevedeau menţinerea păcii şi stabilirea de reguli comune pentru toţi.
— Şi pentru protecţia repudiaţilor, a spus Julian. Înainte de încheierea acordurilor, repudiaţii erau în conflict, iar vânătorii de umbre nu puteau interveni şi nici nu voiau să intervină. Prin aceste acorduri, repudiaţii au primit protecţia noastră. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Cel puţin până la Pacea Rece.
Emma îşi amintea când auzise pentru prima oară de Pacea Rece. Ea şi Julian fuseseră în Sala Acordurilor când a fost propusă pedeapsa pentru spiritele naturii, fiindcă luaseră parte la Războiul întunecat alături de Sebastian Morgenstern. Îşi amintea cât de confuză se simţea. Părinţii ei muriseră din cauza acestui război, dar de ce Mark şi Elelen, pe care ea îi iubea, trebuiau să sufere numai pentru că prin venele lor curgea sânge de elf?
— Şi unde s-au semnat actele pentru Pacea Rece? a întrebat Diana.
— În Idris, a răspuns Livvy. În Sala Acordurilor. Acolo trebuiau să vină toţi semnatarii acordului, dar Regina Elfilor Luminii şi Regele Elfilor Întunericului nu au venit să semneze, aşa că a fost modificat şi s-a semnat fără ei.
— Şi ce înseamnă pentru elfi Pacea Rece?
Diana s-a uitat insistent spre Emma. Emma a privit încruntată spre banca ei.
— Prin aceste Acorduri, elfii nu mai beneficiază de protecţie, a răspuns Ty. E interzis să îi ajuţi, iar ei nu au voie să aibă vreun contact cu vânătorii de umbre. Numai solomonarii şi centurionii pot să aibă relaţii cu elfii, sau Consulul şi Inchizitorul.
— Un elf înarmat poate fi condamnat la moarte, a adăugat Jules.
Părea extenuat. Sub ochii lui erau cearcăne întunecate.
Emma ar fi vrut să se uite la ea. Nu se certaseră. Ea şi Julian nu se certau niciodată. Se întreba dacă şi el se simte la fel de aiurea ca ea. Cuvintele lui îi răsunau întruna în urechi – că nu ar fi vrut să aibă parabatai. Oare se referea în general la un parabatai sau la ea personal?
— Şi Conclavul ce este, Tavvy?
Era o întrebare mult prea simplă pentru ceilalţi, iar Tavvy părea încântat că poate să răspundă şi el.
— Guvernul vânătorilor de umbre, a răspuns el. Toţi vânătorii de umbre activi fac parte din Conclav. Cei care iau hotărâri fac parte din Consiliu. În Consiliu sunt trei membri, care reprezintă o rasă diferită a repudiaţilor. Vârcolaci, magicieni şi vampiri. De la Războiul Rece, elfii nu mai sunt reprezentaţi în Consiliu.
— Foarte bine, a spus Diana, iar Tavvy a început să radieze de bucurie. Poate să-mi spună cineva ce alte schimbări a mai făcut Consiliul de la sfârşitul războiului?
— Păi, s-a redeschis Academia vânătorilor de umbre, a spus Emma.
Acum era pe un teritoriu familiar. Fusese invitată de Consul să fie unul dintre primii studenţi ai acesteia. Ea preferase să rămână lângă familia Blackthorn.

— Mulţi vânători de umbre sunt pregătiţi aici şi, desigur, ei aduc o mulţime de pretendenţi la înălţare – mundani care vor să devină nefilimi.
— S-a redeschis şi Şcoala de Solomonie, a adăugat Julian.
Buclele lui întunecate şi lucioase i-au alunecat pe obraji când a ridicat capul.
— A existat şi înainte de semnarea Acordurilor, iar când Consiliul a fost trădat de elfi, cei de acolo au vrut neapărat s-o redeschidă. Acolo se fac cercetări, se pregătesc centurioni...
— Imaginează-ţi cum o fi arătat Şcoala de Solomonie în anii ăia cât a stat închisă, a spus Dru, cu ochii strălucind de încântarea cu care se uita şi la filmele de groază. Tocmai în vârful munţilor, complet abandonată şi întunecată, plină de păianjeni şi fantome şi umbre...
— Dacă vrei să te gândeşti la un loc înfricoşător, gândeşte-te la Oraşul Oaselor, a spus Livvy.
Oraşul Oaselor era locul unde trăiau Fraţii Tăcuţi: un spaţiu subteran, cu o reţea de tuneluri construite din cenuşa vânătorilor de umbre morţi.
— Mi-ar plăcea să mă duc la Şcoala de Solomonie, a întrerupt-o Ty.
— Mie, nu, a spus Livvy. Centurionii nu au voie să-şi facă parabatai.
— Chiar şi-aşa, mi-ar plăcea să mă duc, a spus Ty. Şi tu ai putea să vii, dacă ai vrea.
— Nu vreau să mă duc la Şcoala de Solomonie, a spus Livvy. E chiar în mijlocul Carpaţilor. Mori de frig acolo şi mai sunt şi urşi.
Chipul lui Ty s-a luminat brusc la menţionarea acestor animale.
— Sunt urşi acolo?
— Gata cu vorba, a spus Diana. Când a fost redeschisă Şcoala de Solomonie?
Cristina, care stătea cel mai aproape de fereastră, a ridicat mâna şi a întrerupt-o.
— Vine cineva pe aleea de la intrare, a spus ea. De fapt, mai mulţi.
Emma s-a uitat din nou spre Jules. Se întâmpla rar ca cineva să vină la Institut neprogramat. Doar câteva persoane puteau face asta; în general, membrii Conclavului trebuiau mai întâi să stabilească din timp întâlnirea cu Arthur. Dar, cine ştie, poate că aceştia îşi anunţaseră vizita dinainte. Deşi, după expresia care se vedea pe faţa lui Julian, el nu ştia nimic despre asta.
Cristina, care se ridicase în picioare, a spus pe nerăsuflate:
— Vă rog, veniţi să vedeţi.
Toată lumea s-a repezit la fereastra care acoperea tot peretele. Geamul dădea spre faţa Institutului şi spre aleea care pornea de la intrare până la şoseaua care separa Institutul de plajă şi ocean. Cerul era înalt şi albastru şi lipsit de nori. Lumina soarelui se reflecta în harnaşamentele de argint a trei cai, pe care călăreau fără şa trei călăreţi tăcuţi.
— Hadas, a spus Cristina şi cuvântul a ieşit ca un stacato, din cauza uimirii. Elfi.
Nu era nicio îndoială că sunt elfi. Primul cal era negru, iar călăreţul avea o armură neagră care semăna cu nişte frunze arse. Al doilea cal era tot negru, dar călăreţul purta o robă de culoarea fildeşului. Al treilea cal era brun, iar călăreţul era acoperit din cap până în picioare de o pelerină cu glugă, de culoarea pământului. Emma nu ar fi putut să spună dacă era bărbat sau femeie, adult sau copil.
— „Deci lasă întâi caii negri să treacă şi apoi pe cei bruni”, a murmurat Jules, citând dintr-un vechi poem al elfilor. Unul îmbrăcat în negru, unul în maro şi altul în alb – e o delegaţie oficială. De la Curţi. Julian s-a uitat în

capătul celălalt al camerei, spre Diana. Nu cred că Arthur a stabilit vreo întâlnire cu o delegaţie de elfi. Crezi că a vorbit cu Conclavul?

Ea a clătinat din cap, în mod evident uluită.

— Nu ştiu. Mie nu mi-a spus nimic.

Corpul lui Julian era încordat ca un arc; Emma putea să simtă tensiunea care iradia dinspre el. O delegaţie a elfilor era ceva rar şi serios. Înainte de a avea o astfel de întâlnire, era obligatoriu să obţii acordul Conclavului. Chiar dacă erai conducătorul Institutului.

— Diana, trebuie să plec.

Încruntată, Diana a bătut uşor cu stela în palmă, apoi a dat din cap:

— Bine. Du-te.

— Vin şi eu cu tine, a spus Emma şi s-a strecurat printre băncile le la geam.

Julian, care deja pornise spre uşă, s-a oprit şi s-a întors spre ea.

— Nu, a spus el. Stai liniştită. Mă ocup eu.

Apoi a ieşit din clasă. O clipă, Emma nu a făcut nicio mişcare.

În mod normal, dacă Julian îi spunea că nu e cazul să vină cu el sau că trebuie să facă ceva singur, nu i s-ar fi părut nimic anormal. Uneori, evenimentele îi forţau să se despartă.

Dar noaptea precedentă îi sporise neliniştea. Nu ştia ce se întâmplă cu el. Nu ştia dacă el pur şi simplu nu voia ca ea să-l însoţească, sau voia, dar era supărat pe ea, sau supărat pe el însuşi, sau supărat pe amândoi.

Nu ştia decât că neamul elfilor este un neam periculos şi nu avea de gând să-l lase pe Julian singur cu ei.

— Mă duc, a anunţat ea şi s-a îndreptat spre uşă.

S-a oprit să şi-o ia pe Cortana, care era rezemată acolo.

— Emma, a spus Diana, cu o voce plină de subînţelesuri. Ai grijă!

Ultima oară când elfii fuseseră în Institut, îl ajutaseră pe Sebastian Morgenstern să smulgă sufletul din trupul tatălui lui Julian. Îl luaseră cu ei pe Mark.

Emma îi luase pe Tavvy şi pe Dru şi îi ascunsese. Îl ajutase pe Julian să salveze viaţa surorilor şi fraţilor mai mici. Cu greu scăpaseră cu viaţă.

Dar pe atunci Emma nu avea ani de antrenament, ca acum. Nu ucisese nici măcar un demon, avea doar doisprezece ani. Nu petrecuse ani de zile antrenându-se să lupte, să ucidă şi să apere.

În niciun caz nu avea să stea deoparte acum.

Elfi.

Julian a alergat pe coridor şi a intrat în camera lui, cu mintea în fierbere. Elfi la poarta Institutului. Trei armăsari: doi negri, unul brun. O delegaţie de la o Curte a elfilor, dar Julian nu-şi dădea seama de la care. Nu păreau să aibă la ei vreun steag.

Voiau probabil să vorbească cu ei. Dacă elfii se pricepeau la ceva, atunci se pricepeau să traseze cercuri în jurul oamenilor, cu vorbe. Chiar şi în jurul vânătorilor de umbre. Puteau distinge adevărul dintr-o minciună şi puteau vedea minciuna din spatele unui adevăr.

Şi-a luat jacheta pe care o purtase cu o zi în urmă. Acolo era, în buzunarul interior. Fiola pe care i-o dăduse Malcolm. Nu se gândise că va avea nevoie de ea aşa de repede. Sperase...

În fine, nu mai conta ce sperase. S-a gândit pentru o clipă la Emma şi la haosul de speranţe distruse pe care îl reprezenta ea. Dar acum nu era momentul să se gândească la asta. Cu fiola în mână, Julian a luat-o iar la fugă. A ajuns la capătul holului şi a dat de perete uşa de la mansardă. A urcat în fugă scările şi a năvălit în biroul unchiului său.

Unchiul Arthur era aşezat la o masă, îmbrăcat cu un tricou vechi cam zdrenţuit, cu blugi şi în picioare cu mocasini. Părul lui castaniu, încărunţit, îi ajungea aproape de umăr. Citea în paralel două cărţi imense, mormăind şi luând notiţe.

— Unchiule Arthur. Julian s-a apropiat de birou. Unchiule Arthur!

Unchiul Arthur i-a făcut semn cu mâna să plece.

— Am ceva important de făcut acum. Ceva foarte important, Andrew.

— Sunt Julian.

S-a apropiat de unchiul său, prin spate, şi i-a închis amândouă cărţile. Arthur a ridicat capul spre el, uimit, cu ochii lui albaştri-verzui împăienjeniţi şi mari.

— A venit aici o delegaţie. Din partea elfilor. Ştiai că vine?

Arthur părea că vrea să se facă mic.

— Da, a spus el. Au trimis mesaje – o mulţime de mesaje. A clătinat din cap. Dar de ce? Este interzis. Elfii... ei nu mai pot lua acum legătura cu noi.

Julian s-a rugat în gând să aibă răbdare.

— Mesajele unde sunt?

— Erau scrise pe frunze, a spus Arthur. Frunzele au putrezit. Tot ce ating elfii putrezeşte, se îngălbeneşte şi moare.

— Dar ce spuneau în mesaje?

— Insistau. Să ne întâlnim.

Julian a respirat adânc.

— Ştii de ce vor această întâlnire, unchiule Arthur?

— Sunt sigur că au pomenit în mesajele alea... a spus unchiul Arthur agitat. Dar nu-mi aduc aminte. S-a uitat în sus, la Julian. Poate ştie Nerissa.

Julian s-a încordat. Nerissa fusese mama lui Mark şi a lui Helen. Juian nu ştia prea multe despre ea – o prinţesă nobilă, care, după cum spunea Helen, fusese frumoasă şi neînfricată. Murise de ani buni iar în zilele lui mai limpezi, Arthur ştia asta.

Arthur avea zile diferite: unele erau liniştite şi el stătea acolo fără să răspundă la întrebări, iar altele erau întunecate, când era furios, deprimat şi de multe ori brutal. Faptul că vorbea despre morţi însemna că nu are nicio zi liniştită, niciuna întunecată, ci cea mai oribilă zi dintre toate, una haotică, în care Arthur nu făcea nimic din ce s-ar fi putut aştepta Julian – putea să aibă o criză de furie sau putea să izbucnească în plâns. Genul de zi care îl făcea pe Julian să simtă în gură gustul amar al panicii.

Unchiul lui Julian nu fusese dintotdeauna aşa. Julian şi-l amintea ca pe un bărbat liniştit, aproape mut, o prezenţă ştearsă, care participa rareori la sărbătorile familiei. Dar fusese suficient de articulat în Sala Acordurilor, când luase cuvântul ca să spună că acceptă să conducă Institutul. Cineva care nu-l cunoştea foarte bine nu şi-ar fi dat seama că e ceva în neregulă.

Julian ştia că tatăl lui şi Arthur fuseseră prizonierii elfilor. Că Andrew se îndrăgostise de Lady Nerissa şi că avusese cu ea doi copii: pe Mark şi pe Helen. Dar ce se întâmplase în timpul acesta cu Arthur era învăluit în mister. Sminteala lui, aşa cum ar fi numit-o Conclavul, era pentru Julian rezultatul unei vrăji a elfilor. Dacă nu reuşiseră să-l facă să înnebunească de tot, cel puţin plantaseră în el seminţele distrugerii. Făcuseră din mintea lui un castel fragil, aşa că peste ani, când Institutul din Londra fusese atacat şi Arthur rănit, castelul s-a prăbuşit în cioburi de sticlă.

Julian a pus mâna peste mâna unchiului său. Era subţire şi osoasă; părea că aparţine unui om mult mai bătrân.

— Aş vrea să nu te duci la această întâlnire. Dar vor fi suspicioşi dacă nu te

duci.

Arthur şi-a scos ochelarii şi şi-a frecat puntea nasului.

— Monografia mea...

— Ştiu, a spus Julian. E importantă. Dar şi asta e important. Nu doar pentru Pacea Rece, dar şi pentru noi. Pentru Helen. Pentru Mark.

— Ţi-l aminteşti pe Mark? A întrebat unchiul Arthur.

Fără ochelari, ochii lui păreau mai strălucitori.

— A trecut aşa de mult timp.

— Nu chiar aşa de mult, unchiule, a spus Julian. Mi-l amintesc perfect.

— Parcă ar fi fost ieri. Arthur s-a cutremurat. Îmi amintesc de războinicii elfi. Au intrat în Institutul din Londra cu armurile pline de sânge. Aveau aşa mult sânge pe ele, de parcă fuseseră în rândul aheilor când Zeus a vărsat peste ei ploaia de sânge.

Mâna cu care ţinea ochelarii îi tremura.

— Nu pot să mă întâlnesc cu ei.

— Trebuie, a spus Julian.

S-a gândit la toate câte nu i le-a spus: că el însuşi fusese doar un copil în timpul Războiului întunecat, că şi el văzuse elfi care măcelăreau copii, că auzise urletele Vânătorii Sălbatice. Dar nu a spus nimic.

— Unchiule, trebuie.

— Dacă aş avea medicamentul meu... a rostit Arthur abia auzit. Dar l-am terminat cât ai fost tu plecat.

— Îl am eu. Julian a scos din buzunar fiola. Trebuia să-i spui lui Malcolm să-ţi mai aducă.

— Am uitat. Arthur şi-a pus din nou ochelarii pe nas, uitându-se la Julian, care răsturna conţinutul fiolei în paharul cu apă de pe masă. Cum să dau de el... în cine să am încredere.

— Poţi să ai încredere în mine, i-a spus Julian, aproape înecându-se cu acele cuvinte, şi i-a întins paharul. Uite. Tu ştii cum este neamul scufiţelor naturii. Ele se hrănesc din nesiguranţă şi profită de ea. Asta te va ajuta să fii calm, chiar dacă vor încerca să te înşele.

— Da.

Arthur s-a uitat la pahar, pe jumătate cu dorinţă, pe jumătate cu cearnă. Conţinutul fiolei avea efect cam o oră, poate şi mai puţin. După aceea avea dureri groaznice de cap, care îl orbeau şi care puteau să-l ţină la pat câteva zile. Julian nu voia să i-l dea: efectele secundare erau mult prea dure, dar acum merita. Trebuia să aibă efect.

Unchiul Arthur a şovăit. A ridicat încet paharul şi a sorbit puţin din apă. A înghiţit încet.

Efectul a fost instantaneu. Dintr-odată, totul s-a schimbat la Arthur, a devenit lucid, clar, precis, bine definit, precum o schiţă sumară Transformată într-un desen elaborat. S-a ridicat în picioare şi s-a întins după jacheta care era atârnată într-un cui de lângă birou.

— Ajută-mă să găsesc nişte haine de schimb, Julian, a spus el. Trebuie să fim o apariţie onorabilă în Sanctuar.

Fiecare Institut avea un Sanctuar.

Aşa fusese dintotdeauna. Institutul era ceva între primărie şi casă de locuit, un loc unde vânătorii de umbre şi repudiaţii veneau deopotrivă la conducătorul Institutului. Conducătorul era reprezentantul local al Conclavului. Nu era vânător de umbre mai important în tot sudul Californiei decât conducătorul Institutului din Los Angeles. Iar locul cel mai sigur pentru întâlnirile lui era Sanctuarul, acolo unde vampirii nu trebuiau să se teamă de

pământul sfinţit şi unde repudiaţii erau protejaţi prin jurământ.

Sanctuarul avea două rânduri de uşi. Una dădea spre exterior şi pe acolo intrau toţi cei care voiau să ajungă în camera placată cu piatră masivă. Cealaltă dădea spre interior şi făcea legătura între Institut şi Sanctuar. Ca şi uşile de la intrarea în Institut, uşile interioare ale Sanctuarului nu puteau fi deschise decât de cei cu sânge de vânător de umbre.

Emma s-a oprit pe palierul scării, ca să se uite pe fereastră la delegaţia elfilor. Le văzuse caii, acum fără călăreţ, aşteptând în faţa scării de la intrare. Dacă cei din delegaţia elfior mai avuseseră de-a face cu vânătorii de umbre, ceea ce era de presuspus, atunci ei se aflau deja în Sanctuar.

Uşile interioare ale Sanctuarului se aflau la capătul opus al coridorului care dădea spre intrare. Erau uşi făcute din cupru şi, din cauza vechimii, ajunseseră acum verzi de cocleală; pe marginea lor, runele de protecţie şi bun-venit semănau cu nişte liane.

Emma auzea voci din spatele uşilor închise: voci necunoscute, una limpede ca susurul apei, alta ascuţită ca o creangă de copac care trosneşte sub greutatea piciorului. A strâns-o mai tare pe Cortana în mână şi a intrat pe uşă.

Sala Sanctuarului avea formă de semilună şi era construită cu faţa spre munţi – către canioanele întunecate şi tufişurile rare, verzi-argintii, de pe versanţi. Munţii blocau soarele, dar camera era luminoasă, datorită unui candelabru care atârna din tavan. Lumina se reflecta în muchiile cristalelor şi cădea strălucitoare pe podeaua ca o tablă de şah: pătrate de lemn întunecat alternând cu lemn deschis la culoare. Dacă urcai până la candelabru şi te uitai de acolo în jos, vedeai că acele pătrate alcătuiesc forma runei Puterea îngerului.

Nu că Emma ar fi recunoscut că a făcut asta. Deşi din unghiul ăla aveai o perspectivă perfectă asupra jilţului masiv de piatră al conducătorului.

Elfii se aflau în mijlocul sălii. Erau numai doi, cel cu robă albă şi cel cu armură neagră. Călăreţul brun nu se vedea nicăieri. Nici feţele lor nu se vedeau. Putea să le vadă doar degetele lungi ale mâinilor palide care ieşeau din mâneci, dar nu putea să-şi dea seama dacă sunt bărbaţi sau femei.

Emma percepea o forţă puternică, sălbatică, venind dinspre ei, acel ceva din cealaltă lume. A simţit pe piele răceala umedă de pământ, cu miros de rădăcini şi frunze şi flori de jacaranda.

Elful în negru a început să râdă şi şi-a dat jos gluga. Emma a tresărit. Pielea avea culoarea verde-închis a frunzelor, mâinile erau ca nişte gheare, ochii galbeni, ca de bufniţă. Mantia pe care o purta avea pe spate ţesut un scoruş.

Era elful pe care îl văzuse la Sepulcru cu două nopţi în urmă.

— Ne întâlnim din nou, frumoaso, a spus el şi gura lui, care semăna cu o tăietură din scoarţa unui copac, s-a întins într-un zâmbet, eu sunt Iarlath, de la Curtea Elfilor întunericului. Companionul meu este Kieran din Vânătoarea Sălbatică. Kieran, dă-ţi jos gluga.

Celălalt elf şi-a ridicat mâinile subţiri, cu degete care aveau nişte unghii pătrate şi aproape transparente. A apucat gluga şi a aruncat-o pe spate cu un gest rapid, aproape rebel.

Emma şi-a înăbuşit o exclamaţie de uimire. Era superb. Nu era frumos aşa cum era Julian sau Cristina – din perspectivă umană –, ci era frumos ca tăişul ascuţit al Cortanei. Părea tânăr, nu îi dădeai mai mult de şaisprezece – şaptesprezece ani, deşi bănuia că are mai mult de atât. Părul negru, cu o uşoară tentă albastră, îi încadra chipul parcă sculptat. Tunica uşoară şi pantalonii păreau decoloraţi şi uzaţi; fuseseră eleganţi odată, dar acum mânecile şi pantalonii rămăseseră puţin cam scurţi pentru trupul lui agil şi

graţios. Ochii erau depărtaţi unul de celălalt şi aveau culori diferite: stângul era negru, iar dreptul era de un argintiu intens. Avea mănuşile albe care arătau că e prinţ al elfilor, dar ochii lui... ochii lui spuneau clar că face parte din Vânătoarea Sălbatică.

— Asta are legătură cu noaptea de alaltăieri? A întrebat Emma, uitându-se când la Iarlath, când la Kieran. De la Sepulcru?

— Parţial, a spus Iarlath.

Vocea lui suna ca nişte crengi scârţâind de vânt. Ca adâncurile întunecate ale pădurilor din basme, unde numai monştrii trăiau. Emma se întreba cum de nu observase asta la bar.

— Asta e fata?

Vocea lui Kieran suna cu totul altfel: ca valurile care alunecă pe ţărm. Ca apa caldă sub lumina palidă. Era seducătoare, cu ceva rece în ea. Se uita la Emma de parcă ar fi fost o floare nouă, pe care nu era prea convins că o place.

— E drăguţă, a spus el. Nu credeam c-o să fie drăguţă. Nu mi-ai spus asta.

Iarlath a ridicat din umeri.

— Tu ai fost întotdeauna subiectiv când e vorba de blonde, a spus el.

— Nu, pe bune, a făcut Emma, pocnind din degete. Sunt chiar aici. Şi nu am ştiut că sunt invitată la jocul „Care-i cea mai tare”.

— Nici eu n-am ştiut că eşti invitată aici, a spus Kieran.

Felul în care vorbea avea un fel de siguranţă, de parcă era obişnuit să discute cu oamenii.

— Necioplit, a spus Emma. Asta e casa mea. Şi, oricum, ce căutaţi aici? Aţi venit să-mi spuneţi că nu el – a arătat spre Iarlath – e responsabil pentru crima de la Sepulcru? Pentru că dacă e aşa, ar fi o aroganţă mult prea mare, chiar numai să spui că n-ai făcut-o.

— Normal că n-am făcut-o! A izbucnit Iarlath. Nu fi caraghioasă.

În oricare altă situaţie, Emma s-ar fi îndoit de o astfel de afirmaţie.

Dar elfii nu puteau minţi. Nu elfii puri, oricum. Cei doar pe jumătate elfi, precum Mark şi Helen, puteau rosti neadevăruri, dar ei erau rari.

Emma şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Repetă după mine: „N-am ucis victima despre care vorbeşti tu, Emma Carstairs”, a spus ea. Atunci o să cred că spui adevărul.

Ochii galbeni ai lui Iarlath o fixau pe Emma cu antipatie.

— N-am ucis victima despre care vorbeşti tu, Emma Carstairs.

— Atunci, de ce ai venit aici? L-a întrebat Emma. A, nu cumva e vorba de vreo conexiune ratată? Ne-am întâlnit atunci şi ai simţit o scânteie? Îmi pare rău, dar nu îmi dau întâlniri cu copacii.

— Nu sunt un copac.

Iarlath părea furios şi coaja lui începuse să se jupoaie uşor.

— Emma, a avertizat-o o voce din uşă.

Spre surpriza ei, era Arthur Blackthorn. Stătea în uşa Sanctuarului, îmbrăcat într-un costum negru, sobru, cu părul pieptănat cu grijă pe spate. Imaginea asta a făcut-o pe Emma să tresară; trecuse mult timp de când nu-l mai văzuse îmbrăcat altfel decât cu vreun halat jerpelit sau cu blugi vechi şi pătaţi de cafea.

Lângă el era Julian, cu părul vâlvoi. A căutat atent pe faţa lui, să găsească vreun semn de enervare, dar nu a găsit niciunul – de fapt, părea că abia terminase de alergat la maraton şi că abia se ţine să nu se prăbuşească de epuizare şi de uşurare.

— Scuzele mele pentru comportamentul pupilei mele, a spus Arthur, intrând în cameră. Deşi certurile în Sanctuar nu sunt interzise, ele contravin spiritului

acestui loc. S-a aşezat pe jilţul masiv de piatră, chiar sub candelabru. Eu sunt Arthur Blackthorn. Acesta este nepotul meu, Julian Blackthorn.

Julian, care stătea în picioare lângă jilţul lui, a înclinat uşor capul când Iarlath şi Kieran s-au prezentat.

— Acum, spuneţi-ne, rogu-vă, de ce sunteţi aici.

Membrii delegaţiei au schimbat între ei o privire.

— Cum, a spus Kieran, niciun cuvânt despre Pacea Rece sau despre cum încalcă această vizită Legea voastră?

— Unchiul meu nu este administratorul Păcii Reci, a spus Julian. Şi nu dorim să discutăm despre asta. Ştiţi şi voi regulile, la fel de bine ca noi; dacă aţi ales să le încălcaţi, înseamnă că aveţi un motiv important. Dacă nu doriţi să ne împărtăşiţi această informaţie, unchiul meu va fi nevoit să vă ceară să plecaţi.

Kieran a adoptat un aer arogant.

— Foarte bine, a spus el. Am venit să vă cerem o favoare.

— O favoare? A exclamat Emma uluită.

Prevederile Păcii Reci era clare: vânătorii de umbre nu aveau voie să acorde ajutor nici Curţii Elfilor Luminii, nici celei a întunericului. Reprezentanţii acestora nu veniseră la semnarea tratatului cu nefilimii; îl desconsideraseră, iar asta era pedeapsa pe care o primeau.

— Cred că faceţi o confuzie, a spus Arthur cu răceală. Poate aţi auzit despre nepotul şi nepoata mea; v-aţi gândit probabil că dacă rudele noastre, Mark şi Helen, au şi sânge de elf, veţi găsi aici mai multă înţelegere decât la alt Institut. Dar nepoata mea a fost exilată tocmai din cauza Păcii Reci, iar nepotul nostru a fost răpit.

Kieran a zâmbit în colţul gurii.

— Exilul nepoatei dumitale a fost decis de un decret al vânătorilor de umbre, nu de unul al elfilor, a spus el. Cât despre nepot...

Arthur a respirat întretăiat. Mâinile i se încleştaseră de braţele jilţului.

— Consulului i-a forţat mâna trădarea Reginei Elfilor Luminii. Alături de ea au luptat şi războinicii Elfilor întunericului. Niciun elf nu are mâinile nepătate cu sânge. Nu veţi găsi aici prea multă bunăvoinţă faţă de elfi.

— Nu Pacea Rece l-a luat pe Mark de lângă noi, a spus Julian, aprins la faţă. Voi l-aţi luat! Vânătoarea Sălbatică! Se vede din ochii voştri că faceţi parte din oastea lui Gwyn, nu încercaţi să negaţi asta.

— O, a făcut Kieran, cu o umbră de rânjet. Nu am de gând să fac asta.

Emma se întreba dacă mai auzise cineva icnetul lui Julian.

— Deci îl cunoşti pe fratele meu.

Rânjetul rămăsese în continuare pe faţa lui Kieran.

— Sigur că da.

Julian părea că se abţine cu greu să nu se repeadă la el.

— Ce ştii despre Mark?

— De ce vă prefaceţi aşa de uimiţi? A întrebat Iarlath. E stupid. Doar v-am spus despre Mark vânătorul în scrisoarea pe care v-am trimis-o.

Emma a văzut expresia feţei lui Julian, uluiala lui. A făcut repede un pas în faţă, fiindcă nu voia să fie el cel care trebuie să pună întrebarea.

— Ce scrisoare?

— Era scrisă pe o frunză, a spus Arthur. O frunză care s-a dezintegrat. Transpira; şi-a scos batista din buzunarul de la piept şi şi-a tamponat fruntea, apoi a continuat: Spuneau ceva acolo despre crime. Despre Mark. Nu am crezut că e adevărat. Am fost...

Julian a păşit în faţă, aproape blocându-i cu totul vederea unchiului.

— Despre crime?
Kieran s-a uitat la Julian şi ochii lui bicolori s-au întunecat. Emma a avut senzaţia neplăcută că acest Kieran ştie ceva despre parabatai-ul ei, ceva ce ea nu ştie.
— Aţi aflat despre crime, a spus el. Emma Carstairs a descoperit unul dintre cadavre. Ştim că aţi aflat că au mai fost şi altele.
— Şi care-i treaba voastră? A întrebat Julian. De obicei, elfii nu se implică în vărsările de sânge din lumea oamenilor.
— Ne implicăm, dacă sângele vărsat e sânge de elf, a spus Kieran şi s-a uitat la fiecare, la surprinderea de pe chipurile lor. Aşa cum ştiţi, ucigaşul a omorât şi a mutilat şi elfi. De aceea Iarlath se afla la Sepulcru. De aceea l-a întâlnit acolo Emma Carstairs. Pândeau acelaşi vânat.
Iarlath a băgat mâna sub mantie şi a scos de acolo o mână de mică strălucitoare. A aruncat-o în aer, unde particulele au rămas suspendate şi au început să alcătuiască imagini tridimiensionale. Imagini cu cadavre, de elfi, de nobili cu aspect uman. Toate aveau pielea scrijelită cu semnele acelea pe care le avea şi cadavrul găsit de Emma pe alee.
Emma s-a aplecat fără să vrea spre acele imagini, ca să vadă mai bine iluzia.
— Ce-s astea? Fotografii magice?
— Amintiri, păstrate prin magie, a răspuns Iarlath.
— Iluzii, l-a contrazis Julian. Iluziile pot fi înşelătoare.
Iarlath a întors mâna într-o parte şi imaginile s-au schimbat. Emma s-a trezit că se uită la cadavrul pe care îl găsise ea pe alee, cu trei zile în urmă. Era exact aceeaşi imagine, inclusiv expresia crispată de groază care se întipărise pe faţa bărbatului.
— Oare şi asta înşală?
Emma s-a uitat fix la Iarlath.
— Deci l-ai văzut şi tu. Probabil că ai ajuns la el înaintea mea. Chiar mă întrebam.
Iarlath a strâns pumnul, iar particulele de mică au căzut pe podea ca nişte picături de ploaie şi iluzia a dispărut.
— L-am văzut. Era deja mort. N-aş fi putut să-l ajut. L-am lăsat acolo, ca să-l găseşti tu.
Emma nu a spus nimic. Era limpede după imaginile văzute că Iarlath spunea adevărul.
Şi pe urmă, elfii nu mint.
— Au fost ucişi şi vânători de umbre, din câte am aflat noi, a spus Kieran.
— Vânătorii de umbre sunt adesea ucişi, a spus unchiul Arthur. Nu există niciun loc sigur pentru ei.
— Dar nu e aşa, a spus Kieran. Există protecţie acolo unde sunt protectori.
— Părinţii mei... a spus Emma, fără să-l ia în seamă pe Julian, care îi făcea semn din cap, ca şi cum i-ar fi spus Nu le spune, nu le povesti, nu le da niciun indiciu.
Ştia că probabil el are dreptate – era în firea spiritelor naturii să-ţi ia secretele şi să le folosească împotriva ta. Dar dacă exista o şansă, şi cea mai mică şansă ca ele să ştie ceva...
— Trupurile lor au fost găsite în urmă cu cinci ani, cu aceleaşi semne. Când vânătorii de umbre au vrut să le ia de acolo, s-au dezintegrat, s-au făcut cenuşă. Am putut să aflăm de aceste înscrisuri doar pentru că nefilimii au făcut întâi fotografii.
Kieran s-a uitat la ea cu ochi strălucitori. Niciunul nu avea aspect omenesc: cel negru era mult prea întunecat, cel argintiu era prea metalic. Şi, cu toate

acestea, efectul era năucitor; o frumuseţe inumană.
— Am aflat despre părinţii tăi, a spus el. Am aflat cum au murit. Ştim că trupurile lor au fost marcate cu înscrisuri dintr-un limbaj demonic.
— Mutilate, a spus Emma, chinuindu-se să respire, şi a simţit ochii lui Julian asupra ei, amintindu-i că e lângă ea, că o sprijină în tăcere. Desfigurate. Nu marcate.
Expresia lui Kieran a rămas neschimbată.
— Am înţeles că ai încercat ani de zile să traduci sau să înţelegi aceste înscrisuri, fără succes. Noi te putem ajuta.
— Mai exact, ce vrei să spui? L-a întrebat Julian.
Privirea lui exprima prudenţă; toată postura lui exprima prudenţă. Tensiunea pe care Emma o simţea în trupul lui o împiedica să lanseze un tir de întrebări.
— Cărturarii de la Curtea Elfilor întunericului au studiat înscrisurile, a spus Iarlath. Se pare că este un limbaj din vremurile antice ale elfilor. Cu mult înainte de memoria voastră umană. Înainte de a exista nefilimii.
— Pe când elfii aveau legături mai strânse cu strămoşii lor demoni, a adăugat Arthur răguşit.
Buzele lui Kieran s-au strâmbat, de parcă Arthur spusese ceva greţos.
— Cărturarii noştri au început să le traducă, a spus el.
A scos de sub pelerină câteva foiţe subţiri, ca un pergament. Emma a recunoscut pe ele înscrisurile pe care le ştia aşa de bine. Sub înscrisuri erau cuvinte, scrise într-o caligrafie ascuţită.
Inima Emmei a început să bată puternic.
— Au tradus primul rând, a spus el. S-ar părea că este o parte dintr-o vrajă. Aici, cunoştinţele noastre nu ne ajută prea mult – poporul elfilor nu foloseşte magia; acesta e teritoriul magicienilor...
— Aţi tradus primul rând? Nu s-a mai putut stăpâni Emma. Şi ce e?
— O să vă spunem, a zis Iarlath, o să vă dăm tot ce au descoperit cărturarii noştri, dacă sunteţi de acord cu termenii propuşi de noi.
Julian s-a uitat la ei suspicios.
— Cum de-aţi tradus numai primul rând? De ce nu aţi tradus tot?
— Cărturarii noştri abia reuşiseră să traducă primul rând, când Regele Elfilor întunericului le-a interzis să continue, a spus Kieran. Magia acestei vrăji e întunecată, are origine demonică. Nu a vrut ca ea să apară din nou în Regatul Elfilor.
— Puteaţi să continuaţi voi, a spus Emma.
— Regele a interzis tuturor elfilor să se atingă de cuvintele astea! A izbucnit Iarlath. Dar asta nu înseamnă că nu ne mai implicăm. Noi credem că textul acesta, înscrisurile, vă pot ajuta să ajungeţi la criminal, după ce le veţi descifra.
— Şi vreţi să traducem noi celelalte înscrisuri? A întrebat Julian. Folosind drept cod rândul acela tradus de voi?
— Mai mult decât atât, a spus Iarlath. Traducerea este doar primul pas. Vă va conduce la criminal. După ce veţi găsi acea persoană, o veţi preda Regelui Elfilor întunecaţi, ca să fie judecat pentru uciderea elfilor, ca să se facă dreptate.
— Vreţi să facem o investigaţie pentru voi? A izbucnit Julian. Suntem vânători de umbre. Şi noi suntem legaţi de Pacea Rece, la fel ca voi. Nu avem voie să ajutăm poporul spiritelor naturii, nu avem voie nici măcar să vă primim aici. Ştiţi şi voi ce riscăm. Cum îndrăzniţi să ne cereţi aşa ceva?
Era furie în vocea lui Julian – o furie disproporţionată faţă de propunerea

lor, dar Emma nu putea să-l condamne. Ştia ce vede el când se uită la elfi, mai ales la elfii care aveau ochii bicolori ai vânătorilor sălbatici. Vedea întinderile reci ale insulei Wrangel. Vedea dormitorul gol din Institut, în care Mark nu mai era.

— Nu e numai investigaţia lor, a spus Emma încet. Este şi a mea. Are legătură cu părinţii mei.

— Ştiu, a spus Julian şi furia din vocea lui dispăruse.

În schimb se simţea acolo o durere.

— Dar nu aşa, Emma...

— De ce aţi venit aici? L-a întrerupt Arthur şi pe faţa lui cenuşie se vedea că are dureri. De ce nu v-aţi dus la un magician?

Faţa frumoasă a lui Kieran s-a strâmbat.

— Nu putem consulta un magician, a spus el. Niciunul dintre Copiii lui Lilith nu vrea să aibă de-a face cu noi. După Pacea Rece, toţi repudiaţii ne ocolesc. Dar voi puteţi să-l vizitaţi pe înaltul Magician Malcolm Fade sau pe însuşi Magnus Bane, ca să vă răspundă la întrebări. Noi suntem legaţi de mâini şi de picioare, dar voi... A continuat cu o strâmbătură: Voi sunteţi liberi.

— Nu aţi venit la familia potrivită, a spus Arthur. Voi ne cereţi să încălcăm Legea, ca şi cum am avea vreo simpatie specială pentru neamul elfilor. Dar familia Blackthorn nu a uitat ce le-aţi luat.

— Nu, a spus Emma. Avem nevoie de hârtiile alea, avem nevoie de...

— Emma.

Privirea lui Arthur era dură.

— Ajunge.

Emma a lăsat ochii în pământ, dar sângele îi intona prin vene melodia rebeliunii. Dacă elfii plecau şi luau cu ei hârtiile, o să găsească ea o modalitate să dea de ele, să primească informaţiile, să afle ce poate să afle. Într-un fel sau altul. Chiar dacă Institutul nu putea să rişte, ea putea.

Iarlath s-a uitat la Arthur.

— Nu cred că doreşti să iei o decizie pripită.

Arthur şi-a încleştat fălcile.

— De ce mă critici, vecine?

Bunii vecini. O expresie foarte-foarte veche, referitoare la poporul elfilor. Kieran a fost cel care a răspuns:

— Pentru că avem ceva ce vă doriţi mai mult decât orice. Iar dacă ne ajutaţi, suntem dispuşi să vă dăm ce vreţi.

Julian a pălit. Emma, cu ochii la el, a fost în prima clipă incapabilă să realizeze la ce se referă. Când şi-a dat seama, inima ei a început să bată neregulat.

— Ce-ar fi acel ceva? A şoptit Julian. Ce aveţi voi, ca să vrem noi?

— Ei, hai, a făcut Kieran. Tu ce crezi?

Uşa de la Sanctuar, cea care dădea spre exterior, s-a deschis şi pe ea a intrat elful cu robă brună. S-a apropiat de ei cu graţie, în linişte, fără ezitare şi fără grabă, fără nimic omenesc în mişcări. Când a ajuns pe locul în care era desenată imaginea îngerului pe podea, s-a oprit. În cameră nu se mai auzea niciun sunet când a ridicat mâinile spre glugă şi – pentru prima oară – a avut o ezitare.

Mâinile erau omeneşti, cu degete lungi, cu pielea arămie, bronzată.

Familiare.

Emma nu mai respira. Nu putea să respire. Julian părea că visează. Chipul lui Arthur era lipsit de expresie, cumva confuz.

— Dă-ţi gluga jos, băiete, a spus Iarlath. Arată-ţi faţa.

Mâinile cunoscute s-au strâns pe glugă şi au aruncat-o pe spate. Apoi au tras de pelerina de pe umeri, puternic, de parcă greutatea ei îi era neplăcută. După ce mantia aruncată a căzut la podea într-un morman întunecat, Emma a văzut dintr-odată corpul lung şi subţiratic, părul deschis la culoare, mâinile înguste.
În mijlocul runei de pe podea era un băiat care respira precipitat. Un băiat care părea în jur de şaptesprezece ani, cu părul blond şi ondulat ca nişte viţe de acant, împletit cu crenguţe şi mărăcini, până la umeri. Ochii lui arătau dedublarea specifică vânătorilor sălbatici: două culori – unul era auriu şi unul avea albastrul familiei Blackthorn. Era desculţ şi picioarele erau negre de praf, iar hainele rupte şi ferfeniţite.
Emma a fost cuprinsă de un val de ameţeală, dar şi de un fel de oroare, uşurare şi uimire. Julian înţepenise, de parcă fusese curentat. Ea a observat uşoara încleştare a fălcilor şi tresărirea unui muşchi în obraz. Nu a deschis gura; Arthur a fost cel care a vorbit, ridicându-se pe jumătate de pe scaun, cu vocea tremurată şi nesigură:
— Mark?
Ochii lui Mark s-au făcut mari de uimire. A deschis gura să vorbească. Iarlath s-a răsucit brusc spre el:
— Mark Blackthorn din Vânătoarea Sălbatică! A strigat el. Nu vorbeşti înainte de a primi permisiunea să vorbeşti!
Buzele lui Mark s-au lipit la loc imediat. Faţa lui era imobilă.
— Iar tu, a spus Kieran, ridicând mâna în faţa lui Julian, care făcuse un pas în faţă, rămâi pe loc.
— Ce i-aţi făcut?
Ochii lui Julian scânteiau.
— Ce aţi făcut cu fratele meu?
— Mark aparţine Vânătorii Sălbatice, a spus Iarlath. Dacă noi decidem să vi-l dăm, va fi doar ca semn de recunoştinţă.
Arthur s-a prăbuşit la loc în jilţul lui. Începuse să clipească din ochi ca o bufniţă şi se uita când la Mark, când la cei doi elfi. Chipul lui se făcuse iar cenuşiu.
— Morţii se ridică şi rătăciţii se întorc, a spus el. Ar trebui să înălţăm steaguri albastre în vârful turnurilor.
Kieran arăta nedumerit şi rece.
— De ce spune asta?
Julian s-a uitat la Arthur, apoi la Mark, apoi la cei doi elfi.
— E şocat, a spus el. Sănătatea lui e fragilă; aşa a fost de la război.
— Este dintr-un vechi poem al vânătorilor de umbre, a spus Emma. Mă mir că nu-l ştii.
— Poemele conţin mult adevăr în ele, a spus Iarlath şi în vocea lui era un fel de amuzament, dar unul amar.
Emma se întreba dacă râde de ei sau de el însuşi.
Julian îl privea ţintă pe Mark, iar pe faţa lui se citeau limpede uluiala şi dorul.
— Mark? L-a strigat el.
Mark şi-a întors privirea.
Julian părea ţintuit de cuiele elfilor, acele săgeţi subţiri ale lor care se înfigeau în piele şi eliberau otrăvuri mortale. Oricât de multă supărare simţise Emma din cauza lui, din noaptea trecută, acum dispăruse. Expresia lui o durea ca un cuţit înfipt în inimă.
— Mark, a spus el din nou, după care a adăugat, aproape în şoaptă: De ce?

De ce nu poate vorbi cu mine?
— Are interdicţie de la Gwyn să vorbească cu voi înainte de a încheia înţelegerea, a spus Kieran.
S-a uitat la Mark şi în expresia lui era ceva rece. Ură? Invidie? îl dispreţuia pe Mark pentru că era pe jumătate om? Oare toţi îl dispreţuiau? Cum îşi manifestaseră ura în toţi aceşti ani, când Mark fusese la mâna lor?
Emma simţea cât de greu se abţine Julian să nu se repeadă la fratele său. A vorbit ea pentru el.
— Deci Mark este miza înţelegerii voastre.
Pe faţa lui Kieran s-a văzut dintr-odată o furie surprinzătoare.
— De ce vrei să afirmi neapărat lucruri evidente? De ce simt nevoia oamenii să facă asta? Fată proastă...
Julian s-a schimbat; atenţia lui s-a mutat de la Mark, spatele i s-a îndreptat, vocea i s-a limpezit. Părea calm, dar Emma, care îl cunoştea atât de bine, auzea clar gheaţa din vocea lui.
— Emma este parabatai-ul meu, a spus el. Dacă îi mai vorbeşti aşa vreodată, va fi sânge pe podeaua Sanctuarului, şi nu-mi pasă dacă pentru asta voi putea fi trimis la moarte.
Ochii frumoşi şi ciudaţi ai lui Kieran au sclipit.
— Voi, nefilimii, sunteţi devotaţi partenerilor pe care vi-i alegeţi, recunosc asta. A făcut cu mâna un gest de lehamite: Presupun că da.
Mark este miza înţelegerii noastre, aşa cum spuneţi voi, dar nu uitaţi că este numai vina nefilimilor că avem nevoie de aşa ceva. A fost o vreme când vânătorii de umbre ar fi investigat şi crimele din neamul nostru, pentru că ei credeau mai mult în rolul lor de protectori decât în ura lor.
— A fost o vreme când poporul elfilor ar fi cedat de bunăvoie pe unul din neamul nostru, a spus Arthur. Durerea provocată de pierdere este reciprocă, la fel şi pierderea încrederii.
— Ei bine, va trebui să aveţi încredere în noi, a spus Kieran. Pe altcineva nu aveţi. Sau aveţi?
A urmat o tăcere lungă. Julian s-a întors din nou cu privirea spre fratele său, iar în clipa aceea i-a urât pe cei din poporul elfilor pentru că, ţinându-l prizonier pe Mark, îi ţineau în acelaşi timp prizonieră şi inima lui umană, fragilă.
— Deci voi vreţi să aflăm noi cine e responsabil pentru aceste crime, a spus el. Să oprim uciderea de spirite ale naturii şi de oameni. Iar în schimb, dacă reuşim, voi ni-l daţi pe Mark?
— Curtea e pregătită să fie şi mai generoasă, a spus Kieran. Vi-l dăm pe Mark acum. El vă va asista în investigaţie. Iar când investigaţia se va sfârşi, are posibilitatea să decidă dacă vrea să rămână cu voi sau vrea să se întoarcă la Vânătoarea Sălbatică.
— Va alege să stea cu noi, a spus Julian. Noi suntem familia lui.
Ochii lui Kieran au strălucit.
— Eu nu aş fi atât de sigur, tinere vânător de umbre. Cei din Vânătoare sunt loiali Vânătorii.
— El nu e din neamul Vânătorii Sălbatice, a spus Emma. Este un Blackthorn.
— Mama lui, Lady Nerissa, era elf, a spus Kieran. Iar el a călărit alături de noi, a cules morţii cu noi, a învăţat să folosească săgeţile şi cuiele elfilor. Este un războinic formidabil ca elf, nu e ca voi. El nu va lupta ca voi. Nu este un nefilim.
— Ba da, este, l-a contrazis Julian. Sângele de vânător de umbre nu minte. Pielea lui suportă Peceţi. Tu ştii care e legea.

Kieran nu a răspuns nimic la asta, s-a uitat doar la Arthur.
— Doar conducătorul Institutului poate să decidă. Trebuie să-l laşi pe unchiul tău să vorbească.
Emma s-a uitat la Arthur; cu toţii s-au uitat la el. Arthur strângea chinuit şi nervos braţul jilţului.
— Tu vrei că băiatul-elf, aici de faţă, să vă ţină la curent cu mişcările noastre, a spus el în final, cu voce tremurândă. Va fi spionul vostru.
Băiatul-elf. Nu Mark. Emma s-a uitat la el, dar dacă pe chipul lui de piatră a trecut umbra vreunei dureri, ea a fost invizibilă.
— Dacă voiam să vă spionăm, am fi găsit metode mai simple, a spus Kieran, cu un ton de reproş rece. Nu e nevoie să renunţăm la Mark – este unul dintre cei mai buni luptători ai Vânătorii. Gwyn îi va simţi mult lipsa. Nu va fi un spion.
Julian s-a îndepărtat de Emma şi a îngenuncheat lângă jilţul unchiului său. S-a aplecat spre el şi i-a şoptit ceva, iar Emma s-a chinuit să audă ce spune, dar nu a desluşit decât câteva cuvinte – „frate", „investigaţie", „crimă", „medicament" şi „Conclav".
Arthur a ridicat o mână tremurătoare, de parcă ar fi vrut să-i facă semn să tacă nepotului său, apoi s-a adresat elfilor.
— Vă vom accepta oferta, a spus el. Cu condiţia să nu fie nicio înşelătorie. La sfârşitul investigaţiei, când criminalul va fi prins, Mark va alege de bunăvoie dacă rămâne sau pleacă.
— Desigur, a spus Iarlath. Cu condiţia ca ucigaşul să fie identificat fără niciun dubiu. Vrem să ştim cine are mâinile pătate de sânge – nu va fi suficient să ne spuneţi că a fost cutare sau cutare, sau că „vampirii au făcut-o". Criminalul sau criminalii vor fi plasaţi în custodia Curţilor. Noi vom face dreptate.
Nu şi dacă îl găsesc eu întâi pe criminal, s-a gândit Emma. O să vă dau cadavrul lui, şi ar fi bine ca asta să vă fie de-ajuns.
— Mai întâi să juraţi, a spus Julian, cu ochii lui albaştri-verzi strălucind şi cu privirea dură. Spuneţi „Jur că atunci când termenii înţelegerii s-au respectat, Mark Blackthorn va fi liber să decidă dacă vrea să facă parte din Vânătoare sau dacă vrea să revină la viaţa de nefilim".
Kieran şi-a strâns buzele.
— Jur că atunci când termenii înţelegerii s-au respectat, Mark Blackthorn va fi liber să decidă dacă vrea să facă parte din Vânătoare sau dacă vrea să revină la viaţa de nefilim.
Mark nu avea nicio expresie şi rămăsese nemişcat, aşa cum fusese tot timpul de când venise, ca şi cum ar fi discutat despre altcineva, nu despre el. Părea că poate să vadă prin pereţii Sanctuarului şi că se uită la ocean, poate, sau la un alt loc mai îndepărtat.
— Atunci cred că ne-am înţeles, a spus Julian.
Cei doi elfi s-au privit, apoi Kieran s-a îndreptat spre Mark. Şi-a pus mâinile albe pe umerii lui şi i-a spus ceva într-o limbă guturală, pe care Emma nu o înţelegea – nu era niciuna dintre cele învăţate de la Diana, nici limba muzicală şi ascuţită vorbită la Curtea Elfilor, nicio altă limbă magică. Mark nu s-a mişcat şi Kieran s-a îndepărtat de el, fără să pară surprins.
— E al vostru, deocamdată, a spus el. O să-i lăsăm şi calul. Sunt foarte… ataşaţi.
— Nu va putea să folosească un cal, a spus Julian, uşor încordat. Nu în Los Angeles.
Zâmbetul lui Kieran era plin de dispreţ.

— Cred că o să vezi că pe acesta îl va putea folosi.
— Doamne!
Strigătul venea de la Arthur. S-a aplecat în faţă, ţinându-se de cap.
— Doare...
Julian s-a apropiat de unchiul său şi a vrut să-l prindă de braţ, dar Arthur s-a scuturat şi s-a ridicat în picioare cu respiraţia sacadată.
— Trebuie să mă scuzaţi, a spus el. Migrena mea. E insuportabilă.
Într-adevăr, arăta groaznic de bolnav. Pielea lui avea culoare cretei murdare, iar gulerul cămăşii i se lipise de gât, ud de transpiraţie.
Nici Kieran, nici Iarlath nu au spus nimic. Nici Mark, care şi acum stătea privind în gol. Elfii se uitau la Arthur cu o curiozitate avidă, care le făcea ochii să strălucească. Emma avea impresia că şi aude ce gândesc. Conducătorul Institutului din Los Angeles. E slab, bolnav...
S-a auzit cum se deschid uşile din interior şi a intrat Diana. Părea stăpânită şi calmă ca întotdeauna. Privirea ei întunecată a cuprins scena desfăşurată în faţa ei. I-a aruncat o privire şi Emrnei; în ochii ei era o rune rece.
— Arthur, a spus ea. E nevoie de tine sus. Du-te, te rog. Voi conduce eu delegaţia afară să discutăm înţelegerea.
De cât timp ascultă la uşă? se întreba Emma, în timp ce Arthur, cu o expresie de recunoştinţă nesfârşită, s-a strecurat pe lângă Diana şi a pornit clătinat spre uşă. Diana putea să se mişte neauzită ca o pisică atunci când voia.
— E pe moarte? A întrebat Iarlath curios, uitându-se după Arthur, care părăsise Sanctuarul.
— Noi suntem muritori, a spus Emma. Ne îmbolnăvim, îmbătrânim. Nu suntem ca voi. Dar asta n-ar trebui să fie o surpriză pentru voi.
— Destul, a spus Diana. Vă conduc eu afară din Sanctuar, dar mai întâi traducerea.
A întins spre ei o mână cafenie şi îngustă.
Kieran i-a înmânat cu o privire urâtă hârtiile aproape transparente. Diana le-a studiat cu atenţie.
— Ce spune primul rând? A întrebat Emma, incapabilă să se stăpânească.
Diana s-a încruntat.
— Foc peste apă, a spus ea. Ce înseamnă asta?
Iarlath i-a aruncat o singură privire, rece, şi s-a apropiat de ea.
— Va fi misiunea oamenilor voştri să descopere.
Foc peste apă? Emma s-a gândit la trupurile părinţilor ei, înecate şi apoi transformate în cenuşă. La cadavrul bărbatului din alee, ars şi înmuiat în apă sărată. S-a uitat la Julian, întrebându-se dacă şi el se gândeşte la acelaşi lucru – dar nu, el se uita la fratele lui, nemişcat, de parcă înţepenise în locul acela.
Murea de nerăbdare să pună mâna pe hârtiile acelea, dar Diana le băgase în buzunarul ei şi acum îi conducea pe cei doi afară din Sanctuar.
— Sper că înţelegeţi că investigaţia se va face fără ştirea Conclavului, i-a spus ea lui Iarlath când acesta a început să păşească alături de ea.
Kieran venea în urma lor, încruntat.
— Am înţeles că vă temeţi de guvernul vostru, da, a spus Iarlath. Şi noi ne temem de ei, cei care au conceput Pacea Rece.
Diana nu a mai comentat.
— Dacă va fi nevoie să ne contactaţi în timpul acestei investigaţii, acest lucru trebuie făcut cu prudenţă, a spus ea.
— Vom veni numai în Sanctuar şi puteţi să ne lăsaţi aici mesaje, a replicat Kieran. Dacă auzim că aţi mai spus cuiva despre înţelegerea noastră, în

special cuiva care nu e nefilim, vom fi foarte nemulţumiţi. La fel şi Mark, care are ordin de la Vânătoare să lucreze în secret. O să vedeţi că el nu încalcă ordinele.

Razele soarelui au pătruns în Sanctuar când Diana a deschis uşile. Emma a simţit o undă de recunoştinţă pentru tutorele ei după ce Diana a ieşit afară cu cei doi elfi. Recunoştinţă pentru că l-a scutit pe Arthur – şi pe Julian să mai pretindă încă o secundă că nu e nimic în neregulă.

Pentru că acum Jules se uita la fratele lui – în sfârşit, se uita cu adevărat la el, fără ca cineva să-l vadă şi să-i judece slăbiciunea. Fără să mai fie cineva care, în ultima clipă, să i-l ia din nou pe Mark.

Mark a ridicat capul încet. Era slab ca o scândură, mult mai subţire şi mai ascuţit decât şi-l amintea Emma. Părea că mai mult se ascuţise decât se maturizase, de parcă oasele bărbiei, ale obrajilor şi ale fălcilor fuseseră finisate cu mare precizie. Era slab, dar plin de graţie, aşa cum sunt elfii.

— Mark, a şoptit Julian, iar Emma şi-a amintit de coşmarurile care îl treziseră din somn de-a lungul anilor, strigându-l pe fratele lui, pe Mark, şi cât de disperat era strigătul lui, cât de pierdut.

Acum era palid, dar ochii îi străluceau de parcă se uita la un miracol. Şi era un fel de miracol, s-a gândit Emma: elfii nu dădeau înapoi ceea ce răpeau.

Sau, cel puţin, nu-l dădeau niciodată înapoi neschimbat.

Emma s-a simţit străbătută de un fior, dar nu a scos niciun sunet. Nu s-a mişcat când Julian a făcut un pas spre fratele lui, apoi încă unul, după care a vorbit, cu vocea întretăiată.

— Mark, a şoptit el. Mark. Eu sunt.

Mark s-a uitat drept la el. Era ceva cu ochii aceia ai lui bicolori; când Emma îl văzuse ultima oară, amândoi erau albaştri, iar schimbarea asta părea să arate că ceva fusese distrus în el, ca un vas de porţelan cu emailul crăpat. S-a uitat la Julian – la silueta lui înaltă, la umerii lui largi, la subţirimea lui, la părul castaniu dezordonat, la ochii lui de Blackthorn – şi a vorbit pentru prima oară.

Vocea lui suna aspru, hârşit, de parcă nu o mai folosise de zile bune.

— Tată? A spus el şi apoi, când Julian a icnit de uimire, Mark a dat ochii peste cap şi s-a prăbuşit la pământ, leşinat.

6
Sunt unii mult mai înţelepţi

Dormitorul lui Mark era plin de praf.

Îl lăsaseră neatins ani de zile, de când dispăruse. Într-un târziu, în ziua când ar fi împlinit optsprezece ani, Julian deschisese uşa şi făcuse curăţenie într-o viteză nebună. Toate lucrurile lui Mark, haine, jucării, jocuri, toate fuseseră duse într-o magazie. Camera fusese golită şi despodobită – un spaţiu gol, pustiu, aşteptând să fie umplut.

Emma se agita de colo-colo, trăgând draperiile prăfuite de la geam, deschizând ferestrele să intre lumina înăuntru, în timp ce Julian, care îl adusese în braţe aici pe fratele său, l-a aşezat pe pat.

Păturile erau perfect întinse pe pat şi aveau deasupra un strat subţire de praf. Când l-a aşezat pe Mark, praful s-a ridicat în norişori fini; Mark a tuşit, dar nu s-a mişcat.

Emma s-a îndepărtat de ferestre; acum deschise, lumina invadase camera şi

transformase norişorii de praf din aer într-un fel de creaturi dansatoare.
— E aşa de slab, a spus Julian. Parcă nici nu are greutate.
Cineva care nu l-ar fi cunoscut ar fi zis că faţa lui e lipsită de expresie: se vedea doar o uşoară încordare a muşchilor, iar buzele lui pline alcătuiau acum o linie strânsă. Aşa arăta de obicei când simţea în inimă o emoţie puternică pe care încerca s-o ascundă, mai ales faţă de fraţii mai mici.
Emma s-a apropiat de pat. O clipă au stat amândoi aşa, uitându-se la el. Într-adevăr, oasele coatelor, ale genunchilor şi claviculele se vedeau dureros de ascuţite pe sub hainele de pe el: nişte blugi jerpeliţi şi un tricou devenit aproape transparent de spălat şi de uzură. Părul blond, încâlcit, îi acoperea jumătate din faţă.
— E adevărat? S-a auzit dinspre uşă o voce mică.
Emma s-a răsucit spre uşă. Ty şi Livvy intraseră în cameră, dar nu îndrăzneau să se apropie. Cristina era în spatele lor, la uşă; se uita la Emma cu o privire prin care încerca parca să spună ca încercase să-i reţină. Emma a clătinat din cap. Ştia că ar fi fost imposibil să-i opreşti pe gemeni atunci când îşi puneau în cap să facă ceva.
Livvy fusese cea care vorbise. Acum se uita peste Emma, spre patul pe care era întins Mark. A inspirat adânc.
— E adevărat.
— Nu se poate!
Ty îşi mişca mâinile întruna. Îşi număra degetele, de la unu la zece, de la zece la unu. Privirea pe care nu şi-o mai luase de la fratele lui era plină de neîncredere.
— Pentru că poporul elfilor nu dă niciodată înapoi ce ia.
— Nu, a spus Julian, cu voce blândă, şi Emma s-a întrebat, nu pentru prima oară, cum poate să aibă această voce când ea ştia bine că de fapt îi venea să urle şi să spargă totul în jurul lui. Dar uneori îţi dau înapoi ceea ce îţi aparţine, a adăugat el.
Ty nu a spus nimic. Mâinile lui se mişcau şi acum în gesturile acelea repetitive. La un moment dat, tatăl lui Ty încercase să-l obişnuiască să stea nemişcat, îl ţinea strâns de mâini când era supărat şi îi spunea „nu te mişca, nu te mişca”. Ty intrase în panică şi începuse să vomite. Julian nu a făcut asta niciodată. Spunea mereu că toţi oamenii simt fluturaşi când sunt emoţionaţi; unii îi simt în stomac, iar Ty în mâini. Ty fusese încântat de explicaţia asta. Îi plăceau moliile, fluturii, albinele – orice avea aripi.
— Nu arată aşa cum mi-l aminteam eu, a spus o voce timidă.
Era Dru, care intrase şi ea în cameră pe lângă Cristina. Îl ţinea de mana pe Tavvy.
— Ei, a spus Emma. Mark are acum cu cinci ani mai mult.
— Nu pare mai mare, a spus Dru. Dar arată altfel.
A urmat un moment de tăcere. Dru avea dreptate. Mark nu arăta mai matur, cu siguranţă nu se vedea că are cinci ani în plus. În parte şi pentru că era atât de slab, dar mai era şi altceva.
— În tot acest timp a fost elf, a spus Julian. Iar timpul... timpul la ei trece altfel.
Ty a făcut un pas în faţă. Privirea lui s-a fixat pe pat, examinându-şi fratele. Drusilla a rămas în spate. Avea opt ani când Mark dispăruse; Emma nu-şi putea imagina cum erau amintirile ei despre Mark – probabil neclare şi înceţoşate. Cât despre Tavvy – el avea atunci doi ani. Pentru el, băiatul din pat era un străin.
Dar Ty. Ty putea să-şi amintească. S-a apropiat şi mai mult de pat şi Emma

aproape că putea să vadă cum se învârt în viteză rotiţele creierului său.

— Asta ar putea să fie o explicaţie. Sunt tot felul de poveşti despre oameni care dispar o singură noapte cu spiritele naturii şi când se întorc, îşi dau seama că a trecut o sută de ani. Cinci ani pentru noi puteau să fie doi ani pentru el. Pare că e de aceeaşi vârstă cu tine, Jules.

Julian şi-a dres glasul.

— Mda. Da, aşa e.

Ty a lăsat capul pe umăr.

— De ce l-au adus înapoi?

Julian a avut o ezitare. Emma a rămas nemişcată; nu ştia nici ea cum să le spună copiilor, care se uitau la ei cu ochii mari, că fratele pierdut, despre care credeau că a revenit pentru totdeauna, s-ar putea să rămână cu ei doar o perioadă.

— Sângerează, a spus Dru.

— Ce?

Julian a bătut cu mâna peste lampa-vrăjitoarei de pe noptieră, iar camera s-a luminat intens. Emma a simţit că i se taie respiraţia. Într-o parte, spre umăr, tricoul uzat era roşu de sânge, iar pata se făcea tot mai mare.

— Stela, a lătrat Julian şi a întins mâna.

Începuse deja să-i scoată tricoul, ca să descopere clavicula şi umărul, Ia dat la iveală o rană pe jumătate vindecată. Sângele curgea încontinuu din rană, nu foarte tare, dar Tavvy a scos un sunet nearticulat de tulburare.

Emma şi-a scos stela de la centură şi i-a aruncat-o. Nu a spus nimic; nu trebuia să spună nimic. Julian a întins mâna şi a prins stela în aer. S-a aplecat peste Mark şi a apăsat vârful ei peste rană, ca să înceapă runa de vindecare...

Mark a început să ţipe.

A deschis ochii, strălucitori şi înnebuniţi de spaimă, şi a început să bată aerul cu mâinile pătate, murdare, pline de sânge.

— Ia-o de-aici, a gâfâit el, încercând să se ridice. Ia-o de-aici, ia chestia aia de pe mine.

— Mark...

Julian a dat să-l prindă în braţe, dar Mark l-a respins. Poate era slab, dar era puternic; Julian s-a împiedicat şi Emma a simţit o explozie de durere în ceafă. S-a repezit la ei şi s-a aşezat la mijloc.

Tocmai voia să strige la Mark, să-i spună să înceteze, când i-a văzut faţa. Ochii erau mari şi albi de frică şi ţinea o mână apăsată pe piept – era ceva acolo, ceva care lucea, la capătul unui şnur din jurul gâtului său –, apoi s-a rostogolit jos din pat, cu trupul chircit, zgâriind podeaua de lemn cu mâinile şi picioarele.

— Daţi-vă la o parte! Le-a spus Julian copiilor, fără să ţipe, dar cu o voce puternică şi autoritară.

Ei s-au tras înapoi, împrăştiindu-se. Emma a apucat să zărească nemulţumirea de pe faţa lui Tavvy, înainte ca Dru să-l ia în braţe şi să-l scoată din cameră.

Mark se retrăsese într-un colţ al camerei şi înţepenise acolo, cu genunchii strânşi la piept şi cu spatele lipit de perete. Julian a pornit spre el, dar s-a oprit, cu stela atârnată inutil de mână.

— Nu mă atinge cu aia! A spus Mark, iar vocea lui – care era sigur vocea lui Mark, dar rece şi clară – contrasta şocant cu înfăţişarea lui de sperietoare de ciori jigărită.

Îi ţinea la distanţă cu o privire urâtă.

— Ce se întâmplă cu el? A întrebat Livvy, aproape în şoaptă.

— Stela, a spus Julian cu voce calmă.
— Dar de ce? A întrebat Emma. Cum se poate ca un vânător de umbre să se teamă de stelă?
— Mă faci fricos? A întrebat Mark. Mai insultă-mă o dată şi o să-ţi vărs sângele, fetiţo.
— Mark, este Emma, a spus Julian. Emma Carstairs.
Mark s-a lipit şi mai tare de perete.
— Minciuni, a spus el. Minciuni şi vise.
— Eu sunt Julian. Fratele tău, Julian, iar el e Tiberius...
— Fratele meu Tiberius e un copil! A ţipat Mark, dintr-odată livid, înfigându-şi mâinile în perete. E un băieţeil.
A urmat o tăcere oribilă.
— Nu sunt un băieţel, a spart tăcerea Ty, în cele din urmă.
Degetele lui se mişcau întruna, ca nişte fluturi palizi în lumină.
— Nu sunt un copil.
Mark nu a mai spus nimic. A închis ochii şi de sub pleoapele lăsate au început să-i curgă lacrimi pe obraji, lăsând dâre pe obrajii murdari.
— Ajunge.
Spre uimirea tuturor, Cristina spusese asta. Părea stânjenită când toate lumea s-a întors spre ea, dar şi-a păstrat cumpătul şi a rămas dreaptă, cu bărbia sus.
— Nu vedeţi că toate astea sunt un chin pentru el? Dacă ieşim din cameră...
— Ieşi tu, a spus Julian, cu ochii la Mark. Eu rămân aici.
Cristina a clătinat din cap.
— Nu.
Vocea ei avea ceva conciliant, dar era fermă.
— Toţi.
A făcut o pauză. Julian a început să şovăie.
— Te rog, a spus ea.
S-a dus la uşă şi a deschis-o. Emma a privit uimită cum, unul câte unul, fraţii Blackthorn au ieşit din cameră; o clipă mai târziu erau toţi pe hol şi Cristina închidea uşa de la camera lui Mark.
— Nu ştiu, a început Julian imediat cum s-a închis uşa. Să-l lăsăm singur acolo...
— Este camera lui, a spus Cristina.
Emma se uita la ea uluită; cum putea să fie aşa de calmă?
— Dar el nu-şi aminteşte, a spus Livvy, agitată. Nu-şi aminteşte nimic.
— Îşi aminteşte, a spus Emma, punându-i mâna pe umăr. Numai că tot ce-şi aminteşte el e schimbat.
— Noi nu ne-am schimbat.
Livvy avea un aer aşa de jalnic, încât Emma a tras-o spre ea şi a sărutat-o pe creştet, ceea ce nu era prea simplu, pentru că Livvy era doar cu un centimetru mai mică decât ea.
— O, ba da, a spus ea. Toţi ne-am schimbat. Şi Mark s-a schimbat.
Ty părea agitat.
— Dar camera e plină de praf, a spus el. I-am aruncat toate lucrurile. O să creadă că l-am uitat, că nu ne pasă de el.
Julian s-a strâmbat.
— Am păstrat toate lucrurile lui. Sunt jos, într-o magazie.
— Perfect. Cristina şi-a lipit palmele una de alta. O să aibă nevoie de ele. Şi de altele. De haine cu care să se schimbe. De tot ce a fost al lui şi s-a păstrat. De tot ce îi este lui familiar. Fotografii sau alte lucruri de care ar putea să-şi

amintească.
— Facem noi rost de astea, a spus Livvy. Eu şi Ty.
Ty a părut uşurat acum, că primise o misiune concretă. Cei doi s-au îndreptat spre scări, discutând în şoaptă.
Julian a oftat adânc, uitându-se după ei – încordare şi uşurare, deopotrivă.
— Îţi mulţumesc că le-ai dat ceva de făcut.
Emma i-a strâns mâna Cristinei. Se simţea ciudat de mândră, de parcă ar fi vrut s-o arate pe Cristina şi să spună: „Uite, prietena mea ştie exact ce avem de făcut!”
— Cum de ştii aşa de bine ce trebuie să facem? A întrebat ea cu glas tare şi Cristina a închis ochii o clipă.
— Asta e domeniul meu de studii, ai uitat? Regatul Elfilor şi rezultatele Păcii Reci. Sigur, elfii vi l-au dat înapoi cu nişte condiţii, asta este specific pentru cruzimea lor. Are nevoie de timp să-şi revină, să înceapă să-şi recunoască lumea şi viaţa lui. Ei l-au aruncat aici fără nicio pregătire, ca şi cum ar fi foarte simplu să devină din nou vânător de umbre.
Julian s-a rezemat de peretele de lângă uşă. Emma vedea limpede focul întunecat din ochii lui, ascuns în spatele pleoapelor pe jumătate închise.
— L-au rănit, a spus el. De ce?
— Ca să faci ce-ai făcut, a răspuns Emma. Ca să foloseşti stela.
El a înjurat, scurt şi aspru.
— Ca să văd ce l-au făcut, cum a ajuns să mă urasca?
— Nu te urăşte pe tine, a spus Cristina. Pe el se urăşte. Urăşte faptul că e nefilim, pentru că aşa l-au îndoctrinat ei. Ură pentru ură. Sunt un popor primitiv şi aşa înţeleg ei justiţia.
— Ce face Mark? Era Diana, care apăruse în capul scărilor. A venit repede spre ei, cu poalele rochiei foşnind în jurul gleznelor. E cineva acolo cu el? i-a întrebat.
Cât timp Julian îi explica ce s-a întâmplat, Diana a ascultat în tăcere. Se juca cu catarama de la centură. Îşi pusese cizmele şi îşi strânsese părul. Pe umăr avea un rucsac de piele.
— Să sperăm că se odihneşte, a spus ea după ce Julian a terminat de vorbit. Kieran a spus că drumul până aici a durat două zile prin tărâmul elfilor şi nu au dormit, aşa că probabil este extenuat.
— Kieran? A făcut Emma. E ciudat să le spui pe nume nobililor din neamul spiritelor naturii. E nobil, nu?
Diana a dat din cap.
— Kieran este prinţ din Regatul Elfilor; nu a spus asta, dar este limpede. Iarlath vine de la Curtea Elfilor întunericului, nu e prinţ, e un fel de curtean. Se vede.
Julian s-a uitat spre camera fratelui său.
— Poate ar trebui să mă duc la el...
— Nu, a spus Diana. Tu şi Emma vă duceţi la Malcolm Fade.
A scotocit în rucsac şi a scos de acolo documentele pe care i le dăduse mai devreme Kieran. De aproape, Emma vedea acum că erau spus coli de pergament, subţiri ca foiţa de ceapă. Tuşul cu care erau scrise părea că fusese scrijelit pe ele.
— Îi duceţi astea. Să vedem ce poate să facă.
— Acum? A întrebat Emma. Dar...
— Acum, a spus Diana, sec. Elfii v-au dat – ne-au dat – trei săptămâni. Trei săptămâni cu Mark, pentru a rezolva asta. Apoi îl vor lua înapoi.
— Trei săptămâni a repetat Julian ca un ecou. Timpul nu e nici pe departe

suficient.
— Aş putea să mă duc şi eu cu ei, a propus Cristina.
— Am nevoie aici de tine, a spus Diana. Cineva trebuie să-l supravegheze pe Mark şi copiii nu pot face asta. Şi nici eu. Eu trebuie să plec.
— Unde să pleci? A întrebat Emma.
Dar Diana s-a mulţumit să clatine din cap; nu avea de gând să răspundă. Era un zid cunoscut. Emma se lovise de el nu o dată.
— E ceva important, atât a spus Diana. Va trebui să aveţi încredere în mine.
Julian nu a mai zis nimic. Emma bănuia că secretomania Dianei îl supăra chiar mai mult decât o supăra pe ea, numai că el nu o arăta niciodată.
— Dar asta schimbă totul, a spus Emma, luptându-se cu emoţia din vocea ei, cu scânteia de uşurare, ba chiar de triumf, pe care ştia că nu ar trebui să le simtă. Datorită lui Mark. Datorită lui Mark, eşti dispusă să ne laşi să încercăm să aflăm cine a făcut asta.
— Da. Pentru prima oară de când venise în hol lângă ei, Diana a privit-o în faţă pe Emma. Probabil că eşti mulţumită, a spus ea. Ai obţinut exact ce-ai vrut. Acum nu avem de-ales. Va trebui să investigăm aceste omoruri şi va trebui s-o facem fără să afle Conclavul.
— Dar n-am provocat eu situaţia asta, a protestat Emma.
— O situaţie în care nu ai de ales nu e o situaţie bună, Emma, a spus Diana. Asta o să vezi şi tu până la urmă. Sper doar să nu fie prea târziu. Tu poate crezi că e un lucru bun ceea ce s-a întâmplat, dar eu pot să te asigur că nu e. Diana şi-a întors privirea de la Emma şi s-a uitat la Julian. Aşa cum bine ştii, Julian, aceasta este o investigaţie ilegală. Pacea Rece interzice cooperarea cu spiritele naturii şi cu siguranţă interzice să lucrezi pentru spiritele naturii, indiferent de motiv. Avantajul nostru ar fi să rezolvăm povestea asta cât mai repede şi cât mai curat, astfel încât Conclavul să nu aibă timp să afle ce facem.
— Şi după ce se termină? A întrebat Julian. Şi Mark o să fie cu noi? Cum explicăm asta?
Ceva s-a schimbat în privirea Dianei.
— O să ne gândim la asta când ajungem acolo.
— Deci intrăm în competiţie cu Conclavul şi Curţile? A întrebat Julian. Fantastic. Poate mai e cineva pe care am putea să enervăm. Labirintul Spiralat? Şcoala de Solomonie? Interpolul?
— Deocamdată nu e nimeni enervat, a spus Diana. Hai să ne menţinem aşa. I-a înmânat hârtiile Emmei şi i-a spus: Ca să fie clar, nu avem voie să colaborăm cu spiritele naturii şi nici să-l ţinem la noi pe Mark fără să raportăm, numai că noi, evident, asta o să facem, aşa că este esenţial ca nimeni din afara acestei clădiri să nu afle nimic. Iar eu refuz să mint direct Conclavul, aşa că să sperăm că vom rezolva problema înainte să înceapă ei să pună întrebări. S-a uitat pe rând la fiecare, cu o mină serioasă, şi a adăugat: Trebuie să lucrăm ca o echipă. Emma, termini cu luptele împotriva mea. Cristina, dacă vrei să te detaşăm la un alt Institut, te înţelegem. Nu îţi cerem decât să păstrezi pentru tine toate astea.
Emmei i s-a tăiat respiraţia.
— Nu!
Cristina deja clătina din cap.
— Nu vreau să fiu detaşată, a spus ea. O să vă păstrez secretul. O să fie şi secretul meu.
— Bine, a spus Diana. Apropo de păstrarea secretelor, să nu-i spuneţi lui Malcolm cum am pus mâna pe aceste documente. Nu-i spuneţi nimic de Mark

şi nici de delegaţia elfilor. Dacă zice ceva, o să aibă de-a face cu mine.

— Malcolm e prietenul nostru, a spus Julian. Putem avea încredere în el.

— Încerc să mă asigur că nu va avea probleme dacă se află ceva, a spus ea. Trebuie să aibă posibilitatea să spună că n-a ştiut nimic. Şi-a tras fermoarul de la jachetă şi a adăugat: OK, mă întorc mâine. Succes!

— Ameninţare la adresa înaltului vrăjitor, a bombănit Julian, în timp ce Diana dispărea pe hol. E din ce în ce mai bine. Poate-ar trebui să ne ducem şi la cartierul general al vampirilor şi să-i tragem un pumn în ochi lui Anselm Nightshade?

— Dar gândeşte-te la consecinţe, a spus Emma. Gata cu pizza.

Julian a zâmbit strâmb, doar cu un colţ al gurii.

— Aş putea să mă duc singură la Malcolm, a spus Emma. Tu poţi să rămâi aici, Jules, şi să aştepţi ca Mark să...

N-a mai continuat. Nu era nici ea sigură ce aşteptau să facă Mark, aşa cum nu ştia nimeni.

— Nu, a spus Julian. Malcolm are încredere în mine. Eu îl cunosc cel mai bine. Pot să-l conving să păstreze secretul. Şi-a îndreptat spaele. Mergem împreună. Ca parabatai. Aşa cum trebuie.

Emma a dat din cap şi a luat mâna Cristinei.

— Ne întoarcem cât de repede putem, a spus ea. Te descurci?

Cristina a dat din cap. Ţinea mâna la gât, pe medalionul ei.

— O să am eu grijă de Mark, a spus ea. O să fie bine. Totul o să fie bine.

Şi Emma aproape că a crezut-o.

Probabil că rentează să fii înalt Magician, s-a gândit Emma, ca de fiecare dată când mergea acasă la Malcolm Fade. Casa lui semăna cu un castel.

Malcolm locuia mai departe de Institut, pe şosea, după Kanan Dume Road. Era un loc în care falezele erau înalte şi verzi de iarbă de mare. Casa era protejată de vrăji care o făceau invizibilă mundanilor. Dacă veneai cu maşina – aşa cum venise Emma –, trebuia să te uiţi atent ca să vezi locul acela dintre faleze şi podul argintiu care ducea spre casă.

Emma a parcat maşina pe marginea şoselei. De-a lungul autostrăzii Pacificului erau parcate o mulţime de maşini, cele mai multe aparţinând surferilor veniţi din vest, atraşi de plaja largă.

Emma a respirat adânc şi a scos cheile din contact.

— OK, a spus ea. Noi...

— Emma, a spus Julian.

Ea a tăcut. Julian nu scosese aproape niciun cuvânt de când plecaseră de la Institut. Nu putea să-l condamne. Nici ea nu ştia ce să spună. Se lăsase distrasă de condus, de nevoia de a fi atentă la drum. Fusese tot timpul însă conştientă de prezenţa lui, de faptul că stătea rezemat cu capul de spătarul scaunului său, cu ochii închişi, cu pumnii strânşi pe genunchi.

— Mark a crezut că sunt tata, a spus Julian dintr-odată, iar ea ştia că el îşi amintea acel moment groaznic, de speranţa care se citea în ochii fratelui său, o speranţă care nu avea nicio legătură cu el. Nu m-a recunoscut.

— Îşi aminteşte de tine la doisprezece ani, a spus Emma. De voi toţi îşi aminteşte cum eraţi atunci.

— Şi de tine la fel.

— Mă îndoiesc că mă mai ţine minte.

El şi-a desfăcut centura de siguranţă. Lumina a sclipit, reflectată în sticla de mare de la brăţara pe care o purta pe mâna stângă şi culorile ei au strălucit viu: roşu ca focul, auriu ca flăcările, albastru Blackthorn.

— Îşi aminteşte, a spus el. Nimeni nu ar putea să te uite.

Ea a clipit din ochi, surprinsă. În clipa următoare, Julian era jos. Ea a coborât, a trântit portiera şi s-a dus după el, în timp ce pe autostradă vâjâiau maşinile.
Jules stătea la piciorul podului care ducea spre casa lui Malcolm şi se uita în sus. Ea îi vedea omoplaţii prin materialul subţire al tricoului şi ceafa, ceva mai deschisă la culoare decât restul pielii, pentru că fusese ascunsă de razele soarelui de părul lui lung.
— Neamul spiritelor naturii este înşelător, a spus el, fără să se întoarcă. Nu vor vrea să renunţe la Mark: sânge de elf şi sânge de vânător de umbre la un loc, e ceva mult prea preţios pentru ei. O să fie undeva o clauză care să le permită să-l ia înapoi când terminăm.
— Păi, depinde de el, a spus Emma. El hotărăşte dacă rămâne sau pleacă.
Julian a clătinat din cap.
— Pare simplu să aleagă, ştiu, a spus el. Dar de multe ori nu e aşa simplu să alegi.
Au început să urce treptele. Scara era circulară şi înainta răsucincu-se spre vârful dealului. Era vrăjită şi putea fi văzută numai de fiinţele supranaturale. Prima dată când venise în vizită, fusese însoţită le Malcolm; se uitase în jos şi se minunase de mundanii care treceau în viteză pe lângă ea, fără să aibă habar că deasupra lor se află o scară maltă de cristal, care părea că urcă până la cer.
Acum se mai obişnuise. După ce vedeai o dată scara, niciodată nu mai era invizibilă pentru tine.
Julian nu a mai spus nimic cât timp au urcat, dar Emma şi-a dat seama că nu o deranjează prea tare. Ceea ce îi spusese în maşina era adevărat. Privirea lui fusese sinceră şi directă când îi vorbise. Julian îi vorbise, Jules al ei, cel care trăia în oasele ei, în creierul ei, în măduva ei, cel care se găsea peste tot în trupul ei, ca venele sau ca nervii.
Scara s-a terminat brusc într-o cărare care ducea spre uşa lui Malcolm. Acolo trebuia să cobori, dar Emma a preferat să sară, aterizând ne pământul bătătorit. În clipa următoare a ajuns lângă ea şi Julian şi a prins-o de spate, ca să o susţină, iar degetele lui erau cinci linii fierbinţi. Nu avea nevoie de ajutor – dintre ei doi, ea avea un echilibru mult mai bun decât el –, dar, şi-a dat ea seama dintr-odată, el făcea aşa întotdeauna, din instinct. Un reflex de protecţie.
S-a uitat la el, dar părea absorbit în gânduri şi probabil nici nu-şi dădea seama că a atins-o. S-a apropiat de casă şi, în timpul acesta, scara din spatele lor a dispărut.
Se aflau în faţa a doua obeliscuri înalte, care alcătuiau poarta... Amândouă erau sculptate cu simboluri din alchimie: foc, pământ, apă, aer. Aleea care ducea spre casa magicianului era străjuită de plante deşertice: cactuşi, salvie, liliac californian. Albinele bâzâiau printre flori şi, pe măsură ce înaintau spre uşile de metal fără luciu, aleea de pământ se transforma într-o cărare acoperită de scoici sparte.
Emma a bătut şi uşile s-au deschis cu un zgomot abia auzit. Holul casei era alb, pe pereţi erau o mulţime de obiecte pop-art, împrăştiate peste tot cu zecile. Julian era lângă ea, discret; el nu îşi adusese arcul, dar când Emma l-a atins la un moment dat cu mâna, i-a simţit cuţitul prins la încheietură.
— La capătul holului, a spus el. Voci.
S-au îndreptat spre sufragerie. Camera era circulară, numai oţel şi sticlă, iar ferestrele dădeau spre ocean. Emma s-a gândit că este stilul de casă pe care îl au de obicei vedetele de cinema – totul era modern, de la combina

audio de unde se auzea permanent muzică clasică până la piscina care părea că se varsă peste faleză.

Malcolm stătea rezemat de o canapea lungă, întinsă pe tot peretele, cu faţa spre fereastră, spre Pacific. Avea un costum negru, simplu şi clar scump. Dădea din cap şi zâmbea politicos în timp ce doi bărbaţi, îmbrăcaţi cu acelaşi gen de costum, stăteau în picioare în faţa lui, cu serviete în mâini şi îi spuneau ceva cu voce scăzută şi insistentă.

Când i-a văzut, Malcolm le-a făcut cu mâna. Vizitatorii erau nişte bărbaţi cu pielea albă, cam la patruzeci de ani, cu nişte figuri banale. Malcolm a făcut un semn nonşalant, iar cei doi-au înlemnit, cu ochii privind în gol.

— Întotdeauna mi se pare sinistru când faci chestia asta, i-a spus Emma.

S-a apropiat de unul dintre oamenii nemişcaţi şi l-a împuns cu grijă. Acesta s-a clătinat uşor.

— Nu-l strica pe producătorul de filme, a spus Malcolm. Mă obligi să-i îngrop cadavrul în grădina de piatră.

— Tu l-ai îngheţat.

Julian s-a aşezat pe braţul canapelei. Emma s-a trântit pe pernuţele de lângă el, cu picioarele pe măsuţă. A început să-şi mişte degetele în sandale.

Malcolm a clipit nedumerit.

— Păi altfel cum aş putea să vorbesc cu voi fără să audă?

— Puteai să ne zici să aşteptăm până termini discuţia cu ei, a spus Julian. Aşa nu mai era niciun pericol pentru nimeni.

— Sunteţi vânători de umbre. La voi mereu o să fie pe viaţă şi pe moarte, a spus Malcolm, raţional. În plus, nu cred că vreau să accept oferta lor. Sunt producători de film şi vor să fac o vrajă care să le asigure succesul noului lor film. Dar filmul pare groaznic.

S-a uitat încruntat spre posterul rămas pe sofaua de lângă el. În imagine se vedeau nişte păsări care zburau către privitor, iar dedesubt scria EXPLOZIA DE VULTURI TREI: PENELE ZBOARĂ.

— Mai e ceva în filmul ăsta care nu a fost deja în Explozia de Vulturi Unu şi Doi? A întrebat Julian.

— Mai mulţi vulturi.

— Şi are importanţă că e groaznic? Mereu se fac filme groaznice, a comentat Emma.

Ştia mai multe despre filme decât ar fi vrut să ştie. În general, vânătorii de umbre nu prea acordau atenţie culturii mundane, dar nu aveai cum să trăieşti în Los Angeles fără s-o iei în seamă.

— Asta înseamnă o vrajă mai puternică. Adică muncesc mai mult. Dar se plăteşte bine. Şi tocmai am de gând să instalez un tren în casă. Ca să-mi aducă de la bucătărie biscuiţi cu creveţi.

— Un tren? A repetat Julian. Un tren cât de mare?

— Mic. Mediu. Cam aşa. Malcolm a făcut un gest, la câteva palme de pământ. Vreau să facă „u-huu”...

Şi a pornit din degete, ca să marcheze ritmul sacadat al sunetului trenului, iar producătorii de film s-au trezit la viaţă.

— Ups, a făcut Malcolm, când a văzut că încep să clipească. N-am vrut să fac asta.

— Domnule Fade, a spus cel mai vârstnic. Veţi lua în considerare oferta noastră?

Malcolm s-a uitat la poster plictisit.

— Vă sun eu.

Producătorii s-au întors şi au pornit spre uşă, iar cel mai tânăr a sărit în sus

când i-a văzut pe Emma şi Julian. Emma nu putea să-l condamne. Din punctul lui de vedere, ei apăruseră din senin.

— Scuzaţi, domnilor, a spus Malcolm. Nepoţii mei. Adunare de familie, ştiţi.

Mundanii se uitau de la Malcolm la Jules şi Emma şi înapoi, în mod clar întrebându-se cum e posibil ca cineva care pare că are douăzeci şi şapte de ani să aibă nepoţi adolescenţi. Cel mai vârstnic a ridicat din umeri.

— Distracţie plăcută la plajă, a spus el.

Apoi au ieşit amândoi, trecând pe lângă Emma cu mirosul lor de parfum scump şi cu zăngănitul servietelor.

Malcolm s-a ridicat, aplecat puţin într-o parte – avea un fel ciudat de a merge şi Emma se întreba dacă nu cumva fusese vreodată rănit, iar rana aceea nu se vindecase complet.

— Arthur e bine?

Julian s-a încordat lângă Emma, aproape imperceptibil, însă ea tot a simţit.

— Toată familia e bine. Mersi.

Ochii violeţi ai lui Malcolm, marca apartenenţei lui la lumea magicienilor, s-au întunecat o clipă, apoi s-au limpezit precum un cer acoperit pentru scurt timp de nori. S-a îndreptat spre barul de lângă perete şi şi-a pus un pahar cu o băutură transparentă, având pe chip o expresie prietenoasă.

— Atunci, cu ce pot să vă ajut?

Emma s-a apropiat de canapea. Făcuseră copii după hârtiile pe care le primiseră de la elfi. Le-a aşezat pe măsuţa de cafea.

— Îţi aminteşti despre ce-am discutat aseară...

Malcolm a pus paharul jos şi a luat hârtiile.

— Iar limbajul ăla demonic, a spus el. Cel care a fost găsit pe cadavrul de pe alee şi pe trupul părinţilor tăi... A făcut o pauză şi a fluierat uşor printre dinţi. Ia te uită, a spus el, lovind cu degetul prima pagină. Cineva a tradus primul rând. Foc peste apă.

— E un prim pas, nu? A întrebat Emma.

Malcolm a clătinat din cap.

— Posibil, dar eu nu pot să fac nimic cu asta. Nu dacă e secret pentru Diana şi Arthur. Nu pot să mă implic în aşa ceva.

— Diana ştie, a spus Emma.

Malcolm i-a aruncat o privire sceptică.

— Serios. Poţi s-o suni şi s-o întrebi...

S-a întrerupt, pentru că în cameră a intrat un bărbat, cu mâinile în buzunare. Părea cam de douăzeci de ani, înalt, cu părul negru zburlit şi ochi de pisică. Era îmbrăcat cu un costum alb, care contrasta puternic cu pielea lui brună.

— Magnus! A exclamat Emma, sărind în picioare.

Magnus Bane era înaltul Magician din Brooklyn şi tot el era reprezentantul magicienilor în Consiliul vânătorilor de umbre. Probabil că era cel mai faimos magician din lume, deşi nu ai fi zis asta la prima vedere; părea tânăr şi fusese foarte amabil şi prietenos cu Emma şi cu cei din familia Blackthorn încă din timpul Războiului întunecat, când se întâlniseră.

Magnus îi plăcuse dintotdeauna Emmei. Părea să aducă cu el oriunde apărea senzaţia că totul e posibil. Arăta la fel ca ultima oară când îl văzuse, de la zâmbetul lui sardonic, până la mulţimea de inele pline cu geme de pe degete.

— Emma. Julian. Ce plăcere. Ce faceţi aici?

Emma şi-a aruncat ochii spre Julian. Cu toate că amândurora le plăcea Magnus, ea îşi dădea seama din expresia lui Julian – expresie pe care şi-a

ascuns-o repede sub masca unui interes ponderat, dar ea tot a văzut-o – că nu era încântat de prezenţa lui. Deja trebuia să fie un secret pe care trebuia să-l păstreze Malcolm. Încă o persoană în plus... şi mai ales cineva din Consiliu...

— Ce te aduce prin oraş?

Tonul lui Julian era relaxat.

— De la Războiul Rece încoace, Conclavul tot urmăreşte nişte incidente în care se foloseşte acelaşi gen de magie pe care o folosea şi Sebastian Morgenstern, a spus Magnus. Energie luată din surse demonice, din dimensiuni satanice şi altele de genul ăsta, pentru a atrage puterea şi a prelungi viaţa. Necyomanteis, aşa îi spuneau grecii.

— Necromanţie, a tradus Emma.

Magnus a dat din cap.

— Am făcut o hartă, a spus el, cu ajutorul celor din Labirintul Spiralat, al Fraţilor Tăcuţi – inclusiv al lui Zachariah –, cu locurile unde se foloseşte magia necromantă. Am descoperit o manifestare şi în Los Angeles, pe undeva lângă deşert, aşa că m-am gândit să trec pe aici, să văd dacă Malcolm ştie ceva.

— Era un necromant şarlatan, a spus Malcolm. Diana zicea că s-a ocupat de el.

— Doamne, urăsc necromanţii şarlatani, a spus Magnus. De ce nu pot şi ei să joace după reguli?

— Poate pentru că regula numărul unu este „fără necromanţie”? A sugerat Emma.

Magnus i-a zâmbit dintr-o parte.

— În fine. Nu era mare lucru să fac un popas aici înainte de Buenos Aires.

— Ce e în Buenos Aires? A întrebat Julian.

— Alec, a spus Magnus.

Alexander Lightwood era iubitul lui Magnus de mai bine de cinci ani. Ar fi putut să se căsătorească după noile legi care permiteau căsătoriile dintre vânători de umbre şi repudiaţi (în afară de elfi), dar nu o făcuseră. Emma nu înţelegea de ce.

— Făcea o verificare de rutină la un cult al adoratorilor de vampiri şi a intrat în nişte belele.

— Sper că nu ceva grav? A spus Julian.

Îl cunoştea pe Alec Lightwood de mai mult timp ca Emma; familiile lor fuseseră prietene de multă vreme.

— Complicate, nu grave, a spus Magnus, în timp ce Malcolm s-a desprins de peretele unde stătea rezemat.

— Mă duc s-o sun pe Diana. Vin imediat, a spus el şi a dispărut pe hol.

— Deci, a spus Magnus şi s-a aşezat pe canapea, acolo unde stătuse Malcolm. Ce vânt vă aduce pe la înaltul Magician din Oraşul Îngerilor?

Emma şi Julian au schimbat o privire îngrijorată, dar în afară de varianta să sară peste masă şi să-l pocnească în cap pe Magnus – ceea ce nu era recomandabil din mai multe motive –, Emma nu găsea nimic de făcut.

— Ceva ce nu ar trebui să-mi spuneţi mie, din câte înţeleg. Magnus şi-a sprijinit bărbia în mâini. În legătură cu omorurile? Când le-a văzut feţele uimite, a adăugat: Am prieteni la Şcoala de Solomonie. Unul ar fi Catarina Loss. Mă interesează orice despre magia interzisă şi neamul elfilor. Malcolm vă ajută?

Julian a clătinat din cap, o mişcare imperceptibilă.

— Unele victime erau spirite ale naturii, a spus Emma. Noi nu ar trebui să ne implicăm. Pacea Rece...

— Pacea Rece este o tâmpenie, a spus Magnus şi orice urmă de veselie

dispăruse din vocea lui. Să pedepseşti o specie întreagă pentru acţiunile unor indivizi. Să le interzici drepturile. Să vă exileze sora, a adăugat el, uitându-se la Julian. Am vorbit cu ea. M-a ajutat şi ea la carta despre care v-am spus; orice magie globală are nevoie de proteci. Cât de des vorbiţi cu ea?

— În fiecare săptămână, a spus Julian.

— Mi-a spus că mereu îi ziceţi că totul e foarte bine, a spus Magnus. Cred că e îngrijorată că nu-i spuneţi adevărul.

Julian nu a răspuns nimic. Era adevărat că vorbeau cu ea săptămânal; toţi vorbeau, treceau telefonul sau computerul de la unul la altul. Şi era adevărat că Julian nu-i zicea niciodată decât că erau toţi bine, că totul e în regulă şi că nu are de ce să-şi facă griji.

— Îmi amintesc nunta ei, a spus Magnus şi în ochii lui se vedea afecţiunea. Ce tineri eraţi atunci amândoi. Dar nu a fost ultima nuntă la care ne-am văzut, nu?

Emma şi Julian s-au uitat nedumeriţi unul la celălalt.

— Sunt destul de sigur că a fost ultima, a spus Julian. Ce altă nuntă să mai fi fost?

— Hmm, a făcut Magnus. Poate că începe să mă lase memoria. Nu părea să creadă cu adevărat asta, însă. S-a rezemat de spătarul canapelei şi şi-a întins picioarele lungi sub măsuţă. Cât despre Helen, a continuat el, sunt convins că e numai neliniştea firească a surorii mai mari. Cu siguranţă şi Alec îşi face griji pentru Isabelle, justificat sau nu.

— Ce ştii despre liniile energetice? A întrebat Emma dintr-odată.

Magnus a ridicat din sprâncene.

— Ce-i cu ele? Vrăjile care se fac la liniile energetice sunt amplificate.

— Nu contează ce fel de vrăji? Că e magie neagră, magie vrăjitorească sau magie de elfi?

— Depinde. Dar nu e ceva obişnuit să se folosească liniile energetice pentru amplificarea magiei negre. De obicei, liniile energetice se folosesc pentru mutarea puterii. Ca un fel de sistem de livrare pentru magie…

— Ei, să vezi şi să nu crezi, a spus Malcolm, revenit în sufragerie, şi i-a aruncat Emmei o privire amuzată. Diana confirmă povestea voastră. Pot să mă declar uimit. Apoi s-a uitat la Magnus. Ce se întâmplă aici?

Un fulger scurt de lumină i-a străbătut privirea, amuzament sau altceva, Emma n-ar fi putut să spună. Uneori, Malcolm se purta absolut copilăreşte, preocupat de trenuri şi biscuiţi cu creveţi şi filme cu vulturi. Alteori părea perfect lucid şi concentrat.

Magnus şi-a întins mâinile pe spătarul canapelei.

— Vorbeam despre liniile energetice. Tocmai le spuneam că amplifică magia, dar numai un anumit fel de magie. Acea magie care este legată de transferul de energie. Parcă tu şi Catarina Loss aţi avut nişte probleme cu liniile energetice când locuiaţi în Cornwall, nu, Malcolm?

Ceva nedefinit a trecut pe chipul lui Malcolm.

— Nu-mi amintesc prea bine. Magnus, nu-i mai bate la cap pe Emma şi Julian, a spus el şi în vocea lui era o urmă uşoară de enervare.

Invidie colegială, a presupus Emma.

— Ăsta-i domeniul meu. Ai şi tu disperaţii tăi în New York.

— Unul dintre disperaţii ăştia este tatăl copilului meu, a subliniat Magnus.

Magnus nu fusese vreodată însărcinat, cu toate că ar fi fost interesant, s-a gândit Emma. El şi Alec Lightwood adoptaseră copilul unui magician, pe nume Max, care avea o nuanţă strălucitoare de bleumarin.

— Şi, a adăugat Magnus, ceilalţi au salvat fiecare în parte lumea, cel puţin o

dată.
Malcolm a făcut un gest către Emma şi Julian.
— Am speranţe mari legate de ei.
Magnus a zâmbit larg.
— Sunt convins că ai de ce, a spus el. Oricum, trebuie să plec. Mă aşteaptă o călătorie lungă şi lui Alec nu-i place să întârzii.
Au urmat urările de despărţire. Magnus l-a bătut pe braţ pe Malcolm, pe urmă s-a oprit şi l-a îmbrăţişat pe Julian, apoi pe Emma.
— Câd s-a aplecat spre ea, a lovit-o cu umărul pe frunte, iar ea l-a auzit şoptindu-i ceva la ureche. S-a uitat uimită la el, dar el s-a desprins de ea şi a pornit spre uşă, fluierând. Când a ajuns la jumătatea drumului, a apărut strălucirea cunoscută şi mirosul de zahăr ars al Portalului, iar Magnus a dispărut.
— I-aţi spus ceva despre investigaţie? Malcolm părea neliniştit, spunea ceva de liniile energetice.
— Eu l-am întrebat, a recunoscut Emma. Dar nu i-am spus de ce vreau să ştiu. Şi nu i-am pomenit nimic despre traducerea înscrisurilor.
Malcolm a ocolit măsuţa şi a început să se uite iar la documente.
— Presupun că nu vreţi să-mi spuneţi cine a descifrat primul rând? R a peste apă. M-ar ajuta să-mi dau seama de semnificaţie.
— Nu putem, a spus Julian. Dar am impresia că nici traducătorul nu ştie ce înseamnă. Dar tot îţi foloseşte la ceva, nu? Să descifrezi restul vrăjii, sau mesajul, sau ce-o fi ăsta?
— Probabil, deşi m-ar fi ajutat mai mult dacă aş fi cunoscut limba asta.
— E o limbă foarte veche, a spus Emma prudentă. Mai veche decât nefilimii.
Malcolm a oftat.
— Nu-mi daţi prea multe informaţii. OK, limbă demonică veche, toarte veche. O să vorbesc cu cei din Labirintul Spiralat.
— Ai grijă ce le spui, l-a prevenit Julian. Aşa cum ţi-am mai spus, Conclavul nu vrea să investigăm povestea asta.
— Ceea ce înseamnă că sunt implicaţi elfii, a spus Malcolm, amuzat de expresiile lor îngrozite. Nu vă faceţi griji, n-o să le spun. Nici mie nu-mi place Pacea Rece, aşa cum nu-i place niciunui repudiat.
Chipul lui Julian nu avea nicio expresie. Ar trebui să se facă jucător de poker, s-a gândit Emma.
— De cât timp crezi că ai nevoie? A întrebat el. Pentru traducere.
— Dă-mi câteva zile.
Câteva zile. Emma a încercat să-şi ascundă dezamăgirea.
— Îmi pare rău că nu pot s-o fac mai repede.
Tonul lui Malcolm arăta că regreta sincer.
— Haideţi, vă conduc eu. Simt nevoia să iau o gură de aer.
Soarele ieşise din nori şi acum strălucea puternic în grădina lui Malcolm. Florile deşertului tremurau argintii în bătaia vântului din canioane. O şopârlă a ţâşnit din spatele unui tufiş şi s-a uitat ţintă la ei. Emma a scos limba la ea.
— Sunt îngrijorat, a spus pe neaşteptate Malcolm. Nu-mi place chestia asta. Magie necromantă, limbaje demonice, o serie de omoruri pe care nu le înţelege nimeni. Să lucrăm fără ştirea Conclavului. Mi se pare, îndrăznesc să spun, cam periculos.
Julian a privit în zare, spre dealurile îndepărtate, fără să spună nimic. Emma a răspuns.
— Malcolm, anul trecut ne-am luptat cu un batalion de demoni Forneus, cu tentacule şi fără chip, a spus ea. Nu face acum pe speriatul.

— Spun şi eu. Pericol. Ştii tu, lucrul ăla pe care cei mai mulţi oameni îl evită.
— Noi nu, a spus Emma, veselă. Tentacule, Malcolm. Fără chiţ.
— Căpoasă. Malcolm a oftat. Măcar promiteţi-mi că mă sunaţi dacă aveţi nevoie de mine sau dacă mai aflaţi ceva.
— Fără îndoială, a spus Julian.
Emma se întreba dacă şi el simte în piept nodul ăla rece din cauza sentimentului de vinovăţie că nu-i spun tot lui Malcolm. Vântul dinspre ocean se înteţise. Ridica praful din grădină şi făcea cu el mici vârtejuri. Julian şi-a dat la o parte părul din ochi.
— Mulţumim că ne ajuţi, a spus el. Ştiu că putem să ne bazăm pe tine.
A pornit pe cărare, spre treptele podului care începeau să sclipească mai tare la apropierea lui. Chipul lui Malcolm a devenit brusc serios, în ciuda luminii calde ce se reflecta din apele oceanului.
— Nu vă bazaţi prea tare pe mine, a spus el, aşa de încet, încât Emma s-a întrebat dacă a spus-o ca să fie auzit.
— De ce nu?
S-a întors spre el şi a clipit din cauza luminii puternice.
Ochii lui aveau culoarea florilor de jacaranda.
— Pentru că o să vă dezamăgesc. Toţi facem asta, a spus Malcolm şi a intrat din nou în casă.

7
Marea de ecouri

Cristina stătea jos, în faţa dormitorului lui Mark Blackthorn.
Nu se auzise niciun sunet dinăuntru, de ore bune. Uşa era întredeschisă şi putea să-l vadă cum stă ghemuit în colţul camerei, ca un animal prins în capcană.
Acasă, domeniul ei de studiu fuseseră spiritele naturii. Fusese întotdeauna fascinată de poveştile cu hadas, cu nobilii războinici de la cele două Curţi şi cu acei ducndes care amăgeau şi tulburau mundanii. Ea nu răsese în Idris atunci când se proclamase Pacea Rece, dar tatăl ei fusese şi ceea ce i-a povestit el a înfiorat-o. Îşi dorise mereu să-i întâlnească pe Helen şi Mark Blackthorn şi să le spună...
Tiberius şi-a făcut apariţia pe hol, cu o cutie de carton în braţe. Lângă el era sora lui, care ducea o cuvertură făcută din petice colorate.
— Mama mea a făcut-o pentru Mark, când a fost lăsat la noi, a explicat ea, când a văzut privirea întrebătoare a Cristinei. Am crezut că ar putea să-l ajute să-şi amintească.
— Nu am putut să intrăm în magazie, aşa că i-am adus lui Mark nişte daruri. Ca să ştie că vrem să stea cu noi, a spus Ty. S-a uitat nerăbdător de-a lungul holului. Putem să intrăm la el?
Cristina a aruncat o privire în dormitor. Mark era nemişcat.
— Nu văd de ce să nu intraţi. Numai să nu faceţi gălăgie ca să-l treziţi.
Prima a intrat Livvy şi a aşezat cuvertura pe pat. Ty a lăsat cutia pe jos, apoi s-a îndreptat cu paşi uşori spre Mark. A luat de pe pat cuvertura adusă de Livvy şi a îngenuncheat lângă fratele lui. Cu mişcări neîndemânatice, l-a învelit pe acesta cu cuvertura.
Mark a sărit în sus ca un arc. Ochii lui auriu-albaştri se făcuseră mari şi l-a

prins de mână pe Ty, care a scos un ţipăt ascuţit, ca o pasăre de mare. Mark s-a mişcat cu o viteză incredibilă şi l-a ţintuit la pământ. Livvy a început să ţipe şi a ieşit în fugă din cameră, chiar când Cristina năvălea înăuntru.

Mark stătea în genunchi, deasupra lui Tiberius, imobilizându-l.

— Cine eşti tu? Întreba el. Ce voiai să faci?

— Sunt fratele tău! Sunt Tiberius! Ty se zbătea disperat şi din cauza acestei zbateri căştile i-au alunecat de la urechi şi au căzut pe podea. Am pus o pătură pe tine!

— Mincinosule! Mark respira greu. Fratele meu, Ty, este doar un băieţel! E un copil, e fratele meu mai mic, e...

Uşa s-a trântit în spatele Cristinei. Livvy intrase în fugă în cameră, cu părul în vânt.

— Lasă-l în pace!

În mână avea un pumnal serafic, iar acesta începuse deja să strălucească. Îi vorbise lui Mark printre dinţi, de parcă ar fi fost un străin. De parcă nu i-ar fi adus cuvertura din petice cu doar câteva clipe înainte.

— Dacă îi faci ceva lui Tiberius, te omor! Nu-mi pasă dacă eşti Mark, te omor.

Mark a înlemnit. Ty încă se mai zbătea şi se răsucea, dar Mark nu se mai mişca absolut deloc. A întors încet capul spre sora lui.

— Livia?

Livvy a icnit şi a început să plângă. Julian ar fi mândru de ea, totuşi, s-a gândit Cristina: plângea fără să se mişte, ţinând ferm cuţitul în mână.

Ty a profitat de neatenţia lui Mark şi l-a izbit puternic în umăr. Mark a clipit din ochi de durere şi s-a dat la o parte, fără să riposteze.

Ty a sărit în picioare şi a fugit la Livvy; stăteau umăr la umăr, uitându-se la fratele lor cu ochii mari.

— Plecaţi, amândoi, le-a spus Cristina.

Simţea efectiv panica şi spaima care radia în valuri dinspre ei; era limpede că şi Mark simţea asta. Clipea des din ochi, strângea pumnii şi îi desfăcea, de parcă l-ar fi durut ceva. Ea s-a aplecat spre gemeni şi le-a şoptit:

— E speriat. Nu a vrut să facă asta.

Livvy a dat din cap şi a pus cuţitul în teacă. L-a luat de mână pe Ty şi i-a spus ceva în limbajul lor mut, pe care îl ştiau doar ei. El a urmat-o afară din cameră, oprindu-se doar o clipă la uşă, ca să-i mai arunce o dată lui Mark o privire îndurerată şi uimită.

Mark se ridicase acum în genunchi, gâfâind aplecat în faţă. Rana de la umăr sângera iar, pentru că se deschisese din nou şi îi păta tricoul cu sânge. Cristina a început să se retragă încet din cameră.

Mark şi-a încordat trupul.

— Te rog, nu pleca, a spus el.

Cristina l-a privit uimită. Din câte ştia, ăsta era primul enunţ coerent pe care îl spusese de când venise la Institut.

El a ridicat bărbia şi atunci, pentru o fracţiune de secundă, pe sub praf, vânătăi şi zgârieturi, ea l-a văzut pe acel Mark Blackthorn pe care îl ştia din fotografii, pe acel Mark Blackthorn care era rudă cu Livvy şi Julian şi Ty.

— Mi-e sete, a spus el.

Vocea lui avea ceva ruginit, neobişnuit, ca un motor care e repornit după mult timp.

— Aici e apă?

— Desigur.

Cristina a cotrobăit în dulap după un pahar şi s-a dus în baia micuţă de

lângă dormitor. Când a ieşit cu paharul în mână să i-l dea, el se ridicase şi stătea rezemat de tăblia patului. S-a uitat la pahar puţin nemulţumit.

— Apă de la robinet, a spus el. Aproape uitasem. A băut cu sete şi şi-a şters gura cu dosul palmei. Ştii cine sunt?

— Eşti Mark, a spus ea. Mark Blackthorn.

A urmat un moment lung, apoi el a dat din cap, aproape imperceptibil.

— Nu mi-a mai spus nimeni aşa de mult timp.

— E tot numele tău.

— Tu cine eşti? A întrebat el. Probabil ar trebui să-mi amintesc, dar...

— Eu sunt Cristina Mendoza Rosales, a spus ea. Nu ai cum să-ţi aminteşti de mine, pentru că nu ne-am întâlnit niciodată.

— Asta e o uşurare.

Cristina era uimită.

— O uşurare?

Dintr-odată, Mark părea epuizat.

— Dacă nu mă cunoşti şi nu te cunosc, atunci nu ai nicio... aşteptare de la mine. În legătură cu cine sunt şi cum sunt eu. Pentru tine aş putea fi oricine.

— Mai devreme, a spus Cristina. Când erai în pat. Dormeai sau te prefăceai?

— Are importanţă? A întrebat el şi Cristina nu s-a putut abţine să nu-şi spună că era un răspuns tipic pentru elfi, un răspuns care de fapt nu răspunde la întrebare. El s-a mişcat uşor, cu spatele pe tăblia patului. Ce cauţi la Institut?

Cristina s-a aşezat pe vine, ca să fie la aceeaşi înălţime cu el. Şi-a netezit fusta pe genunchi – chiar şi fără voia ei, avea mereu în minte cuvintele mamei, care îi spusese că un vânător de umbre trebuie să fie mereu îngrijit, chiar dacă nu e în misiune.

— Am optsprezece ani, a spus ea. Am fost repartizată la Institutul din Los Angeles ca să studiez funcţionarea lui, în cadrul anului de călătorie. Tu câţi ani ai?

De data aceasta, clipa de ezitare pe care a avut-o Mark s-a lungit aşa de mult, încât Cristina începuse să se îndoiască că va mai răspunde.

— Nu ştiu, a spus el în cele din urmă. Am fost plecat – am crezut că am fost plecat – mult timp. Julian avea doisprezece ani. Ceilalţi erau şi mai mici. Unul avea zece, altul opt şi celălalt doi. Tavvy avea doi ani.

— Pentru ei au fost cinci ani, a spus Cristina. Cinci ani fără tine.

— Helen, a spus Mark. Julian. Tiberius. Livia. Drusilla. Octavian. În fiecare noapte le enumeram numele, cu ochii la stele, ca să nu-i uit. Trăiesc toţi?

— Da, toţi, deşi Helen nu e aici – este căsătorită şi locuieşte cu soţia ei.

— Înseamnă că toţi sunt în viaţă şi fericiţi? Mă bucur. Am auzit la un moment dat despre nunta ei în Regatul Elfilor, dar aveam senzaţia că asta a fost cu foarte mult timp în urmă.

— Da.

Cristina i-a cercetat cu atenţie chipul. Unghiuri, planuri, ascuţişuri, curba aceea a urechii care indica sângele de zână.

— Ai pierdut o groază de lucruri.

— Crezi că eu nu ştiu asta?

În vocea lui ridicată era un amestec de furie şi uimire.

— Nu ştiu câţi ani am. Nu îmi recunosc propriii fraţi şi surori. Nu ştiu de ce sunt aici.

— Ba ştii, a spus Cristina. Ai fost de faţă când delegaţia elfilor a vorbit cu Arthur în Sanctuar.

El şi-a apropiat capul de ea. Pe gât avea o cicatrice, nu urma unei rune dispărute, ci un fel de umflătură. Părul părea că nu mai fusese tuns de luni de zile, ba chiar ani. Vârfurile albe, răsucite, îi ajungeau la umeri.

— Ai încredere în ele? În spiritele naturii?

Cristina a scuturat din cap a negare.

— Bine, a spus Mark şi a privit în altă parte. Nici nu trebuie. A întins mâna spre cutia de carton lăsată de Ty pe podea şi a tras-o spre el. Ce e asta? A întrebat.

— Nişte lucruri pe care ei au crezut că poate le vrei, a răspuns Cristina. Fraţii şi surorile tale.

— Daruri de bun-venit, a spus Mark, cumva uimit, uitându-se la harababura aceea de obiecte ciudate – nişte tricouri şi blugi, care erau probabil de-ai lui Julian, un microscop, pâine, unt, un bucheţel de flori de deşert din grădina din spatele Institutului.

Mark a ridicat capul şi s-a uitat la Cristina. Ochii îi sclipeau de lacrimi care nu voiau să curgă. Tricoul lui era subţire şi zdrenţuit; Cristina vedea prin el, vedea celelalte zgârieturi şi cicatrice pe care le avea pe corp.

— Ce să le spun?

— Cui?

— Familiei mele. Fraţilor şi surorilor mei. Unchiului meu. A clătinat din cap. Îmi amintesc de ei şi totuşi nu-mi amintesc. Am sentimentul că am trăit aici toată viaţa şi în acelaşi timp mi se pare că am fost întotdeauna cu Vânătoarea Sălbatică. Aud vuietul ei, chemarea cornului, sunetul vântului. Sunt mai puternice decât glasurile lor. Cum aş putea să le explic asta?

— Nu le explica, a spus Cristina încet. Spune-le doar că îi iubeşti şi că ţi-a fost dor de ei în fiecare zi. Spune-le că ai urât Vânătoarea Sălbatică. Şi că te bucuri că te-ai întors.

— Dar de ce le-aş spune asta? N-o să-şi dea seama că mint?

— Nu ţi-a fost dor de ei? Nu te bucuri că te-ai întors?

— Nu ştiu, a spus el. Nu pot să aud ce-mi spune inima. Nu aud decât vântul.

Înainte ca ea să poată răspunde, s-a auzit o bătaie puternică în geam. Apoi geamul a zăngănit din nou, mai multe bătăi, care păreau să fie un fel de cod.

Mark a sărit în picioare. S-a dus la fereastră şi a deschis-o larg, apoi s-a aplecat în afară. Când a revenit în cameră, ţinea ceva în mână.

O ghindă. Cristina a făcut ochii mari. Prin intermediul ghindelor îşi trimiteau elfii mesaje. Sau ascunse în flori, în frunze, în tot felul de alte obiecte din natură.

— Deja? A întrebat ea, incapabilă să se abţină.

Nu puteau să-l lase nici măcar atât singur cu familia lui, în casa lui?

Palid şi înstrăinat, Mark a strivit ghinda în pumn. Din ea a ieşit un sul mic de pergament. El l-a luat şi a început să citească în gând mesajul.

Apoi l-a lăsat să-i cadă din mână. A alunecat pe podea, şi-a strâns genunchii la piept şi şi-a prins capul în mâini. Părul lui lung şi deschis la culoare i-a căzut peste faţă, în timp ce pergamentul ateriza pe podea. S-a auzit un sunet înfundat, ceva între geamăt şi vaiet de durere.

Cristina a ridicat de jos pergamentul. Pe el scria, cu o grafie îngrijită: Aminteşte-ţi ce ai promis. Aminteşte-ţi că nu e nimic real.

— Foc peste apă, a spus Emma, pe când înaintau în viteză pe şosea, spre institut. După atâţia ani, am aflat în sfârşit ce înseamnă măcar o parte din înscrisurile alea.

Julian era la volan. Emma îşi proptise picioarele în bord şi coborâse

fereastra, iar aerul de mare umplea maşina şi îi ridica părul de pe tâmple. Aşa stătea întotdeauna când mergea cu Julian, cu picioarele sus şi cu vântul în păr.
Asta îi plăcea la nebunie lui Julian, să o aibă pe Emma lângă el, în maşină, şi el să conducă având albastrul cerului deasupra şi albastrul oceanului la vest. Era o imagine încărcată parcă de posibilităţi infinite, ca şi cum ar fi putut să meargă aşa pentru totdeauna, având ca unică destinaţie orizontul.
Era o fantezie pe care o derula în minte uneori, înainte de a adormi. Că el şi Emma îşi încarcă toate lucrurile în maşină şi pleacă de la Institut, într-o lume unde el nu are niciun copil şi unde nu există nici Lege şi nici Cameron Ashdown, unde nu există alte limite decât cele impuse de iubirea şi imaginaţia lor.
Şi dacă el credea că există într-adevăr două lucruri care nu au limite, acelea erau iubirea şi imaginaţia.
— Sună ca o vrajă, într-adevăr, a spus el, revenind cu picioarele pe pământ.
A ambalat motorul şi vântul care intra pe fereastra Emmei s-a făcut mai puternic pe măsură ce viteza creştea. Părul ei, mătase aurie, flutura, risipindu-se din strângerea fermă a cozilor, făcând-o să pară mică şi vulnerabilă.
— Dar de ce ar scrie vraja pe cadavre? A întrebat Emma.
Lui Julian i s-a strâns inima la gândul că cineva ar putea s-o facă să sufere.
Şi totuşi, el o făcea să sufere. Ştia. Ştia şi detesta asta. I se păruse o idee genială să-i ducă pe copii în Anglia opt săptămâni. Fiindcă ştia că va veni Cristina Rosales, fiindcă ştia că Emma nu va fi singură sau tristă. I se păruse perfect.
Credea că lucrurile vor sta altfel la întoarcere. Că el va fi altfel.
Dar nu era.
— Ce ţi-a spus Magnus? A întrebat el, în timp ce ea privea pe fereastră, bătând cu degetele în genunchi un ritm sacadat. Ţi-a şoptit ceva.
Între sprâncenele ei a apărut o cută.
— A spus că sunt locuri în care liniile energetice converg. Presupun că vrea să spună că din moment ce ele cotesc şi se răsucesc, în anumite locuri se pot întâlni mai multe. Poate toate.
— Şi asta e important pentru că...?
Ea a clătinat din cap.
— Nu ştiu. Ce ştim noi e că toate cadavrele au fost abandonate la liniile energetice şi că e un anumit fel de magie. Poate convergenţele astea au nişte proprietăţi pe care noi nu le ştim. Ar trebui să găsim o hartă cu liniile astea energetice. Pun pariu că Arthur ştie unde s-o găsească în biblioteca lui. Dacă nu, putem să căutăm noi.
— Bine.
— Bine?
Părea surprinsă.
— O să dureze câteva zile până când Malcolm va putea traduce hârtiile alea şi nu vreau să ne petrecem perioada asta stând toată ziua prin Institut, holbându-ne la Mark, aşteptând ca el să... aşteptând, pur şi simplu. E mai bine să lucrăm, să avem ceva de făcut.
Vocea lui suna prea subţire până şi în urechile lui. Detesta asta, detesta orice semn, văzut sau auzit, de slăbiciune.
Deşi cel puţin acum cu el era numai Emma, faţă de care ar fi putut să-şi manifeste slăbiciunea. Emma, singura persoană care nu avea nevoie de grija lui. Care nu simţea nevoia ca el să fie perfect sau să fie absolut puternic.
Înainte ca Julian să apuce să mai spună ceva, s-a auzit telefonul Emmei, o sonerie gălăgioasă. Ea a scos telefonul din buzunar.

Cameron Ashdown. S-a încruntat la lama de pe ecran.
— Nu acum, i-a spus ea şi a băgat din nou telefonul în buzunarul de la blugi.
— O să-i spui şi lui? A întrebat-o Julian şi a auzit şi el încordarea din propria voce şi s-a detestat pentru asta. Despre toate astea?
— Despre Mark? N-o să-i spun niciodată. Niciodată.
El ţinea în continuare strâns de volan, cu fălcile încleştate.
— Eşti parabatai-ul meu, a spus ea şi acum în vocea ei se simţea furia. Ştii că nu i-aş spune.
Julian a călcat brusc frâna. Maşina s-a cabrat şi volanul i-a zburat din mână. Emma a început să ţipe, în timp ce maşina ieşea de pe şosea şi se înfigea cu botul într-un şanţ din margine, în faţa dunelor de nisip dinspre plajă.
Praful se ridica în jurul maşinii în valuri. Julian s-a răsucit spre Emma. Porţiunea din jurul gurii ei se albise.
— Jules.
— N-am vrut să fac asta, a spus el.
Ea s-a uitat la el fără să înţeleagă.
— Ce?
— Faptul că tu eşti parabatai-ul meu e cel mai bun lucru din viaţa mea, a spus el.
Cuvintele lui erau sigure şi simple, rostite fără niciun ascunziş. Le ţinuse în el atâta timp, încât acum simţea o uşurare aproape insuportabilă.
Ea şi-a scos precipitat centura de siguranţă şi s-a ridicat pe scaun, uitându-se la el cu gravitate. Soarele era chiar deasupra lor. De aproape, Julian putea să-i vadă liniuţele aurii din ochii căprui, urma uşoară a pistruilor de pe nas, şuviţele de păr decolorate de soare, amestecate cu cele mai închise de la ceafă. Castaniu şi galben de antimoniu, amestecat cu alb. Îi simţea mirosul apei de trandafiri şi mirosul de detergent al hainelor.
Ea s-a aplecat spre el, iar el a încercat să alunge sentimentul pe care i-l trezea apropierea lor, gândul că era din nou lângă el şi din nou aproape. Genunchii ei s-au lovit uşor de ai lui.
— Dar ai spus...
— Ştiu ce-am spus. S-a întors spre ea, răsucit în scaun: Cât am fost plecat, mi-am dat seama de nişte lucruri. Lucruri complicate. Poate mi-am dat seama de ele chiar înainte de a pleca.
— Poţi să-mi spui despre ce e vorba.
I-a atins uşor obrazul. El a simţit că i se încordează tot corpul.
— Îmi amintesc ce-ai spus aseară despre Mark, a continuat ea. Nu tu ai fost fratele mai mare. El a fost. Dacă nu ar fi fost răpit, dacă Helen ar fi putut să stea cu voi, ai fi făcut altfel de alegeri, pentru că ai fi avut pe cineva care să aibă grijă de voi.
El a respirat precipitat.
— Emma.
O durere sfâşietoare.
— Emma, am spus ce am spus pentru că... pentru că uneori cred că ţi-am cerut să fim parabatai fiindcă am vrut să fii legată de mine. Consulul voia să te duci la Academie, iar eu nu puteam suporta gândul ăsta. Am pierdut atâţia oameni. Nu voiam să te pierd şi pe tine.
Era aşa de aproape de el, încât putea să simtă şi căldura care venea de la pielea ei înfierbântată de soare. Un moment, ea nu a spus nimic, iar el s-a simţit ca un condamnat la spânzurătoare, cu ştreangul agăţat de gât. Aşteptând doar să cadă.
Apoi ea şi-a aşezat mâna pe mâna lui, pe consola dintre ei.

Mâinile lor. Ale ei erau mai delicate, dar aveau mai multe cicatrice decât ale lui, mai multe bătături şi pielea mai aspră. Brăţara din sticlă de mare strălucea în razele soarelui.

— Oamenii fac lucruri complicate pentru că ei înşişi sunt complicaţi, a spus ea. Toate prostiile alea, că devii parabatai doar pentru un motiv absolut pur, sunt exact asta, prostii.

— Am vrut să fii legată de mine, a spus el. Fiindcă eu eram blocat acolo. Poate că ar fi trebuit să te duci la Academie. Poate acela era locul potrivit pentru tine. Poate din cauza mea nu ai ajuns acolo.

Emma s-a uitat la el. Chipul lui era deschis şi complet sincer. El aproape simţea cum i se risipesc toate convingerile, adunate încă de la începutul verii, păstrate până la revenirea acasă, până când o văzuse iar. Simţea cum încep să se destrame, cum se izbesc înăuntrul lui ca nişte lemne purtate de apă.

— Jules, i-a spus ea. Tu mi-ai dăruit o familie. Tu mi-ai dat totul.

S-a auzit din nou un ţârâit de telefon. Telefonul Emmei. Julian s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu inima bătându-i tare, în timp ce ea se scotocea în buzunar. El a văzut cum faţa ei se încordează.

— Livvy mi-a dat mesaj, a spus Emma. Zice că Mark s-a trezit. Şi ţipă.

Julian a accelerat cât a putut până acasă, în vreme ce Emma îşi strângea genunchii cu mâinile când vedea că vitezometrul trecuse de 130. A intrat în parcarea din spatele Institutului şi a frânat brusc. Julian a sărit din maşină, iar Emma a fugit după el.

Au ajuns la primul etaj şi i-au găsit pe fraţii Blackthorn aşezaţi pe podea în faţa dormitorului lui Mark. Dru se ghemuise cu Tavvy lângă Livvy; Ty stătea deoparte, legănându-şi mâinile lui lungi printre genunchi. Toţi aveau ochii mari; uşa era întredeschisă şi Emma auzea vocea lui Mark, ridicată şi furioasă, şi încă o voce, mai calmă şi mai liniştită – Cristina.

— Scuze că v-am trimis mesaj, a spus Livvy, cu voce mică. Dar nu se mai oprea din ţipat. Acum s-a oprit, dar... Cristina e acolo la el. Dacă intră vreunul dintre noi, începe să ţipe şi să urle.

— O, Doamne.

Emma a înaintat către uşă, dar Julian a apucat-o de mână şi a întors-o cu faţa la el. Ea s-a uitat şi a văzut că Ty începuse să se legene înainte şi înapoi, cu ochii închişi. Aşa făcea când ceea ce se întâmpla era mai mult decât putea el suporta: prea tare, prea sever, prea dur sau prea dureros.

Lumea era ultraintensă pentru Ty, obişnuia să spună Julian. Ai fi zis că urechile lui aud mai clar, că ochii lui văd mai multe, iar asta era uneori prea mult pentru el. Simţea nevoia să acopere zgomotele, să simtă ceva în mână, care să-i distragă atenţia. Simţea nevoia să se legene, ca să se simtă mai bine. Fiecare gestionează stresul într-un mod diferit, spunea Julian. Aşa făcea Ty şi nu deranja pe nimeni.

— Em, a spus Julian. Era crispat. Trebuie să intru singur acolo.

Ea a încuviinţat din cap. El i-a dat drumul la mână, parcă şovăitor.

— Copii, a spus el, uitându-se la fraţii lui – la chipul îngrijorat al lui Dru, la Tavvy, care nu înţelegea nimic din ce se întâmplă, la privirea nefericită pe care o avea Livvy şi la umerii lui Ty, aplecaţi în faţă. Pentru Mark o să fie foarte greu. Nu ne putem aştepta să se simtă bine deodată. A fost plecat de aici multă vreme. Are nevoie de timp să se obişnuiască cu noi.

— Dar noi suntem familia lui, a spus Livvy. Cum să ai nevoie să te obişnuieşti cu propria ta familie?

— Se poate, a spus Julian, cu vocea caldă şi răbdătoare care o uimea uneori pe Emma, dacă ai fost plecat de lângă ea multă vreme şi ai stat într-un loc în

care mintea ţi-a jucat feste.
— Ca Regatul Elfilor, a spus Ty.
Se oprise din legănat şi acum stătea rezemat de perete, cu părul umed lipit de faţă.
— Exact, a spus Julian. Aşa că o să-i acordăm timp. Şi poate o să-l lăsăm puţin şi singur.
S-a uitat la Emma.
Ea a adoptat un zâmbet – Doamne, reuşea asta mult mai prost decât Jules – şi a spus:
— Malcolm s-a apucat să investigheze. Crimele. Eu mă gândeam să mergem în bibliotecă şi să căutăm ceva despre liniile alea energetice.
— Şi eu? A întrebat Drusilla, cu voce subţire.
— Tu ai putea să ne ajuţi să facem harta. OK?
Dru a dat din cap.
— OK.
S-a ridicat în picioare, urmată de ceilalţi. Emma a pornit cu ei pe hol – un grup tăcut şi supus – şi nu a întors capul decât o dată. Julian stătea lângă uşa lui Mark, uitându-se după ei. Ochii lor s-au întâlnit o clipă, apoi el a întors capul, de parcă nici n-o văzuse.
Ce bine era dacă ar fi fost cu el şi Emma, s-a gândit Julian când împingea uşa dormitorului, ar fi fost mult mai simplu. Era convins că ar fi fost mai simplu. Când Emma era cu el, parcă respira mai mult oxigen, parcă avea de două ori mai mult sânge, două inimi care să-i pună corpul în mişcare. El punea asta pe seama magiei parabatai-ului: Emma îl făcea să fie de două ori mai mult decât cum era de obicei.
Dar fusese nevoit s-o trimită cu copiii de acolo; nu ar fi avut încredere în altcineva şi cu siguranţă nu se putea baza pe Arthur. Arthur, s-a gândit el cu amărăciune, care se ascunde în mansardă în timp ce unul dintre nepoţii lui încearcă disperat să ţină familia unită, iar altul…
— Mark? A rostit Julian.
Dormitorul era în penumbră, draperiile erau trase. Abia o vedea pe Cristina, aşezată pe podea, cu spatele lipit de perete. O mână o ţinea pe pandantivul de la gât, iar cealaltă la şold, unde se vedea ceva sclipind între degetele ei.
Mark se plimba prin cameră, în faţa patului, cu părul revărsat pe faţă. Acum se vedea bine cât de jalnic de slab era; avea ceva muşchi, dar genul acela de muşchi care se dezvoltă când faci efort cu toate că eşti nemâncat. A ridicat capul când Julian i-a rostit numele.
Privirea li s-a întâlnit şi, pentru o fracţiune de secundă, Julian a văzut în ochii lui că îl recunoaşte.
— Mark, a spus el din nou şi a înaintat spre el, cu mâna întinsă. Eu sunt. Jules.
— Nu… a dat să spună Cristina, dar era prea târziu.
Mark şi-a încleştat dinţii şi a şuierat furios.
— Minciuni, a mârâit el. Halucinaţii… vă ştiu eu… Gwyn v-a trimis aici să mă amăgiţi…
— Sunt fratele tău, a spus din nou Julian.
Mark avea o expresie sălbatică.
— Voi ştiţi dorinţele inimii mele, a spus Mark. Şi le întoarceţi împotriva mea, ca pe nişte cuţite.
Julian s-a uitat la Cristina. Ea se ridica încet în picioare, de parcă se pregătea să se arunce între ei, în cazul în care ar fi fost nevoie.
Mark s-a răsucit spre Jules. Ochii lui erau orbi, nu vedea nimic.

— Tu îi aduci pe gemeni în faţa mea şi îi ucizi, iar şi iar. Şi Ty al meu, el nu înţelege de ce nu pot să-l salvez. O aduci pe Dru şi când râde şi vrea să vadă castelul din basm, înconjurat de verdeaţă, tu o arunci în ghimpi care îi înţeapă trupul micuţ. Şi mă obligi să mă spăl în sângele lui Octavian, pentru că sângele unui nevinovat este magic în ţara de sub munte.

Julian nu s-a apropiat mai mult de el. Îşi amintea ce le povestise, lui şi surorii lui, cu ani în urmă, Jace Herondale şi Clary Fairchild, cum se întâlniseră cu Mark sub muntele spiritelor naturii, cu ochii schimbaţi şi cu urme de bici pe corp.

Mark era puternic, îşi spusese el apoi, în miile de nopţi întunecate care au urmat. Putea să reziste. Julian nu se gândise decât la tortura fizică. Nu-i trecuse prin cap şi tortura psihică.

— Şi Julian, a spus Mark. El e prea puternic să-l frângi. Tu încerci să-l striveşti pe roată, să-l sfâşii cu spini şi cuţite, dar el nici aşa nu renunţă. Şi atunci i-o aduci pe Emma, pentru că dorinţele inimii noastre devin cuţite pentru tine.

Asta era mai mult decât putea să suporte Julian. A întins şovăitor mâna spre tăblia patului, ca să nu cadă.

— Mark, a spus el. Mark Anthony Blackthorn. Te rog. Nu e un vis. Chiar eşti aici. Eşti acasă.

A întins mâna spre el. Mark l-a lovit peste ea.

— Eşti doar un fum amăgitor.

— Sunt fratele tău.

— Nu am niciun frate şi nicio soră, n-am familie. Sunt singur. Eu călăresc alături de Vânătoarea Sălbatică. Îi sunt devotat lui Gwyn Vânătorul.

Mark recita toate astea ca pe o poezie învăţată pe dinafară.

— Eu nu sunt Gwyn, a spus Julian. Sunt un Blackthorn. Prin venele mele curge sânge de Blackthorn, la fel ca şi prin ale tale.

— Eşti o fantomă şi o umbră. Eşti cruzimea speranţei. Mark a întors capul. De ce mă pedepseşti? Nu am făcut nimic să nemulţumesc Vânătoarea Sălbatică.

— Nu e nicio pedeapsă aici.

Julian a mai făcut un pas spre Mark. Mark nu s-a mişcat, dar a început să tremure din tot corpul.

— Asta e casa ta. Pot să-ţi demonstrez.

S-a uitat peste umăr. Cristina stătea lipită de perete, absolut nemişcată, şi el vedea acum că obiectul care sclipea în mâna ei e un cuţit. Vedea clar că aşteaptă să vadă dacă Mark îl va ataca. Julian se întreba cum de fusese dispusă să stea singură în cameră cu Mark; nu îi fusese frică?

— Nu există nicio dovadă. Nu când tu poţi să desfăşori orice iluzie în faţa ochilor mei.

— Sunt fratele tău, a repetat Julian. Şi, ca să-ţi dovedesc, o să-ţi spun ceva ce numai fratele tău ar putea să ştie.

La aceste cuvinte, Mark a ridicat capul. Ceva lucea în ei, ca un fel de luminiţă pe o apă îndepărtată.

— Îmi amintesc de ziua când te-au luat, a spus Julian.

Mark a zvâcnit.

— Oricine din poporul elfilor poate să ştie...

— Eram în sala de antrenament. Am auzit zgomote şi tu te-ai dus jos. Dar, înainte să cobori, mi-ai spus ceva. Îţi aminteşti?

Mark stătea complet nemişcat.

— Ai spus Rămâi cu Emma, a continuat Julian. Ai spus să rămân cu Emma şi

eu am rămas. Acum suntem parabatai. Am avut grijă de ea ani de zile şi o să am grijă de ea întotdeauna, fiindcă tu mi-ai cerut asta, pentru că e ultimul lucru pe care mi l-ai spus, pentru că...

Şi-a amintit că era şi Cristina acolo şi s-a întrerupt brusc. Mark îl privea ţintă, în tăcere. Julian se simţea cuprins de disperare. Poate că asta era o înşelătorie a elfilor; poate l-au dat pe Mark înapoi, dar atât de zdrobit şi de gol, încât nici nu mai era Mark. Poate...

Mark aproape că a căzut în faţă şi l-a luat în braţe pe Julian.

Julian abia a reuşit să se echilibreze, ca să nu se prăbuşească amândoi. Mark era slab ca o scândură, dar era puternic şi acum pumnii lui strângeau tricoul lui Julian. Julian îi simţea inima bătându-i ca un ciocan, îi simţea oasele ascuţite pe sub piele. Mirosea a pământ şi a mucegai, a iarbă şi a noapte.

— Julian, a spus Mark, înăbuşit, tremurând din tot corpul. Julian, fratele meu, fratele meu.

Ca de undeva, din depărtare, Julian a auzit zgomotul uşii care se închidea; Cristina îi lăsase singuri.

Julian a oftat. Voia să se relaxeze în braţele fratelui său mai mare, voia ca Mark să-l ţină în braţe aşa cum îl ţinea odinioară. Dar acum Mark era mai slab decât el, parcă fragil în mâinile lui. De acum înainte el îl va ţine în braţe pe Mark. Nu aşa îşi imaginase, nu aşa visase să fie, dar asta era realitatea. Era fratele lui. L-a strâns mai tare în braţe şi şi-a pregătit inima pentru această nouă povară.

Biblioteca Institutului din Los Angeles era mică – nu se compara cu faimoasele biblioteci din New York sau Londra, dar cu toate acestea era renumită pentru colecţia surprinzător de mare de cărţi greceşti şi latine. Avea mai multe cărţi despre magie şi ocultism decât biblioteca Institutului de la Vatican.

Odinioară, biblioteca avusese dale de teracotă şi ferestre cu ochiuri mici de geamuri; acum era o încăperea uimitor de modernă. Vechea bibliotecă fusese distrusă în timpul atacului lui Sebastian Morgenstern asupra Institutului şi toate cărţile fuseseră atunci împrăştiate printre cărămizi şi nisipul deşertului. Au reconstruit-o din oţel şi sticlă. Podeaua era din cenuşă vulcanică şlefuită, fină şi lucioasă, cu vrăji protectoare inscripţionate pe ea.

Din capătul nordic al primului nivel începea o scară în spirală, care înconjura toţi pereţii, plini de cărţi şi ferestre, iar pe interior era o balustradă înaltă până la umăr. Sus de tot era un oculus – un luminator cu o încuietoare de cupru, făcut din sticlă groasă de treizeci de centimetri, decorată cu rune protectoare.

Hărţile erau păstrate într-un dulap masiv, împodobit cu blazonul familiei Blackthorn – o coroană de spini – şi cu deviza familiei dedesubt: Lex malla, lex nulla.

O lege proastă nu e lege.

Emma bănuia că familia Blackthorn nu prea se înţelesese întotdeauna cu Consiliul.

Drusilla răscolea în dulapul cu hărţi. Livvy şi Ty stăteau la masă, cu alte hărţi în faţă, iar Tavvy se juca sub ea cu nişte soldăţei de plastic.

— Tu poţi să-ţi dai seama dacă Julian e bine? A întrebat Livvy, proptindu-şi bărbia în mână, ca să se uite la Emma neliniştită. Adică, îţi dai seama ce simte...

Emma a clătinat din cap.

— Chestia asta cu parabatai-i nu funcţionează chiar aşa. Vreau să zic, pot să

simt dacă este rănit, fizic, dar nu pot să simt aceleaşi emoţii ca şi el.
Livvy a oftat.
— Ce grozav e să ai un parabatai.
— Chiar nu văd de ce ar fi aşa grozav, a comentat Ty.
— Cineva care te apără mereu, a spus ea. Cineva care te va apăra întotdeauna.
— Eu fac asta oricum, a spus Ty şi a tras mai aproape o hartă.
Era o discuţie pe care o mai purtaseră şi altă dată; Emma auzise zeci de variaţiuni pe aceeaşi temă.
— Nu toată lumea e făcută pentru asta, a spus ea.
O clipă, şi-a dorit să găsească cuvintele potrivite pentru a putea explica asta; că dacă iubeşti pe cineva mai mult decât te iubeşti pe tine îţi dă putere şi curaj; că atunci când te vezi în ochii parabatai-ului tău vezi cea mai bună versiune a ta; că atunci când ai un parabatai ideal, lupta alături de el este ca o muzică armonioasă, ca şi cum fiecare cântă la un instrument care îmbunătăţeşte melodia.
— Să ai pe cineva care să jure că te va apăra în faţa pericolelor, a spus Livvy, cu ochii strălucitori. Pe cineva care să bage mâna în foc pentru tine.
Emma şi-a amintit cum Jem îi povestise că, odată, parabatai-ul lui, Will, îşi băgase într-adevăr mâinile în foc, să scoată de acolo un medicament care îi salva viaţa lui Jem. Poate că n-ar fi trebuit să-i povestească şi lui Livvy.
— În filme, Watson se aruncă în faţa lui Zberlock atunci când cineva trage asupra lui, a spus Ty cu un aer gânditor. E la fel ca un parabatai.
Ty se dovedea mai isteţ ca Livvy, iar Emmei i-a părut rău de ea. Dacă ar fi zis că nu e ca un parabatai, Ty avea argumente. Dacă ar fi fost de acord, atunci el i-ar fi spus că nu trebuie să fii parabatai ca să sari în faţa cuiva care este în pericol. Nu greşea, dar Emma înţelegea dorinţa lui Livvy de a fi parabatai cu Ty. De a se asigura că el va fi întotdeauna lângă ea.
— Am găsit-o! A anunţat Drusilla pe neaşteptate.
S-a ridicat din mormanul de hărţi prin care răscolise cu un pergament lung în mână. Livvy a abandonat controversa pe tema parabataz-ului şi s-a dus repede la ea, s-o ajute să aducă pergamentul pe masă.
În mijlocul mesei, într-un bol transparent, erau o grămadă de sticle de mare pe care familia Blackthorn le adunase de-a lungul anilor – pietricele albăstrui, verzi, arămii şi roşii. Emma şi Ty au luat câteva pietre verzi ca să fixeze marginile hărţii cu liniile energetice.
Tavvy, care acum stătea şi el la masă, a început să sorteze restul de pietre pe culori. Emma l-a lăsat; nu ştia ce altă ocupaţie să-i găsească acum.
— Linii energetice, a spus Emma, trecând cu arătătorul peste liniile negre desenate pe hartă.
Era o hartă a oraşului Los Angeles, probabil de prin anii '40. Sub liniile energetice erau notate obiective din oraş: mallul Crossroads of the world din Hollywood, clădirea Bullocks de pe Wilshire, funicularul Angels Flight de pe Bunker Hill, docurile de la Santa Monica, linia rotunjită şi neschimbată a coastei oceanului.
— Toate cadavrele au fost abandonate de-a lungul acestor linii. Dar Magnus spunea că există anumite locuri unde liniile astea se întâlnesc.
— Şi asta ce legătură are? A întrebat Livvy, mereu practică.
— Nu ştiu, dar nu cred că mi-ar fi spus dacă nu ar fi avut nicio semnificaţie. Îmi imaginez că locul ăla de convergenţă are o magie mult mai puternică.
În timp ce Ty se aplecase iar asupra hărţii, pentru a o studia mai atent, în bibliotecă a intrat Cristina şi i-a făcut semn Emmei să vină să-i spună ceva.

Emma s-a ridicat de la masă şi s-a dus cu Cristina lângă fereastră, acolo unde era aparatul de cafea. Funcţiona cu lampa-vrăjitoarei, ceea ce însemna că nu se termina niciodată cafeaua, cu toate că nu era mereu grozavă.

— Julian e bine? A întrebat Emma. Şi Mark?

— Când am plecat eu, stăteau de vorbă.

Cristina a umplut două căni cu cafea şi a pus zahăr în ele dintr-un mic vas de porţelan, aşezat pe pervaz.

— Julian l-a calmat.

— Julian poate calma pe oricine.

Emma a luat cana de cafea, pentru că îi plăcea cum îi încălzeşte mâinile; cafeaua în sine nu prea îi plăcea şi bea rar. În plus, în stomacul ei păreau că sunt atâtea noduri, încât se îndoia că poată să înghită ceva.

S-a întors apoi la masa unde fraţii Blackthorn se contraziceau în Editură cu liniile energetice.

— Păi, nu sunt eu de vină că nu are sens, spunea Ty iritat. Aici este reprezentată convergenţa.

— Unde? A întrebat Emma, apropiindu-se în spatele lui.

— Aici.

Dru i-a arătat un cerc desenat de Ty pe hartă, cu creionul. Era în ocean, mai departe de Los Angeles decât insula Cătălină.

— Deci nu ne putem aştepta să facă cineva magie acolo.

— Am impresia că Magnus voia doar să facă conversaţie, a spus Livvy.

— Poate nu ştia că... a început Emma, dar s-a întrerupt când s-a deschis uşa.

Era Julian. A intrat în încăpere şi apoi a făcut un pas lateral, calm, ca un magician care prezintă rezultatul unei scamatorii.

După el a intrat Mark. Probabil că Julian îi adusese lucrurile din magazie. Acum purta nişte blugi care erau doar puţin cam scurţi – probabil tot o pereche de-ale lui – şi un tricou al lui Julian, cenuşiu şi puţin decolorat. În contrast cu tricoul, părul lui părea foarte blond, aproape argintiu. Îi ajungea până la umeri şi părea ceva mai descâlcit, dar cel puţin nu mai avea crenguţe prin el.

— Bună, a spus el.

Fraţii lui s-au uitat la el fără să spună un cuvânt, cu ochii mari, uluiţi.

— Mark a vrut să vă vadă, a spus Julian.

A întins mâna spre el şi i-a frecat părul de pe ceafă, cu un aer derutat, de parcă nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă.

— Mulţumesc, a spus Mark. Pentru darurile voastre de bun-venit.

Fraţii Blackthorn continuau să se holbeze la el. Nimeni nu făcea vreo mişcare, doar Tavvy lăsase încet pe masă sticla de mare.

— Cutia, a precizat Mark. Din camera mea.

Emma a simţit cum cineva îi ia din mână cana cu cafea. A scos un sunet de protest, dar Cristina deja traversa camera, trecând pe lângă masă şi ducându-se spre Mark, cu spatele drept. I-a întins cana.

— Vrei puţină cafea? A întrebat ea.

El a luat cana, cu un aer uşurat. A dus-o la gură şi a luat o înghiţitură, în timp ce toată familia îl privea fascinată, de parcă făcea un lucru pe care nu îl mai făcuse nimeni vreodată.

Mark s-a strâmbat. S-a îndepărtat puţin de Cristina, a tuşit şi a scuipat.

— Ce e asta?

— Cafea.

Cristina era uimită.

— Seamănă la gust cu cea mai amară otravă, a spus Mark indignat.

Livvy a început pe neaşteptate să chicotească. Râsul ei parcă a distrus nemişcarea celorlalţi, dezgheţându-i din tabloul în care înţepeniseră.
— Îţi plăcea cafeaua, a spus ea. Asta îmi amintesc!
— Nu pot să-mi imaginez de ce mi-ar fi plăcut. N-am băut în viaţa mea ceva mai dezgustător.
Mark s-a strâmbat.
Ochii lui Ty licăreau, aşa cum stătea, între Julian şi Livvy; părea nerăbdător şi surescitat şi bătea cu degetele lui lungi în masă.
— S-a dezobişnuit de cafea, a spus Cristina. În Regatul Elfilor nu se bea cafea.
— Uite. Livvy s-a ridicat şi a luat un măr de pe masă. Ia mai bine asta.
S-a apropiat de el şi i-a întins mărul. Emma s-a gândit că seamănă cu o Albă-ca-Zăpada din zilele noastre, cu părul ei lung şi negru şi cu mărul în mâna albă.
— Merele îţi plac, nu?
— Mulţumirile mele, graţioasă soră.
Mark a făcut o plecăciune şi a luat mărul, în timp ce Livvy se uita la el cu gura căscată.
— Tu nu-mi spui niciodată „graţioasă soră”, a zis ea, întorcându-se spre Julian cu o privire acuzatoare.
El a zâmbit.
— Pentru că te cunosc prea bine, pitico.
Mark şi-a dus mâna la gât şi şi-a scos lănţişorul. De el era atârnat ceva care semăna cu vârful unei săgeţi. Era transparent, ca de sticlă, şi Emma şi-a amintit că văzuse ceva asemănător în nişte fotografii pe care i le arătase Diana.
Mark a început să cureţe mărul cu vârful săgeţii, foarte concentrat. Tavvy, care se băgase iar sub masă şi acum se uita în sus la el, a scos o exclamaţie curioasă. Mark s-a uitat la el şi i-a făcut cu ochiul. Tavvy s-a băgat repede înapoi sub masă, dar Emma a văzut că începuse să zâmbească.
Nu putea să-şi ia ochii de la Jules. Şi-a amintit cum îi golise atunci camera fratelui său, adunând frenetic toate lucrurile acestuia într-un morman, de parcă aşa ar fi putut să-i şteargă amintirea. Furia lui nu durase decât o zi, dar din ziua aceea rămăsese permanent o umbră în ochii lui. Acum se întreba dacă umbra aceea va dispărea în cazul în care Mark ar rămâne aici.
— Ţi-au plăcut cadourile noastre? A întrebat Dru, venind şi ea din spatele mesei, cu o privire curioasă. Ţi-am pus acolo pâine şi unt, în caz că ţi-e foame.
— N-am ştiut ce reprezintă toate, a spus Mark cu candoare. Hainele mi-au fost foarte folositoare. Obiectul acela negru de metal…
— Ăla era un microscop, a spus Ty, uitându-se la Julian ca pentru o confirmare. Am crezut că o să-ţi placă.
Julian s-a rezemat de masă. Nu a întrebat de ce credea Ty că Mark ar vrea să aibă un microscop, a zâmbit doar blând, cu un colţ al gurii.
— A fost foarte frumos din partea ta, Ty.
— Tiberius vrea să se facă detectiv, i-a explicat Livvy lui Mark. Ca Sherlock Holmes.
Mark nu înţelegea nimic.
— E cineva cunoscut? Un magician?
— E un personaj din literatură, a răspuns Dru, râzând.
— Am toate cărţile cu Sherlock Holmes, a spus Ty. Ştiu toate poveştile cu el. Sunt cincizeci şi şase de povestiri şi patru romane. Pot să ţi le povestesc. Şi o să-ţi arăt şi cum se foloseşte microscopul.

— Cred că l-am mânjit cu unt, a mărturisit Mark, cu o expresie ruşinată. Nu mi-am amintit că e un instrument ştiinţific.

Emma i-a aruncat o privire alarmată lui Ty – era foarte meticulos când era vorba de lucrurile lui şi se supăra foarte tare când cineva punea mâna pe ele sau le schimba locul. Dar acum nu părea supărat. Cumva, candoarea lui Mark părea să-i placă, aşa cum îl încânta, de pildă, vreo limbă demonică neobişnuită sau ciclul vieţii la albine.

Mark îşi tăiase mărul în bucăţele micuţe şi acum le mânca încet, ca cineva care e obişnuit să considere că acea masă este ultima. Era slab de tot, mai slab decât orice vânător de umbre de vârsta lui – aceştia erau încurajaţi să mănânce bine şi să se antreneze, ca să-şi dezvolte muşchii şi vigoarea. În general, vânătorii de umbre erau musculoşi sau de-a dreptul solizi, deşi Drusilla, de exemplu, era ceva mai plinuţă, fapt care o supăra tot mai tare, pe măsură ce creştea. Emma se întrista de fiecare dată când vedea roşeaţa care îi colora obrajii atunci când echipamentul care i se dădea nu o încăpea.

— Am auzit că vorbeaţi despre convergenţe, a spus Mark şi s-a apropiat de ei – cu prudenţă, ca şi cum nu era sigur că e bine-venit. A ridicat ochii şi, spre uimirea Emmei, s-a uitat la Cristina. Convergenţa liniilor energetice este un loc unde magia neagră se poate face fără a fi detectată. Spiritele naturii cunosc multe dintre aceste convergenţe şi le folosesc adesea.

Îşi strecurase vârful de săgeată înapoi sub tricou şi, când s-a aplecat spre hartă, acesta a sclipit.

— E o hartă a liniilor energetice din Los Angeles, a spus Cristina. Toate cadavrele au fost găsite pe astfel de linii.

— Greşit, a spus Mark şi s-a aplecat peste hartă.

— Ba nu, are dreptate, a spus Ty încruntat. Este harta liniilor energetice, iar cadavrele au fost abandonate lângă ele.

— Numai că harta nu e bună, a spus Mark. Liniile nu sunt corecte şi nici punctele de convergenţă.

Mâna lui dreaptă, cu degete lungi, a trecut peste cercul pe care îl făcuse Ty cu creionul.

— Asta nu e deloc corect. Cine a făcut harta?

Julian s-a apropiat şi el şi preţ de o clipă amândoi au fost umăr la umăr, un izbitor contrast între părul lui negru şi părul blond al fratelui său.

— Presupun că e o hartă de la Institut.

— Am luat-o din dulap, a spus Emma, aplecându-se deasupra mesei, de partea cealaltă.

— Păi, e falsificată, a spus Mark. Avem nevoie de harta corectă.

— S-o rugăm pe Diana să ne facă rost de una, a spus Julian, întinzându-se să ia un creion şi o hârtie. Sau pe Malcolm.

— Sau am putea să vedem dacă nu au la Piaţa Umbrelor, a spus Emma, zâmbind ştrengăreşte la privirea lui Julian. E doar o sugestie.

Mark s-a uitat la fratele său, apoi la ceilalţi, în mod clar îngrijorat.

— Asta chiar v-a fost de ajutor? A întrebat el. A fost ceva ce nu trebuia să spun?

— Eşti sigur? A întrebat Ty, uitându-se la el pe deasupra hărţii, cu mipul deschis. Că harta nu e corectă?

Mark a dat din cap.

— Atunci ne-ai fost de mare ajutor, a spus Ty. Am fi putut să pierdem o grămadă de zile cu o hartă incorectă. Poate şi mai mult.

Mark a respirat uşurat. Julian i-a pus mâna pe spate. Livvy şi Dru radiau de bucurie. Tavvy se uita la ei de sub masă, foarte curios. Emma s-a uitat la

Cristina. Fraţii Blackthorn erau iar în formaţie completă şi nu i se părea deloc în neregulă ca ea şi Cristina să-i lase singuri.

— Aş putea încerca s-o corectez eu, a spus Mark. Dar nu ştiu dacă am priceperea asta. Helen... Helen ar putea s-o facă. S-a uitat la Julian. Este căsătorită şi stă departe de aici, dar presupun că ar putea să vină ca să facă asta? Şi să mă vadă?

A fost ca şi cum vedeai o filmare lentă cu un geam care se sparge. Niciunul dintre fraţii Blackthorn nu s-a mai mişcat, nici măcar Tavvy, dar se vedea din chipurile lor împietrite că abia acum îşi dau seama că Mark nu ştie mai nimic.

Mark a pălit şi a pus încet pe masă cotorul de măr.

— Ce e?

— Mark, a spus Julian, uitându-se spre uşă, hai cu mine să stăm de vorbă în camera ta, nu aici...

— Nu, l-a întrerupt Mark, cu vocea ridicată de frică. O să-mi spui acum. Unde e sora mea de sânge, fiica lui Lady Nerissa? Unde e Helen?

A urmat o tăcere ciudată şi dureroasă. Mark se uita la Julian; acum nu mai stăteau unul lângă altul. Mark se îndepărtase, atât de încet, încât Emma nici nu observase.

— Ai spus că trăieşte, a spus el şi în vocea lui se citea şi frică, dar şi acuzare.

— Trăieşte, s-a grăbit Emma să confirme. Şi e bine.

Mark a făcut un gest de nerăbdare.

— Atunci trebuie să ştiu şi eu unde e sora mea. Julian?

Dar nu Julian a fost cel care a răspuns.

— A fost trimisă de aici când s-a decis Pacea Rece, a spus Ty, spre uimirea Emmei. Părea foarte sigur pe el. A fost exilată, a adăugat.

— S-a supus la vot, a spus Livvy. Unii membri ai Conclavului au vrut s-o ucidă, pentru că are sânge de elf, dar Magnus Bane a apărat drepturile repudiaţilor. Helen a fost trimisă pe insula Wrangel, să studieze vrăjile de protecţie.

Mark s-a aplecat peste masă, sprijinit în palme, de parcă ar fi încercat să-şi recapete respiraţia în urma unui pumn.

— Insula Wrangel, a şoptit el. E un loc rece, cu gheaţă şi zăpadă. Am călătorit pe acolo cu Vânătoarea Sălbatică. N-am ştiut niciodată că sora mea e acolo, jos, în pustiurile alea îngheţate.

— Nu te-ar fi lăsat s-o vezi, nici dacă ai fi ştiut, a spus Julian.

— Şi voi aţi permis să fie trimisă de aici.

Ochii bicolori ai lui Mark scăpărau de furie.

— I-aţi lăsat s-o exileze.

— Eram copii. Eu aveam doisprezece ani. Julian nu ridicase vocea, ochii lui albaştri erau limpezi şi reci. Nu am avut ce face. Vorbim în fiecare săptămână cu Helen, facem cerere în fiecare an către Conclav să se întoarcă.

— Vorbe şi petiţii, a scuipat Mark. Egal cu zero. Am ştiut... am ştiut că nici n-au vrut să vină după mine. Am ştiut că m-au abandonat Vânătorii Sălbatice. A înghiţit în sec cu greutate. Am crezut că nu vin fiindcă le e teamă de Gwyn şi de răzbunarea Vânătorii. Nu pentru că mă urăsc şi mă dispreţuiesc.

— Nu a fost ură, a spus Julian. A fost frică.

— Au spus că nu avem voie să te căutăm, a spus Ty; îşi scosese o jucărie din buzunar, o bucată de sfoară pe care o trecea printre degete, o îndoia şi o modela în opturi. Era interzis. E interzis şi s-o vizităm pe Helen.

Mark s-a uitat la Julian, cu ochii întunecaţi de furie; acum unul era negru şi altul de culoarea bronzului.

— Măcar aţi încercat?
— Nu vreau să mă lupt cu tine, Mark, a spus Julian.
Un colţ al gurii i se zbătea uşor; asta i se întâmpla numai atunci când era foarte supărat şi era ceva, bănuia Emma, ce nu observase decât ea.
— Nu vrei să te lupţi nici pentru mine, a spus Mark. Măcar asta e clar. S-a uitat prin cameră şi a adăugat: M-am întors într-o lume în care nu sunt dorit, din câte se pare – şi a ieşit furios din bibliotecă.
S-a lăsat o tăcere groaznică.
— Mă duc după el, a spus Cristina şi a ieşit repede.
În liniştea de după plecarea ei, fraţii Blackthorn s-au uitat la Jules şi Emma abia s-a stăpânit să nu se aşeze în faţa lui, să-l apere de privirile imploratoare ale fraţilor – se uitau la el de parcă el ar fi putut să repare lucrurile, să repare totul, aşa cum se întâmpla întotdeauna.
Dar Julian stătea absolut nemişcat, cu ochii pe jumătate închişi, cu pumnii strânşi. Emma îşi amintea de expresia pe care o avusese el în maşină, de disperarea lui. Puţine lucruri reuşeau să-i tulbure calmul lui Julian, dar Mark era şi fusese întotdeauna unul dintre ele.
— O să fie bine, a spus Emma şi a mângâiat-o pe mână pe Drusilla. Sigur că e supărat... are tot dreptul să fie... dar nu este supărat pe voi.
Emma s-a uitat la Julian, peste capul lui Dru, încercând să-i prindă privirea, să-l liniştească.
— O să fie bine.
Uşa s-a deschis din nou şi a intrat Cristina. Julian s-a întors spre ea, privind-o cu intensitate.
Codiţele ei negre şi lucioase erau prinse în jurul capului; au strălucit când a clătinat din cap.
— E OK, a spus ea, dar s-a închis în camera lui şi cred că cel mai bine ar fi să-l lăsăm singur. Dacă vreţi, pot să stau pe hol.
Julian a clătinat din cap.
— Mulţumesc, a spus. Dar nu trebuie să-l păzească nimeni. E liber să vină şi să plece.
— Dar dacă îşi face rău?
Era Tavvy. Vocea lui era subţire şi timidă.
Julian s-a aplecat şi l-a luat în braţe pe frăţiorul lui, l-a strâns tare şi apoi l-a lăsat iar jos. Tavvy rămăsese cu mâinile agăţate de tricoul lui.
— Nu va face asta, a spus el.
— Vreau să mă duc în atelier, a spus Tavvy. Nu mai vreau să stau aici.
Julian a ezitat, apoi a dat din cap. Atelierul era încăperea în care picta el şi unde îl aducea de multe ori pe Tavvy când era speriat; copilul se simţea liniştit printre vopselele, hârtiile şi chiar şi pensulele de acolo.
— Te duc acum, a spus el. A mai rămas pizza la bucătărie, dacă vrea cineva, şi sandvişuri şi...
— Stai liniştit, Jules, a spus Livvy; se aşezase pe masă, lângă fratele ei geamăn, şi se uita peste umărul lui la hartă, iar acesta o studia cu gura încleştată.
— Ne descurcăm noi cu masa. Stai liniştit.
— Vă aduc eu ceva de mâncare, a spus Emma. Îi aduc şi lui Tavvy.
Mulţumesc, a spus fără sunet Julian, apoi s-a îndreptat spre uşă. Înainte s-o deschidă, Ty, care nu mai spusese nimic de când plecase Mark, l-a întrebat, cu sfoara înfăşurată strâns în jurul degetelor de la mâna stângă:
— N-o să-l pedepseşti, nu?
Julian s-a întors, absolut surprins.

— Să-l pedepsesc pe Mark? Pentru ce?
— Pentru ce a spus.
Ty se îmbujorase şi acum desfăşura încet sfoara de pe degete. În toţi anii în care îşi supraveghease fratele, încercând să-l înţeleagă, Julian îşi dăduse seama că acesta este mult mai sensibil decât alţii în privinţa sunetelor şi a luminii. În schimb, atingerile îl fascinau. Aşa învăţase Julian să-i creeze jucării şi obiecte care să-i distragă atenţia.
După ce îl văzuse studiind ore la rând textura mătăsii sau a şmirghelul, asprimea cochiliilor sau a stâncilor.
— Nu ne-a minţit, a spus adevărul. Ne-a spus adevărul şi ne-a ajutat în investigaţia noastră. Nu ar trebui să fie pedepsit pentru asta.
— Sigur că nu, a spus Julian. Nimeni n-o să-l pedepsească.
— Nu e vina lui că nu înţelege totul, a spus Ty. Sau dacă toate astea sunt prea mult pentru el. Nu e vina lui.
— Ty-Ty, a spus Livvy.
Aşa îi spunea Emma când era mic. De atunci, toată lumea îi spusese aşa. A întins mâna spre el şi l-a frecat uşor pe umăr.
— O să fie bine.
— Nu vreau ca Mark să plece iar, a spus Ty. Înţelegi, Julian? Emma se uita şi vedea cum toată greutatea asta este asumată de Julian ca responsabilitate.
— Înţeleg, Ty, a spus el.

8
Un vânt de pustiu, noaptea

Emma a deschis încet cu umărul uşa de la atelierul lui Julian, încercând din răsputeri să nu verse nicio picătură din cănile pline ochi cu supă pe care le aducea în mână.
Atelierul avea două camere: una pe care Julian le permitea şi celorlalţi s-o vadă şi alta secretă. Mama lui, Eleanor, folosise ca studio încăperea mai mare, iar pe cea mică drept cameră obscură, unde îşi developa fotografiile. Ty întrebase de mai multe ori dacă substanţele folosite de mama lui la developare sau aparatura mai există şi dacă nu ar putea să le folosească el, dar camera aceea mică a fost singurul lucru pe care Julian l-a interzis vreodată fraţilor, singurul lucru pe care l-a ţinut numai pentru el. Uşa vopsită în culoare neagră a rămas mereu închisă şi încuiată şi nici măcar Emma nu avea voie să intre acolo.
Nici nu ceruse vreodată. Julian avea parte de atât de puţină intimitate, încât nu voia să-i ia şi puţinul pe care îl avea.
Camera cea mare era superbă. Doi pereţi erau din sticlă, unul cu faţa spre ocean, altul cu faţa spre deşert. Ceilalţi doi aveau o culoare crem-maronie şi erau încă împodobiţi cu pânzele pictate de mama lui Julian – lucrări abstracte în culori vii.
Jules stătea la masa din mijloc – un bloc masiv de granit plin de hârtii, cutii de acuarele, mormane de tuburi de vopsea cu nume lirice – roşu alazarin, violet cardinal, portocaliu de cadmiu, albastru ultramarin.
A ridicat un deget la buze, uitându-se într-o parte. Tavvy stătea în faţa unui mic şevalet, înarmat cu o cutie de vopsea non-toxică. Mâzgăo hârtie mare de ambalaj, părând absolut încântat de creaţia lui multicoloră. Buclele lui castanii erau pătate de vopsea portocalie.

— Abia l-am liniştit, i-a spus Julian Emmei, după ce aceasta s-a apropiat de masă şi a aşezat cănile pe ea. Ce se întâmplă? A mai vorbit cineva cu Mark?
— Uşa lui e tot încuiată, a răspuns Emma. Ceilalţi sunt în biblioteci. A împins o cană spre el. Mănâncă, a spus ea. Cristina a făcut-o. Supă de tortilla. Mereu spune că nu avem chili cum trebuie.
Julian a luat o cană şi s-a lăsat în jos ca s-o aşeze lângă Tavvy. Fratele lui a ridicat capul şi s-a uitat nedumerit la Emma, de parcă abia atunci remarcase că e acolo.
— Ţi-a arătat Jules tablourile? a întrebat el.
Pe lângă portocaliu, acum avea şi galben şi albastru în păr. Semăna ce un apus de soare.
— Ce tablouri? A întrebat Emma şi Julian s-a ridicat în picioare.
— Alea cu noi. De pe cărţi.
Ea a ridicat o sprânceană, uitându-se la Jules.
— De pe cărţi?
El a roşit.
— Portrete, a spus el. Le-am făcut în stilul cărţilor de tarot cdder-Waite.
— Cărţile mundane de tarot? A întrebat Emma şi Julian s-a întins îl ia un album.
Vânătorii de umbre evitau să aibă de-a face cu superstiţii mundane: ghicit în palmă, astrologie, globuri de cristal, cărţi de tarot. Nu aveau interdicţie să le deţină sau să le atingă, dar ele erau asociate cu personaje dispreţuite, la limita magiei, precum Johnny Rook.
— Am făcut nişte schimbări, a spus Julian, deschizând albumul unde se vedeau o mulţime de cartonaşe, fiecare cu câte o ilustraţie colorată diferită.
Era Livvy cu sabia ei, cu părul în vânt, dar în loc de numele ei, dedesubt scria PROTECTORUL. Ca întotdeauna, picturile lui Julian ajungeau drept la inima ei, i se părea că înţelege ce simţise el când pictase respectiva imagine. Uitându-se la imaginea care o înfăţişa pe Livvy, Emma a simţit admiraţie, iubire şi frica de a o pierde – Julian nu ar fi vorbit niciodată despre asta, dar ea bănuia că el e mai mult decât speriat la gândul că Livvy şi Ty devin adulţi.
Apoi era Tiberius, ţinând pe mână un fluture cap-de-mort, cu faţa lui frumoasă întoarsă în profil. Imaginea i-a dat Emmei senzaţia unei iubiri aprige, inteligenţă şi vulnerabilitate la un loc. Sub el scria GENIUL.
Apoi era VISĂTOAREA – Dru, cu capul băgat într-o carte – şi INOCENTUL, Tavvy, în pijama, cu capul sprijinit în mână, somnoros. Culorile erau calde, pline de afecţiune şi grijă.
Şi apoi era Mark. Cu braţele încrucişate la piept, cu părul lui blond ca spicul grâului, îmbrăcat cu un tricou pe care erau desenate nişte aripi deschise. Pe fiecare aripă era desenat un ochi: unul auriu şi unul albastru. De gleznă îi atârna o funie.
PRIZONIERUL, scria sub imagine.
Când s-a aplecat să vadă mai bine imaginea, Emma s-a atins de umărul lui Julian. Ca toate desenele lui, şi acesta părea să-i vorbească într-un limbaj mut: pierdere, îi spunea, durere şi ani care nu se mai pot întoarce.
— La asta ai lucrat în Anglia? L-a întrebat ea.
— Da. Speram să termin tot setul. Şi-a trecut mâna prin buclele încurcate de la ceafă. Aş putea să schimb acum denumirea de pe cartea lui Mark, a spus Julian. Acum, că e liber.
— Dacă va rămâne liber.
Emma a dat la o parte portretul lui Mark şi a văzut-o pe Elelen, stând în picioare printre sloiuri de gheaţă, cu o căciuliţă peste părul blond. SEPARATA,

scria sub ea. Apoi mai era o carte, DEVOTATA, care o înfăţişa pe soţia ei, Aline, cu părul negru ca un nor în jurul capului. Avea pe deget inelul Blackthorn. Iar ultimul era Arthur, la biroul lui. Pe podea era desenată o panglică roşie, de culoarea sângelui. Sub el nu scria nimic.

Julian a întins mâna, a luat cărţile şi le-a băgat din nou în album.

— Nu sunt încă gata.

— O să capăt şi eu o carte? L-a tachinat Emma. Sau faci numai pentru cei din familia Blackthorn şi rudele prin alianţă?

— De ce n-o desenezi pe Emma? A întrebat Tavvy, cu ochii la fratele lui. N-ai desenat-o niciodată pe Emma.

Emma a văzut că Julian se încordează. Era adevărat. Julian desena rareori portrete, dar pe Emma n-o mai desenase de ani de zile. Ultimul tablou în care apăruse era cel cu portretul de familie, de la nunta lui Helen cu Aline.

— Te simţi bine? L-a întrebat ea încet, sperând ca Tavvy să nu audă.

El a respirat adânc, a deschis ochii şi s-a detensionat. Privirile li s-au întâlnit şi ea a văzut că urma aceea de supărare care ei îi strângea stomacul dispăruse. Acum privirea lui era deschisă şi vulnerabilă.

— Scuză-mă, a spus el. Numai că mereu am crezut că atunci când el se va întoarce – când Mark se va întoarce –, o să ne ajute. C-o să preia el controlul, c-o să aibă grijă de toate. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că va fi o altă problemă pentru mine.

Emma s-a întors pentru o fracţiune de secundă cu mult timp în urmă, atunci când Mark fusese răpit şi Helen exilată, când luni de zile Julian se trezea din somn strigându-şi fratele sau sora care nu mai erau şi care nu aveau să mai fie niciodată acolo. Îşi amintea panica lui, care îl făcea să se repeadă la baie ca să vomite, nopţile în care îl susţinea acolo, pe gresia rece, în timp ce el se scutura de parcă ar fi avut febră.

Nu pot, spunea atunci. Nu pot să fac asta singur. Nu pot să-i cresc eu. Nu pot să cresc patru copii.

Emma a simţit din nou cum furia îi strânge stomacul, dar de data aceasta era supărată pe Mark.

— Jules? A spus întrebător Tavvy, cu voce speriată, şi Julian şi-a trecut mâna peste faţă.

Era un gest agitat, de parcă ar fi şters un şevalet de vopsea; când a luat mâna de pe faţă, teama şi emoţia dispăruseră din ochii lui.

— Sunt aici, a spus el şi s-a dus să-l ia în braţe pe Tavvy.

Băieţelul şi-a pus capul pe umărul lui, părând somnoros; tricoul lui Julian s-a mânjit tot de la vopseaua cu care se mâzgălise Tavvy. Dar lui Julian nu părea să-i pese. Şi-a sprijinit bărbia în creştetul cârlionţat al fratelui său şi i-a zâmbit Emmei.

— Las-o baltă, a spus el. Mă duc să-l duc la culcare pe individul ăsta. Şi tu cred c-ar trebui să te culci.

Dar sângele Emmei clocotea de furie şi de nevoia de a-l proteja pe Julian. Nimeni n-are voie să-l rănească. Nici măcar fratele lui mult-dorit şi mult-iubit.

— O să mă culc, a spus ea. Dar mai am ceva de făcut.

Julian s-a alarmat.

— Emma, nu încerca să...

Dar ea deja ieşise.

Emma stătea în faţa uşii lui Mark, cu mâinile în şolduri.

— Mark!

A bătut în uşă pentru a cincea oară.

— Mark Blacktborn, ştiu că eşti acolo! Deschide uşa!

Linişte. Curiozitatea şi furia Emmei se luptau cu respectul pentru intimitatea lui Mark şi în final au câştigat. Runele de deschidere nu aveau efect asupra uşilor din Institut, aşa că a scos de la centură un cuţit subţire şi l-a strecurat între uşă şi toc. Încuietoarea a sărit şi uşa s-a deschis.

Emma a băgat capul pe uşă. Luminile erau aprinse, draperiile erau trase şi se vedea întunericul de afară. Aşternuturile erau mototolite, patul era gol. De fapt, toată camera era goală. Mark nu era acolo.

Emma a închis uşa la loc, s-a întors cu un oftat exasperat... şi era gata să înceapă să ţipe. În faţa ei era Dru, care se uita la ea cu ochii mari şi întunecaţi. Strângea la piept o carte.

— Dru! Să ştii că de obicei când cineva se strecoară aşa în spatele meu, scot pumnalul şi-l înjunghii, a respirat ea tremurat.

Dru avea un aer sumbru.

— Îl căutai pe Mark.

Emma nu vedea ce rost ar avea să nege.

— E adevărat.

— Nu e aici, a spus Dru.

— Şi asta e adevărat. E noaptea ideală pentru a emite nişte adevăruri evidente, ce zici?

Emma i-a zâmbit, cu o apăsare în inimă. Gemenii erau foarte apropiaţi, iar Tavvy era aşa de mic şi dependent de Jules, încât era greu pentru Drusilla, se gândea ea, să-şi găsească locul în familie.

— O să fie bine, să ştii.

— E pe acoperiş, a spus Dru.

Emma a ridicat o sprânceană.

— De unde ştii?

— Mereu se ducea acolo când era supărat, a spus Dru, apoi s-a uitat spre fereastra din capătul celălalt al holului. Şi pe urmă, acolo ar fi sub cerul liber. Ar putea să vadă Vânătoarea dacă trece pe aici.

Emma s-a înfiorat.

— N-o să treacă, a spus ea. N-o să treacă pe-aici. N-o să-l ia înapoi.

— Nici dacă vrea el?

— Dru...

— Du-te acolo şi adu-l jos, a spus Drusilla. Te rog, Emma.

Emma s-a întrebat dacă pare uimită; era uimită.

— De ce eu?

— Pentru că eşti o fată drăguţă, a spus Dru, puţin întristată, uitându-se în jos la trupul ei rotunjor. Şi băieţii fac ce vor fetele drăguţe. Mătuşa Marjorie mi-a spus asta. Mi-a zis că dacă nu aş fi aşa de dolofană, aş fi drăguţă şi băieţii ar face ce vreau eu.

Emma era scandalizată.

— Ce a spus jav... scuză-mă, baba aia?

Dru a strâns şi mai tare cartea la piept.

— Ştii, până la urmă nu sună chiar aşa de rău, nu? Dolofană? Poate să fie ceva drăguţ, ca o pisică pufoasă sau ca un raton.

— Eşti mult mai simpatică decât un raton, a spus Emma. Ăia au nişte dinţi ciudaţi şi de-aia scot şi sunetele alea ascuţite şi chiţăitoare. I-a ciufulit uşor părul mătăsos. Eşti superbă, i-a spus. Şi vei fi întotdeauna. Acum, mă duc să văd ce pot să fac cu fratele tău.

*

Balamalele chepengului care dădea pe acoperiş nu mai fuseseră unse de luni de zile; au scârţâit asurzitor când Emma, urcată pe scară, l-a împins.

Chepengul a cedat şi ea s-a căţărat pe acoperiş.

S-a ridicat în picioare, înfiorată de răcoare. Vântul care bătea dinspre ocean era rece, iar ea nu avea decât un pulover subţire peste maiou şi blugi. Ţigla acoperişului era aspră sub picioarele ei desculţe.

Fusese aici de nenumărate ori. Acoperişul era plat, era uşor să mergi pe el, doar spre margini se înclina uşor, acolo unde începeau streşinile de cupru. Era acolo chiar şi un scaun pliant, unde Julian venea câteodată să picteze. Trecuse prin toate fazele pictării apusului pe ocean – în cele din urmă renunţase să mai caute culoarea perfectă a cerului, fiindcă aceasta se schimba permanent; mereu i se părea că momentul prezent e mai frumos decât cel de dinainte, până ce fiecare pânză sfârşea prin a fi neagră.

Nu erau prea multe lucruri aici care să obtureze vederea; i-a luat doar o clipă să vadă unde e Mark, aşezat pe marginea acoperişului, cu picioarele atârnate în gol şi cu ochii ţintă la ocean.

Emma s-a îndreptat spre el şi vântul îi sufla peste faţă şuviţele blonde. Le-a dat la o parte nerăbdătoare, întrebându-se dacă Mark o ignoră sau chiar nu a observat că s-a apropiat de el. S-a oprit la câţiva metri, amintindu-şi cum se repezise el să-l lovească pe Julian.

— Mark, a spus ea.

El a întors capul încet. În lumina lunii era alb şi negru; nu ai fi putut să-ţi dai seama că ochii lui au culori diferite.

— Emma Carstairs.

Numele complet. Nu prea promiţător. Ea şi-a încrucişat braţele la piept.

— Am venit să te duc jos, i-a spus. Îi sperii pe toţi din familie şi îl superi pe Jules.

— Jules, a repetat el, prudent.

— Julian. Fratele tău.

— Vreau să vorbesc cu sora mea, a spus el. Vreau să vorbesc cu Helen.

— Perfect, a spus Emma. Poţi să vorbeşti cu ea când vrei. Poţi să iei un mobil şi s-o suni, sau dacă vrei o punem noi să te sune, sau poţi să intri naibii pe Skype, dacă asta vrei. Puteam să-ţi spunem asta, dacă n-ai fi început să urli.

— Skype?

Mark se uita la ea de parcă avea dintr-odată şapte capete.

— E o chestie pe computer. Ty ştie s-o folosească. Poţi s-o şi vezi când vorbeşti.

— Ca sticla fermecată a elfilor?

— Ceva de genul.

Emma s-a mai apropiat puţin de el, ca şi cum ar fi vrut să ia prin surprindere un animal sălbatic care s-ar fi putut speria de ea.

— Vii jos?

— Prefer să stau aici. Mă înecam acolo cu aerul ăla mort, parcă sunt strivit de greutatea acestei clădiri – acoperiş şi grinzi şi sticlă şi piatră. Cu puteţi să trăiţi aşa?

— Ai trăit şi tu bine-mersi şaişpe ani.

— Nu prea îmi amintesc, a spus el. Parcă ar fi un vis. A întors din nou privirea spre ocean. Aşa de multă apă, a murmurat. Pot să văd oceanul şi ce e în el. Pot să văd demonii din apă. Mă uit la el şi mi se pare ireal.

Asta putea şi Emma să înţeleagă. Apele luaseră trupurile părinţilor ei şi tot apele le aduseseră înapoi, distruse şi fără viaţă. Aflase din rapoartele legiştilor că erau deja morţi când fuseseră aruncaţi în apă, dar asta nu o ajuta cu nimic. Îşi amintea versurile unui poem pe care i-l recitase odată Arthur, un poem

despre ocean: valurile bat, corăbiile mari se scufunda, moartea aşteaptă în adânc.

Asta era pentru ea apa aceea care face valuri. Moartea care aşteaptă a la în adânc.

— Nu există apă şi în Regatul Elfilor? L-a întrebat ea.

— Nu e nicio mare. Iar apa nu e niciodată de ajuns. Vânătorii sălbatici călăresc de multe ori zile la rând fără să bea apă. Numai dacă i se face cuiva rău, Gwyn ne dă voie să ne oprim să bem apă. Pe Tărâmul Sălbatic al Elfilor există nişte fântâni, dar în adâncul lor e sânge.

— „Căci tot sângele vărsat pe acest pământ curge în izvoarele acelui ţinut”, a recitat Emma. N-am ştiut că e chiar aşa.

— Nu am ştiut că-ţi plac poeziile vechi, a spus Mark, uitându-se la ea cu un interes real, pentru prima oară de când venise.

— Toţi din familie am încercat să învăţăm cât mai multe despre Regatul Elfilor, a spus Emma, aşezându-se lângă el. De când s-a terminat Războiul întunecat, Diana ne-a tot învăţat; până şi cei mici voiau să ştie cât mai multe despre neamul spiritelor naturii. Datorită ţie.

— Probabil că era cea mai nesuferită materie pentru vânătorii de umbre, a spus Mark, având în vedere istoria recentă.

— Nu din cauza ta Conclavul are părerea asta despre elfi, a spus Emma. Tu eşti un vânător de umbre, n-ai contribuit cu nimic la trădarea lor.

— Sunt un vânător de umbre, a consimţit Mark. Dar fac parte şi din neamul spiritelor naturii, la fel ca sora mea. Mama mea a fost Lady Nerissa. A murit după ce m-am născut eu, şi fiindcă nu avea cine să aibă grijă de noi, Helen şi cu mine am fost cedaţi tatălui nostru. Dar mama mea era nobilă, făcea parte din pătura cea mai înaltă a elfilor.

— Te-au tratat mai bine din acest motiv?

Mark a clătinat scurt din cap.

— Cred că ei îl consideră pe tata vinovat de moartea ei. Pentru că i-a frânt inima când a părăsit-o. Din cauza asta nu mă vedeau nici pe mine cu ochi buni, a spus el şi şi-a dat după ureche o şuviţă de păr blond. Nimic din ce au făcut spiritele naturii cu trupul sau cu mintea mea nu a fost la fel de crud ca acel moment când mi s-a spus că cei din Conclav nu vor veni după mine. Că nu vor trimite pe nimeni să mă salveze. Jace mi-a spus, când m-am întâlnit cu el acolo: „Arată-le de ce e în stare un vânător de umbre”. Dar de ce sunt în stare vânătorii de umbre, când îşi abandonează semenii?

— Nu toţi vânătorii de umbre sunt ca cei din Consiliu, a spus Emma. Mulţi nefilimi au considerat că nu e bine ce-au făcut cu tine. Iar Julian a încercat permanent să-i facă pe cei din Conclav să se răzgândească.

A simţit impulsul să-l bată uşor pe mână, dar apoi a renunţat. Avea totuşi ceva sălbatic în el; era ca şi cum ai vrea să mângâi un leopard.

— O să vezi, acum că te-ai întors acasă.

— Dar sunt acasă? A întrebat Mark şi a scuturat din cap, la fel cum face un câine care vrea să se scuture de apă. Poate că nu m-am purtat corect cu fratele meu. Poate nu ar fi trebuit să reacţionez aşa. Am senzaţia... am senzaţia că visez. Mi se pare că au trecut mai multe săptămâni de când au venit la mine şi mi-au spus că urmează să mă întorc în lume.

— Ţi-au spus c-o să te întorci acasă?

— Nu, a zis el. Mi-au spus că n-am încotro şi trebuie să părăsesc Vânătoarea. Că Regele de la Curtea Elfilor întunericului a poruncit asta. M-au dat jos de pe cal şi mi-au legat mâinile. Am călărit zile la rând. Mi-au dat ceva să beau, ceva care m-a făcut să am halucinaţii, să văd lucruri care nu existau

în realitate. Mark s-a uitat în jos, spre mâini, apoi a continuat: Au făcut asta ca să nu pot să mă întorc, dar aş fi vrut să n-o fi făcut-o. Aş fi vrut să vin aici aşa cum am fost ani de zile, un membru capabil al Vânătorii Sălbatice. Aş fi vrut ca fraţii şi surorile mele să mă vadă drept şi neînfricat, nu târându-mă speriat pe jos.

— Să ştii că acum arăţi cu totul altfel, a spus Emma.

Era adevărat. Ai fi zis că se trezise după o sută de ani şi că scuturase de pe el tot praful adunat într-un secol de visare. Fusese îngrozit; acum mâinile lui erau ferme şi expresia lui era gravă.

A zâmbit pe neaşteptate, ironic.

— Când mi-au ordonat să mă descopăr în Sanctuar, am crezut că e tot un vis.

— Un vis frumos? L-a întrebat Emma.

El a ezitat, apoi a clătinat din cap.

— La început, când am ajuns la Vânătoarea Sălbatică şi nu voiam să mă supun, mă făceau să am vise de groază, viziuni cu familia mea care moare. Am crezut că aşa o să fie şi acum. Eram îngrozit – nu pentru mine, ci pentru Julian.

— Dar acum ştii că nu e un vis. Eşti cu adevărat lângă familia ta, acasă la tine...

— Emma. Încetează. A strâns ochii ca şi cum l-ar fi durut ceva. Ţie pot să-ţi spun, pentru că tu nu eşti o Blackthorn. Prin venele tale nu curge sânge de Blackthorn. Am fost ani de zile în Regatul Elfilor, locul unde sângele muritorilor e transformat în foc. Un loc de o frumuseţe şi o groază pe care nimeni de aici nu şi le poate închipui. Am călărit în Vânătoarea Sălbatică. Mi-am săpat o cărare netedă de libertate printre stele şi m-am întrecut cu vânturile. Iar acum mi se cere să păşesc din nou pe pământ.

— Locul tău e alături de cei care te iubesc, a spus Emma.

Aşa îi spusese odată tatăl ei şi aşa crezuse mereu. Locul ei era aici, pentru că Julian o iubea şi copiii o iubeau.

— În Regatul Elfilor ai fost iubit?

Peste ochii lui Mark părea că se lasă un văl, ca o draperie care e trasă

A. W A w şi întuneca încăperea.

— Am vrut să-ţi spun mai demult. Îmi pare rău pentru părinţii tăi.

Emma se aştepta s-o cuprindă furia aceea cunoscută, care se aprindea de fiecare dată când cineva – în afară de Julian – aducea vorba despre părinţii ei, dar nu s-a întâmplat aşa. Era ceva în felul în care spusese asta – un amestec între maniera formală de a vorbi a elfilor şi un regret sincer – care era ciudat de liniştitor.

— Şi mie îmi pare rău de tatăl tău, i-a spus ea.

— L-am văzut convertit, a spus Mark. Dar nu am văzut cum a murit în Războiul întunecat. Sper că nu a suferit.

Emma a simţit un fior pe şira spinării. Nu ştia cum murise tatăl lui? Nu-i spusese nimeni?

— El... a început ea. Era chiar în toiul luptei. S-a întâmplat foarte repede.

— Tu ai văzut?

Emma s-a ridicat în picioare.

— E târziu, a spus ea. Ar trebui să mergem la culcare.

El a privit-o cu ochii lui stranii.

— Nu vrei să dormi, a spus el şi dintr-odată ei i s-a părut sălbatic, sălbatic aşa cum e deşertul sau cum sunt stelele, sălbatic ca natura neîmblânzită. Tu ai avut întotdeauna o înclinaţie spre aventură, Emma, şi nu cred că acum te-ai

schimbat, nu? Chiar dacă eşti legată de frăţiorul meu total neaventuros.
— Julian nu e neaventuros, a spus ea furioasă. E responsabil.
— Şi vrei să mă faci să cred că nu e totuna?
Emma s-a uitat la lună şi apoi din nou la Mark.
— Ce vrei să spui?
— Mi-a venit ideea când mă uitam la ocean, a spus el. Aş putea găsi locul unde converg liniile energetice. Am mai văzut astfel de locuri, când eram cu Vânătoarea Sălbatică. Locurile astea emit un anumit fel de energie pe care elfii pot s-o simtă.
— Ce? Dar cum...
— O să-ţi arăt. Vino cu mine să căutăm locul acela. Ce să mai aşteptăm? Investigaţia e urgentă, nu? Nu trebuie să găsim criminalul?
În Emma se trezeau nerăbdarea şi dorinţa; a încercat să nu lase să se vadă acest lucru, să se vadă cât de mult îşi doreşte, ce nevoie are să ştie, să acţioneze, să caute, să lupte, să găsească.
— Jules, a spus ea. Trebuie să-l căutăm pe Jules, să vorbim cu el.
Mark avea un aer sumbru.
— Nu doresc să-l văd.
Emma a insistat.
— Atunci nu mergem, a spus ea. El este parabatai-ul meu – unde merg eu, merge şi el.
În ochii lui Mark a scânteiat ceva.
— Dacă nu vrei să mergi fără el, atunci nu mergem deloc, a spus el. Nu mă poţi sili să-ţi dau informaţia.
— Să te silesc? Mark... Emma s-a întrerupt, exasperată. Bine. Bine. Mergem. Doar noi.
— Doar noi, a repetat el.
S-a ridicat în picioare. Mişcările lui erau imposibil de uşoare şi rapide.
— Dar mai întâi trebuie să-mi arăţi de ce eşti în stare.
A sărit de pe acoperiş.
Emma s-a apropiat de marginea acoperişului şi s-a uitat în jos. Mark era agăţat de zidul Institutului, la un metru sub ea. S-a uitat în sus cu un zâmbet fioros. Un zâmbet care vorbea despre aer şi vânt rece, despre apele învolburate ale oceanului, despre fâşiile de nori. Un zâmbet care se adresa laturii ei sălbatice, nelegate, care visa la foc şi luptă şi sânge şi răzbunare.
— Coboară şi tu, i-a spus el şi acum în vocea lui era şi puţină ironie.
— Eşti nebun, a şuierat ea, dar el deja începuse să se lase în jos pe zid, ţinându-se cu mâinile şi cu picioarele aşa cum Emma nu mai văzuse niciodată pe cineva.
Emma a simţit că pământul se mişcă sub ea. Înălţimea la care se aflau era foarte mare. Dacă ar fi căzut de pe acoperişul Institutului, probabil că ar fi murit; nu avea nicio garanţie că ar exista vreo iratze care s-o salveze.
S-a lăsat în genunchi şi s-a întors cu spatele spre ocean. Şi-a dat drumul pe acoperiş, alunecând pe ţigle, încercând să se ţină cu mâinile, apoi s-a agăţat de burlan, cu picioarele atârnate în gol.
Şi-a fixat pe perete picioarele goale. Slavă îngerului că nu era încălţată. Picioarele ei erau pline de bătături de la mers şi de la luptă; le-a lăsat uşor pe perete până când a găsit o crăpătură. A băgat acolo degetele, slăbind presiunea din braţe.
Nu te uita în jos.
Vocea din capul ei, cea care o calma când intra în panică, fusese dintotdeauna vocea lui Jules. O auzise şi acum, când căuta cu mâinile

crăpături de unde să se agaţe. S-a lăsat mai jos, mai întâi puţin, apoi mai mult, pe măsură ce găsea puncte de sprijin pentru picioare. L-a auzit pe Jules: Te caţeri pe stâncile de la Leo Carrillo. Nu mai sunt decât câţiva metri până la nisipul moale. Eşti în siguranţă.

Vântul îi arunca părul peste faţă. A întors capul ca să-l dea la o parte şi atunci a văzut că se afla în faţa unei ferestre. O lumină palidă se strecura pe lângă draperiile trase. Camera Cristinei, poate?

Mereu ai fost aşa de imprudentă?

Mai mult după Războiul întunecat...

Acum ajunsese la jumătatea zidului, a presupus ea, uitându-se în sus, la acoperişul tot mai îndepărtat. A început să coboare mai repede, pentru că găsea mai uşor fisuri în care să-şi fixeze degetele de la mâini şi de la picioare. O ajuta şi tencuiala dintre pietre, pentru că datorită ei nu îi alunecau mâinile transpirate; strângea degetele şi apoi le dădea drumul şi iar strângea şi iar le elibera, până când a simţit sub picior pământul.

Şi-a dat drumul şi a aterizat stârnind un norişor de praf. Erau pe latura de est a clădirii, unde se aflau grădina, parcarea şi, ceva mai departe, deşertul.

Mark era deja jos, evident, alb în lumina lunii; ai fi zis că face parte din deşert ca o piatră albă ciudată. Emma respira greu din cauza efortului, dar era surescitată. Inima îi bubuia, sângele i se zbătea în vene; în gură simţea sarea purtată de vânt.

Mark s-a dat cu spatele înapoi, cu mâinile în buzunare.

— Vino cu mine, a şoptit el şi s-a îndepărtat de clădire, pornind către nisipul şi tufărişurile deşertului.

— Stai, a spus Emma.

Mark s-a oprit şi s-a uitat la ea peste umăr.

— Arme, a spus ea. Şi încălţări.

S-a dus la maşină. A făcut repede o rună de deschidere şi a ridicat portbagajul, dând la iveală un morman de arme şi de echipamente. A răscolit prin grămada aceea şi a scos o centură şi o pereche de ghete. Şi-a prins repede centura, a agăţat pe ea câteva cuţite şi pumnale de rezervă şi s-a încălţat.

Din fericire, în graba cu care se întorsese de la Malcolm în ziua aceea, Cortana rămăsese în portbagaj. A scos-o şi şi-a agăţat-o în spate, apoi a pornit repede spre Mark, care a acceptat fără un cuvânt pumnalul serafic şi cuţitele oferite de ea, apoi i-a făcut semn să-l urmeze.

După zidul scund care înconjura parcarea se afla grădina de piatră, de obicei pustie, plantată cu cactuşi şi plină cu statui de ipsos înfăţişând eroi celebri, puse de Arthur. Le adusese cu vaporul din Anglia, când se mutase la Institut, şi de atunci stăteau acolo, aiurea, printre cactuşi. Dar acum grădina nu era pustie – era acolo o umbră întunecată, mare, ceva acoperit cu un material. Mark s-a îndreptat spre ea, din nou cu zâmbetul acela ciudat; Emma s-a dat la o parte să o ia el înainte, iar el a tras de pânza aceea neagră.

Sub ea era o motocicletă.

Emma şi-a înăbuşit o exclamaţie de uimire. Nu semăna cu nicio motocicletă văzută de ea: era alb-argintie, de ziceai că e sculptată în os. Strălucea în lumina lunii şi Emmei i s-a părut o clipă că vede prin ea, aşa cum uneori putea să vadă prin iluziile magice, o siluetă cu o coamă în vânt şi nişte ochi mari...

— Când iei din Regatul Elfilor un armăsar care e făcut din substanţă magică, natura lui se poate modifica, astfel încât să se potrivească în lumea mundană, a spus Mark zâmbind, văzându-i uimirea.

— Vrei să zici că ăsta de fapt e un cal? Un fel de calo-cicletă? A întrebat

Emma, uitând să mai vorbească în şoaptă.

Zâmbetul lui s-a făcut şi mai larg.

— Sunt o mulţime de specii de armăsari în Vânătoarea Sălbatică.

Emma era deja lângă motocicletă, trecându-şi mâinile pe suprafaţa ei. Metalul era neted ca sticla şi rece, alb ca laptele şi lucios. Toată viaţa îşi dorise să aibă o motocicletă. Jace şi Clary aveau o motocicletă zburătoare. Văzuse şi un tablou cu ea.

— Poate să zboare?

Mark a încuviinţat din cap şi ea nu mai putea de încântare.

— Vreau să merg cu ea! A exclamat. Vreau s-o conduc eu.

El a făcut o plecăciune sofisticată. Era un gest ciudat, plin de graţie, un gest care probabil o fi existat la curtea regilor cu sute de ani în urmă.

— Atunci, poţi face asta când vrei.

— Julian m-ar omorî, a spus ea gânditoare, mângâind întruna maşinăria.

Era aşa de frumoasă şi Emma se simţea înfiorată la gândul că va merge cu ea – nu avea ţeavă de eşapament, nu avea vitezometru, nu avea nimic din dotările obişnuite ale unei motociclete.

— N-aş fi zis că eşti aşa de uşor de omorât, a spus Mark şi acum nu mai zâmbea, ci se uita la ea drept şi provocator.

Fără să spună un cuvânt, Emma s-a urcat pe motocicletă. S-a prins cu mâinile de coarne şi a avut impresia că ele îşi schimbă forma, ca să se potrivească mai bine cu mâinile ei. S-a uitat la Mark.

— Urcă-te în spate, a spus ea, dacă vrei să ne plimbăm.

A simţit cum se lasă motocicleta sub greutatea lui; el a prins-o uşor de mijloc. Emma a respirat adânc, cu umerii încordaţi.

— E vie, i-a şoptit Mark. Va răspunde la poruncile tale.

Emma a strâns mâinile pe coarne. Zboară.

Motocicleta s-a repezit în aer şi Emma a început să ţipe de uimire, dar şi de încântare. Mâinile lui Mark o strângeau acum mai tare de mijloc şi zburau, îndepărtându-se tot mai mult de pământ. Vântul şuiera pe lângă ei. Neafectată de gravitate, motocicleta mărea viteza, aşa cum îi cerea Emma, aplecându-se în faţă, ca să-i comunice prin poziţia corpului ei ce vrea să facă.

Au trecut ca fulgerul de Institut, de drumul care ducea spre şoseaua ce se vedea întinzându-se până departe. Au alergat de-a lungul ei şi vântul din deşert a fost înlocuit de cel sărat când au ajuns la Pacific Coast Highway, cu şirurile de maşini care treceau pe ea ca nişte linii de lumini. Striga plină de încântare, conducând motocicleta: Mai repede, mergi mai repede.

A văzut plaja zburând pe sub ei, nisipul auriu acum albit în lumina stelelor şi apoi au fost deasupra oceanului. Luna le croise o cărare argintie; Emma auzea că Mark îi strigă ceva la ureche, dar în momentul, acela nu erau decât oceanul şi motocicleta şi vântul care îi zbura părul şi îi umezea ochii.

Şi apoi s-a uitat în jos.

De o parte şi de alta a cărării argintate de lună era apă, de un albastru aproape negru în întuneric. Pământul era doar o linie îndepărtată cu lumini strălucitoare şi silueta întunecată a munţilor profilată pe cer. Iar jos era oceanul, o întindere nesfârşită de apă şi Emma a început să simtă iar răceala aceea cunoscută a fricii, de parcă cineva i-ar fi pus un bloc de gheaţă pe ceafa şi gheaţa s-ar fi împrăştiat prin venele ei.

Kilometri întregi de ocean, imensitatea oceanului, umbre şi sare, ape furioase pline de pustiuri străine şi monştri care îşi au acolo casa. Imaginează-ţi că ai cădea în apa asta, despre care ştii că e sub tine, tocmai când ai impresia că poţi trece peste ea, încercând cu disperare să rămâi la suprafaţă;

teroarea pe care ai simţi-o atunci când ţi-ai da seama ce se află sub tine – întinderi nesfârşite de pustietăţi şi monştri, întunericul care te înconjoară din toate părţile şi fundul mării aşa de jos... toate astea te-ar face să-ţi pierzi minţile.

Motocicleta s-a cabrat sub mâinile ei, rebelă. Ea şi-a muşcat tare buzele, folosindu-se de sângele ei ca să-şi concentreze atenţia.

Motocicleta s-a întors după dorinţa ei şi s-a îndreptat spre plajă. Mai repede, o zorea Emma, disperată acum să aibă din nou uscatul sub ea. A avut impresia că vede nişte umbre mişcându-se în apă. S-a gândit la poveştile alea vechi, cu mateloţii ale căror corăbii au fost ridicate pe spatele balenelor sau ale monştrilor marini. Cu bărcile distruse de demonii mării, cu marinarii mâncaţi de rechini...

Respiraţia i s-a oprit o secundă şi motocicleta a sărit sub ea, făcând-o să scape din mână coarnele. Plonjau în jos, în viteză. Mark i-a strigat ceva, în timp ce zburau ca vântul spre plajă, pe deasupra valurilor înspumate. Emma a apucat iar coarnele, le-a strâns tare, exact când roata din faţă atinsese nisipul, şi atunci motocicleta s-a ridicat iar, pe deasupra plajei, pe deasupra autostrăzii.

L-a auzit pe Mark râzând. Râsul lui suna ciudat; ea putea să distingă în el ecoul Vânătorii Sălbatice, urletul cornului, tropăitul copitelor de cai. Respira aer rece şi limpede; părul îi zbura, biciuind în spatele ei; nu existau reguli. Era liberă.

— Ai arătat de ce eşti în stare, Emma, a spus el. Ai putea să călăreşti alături de Gwyn, dacă ai vrea.

— Vânătoarea Sălbatică nu acceptă femei, a răspuns ea şi cuvintele parcă i-au fost luate din gură de vânt.

— Rău fac, a replicat el. Femeile sunt mult mai dârze ca bărbaţii. A întins mâna spre ţărm, către munţii care se întindeau de-a lungul coastei şi i-a spus: Mergi într-acolo. O să te duc la convergenţă.

9
Regatul de lângă mare

Nu e de mirare că Jace Herondale profitase de ocazie şi zburase cu motocicleta, s-a gândit Emma. De sus vedeai lumea cu totul altfel. Ea şi Mark au mers de-a lungul şoselei, spre nord, zburând peste vilele cu piscine imense, cocoţate deasupra oceanului, peste castelele pitite în canioane printre faleze, coborând la un moment dat aşa de jos, încât au observat şi o petrecere care se dădea într-o curte decorată cu lampioane multicolore.

Mark o ghida, bătând-o cu degetele pe încheietura mâinii; vântul era prea puternic ca să-i audă vocea. Au trecut pe deasupra unui restaurant unde se serveau fructe de mare; muzica şi lumina se revărsau pe ferestrele lui. Emma fusese aici şi îşi amintea cum stătuse cu Jules la masa aceea de lemn, unde mâncaseră scoici cu sos tartar. În faţa restaurantului erau parcate o mulţime de Harley-Davidson, dar Emma se îndoia că vreuna dintre motocicletele acelea putea zbura.

Nu şi-a putut stăpâni un zâmbet, căci se simţea beată de înălţime şi de aerul rece.

Mark a bătut-o cu palma peste mâna dreaptă. O fâşie îngustă de nisip fin se întindea de pe plajă până spre falezele înalte. Emma a tras de coamele

motocicletei, astfel încât acum urcau aproape vertical spre creasta falezei. Au ajuns sus şi s-au repezit înainte, iar roţile motocicletei atingeau în mers ciulinii californieni care se iţeau din ierburile înalte.

În faţa lor s-a ivit un bloc de granit, o colină rotundă, mai înaltă ca celelalte. Emma s-a lăsat puţin pe spate, pregătindu-se să-şi ia avânt ca să sporească viteza, dar Mark a strâns-o de mijloc şi i-a strigat la ureche:

— Stop! Stop!

Motocicleta s-a oprit brusc, chiar după ce trecuseră de buruienile de la marginea falezei. Printre tufişurile de pe coastă se deschidea o porţiune lungă, acoperită cu iarbă, care ajungea până la baza colinei de granit. Iarba părea strivită pe alocuri, de parcă ar fi fost călcată în picioare, iar în depărtare, în dreapta acelei fâşii ierboase, se vedea un drum îngust de pământ, care cobora şerpuit de la faleză la şosea.

Emma a sărit de pe motocicletă. S-a dat jos şi Mark, apoi au rămas aşa un moment, cu apa abia strălucind în depărtare şi cu dealul care se ridica întunecat în faţa lor.

— Mergi prea repede, a spus Mark.

Emma s-a strâmbat şi şi-a verificat cureaua cu care era prinsă Cortana de spate.

— Parcă ai fi Julian.

— Mi-ai făcut o bucurie, a spus Mark, apropiindu-se de ea. Parcă zburam iar cu Vânătoarea Sălbatică, gustând sângele cerului.

— OK, parcă ai fi un Julian drogat, a mormăit Emma şi a privit în jur. Unde suntem? Aici e punctul de convergenţă?

— Acolo.

Mark a arătat cu mâna o deschidere întunecată în stânca dealului, în timp ce se apropiau, Emma a întins mâna să atingă mânerul Cortanei. Locul ăsta avea ceva care îi dădea fiori – poate era pur şi simplu puterea convergenţei, dar când s-au apropiat de peşteră şi i s-a ridicat părul de pe ceafa, se îndoia că e numai asta.

— Iarba e turtită, a spus ea, arătând spre zona din faţa peşterii. Călcată în picioare. Cineva umblă pe aici. Mai mulţi cineva. Dar nu se văd urme proaspete de cauciucuri pe drum.

Mark a privit în jur, cu capul dat pe spate, ca un lup care adulmecă aerul. Era tot în picioarele goale, dar nu părea să-l deranjeze că merge pe pământul aspru, în ciuda scaieţilor şi a pietrelor ascuţite care se vedeau în iarbă.

S-a auzit un ţârâit ascuţit, puternic – telefonul Emmei. Jules, s-a gândit ea şi l-a scos din buzunar.

— Emma?

Era Cristina şi vocea ei joasă, plăcută, a făcut-o să tresară ciudat – o revenire bruscă la realitate după zborul ireal din cer.

— Unde eşti? L-ai găsit pe Mark?

— L-am găsit, a spus Emma, uitându-se la el.

Părea că studiază plantele care creşteau la gura peşterii.

— Suntem la convergenţă.

— Ce? Unde e? Nu e periculos?

— Deocamdată nu, a spus Emma, în timp ce Mark se apleca uşor şi intra în peşteră. Mark! L-a strigat ea. Mark, nu... Mark!

Convorbirea s-a întrerupt. Emma a băgat telefonul în buzunar înjurând şi şi-a scos lampa-vrăjitoarei. S-a aprins, puternică şi plăcută, radiindu-i printre degete. A luminat gura peşterii. S-a îndreptat spre ea, înjurându-l în şoaptă pe Mark.

El era chiar lângă intrare, în peşteră, uitându-se tot la plantele acelea care creşteau în smocuri pe piatra uscată şi moale.

— Atropa belladona, a spus el. Înseamnă „femeie frumoasă". E otrăvitoare.

Emma s-a strâmbat.

— Şi nu creşte de obicei pe aici?

— Nu în cantitatea asta.

A întins mâna, să atingă planta. Emma l-a prins de încheietură.

— Nu pune mâna pe ea. Ai zis că e otrăvitoare.

— Numai dacă e înghiţită, a spus el. Nu v-a povestit nimic unchiul Arthur despre moartea lui Augustus?

— Am încercat din greu să uit tot ce ne-a povestit.

Mark şi-a îndreptat spatele şi ea i-a dat drumul la mână. Apoi şi-a flexat uşor degetele. Braţele lui erau puternice şi musculoase.

Pe când el pătrundea mai adânc în peştera care începea să se îngusteze ca un tunel, Emma şi-a amintit fără să vrea cum era Mark înainte să fie răpit de Sebastian Morgenstern. Zâmbitor, cu ochii albaştri şi cu părul scurt, blond şi cârlionţat, care îi acoperea urechile ascuţite. Cu umeri largi – sau cel puţin aşa i se părea ei atunci, la doisprezece ani. Cu siguranţă era mai mare decât Julian, mai înalt şi mai solid decât ei toţi. Bine dezvoltat.

Iar acum, în timp ce mergea în faţa ei, semăna cu un copil sălbăticit, cu părul strălucitor în lumina emanată de lampa-vrăjitoarei. Se mişca precum norii pe cer, ca un abur purtat de vântul care ar fi putut să-l distrugă.

A dispărut după un colţ şi Emma aproape că a închis ochii la imaginea asta cu dispariţia lui. Dispariţia lui se lega de părinţii ei; amintirea trecutului poate să te distragă de la lucru.

Iar Emma era un vânător de umbre şi lucrul ei nu se termina niciodată.

— Emma! A strigat-o Mark şi peştera a răsunat de ecouri. Vino să vezi asta!

A grăbit pasul după el, prin tunel. Acesta se deschidea într-o cameră circulară, placată cu metal. Emma s-a răsucit, uitându-se în jur, uimită. Nu prea ştia la ce se aşteptase, dar sigur nu se gândise că va descoperi ceva care semăna cu interiorul unui vapor ocult. Pereţii din bronz erau acoperiţi de simboluri stranii, o amestecătură ciudată de limbaje, unele demonice, altele străvechi, dar omeneşti – recunoştea greaca şi latina vulgară, câteva pasaje din Biblie...

Două uşi de sticlă masivă erau încastrate în pereţi ca nişte hublouri, închise şi nituite. Un ornament ciudat de metal era fixat pe peretele dintre uşi. Prin geam Emma nu vedea decât întuneric, de parcă erau sub apă.

Nu era niciun fel de mobilă în încăpere, dar pe podeaua netedă de piatră neagră era desenat cu cretă un cerc de simboluri. Emma şi-a scos telefonul şi a început să facă fotografii. Bliţul aparatului strălucea straniu în penumbră.

Mark s-a apropiat de cerc.

— Nu...

Emma a lăsat în jos telefonul... Intra acolo, a oftat ea.

El era deja în interiorul cercului, uitându-se în jur curios. Emma nu vedea nimic acolo, doar podeaua goală.

— Te rog, ieşi de acolo, i-a spus ea pe un ton rugător. Dacă e vreo vrajă acolo şi te ucide, o să fie foarte complicat să-i explic lui Julian.

Când Mark a ieşit din cerc, s-a zărit o sclipire slabă de lumină.

— „Complicat" e puţin spus, a spus el.

— Tocmai asta-i chestia, a spus Emma. De aici vine umorul.

El o privea fără să înţeleagă.

— Las-o baltă.

— Am citit undeva că a explica o glumă este ca şi cum ai diseca o broască. Adică afli cum funcţionează, dar broasca moare în timpul acesta, a spus Mark.

— Poate că ar trebui să ieşim de aici înainte să murim noi în timpul ăsta. Am făcut nişte poze cu telefonul, aşa că...

— Am găsit asta, a întrerupt-o Mark şi i-a arătat un obiect pătrat de piele. Era în interiorul cercului, cu nişte haine şi cu nişte chestii care semănau cu – s-a încruntat – nişte dinţi sparţi.

Emma i-a smuls obiectul din mână. Era un portmoneu – un portmoneu bărbătesc, pe jumătate ars.

— Eu nu am văzut nimic, a spus ea. Mi s-a părut că nu e nimic în interiorul cercului.

— Vrajă de ascundere. Am simţit-o când am trecut prin ea.

Emma a deschis portmoneul şi i-a sărit inima. În suportul transparent al portmoneului se afla un permis de conducere pe care era o fotografie cunoscută. Bărbatul al cărui cadavru îl găsise pe alee.

În portmoneu erau bani şi carduri bancare, dar ochii ei nu se puteau dezlipi de permisul de conducere, de la numele care era trecut acolo – Stanley Albert Wells. Acelaşi păr lung şi cărunt, aceeaşi faţă rotundă pe care le văzuse, numai că aici nu apăreau crisparea aceea şi petele de sânge. Adresa de sub nume nu se mai vedea, din cauza arsurii, dar data naşterii şi alte informaţii se vedeau clar.

— Mark. Mark! A fluturat portmoneul deasupra capului. Asta e un indiciu. E un indiciu clar. Cred că te iubesc.

Mark a ridicat sprâncenele în sus.

— În Regatul Elfilor, dacă spui aşa ceva, trebuie să faci jurăminte de logodnă, ba chiar ai putea să pui pe mine o geas, ca să nu te părăsesc niciodată, sau altfel o să mor.

Emma a băgat portmoneul în buzunar.

— Ei, e doar o expresie, care înseamnă „îmi place foarte mult de tine” sau chiar „mersi pentru portmoneul pătat de sânge”.

— Cât de precişi sunteţi voi, oamenii.

— Şi tu eşti om, Mark Blackhorn.

În încăpere s-a auzit un sunet. Mark şi-a întors repede privirea de la ea şi a ridicat capul. Emma parcă şi vedea cum urechile lui ascuţite se mişcă în direcţia sunetului şi s-a abţinut să nu zâmbească.

— Afară, a spus el. E ceva afară.

Zâmbetul care era gata să apară pe buzele ei a dispărut brusc. S-a strecurat prin tunel, cu lampa vrăjitoarei în buzunar, ca să nu strălucească prea tare. Mark mergea chiar în spate şi ea şi-a scos stela cu mâna stângă şi a început să scrijelească repede nişte rune pe braţe – Lovitură-Sigură, Pas-Rapid, Furia-Luptei, Neauzit. Când se apropiau de intrare, s-a întors spre Mark, cu stela în mână, dar el a clătinat din cap. Nu. Fără rum.

Şi-a pus stela la centură. Ajunseseră la gura peşterii. Aerul era mai rece acolo şi vedeau cerul plin de stele şi iarba argintie în lumina lunii. Câmpul din faţa peşterii părea pustiu. Emma nu vedea nimic, doar iarbă şi scaieţi culcaţi la pământ, călcaţi parcă în picioare de zeci de ghete, până departe, la marginea falezei. În aer se auzea un sunet ascuţit, muzical, ca un bâzâit de insecte.

A simţit cum Mark respiră precipitat în spatele ei.

— Remiel, a rostit el şi s-a aprins o lumină.

Pumnalul său serafic prinsese viaţă. Ca şi cum lumina lui ar fi destrămat iluzia magică, Emma i-a văzut deodată. Şuierau şi chirăiau prin iarbă.

Demoni.

A scos-o pe Cortana atât de repede, de parcă i-o aruncase cineva în mână. Erau o mulţime, împrăştiaţi peste tot, de la peşteră până la faleză. Arătau ca nişte insecte uriaşe: ca nişte călugăriţe, mai exact. Capete triunghiulare, corpuri prelungi, braţe imense, cu cleşti de cheratină, ascuţiţi ca nişte lame. Ochii erau deschişi la culoare, plaţi şi lăptoşi.

Erau între ei doi şi motocicletă.

— Demoni mantizi, a şoptit Emma. Nu putem să ne luptăm cu toţi. S-a uitat la Mark, la faţa lui luminată de Remiel. Trebuie s-ajungem la motocicletă.

Mark a încuviinţat din cap.

— Du-te, a spus el.

Emma a luat-o la goană. În clipa când a pus piciorul pe iarbă, un val de aer rece s-a lăsat peste ea ca o cuşcă şi parcă timpul încetinise. L-a văzut pe unul dintre demoni întorcându-se spre ea şi întinzând braţele lungi şi ţepoase. Ea s-a lăsat pe vine şi şi-a luat avânt, a sărit în aer şi a căzut înapoi peste el, retezându-i capul.

Din rană a ţâşnit limfă verde. Emma a aterizat pe pământul ud, în timp ce trupul demonului s-a strâns şi a dispărut, aspirat în dimensiunea lui firească. Cu coada ochiului, a văzut o licărire scurtă. S-a întors şi a lovit iar, înfigând vârful Cortanei în toracele altui mantid. Şi-a scos sabia şi a izbit din nou, iar demonul s-a făcut fărâme sub sabie.

Simţea inima bubuindu-i în urechi. Era momentul de glorie al sabiei ei, momentul acela pentru care se antrenase atât, ore în şir, cu pasiunea şi cu furia îndreptate către un singur scop. Să ucidă demoni. Doar asta conta.

Mark era foarte vizibil, pentru că pumnalul lui serafic lumina iarba din jurul lui. A lovit un mantid, retezându-i picioarele din faţă. Acesta s-a împleticit şi a chiţăit, încă viu. Chipul lui Mark s-a strâmbat cu dezgust. Emma a fugit spre o grămadă de pietre, s-a urcat în goană pe ele şi s-a aruncat de acolo, tăindu-l în două pe mantidul rănit. Când a aterizat în faţa lui Mark, deja dispăruse.

— Eu trebuia să-l termin, a spus el cu o privire rece.

— Crede-mă, a spus Emma, mai sunt o groază.

L-a apucat cu mâna liberă şi l-a întors cu spatele. Din crăpăturile dealului de granit ieşiseră cinci demoni care se apropiau de ei.

— Termină-i pe ăştia, i-a spus ea. Eu mă duc după motocicletă.

Mark s-a repezit cu un strigăt care semăna cu sunetul unui corn de vânătoare. Le-a tăiat picioarele demonilor, schilodindu-i; ei au căzut în jurul lui, împrăştiind în aer limfa verde-închis care mirosea a benzină arsă.

Emma a luat-o la fugă spre faleză. Demonii se repezeau din toate părţile spre ea. Ea îi lovea în locul în care erau mai slabi, acolo unde ţesutul de cheratină era subţire; despărţea capetele de torace, membrele de corp. Blugii şi puloverul erau pline de sânge de demon. A ocolit un mantid muribund, a fugit spre marginea falezei…

Şi a înţepenit. Un mantid ridica motocicleta cu picioarele din faţă. Putea să jure că a rânjit la ea, cu capul lui triunghiular desfăcut într-o linie orizontală, care dădea la iveală şiruri de dinţi ca nişte ace; a apucat motocicleta între membrele pline de lame ascuţite, strivind-o. Metalul a scrâşnit şi s-a rupt, cauciucurile au explodat, iar mantidul a început să chiţăie de bucurie când a făcut maşinăria praf, aruncând bucăţile peste marginea falezei, odată cu speranţa Emmei de a scăpa de aici.

L-a privit cu ură pe mantid.

— Aia, a spus ea, era o motocicletă, foarte grozavă, şi, luând un cuţit de la centură, l-a aruncat spre demon.

L-a izbit în plin şi i-a retezat toracele. Din gura demonului a ţâşnit limfa verde, în timp ce el se împleticea spasmodic, mergând cu spatele, iar apoi s-a dus în jos după motocicletă.

— Nesimţitule, a mormăit Emma, răsucindu-se spre câmpul de luptă.

Nu îi plăcea să ucidă inamicii aruncând în ei cu pumnale, în principal fiindcă avea puţine şanse să le recupereze. Mai avea trei la centură, pumnalul serafic şi Cortana.

Ştia că nu e nici pe departe suficient să ucidă toată viermuiala aia de demoni din iarbă. Dar altceva nu avea. Aşa că trebuia să se descurce.

Şi cu atât.

Îl vedea pe Mark, care se urcase pe dealul de granit şi stătea pe o culme, izbindu-i de sus cu sabia. A pornit în fugă spre el. A evitat o gheară care se întindea spre ea, ridicând Cortana şi retezând-o din fugă. A auzit urletul de durere al demonului.

Un mantid mai înalt se întindea spre Mark cu cleştii clănţănind. El a izbit tare cu Remiel, retezându-i capul – în timp ce primul mantid se prăbuşea, a apărut altul, care a prins sabia cu gura. A căzut cu ţipătul acela ascuţit de insectă. Era pe moarte, dar luase cu el şi sabia Remiel. Au dispărut împreună într-o spumă de limfă şi adamas. Mark epuizase toate armele pe care i le dăduse Emma. S-a lipit cu spatele de granit, când s-a apropiat de el alt demon. Inima Emmei ajunsese în gât A luat-o la goană, s-a aruncat peste pietre, ca să ajungă la Mark. În faţa lui era acum un mantid uriaş. Mark a dus mâna la gât, în timp ce demonul se apleca spre el, cu gura căscată, iar Emma voia să strige la el să fugă, să plece de acolo.

A văzut că sclipeşte ceva între degetele lui. Lanţul de argint, de care era atârnat vârful de săgeată. L-a repezit spre capul mantidului, despicându-i ochii mari şi albi. A ţâşnit din ei un lichid lăptos. Mantidul s-a tras înapoi, ţipând, exact când Emma a ajuns lângă Mark, a lovit cu Cortana şi a tăiat demonul în două.

Mark şi-a pus din nou lănţişorul la gât, după ce Emma a tras o înjurătură şi i-a pus în mână pumnalul ei serafic. De pe lama Cortanei se scurgea o limfă verde care îi ardea pielea. A ignorat durerea, strângând din dinţi, iar Mark a ridicat şi el sabia.

— Dă-i nume, a spus ea, respirând greu, după ce a scos un alt cuţit de la centură.

Cortana o ţinea în mâna dreaptă, iar cuţitul în mâna stângă.

Mark a dat din cap.

— Raguel, a spus el şi lama a explodat de lumină.

Demonii au început să chirăie, ferindu-se, clipind de strălucirea sabiei, iar Emma a sărit de pe stâncă.

A început să coboare, învârtind-o pe Cortana deasupra capului precum elicea unui elicopter. Aerul s-a umplut de chiţăielile insectelor lovite de ea cu sabia.

Lumea îşi încetinise mersul. Ea era tot în aer. Avea tot timpul din lume. A dat în stânga şi-n dreapta cu sabia, retezând torace şi membre, hăcuind fălcile a doi demoni pe care i-a lăsat să se înece în propriul sânge. O gheară s-a întins spre ea. A retezat-o cu o răsucire a sabiei. Când a aterizat, odată cu ea s-au prăbuşit şase cadavre de demoni, care s-au izbit de pământ cu un zgomot înfundat, după care au dispărut.

Rămăsese pe jos doar membrul acela retezat, înfipt în pământ ca un cactus ciudat. Ceilalţi demoni care mai rămăseseră se învârteau în jurul ei, şuierând şi clănţănind, dar nu atacau. Păreau pridenţi, de parcă până şi creierul lor

minuscul de insectă îşi dăduse seama că ea era un pericol pentru ei.
Unul dintre ei nu avea un picior.
Emma s-a uitat spre Mark. El încă mai stătea în echilibru pe stâncile alea – nu putea să-l condamne; era o poziţie excelentă de luptă. Cât se uita la el, un mantid şi-a întins spre pieptul lui piciorul lung şi ascuţit; Mark a izbit în jos cu Raguel şi l-a lovit în abdomen. Demonul a horcăit şi s-a tras înapoi împleticindu-se.
În lumina puternică a pumnalului serafic, Emma a văzut o pată roşie de sânge pe tricoul lui Mark.
— Mark, a şoptit ea.
El s-a răsucit cu graţie. Pumnalul serafic l-a tăiat în două pe mantid. S-a prăbuşit în două bucăţi diferite, chiar în clipa în care noaptea exploda de lumină.
De pe drum a apărut în goană o maşină, care a oprit chiar în mijlocul câmpului. O Toyota roşie, foarte cunoscută. Farurile străpungeau întunericul, luminând câmpul şi demonii.
Sus, pe capota maşinii, s-a ivit o siluetă, cu o arbaletă uşor ridicată în dreptul umărului.
Julian.
Maşina a pornit în viteză şi Julian a încordat arbaleta. Era o armă foarte sofisticată, arbaleta asta a lui Julian, şi putea să tragă mai multe săgeţi deodată. S-a aplecat spre demoni, a trimis o săgeată, apoi alta, stând în picioare pe capota maşinii ca un surfer, cu picioarele plantate ferm, în timp ce Toyota se hurducăia pe terenul accidentat.
Emmei i s-a umplut sufletul de mândrie. De multe ori lumea credea că Julian nu poate fi un luptător, pentru că îl vedeau aşa de liniştit în viaţa de zi cu zi, atât de delicat cu prietenii şi familia lui.
Lumea se înşela.
Fiecare săgeată trimisă ajungea în trupul unui demon. Săgeţile erau inscripţionate cu rune: în momentul în care erau loviţi, demonii explodau cu un urlet mut.
Maşina ajunsese în luminiş. Emma a văzut-o pe Cristina la volan, cu fălcile strânse. Demonii mantizi se împrăştiau, dispărând înapoi în umbre. Cristina a ambalat motorul şi maşina a doborât câţiva demoni, strivindu-i. Mark a sărit de pe stânci, a aterizat pe vine şi a izbit cu sabia capul de nicovală al unui demon care s-a prăbuşit cu spasme în iarbă. Tricoul lui Mark era întunecat de sânge. În timp ce demonul se evapora cu un sunet umed şi lipicios, Mark a căzut în genunchi, cu pumnalul serafic alături.
Maşina a oprit brusc. Cristina abia a apucat să deschidă portiera, când un mantid s-a strecurat de sub roţi şi s-a îndreptat spre Mark. Julian a scos un strigăt puternic. Mantidul s-a aplecat peste Mark, care s-a ridicat cu greu în genunchi, a dus mâna spre lanţul de la gât...
Energia a străbătut-o pe Emma ca o injecţie cu cafeină. Prezenţa lui Julian, care o făcea mai puternică. A smuls piciorul retezat de mantid care zăcea în iarbă în faţa ei şi l-a aruncat. Acesta s-a învârtit prin aer ca o elice şi a lovit corpul demonului, cu un zgomot înfundat. Demonul a ţipat în agonie şi a dispărut într-un nor verde de limfă.
Mark s-a prăbuşit din nou în iarbă. Julian se aplecase deasupra lui şi Emma a luat-o la fugă spre ei. Julian îşi scosese stela.
— Mark, îi spunea el când Emma ajunsese acolo. Mark, te rog...
— Nu, a spus Mark înăbuşit şi i-a dat peste mână fratelui său. Fără rune. S-a ridicat cu greu în genunchi, apoi în picioare şi a rămas aşa, clătinându-se.

Fără rune, Julian. Apoi s-a uitat la Emma. Eşti bine?
— Perfect, a spus Emma, punând Cortana în teacă.
Fierbinţeala luptei trecuse şi ea se simţea puţin ameţită. În lumina lunii, ochii lui Julian păreau de un albastru rece, dar strălucitor. Era echipat, cu părul lui castaniu ciufulit din cauza vântului, iar în mâna dreaptă ţinea arbaleta.
Cu cealaltă mână i-a atins faţa. Ea şi-a simţit privirea atrasă de a lui. În pupilele lui vedea cerul nopţii.
— Perfect? A repetat el, ca un ecou, cu vocea răguşită. Sângerezi.
A lăsat mâna jos. Degetele erau roşii. Ea şi-a dus mâna la obraz; a simţit tăietura şi sângele. Arsura.
— Nici n-am observat, a spus ea şi apoi a început să turuie. Cum ne-aţi găsit? Julian, cum de-ai ştiut unde să vii?
Înainte ca Julian să poată răspunde, Toyota a dat înapoi scrâşnind din roţi, a întors şi s-a îndreptat spre ei. Cristina a scos capul pe geamul maşinii; medalionul lucea stins la gâtul ei.
— Să mergem, a spus ea. E periculos aici.
— Demonii nu au plecat încă, a aprobat Mark. S-au retras doar.
Nu greşea. Noaptea din jurul lor era însufleţită de umbre mişcătoare. S-au urcat în grabă în maşină: Emma lângă Cristina, Mark şi Julian pe bancheta din spate. În timp ce maşina se îndepărta în viteză de peşteră, Emma a dus mâna la buzunarul puloverului şi a pipăit pătratul de piele.
Portmoneul. Era tot acolo. A simţit un val de uşurare. Era aici, în maşină, cu Julian lângă ea, cu dovada în mâna ei. Totul era bine.
— Ai nevoie de o iratze, a spus Julian. Mark...
— Nu te apropia de mine cu chestia aia, i-a spus fratele lui cu voce joasă, dar hotărâtă, uitându-se urât la stela din mâna lui. Dacă nu vrei să sar din maşina asta.
— Ei, ba n-o să sari, a spus Cristina cu vocea ei calmă şi plăcută şi a apăsat butonul de blocare a portierelor.
— Sângerezi, a spus Julian. Maşina e plină de sânge.
Emma s-a răsucit în scaun să se uite la ei. Tricoul lui Mark era înmuiat în sânge, dar nu părea să-l doară prea tare. Ochii îi scăpărau de iritare.
— Încă mai sunt sub protecţia vrăjilor Vânătorii Sălbatice, a spus el. Rănile mele se vindecă repede. Nu vă mai faceţi atâtea griji.
A ridicat marginea tricoului şi şi-a şters sângele de pe piept; Emma a apucat să zărească pielea palidă, întinsă pe un abdomen ferm, cu o mulţime de cicatrice vechi.
— Ce bine c-aţi apărut chiar atunci, a spus Emma, uitându-se la Cristina şi Julian. Nu ştiu cum v-aţi dat seama ce se întâmplă, dar...
— Nu ne-am dat seama, a intervenit Julian, sec. După ce s-a întrerupt convorbirea cu Cristina, am verificat poziţia telefonului cu GPS-ul şi am aflat unde eşti. Ni s-a părut destul de ciudat, aşa c-am venit.
— Dar n-aţi ştiut că avem probleme, a înţeles Emma. Ştiaţi doar că suntem la o convergenţă.
Cristina i-a aruncat o privire sugestivă. Julian n-a mai spus nimic.
Emma şi-a desfăcut fermoarul de la pulover şi l-a scos de pe ea, după ce a transferat portmoneul în buzunarul de la blugi. Din cauza bătăliei, se simţea cumva amorţită, de aceea nici nu-şi dăduse seama când a fost rănită. Acum începuseră durerile şi, când şi-a ridicat mâneca de la tricou, a strâns din ochi de durere. De la cot până la încheietură avea o arsură lungă, ale cărei margini erau roşii-negre.

S-a uitat în oglinda retrovizoare şi a văzut că Julian observase rana. El s-a aplecat spre scaunele din faţă.

— Poţi să tragi puţin pe dreapta, Cristina?

Julian, întotdeauna politicos. Emma a încercat să-i zâmbească în oglindă, dar el nu se uita la ea. Cristina a ieşit de pe autostradă şi a oprit în parcarea restaurantului unde se mâncau fructe de mare, peste care zburaseră Emma şi Mark ceva mai devreme. Pe o firmă imensă de deasupra restaurantului, scria cu litere de neon TRIDENTUL LUI POSEIDON.

Au coborât cu toţii din maşină. Restaurantul era aproape gol, doar câteva mese erau ocupate de şoferi de cursă lungă şi excursionişti care beau cafea şi mâncau scoici.

Cristina a insistat să intre în restaurant, ca cei doi să mănânce şi să bea ceva; după câteva discuţii, au acceptat. Julian şi-a aruncat jacheta pe o masă, rezervând-o.

— În spate e un duş în aer liber, a spus el. Şi ceva intimitate. Hai.

— De unde ştii? L-a întrebat Emma, ducându-se după el.

Nu i-a răspuns. Simţea bine furia lui, nu numai din felul în care o privea, ci şi din nodul pe care îl simţea în stomac.

Aleea neasfaltată care înconjura restaurantul ducea spre o zonă mai largă, unde erau şi tomberoanele. Era acolo o chiuvetă enormă, dublă şi – aşa cum promisese Jules – un duş mare, lângă care se afla depozitat echipament de surf.

Mark a trecut prin nisip direct spre duş şi a răsucit robinetul.

— Stai, a început Julian. O să...

Apa deja începuse să curgă, udându-l pe Mark din cap până în picioare. El a ridicat calm capul, de parcă se delecta într-o ploaie tropicală caldă, nu cu apă neîncălzită într-o noapte rece.

— ...te uzi.

Julian şi-a trecut degetele prin părul încâlcit. De culoarea ciocolatei, spunea Emma când era mai mică. Oamenii cu părul castaniu i se păreau insipizi, dar Julian nu era aşa: avea şuviţe de aur şi nuanţe roşcate şi cafenii.

Emma s-a dus la chiuvetă şi a lăsat apa să curgă pe rana de pe braţ, apoi s-a spălat pe faţă şi pe gât de limfa verde. Sângele demonilor era toxic: putea să-ţi ardă pielea şi nu era bine deloc dacă îţi ajungea în gură sau în ochi.

Mark a închis robinetul de la duş şi a ieşit de acolo cu apa şiroind din haine. Ea se întreba dacă nu e incomod – cu blugii şi tricoul aşa lipite de el. Părul i se lipise de gât.

Privirile lor s-au întâlnit. Albastru rece, strălucitor, şi auriu-închis. Emma a văzut în ei sălbăticia neamului său: pustietatea şi libertatea cerului. A simţit că se înfioară.

L-a văzut pe Julian că se uită la ea concentrat. El i-a spus ceva lui Mark, care a dat din cap şi a dispărut după colţ.

Emma a întins mâna să închidă robinetul, strâmbându-se: simţea o arsură în palmă. A întins mâna să ia stela.

— Nu, a spus Jules şi dintr-odată i-a simţit în spate prezenţa caldă.

S-a prins de marginea chiuvetei şi a închis ochii, ameţită o clipă.

Căldura trupului lui Jules era ceva palpabil, care i se răspândea în tot corpul.

— Dă-mi voie.

Runele de vindecare – orice fel de rune – făcute de parabatai-ul tău funcţionează mult mai bine, amplificate de magia vrăjii de unire. Emma s-a întors şi s-a rezemat de chiuvetă. Julian era aşa de aproape de ea, încât a

trebuit să se întoarcă cu mare atenţie, ca să nu se lovească de el. Mirosea a foc, a cuişoare şi a vopsea. Când i-a luat braţul, a simţit că i se face pielea de găină; el i-a prins în mână încheietura şi şi-a scos stela.

Simţea fiecare mişcare descrisă de degetele lui pe braţ. Pielea lui era bătătorită, aspră de la terebentină.

— Jules, a spus ea. Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că m-am dus la convergenţă fără tine, a spus ea. N-am vrut să...

— Şi de ce te-ai dus? A întrebat el, iar stela a început să traseze desenul pe piele, alcătuind runa vindecătoare. De ce te-ai dus numai cu Mark?

— Motocicleta, a spus ea. Nu încăpeau decât două persoane. Motosicleta, a spus ea din nou, când a văzut privirea nedumerită a lui Julian şi apoi şi-a amintit cum demonul o strivise cu membrele acelea tari şi ascuţite ca lamele de cuţit. Da, a spus ea. Ştii, calul lui Mark? Cel despre care se vorbea în Sanctuar? E o motocicletă. Una pe care demonii au distrus-o, aşa încât presupun c-ar trebui să spun că a fost o motocicletă.

Iratze era acum finalizată. Emma şi-a tras mâna, uitându-se cum rana începe să se vindece, închizându-se ca şi cum ar fi fost cusută.

— Nu aveai nici măcar echipamentul, a spus Julian. Părea calm şi ferm, dar degetele îi tremurau când şi-a pus stela înapoi la centură. Eşti tot om, Emma...

— N-am păţit nimic...

— Nu poţi să-mi faci asta.

Cuvintele sunau de parcă fuseseră scoase din fundul oceanului.

Ea a îngheţat.

— Ce-am făcut?

— Sunt parabatai-ul tău, a spus el, de parcă acestea erau ultimele cuvinte şi, într-un fel, chiar erau. Aveaţi în faţă, câţi? Vreo douăzeci de demoni mantizi, când am ajuns noi acolo. Dacă nu te-ar fi sunat Cristina...

— I-am fi învins până la urmă, a spus Emma înfierbântată. Mă bucur c-aţi venit şi îţi mulţumesc, dar aş fi reuşit să scap de acolo.

— Poate!

Vocea lui era ridicată.

— Poate ai fi reuşit, poate i-ai fi învins pe toţi, dar dacă nu ai fi reuşit? Dacă ai fi murit? Asta m-ar fi ucis, Emma, m-ar fi ucis şi pe mine. Ştii ce se întâmplă...

Nu şi-a mai încheiat fraza. Ştii ce se întâmplă cu cineva căruia îi moare parabatai-ul.

Au stat aşa, faţă în faţă, privindu-se lung, respirând greu.

— Când ai fost plecat, am simţit asta aici, a spus în cele din urmă Emma, arătând spre braţ, unde era desenată runa de parabatai. Tu ai simţit?

Şi-a pus mâinile pe pieptul lui cald. Runa lui Julian era pe claviculă, cam la cinci centimetri deasupra inimii.

— Da, a spus el şi privirea i-a coborât spre degetele ei. M-a durut că sunt departe de tine. Am simţit că am în piept un soi de cârlig de care parcă trăgea cineva. Ca şi cum sunt ancorat de tine, oricât de departe ai fi.

Emma a inspirat adânc. Îşi amintea de Julian, când avea paisprezece ani şi stătea în mijlocul cercurilor de foc din Oraşul Tăcut, acolo unde avea loc ritualul parabatai. Expresia pe care o avea când au păşit împreună în cercul din mijloc şi flăcările s-au ridicat în jurul lor, iar el şi-a desfăcut cămaşa ca ea să îi inscripţioneze runa care avea să-i unească pentru tot restul vieţii. Ştia că dacă şi-ar fi mişcat puţin degetele, ar fi simţit runa pe care ea o inscripţionase acolo...

A întins mâna şi i-a atins clavicula. I-a simţit căldura trupului prin tricou. El a închis ochii pe jumătate, de parcă atingerea ei l-ar fi durut. Te rog, nu fi supărat, Jules, a spus ea în gând. Te rog.

— Eu nu sunt o Blackthorn, a spus ea, cu voce răguşită.

— Poftim?

— Nu sunt o Blackthorn, a repetat.

O durea să spună asta: cuvintele veneau de undeva, dintr-un adevăr adânc, la care nu îndrăznise să se uite de aproape.

— Eu n-ar trebui să fiu la Institut. Sunt acolo datorită ţie, pentru că sunt parabatai-ul tău, aşa că au fost nevoiţi să mă lase să stau. Voi nu aveţi de ce să demonstraţi ceva. Eu, da. Pentru mine totul e... e un test.

Expresia lui Julian se schimbase; se uita la ea în lumina lunii, cu buzele arcuite uşor întredeschise. Mâinile lui s-au ridicat uşor pe braţele ei. L neon parcă sunt un zmeu, s-a gândit ea, iar Julian este cel care mă înalţă-plutesc deasupra pământului şi el mă ţine ancorată le pământ. Fără el m-aş pierde în nori.

A ridicat capul spre el. Îi simţea respiraţia pe faţă. Era ceva în ochii lui, ca şi cum s-ar fi ivit acolo ceva, nu ca o crăpătură în perete, mai degrabă ca o uşă care se deschidea larg şi prin care se vedea lumina.

— Eu nu te testez, Emma, i-a spus. Mie mi-ai dovedit deja totul.

Emma simţea o dorinţă nebună să-l ia în braţe, să facă ceva, ceva, să-i strivească mâinile în mâinile ei, să-l îmbrăţişeze, să facă ceva să-i doară pe amândoi, să simtă amândoi aceeaşi disperare. Nu putea să înţeleagă sentimentul pe care îl avea şi asta o îngrozea.

A făcut o mişcare şi s-a desprins uşor din mâinile lui.

— Ar trebui să ne întoarcem la Mark şi Cristina, a murmurat ea. A trecut ceva timp.

S-a întors să plece, dar nu înainte de a observa expresia de pe chipul lui, deodată întunecat, de parcă s-ar fi trântit o uşă. A simţit un gol în stomac, certitudinea fermă că oricâţi demoni a ucis în noaptea aceea, curajul o lăsase exact când avea mai multă nevoie de el.

Când au ajuns în faţa restaurantului, i-au găsit pe Mark şi Cristina aşezaţi la o masă de picnic plină de cutii cu cartofi prăjiţi, baghete cu unt, scoici şi taco de peşte. Cristina ţinea în mână o cutie cu suc de lămâie şi zâmbea la ce îi spunea Mark.

Vântul oceanului îi zvântase părul lui Mark. Îi sufla drept în faţă, parcă subliniind cât de bine seamănă cu un elf şi cât de puţin cu un nefilim.

— Mark îmi povestea lupta voastră de la punctul de convergenţă, a spus Cristina când Emma s-a aşezat la masă şi a întins mâna să ia un cartof.

Julian s-a aşezat şi el şi a luat o sticlă de suc.

Emma s-a lansat în povestirea propriei sale versiuni asupra evenimentelor, pornind de la descoperirea peşterii şi a portmoneului, până la apariţia demonilor mantizi.

— Au distrus motocicleta lui Mark ca să nu putem pleca, a spus ea.

Mark avea un aer sumbru.

— Armăsarul tău nu mai e, pare-mi-se, i-a spus Emma. Îţi vor da altul?

— Nu prea cred, a spus Mark. Neamul elfilor nu e aşa de generos.

Julian s-a uitat la Emma cu sprâncenele ridicate.

— Pare-mi-se? A făcut el.

— Nu pot să mă abţin, a ridicat ea din umeri. E contagios.

Cristina a întins mâna.

— Să vedem ce-ai găsit, a spus ea. Dacă tot ai sacrificat atâtea pentru asta.

Emma a scos portmoneul din piele şi i l-a întins. Apoi a scos telefonul şi le-a arătat fotografiile făcute în peşteră şi inscripţiile ciudate de pe pereţi.
— Putem să le traducem pe cele din greacă şi latină, le-a explicat Emma. Dar vom avea nevoie să răscolim toată biblioteca pentru a descifra celelalte limbaje.
— Stanley Wells, a spus Julian, uitându-se la portmoneul ars pe jumătate. Numele mi se pare cunoscut.
— Când ajungem acasă, Ty şi Livvy or să afle cine e, a zis Emma. Şi putem să aflăm şi adresa lui, să vedem dacă nu găsim ceva acasă la el. Să ne dăm seama de ce a fost ales el pentru acest sacrificiu.
— Poate îi iau la întâmplare, a spus Julian.
— Nu îi iau la întâmplare, a comentat Mark.
Toată lumea a tăcut; Julian a rămas cu sticla de suc în aer.
— Cum? A făcut Emma.
— Nu oricine este un subiect potrivit pentru un sacrificiu de invocare, a spus Mark. Nu poate fi luat la întâmplare.
— V-au învăţat multe despre magia neagră în Vânătoarea Sălbatică? A întrebat Julian.
— Vânătoarea Sălbatică este magie neagră, a răspuns Mark. Am recunoscut cercul din peşteră. A bătut uşor cu degetele în telefonul Emmei. E un cerc de sacrificiu. Asta e necromanţie. Puterea morţii este folosită într-un anumit scop.
O clipă nu a mai spus nimeni vreun cuvânt. Vântul rece al oceanului îi zbârlea Emmei părul umed.
— Demonii mantizi erau gardieni, a spus ea în cele din urmă. Necromantul ăsta, indiferent cine e, nu vrea să afle nimeni de camera lui ritualică.
— Pentru că el are nevoie de ea, a spus Julian.
— Ar putea fi şi o ea, a zis Emma. Nu numai bărbaţii pot ajunge criminali magico-psihopaţi în serie.
— Normal, a spus Julian. În orice caz, în apropierea oraşului nu mai există o linie de convergenţă ca asta. Necromanţia făcută la o linie energetică probabil că apare pe harta lui Magnus, dar dacă a fost făcută la o convergenţă de linii?
— Atunci s-ar putea foarte bine să fie ascunsă de ochii nefilimilor, a spus Mark. Criminalul ar putea să facă aceste ucideri ritualice la punctul de convergenţă...
— După care să abandoneze cadavrele la liniile energetice? A completat Cristina. Dar de ce? De ce nu le lasă în peşteră?
— Poate pentru că vrea ca aceste cadavre să fie găsite, a spus Mark. În fond, inscripţiile de pe cadavre sunt de fapt cuvinte. Poate e un mesaj. Un mesaj pe care vrea să-l transmită.
— Atunci de ce nu scrie mesajul într-o limbă pe care s-o ştim şi noi? A mormăit Emma.
— Poate că mesajul nu e pentru noi, a răspuns Mark.
— Va trebui să supraveghem convergenţa, a spus Cristina. Cineva va trebui s-o monitorizeze. Alta nu mai e, deci la un moment dat criminalul o să se întoarcă acolo.
— De acord, a spus Julian. Trebuie să instalăm un dispozitiv de supraveghere acolo. Ceva care să ne avertizeze.
— Mâine, în timpul zilei, a sugerat Emma. Demonii mantizi ar trebui să fie atunci inactivi...
Julian a început să râdă.
— Ştii ce avem mâine? Testarea.

Diana avea obligaţia să-i testeze de două ori pe an la anumite materii mai importante, de la desenarea de rune la antrenament şi limbaje, iar rezultatele trebuiau prezentate Conclavului.

A urmat un cor de proteste. Julian a ridicat mâinile în sus.

— O să-i trimit un SMS Dianei, a spus el. Dar dacă nu dăm testarea, Conclavul o să devină suspicios.

Mark a spus ceva de nereprodus despre ce ar putea face Conclavul cu suspiciunile lui.

— Nu cred că ştiu cuvântul ăsta, a spus Cristina, amuzată.

— Nici eu nu cred că îl ştiam, a adăugat Emma. Şi ştiu destule cuvinte urâte.

Mark s-a lăsat pe spătarul scaunului cu un început de zâmbet, apoi brusc i s-a tăiat respiraţia. Şi-a tras puţin tricoul la gât şi s-a uitat la rana din piept.

Julian a lăsat sticla jos.

— Dă-mi voie să mă uit şi eu.

Mark a lăsat tricoul la loc.

— Nu poţi face nimic. O să se vindece.

— E o rană provocată de demoni, a insistat Julian. Dă-mi voie să mă uit.

Mark s-a uitat la el surprins. Valurile oceanului se auzeau liniştitor, în faţa restaurantului nu mai era nimeni în afară de ei, celelalte mese se goliseră. Mark nu mai auzise niciodată tonul acesta al lui Julian, s-a gândit Emma, tonul care nu admitea niciun refuz, tonul unui bărbat matur. Genul de bărbat pe care îl asculţi.

Mark a ridicat tricoul. Tăietura zimţată îi cresta tot pieptul. Nu mai sângera, dar vederea acelei răni urâte a făcut-o pe Emma să strângă din dinţi.

— Lasă-mă să... a început Julian.

Mark s-a ridicat brusc de la masă.

— Sunt bine, a spus el. N-am nevoie de magia ta vindecătoare. N-am nevoie de runele tale ca să fiu în siguranţă.

Şi-a dus mâna la umăr, unde apăruse o pată întunecată, ca un fluture: o rună permanentă de protecţie.

— Am asta de la zece ani, a explicat el. O aveam deja când m-au luat, când m-au distrus şi m-au făcut unul de-ai lor. Nu m-a ajutat cu nimic. Runele îngerului sunt minciuni aruncate printre dinţii cerului.

În ochii lui Julian s-a văzut suferinţa.

— Nu sunt perfecte, a spus el. Nimic nu e perfect. Dar ajută. Pur şi simplu nu vreau să văd că suferi.

— Mark, a intervenit Cristina încet.

Dar Mark nu mai era acolo, era undeva unde vocile lor nu puteau să ajungă. Stătea în picioare cu ochii scăpărători, strângându-şi pumnii şi desfăcându-i mereu. A ridicat încet mâna şi a prins marginea tricoului. A tras de ea şi l-a scos peste cap. L-a aruncat pe jos, în nisip. Emma i-a văzut pielea palã, mult mai deschisă la culoare decât a ei, pieptul tare şi talia îngustă, totul acoperit cu urme fine de cicatrice. Apoi Mark s-a răsucit.

Tot spatele lui era acoperit cu rune, de la baza gâtului până în talie. Dar nu erau Peceţile obişnuite ale vânătorilor de umbre, care din semnele negre iniţial deveneau în timp linii albe. Acestea erau ieşite în afară, groase şi palide.

Julian se albise în jurul gurii.

— Ce...

— Când am ajuns prima oară în Regatul Elfilor, şi-au bătut joc de mine pentru că am sânge de nefilim, a spus Mark. Cei de la Curtea Elfilor

întunericului mi-au luat stela şi au distrus-o, spunând că nu e decât un băţ jigărit. Şi când am încercat să mă lupt cu ei ca să mi-o dea înapoi, mi-au făcut cu cuţite runele îngerului. După asta nu m-am mai certat cu ei pentru vânătorii de umbre. Şi am jurat ca nicio rună să nu-mi mai atingă vreodată pielea.

S-a aplecat şi şi-a luat de jos tricoul ud şi plin de sânge şi s-a uitat la ei; furia dispăruse şi arăta din nou vulnerabil.

— Poate că încă mai pot fi vindecate, a spus Emma. Fraţii Tăcuţi...

— Nu vreau să fie vindecate, a spus Mark. Le păstrez ca amintire.

Julian s-a ridicat de la masă.

— Să-ţi aminteşti, ce?

— Să nu am încredere în nimeni, a spus Mark.

Cristina s-a uitat la Emma pe lângă cei doi băieţi. Pe chipul ei se citea o tristeţe sfâşietoare.

— Îmi pare rău că nu te-a ajutat runa de protecţie, a spus Julian şi vocea lui era caldă şi plină de afecţiune, iar Emma nu-şi dorise niciodată mai mult ca acum să-l ia în braţe, aşa cum stătea în faţa fratelui său, scăldat de lumina argintie a lunii, cu toată inima în ochii lui.

Părul îi era încurcat, buclele lui castanii alcătuiau semne de întrebare pe frunte.

— Dar mai există şi alte tipuri de protecţie. Familia te protejează. Noi te vom proteja întotdeauna, Mark. Nu îi vom lăsa să te ia înapoi.

Mark a zâmbit cu un zâmbet ciudat şi trist.

— Ştiu, a spus el. Frăţiorul meu cel bun. Ştiu.

10
Şi era o copilă

— Am terminat, a spus Diana şi şi-a aruncat rucsacul pe un dulap din bucătărie, de care acesta s-a lovit cu zgomot.

Emma a ridicat capul. Era lângă fereastră, cu Cristina, verificându-şi bandajele de la mâini. Runele vindecătoare făcute de Julian îi închiseseră aproape toate rănile, dar arsurile de limfă demonică pe care încă le mai avea o usturau.

Livvy, Dru şi Tavvy se înghesuiau la masă, certându-se pe o cană cu lapte cu ciocolată. Ty citea cu căştile pe urechi, calm, în lumea lui. Julian era la aragaz, făcând pâine prăjită, şuncă şi ouă – puţin mai arse, aşa cum îi plăceau lui Dru.

Diana s-a dus la chiuvetă şi s-a spălat pe mâini. Era în blugi şi tricou, iar hainele îi erau pline de praf şi faţa murdară. Părul era prins la spate, în coc.

— L-ai montat? A întrebat-o Emma. Monitorul de la convergenţă?

Diana a dat din cap şi a luat un prosop ca să-şi şteargă mâinile.

— Mi-a trimis Julian mesaj. Credeaţi c-o să scăpaţi de testarea Conclavului?

S-au auzit o mulţime de gemete.

— Nu credeam, a spus Emma. Poate doar speram.

— În fine, am făcut-o eu, a spus Diana. Dacă intră sau iese cineva din peştera aia, telefonul de la Institut o să sune.

— Şi dacă nu suntem acasă? A întrebat Julian.

— Mesaje, a spus Diana, întorcându-se cu spatele la chiuvetă. O să vină un mesaj pe telefonul lui Julian, al Emmei şi al meu.

— Nu şi la Arthur? A întrebat Cristina. El nu are telefon?

Nu avea, din câte ştia Emma, dar Diana nu a răspuns.

— Mai e ceva, a spus ea. Demonii mantizi păzesc noaptea convergenţa, dar, cum ştiţi şi voi, ziua ei nu sunt activi. Nu suportă lumina soarelui.

— Chiar mă mir, a făcut Emma. Mi se pare ciudat ca individul care face toate chestiile astea să lase convergenţa nesupravegheată în timpul zilei.

— E normal să te miri, a spus Diana.

Vocea ei era neutră; Emma încerca să descopere pe faţa ei vreun semn, să îşi dea seama dacă mai e supărată, dar fără rezultat.

— Ziua, intrarea în peşteră se sigilează automat. Am văzut că la răsăritul soarelui a dispărut. Asta nu m-a deranjat la montarea runelor de monitorizare şi a protecţiilor, fiindcă le-am montat afară – cât timp e soarele sus, nu intră nimeni în convergenţa aia.

— Toate crimele au avut loc noaptea, la fel şi abandonarea cadavrelor, a spus Livvy. Poate totuşi e demon cel care face toate astea.

Diana a oftat.

— Nu ştim nimic. Pentru numele îngerului, am nevoie de cafea.

Cristina s-a grăbit să-i aducă o cană, în timp ce Diana se scutura de praf, încruntată.

— Te-a ajutat Malcolm la montat? A întrebat-o Julian.

Diana a luat bucuroasă cana de cafea şi a zâmbit.

— Pe voi nu trebuie să vă intereseze decât că s-a rezolvat, a răspuns ea. Azi aveţi testare, aşa că după ce mâncaţi ne vedem în clasă.

A plecat, luând cu ea cafeaua şi rucsacul. Dru avea o mină sumbră.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să mergem la oră, a protestat ea.

Era îmbrăcată în blugi şi cu un tricou pe care era imprimată o faţă care ţipă, iar deasupra scria DR. TERROR'S HOUSE OF HORRORS[2].

— Suntem în mijlocul unei investigaţii, a spus Livvy. N-ar trebui să dăm teste.

— E o insultă, a adăugat Ty. Eu mă simt insultat.

Îşi scosese căştile, dar ţinea mâna sub masă. Se auzea ţăcănitul pixului retractabil – aşa făcea mereu înainte ca Julian să-i meşteşugească obiectele acelea care îl ajutau să se concentreze, dar chiar şi după ce i le-a dat mai făcea aşa când era neliniştit.

Pe fondul nemulţumirilor generale, telefonul Emmei a ţârâit. Ea s-a uitat la ecran: CAMERON ASHDOWN.

Julian i-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a întors la aragaz să amestece ouăle. Avea pantalonii de la echipament, un tricou rupt şi şorţul de bucătărie, o combinaţie care altă dată ar fi făcut-o pe Emma să-l ironizeze. Acum însă s-a apropiat de fereastră şi a răspuns la telefon.

— Cam? Care-i treaba?

Livvy s-a uitat la ea şi apoi şi-a dat ochii peste cap, după care a început să încarce farfuriile cu mâncare. Ceilalţi copii încă se mai certau, deşi în final Tavvy câştigase cana cu ciocolată cu lapte.

— Nu te-am sunat ca să-ţi cer să ne împăcăm, dacă asta ai crezut, a spus Cameron.

Ea îl şi vedea la telefon, încruntat, cu părul lui roşu ciufulit şi dezordonat, ca în fiecare dimineaţă.

— Uau, a făcut Emma. Bună dimineaţa şi ţie.

— Hoţul de lapte, i-a spus Dru lui Tavvy şi i-a pus pe cap o bucăţică de pâine

---

2 Casa Groazei a doctorului Teroare, film horror britanic din 1965, regizat de Freddie Francis

prăjită.
Emma nu s-a putut abţine să nu zâmbească.
— Am fost la Piaţa Umbrelor, a spus Cam. Ieri.
— Nu mai spune! Să-ţi fie ruşine.
— Am auzit nişte bârfe pe la standul lui Johnny Rook, a spus el. Despre tine. Zicea că v-aţi certat acum câteva zile. Cameron a coborât vocea. N-ar trebui să te vezi cu el în afara pieţei, Em.
Emma s-a rezemat de perete. Cristina s-a uitat la ea cu înţeles, după care s-a aşezat la Masă alături de ceilalţi; imediat toată lumea a început să ungă pâinea prăjită cu unt şi să-şi mănânce ouăle.
— Ştiu, ştiu, Johnny Rook e un infractor care comite fărădelegi. Mi s-a mai făcut deja morala asta.
Cam părea puţin dezumflat.
— Altcineva spunea că ţi-ai băgat nasul unde nu-ţi fierbe oala. Şi că dacă o să mai faci asta, o s-o păţeşti. Nu de la ăsta care mi-a zis... l-am scuturat niţel şi mi-a zis că altcineva ar putea să-ţi facă rău. C-a auzit nişte chestii. În ce te-ai băgat, Emma?
Julian era tot la aragaz; Emma îşi dădea seama după încordarea umerilor lui că ascultă convorbirea.
— Păi, ar putea fi multe chestii.
Cameron a oftat.
— Bine, ia-o tu în râs. Îmi fac griji pentru tine. Fii prudentă.
— Întotdeauna sunt prudentă, a spus ea şi a închis.
Fără să spună un cuvânt, Julian i-a întins o farfurie cu ouă. Emma a luat-o, conştientă că toată lumea se uită la ea. Şi-a pus farfuria pe masă, s-a aşezat pe scaun şi a început să răscolească ouăle cu furculiţa.
— OK, a spus Livvy. Dacă nu întreabă nimeni, întreb eu. Despre ce-a fost vorba?
Emma a ridicat capul, gata să dea un răspuns enervat, dar cuvintele i s-au oprit în gât.
În uşă apăruse Mark. Tensiunea altercaţiei din bibliotecă părea să se instaleze din nou şi în bucătărie se lăsase o tăcere apăsătoare. Toţi copiii se uitau la fratele lor cu ochii mari; Cristina se uita fix în cana cu cafea.
Mark părea... normal. Avea pe el un tricou albastru, curat, la baza gâtului, şi nişte jeanşi negri, chiar pe măsura lui. La brâu avea centura, dar nu era nicio armă în ea. Oricum, era clar o centură de vânători de umbre, cu pielea marcată de runele puterii şi preciziei angelice. Avea şi brăţări late la încheieturi, pentru protecţie.
Se holbau toţi la el; Julian rămăsese cu spatula în aer. Mark şi-a îndreptat umerii şi o clipă Emma a crezut că o să facă iar una dintre plecăciunile alea ale lui, aşa cum făcuse şi aseară. Dar, în loc de asta, a vorbit.
— Îmi cer iertare pentru seara trecută, a început el. N-ar fi trebuit să dau vina pe voi, familia mea. Politicile Conclavului sunt complicate şi de multe ori ascunse, dar asta nu e vina voastră. Aş dori, cu permisiunea voastră, s-o iau de la capăt şi să mă prezint.
— Dar ştim cine eşti, a spus Ty.
Livvy s-a aplecat spre el şi i-a spus ceva la ureche, mângâindu-l uşor pe umăr. Ty s-a uitat iar la Mark, la fel de mirat, dar şi curios.
Mark a făcut un pas în faţă.
— Eu sunt Mark Anthony Blacktborn, a spus el. Provin dintr-un lung şir de mândri vânători de umbre. Am servit în Vânătoarea Sălbatică ani pe care nu-i pot număra. Am călărit prin aer, pe un cal alb făcut din fum, am adunat

trupurile morţilor şi le-am adus în Regatul Elfilor, ca oasele şi pielea lor să hrănească pământul sălbatic. Nu m-am simţit niciodată vinovat pentru asta, deşi poate ar fi trebuit. A desfăcut mâinile pe care până atunci le ţinuse la spate şi a adăugat: Nu ştiu cărui tărâm aparţin. Dar dacă îmi permiteţi, aş putea încerca să fac şi eu parte din tărâmul vostru.

A fost un moment de linişte. Copiii îl priveau fix de la masă, Emma rămăsese cu lingura în mână, ţinându-şi respiraţia. Mark s-a uitat la Jules.

Julian şi-a frecat ceafa.

— De ce nu stai jos, Mark, a spus el, puţin răguşit. O să-ţi fac şi ţie nişte ouă.

Mark nu a mai spus nimic la masă, cât timp Julian, Emma şi Cristina le povesteau celorlalţi ce descoperiseră cu o seară în urmă. Emma nu a dat prea multe detalii despre lupta cu demonii; nu voia ca Tavvy să aibă coşmaruri.

I-au arătat lui Ty portmoneul lui Stanley Wells, iar Ty părea încântat că are în mână o probă. A promis că după testare va face investigaţii complete asupra nefericitului Stanley. Cum Mark nu trebuia să dea test, Julian l-a întrebat dacă vrea să stea cu Tavvy în bibliotecă.

— N-o să-l dau de mâncare unui copac, aşa cum se face la Curtea Efilor întunericului cu copiii neascultători, a promis el.

— Asta e o uşurare, a spus sec Julian.

Mark s-a aplecat spre Tavvy, care îl privea cu ochi scânteietori.

— Vino cu mine, micuţule, i-a spus el. Sunt în bibliotecă nişte cărţi pe care îmi amintesc că în copilărie le iubeam. Aş putea să ţi le arăt.

Tavvy a dat din cap şi i-a întins mâna lui Mark, absolut încrezător. Prin ochii acestuia a trecut o scânteie, semnul unei emoţii. A ieşit din camera împreună cu Tavvy, fără sa mai spună ceva.

Emma se gândea mereu la avertismentul lui Cameron, şi cât au stat la masă, şi cât au făcut ordine la bucătărie, şi când au intrat cu toţii în clasă, unde Diana îi aştepta cu un teanc gros de hârtii în braţe. Nu-şi putea scoate din cap cuvintele lui şi din cauza asta a obţinut un punctaj penibil la limbi şi la memorarea diverselor clase de demoni şi repudiaţi. L-a încurcat pe Azazel cu Asmodeus, limbajul purgatic cu cel chtonian, iar în loc de nixie a scris pixie. Diana s-a uitat urât la ea în timp ce-i corecta lucrarea cu un ditamai pixul roşu.

Ceilalţi au obţinut note bune, doar Julian a dat câteva răspunsuri greşite, dar Emma bănuia că intenţionat a făcut aşa, ca să nu se simtă ea prost.

S-a simţit uşurată când au terminat probele scrise şi orale. Au făcut o pauză de masă, după care au trecut în sala de antrenament. Diana o pregătise deja. Erau acolo ţinte pentru aruncarea cuţitelor, săbii de diferite dimensiuni şi în mijlocul sălii un manechin mare de antrenament. Corpul era din lemn, cu mai multe braţe care puteau fi poziţionate diferit şi un cap dintr-un sac umplut cu paie, care îl făcea să arate ca o sperietoare de ciori.

În jurul manechinului era trasat un cerc de pudră albă şi neagră – sare de stâncă amestecată cu cenuşă.

— Atacaţi de la distanţă, cu atenţie şi precizie, le-a spus Diana. Dacă atingeţi cercul de cenuşă, aţi pierdut proba.

S-a dus către cutia neagră de pe podea şi a apăsat un buton. Era un aparat de radio. Camera s-a umplut de zgomote puternice şi discordante. Ziceai că fusese înregistrată o mulţime de oameni în acţiune, ţipând, urlând şi spărgând geamuri.

Livvy părea îngrozită. Ty a strâns din ochi şi şi-a pus repede căştile.

— Distragerea atenţiei, a spus Diana cu voce tare. Trebuie să lucraţi fără

să...
Până să termine, s-a auzit o bătaie în uşă: era Mark, care părea puţin intimidat.
— Tavvy e ocupat cu cărţile lui, i-a spus el Dianei, care dăduse mai încet volumul la radio, şi tu m-ai întrebat dacă nu vreau să vin şi eu la partea aceasta de testare. M-am gândit că ar fi bine să răspund dorinţei tale.
— Dar Mark nu trebuie să fie testat, a obiectat Julian. Nici nu poţi să raportezi Conclavului scorul obţinut de el.
— Nici scorul obţinut de Cristina nu îl raportez Conclavului, a spus Diana. Şi totuşi participă şi ea. Vreau să văd cum lucraţi împreună. Dacă va fi vreodată nevoie să acţionaţi ca o echipă, ar fi bine să vă cunoaşteţi nivelul de pregătire.
— Eu pot să lupt, a spus Mark.
Nu a spus nimic despre noaptea precedentă, despre faptul că ţinuse piept demonilor mantizi singur, fără să aibă vreo rună de protecţie.
— Vânătorii sălbatici sunt războinici.
— Da, dar ei luptă altfel decât vânătorii de umbre, a spus Diana, arătând cu un gest sala de antrenament, pumnalele sunt inscripţionate cu rune, săbiile din adamas. Acestea sunt armele oamenilor tăi. S-a întors spre ceilalţi: Fiecare dintre voi trebuie să-şi aleagă o armă.
Mark nu a părut prea încântat de asta, dar nu a spus nimic. Nici nu a făcut vreo mişcare când ceilalţi s-au împrăştiat – Emma şi-a luat Cortana, Cristina şi-a luat cuţitele pliabile, Livvy şi-a luat sabia şi Dru a ales un pumnal lung şi subţire. Julian a luat o pereche de chakhram, nişte stele ascuţite de metal cu care se aruncă.
Ty stătea deoparte. Emma era curioasă dacă Diana observase că Livvy i-a ales un pumnal, pe care i l-a pus în mână. Emma îl mai văzuse pe Ty aruncând cuţite, se pricepea la asta, uneori arunca excelent, dar numai când avea el chef. Când nu avea, nu puteai să-l convingi cu nimic.
— Julian, a spus Diana, dând din nou drumul la muzică. Eşti primul.
Julian a făcut un pas în spate şi a aruncat; stelele au zburat învârtindu-se din mâna lui, ca nişte cercuri de lumină. Una a izbit manechinul în braţul drept, cealaltă în braţul stâng, după care s-au înfipt în perete.
— Ţinta ta nu a murit, a observat Diana. A rămas doar fără braţe.
— Exact, a spus Julian. Ca să o pot interoga. Pe ea sau pe el, dacă e demon, mă rog.
— Foarte strategic.
Diana a încercat să-şi ascundă zâmbetul în timp ce nota în catalog. Apoi a luat braţele manechinului şi le-a montat la loc.
— Livvy?
Livvy a izbit manechinul cu sabia fără să atingă cercul de cenuşă. Dru a reuşit o lovitură destul de bună cu pumnalul ei. Cristina şi-a desfăcut cuţitele, le-a aruncat, iar acestea s-au înfipt în capul manechinului, exact în locul unde ar fi fost ochii.
— Oribil, a făcut Livvy admirativ. Îmi place!
Cristina şi-a recuperat cuţitele şi i-a făcut cu ochiul Emmei, care se urcase pe scara de frânghie până la jumătate, cu Cortana în mână.
— Emma? A rostit mirată Diana, ridicând capul. Ce faci?
Emma s-a aruncat de pe scară. Nu era furia aceea rece a bătăliei, dar momentul de cădere liberă era o plăcere pură, care reuşea să-i scoată în sfârşit din minte iritarea pricinuită de avertismentul lui Cameron. A aterizat peste manechin, cu picioarele pe umerii lui, şi a înfipt adânc Cortana în

trunchi. Apoi a făcut un salt pe spate şi a aterizat pe podea, la câţiva centimetri de cercul de cenuşă.

— Asta doar ca să te dai mare, a spus Diana, dar zâmbea în timp ce îşi nota. Apoi a ridicat privirea. Tiberius?

Ty a făcut un pas spre cerc. Culoarea albă a căştilor contrasta puternic cu părul lui negru. Era înalt cât manechinul, a sesizat Emma, uimită. De multe ori se gândea la el ca la un copil. Dar nu mai era copil – avea cincisprezece ani, era mai mare decât fuseseră ea şi Julian când avuseseră ceremonia parabatai. Faţa lui nu mai era copilăroasă. Trăsăturile lui erau acum ferme.

Ty a ridicat cuţitul.

— Tiberius, s-a auzit o voce din cadrul uşii. Scoate-ţi căştile de la urechi.

Era unchiul Arthur. Toată lumea s-a uitat uluită la el: Arthur cobora rareori din mansarda lui, iar când o făcea, evita să vorbească sau să mănânce cu ei, de fapt, evita orice fel de contact cu cineva. Era ciudat să-l vezi aşa, ca o fantomă cenuşie: robă gri, barbă gri, pantaloni gri, uzaţi.

— Poluarea tehnologiei mundane e peste tot, a spus el. În telefoanele pe care le purtaţi la voi. În maşini – la Institutul din Londra nu aveam maşini. În computerul ăla de care voi credeţi că nu ştiu nimic.

O expresie ciudată de furie i-a apărut pe faţă.

— N-o să poţi intra în luptă cu căşti la urechi.

Pronunţase cuvântul de parcă s-ar fi referit la ceva otrăvitor.

Diana a închis ochii.

— Ty, a spus ea. Scoate-le.

Ty şi-a agăţat căştile pe după gât. A început să clipească des din ochi auzind vacarmul de sunete care venea de la radio.

— Atunci nu am să pot să arunc.

— Atunci pici examenul, a spus Arthur. Trebuie să fim corecţi.

— Dacă nu-l laşi să-şi pună căştile, n-o să fie corect, a spus Emma.

— Asta e testul. Toată lumea trebuie să-l dea, a spus Diana. O bătălie nu se desfăşoară întotdeauna în condiţii optime. Acolo e zgomot, sânge, lucruri care îţi distrag atenţia...

— Eu nu voi intra în luptă, i-a tăiat-o Ty. Nu vreau să fiu genul ăsta de vânător de umbre.

— Tiberius, a spus Arthur cu severitate. Fă ce ţi se cere.

Faţa lui Ty s-a încordat. A ridicat cuţitul şi l-a aruncat, cu o mişcare intenţionat nepotrivită, dar cu mare forţă. Cuţitul a lovit radioul negru de plastic, care s-a împrăştiat în milioane de bucăţele.

S-a făcut linişte.

Ty şi-a privit mâna; sângera. O bucată din radioul spart sărise şi îi înţepase pielea. S-a strâmbat şi s-a dus lângă una dintre coloane. Livvy se uita la el îndurerată; Julian a dat să se ducă după el, dar Emma l-a prins de mână.

— Nu te duce, i-a spus ea. Lasă-l puţin singur.

— E rândul meu, a spus Mark.

Diana s-a întors spre el, surprinsă. El deja se îndrepta spre manechin. S-a dus chiar lângă el, călcând în picioare sarea şi cenuşa de pe podea.

— Mark, a spus Diana, nu ai voie să...

El a smuls manechinul din podea şi i-a rupt capul. Paiele au căzut pe el ca o ploaie. A aruncat capul, a luat mâinile manechinului şi le-a frânt. S-a dat un pas în spate, a pus un picior pe trunchiul manechinului şi a împins cu putere până când l-a spart.

Ar fi fost chiar amuzant, s-a gândit Emma, dacă nu ar fi avut faţa aia.

— Astea sunt armele poporului meu, a spus el, ridicând mâinile.

O rană mai veche de pe mâna dreaptă se redeschisese şi acum sângera.

— Nu trebuia să atingi cercul, a spus Diana. Astea sunt regulile, nu eu le-am inventat, Conclavul...

— Lex malla, lex mila, a spus Mark cu răceală şi s-a îndepărtat de manechin.

Emma l-a auzit pe Arthur icnind la deviza familiei Blackthorn. S-a întors fără să spună un cuvânt şi a ieşit din sală.

Julian l-a urmărit cu ochii pe Mark, care se dusese lângă Ty şi se rezemase de stâlpul lângă care stătea fratele lui.

Ty, care îşi ţinea mâna dreaptă, rănită, cu cea stângă, uitându-se la ea cu fălcile strânse, a ridicat capul uimit.

— Mark?

Mark i-a atins uşor mâna, iar Ty nu şi-a retras-o. Amândoi aveau degetele acelea lungi, delicate, cu oase subţiri şi puternice, specifice familiei Blackthorn.

Încet, furia de pe chipul lui Ty a început să se şteargă. Acum se uita în sus la fratele său, de parcă ar fi putut găsi pe faţa acestuia răspunsul la o întrebare pe care Emma nu o putea ghici.

Şi-a amintit ce spusese Ty despre fratele lui în bibliotecă.

Nu e vina lui că nu înţelege totul. Sau că toate astea sunt prea mult pentru el. Nu e vina lui.

— Acum suntem amândoi răniţi la mână, a spus Mark.

— Julian, a spus Diana. Trebuie să vorbim despre Ty.

Julian stătea nemişcat în picioare, în faţa biroului ei. Se uita peste capul Dianei, pe fereastra uriaşă din spatele ei, la şoseaua şi la plaja de jos, la oceanul care pornea de la ţărm.

Avea în minte o imagine foarte clară, deşi nu-şi mai amintea câţi ani avea când se întâmplase. Era pe plajă, desena apusul şi pe surferii care pluteau pe apă. Era un desen fără pretenţii, făcut de plăcere, nu cu dorinţa de a surprinde exact esenţa imaginii. Era şi Ty cu el, se juca acolo: construise o mulţime de cuburi micuţe din nisip ud, toate de exact aceeaşi dimensiune şi formă.

Julian se uitase la lucrarea lui imprecisă şi dezordonată, se uitase la rândurile perfecte construite de Ty şi se gândise: amândoi privim aceeaşi lume, dar în mod diferit. Ty simte aceeaşi bucurie ca şi mine, bucuria creaţiei. Avem aceleaşi sentimente, numai că forma pe care o îmbracă acestea e diferită.

— A fost vina lui Arthur, a spus Julian. Nu ştiu... nu înţeleg de ce a făcut asta.

Ştia că i se simte tulburarea în voce. Nu putea să se ascundă. De obicei, când Arthur avea o zi proastă, ura şi furia lui erau îndreptate către interior, către el însuşi. Nici nu şi-ar fi imaginat că unchiul lui ştie că Ty are căşti, nu ar fi crezut că Arthur acorda copiilor suficientă atenţie cât să observe astfel de lucruri, să-l observe pe Ty, mai ales.

— Nu ştiu de ce s-a purtat aşa cu Ty.

— De multe ori ne purtăm cu cea mai mare cruzime exact cu persoanele care ne amintesc de noi înşine.

— Ty nu e ca Arthur, a spus Julian, puţin iritat. Şi nu trebuie să plătească el pentru ce face Arthur. Ar trebui să-l laşi să mai dea o dată testul, cu căştile.

— Nu e nevoie, a spus Diana. Eu ştiu ce poate să facă Ty, punctajul lui o să-i reflecte posibilităţile. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu Conclavul.

Julian s-a uitat la ea, mirat.

— Dacă nu e vorba despre punctajul lui Ty, atunci de ce m-ai chemat?
— Ai auzit şi tu ce a spus Ty acolo. Că nu vrea să fie genul ăla de vânător de umbre. Vrea să se ducă la Şcoala de Solomonie. De asta nu vrea să fie parabatai cu Livvy. Şi ştii că el ar face aproape orice pentru ea.
Ty şi Livvy erau acum în sala cu computerul şi încercau să afle tot ce se putea despre Stanley Wells. Ty părea că uitase de furia pe care i-o provocase incidentul de la testare, ba chiar zâmbise după ce Mark discutase cu el.
Julian se întreba dacă e rău că simte gelozia asta iraţională fiindcă Mark, reapărut în viaţa lor abia cu o zi în urmă, reuşise să vorbească cu fratele lui mai mic aşa cum el nu reuşise vreodată. Julian îl iubea pe Ty mai mult decât îşi iubea viaţa, cu toate astea nu se gândise niciodată să-i spună acestuia, cu atâta simplitate elegantă, ceva de genul acum suntem amândoi răniţi la mână.
— Nu poate să se ducă, a spus Julian. Nu are decât cincisprezece ani. Ceilalţi studenţi au cel puţin optsprezece ani. Acolo se duc absolvenţii Academiei.
— El e la fel de deştept ca un absolvent de Academie, a spus Diana. Ştie la fel de multe ca ei.
S-a aplecat în faţă, cu coatele pe masa de sticlă. În spatele ei se vedea oceanul întins până la orizont. Era după-amiaza târziu şi apa căpătase o nuanţă întunecată, albastru-argintiu. Julian s-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă ar da cu pumnul în masă; avea puterea s-o spargă?
— Nu e vorba despre ce ştie el, a spus Julian, dar s-a oprit.
Se apropiau periculos de mult de subiectul despre care nu vorbeau niciodată: de felul în care Ty era diferit de ceilalţi.
Julian avea de multe ori senzaţia că Conclavul este o umbră întunecată peste viaţa lui. Ei erau vinovaţi de faptul că fratele şi sora lui mai mare fuseseră luaţi de lângă el, erau vinovaţi la fel ca şi neamul spiritelor naturii. Secole la rând, comportamentul vânătorilor de umbre fusese strict reglementat. Spune-i ceva unui mundan despre lumea din umbră şi vei fi pedepsit, dacă nu chiar exilat. Îndrăgosteşte-te de o mundană, sau de parabatai-ul tău, şi ţi se vor scoate toate peceţile protectoare – un proces agonizant, căruia nu-i supravieţuiau mulţi.
Arta lui Julian, interesul tatălui său pentru clasici – toate fuseseră privite cu mare suspiciune. Vânătorii de umbre nu trebuie să aibă astfel de preocupări. Vânătorii de umbre nu sunt artişti. Ei sunt luptători, născuţi şi crescuţi pentru a fi luptători, precum spartanii. Iar originalitatea nu era preţuită deloc.
Gândurile lui Ty, mintea lui frumoasă şi curioasă nu semănau cu ale nimănui. Julian auzise nişte poveşti – rostite în şoaptă, de fapt – despre alţi copii ai vânătorilor de umbre, care gândeau sau simţeau altfel decât ceilalţi. Care aveau dificultăţi de concentrare. Care spuneau că literele se amestecă pe pagină atunci când vor să citească. Care cădeau pradă unor tristeţi adânci, aparent fără motiv, sau unor răbufniri de energie pe care nu le puteau controla.
Dar astea erau doar poveşti spuse în şoaptă, deoarece Conclavul nu voia să admită că există astfel de nefilimi. Aceştia erau „îngropaţi” în sălile Academiei, siliţi să stea departe de ceilalţi vânători de umbre. Trimişi în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, ca nişte secrete ruşinoase care trebuie ascunse. Nu existau cuvinte care să-i descrie pe acei vânători de umbre a căror minte funcţiona diferit, de altfel, nu existau cuvinte care să descrie diferenţele, în general.
Pentru că, dacă ar fi existat aceste cuvinte, s-a gândit Julian, ar fi fost ca şi cum ar fi recunoscut. Iar Conclavul refuza să recunoască anumite lucruri.

— Acolo or să-l facă să creadă că e ceva în neregulă cu el, a spus Julian. Nu e nimic în neregulă cu el.
— Ştiu.
Diana părea mâhnită. Obosită. Julian se întreba unde o fi fost în ziua precedentă, când ei se duseseră la Malcolm. Cine o ajutase să protejeze convergenţa.
— Or să-l forţeze să devină aşa cum cred ei că ar trebui să fie un vânător de umbre. El nu ştie ce-i vor face…
— Pentru că nu i-ai spus, a spus Diana. Dacă el are acum în minte imaginea asta idilică a Şcolii de Solomonie, asta e pentru că voi nu aţi încercat să i-o corectaţi niciodată. Da, acolo e mare severitate. Şi brutalitate. Spune-i asta.
— Vrei să-i spun că e diferit, a zis Julian cu răceală. Nu e prost. Diana. Ştie şi el asta.
— Nu. Diana s-a ridicat în picioare. Vreau să-i spui ce crede Conclavul despre oamenii diferiţi. Despre vânătorii de umbre diferiţi. Cum ar putea să ia o decizie, dacă nu are toate informaţiile?
— E fratele meu mai mic, a izbucnit Julian.
Afară se lăsase ceaţa; o parte din geam căpătase reflexia oglinzii şi Julian se vedea acolo, fragmentat – linia obrazului, falca încleştată, părul încâlcit. Propria lui privire îl speria.
— Mai are trei ani până la absolvire…
Ochii căprui ai Dianei căpătaseră o expresie dură.
— Julian, ştiu că de la zece ani practic tu l-ai crescut. Ştiu că ai impresia că sunt toţi copiii tăi. Şi chiar sunt ai tăi, dar Livvy şi Ty, cel puţin, nu mai sunt copii. Va trebui să nu mai fi aşa de…
— Tu îmi spui mie să fiu mai deschis la minte? Pe bune?
Ea şi-a încleştat fălcile.
— Mergi pe o lamă de cuţit, Julian, cu ceea ce ascunzi tu. Crede-mă. Am umblat şi eu pe lama asta jumătate din viaţa mea. Te obişnuieşti, te obişnuieşti aşa de tare, încât uneori nici nu-ţi dai seama că sângerezi.
— Presupun că nu vrei să fii mai clară de-atât.
— Tu ai secretele tale. Eu le am pe ale mele.
— Nu-mi vine să cred ce aud. Lui Julian îi venea să urle, să dea cu pumnii în pereţi. Nu faci decât să ascunzi secrete. Îţi aduci aminte când te-am întrebat dacă vrei să conduci Institutul? Îţi aduci aminte că mi-ai spus că nu şi să nu te întreb de ce?
Diana a oftat şi şi-a trecut un deget peste spătarul scaunului ei, cu un gest absent.
— Nu te ajută cu nimic dacă te înfurii pe mine, Jules.
— Poate că nu. Dar ăsta e singurul lucru pe care ai fi putut să-l faci ca să mă ajuţi cu adevărat. Şi nu l-ai făcut. Aşa că scuză-mă că acum mă simt complet singur în toată povestea asta. Îl iubesc pe Ty, Doamne, crede-mă, vreau să aibă tot ce-şi doreşte. Dar să zicem că i-aş spune cât de dură este Şcoala de Solomonie şi el tot ar vrea să se ducă. Poţi tu să promiţi că o să fie bine acolo? Poţi tu să juri că el şi Livvy se vor simţi bine separaţi, când ei nu au trăit nici măcar o zi în viaţă despărţiţi? Poţi tu să garantezi asta?
Ea a clătinat din cap. Părea înfrântă, dar Julian nu simţea nicio bucurie a triumfului.
— Ce pot să-ţi spun e că în viaţă nu există garanţii, Julian Blackthorn, dar văd că nu vrei să asculţi nimic din ce-ţi spun despre Ty, a spus ea. Aşa că o să-ţi spun altceva. Cred că eşti cea mai hotărâtă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Cinci ani ai reuşit să te ocupi de toţi şi de toate în casa asta, într-un

mod pe care nu l-aş fi crezut posibil. S-a uitat drept în ochii lui: Dar situaţia asta nu poate rămâne aşa la nesfârşit. E ca faliile pământului. Supuse la presiune, faliile se rup şi atunci ce se întâmplă? Ce vei pierde tu – ce vom pierde noi – când se va întâmpla asta?

— Ce e asta? A întrebat Mark, ridicând în aer lemurul de pluş al lui Tavvy – Domnul Limpet – şi ţinându-l delicat de un picior.

Mark stătea pe jos în camera cu computerul, împreună cu Emma, Tavvy şi Dru. Dru ţinea în mână o carte intitulată Dans macabru şi nu îi băga în seamă pe ceilalţi. Tavvy încerca să-l provoace la joacă pe Mark, care avea părul ud şi era desculţ.

Cristina nu revenise încă de la duş, după antrenament. Ty şi Livvy, în schimb, trecuseră deja la treabă – Ty scria, iar Livvy stătea pe birou, lângă tastatură, şi îi spunea ce să facă sau îi dădea sugestii. Se pare că adresa lui Stanley Wells nu figura în nicio evidenţă publică, iar Emma avea bănuiala că ce fac ei la calculator nu e chiar legal.

— Ia, a spus Emma, întinzând mâna spre Mark. Dă-mi-l pe Domnul Limpet.

Era agitată şi neliniştită. Diana îşi luase hârtiile la scurt timp după plecarea lui Arthur şi îl chemase pe Julian în birou. Felul în care Julian îşi trântise echipamentul într-un colţ îi sugera Emmei că nu e prea încântat de întâlnirea asta. Cristina a intrat în cameră, trecându-şi degetele prin părul negru şi ud. Mark, care tocmai i-l întindea Emmei pe Domnul Limpet, a ridicat capul şi... s-a auzit un pârâit. Piciorul lemurului s-a rupt şi jucăria a căzut jos, împrăştiindu-şi umplutura.

— L-ai omorât pe Domnul Limpet, a spus Tavvy.

— Cred că a murit de bătrâneţe, l-a contrazis Emma, luând jucăria de jos. Îl ai de când te-ai născut.

— Sau de o cangrenă, a sugerat Drusilla, ridicând ochii din carte. S-ar putea să fi avut o cangrenă.

— O, nu! A făcut Cristina speriată. Staţi aşa, vin imediat.

— Nu... a început Mark, dar Cristina deja ieşise din cameră.

— Ce prost sunt, a spus el întristat. A întins mâna şi l-a ciufulit încet pe Tavvy. Îmi pare rău, micuţule.

— Aţi găsit adresa lui Wells?

Era Julian, care intrase în cameră.

Livvy a ridicat braţele, triumfătoare.

— Dap. Stă în Hollywood Hills.

— Asta nu e o surpriză, a spus Emma. Toţi bogaţii stau în Hills.

Şi ei îi plăcea zona aceea, cu toate că era foarte scumpă. Îi plăceau aleile acelea şerpuite, abundenţa de flori care se căţărau pe gardurile şi zidurile caselor şi panorama oraşului plin de lumini. Noaptea, adierea vântului avea parfum de flori albe, leandru şi caprifoi, amestecat cu promisiunea deşertului aflat la kilometri distanţă.

— Sunt şaisprezece persoane cu numele Stanley Wells în zona Los Angeles, a spus Ty, răsucindu-se spre ei cu scaunul. Am mai restrâns puţin aria de căutare.

— Bună treabă, l-a lăudat Julian, în timp ce Tavvy se ridicase de jos şi se dusese la el.

— Domnul Limpet a murit, i-a spus el, trăgându-l pe Julian de blugi.

Jules s-a aplecat şi l-a luat în braţe.

— Îmi pare rău, puştiule, a zis Julian, punându-şi bărbia în buclele lui. O să-ţi luăm altă jucărie.

— Sunt un ucigaş, a murmurat Mark întunecat.
— Nu fi aşa dramatic, a şoptit Emma, lovindu-l cu piciorul peste gleznă.
Mark a părut supărat.
— Elfii sunt dramatici. Asta facem noi, dramă.
— Îl iubeam pe Domnul Limpet, a spus Tavvy. Era un lemur bun.
— Mai sunt o mulţime de alte animale bune.
Tiberius îi vorbise sincer; animalele erau unul dintre subiectele lui o preferate, alături de detectivi şi de crime. Tavvy i-a zâmbit cu chipul olin de încredere şi afecţiune.
— Vulpile sunt mai inteligente decât câinii. Răgetul unui leu poate fi auzit de la patruzeci de kilometri distanţă. Pinguinii...
— Şi urşii, a completat Cristina, intrând în cameră cu respiraţia tăiată.
I-a dat lui Tavvy un urs cenuşiu de pluş. El s-a uitat la urs bănuitor.
— A fost al meu când eram mică, a explicat ea.
— Cum îl cheamă? A întrebat-o Tavvy.
— Oso, i-a tăspuns Ctistina şi a tidicat din umeri. Înseamnă „urs” în spaniolă. Nu e un nume prea ingenios.
— Oso.
Tavvy a luat ursul şi a zâmbit cu dinţii lui ştirbi. Julian s-a uitat la Cristina de parcă îi adusese apă în mijlocul deşertului. Emma s-a gândit la ce îi spusese Livvy în sala de antrenament în legătură cu Jules şi Cristina şi a simţit o mică înţepătură în inimă, pe care nu şi-o putea explica.
Livvy continua să turuie veselă cu Julian, legănându-şi picioarele.
— Deci ar trebui să mergem cu toţii, a spus ea. Ty şi cu mine mergem într-o maşină cu Emma şi Mark, tu te duci cu Cristina, iar Diana poate să rămână acasă...
Julian l-a aşezat jos pe frăţiorul lui.
— Bună încercare, a spus el. Numai că asta chiar e o treabă de două persoane. Eu şi Emma intrăm şi ieşim repede, vedem dacă e ceva ciudat la casa aia şi gata.
— Noi nu apucăm niciodată să facem ceva amuzant, a protestat Livvy.
— Eu ar trebui să examinez casă, a spus Ty. Voi aţi putea omite ce e mai important. Toate indiciile.
— Mersi pentru încrederea ta, a replicat sec Julian. Uite, Livs şi Ty-Ty, chiar avem nevoie de voi aici, ca să vă uitaţi pe fotografiile făcute în peştera de la convergenţă. Să vedeţi dacă puteţi identifici limbajele, să le traduceţi...
— Alte traduceri, a spus Livvy. Ce palpitant.
— O să ne distrăm, a intervenit Cristina. Ne facem ciocolată caldă şi lucrăm în bibliotecă.
A zâmbit şi Julian i-a aruncat o altă privire încărcată de recunoştinţă.
— Nu vreau doar să vă ţin ocupaţi, a promis Julian. Dar voi, copii. Chiar puteţi face nişte lucruri pe care noi nu ştim să le facem.
A arătat cu capul spre computer. Livvy s-a îmbujorat şi Ty a părui încântat.
Mark, însă, nu.
— Eu trebuie să vin cu voi, i-a spus el lui Jules. Ambele Curţi doresc ca eu să iau parte la investigaţie. Să vă însoţesc.
Julian a clătinat din cap.
— Nu în seara asta. Trebuie întâi să ne gândim ce să facem cu tine. Dacă nu vrei să te foloseşti de rune.
— Nu am nevoie de ele... a început Mark.
— Ba ai.
Era oţel pur în vocea lui Julian.

— Ai nevoie de runa de iluzie magică, dacă nu vrei să fii văzut şi nu ţi s-a vindecat nici rana din noaptea trecută. Chiar dacă te vindeci repede, am văzut că ţi s-a redeschis o altă rană în sala de antrenament – ai sângerat...
— Sângele meu nu e treaba ta, a spus Mark.
— Ba este, l-a contrazis Julian. Asta înseamnă să fii o familie.
— Familie, a început cu amărăciune Mark, dar apoi a părut că îşi dă seama că fraţii mai mici se uitau la el, tăcuţi şi nemişcaţi.
Nici Cristina nu mai spunea nimic, ci se uita la Emma, care era în partea cealaltă a camerei, iar privirea ei era întunecată şi alarmată.
Mark a părut că-şi înghite cuvintele pe care intenţionase să le spună.
— Dacă aş fi vrut să primesc ordine, aş fi stat cu Vânătoarea Sălbatică, a spus el încet, după care a ieşit din cameră.

11
O fecioară trăia acolo

— Cred că Ty şi-a dublat lecturile detectivistice, a spus Julian zâmbind.
Lăsase geamul jos şi aerul care intra în maşină îi zbura buclele de pe frunte.
— M-a întrebat dacă eu cred că aceste crime sunt făcute de cineva din interior.
— Din interiorul cui? A zâmbit Emma.
Stătea rezemată de scaun, cu ghetele pe bordul maşinii. Geamurile erau lăsate jos spre noapte şi Emma auzea zgomotele oraşului crescând în intensitate când se opreau la semafor.
De pe autostradă o luaseră pe Sunset. La început, când au intrat prin canion în Beverly Hills şi Bel Air, suburbiile erau tăcute, dar acum ajunseseră în inima Hollywoodului, pe Sunset Strip, bulevardul plin de restaurante şi panouri enorme de reclame la filme sau emisiuni de televiziune, înalte de treizeci de metri. Străzile erau aglomerate şi zgomotoase: turiştii făceau poze cu imitatorii unor celebrităţi, muzicienii cântau pe stradă pentru câţiva dolari, oamenii alergau în stânga şi în dreapta, la serviciu sau de la serviciu.
Julian părea acum mai relaxat decât fusese în ultimele zile şi stătea rezemat de spătarul scaunului, cu mâinile aşezate calm pe volan. Emma ştia exact cum se simte el. Aici, în blugi şi cu jacheta de la uniformă, cu Julian lângă ea şi cu Cortana în portbagaj, Emma se simţea în largul ei.
După ce urcaseră în maşină, încercase să aducă vorba despre Mark.
Dar Julian se mulţumise să clatine din cap şi să spună „începe să se acomodeze” – doar atât. Ea îşi dăduse seama că nu voia să vorbească despre Mark şi era în regulă: nici ea nu ştia ce soluţie să ofere. Şi era simplu, aşa de simplu, să revină iar la glumele lor obişnuite.
— Probabil că voia să mă întrebe dacă eu cred că ucigaşul este vânător de umbre.
Traficul se aglomera pe măsură ce se apropiau de intersecţia dintre Sunset şi Vine, iar maşina înainta lent pe sub palmieri şi reclamele de neon.
— Eu i-am spus că nu – că e vorba clar de cineva care cunoaşte magie şi nu-mi imaginez că un vânător de umbre ar angaja un magician care să ucidă pentru el. În general, noi ne facem singuri crimele.
Emma a izbucnit în râs.
— I-ai spus că vânătorii de umbre sunt disperaţi să-şi facă singuri crimele?
— Noi suntem disperaţi să facem orice singuri.

Maşinile s-au pus din nou în mişcare; Emma a privit în jos, la mâna lui Julian, care schimba viteza, la felul în care i se mişcau muşchii şi tendoanele. Apoi maşina a prins viteză şi Emma s-a uitat pe geam, la oamenii care stăteau la coadă în faţa Teatrului Chinezesc Grauman. S-a gândit într-o doară ce ar crede oamenii aceia dacă ar şti că cei doi adolescenţi din această Toyota sunt de fapt doi vânători de demoni, cu portbagajul plin de arbalete, săbii, pumnale, katane şi cuţite de aruncat.

— Cu Diana e în regulă? A întrebat ea.

— Voia să vorbim despre Ty, a spus Julian cu voce egală, dar Emma l-a văzut cum înghite în sec. Ty îşi doreşte enorm să se ducă să studieze la Şcoala de Solomonie. Ei au acces şi la bibliotecile Labirintului Spiralat, la arhivele Fraţilor Tăcuţi – adică, gândeşte-te doar la tot ce nu ştim noi despre rune şi ritualuri, despre mistere şi taine pe care le-ar putea el afla. Dar în acelaşi timp…

— Ar fi cel mai tânăr student de acolo, a spus Emma. Asta ar fi dificil pentru oricine. Ty nu a stat decât cu noi până acum. I-a atins uşor încheietura lui Julian: îmi pare bine că nu m-am dus la Academie. Iar Şcoala de Solomonie se presupune că e şi mai grea. Şi mai singuratică. Unii studenţi au ajuns să aibă… În fine, Clary le spunea căderi nervoase. Cred că e un termen mundan.

Julian a aruncat o privire spre GPS şi a luat-o la stânga, îndreptându-se spre dealuri.

— Cât de des mai vorbeşti cu Clary?

— Cam o dată pe lună.

Clary o suna s-o întrebe ce mai face încă de când se întâlniseră pentru prima oară în Idris şi ea avea doisprezece ani. Era unul dintre puţinele lucruri despre care Emma nu prea vorbea cu Jules: avea senzaţia că aceste discuţii cu Clary îi aparţin numai ei.

— E tot cu Jace?

Emma a început să râdă, simţind cum i se duce toată încordarea. Clary şi Jace erau o adevărată instituţie, o legendă. Îşi aparţineau unul altuia.

— Cine s-ar despărţi de unul ca eb

— Eu da, dacă n-ar fi destul de atent la nevoile mele.

— În fine, nu prea îmi povesteşte despre viaţa ei amoroasă. Dar, da, sunt încă împreună. Dacă s-ar fi despărţit, cred c-aş fi încetat complet să mai cred în iubire.

— N-am ştiut că tu crezi în iubire, a spus Jules, apoi s-a oprit, de parcă atunci abia şi-ar fi dat seama ce a spus. Asta nu a sunat prea bine.

Emma era indignată.

— Doar pentru că nu l-am iubit pe Cameron…

— Nu l-ai iubit?

Maşinile mergeau acum mai repede, căci prinseseră viteză. Julian a lovit volanul cu podul palmei.

— În fine, asta nu e treaba mea. Uită că te-am întrebat. De Jace şi Clary, de Simon şi Isabelle…

— Nu m-ai întrebat de Simon şi Isabeue.

— Nu te-am întrebat? Julian a zâmbit cu un colţ al gurii. Isabelle a fost prima mea iubire, ştii?

— Normal că ştiu. Emma a aruncat în el cu dopul de la sticla ei de apă. Era vizibil pentru toată lumea! La petrecerea de după nunta lui Aline şi Helen te holbai întruna la ea.

El s-a ferit de dop.

— Nu e adevărat.

— Ba e foarte adevărat, a insistat ea. N-ar trebui să vorbim despre ce căutăm noi în casa lui Wells?
— Cred că trebuie să acţionăm la inspiraţie.
— „Calitatea unei decizii este precum atacul în picaj al unui vultur la momentul potrivit, care îi permite să lovească victima şi s-o distrugă”, a spus Emma.
Julian s-a uitat la ea uluit.
— Ai citat cumva din Arta războiului?
— Poate.
Emma simţea o fericire aşa de intensă, încât parcă o durea: era cu Jules, glumeau, totul era aşa cum trebuie să fie între doi parabatai. Au înaintat pe tot felul de străduţe rezidenţiale: vile mari, încărcate de flori, se ridicau pe deasupra gardurilor vii înalte, pitite în spatele unor alei şerpuitoare.
— Vrei să fii profundă? Ştii ce părere am eu despre afirmaţii profunde în maşina mea, a spus Julian.
— Dar nu e maşina ta.
— Oricum ar fi, am ajuns, a spus Julian, trăgând maşina lângă bordură şi oprind motorul.
Era în amurg, nu se întunecase de tot şi Emma putea să vadă casa lui Wells, care arăta exact aşa cum o văzuse pe computer, în fotografiile acelea făcute din satelit: cu vârfurile acoperişului abia vizibile pe deasupra zidului înalt care o înconjura, acoperit cu spaliere înalte pe care se întindeau flori de bougainvillea.
Julian a apăsat butonul de închidere a geamurilor. Emma s-a uitat la el.
— E aproape întuneric. Să ne temem de activităţi demonice?
El a deschis torpedoul.
— Senzorul nu a detectat nimic, dar, ca să fim mai siguri, hai să facem nişte rune.
— OK.
Emma şi-a ridicat mânecile şi i-a întins braţele, iar Julian a scos din buzunar stela lui strălucitoare, a pus vârful pe pielea ei şi a început să deseneze. Emma îi simţea părul pe obrazul şi gâtul ei şi mirosul delicat ce cuişoare care îl însoţea.
S-a uitat în jos, la liniile negre ale runelor de pe pielea ei, şi şi-a amintit ce îi spusese Cristina despre Jules: Are mâini frumoase. Se întreba dacă se uitase vreodată la ele cu adevărat. Erau frumoase? Erau mâinile lui Julian. Erau mâini care pictau şi se luptau, mâini care nu îl trădaseră niciodată. Din punctul ăsta de vedere, erau superbe.
— Bine.
Julian s-a dat puţin înapoi, să-şi admire opera.
Erau rune perfect desenate, de precizie şi de ascundere, de mişcare neauzită şi echilibru. Emma şi-a tras mânecile în jos şi şi-a luat stela.
El s-a cutremurat când l-a atins. Probabil că avea mâna rece.
— Scuze, a şoptit Emma, punându-i mâna pe umăr.
Îi simţea sub degetul mare marginea claviculei şi bumbacul reiat al tricoului; a strâns mai tare şi vârfurile degetelor i-au atins pielea la baza gâtului. El a icnit.
Emma s-a oprit.
— Te-a durut?
El a clătinat din cap. Emma nu îi putea vedea faţa.
— Sunt OK.
A întins mâna în spate şi a deschis portiera; în secunda următoare era jos şi

se încheia la jachetă.
Emma l-a urmat.
— Dar nu am terminat runa Lovitură-Sigură…
El ajunsese la portbagaj şi îl deschisese. Şi-a scos de acolo arbaleta inscripţionată cu rune şi i-a dat Cortana şi teaca.
— Nu-i nimic. A închis portbagajul. Nu părea deloc schimbat: acelaşi Julian, acelaşi zâmbet. Şi pe urmă, nici n-am nevoie de ea, a adăugat.
A ridicat nonşalant arbaleta şi a tras. Săgeata a zburat prin aer şi a nimerit direct în camera de supraveghere aflată deasupra porţii. Aceasta s-a spart cu un şuierat de metal sfâşiat şi un firişor de fum.
— Figurantule, a bombănit Emmă şi şi-a băgat sabia în teacă.
— Sunt parabatai-ul tău. E normal să fiu din când în când figurant. Altfel nu ar pricepe nimeni de ce mă ţii pe lângă tine.
Pe aleea alăturată apăruseră doi bătrâni care plimbau un lup alsacian. Emma abia şi-a stăpânit impulsul de-a ascunde Cortana, cu toate că ştia că arma nu putea fi văzută. Pentru mundanii care treceau pe acolo, ea şi Julian erau doar doi adolescenţi obişnuiţi, pentru că mânecile lungi le ascundeau runele. Cuplul a trecut după colţul străzii şi nu s-a mai văzut.
— Te ţin pe lângă mine fiindcă am nevoie de public pentru remarcile mele inteligente, a spus ea când au ajuns la poartă, iar Jules a scos stela să deseneze runa de deschidere.
Poarta s-a deschis cu un pocnet. Julian s-a strecurat prin deschizătură.
— Despre ce remarci inteligente vorbeşti?
— Vai, o să plăteşti pentru asta, a bombănit Emma, intrând după el. Sunt incredibil de inteligentă.
Julian a râs pe înfundate. Ajunseseră la o alee dreaptă, care ducea către o casă mare, cu nişte uşi enorme, arcuite, cu geamuri uriaşe de-o parte şi de alta. Luminile care străjuiau aleea erau aprinse, dar casa era întunecată şi tăcută.
Emma a urcat repede pe scări şi s-a uitat înăuntru pe una dintre ferestre, dar nu vedea nimic în întunericul acela, doar nişte contururi vagi.
— Nu e nimeni acasă… ah!
S-a dat un pas înapoi, pentru că ceva dinăuntru se aruncase spre geam: un fel de ghemotoc cu blană. Geamul s-a murdărit parcă de o mâzgă. Emma deja se aplecase, gata să-şi scoată stiletul de la gheată.
— Ce e ăsta? S-a ridicat. Un demon raum? Un…
— Cred că e un caniş pitic, a spus Julian, gata să izbucnească în râs. Şi am impresia că nu e înarmat, a adăugat el, în vreme ce Emma s-a uitat jos încruntată la creatura care, da, într-adevăr, era un căţeluş, cu nasul lipit de geam. De fapt, sunt aproape sigur.
Emma l-a plesnit peste umăr, apoi a desenat o rună de deschidere pe uşă. S-a auzit un declic din zona încuietorii şi uşa s-a deschis. Căţelul a lăsat fereastra pe care o lingea şi s-a repezit la ei lătrând. A făcut un tur în jurul lor, după care a fugit în curte. Julian s-a repezit după el.
Emma l-a urmat prin iarba până la glezne. Era o grădină frumoasă, dar nu foarte îngrijită. Plantele creşteau haotic şi gardurile vii, pline de flori, nu erau tunse deloc. Era şi o piscină, înconjurată de un gard de fier forjat de vreun metru înălţime, cu poarta deschisă. Când Emma s-a apropiat, l-a văzut pe Julian la marginea piscinei, nemişcat. Era genul acela de piscină cu leduri şi luminile colorate străluceau vesel. În jurul ei erau mai multe şezlonguri de metal alb, cu perne albe prăfuite şi pline de ace de pin şi flori de jacaranda.
Emma a încetinit pasul când s-a apropiat de apă. Câinele se ghemuise lângă

scara piscinei şi acum nu mai lătra, ci scheuna. Iniţial, Emma a crezut că vede pe apă o umbră, dar apoi şi-a dat seama că e un corp. O femeie moartă, într-un bikini alb, plutind în piscină. Era cu faţa în jos şi părul ei lung şi negru se răsfirase în jurul capului, iar mâinile îi erau larg desfăcute. Lumina violacee a ledurilor făcea ca pielea ei să pară vânătă.

— Pentru numele îngerului, Jules… a şoptit Emma.

Nu că nu mai văzuse cadavre până atunci. Văzuse destule. Mundam, vânători de umbre, copii ucişi în Sala Acordurilor. Dar cadavrul acela avea ceva care te impresiona: femeia era micuţă şi atât de slabă, încât i se vedeau nodurile din şira spinării.

Pe unul dintre şezlonguri se vedea ceva roşu. Emma s-a apropiat de el, crezând că e sânge, dar a văzut că era de fapt o poşetă Valentino, din piele gravată roşie, deschisă pe jumătate. În ea se vedeau un portofel auriu şi un telefon roz.

A aruncat o privire spre telefon, apoi a luat portofelul şi l-a deschis.

— O cheamă Ava Leigh, a spus ea. Are… avea douăzeci şi doi de ani. E şi adresa aici. Probabil că era iubita lui.

Căţelul a scheunat iar şi s-a întins cu labele la marginea piscinei.

— El crede că se îneacă, şi-a dat seama Julian. Ar vrea s-o salvăm.

— Nu am fi putut s-o salvăm, a spus Emma încet. Uită-te la telefonul ei. În ultimele două zile nu s-a mai răspuns la el. Cred că e moartă cel puţin de două zile. N-am fi putut face nimic, Jules.

A pus portofelul înapoi în geantă. Tocmai voia să ia geanta de acolo, când a auzit sunetul acela cunoscut, făcut de o arbaletă care se încarcă.

Fără să se uite sau să gândească, s-a aruncat peste Jules şi l-a trântit la pământ. S-au izbit puternic de gresia spaniolă de pe jos, în timp ce pe deasupra lor a vâjâit săgeata, care apoi s-a pierdut în tufişuri.

Julian a luat-o în braţe şi s-au rostogolit împreună între două şezlonguri. Telefonul pe care Emma îl avea în mână a zburat; a auzit cum cade în apă şi a înjurat în gând. Julian stătea deasupra ei şi o strângea tare de umeri; avea o privire îngrozită şi o ţinea lipită de pământ.

— Eşti bine? Eşti rănită?

— Nu sunt… n-am nimic… a spus ea cu respiraţia tăiată.

Căţelul a fugit spre gard, urlând, când o altă săgeată a şuierat prin aer şi a lovit cadavrul din piscină. Trupul fetei s-a răsucit şi faţa ei umflată şi neagră de la înec părea acum că priveşte spre cer. Unul dintre braţe s-a ridicat o clipă în sus, de parcă fata ar fi încercat să se protejeze. Îngrozită, Emma a văzut că mâna dreaptă a fetei lipsea; nu numai că lipsea, dar părea hăcuită – încheietura avea o tăietură zimţată, dar în apa clorinată nu era sânge.

Emma a ieşit de sub Julian şi a sărit în picioare. Pe acoperişul casei era cineva; Emma nu vedea decât silueta. Înaltă, cel mai probabil masculină, îmbrăcată în negru, cu arbaleta în mână. A ridicat-o iar în dreptul ochilor. O altă săgeată a şuierat pe lângă ei.

O furie rece şi puternică a pus stăpânire pe Emma. Cum îndrăzneşte să tragă în ei, cum îndrăzneşte să tragă în Jules? Şi-a luat avânt şi a sărit peste piscină. Apoi a sărit gardul şi a fugit spre casă, s-a agăţat de gratiile de metal de la ferestre şi a început să urce. Auzea că Jules striga la ea să coboare şi nu lua în seamă metalul ascuţit care îi sfâşia pielea. A urcat tot mai sus, s-a agăţat de marginea acoperişului şi s-a săltat în mâini până acolo. Ţigla a pârâit când a aterizat pe ea. A ridicat capul şi a apucat să zărească silueta neagră de pe creasta acoperişului: începuse să se dea înapoi. Avea faţa acoperită cu o mască.

Emma şi-a scos Cortana din teacă. Lama ei a strălucit lung şi ameninţător.

— Ce eşti? L-a întrebat Emma. Vampir? Repudiat? Tu ai ucis-o pe Ava Leigh?

A făcut un pas spre el; silueta ciudată s-a retras un pas. Mişcările lui erau calme şi foarte sigure, ceea ce o înfuria şi mai mult pe Emma. În piscina de sub ei era o fată moartă, iar Emma ajunsese prea târziu ca s-o mai poată ajuta. Tot corpul ei vibra de dorinţa de a face ceva, de a repara ceva.

Emma l-a privit cu ochii îngustaţi.

— Fii atent. Eu sunt vânător de umbre. Ai două posibilităţi: ori te predai în faţa autorităţii Conclavului, ori îţi înfig sabia asta în inimă. Alegerea ta.

El a făcut un pas spre ea şi o clipă Emma a crezut că a mers, că el chiar vrea să se predea. Dar apoi s-a aruncat pe neaşteptate jos. Ea s-a repezit la el, dar mascatul deja cădea. A coborât încet, ca o stea.

Emma a înjurat şi a fugit la marginea acoperişului. Nu era nimic acolo. Linişte, întuneric, nici urmă de cineva. Vedea de acolo lucirea apei din piscină. S-a aplecat pe margine şi l-a văzut pe Julian, care ţinea o mână pe capul căţelului.

Numai Jules putea să stea să mângâie un căţel într-o asemenea situaţie. Şi-a luat avânt şi a sărit – în spatele pleoapelor i-a fluturat o clipă imaginea sălii de antrenament – şi a aterizat în iarba înaltă, simţind doar o vagă durere.

— Jules, a spus ea, apropiindu-se.

Căţelul a scheunat şi a fugit undeva, în întuneric.

— A scăpat.

— Da? A ridicat capul şi părea că e cu gândul în altă parte. De ce crezi că venise aici?

— Nu ştiu; am crezut că e vampir, dar Nightshade îi ţine destul de bine în frâu şi... Jules?

A auzit şi ea cum vocea i se ridică mai sus cu o octavă când s-a apropiat mai mult şi a văzut că Julian ţinea o mână apăsată într-o parte. Jacheta neagră a uniformei era sfâşiată.

— Jules? Te simţi bine?

El şi-a luat mâna de acolo. Palma era plină de sânge şi părea neagră în luminile piscinei.

— N-am nimic, a asigurat-o el.

S-a ridicat în picioare şi a făcut un pas spre ea, apoi s-a împiedicat.

— E-n regulă.

Emma a simţit că i se strânge inima. El avea ceva în mâna plină de sânge şi a simţit că se răceşte toată când a văzut ce e: o săgeată metalică scurtă de arbaletă, cu un vârf triunghiular, plin de sânge. Probabil că o scosese din rană.

Niciodată, dar absolut niciodată nu trebuie să scoţi o săgeată care te-a lovit: îţi provoacă mai multe răni la ieşire decât la intrare. Julian ştia asta.

— Ce-ai făcut? A şoptit Emma.

I se uscase gura.

Din jacheta lui, sângele curgea încontinuu.

— Mă ardea, i-a explicat el. Nu ca o săgeată obişnuită. Emma... S-a prăbuşit în genunchi. Părea că e ameţit, deşi se vedea că încearcă să-şi păstreze luciditatea. Trebuie să plecăm de-aici, a spus el răguşit. Ar putea să se întoarcă, singur sau cu alţi...

Cuvintele i s-au pierdut într-un sunet înăbuşit şi s-a prăbuşit pe spate. Emma s-a mişcat mai repede decât se mişcase în viaţa ei, sărind peste piscină, dar tot n-a reuşit să-l prindă înainte de a cădea.

Deasupra oceanului se adunau nori. Vântul era rece pe acoperiş, întrucât oceanul funcţiona ca un aparat de aer condiţionat gigantic. Cristina auzea vuietul valurilor care se izbeau de ţărm, în depărtare, când păşea uşor peste ţigle. Ce era cu Emma şi cu familia Blackthorn, că de când venise la Los Angeles, aproape jumătate din timp şi-l petrecuse pe acoperişuri?

Mark stătea lângă un burlan de cupru, cu picioarele atârnate în gol. Vântul îi zbura pletele blonde în jurul capului. Mâinile lui lungi şi goale se profilau albe pe fundalul întunecat al ţiglelor.

Într-una din ele avea unul dintre telefoanele mobile ale Institutului. Părea ceva în neregulă la imaginea asta – era ceva în neregulă la imaginea asta: un băiat-elf, cu părul lung, blond şi încâlcit, având în spatele lui o puzderie de stele şi în mână un telefon mobil.

— Îmi pare aşa de rău, Helen, l-a auzit ea, iar în cuvintele lui era atâta iubire şi singurătate, încât Cristina a dat să se întoarcă din drum.

Dar retragerea în tăcere se pare că nu mai era o opţiune. Mark o auzise deja: s-a întors încet spre ea şi i-a făcut semn să rămână.

Ea a rămas pe loc, neştiind ce să facă. Dru îi spusese c-o să-l găsească pe acoperiş, iar ceilalţi o rugaseră să se ducă la el să vadă dacă e în regulă. Ea se gândise că nu ar fi chiar treaba ei, dar Ty şi Livvy erau absorbiţi complet de traducerile lor şi a avut senzaţia că Dru se teme de cuvintele aspre ale fratelui său. Iar Tavvy nu putea fi trimis să-l aducă de acolo. Aşa că, fără mare tragere de inimă, Cristina se văzuse nevoită să urce pe acoperiş.

Însă acum, că era acolo, simţea o compasiune dureroasă pentru băiatul care stătea pe marginea acoperişului. Expresia pe care o avea când vorbea cu Helen... nu putea să-şi imagineze cum se simte el acum, când ştie că singura persoană din familie, singura persoană asemănătoare lui, cu acelaşi sânge şi aceeaşi moştenire genetică, este despărţită de el de o lege crudă şi inexorabilă.

— Şi eu pe tine, sora mea, a spus Mark şi a luat telefonul de la ureche.

Era un telefon demodat, iar ecranul s-a luminat puţin şi s-a stins când convorbirea s-a încheiat.

L-a băgat în buzunar şi s-a uitat la Cristina, iar norii îi umbreau chipul.

— Dacă ai venit să-mi spui că m-am purtat rău, ştiam deja, a spus el.

— Nu de asta am venit, a răspuns ea şi s-a apropiat de el, dar nu s-a aşezat.

— Dar eşti de acord, a insistat el. M-am purtat rău. Nu trebuia să-i vorbesc aşa lui Julian, mai ales în faţa celor mici.

Cristina şi-a ales cuvintele cu grijă.

— Nu-l cunosc prea bine pe Julian. Dar sunt convinsă că-şi face griji pentru tine şi din cauza asta nu a vrut să te duci cu ei.

— Ştiu, a spus Mark, luând-o prin surprindere. Dar tu ştii cum e să-şi facă griji fratele tău mai mic pentru tine, ca şi cum ai fi un copil? Mark şi-a trecut degetele prin păr. Cât am fost plecat, a continuat el, am crezut că Helen e aici şi are grijă de ei. Nu mi-am imaginat că toată povara asta o să fie pe umerii lui Julian. Nu ştiu dacă din cauza asta mi se pare aşa de greu să-l înţeleg.

Cristina s-a gândit la Julian, la priceperea lui, la modestia lui şi la zâmbetele lui afectuoase. Îşi amintea că îi spusese în glumă Emmei că se va îndrăgosti de el când îl va întâlni. Şi era mult mai frumos decât îşi închipuise, mai frumos decât văzuse în fotografiile neclare pe care i le arătase Emma sau decât înţelesese ea din descrierile vagi făcute de aceasta. Dar cu toate că îi plăcea foarte mult, se îndoia că l-ar putea iubi. Prea mult din el era ascuns.

— Cred că a închis multe în el, i-a explicat ea. Ai văzut pictura de pe peretele din camera lui? Cea cu povestea? El este precum castelul acela, cred

eu, înconjurat de spini pe care el însuşi i-a sădit, ca să se apere. Dar în timp cred că poţi să tai spinii ăia. Sunt convinsă că vei ajunge să-ţi cunoşti iar fratele.

— Nu ştiu cât timp am la dispoziţie, a spus el. Dacă nu rezolvăm enigma lor, Vânătoarea Sălbatică mă va lua înapoi.

— Tu vrei să te ia înapoi? L-a întrebat Cristina încet.

El nu a răspuns, s-a uitat doar la cer.

— De asta vii pe acoperiş? Fiindcă de aici poţi s-o vezi dacă trece?

Mark a tăcut multă vreme. Apoi a spus:

— Uneori îmi imaginez c-o aud. Că aud tropotul copitelor prin nori.

Ea a zâmbit.

— Îmi place cum vorbeşti, a spus ea. Parcă e o poezie.

— Vorbesc aşa cum m-au învăţat acolo, în Regatul Elfilor. Am fost atâţia ani sub tutela lor.

Şi-a aşezat mâinile pe genunchi, cu palmele în sus. Pe interiorul antebraţului se vedeau cicatrice lungi, ciudate.

— Câţi ani? Nu ştii?

El a ridicat din umeri.

— Timpul nu se măsoară acolo ca aici. N-aş putea să spun.

— Nu se văd aceşti ani pe chipul tău, a spus ea încet. Uneori, pari de aceeaşi vârstă ca Julian, alteori pari la fel ca spiritele naturii – fără vârstă.

Acum el se uita la ea dintr-o parte.

— Nu crezi că arăt ca un vânător de umbre?

— Vrei să arăţi ca un vânător de umbre?

— Vreau să arăt ca fraţii mei, a spus el. Nu pot să am culorile lor, dar aş putea să arăt pe cât posibil mai nefilim. Julian avea dreptate – dacă vreau să iau parte la investigaţie, nu pot să ies în evidenţă.

Cristina s-a abţinut să-i spună lui Mark că nu există vreo lume în care el să nu iasă în evidenţă.

— Pot să te-ajut să arăţi ca un vânător de umbre. Dacă vii cu mine jos.

Mergea pe ţiglele acelea fără să facă zgomot, de parcă avea pernuţe de pisică sau de parcă îşi desenase pe el runa Neauzit. S-a dat la o parte ca s-o lase pe ea în faţă. Chiar şi mişcarea asta a fost tăcută, iar când l-a atins din greşeală, a simţit că pielea lui e rece ca aerul nopţii.

Cristina a pornit spre camera lui; el lăsase luminile stinse, aşa că ea şi-a aprins lampa-vrăjitoarei şi a pus-o pe pat.

— Scaunul ăla, i-a arătat ea. Adu-l în mijlocul camerei şi aşază-te pe el. Vin imediat.

A ieşit din cameră, iar el a privit curios după ea. Când s-a întors cu un pieptene, un prosop şi o foarfecă, el stătea pe scaun, cu aceeaşi privire curioasă. Nu stătea pe scaun ca adolescenţii, prăvăliţi pe spate, numai mâini şi picioare peste tot. Stătea aşa cum sunt reprezentaţi regii în tablouri, cu spatele drept, cu un aer sobru, de parcă ar simţi pe cap greutatea coroanei.

— Ai de gând să-mi tai gâtul? A întrebat el când a văzut-o că se apropie de el cu prosopul şi cu foarfecă.

— Am de gând să-ţi tai părul.

I-a pus prosopul pe umeri şi a trecut în spatele lui. Când i-a luat în mână prima şuviţă de păr, el a întors capul ca să-i urmărească mişcările. Părul lui era ondulat, dar acum, din cauza lungimii şi a încâlcelii, stătea drept.

— Nu te mişca, a spus ea.

— Cum porunceşte doamna.

Ea a trecut pieptenele prin păr şi a început să taie, atentă să păstreze

aceeaşi lungime. Pe măsură ce părul se elibera de greutate, şuviţele se ridicau uşor în bucle adorabile, la fel ca ale lui Julian. Stăteau strânse pe ceafa lui, de parcă nu voiau să se despartă de el.

Îşi amintea de părul lui Diego; era bogat, cu firul gros şi întunecat. Părul lui Mark era fin, ca mătasea porumbului. Cădea pe jos ca o pleavă strălucitoare, reflectând lumina emanată de lampa-vrăjitoarei.

— Povesteşte-mi şi mie despre Curtea Elfilor, a spus ea. Am auzit o mulţime de poveşti. Mama şi unchiul meu mi le-au spus.

— Nu am văzut-o prea mult, a spus el, cu un ton obişnuit. Gwyn şi vânătorii nu fac parte din nicio Curte. El se ţine departe de ele. Mergem la Curţi doar în nopţile în care se dau serbări. Dar acelea sunt...

A urmat o perioadă atât de lungă de tăcere, încât ea s-a întrebat dacă a adormit sau pur şi simplu e plictisit de moarte.

— Dacă te duci la una dintre aceste serbări, nu o uiţi niciodată, a reluat el. Peşteri mari şi strălucitoare sau crânguri pustii, pline de lumini amăgitoare. Încă mai sunt locuri în lumea asta descoperite doar de spiritele naturii. Se dansa cât te ţineau picioarele şi erau acolo băieţi şi fete frumoase şi săruturile erau mai ieftine ca vinul, dar vinul era dulce şi fructele şi mai dulci. Şi dimineaţa te trezeai şi toate dispăruseră, dar încă mai auzeai muzica în capul tău.

— Pentru mine pare cam înfricoşător.

L-a ocolit şi s-a aşezat în faţa lui. El a privit-o cu ciudaţii lui ochi bicolori şi ea a simţit un fel de tremur în mână, cum nu simţise niciodată când îl tundea pe Diego, sau pe fratele lui, Jaime, sau pe verii ei mai mici. Sigur, aveau doisprezece ani atunci când i-a tuns şi ea voia să se laude cu ce o învăţase mama ei; poate e altfel când eşti mai mare.

— Totul este aşa de strălucitor şi splendid. Cum ar putea un om să se potrivească acolo?

El a părut surprins.

— Dar ai arăta încântător la Curte, a spus el. Ei ar transforma frunze şi flori în coroane şi sandale cu nestemate pentru tine. Ai străluci şi ai fi admirată. Neamul spiritelor naturii iubeşte frumuseţea muritorilor mai mult ca orice.

— Pentru că e trecătoare, a spus ea.

— Da, a recunoscut el. Este adevărat că în cele din urmă tu o să încărunţeşti, o să te încovoiezi şi pielea o să ţi se veştejească şi e posibil să-ţi crească şi păr pe barbă. Şi mai sunt şi negii. A observat privirea încruntată a Cristinei şi s-a grăbit să adauge: Dar mai e mult timp până atunci.

Cristina a pufnit.

— Am crezut că elfii sunt fermecători.

L-a apucat de bărbie, ca să-i ţină capul nemişcat în timp ce îi tăia ultimele şuviţe de păr. Şi asta era altfel la el; pielea lui era la fel de fină ca a ei, nu avea asprimea bărbii masculine. El şi-a îngustat ochii şi a privit-o printre gene când ea a lăsat foarfecă şi şi-a dres vocea.

— Gata, a spus. Vrei să vezi cum arăţi?

Mark şi-a îndreptat spatele pe scaun. Cristina tocmai se aplecase spre el; capetele lor erau acum la acelaşi nivel.

— Vino mai aproape, a spus el. Ani de zile nu am avut nicio oglindă; am învăţat să mă descurc fără. Ochii unei alte persoane pot fi o oglindă mai bună decât luciul apei. Dacă te uiţi la mine, pot să-mi văd reflexia în ochii tăi.

Am învăţat să mă descurc fără. Oare în ochii cui s-a oglindit el atâţia ani, se întreba Cristina, aplecându-se spre el. Nu ştia de ce făcea asta, poate pentru că el se uita fix în ochii ei, de parcă ar fi crezut că nimic nu e mai fascinant

decât să se uite la ea. Şi nici nu i-a fugit privirea spre decolteul ei sau spre picioare, sau măcar spre mâini, când a deschis ochii mari şi s-a uitat drept în ochii lui.
— Superb, a spus el în cele din urmă.
— Te referi la tunsoare? L-a întrebat ea, încercând să-l tachineze, dar pe urmă vocea i-a şovăit.
Poate că nu ar fi trebuit să ajungă la genul ăsta de intimitate cu un bărbat absolut necunoscut, chiar dacă el părea inofensiv, chiar dacă ea nu avea vreo intenţie ascunsă... poate...
— Nu, a răspuns el încet.
I-a simţit respiraţia caldă pe gât şi mâna lui a alunecat uşor peste a ei. Palma era aspră şi bătătorită, cu cicatrice. A simţit că-i sare inima din piept când uşa camerei s-a deschis.
Aproape că a fugit de lângă el când Ty şi Livvy au apărut în uşă. Livvy avea telefonul în mână şi ochii ei erau mari şi alarmaţi.
— E Emma, a spus ea, întinzându-i telefonul. A trimis mesaj nouă-unu-unu. Trebuie să ne ducem imediat după ei.

12
Mult mai puternic

Emma a ieşit din Fairfax în viteză, cu scrâşnet de roţi, şi a intrat într-o parcare de lângă Canter's Delicatessen. Parcarea era a unui magazin de vopsele, acum închis. A înaintat spre capătul ei, unde nu era nicio maşină, şi a frânat brusc, făcându-l pe Jules să înjure.
S-a uitat în spate la el, în timp ce-şi desfăcea centura de siguranţă. Era palid şi stătea chircit într-o parte. Nu vedea prea multe, dat fiind întunericul din maşină şi hainele lui negre, dar sângele ţâşnea printre degetele lui în jeturi periodice. A simţit că îi îngheaţă stomacul.
Când Julian căzuse acolo, la casa lui Wells, primul lucru pe care îl făcuse ea fusese să schiţeze o rună de vindecare pe pielea lui. Al doilea lucru fusese să-l ridice în picioare şi să-l ducă, mai mult târâş, la maşină, unde îl urcase pe bancheta din spate, cu armele şi cu poşeta Avei.
Abia după ce au străbătut câteva străzi ea l-a auzit gemând şi, când s-a uitat la el, şi-a dat seama că încă mai sângera. A oprit maşina şi a mai desenat o rună de vindecare şi încă una. Acum ar fi trebuit să aibă efect. Nu se putea să nu aibă.
Erau puţine tipuri de răni pe care runele nu le puteau vindeca. Cele făcute de otrăvurile demonice şi cele atât de grave, încât te pot omorî.
A simţit că i se blochează creierul la gândul că ar putea fi o astfel de rană şi a pus mâna pe telefon. A ales ca punct de întâlnire un loc cunoscut – erau cu toţii înnebuniţi de mâncarea de la Canter's –, i-a scris lui Livvy şi a gonit până acolo cât a putut de repede.
A întors cheia în contact cu un gest repezit şi s-a dus pe bancheta din spate lângă Jules. El stătea ghemuit într-un colţ, palid, transpirat, suferind evident de durere.
— OK, a spus ea cu voce tremurătoare. Trebuie să-mi dai voie să mă uit puţin.
El şi-a muşcat buzele. Luminile de pe străzile din Fairfax luminau maşina, dar nu aşa de bine ca Emma să-l vadă cum trebuie. El a dus mâna la marginea tricoului, apoi a ezitat.

Emma şi-a scos lampa-vrăjitoarei din buzunar şi a aprins-o; interiorul maşinii s-a umplut de o lumină puternică. Tricoul lui Jules era îmbibat de sânge şi, mai rău de atât, runele pe care i le desenase pe piele dispăruseră.

Nu aveau efect.

— Jules, a spus ea. Trebuie să-i chem pe Fraţii Tăcuţi. Ei pot să te ajute. Trebuie să-i chem.

El a strâns din ochi de durere.

— Nu poţi, a spus el. Ştii că nu putem să-i chemăm pe Fraţii Tăcuţi. O să raporteze imediat Conclavului.

— Atunci o să minţim. O să spunem c-am fost într-o patrulare de rutină, căutând demoni. Îi sun, a spus ea şi a scos telefonul.

— Nu! A spus Julian, cu destulă forţă încât ea să se oprească. Fraţii Tăcuţi îşi dau seama când minţi! Ei au Sabia Mortală, Emma. O să afle de investigaţie. Despre Mark…

— N-o să stai acum să sângerezi în maşină până mori, pentru Mark!

— Nu, a fost de acord Julian, uitându-se la ea.

Ochii lui albaştri-verzui păreau şi mai ciudaţi acum, singura pată de culoare din interiorul maşinii.

— Tu o să mă vindeci.

Emma simţea când Jules e rănit – era o senzaţie de parcă ar fi avut o aşchie înfiptă în carne. Nu durerea fizică o deranja, ci groaza aceea, mai mare chiar decât spaima pe care i-o provoca oceanul. Spaima că Jules e rănit, că poate să moară. Ar fi dat orice, ar fi preferat orice fel de rană, numai să nu se întâmple asta.

— OK, a spus ea. Şi-a auzit şi ea vocea, uscată şi subţire. OK. A respirat adânc. Rezistă.

Şi-a desfăcut fermoarul de la jachetă şi a aruncat-o pe jos. S-a aplecat peste consola dintre scaune, ca să aşeze lampa-vrăjitoarei pe podeaua maşinii. Apoi s-a întors spre Jules. În următoarele secunde a fost ameţită de sângele lui Jules pe mâinile ei, de respiraţia lui grea, când a încercat să-l îndrepte şi să-l rezeme de uşă. El nu a scos niciun sunet cât timp l-a mişcat, dar Emma vedea că îşi muşcă buzele, îi vedea sângele prelingându-i-se de pe buze pe bărbie, iar ea se simţea ca şi cum i se spărgeau oasele pe sub piele.

— Jacheta, a spus ea cu dinţii strânşi. Trebuie s-o tai.

El a dat din cap şi apoi a căzut pe spate. Emma şi-a luat Cortana.

Cu toată grosimea materialului, lama Cortanei a trecut prin el ca un cuţit printr-o hârtie. Jacheta s-a desfăcut în bucăţi. Emma a spintecat şi tricoul şi l-a dat deoparte ca şi cum ar fi scos coaja unui fruct.

Mai văzuse sânge şi înainte, dar acum era altceva. Era sângele lui Julian şi părea să fie o grămadă. Tot pieptul era plin de el; se vedea locul pe unde intrase săgeata şi locul de unde fusese smulsă.

— De ce ai scos-o? L-a întrebat ea şi şi-a tras hanoracul peste cap.

Avea pe dedesubt un tricou. A început să-i tamponeze pieptul cu hanoracul, încercând să îmbibe în el cât mai mult sânge.

Julian respira sacadat.

— Fiindcă dacă cineva… trage cu o săgeată în tine… reacţia ta imediată nu e… să zici… mersi pentru săgeată, aş vrea s-o mai păstrez puţin.

— E bine de ştiut că măcar simţul umorului ţi-a rămas intact.

— Ţi-am mai spus, mă ardea, a spus Julian. Nu cum te arde o rană obişnuită. Ca şi cum ar fi avut ceva în vârful ăla de săgeată, acid sau ceva de genul ăsta.

Emma îl ştersese de sânge cât putuse de bine. Şi acum mai ţâşnea din rană, curgând în firişoare subţiri peste stomac şi adunându-se între muşchii

abdominali. Avea adâncituri deasupra pelvisului; pielea lui era tare şi catifelată la atingere.

Emma a respirat adânc.

— Eşti prea slăbănog, a comentat, încercând să adopte un ton vesel. Prea multă cafea şi prea puţine clătite.

— Sper să îmi scrieţi asta pe piatra de mormânt.

A icnit când ea s-a mutat mai aproape de el, iar Emma şi-a dat seama brusc că stă practic în poala lui Julian, cu genunchii în jurul şoldurilor lui. Era o poziţie bizar de intimă.

— Te-am... te-am lovit? L-a întrebat ea.

El a înghiţit greu.

— Mai încearcă o dată iratze.

— Bine, a spus ea. Ţine-te de mânerul de panică.

— De ce?

A deschis ochii, uitându-se aiurit la ea.

— De mânerul de plastic! Sus, deasupra geamului! I-a arătat ea. Ăla e ca să te ţii de el când maşina ia curba.

— Eşti sigură? Eu am crezut că acolo se agaţă haine. De exemplu, când le aduci de la curăţat.

— Julian, chiar nu e momentul să faci teorii. Apucă mânerul sau jur că...

— Bine! A ridicat mâna, s-a agăţat de mâner şi a strâns ochii. Sunt gata.

Ea a dat din cap, a lăsat jos Cortana şi şi-a luat stela. Poate cele două iratze de dinainte le făcuse prea repede, poate nu le reuşise prea bine. Ea fusese întotdeauna preocupată mai mult de pregătirea fizică necesară unui vânător de umbre decât de cea mentală şi artistică, să vezi ce e în spatele unei iluzii magice sau să desenezi rune.

A pus vârful stelei pe umărul lui şi a început să deseneze, încet şi atent. A trebuit să se sprijine cu o mână de el. A încercat să apese cât mai uşor, dar tot simţea cum Julian se încordează la atingerea ei. Pielea lui era catifelată şi ea ar fi vrut să se apropie de el, să-i acopere rana cu mâna şi să o vindece doar cu puterea voinţei...

Încetează. Terminase de desenat. S-a tras un pic înapoi, cu stela strânsă în mână. Julian s-a îndreptat de spate, cu bucăţile de tricou atârnate de umeri. A respirat adânc, s-a uitat la desen... şi iratze a început să dispară de pe pielea lui, ca un fel de gheaţă neagră care se topeşte

— A W A

Şi se împrăştie în ocean.

S-a uitat la Emma. Ea s-a văzut în ochii lui, distrusă, panicată, cu sânge pe gât şi pe tricoul alb.

— Doare mai puţin, a şoptit el.

Rana a pulsat din nou şi din ea a început să curgă iar sânge; se prelingea din zona coastelor pe centura lui de piele, pe blugi. Emma a acoperit rana cu amândouă mâinile, cuprinsă de panică. Pielea lui era fierbinte, mult prea fierbinte. Ca şi cum ar fi avut febră.

— Minţi, i-a spus. Jules. Ajunge. O să cer ajutor...

A dat să coboare de pe genunchii lui, dar el s-a întins şi a apucat-o de încheietura mâinii.

— Em, a spus. Emma, uită-te la mine.

S-a uitat la el. Avea puţin sânge pe obraz şi părul lui buclat era ud de transpiraţie, dar altminteri arăta exact ca Jules, exact aşa cum arăta întotdeauna. Îşi ţinea mâna stângă pe rană, dar cu mâna dreaptă a prins-o uşor de ceafă.

— Em, a spus el, cu ochii mari, care păreau albastru-închis în lumina slabă. Aseară l-ai sărutat pe Mark?

— Ce? Emma s-a uitat la el, şocată. OK, e clar c-ai pierdut prea mult sânge.

El s-a mişcat puţin sub ea, dar nu şi-a luat mâna de pe gâtul ei şi ea îi simţea atingerea uşoară care îi înfiora firişoarele de păr de pe ceafă.

— Am văzut cum te uitai la el, a spus el. Când eram la Tridentul lui Poseidon.

— Dacă te îngrijorează starea lui Mark, să ştii că nu e cazul. E varză. Ştiu asta. Dar nu cred că e cazul să-l zăpăcim şi mai mult.

— Nu e asta. Nu Mark mă îngrijorează.

A închis ochii, de parcă ar fi numărat în gând. Când i-a deschis din nou, ochii lui erau ca nişte cercuri mari şi negre.

— Poate ar fi trebuit. Dar nu e asta.

Oare chiar aiura? S-a gândit Emma îngrozită. El nu avea obiceiul să vorbească aşa, fără niciun sens.

— Trebuie să-i chem pe Fraţii Tăcuţi, a insistat ea. Nu-mi pasă dacă o să mă urăşti toată viaţa sau dacă investigaţia se anulează...

— Te rog, a implorat-o el şi în vocea lui se citea clar disperarea. Mai încearcă... mai încearcă doar o dată.

— Încă o dată? A şoptit ea ca un ecou.

— Tu o să rezolvi asta. O să mă vindeci, pentru că suntem parabatai. Suntem legaţi pe vecie. Aşa ţi-am spus atunci, mai ştii?

Ea a dat din cap speriată, cu mâna pe telefon.

— Şi forţa runei desenate de parabatai este specială. Săgeata aia a avut ceva în ea care împiedică vindecarea prin magie, dar, Emma, tu poţi s-o faci. Tu poţi să mă vindeci. Noi doi suntem parabatai şi asta înseamnă că împreună putem face ceva... extraordinar.

Acum era sânge şi pe blugii ei şi pe mâinile ei şi pe maioul ei, iar rana sângera întruna, încă deschisă, o rană urâtă pe pielea lui fină.

— Încearcă, a şoptit Jules, sfârşit. Încerci, pentru mine?

Vocea lui întrebătoare era vocea băieţelului de altă dată, Emma îşi amintea de el, mai mic, mai slab, stând drept în faţa fraţilor lui în Marea Sală din Alicante, în timp ce tatăl lui se apropia de ei cu sabia în mână.

Şi îşi amintea ce făcuse atunci Julian. Ce făcuse ca s-o protejeze pe ea, ca să-i protejeze pe toţi, pentru că el întotdeauna făcea tot ce se putea ca să-i protejeze.

A lăsat telefonul şi a luat din nou stela, strângând-o aşa de tare, încât simţea că îi pătrunde prin pielea umedă.

— Uită-te la mine, Julian, a spus ea şi ochii lor s-au întâlnit.

A pus vârful stelei pe pielea lui şi o clipă a stat aşa, nemişcată – respira, respira şi îşi amintea.

Julian. A fost prezent în viaţa ei dintotdeauna, stropindu-se cu apă în ocean, săpând amândoi în nisip, punându-şi mâinile una lângă alta şi minunându-se de diferenţele dintre ele, de lungimea degetelor sau de forma mâinii. Julian cântând, groaznic de fals, când conducea maşina, degetele lui care îi scoteau delicat din păr o frunză, mâinile lui care o prindeau în sala de antrenament când ea cădea şi cădea şi cădea. Prima dată în sală după ceremonia de parabatai, când ea dăduse cu pumnul în perete, furioasă că nu îi reuşise o anumită mişcare cu sabia, şi el venise la ea, strângând în braţe trupul ei tremurând, şi îi spusese: „Emma, Emma, nu-ţi mai face rău. Când ţie ţi-e rău, mi-e rău şi mie”.

A simţit că ceva în pieptul ei se rupe, plesneşte; s-a mirat că nu s-a auzit şi

în afară. Energia a început să-i curgă prin vene şi stela s-a mişcat în mâna ei, trasând o rună de vindecare graţioasă pe pieptul lui Julian. L-a auzit gemând, iar ochii lui s-au deschis mari. Mâna i-a alunecat pe spatele ei şi a strâns-o mai tare, cu dinţii încleştaţi.

— Nu te opri, a îndemnat-o el.

Emma nu s-ar fi putut opri nici dacă ar fi vrut. Părea că stela se mişcă singură; ea era orbită de atâtea amintiri, un întreg caleidoscop de amintiri cu Julian. Soarele din ochii ei şi Julian dormind pe plajă, îmbrăcat cu vechiul lui tricou, şi ea, care nu voia să-l trezească, dar el s-a trezit singur când a apus soarele şi s-a uitat după ea imediat şi nu a început să zâmbească decât când a văzut-o şi a ştiut că e acolo. Când adormeau vorbind şi când se trezeau mână în mână; fuseseră odată doi copii în întuneric, dar acum erau altceva, ceva intim şi puternic, ceva ce Emma simţea că abia începe să înţeleagă atunci când şi-a încheiat desenul şi stela i-a căzut din mână.

— Oh, a oftat ea uşor.

Runa părea luminată din interior de o strălucire blândă. Julian respira greu, muşchii stomacului ridicându-se şi coborând repede, dar sângerarea se oprise. Rana se închidea, lipindu-se ca un plic.

— Doare... te doare?

Faţa lui Julian s-a luminat de un zâmbet. Mâna lui încă mai era pe şoldul Emmei, strângând-o cu putere; probabil uitase de ea.

— Nu, a spus el, cu voce scăzută, încet, de parcă erau în biserică. Ai reuşit, ai vindecat-o. Se uita la ea de parcă era un miracol. Emma, Dumnezeule, Emma!

Emma s-a prăbuşit pe umărul lui, secătuită de atâta încordare. A stat aşa, cu capul pe umărul lui, şi el a luat-o în braţe.

— E în regulă. O ţinea în braţe şi simţea că ea tremură. E totul în regulă, nu mai am nimic, i-a spus.

— Jules, a şoptit ea.

Faţa lui era foarte aproape de a ei, putea să-i vadă pistruii palizi de pe obraji pe sub petele de sânge. Putea să-i simtă trupul, viu, însufleţit, bătăile inimii în piept, căldura pielii, care parcă ardea de puterea din iratze. Şi inima ei bătea tare când şi-a pus mâinile pe umerii lui...

Portiera din faţă a maşinii s-a deschis brusc. În maşină a pătruns o lumină puternică şi Emma s-a îndepărtat repede de Julian, în timp ce Livvy se căţăra pe scaunul din faţă.

Avea în mâna dreaptă o lampa-vrăjitoarei şi razele ei neregulate dezvăluiau scena ciudată de pe bancheta din spate: Emma cu hainele pline de sânge, Julian, cu tricoul rupt, înghesuit în portieră. Mâinile lui au căzut de pe spatele Emmei.

— E totul în regulă? A întrebat Livvy.

Avea telefonul în mână, probabil că aşteptase să primească şi alte mesaje, s-a gândit Emma, simţindu-se vinovată.

— Ai trimis mesaj cu nouă-unu-unu...

— Totul e în regulă.

Emma s-a aşezat pe banchetă, mai departe de Julian.

El s-a chinuit să se îndrepte, uitându-se ciudat la tricoul lui sfâşiat.

— Cineva m-a lovit cu o săgeată de arbaletă. Iar iratze nu a funcţionat.

— Păi, acum arăţi destul bine. Livvy s-a uitat atent la el, uimită. Plin de sânge, dar...

— Un pic de magie parabatai, a spus Julian. La început n-a mers, dar după aia a mers. Scuze dacă v-am speriat.

— Zici că aveţi acolo în spate laboratorul ştiinţific al unor nebuni.
Pe faţa lui Livvy se citea uşurarea.
— Şi cine te-a rănit?
— E o poveste lungă, a spus Jules. Cum ai ajuns aici? Sper că n-ai condus tu?
Pe neaşteptate, a mai apărut un cap lângă cel al lui Livvy. Mark, cu părul lui blond care strălucea ca un halou în lumina emanată de lampa-vrăjitoarei.
— Eu am condus, a anunţat el. Am venit cu armăsarul spiritelor naturii.
— Cum? Dar... dar armăsarul tău a fost distrus de demoni!
— Sunt atâţia armăsari câte spirite ale naturii, a răspuns el, încântat să facă pe misteriosul. N-am spus că este armăsarul meu. Am spus că e un armăsar al spiritelor naturii.
Mark a dispărut apoi de la geam. Până să-şi dea Emma seama unde s-a dus, portiera din dreptul lui Julian s-a deschis. Mark s-a aplecat, l-a luat în braţe pe fratele lui mai mic şi l-a scos din maşină.
— Ce...? A făcut Emma, apoi şi-a luat stela şi a coborât după ei.
Pe asfaltul parcării se mai vedeau două siluete – Cristina şi Ty, care stăteau în lumina unei motociclete. De fapt, motocicleta strălucea cu totul. Nu era a lui Mark: era neagră şi avea pe ea nişte coame pictate.
— Jules?
Ty era palid şi părea speriat; Julian s-a desprins din braţele fratelui său şi şi-a scos de pe el tricoul sfâşiat.
Cristina a venit repede la Emma, iar Julian s-a întors spre fratele lui mai mic.
— Ty, totul e în regulă, l-a asigurat el. Mă simt bine.
— Dar eşti plin de sânge, a spus Ty.
Nu se uita direct la Julian, dar Emma se gândea dacă nu cumva îşi aminteşte – de Războiul întunecat, de sângele şi de moartea care erau atunci peste tot.
— Oamenii nu pot să piardă prea mult sânge, altfel...
— O să fac nişte rune de alimentare cu sânge, a spus Julian. Ty, nu uita, suntem vânători de umbre. Suntem rezistenţi.
— Şi tu eşti plină de sânge, a murmurat Cristina spre Emma, apoi şi-a scos jacheta şi i-a pus-o pe umeri, acoperindu-i tricoul însângerat. A mângâiat-o uşor pe păr şi. S-a uitat la ea îngrijorată. Sigur n-ai păţit nimic?
— E sângele lui Julian, a şoptit Emma.
Cristina a scos un sunet înăbuşit şi a luat-o în braţe. A bătut-o uşor cu palma pe spate, iar Emma s-a simţit aşa de bine, încât a decis pe loc că dacă cineva o să încerce să-i facă rău Cristinei, o să-l facă ţăndări şi din resturile lui o să construiască un castel drăguţ de nisip.
Livvy se dusese lângă Ty şi acum îl ţinea de mână şi îi spunea în ce: că e numai sânge, că Julian e bine, că totul e în regulă. Ty respira precipitat şi o strângea convulsiv de mână.
— Ia ăsta.
Mark îşi scosese tricoul albastru. Pe sub el mai avea un tricou, unui cenuşiu. Julian l-a privit uimit.
— Haine adevărate, a spus Mark şi i-a întins tricoul fratelui său.
— De ce ai un tricou peste alt tricou? L-a întrebat Livvy, cu atenţia distrasă temporar.
— În caz că unul din ele e furat, i-a răspuns Mark, pe un ton perfect normal.
Toată lumea se holba acum la el, chiar şi Julian, care îşi scosese tricoul sfâşiat şi se îmbrăcase cu cel oferit de Mark.

— Mersi, a spus Julian şi şi-a tras tricoul în jos, peste centură.
Aruncase tricoul rupt pe un tomberon. Mark părea mulţumit şi-a observat Emma cu întârziere – arăta altfel. Părul nu-i mai atârna peste umeri, era tuns scurt, sau, oricum, mai scurt, ondulându-se pe lângă urechi. Îl făcea să arate mai tânăr şi mai modern, se potrivea mai bine cu ţinuta lui, aşa cum era îmbrăcat, cu blugi şi bocanci.
Semăna mai bine cu un vânător de umbre.
Mark s-a uitat la ea. Încă mai vedeau în ochii lui vântul şi stelele şi vastele întinderi de nori pustii. Sălbăticia şi libertatea. Se întreba cât de profundă era transformarea asta a lui în vânător de umbre. Cât de profundă va fi vreodată.
Şi-a dus mâna la cap.
— Mă simt ameţită.
— Ai nevoie de mâncare, a spus Livvy, care o luase de mână. Toţi trebuie să mâncăm, a adăugat ea, nimeni n-a mâncat în seara asta şi, Jules, azi nu ai voie să găteşti. Hai să mergem la Canters, mâncăm ceva şi vedem ce facem după aia.
La Canters, totul era galben. Pereţii erau galbeni, mesele erau galbene şi mai toată mâncarea avea ceva gălbui. Nu că pe Emma ar fi deranjat-o; venea aici cu părinţii de când avea patru ani, mâncând clătite cu fulgi de ciocolată şi pâine prăjită challah.
S-au îngrămădit la o masă şi preţ de câteva minute totul a fost ca de obicei: chelneriţa, o femeie înaltă cu părul cărunt, a venit şi le-a lăsat un teanc de meniuri laminate; Livvy şi Ty se uitau amândoi pe un meniu, iar Cristina a întrebat-o în şoaptă pe Emma ce înseamnă matzo brei. Stăteau cam înghesuiţi în separeu şi Emma s-a trezit că stă lipită de Julian. – simţea tot fierbinte, de parcă iratze nu pătrunsese încă peste tot.
Şi ea îşi simţea pielea cumva sensibilizată, ca şi cum ar fi fost gata să sară sau să ţipe dacă ar fi atins-o cineva. Chiar era gata să ţipe când chelneriţa s-a întors pe neaşteptate să preia comanda. A stat şi s-a uitat cât timp Julian a comandat pentru ea gofre şi ciocolată caldă, după care a returnat repede meniul, uitându-se îngrijorat la ea.
— T-E-S-I-M-Ţ-I-B-I-N-E? A scris el cu degetul pe spatele ei.
Ea a dat din cap şi a luat paharul cu apă, plin de gheaţă, exact când Mark îi comanda zâmbind chelneriţei o farfurie cu căpşune.
Chelneriţa, pe ecusonul căreia scria JEAN, a clipit des din ochi.
— Nu avem asta în meniu.
— Aveţi căpşune în meniu, a contrazis-o Mark. Şi am văzut că duceţi şi farfurii încoace şi-ncolo. Deci e firesc să puteţi să puneţi nişte căpşune pe farfurie ca să mi le aduceţi.
Jean se uita la el şocată.
— Are dreptate, a spus Ty. Se servesc căpşune la mai multe feluri de mâncare. În mod sigur puteţi să le separaţi.
— O farfurie de căpşune, a repetat Jean.
— Prefer să mi le puneţi într-un castron, a spus Mark, cu o privire victorioasă. Au trecut ani de când n-am mai mâncat ce-am dorit eu, doamna mea, şi o porţie de căpşune e tot ce-mi doresc.
Jean părea complet aiurită.
— Perfect, a spus ea şi a dispărut cu meniurile în braţe.
— Mark, a zis Julian. Chiar era necesar?
— Ce să fie necesar?
— Nu eşti obligat să vorbeşti ca într-un poem medieval, a spus Julian. De cele mai multe ori vorbeşti perfect normal. Ar fi bine să nu ieşim prea mult în

evidenţă.
— Nu mă pot abţine, a spus Mark, cu un mic zâmbet. Mundanii ăştia au ceva...
— Trebuie să te comporţi cât mai normal, a spus Jules. Când suntem în public.
— Nu trebuie să se comporte normal, s-a răstit Ty.
— În drum spre restaurant, a dat peste o cabină telefonică şi a spus „Scuzaţi-mă, domnişoară”, i-a povestit Julian.
— E politicos să-ţi ceri scuze, a spus Mark, cu acelaşi zâmbet.
— Dar nu obiectelor neînsufleţite.
— Bine, gata, i-a întrerupt Emma.
Le-a povestit pe scurt ce se întâmplase acasă la Stanley Wells, inclusiv despre cadavrul fetei şi despre silueta misterioasă de pe acoperiş.
— Deci era moartă, dar nu seamănă cu celelalte crime? A întrebat Livvy, încruntată. Pare să nu aibă legătură cu ele – nu erau înscrisuri, cadavrul era aruncat în piscina propriei sale case, nu la liniile energetice...
— Dar tipul de pe acoperiş? A întrebat Cristina. Crezi că el a omorât-o?
— Mă îndoiesc, a spus Emma. El era înarmat cu o arbaletă şi până acum niciuna dintre victime nu a fost ucisă cu arbaleta. Dar l-a rănit pe Jules, aşa că după ce îl găsim, o să-l fac bucăţi şi o să-mi hrănesc peştii cu el.
— Tu n-ai peşti, a spus Julian.
— Ei, atunci o să-mi cumpăr câţiva, a spus Emma. O să-mi iau nişte peştişori aurii şi-o să-i hrănesc cu sânge până atunci, ca să se obişnuiască cu gustul de came de om.
— Asta-i greţos, s-a strâmbat Livvy. Înseamnă că trebuie să ne ducem iar acasă la Wells să cercetăm?
— Cu condiţia să verificăm mai întâi acoperişul, a răspuns Emma.
— Nu mai putem, a spus Ty, ridicându-şi în aer telefonul. M-am uitat la ştiri. Cineva a găsit cadavrul. Poliţia mundană e peste tot. N-o să ne putem apropia de casă cel puţin două zile.
Emma a oftat, exasperată.
— În fine, cel puţin avem asta, a spus ea şi a pus geanta fetei pe masă.
A răsturnat acolo tot conţinutul: un portofel, o punguţă cu farduri, balsam de buze, oglindă, perie de păr şi ceva plat, auriu şi strălucitor.
— Nu e telefon, a observat Ty şi parcă iritarea i se adunase în cuta dintre sprâncene.
Emma nu putea să-l condamne. Ar fi putut să facă multe cu telefonul acela. Păcat; telefonul era pe fundul piscinei lui Wells.
— Ce e asta?
Livvy luase în mână pătratul auriu. Nu scria nimic pe el.
— Nu prea ştiu.
Emma căuta în portofel. Carduri bancare, un permis de conducere, aproximativ unsprezece dolari, ceea ce o făcea să se simtă cam aiurea. Una e să iei o probă, alta e să iei bani. Nu că i-ar fi putut înapoia fetei.
— Nicio fotografie, nimic? A întrebat Julian, care se uita peste umărul ei.
— Cred că nimeni nu ţine fotografii în portofel, numai în filme, a răspuns Emma. Nu de când a apărut iPhone-ul.
— Apropo de filme, a spus Livvy, încruntându-şi fruntea şi semănând pentru o clipă, cum se întâmpla uneori, cu Ty. Asta arată ca Biletul Auriu. Ştiţi voi, din Charlie şi fabrica de ciocolată.
A fluturat pătrăţelul auriu de hârtie laminată.
— Dă să-l văd şi eu, a spus Cristina.

Livvy i-a dat hârtia şi tocmai atunci chelneriţa a venit cu mâncarea: sandviş cu brânză la grătar pentru Ty, sandviş cu curcan pentru Cristina, sandviş cu bacon pentru Julian, gofre pentru Emma şi Livvy şi porţia de căpşune pentru Mark.

Cristina şi-a scos stela şi a început să scrijelească un colţ al pătratului auriu, fredonând. Mark, părând în al nouălea cer, a luat sticluţa de sirop de arţar de pe masă şi a golit-o peste căpşuni. A luat o căpşună şi a băgat-o în gură, cu tot cu codiţă. Julian se uita fix la el.

— Ce? A făcut Mark. E perfect normal să mănânc asta.

— Bineînţeles, a spus Julian. Dacă eşti colibri.

Mark a ridicat o sprânceană.

— Ia uitaţi-vă, a spus Cristina şi a împins hârtia în mijlocul mesei.

Nu mai era o hârtie goală. Era imaginea lucioasă a unei clădiri şi dedesubt scria cu litere mari:

DISCIPOLII GARDIANULUI VĂ INVITĂ LA LOTERIA SPECTACOLUL DIN ACEASTĂ LUNĂ:

ÎI AUGUST, ORA 7 P.M.

TEATRUL DE LA MIEZUL NOPŢII Cu acest bilet poate intra un singur grup. Ţinută semiformală.

— Loteria? A făcut Julian uimit. E titlul unui roman de groază celebru. Au făcut o piesă după el sau cum?

— Nu pare să fie o piesă de teatru, a spus Livvy. Pare ceva sinistru.

— Poate e o piesă de teatru sinistră, a opinat Ty.

— A fost o poveste sinistră.

Julian a luat biletul în mână. Sub unghiile lui era vopsea, nişte semiluni albastre şi sclipitoare.

— Şi cel mai sinistru e că teatrul ăsta e închis. Ştiu unde e; lângă Highland Park. E închis de ani de zile.

— De şaisprezece ani, a spus Ty. Era maestru la folosirea telefonului cu o singură mână; acum citea încruntat de pe ecran. A fost închis după un incendiu şi nu a mai fost refăcut.

— Am trecut şi eu pe lângă el, a intervenit Emma. E acoperit cu panouri, nu?

Julian a dat din cap.

— L-am pictat şi eu odată. Îmi plăcea să pictez clădiri părăsite, cum era Murphy Ranch, sau fabrici abandonate. Îmi amintesc de clădirea asta. Avea ceva fantomatic.

— E interesant, a spus Mark. Dar are vreo legătură cu investigaţia noastră? Cu crimele?

Toată lumea a părut destul de surprinsă că Mark pune o întrebare atât de practică.

— Cred că are, a spus Emma. Săptămâna trecută am fost în Piaţa Umbrelor...

— Aş vrea să nu te mai duci la Piaţa Umbrelor, a bombănit Julian. E periculos acolo...

— A, NU, a spus Emma. Nu periculos, domnule Era-Să-Sângerez-Până-La-Moarte-In-Maşina-Mea.

Julian a oftat şi a întins mâna să-şi ia sucul.

— Nu-mi vine să cred că până acum mă plângeam că mi se spune – Jules”.

— Poate-ar trebui să discutăm despre Piaţa Umbrelor, a intervenit repede Cristina. De acolo a obţinut Emma primele informaţii despre crime.

— Ei, poţi să-ţi imaginezi ce fericiţi au fost pieţarii când m-au văzut pe mine

cu Cameron...
— Te-ai dus cu Cameron? A întrebat Julian.
Livvy a ridicat mâna.
— În apărarea Emmei, pot să spun că e un tip enervant, dar sexy.
Julian s-a uitat la ea.
— Vreau să zic, a adăugat ea repede, dacă-ţi plac tipii care arată ca un Captain America roşcat, aşa cum mie... nu-mi plac?
— Captain America este clar cel mai frumos dintre Răzbunători, a spus Cristina. Dar mie-mi place Hulk. Mi-ar plăcea să-i vindec inima frântă.
— Suntem nefilimi, a spus Julian. N-ar trebui să ştim ceva despre Răzbunători. În plus, a adăugat el, cel mai bine arată Omul de Oţel.
— Pot să termin şi eu povestea? A întrebat Emma. Eram la piaţă cu Cameron şi, acum mi-am adus aminte, am văzut un stand unde scria ceva gen „înscrieţi-vă la Loterie”. Deci cred că e ceva supranatural, nu teatru experimental sau ceva de felul ăsta.
— Eu habar n-am cine sunt Răzbunătorii, a observat Mark, care îşi terminase căpşunele şi acum mânca zahăr.
Ty părea să-i fie recunoscător pentru asta – el nu avea timp de supereroi.
— Dar sunt de acord cu tine, a continuat Mark. E o pistă. Cineva l-a ucis pe Stanley Wells şi acum şi iubita lui e moartă. Chiar dacă a murit cu totul altfel.
— Cred că toată lumea e de acord că nu poate să le o coincidenţă, a spus Emma. Că au murit amândoi.
— Eu nu cred că e, a spus Mark. Dar ea poate a fost omorâtă fiindcă ştia ceva, nu ca sacrificiu sau ca parte a aceluiaşi ritual. În definitiv, moartea aduce o altă moarte, a comentat el cu un aer gânditor. A primit invitaţie la spectacolul ăsta cu Loteria. Pentru ea era ceva important, dacă avea biletul în geantă. Cred că putem merge pe firul ăsta.
— Sau ar putea să nu fie niciun fir, a spus Julian.
— Altceva nici nu prea avem ce investiga, a remarcat Emma.
— Ba chiar avem, a replicat Jules. Avem fotografiile pe care le-ai făcut tu în peştera de la convergenţă. Şi îl mai avem şi pe individul ăla care a tras în mine – avem jacheta cu care eram îmbrăcat şi putem afla ce otravă a folosit. S-ar putea ca Malcolm să ştie dacă o putem asocia cu un anume demon sau magician care o vinde.
— Perfect, a spus Emma. Putem să le facem pe amândouă. 11 august e mâine. S-a uitat încruntată la bilet. O, Doamne, semiformal. Elegant. Nu cred că am ceva elegant în garderobă şi trebuie să-i luăm şi lui Mark un costum...
— Nu trebuie să vină şi Mark, a întrerupt-o repede Julian. El ar putea să rămână la Institut.
— Nu, a refuzat Mark.
Vocea lui era calmă, dar ochii îi scăpărau.
— Nu rămân acolo. Am fost adus aici ca să vă ajut la investigaţie şi asta am să fac.
Julian s-a rezemat de spătar.
— Dacă nu ne laşi să-ţi facem rune, nu vii. Nu ai fi în siguranţă.
— M-am protejat singur, fără rune, ani de zile. Dacă nu vin cu voi, cei care m-au trimis la voi din Regatul Elfilor vor afla şi nu vor fi deloc încântaţi. Pedeapsa va fi aspră.
— Of, lasă-l să vină, a spus Livvy, neliniştită. Jules...
Jules a dus mâna la gulerul tricoului, într-un gest automat.
— Cum să te pedepsească, dacă tu nu le spui?
— Tu crezi că e simplu să minţi când ai crescut între oameni care nu mint?

A întrebat Mark, aprins la faţă de furie. Şi crezi că ei nu-şi dau seama când minte cineva?

— Tu eşti om, a spus Julian iritat. Nu eşti unul de-ai lor, nu te comporţi ca ei...

Mark s-a ridicat brusc de la masă şi a plecat de lângă ei.

— Ce face? A exclamat Emma, uitându-se se uluită după el.

Mark se apropiase de masa vecină, unde stăteau două fete muniane, tatuate şi cu piercinguri, care păreau că se întorc de la un club de noapte; râdeau în hohote de ce le spunea el.

— Pentru numele îngerului!

Julian a aruncat nişte bani pe masă şi s-a ridicat. Emma a băgat înapoi toate obiectele în geanta Avei şi a pornit repede după el, urmată de ceilalţi.

— Îmi permiteţi să vă iau salata, doamna mea? spunea Mark fetei cu părul roz, care avea în faţă un castron plin de salată.

Ea a împins castronul spre el, zâmbind.

— Eşti superb, a spus ea. Chiar şi cu urechile astea false de elf. Lasă salata, poţi să iei...

— Bine, mi-ai demonstrat destul, ajunge. Julian l-a luat pe Mark de mână – el mesteca vesel un morcov – şi a încercat să-l tragă spre uşă. Îmi cer scuze, doamnelor, le-a spus fetelor, care protestau în cor.

Cea cu părul roz s-a ridicat în picioare.

— Dacă el vrea să stea, lasă-l să stea, s-a răstit ea. De fapt, tu cine eşti?

— Sunt fratele lui, a răspuns Julian.

— Mamă, dar nu semănaţi deloc, a comentat fata, pe un ton care a enervat-o pe Emma.

Lui Mark îi spusese că e superb – şi Julian era superb, doar că nu aşa ostentativ, ci mai discret. Nu avea obrazul îngust al lui Mark sau farmecul lui de elf, dar avea nişte ochi luminoşi şi o gură frumoasă, care

S-a oprit, şocată de ea însăşi. Ce se întâmpla cu ea? Ce se întâmpla cu gândurile ei?

Livvy a scos o exclamaţie exasperată, s-a repezit la ei şi l-a apucat pe Mark de tricou.

— Nu cred că vrei să-l ai, i-a spus ea fetei cu părul roz. Are sifilis.

Fata a rămas mască.

— Sifilis?

— Cinci la sută din populaţia Ameridi are sifilis, i-a sărit Ty în ajutor.

— Nu am sifilis, a protestat Mark furios. În Regatul Elfilor nu există boli cu transmitere sexuală!

Fetele mundane au amuţit brusc.

— Îmi cer scuze, le-a spus Jules. Ştiţi şi voi cum e sifilisul. Atacă şi creierul.

Fetele rămăseseră cu gura căscată, în timp ce Livvy îl trăgea pe Mark de tricou afară din restaurant, în parcare, cu ceilalţi după ea.

În clipa când au ieşit afară şi s-a închis uşa în urma lor, Emma a izbucnit în râs. S-a rezemat de Cristina, care râdea şi ea, în timp ce Livvy îi dădea drumul lui Mark ca să-şi netezească fusta, cu un aer netulburat.

— Scuze, a spus Emma. Dar... sifilis?

— Ty citea despre asta azi, a spus Livvy.

Julian, care încercase să-şi ascundă zâmbetul, s-a uitat la Ty.

— De ce citeai despre sifilis?

Ty a ridicat din umeri.

— Studiam.

— Chiar trebuia să faceţi asta? A întrebat Mark. Nu făceam decât să stau de

vorbă cu ele. M-am gândit să-mi mai exersez discursul nobil.
— Intenţionat erai ridicol, a spus Emma. Încep să cred că ai impresia că spiritele naturii vorbesc caraghios.
— La început aşa mi s-a părut, a recunoscut cu candoare Mark. Dar după aia te obişnuieşti. Acum... acum nu mai ştiu ce să cred.
Părea puţin debusolat.
— Nu avem voie să vorbim cu mundanii, a spus Julian şi zâmbetul îi dispăruse. Este... ceva elementar, Mark. Unul dintre primele lucruri pe care le învăţăm. Mai ales despre lucruri precum Tărâmul Elfilor.
— Am vorbit cu acele mundane şi nimeni n-a explodat, nimeni n-a luat foc. Nu s-a abătut niciun blestem asupra noastră. Ele credeau că sunt costumat. Mark a lăsat capul în jos, apoi s-a uitat la Julian. Ai dreptate când spui că ies în evidenţă, dar lumea vede ce vrea ea să vadă.
— Poate şi regula aia, să nu te duci la luptă fără rune, e o regulă stupidă, a spus Ty şi Emma şi-a adus aminte cum îi vorbise Mark lui Ty în sala de antrenament.
Acum suntem amândoi răniţi la mână.
— Poate multe reguli sunt stupide, a spus Julian şi în vocea lui se simţea un soi de amărăciune care a surprins-o pe Emma. Poate că trebuie să le respectăm, oricum ar fi. Poate că asta ne face să fim vânători de umbre.
Livvy l-a privit aiurită.
— Suntem vânători de umbre pentru că trebuie să respectăm reguli stupide?
— Nu pentru reguli, a spus Julian. Pentru pedeapsa pe care o primim dacă le încălcăm.
— Şi în Regatul Elfilor pedepsele pentru încălcarea regulilor sunt la fel de aspre, dacă nu şi mai aspre, a spus Mark. Trebuie să mă crezi pe cuvânt, Julian. Dacă ei ajung să creadă că eu nu particip la investigaţie, mă vor pedepsi nu numai pe mine, ci şi pe voi. Nici nu îmi vor cere să le spun eu. Vor şti ei singuri.
Ochii lui ardeau.
— Mă înţelegi?
— Te înţeleg, Mark. Şi te cred. Julian i-a zâmbit fratelui său, un zâmbet care părea mai luminos tocmai fiindcă era neaşteptat. În fine, a spus. Toată lumea la maşină, OK? Mergem acasă.
— Trebuie să returnez armăsarul, a spus Mark. Nu pot să-l las aici. Dacă îl pierd, Vânătoarea Sălbatică va interpreta greşit.
— Bine, a spus Julian. Du-te singur şi du-l. Ty şi Livvy nu se vor mai urca niciodată pe chestia aia, s-a-nţeles? Prea periculos.
Livvy a părut dezamăgită, Ty – uşurat. Mark a dat din cap aproape imperceptibil.
— Mă duc eu cu Mark, a spus Cristina deodată.
Emma a văzut cu surprindere cum chipul lui Mark s-a luminat deodată.
— Mă duc să aduc armăsarul, a spus Mark. Simt dorinţa de a zbura.
— Şi să nu depăşeşti limita de viteză! A strigat Julian după el, în timp ce acesta dispărea după colţul clădirii.
— Zboară pe cer, Julian, a spus Emma. Acolo nu prea e limită de viteză.
— Ştiu, a spus el şi a zâmbit.
Era zâmbetul acela care îi plăcea Emmei, zâmbetul care îi era adresat numai ei, cel care spunea că deşi viaţa îl forţase de multe ori să fie serios, Julian nu era de fapt serios din fire. În clipa aceea ar fi vrut să-l îmbrăţişeze sau să-i atingă umărul, aşa de mult voia, încât şi-a strâns mâinile tare, ca să

nu o facă. S-a uitat în jos, la degetele ei; din cine ştie ce motiv, le împletise, ca şi cum ar fi vrut să facă din ele o cuşcă pentru sentimentele ei.

Luna plină se ridicase sus pe cer când Mark a oprit încet motocicleta pe nisipul din spatele Institutului.

Călătoria în oraş fusese marcată de panică, cu Livvy ţinându-se strâns de centura Cristinei, speriată, Ty spunându-i lui Mark să meargă mai încet, autostrada dispărând de sub ei. Aproape că se izbiseră de un tomberon când aterizaseră în parcare.

Drumul înapoi a fost liniştit. Cristina îl ţinea uşor de talie, gândindu-se că are senzaţia că zboară prin nori. Sub ei, oraşul părea un desen elaborat de lumini colorate. Cristinei nu îi plăcuseră niciodată parcurile de distracţii şi nici zborul cu avionul, dar asta nu semăna cu niciunul dintre ele: se simţea o părticică din aer, împinsă de vânt ca o mică barcă pe apă.

Mark a coborât de pe motocicletă şi i-a întins mâna, s-o ajute să coboare. Ea l-a prins de mână, având încă în ochi imaginea docurilor de la Santa Monica, luminile strălucitoare ale roţii mari. Nu se simţise niciodată aşa de departe de mama ei, de Institutul din Mexico City, de familia Rosales.

Îi plăcea.

— Doamna mea, i-a spus el, când a coborât.

Ea a simţit cum i se întind buzele într-un zâmbet.

— Sună aşa de formal.

— Curţile asta şi sunt, formale, a consimţit el. Îţi mulţumesc că ai venit cu mine. Nu erai obligată.

— Am văzut pe faţa ta că nu vrei să te întorci singur, a spus Cristina.

O adiere blândă de vânt sufla peste deşert, mişcând nisipul, ridicându-i lui Mark părul ondulat, proaspăt tuns. Fiind scurt, acum semăna cu un halou, aşa de blond, încât părea argintiu.

— Vezi o mulţime de lucruri tu.

El îi studia atent faţa. Ea s-a întrebat cum ar fi arătat dacă ambii ochi ar fi avut culoarea aceea tipică familiei Blackthorn, albastru-verzuie, ca marea. Se întreba dacă frumuseţea lui e accentuată acum de ciudăţenia ochilor lui.

— Când nimeni în jurul tău nu spune adevărul, înveţi să priveşti în spatele aparenţelor, a spus ea şi s-a gândit la mama ei şi la petalele galbene de trandafiri.

— Da, a replicat el. Numai că eu vin dintr-un loc unde toată lumea spune adevărul, oricât ar fi el de crud.

— De asta ţi-e dor de Regatul Elfilor? L-a întrebat Cristina. Fiindcă acolo nu există minciuni?

— De unde ştii că mi-e dor de Regatul Elfilor?

— Inima ta nu e împăcată aici, a spus Cristina. Şi eu cred că te atrage acolo ceva mai mult decât familiaritatea. Ai spus că acolo te simţeai liber – dar ai spus şi că au săpat pe spatele tău rune. Încerc să înţeleg ce anume ţi-ar putea lipsi.

— Asta s-a întâmplat la Curtea Elfilor întunericului, nu în Vânătoarea Sălbatică, a răspuns Mark. Şi nu pot să vorbesc despre ce mi-e dor. Nu pot să vorbesc despre Vânătoare, chiar nu pot. E interzis.

— Asta-i groaznic. Cum poţi să faci o alegere dacă nici nu poţi vorbi despre alegerea ta?

— Lumea e groaznică, a spus Mark pe un ton neutru. Şi unii sunt înghiţiţi de ea şi se îneacă, iar alţii se ridică deasupra şi îi iau cu ei şi pe alţii. Dar nu sunt mulţi aşa. Nu toată lumea poate să fie Julian.

— Julian? Cristina era uimită. Dar am avut impresia că nici nu îl placi. Am

crezut...
— Ai crezut...
Îşi ridicase sprâncenele argintii.
— Am crezut că nu-ţi place de niciunul dintre noi, a spus ea, cu reţinere.
I se părea că a spus o prostie, dar faţa lui s-a îmblânzit deodată. I-a luat mâna şi i-a mângâiat palma cu degetele. Ea a simţit un fior în tot braţul – atingerea lui era ca un curent electric.
— Îmi place de tine, a spus el. Cristina Mendoza Rosales. Îmi place foarte mult de tine.
S-a aplecat spre ea. Cristina nu mai vedea decât ochii lui, albastru şi auriu...
— Mark Blackthorn.
Vocea care îi rostise numele era aspră şi tăioasă. Amândoi s-au întors repede.
În faţa lor stătea războinicul elf înalt care îl adusese pe Mark la Institut; parcă se materializase acolo din albul nisipului şi negrul cerului. El însuşi părea alb-negru, cu hainele acelea de culoarea tuşului, cu părul negru şi ondulat pe tâmple. Ochiul argintiu strălucea în lumina lunii; ochiul negru părea să nu aibă pupilă. Purta tunică şi pantaloni cenuşii şi avea pumnale la centură. Era inuman de frumos, ca o statuie.
— Kieran, a spus Mark, respirând precipitat, pe jumătate uluit. Dar eu...
— Trebuia să te aştepţi că mă vei vedea. Kieran s-a apropiat de ei. M-ai rugat să-ţi împrumut armăsarul; ţi l-am împrumutat. Cu cât stau mai mult fără el, cu atât mai bănuitor va deveni Gwyn. Ai sperat să-i trezeşti suspiciuni?
— Aveam de gând să ţi-l înapoiez, a spus Mark, încet.
— Da?
Kieran şi-a încrucişat braţele pe piept.
— Cristina, intră în casă, a spus Mark.
Îi lăsase mâna şi acum se uita fix la Kieran, nu la ea.
— Mark...
— Te rog, a spus el. Pentru că... dacă îmi respecţi intimitatea, te rog, du-te înăuntru.
Ea şovăia. Dar expresia hotărâtă de pe chipul lui era limpede. Ştia bine ce îi cere. S-a întors şi a intrat în Institut pe uşa din spate, lăsând-o să se trântească în spatele ei cu zgomot.
Scările se ridicau în faţa ei, dar ea nu putea să urce. Îl cunoştea prea puţin pe Mark Blackthorn. Dar când a vrut să pună piciorul pe prima treaptă, şi-a amintit de cicatricele de pe spatele lui. De felul în care stătea ghemuit atunci, în prima zi, de cum îi spunea lui Julian că e un vis sau un coşmar trimis de Vânătoarea Sălbatică să-l hăituiască.
Cristina nu credea în Pacea Rece, niciodată nu crezuse în ea, dar suferinţa lui Mark parcă îi spulberase convingerile. Poate că spiritele naturii erau într-adevăr crude. Poate într-adevăr nu era nimic bun în ele, poate nu aveau onoare. Şi, dacă ar fi fost aşa, cum putea să-l lase acolo pe Mark, singur, cu unul dintre aceia?
S-a răsucit pe călcâie, a deschis uşa... şi a îngheţat.
I-a trebuit o clipă să-i găsească cu privirea, dar când i-a găsit, i s-a părut că vede o imagine de film pe un ecran luminos. Stăteau în picioare, într-o pată de lumină de lună, la marginea parcării; Mark stătea cu spatele la un stejar plin de lăstari. Kieran era aplecat peste el, lipindu-l de copac – şi se sărutau.
Cristina a ezitat un moment, simţind că se aprinde la faţă, dar era limpede că Mark nu era atins împotriva voinţei lui. Mâinile îi erau încurcate în părul lui Kieran şi îl săruta aşa de pasional, de parcă era flămând. Corpurile lor erau

lipite strâns; cu toate acestea, Kieran îl apucase de mijloc pe Mark şi mâinile lui se mişcau întruna, cu disperare, de parcă ar fi vrut să-l strângă şi mai tare. Au ajuns pe umerii lui Mark, i-au scos jacheta şi i-au atins pielea în zona claviculei. El a scos un sunet înăbuşit de plăcere, ca un geamăt de durere, apoi s-a desprins din îmbrăţişare.

Kieran se uita la Mark cu o privire flămândă şi în acelaşi timp disperată. Cristina nu văzuse niciodată vreun spirit al naturii care să semene mai mult decât Kieran cu un om. Mark îl privea cu ochii mari şi strălucitori în lumina lunii. O privire în care se citeau iubire şi dor şi o tristeţe îngrozitoare. Era prea mult. Deja fusese prea mult: Cristina ştia că nu ar fi trebuit să se uite, dar nu reuşea să plece de acolo – era ţintuită în loc de uimire şi fascinaţie.

Şi dorinţă. Era şi dorinţă. Poate pentru Mark, poate pentru amândoi sau poate doar la gândul că ar putea şi ea să dorească pe cineva la fel de mult; nu era sigură. S-a dat înapoi, cu inima bubuind, şi când era gata să tragă uşa după ea...

Toată parcarea s-a luminat ca un stadion de luminile unei maşini care venise de după colţul clădirii şi intrase în parcare. Muzica răsuna puternic prin geamurile lăsate; Cristina auzea vocea Emmei şi pe cea a lui Julian.

S-a uitat repede spre Mark şi Kieran, dar acesta din urmă dispăruse, o umbră printre umbre. Mark se apleca să-şi ia de jos jacheta, în timp ce Emma şi ceilalţi coborau din maşină.

Cristina a închis uşa după ea. A auzit că Emma îl întreabă pe Mark unde e ea şi l-a auzit pe Mark răspunzându-i că e înăuntru. Vocea lui era calmă şi liniştită, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dar totul se întâmplase.

Ea se întrebase atunci, când el se uita în ochii ei şi îi spunea că fusese nevoit să se descurce fără oglinzi în Vânătoarea Sălbatică, în ochii cui s-o fi uitat el atâţia ani.

Acum ştia.

Mark Blackthorn ajunsese la Vânătoarea Sălbatică atunci câni avea şaisprezece ani, şi nu pentru că aşa dorise el.

Îşi amintea doar că era întuneric după ce fusese luat de la Institutul care era casa lui, înainte de a se trezi în cavernele acelea subterane, printre licheni şi muşchi din care picura apă. Deasupra lui era aplecat un bărbat masiv, cu ochi de culori diferite, pe cap cu o cască împodobită cu coame.

Mark l-a recunoscut, desigur. Nu puteai să fii vânător de umbre şi să nu fi auzit de Vânătoarea Sălbatică. Nu puteai fi pe jumătate elf şi să nu fi citit ceva despre Gwyn Vânătorul, cel care de secole era în fruntea Vânătorii. La brâu avea o sabie lungă, din fier bătut, înnegrită şi dformată de parcă ar fi trecut de multe ori prin foc.

— Mark Blackthorn, a spus el, acum tu eşti cu Vânătoarea Sălbatică, pentru că cei din familia ta au murit. Noi suntem acum neamul tău.

Apoi, trăgând sabia de la brâu, şi-a trecut-o prin palmă, până a început să sângereze, după care a picurat din sângele acela în apă şi i-a dat-o lui Mark s-o bea.

În anii care au urmat, Mark avea să-i mai vadă şi pe alţii veniţi la Vânătoarea Sălbatică, iar Gwyn le spunea acelaşi lucru şi se uita la ei cum îi beau sângele. Şi se uita cum ochii lor încep să se schimbe, căpătând culorile diferite, ca pentru a simboliza divizarea sufletului lor.

Gwyn era de părere că un nou recrut trebuia mai întâi înfrânt, ca apoi să fie reconstruit ca vânător sălbatic – cineva care să poată călări toată noaptea fără să doarmă, cineva care să stea nemâncat până aproape de înfometare şi să

îndure dureri care ar fi distrus un mundan. Şi credea cu convingere că loialitatea trebuie să fie totală. Nu aveau dreptul să aleagă şi pe altcineva în afara Vânătorii Sălbatice.

Mark va oferit loialitatea sa lui Gwyn şi serviciului său, dar nu şi-a făcut prieteni în Vânătoarea Sălbatică. Ei nu erau vânători de umbre, iar el era vânător de umbre. Toţi ceilalţi veneau de la Curţile Elfilor şi ajunseseră acolo pentru că fuseseră pedepsiţi să stea în serviciul Vânătorii Sălbatice. Nu le plăcea că el e nefilim, iar el a simţit dispreţul lor şi i-a dispreţuit la rândul lui.

Călărea singur în noapte, pe o iapă argintie pe care i-o dăduse Gwyn. Gwyn părea că îl simpatizează, oarecum pervers, poate ca să le facă în ciudă celorlalţi din Vânătoare. L-a învăţat pe Mark să se orienteze după stele şi să asculte sunetele unor lupte care puteau fi auzite de la sute, ba chiar mii de kilometri depărtare: urletele de furie şi ţipetele muribunzilor. Ei trebuiau să călărească până la câmpul de bătaie şi acolo, nevăzuţi de ochii mundanilor, să jefuiască toate cadavrele de bunurile de valoare. Cea mai mare parte a acestora era trimisă ca tribut la Curtea Elfilor Luminii şi la Curtea Elfilor întunericului, dar o parte o păstra Gwyn pentru el.

Mark dormea singur, în fiecare noapte, pe pământul rece, înfăşurat într-o pătură, având ca pernă o piatră. Când era frig, tremura şi visa rune care să-l încălzească, rune făcute de strălucirea pumnalului serafic. În buzunar avea mereu lampa-vrăjitoarei pe care i-o dăruise Jace Herondale, dar nu îndrăznea s-o aprindă decât când era singur.

În fiecare noapte, înainte de a adormi, recita numele surorilor şi fraţilor lui, în ordinea vârstei. Fiecare nume era ca o ancoră care îl ţinea legat de pământ. Care îi ţinea pe ei în viaţă.

Helen. Julian. Tiberius. Livia. Drusilla. Octavian.

Zilele se pierdeau în negură, se transformau în luni. Timpul nu trecea aici ca în lumea mundană. Mark renunţase să mai numere zilele – nu avea cum să le individualizeze, iar Gwyn detesta asta. Aşadar, nu avea idee de cât timp era cu vânătorii sălbatici când a venit Kieran.

Ştia că vor avea un nou vânător; zvonurile circulă repede şi, în afară de asta, Gwyn îi convertea pe nou-veniţi întotdeauna în acelaşi loc: o cavernă din apropierea intrării în Curtea Elfilor întunericului, unde pereţii erau căptuşiţi cu un strat gros de licheni verzi ca smaraldul şi unde printre pietre era un bazin natural cu apă.

Acolo l-au găsit când au ajuns, lăsat special pentru Gwyn. La început, Mark nu a văzut decât silueta unui băiat cu părul negru, încâlcit, şi un trup subţire, iar lanţurile cu care era legat la mâini şi la picioare îi răsuceau trupul într-o poziţie ciudată. Părea să fie numai piele şi os.

— Prinţe Kieran, a spus Gwyn, apropiindu-se de băiat, iar din mulţime s-au auzit murmure.

Dacă nou-venitul era prinţ, era mult mai stimat decât restul nobilimii. Şi oare ce ar fi putut să facă un prinţ ca să se vadă brutal exilat de la curtea lui, dezmoştenit de familia şi de numele lui, de prieteni şi rude?

Băiatul a ridicat capul când Gwyn s-a apropiat de el, arătându-şi faţa. Era, cu siguranţă, nobil. Avea trăsăturile acelea ciudate, luminoase, aproape inuman de frumoase, cu pomeţi înalţi şi ochi negri. Părul negru avea sclipiri albastre şi verzi, culoarea oceanului în noapte. A întors capul când Gwyn a vrut să-i dea apa amestecată cu sânge, dar acesta l-a silit s-o bea. Mark a privit fascinat cum ochiul drept al lui Kieran devine argintiu, iar lanţurile cad de la mâinile şi picioarele lui însângerate.

— Acum faci parte din neamul vânătorilor sălbatici, i-a spus Gwyn, mai

mohorât ca de obicei. Ridică-te şi vino lângă noi.
Kieran a fost un personaj ciudat în grup. Deşi rangul de prinţ îi fusese luat când a fost exilat la Vânătoare, el tot mai avea acel aer nedefinit, de aroganţă şi regalitate, care nu le convenea deloc celorlalţi. Îşi băteau joc de el, numindu-l „prinţişor", şi ar fi făcut şi mai rău dacă Gwyn nu i-ar fi oprit. Se părea că cineva de la Curţi încă mai avea grijă de Kieran, în ciuda exilului.
Mark nu-şi putea lua ochii de la el. Era ceva la Kieran care îl fascina. A aflat curând că prinţul îşi schimba culoarea părului în funcţie de dispoziţie, de la negru ca noaptea (atunci când era trist) la albastru palid (atunci când râdea, ceea ce nu se întâmpla prea des) – întotdeauna culorile mării. Părul lui era des şi ondulat, şi uneori Mark ar fi vrut să-l atingă, ca să vadă dacă seamănă la atingere cu părul sau cu mătasea cu ape, care îşi schimbă nuanţele în lumină. Kieran călărea pe calul lui, oferit de Gwyn – cel mai vajnic cal pe care îl văzuse Mark în viaţa lui, negru şi scheletic, un cal de mort –, de parcă s-ar fi născut pe el. Ca şi Mark, părea decis să sufere durerea exilului călărind singur, rareori vorbind cu vreun vânător, ba chiar rareori făcând schimb de priviri cu ei.
Doar la Mark se mai uita uneori, atunci câni ceilalţi îl strigau „nefilim" sau „plodul umbrelor" sau „băiatul-înger", sau cu alte porecle mult mai urâte. A venit o zi când s-a auzit vestea că, în urma hotărârii Conclavului, în Idria fuseseră spânzurate pentru trădare mai multe spirite ale naturii. Elfii avuseseră prieteni printre vânătorii sălbatici, iar într-un acces de furie, camarazii lui Mark i-au cerut să îngenuncheze şi să spună „Eu nu sunt vânător de umbre".
Când el a refuzat s-o facă, i-au smuls hainele şi l-au biciuit la sânge. L-au lăsat inconştient sub un copac, pe un câmp acoperit de zăpadă, unde sângele lui a transformat fulgii albi în roşii.
Când s-a trezit, a văzut lumina unui foc şi era cald, iar el stătea întins cu capul pe picioarele cuiva. Cu mare greutate a reuşit să-şi revină într-atât cât să-şi dea seama că era Kieran. Acesta l-a ridicat în braţe şi i-a dat apă, apoi i-a pus o pătură pe umeri. Atingerea lui era delicată şi uşoară.
— Mi se pare că cei din neamul tău, i-a spus el, au nişte rune vindecătoare.
— Da, a bârâit Mark, mişcându-se doar puţin.
Durerea de la pielea însângerată îi străbătea corpul ca un fulger.
— Se numesc iratze. O rună de acest fel mi-ar vindeca rănile. Dar runele nu se pot face decât cu stela, iar stela mi-au distrus-o cu ani în urmă.
— Păcat, a spus Kieran. Cred că vei rămâne pentru totdeauna cu cicatrice.
— Şi ce-mi pasă? A spus Mark, indiferent. Nu contează prea mult aici, la Vânătoarea Sălbatică, dacă sunt frumos sau nu.
Kieran şi-a ascuns un mic zâmbet şi l-a mângâiat uşor pe păr. Mark a închis ochii. Trecuseră ani de zile de când nu-l mai atinsese cineva şi mângâierea lui l-a înfiorat, în ciuda durerilor pe care le avea.
După asta, când plecau să călărească, plecau împreună. Kieran a făcut din Vânătoare o aventură pentru amândoi. Îi arăta lui Mark minuni pe care numai cei din neamul spiritelor naturii le ştiau: întinderi de gheaţă care stăteau tăcute şi strălucitoare în lumina lunii, văi ascunse, pline de flori de noapte. Călăreau printre stropii cascadelor şi printre turnurile de nori. Iar Mark nu mai era chinuit de singurătate, dacă nu chiar fericit.
Noaptea dormeau amândoi ghemuiţi sub pătura lui Kieran, care era făcută dintr-o ţesătură foarte groasă şi care ţinea cald întotdeauna. Într-o noapte, s-au oprit pe vâful unui deal, într-un loc verde din nord. În jurul dealului erau mormane de pietre, o construcţie făcută de mundani cu mii de ani în urmă.

Mark s-a rezemat de pietre şi a privit la şesul verde, argintiu în lumina lunii, întins până la marea cea de departe. Marea, s-a gândit el, este peste tot la fel, la fel ca marea care îşi spărgea valurile la ţărmul acela pe care el încă îl mai considera casa lui.

— Rănile tale s-au vindecat, a spus Kieran, atingându-i cu degetele lui uşoare şi subţiri tricoul rupt, prin care se vedea pielea.

— Dar sunt tot urâte, a spus Mark.

Aştepta să iasă primele stele, ca să le boteze cu numele fraţilor săi. Nu a observat apropierea lui Kieran decât atunci când băiatul a fost chiar în faţa lui; lumina amurgului îi umbrea delicat faţa.

— La tine nimic nu e urât, a spus Kieran.

S-a aplecat să-l sărute, iar Mark, după un moment de uimire, a ridicat faţa spre el şi buzele lor s-au întâlnit.

Era prima oară când se săruta, şi niciodată nu se gândise că o va face cu un băiat, dar acum era bucuros că e Kieran. Nu îşi imaginase vreodată că un sărut poate să fie ca o agonie şi ca o plăcere în acelaşi timp. De luni de zile visase să-i atingă părul, iar acum o făcuse, îngropându-şi degetele în şuviţele lui, care se făceau din negre albastre cu ape aurii. Le simţea pe piele ca nişte limbi de foc.

S-au băgat sub pătură împreună în noaptea aceea, dar nu au dormit prea mult, iar Mark a uitat să mai boteze stelele cu numele fraţilor săi – şi în noaptea aceea, şi în următoarele nopţi care au urmat. Curând, Mark se obişnuise să se trezească cu braţul pe trupul lui Kieran sau cu mâna în părul lui albastru-alb.

A învăţat că săruturile şi atingerile şi declaraţiile de iubire te pot face să uiţi, şi cu cât stătea mai mult cu Kieran, cu atât mai mult îşi dorea să rămână cu el şi cu nimeni altcineva. Nu trăia decât pentru clipele în care erau singuri, de obicei noaptea, vorbindu-şi în şoaptă ca să nu-i audă nimeni.

„Mai spune-mi despre Curtea Elfilor întunericului”, îi cerea Mark, iar Kieran începea să-i şoptească poveşti despre Curtea întunecată şi Regele ei palid, tatăl lui, care o stăpânea. Iar Kieran îi cerea: „Mai spune-mi despre nefilimi”, iar Mark îi povestea despre înger; despre Războiul întunecat şi despre ce i se întâmplase lui, despre fraţii şi surorile lui.

— Nu mă urăşti? întrebase odată Mark, în braţele lui Kieran, undeva pe o pajişte înaltă de pe munte.

Părul lui blond şi neîngrijit a atins umărul lui Kieran când a întors capul.

— Pentru că sunt nefilim? Ceilalţi mă urăsc pentru asta.

— Nu trebuie să mai fi nefilim. Poţi alege să fii din neamul vânătorilor sălbatici. Să accepţi esenţa ta de elf.

Mark a clătinat din cap.

— Când m-au bătut pentru că am spus că sunt vânător de umbre, asta m-a făcut să fiu şi mai sigur. Ştiu ce sunt, chiar dacă nu pot s-o spun.

— Poţi să-mi spui numai mie, a spus Kieran, mângâindu-l uşor cu degetele pe obraz. Aici, în spaţiul acesta dintre noi. Aici poţi s-o spui în siguranţăi.

Aşa că Mark s-a strâns mai tare în iubitul şi singurul lui prieten şi a şoptit în spaţiul dintre ei, acolo unde trupul lui rece se lipea de trupul cald al lui Kieran.

— Sunt un vânător de umbre. Sunt un vânător de umbre. Sunt un vânător de umbre.

13
Fără vreun alt gând

Emma stătea în faţa oglinzii de la baie, scoţându-şi încet maioul.

După douăzeci de minute de frecat cu înălbitor, în Toyota nu mai era nicio pată de sânge. Asta nu fusese vreo problemă. Era obişnuită cu petele de sânge. Numai că acum era altceva, ceva care o răscolea, sângele uscat al lui Julian pe pielea ei, petele maroniu-roşcate de pe coaste şi de pe umăr. Când şi-a scos blugii, a văzut alţi stropi de sânge uscat pe ei, pete micuţe care se vedeau pe la cusături.

A făcut ghem blugii şi maioul şi le-a aruncat la gunoi.

La duş, sub apa fierbinte, s-a spălat de sânge, de praf şi de transpiraţie. S-a uitat cum se scurge apa rozalie. Nici nu mai ştia de câte ori fusese aşa, de câte ori sângerase, la antrenamente sau în bătălii. Avea cicatrice pe abdomen, pe umeri, pe braţe, pe glezne.

Dar sângele lui Julian era altceva.

Când îl vedea, îşi amintea de el, rănit, descompus, îşi amintea cum curgea sângele printre degetele ei ca apa. A fost prima oară când chiar se gândise că el ar putea să moară, că ar putea să-l piardă. Ştia ce se spune despre parabatai, ştia că asta ar fi fost o pierdere la fel de dureroasă ca pierderea unui soţ sau a unui frate. Emma îşi pierduse părinţii; îşi imaginase că ştie ce fel de pierdere avea să fie, era pregătită pentru ea.

Dar nimic nu o pregătise pentru sentimentul pe care îl avusese când îi trecuse prin minte eventualitatea pierderii lui Julian, că cerul se va întuneca pentru totdeauna, că nu va mai călca niciodată pe pământ ferm. Şi mai ciudat fusese sentimentul pe care îl avusese după ce conştientizase că el va trăi. Simţise apropierea lui fizică într-un mod aproape dureros. Voise să-l ia în braţe, să-l strângă aşa de tare, încât pielea şi oasele lor să se contopească. Îşi dădea seama că pare complet aiurea, dar nu putea să-şi explice altfel senzaţia.

Ştia doar că e intensă şi dureroasă, şi că nu mai simţise niciodată aşa ceva. Iar asta o speria.

Apa se răcise. A închis robinetul cu o mişcare violentă, a ieşit de la duş şi şi-a uscat părul cu prosopul. A găsit în dulapul din baie un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi, s-a îmbrăcat şi a intrat în dormitor.

Cristina stătea pe marginea patului.

— Hei! A exclamat Emma. Nu ştiam că eşti aici! Puteam să ies din baie dezbrăcată sau ceva.

— Mă îndoiesc că ai ceva ce n-am şi eu.

Cristina părea preocupată de ceva; părul ei negru era împletit şi îşi mişca degetele cum făcea de obicei când o frământa ceva.

— E ceva în neregulă? A întrebat-o Emma, aşezându-se lângă ea. Pari... tulburată.

— Crezi că Mark avea prieteni printre vânătorii sălbatici? A întrebat Cristina brusc.

— Nu, a răspuns Emma, surprinsă. Cel puţin nu a vorbit niciodată despre asta. Şi cred că ar fi spus dacă ar fi dus dorul cuiva. S-a încruntat. De ce?

Cristina a şovăit.

— Păi, în seara asta a împrumutat motocicleta de la cineva. Sper că nu va avea probleme din cauza asta.

— Mark e inteligent, a spus Emma. Mă îndoiesc că şi-ar vinde sufletul pentru folosirea temporară a motocicletei sau ceva de genul ăsta.

— Sunt convinsă că ai dreptate, a murmurat Cristina şi s-a uitat spre dulapul de haine. Poţi să-mi împrumuţi o rochie?
— Acum? Ai întâlnire la miezul nopţii?
— Nu, pentru mâine-seară.
Cristina s-a ridicat şi a deschis uşa dulapului. Imediat au căzut pe jos o mulţime de rochii de vâscoză.
— Trebuie să avem ţinută elegantă. Nu mi-am adus la mine nimic elegant.
— Nu ţi se potrivesc hainele mele, a spus Emma, în timp ce Cristina se uita încruntată la o rochie imprimată cu rachete. Avem forme diferite. Tu eşti mai... bum-chica-brun.
— Asta măcar e în engleză? Cristina s-a încruntat, a aruncat pe un raft rochia cu rachete şi a închis uşa. Nu cred că e în engleză.
Emma a zâmbit.
— Te iau mâine cu mine la cumpărături, bine?
— Pare aşa de normal. După ce s-a întâmplat în noaptea asta...
Cristina şi-a dat cozile pe spate.
— M-a sunat Cameron, a spus Emma.
— Ştiu. Eram la bucătărie. De ce îmi spui acum? V-aţi împăcat?
Emma s-a trântit pe pat.
— Nu! M-a avertizat. Mi-a zis că sunt persoane care nu vor ca eu să investighez crimele.
— Emma. Cristina a oftat. Şi nouă nu ne-ai spus nimic?
— El s-a referit la mine, a spus Emma. M-am gândit că pericolul e al meu.
— Numai că rănit a fost Julian, a spus Cristina, care ştia ce voia să spună Emma chiar înainte de a o spune. Şi acum te gândeşti că a fost rănit din cauza ta.
Emma se juca cu franjurile păturii sale.
— Şi nu e aşa? Vreau să spun, Cameron m-a avertizat, mi-a zis că a auzit asta la Piaţa Umbrelor, deci nu ştiu pe cine a auzit vorbind, dacă erau mundani sau spirite ale naturii sau magicieni sau altceva, dar cert e că el m-a avertizat, iar eu i-am ignorat avertismentul.
— N-a fost vina ta. Ştiam deja că e cineva, cel mai probabil un necromant, care omoară şi sacrifică mundani şi repudiaţi. Ştiam deja că are la dispoziţie o armată de demoni mantizi. N-a fost ca şi cum Julian nu se aştepta la asta sau nu era pregătit.
— Era gata să moară în faţa mea, a spus Emma. A fost o grămadă de sânge.
— Şi tu l-ai vindecat. Acum e bine. I-ai salvat viaţa. Cristina a făcut un gest cu mâna – unghiile ei erau perfecte, ovale şi lucioase, ale Emmei erau rupte toate de la lupte şi antrenament. De ce eşti aşa de tulburată, Emma? Fiindcă Julian a fost rănit şi asta te-a speriat? Fiindcă de riscat, ai riscat mereu, de când te ştiu. Aşa eşti tu. Iar Julian ştie asta. Nu numai că ştie, îi şi place.
— Oare? Mereu îmi spune să nu mai risc...
— Trebuie să-ţi spună. Voi sunteţi două jumătăţi ale unui întreg. Trebuie să fiţi diferiţi, precum lumina şi umbra – el aduce prudenţa necesară pentru a tempera imprudenţa ta, iar tu aduci imprudenţa necesară pentru atenuarea prudenţei lui. Unul fără celălalt nu aţi putea funcţiona aşa de bine. Asta înseamnă parabatai. A atins uşor părul ud al Emmei şi a adăugat: Nu cred că din cauza lui Cameron eşti tulburată. E doar un pretext ca să te culpabilizezi. Eu cred că te-a tulburat faptul că Julian a fost rănit.
— Poate, a spus Emma, încordată.
— Sigur te simţi bine?
Ochii căprui ai Cristinei erau plini de îngrijorare.

— Sunt bine.
Emma s-a rezemat de perne. Adunase o grămadă de pernuţe kitsch: unele arătau ca nişte cărţi poştale, altele aveau forma statului California sau scria pe ele I LOVE CALI.
— Nu arăţi prea bine, a spus Cristina. Arăţi ca şi cum… mama mea spunea că oamenii au o anumită expresie când încep să conştientizeze ceva. Aşa arăţi tu, ca o persoană care şi-a dat seama de ceva.
Emma ar fi vrut să închidă ochii, să-şi ascundă gândurile de Cristina. Gândurile acelea trădătoare, periculoase, pe care nu trebuia să le aibă.
— E doar şocul, a spus ea. Am fost gata să-l pierd pe Julian şi… asta m-a dat peste cap. Mâine îmi revin.
S-a forţat să zâmbească.
— Cum zici tu, manita, a oftat Cristina. Cum zici tu.
După ce s-a spălat de sânge şi a aranjat să îi trimită lui Malcolm jacheta ruptă şi arsă de otravă, Julian a ieşit pe hol şi a pornit spre camera Emmei.
Şi s-a oprit la jumătatea drumului. Ar fi vrut să stea cu ea în pat, să vorbească cu ea despre evenimentele din noaptea aceea, să adoarmă împreună, să-i audă respiraţia aceea ca valurile oceanului, care îl făcea să adoarmă.
Dar când se gândea la seara aceea, cum au stat pe bancheta din spate, cu Emma peste el, panica de pe chipul ei, sângele de pe mâinile ei, nu simţea ce ar fi trebuit să simtă: frică, amintirea durerii, uşurarea că s-a vindecat.
În loc de asta, simţea un fel de încordare care îi dădea o durere până în măduva oaselor. Când închidea ochii, o vedea pe Emma în lumina aceea magică, părul care i se desfăcuse din coadă, lumina felinarelor de pe stradă reflectată în părul ei, care căpătase paloarea unor gheţuri în plină vară.
Părul Emmei. Poate pentru că şi-l desfăcea aşa de rar, poate pentru că unul dintre primele lucruri pe care a vrut vreodată să-l picteze a fost Emma cu părul desfăcut – în orice caz, şuviţele acelea unduioase şi palide fuseseră întotdeauna un fel de corzi care se conectau direct la nervii lui.
Îl durea capul şi în corp avea o durere ciudată şi nu voia decât să fie iar cu ea pe bancheta din spate a maşinii. Era absurd, aşa că şi-a forţat paşii să se întoarcă din drum şi a plecat spre bibliotecă. Acolo era întuneric şi frig şi mirosea a hârtie veche. Dar Julian nu avea nevoie de lumină; ştia precis la care secţiune să se ducă.
Legi.
Julian tocmai scosese o carte roşie de pe raftul de sus, când pe hol s-a auzit un ţipăt strident. A luat cartea în braţe, a ieşit într-o clipă din cameră şi a alergat pe coridor. După ce a trecut de colţ, a văzut uşa deschisă la camera lui Dru. Ieşise din cameră, cu lampa-vrăjitoarei în mână, cu faţa ei rotundă strălucind în lumină. Pijamaua ei avea imprimeuri cu măşti înspăimântătoare.
— Tavvy a ţipat, a spus ea. S-a oprit un pic, dar a început iar.
— Mulţumesc că mi-ai spus. A sărutat-o pe frunte. Du-te la culcare, mă ocup eu de el.
Drusilla s-a retras şi Julian s-a strecurat în camera lui Tavvy, închizând încet uşa după el.
Tavvy era făcut ghem sub pătură. Dormea cu perna în braţe, cu gura deschisă, plângând. Lacrimile îi curgeau pe obraz.
Julian s-a aşezat pe pat şi i-a pus mâna pe umăr.
— Octavian, a spus el. Trezeşte-te, ai un vis urât, trezeşte-te.
Tavvy a sărit în sus, cu părul lui şaten vâlvoi. Când l-a văzut pe Julian, a sughiţat şi s-a aruncat în braţele lui, ţinându-l de gât.

Jules l-a strâns în braţe şi l-a frecat uşor pe spate, pe nodurile ascuţite ale şirei spinării. Prea micuţ, prea slăbuţ, şi-a spus el. De la Războiul întunecat, era o adevărată luptă să-l faci pe Tavvy să mănânce şi să doarmă.

Îşi amintea cum fugise pe străzile din Alicante cu el în braţe, împiedicându-se în crăpăturile din asfalt, încercând să-l ţină cu faţa în umărul lui, ca să nu vadă sângele şi moartea din jurul lor. Gândindu-se că dacă ar putea să treacă peste toată astea fără ca Tavvy să vadă ce se întâmplă, va fi bine. Nu îşi va aminti. Şi nu va şti.

Cu toate acestea, Tavvy se trezea din somn în fiecare săptămână din cauza coşmarurilor, tremurând, ţipând, ud de năduşeală. Şi de fiecare dată când se întâmpla, Julian îşi amintea iar că nu reuşise să-l apere pe frăţiorul lui de imaginile terifiante, iar asta îl sfâşia.

Încetul cu încetul, respiraţia lui Tavvy a revenit la normal, în vreme ce Julian îl ţinea în braţele lui. Voia să se întindă pe pat, să-l ţină strâns pe Tavvy şi să doarmă. Era aşa de obosit, încât somnul părea că îl trage spre el ca un val.

Dar nu putea să doarmă. Îşi simţea trupul frământat, agitat. Când săgeata aceea îi pătrunsese în carne, a fost agonie; mai rău fusese când a scos-o. Simţise cum i se sfâşie carnea şi avusese un moment de spaimă pură, animalică, certitudinea că va muri, şi atunci ce se va întâmplă cu ei, livvyşityşidrusillaşitavvyşimark?

Şi apoi vocea Emmei, mâinile ei atingându-l – şi atunci ştiuse că va trăi. Acum îşi privea trupul, urma rănii din coaste îi dispăruse complet – în fine, era ceva acolo, o linie albă pe pielea bronzată, dar asta nu însemna nimic. Vânătorii de umbre aveau întotdeauna astfel de cicatrice. Uneori, i se părea că trăiesc pentru aceste cicatrice.

Fără să vrea, în mintea lui a apărut imaginea pe care încercase s-o uite tot timpul, de când revenise la Institut: Emma, pe genunchii lui, cu mâinile pe umerii lui. Părul ei ca aurul palid.

Îşi amintea că se gândise că, dacă va fi să moară, cel puţin va muri atât de aproape de ea. Atât cât le permitea Legea să se apropie.

După ce Tavvy a adormit, Julian a luat cartea pe care o adusese din bibliotecă. Era o carte pe care o deschisese de atâtea ori, încât acum se deschidea singură la pagina aceea uzată. La pagina Despre parabatai.

Se decretează că cei care au efectuat ceremonia parabatai şi sunt uniţi pe vecie prin jurămintele lui Saul şi David, lui Ruth şi Naomi, nu se vor lega prin căsătorie, nu vor avea copii împreună şi nu se vor iubi în maniera eros; ci numai în maniera philia sau agape.

Pedeapsa pentru nesocotirea acestei Legi va fi, după hotărârea Conclavului: despărţirea parabatai-lor respectivi, exilul departe de familie, iar dacă acest comportament infracţional va continua, înlăturarea Peceţilor şi expulzarea lor din rândul nfilimilor. Nu vor mai fi niciodată vânători de umbre.

Aşa a decretat Raziel.

Sed lex, dura lex. Legea e aspră, dar e lege.

Când Emma a intrat în bucătărie, Julian era la chiuvetă şi spăla vasele după micul dejun. Mark stătea rezemat de dulap, îmbrăcat cu nişte jeanşi închişi la culoare şi cu un tricou negru. Cu noua lui tunsoare şi la lumina zilei, arăta uimitor de diferit faţă de băiatul sălbatic şi zdrenţăros care îşi dăduse gluga jos în Sanctuar.

În dimineaţa aceea Emma a alergat intenţionat mai mult ca de obicei, pentru că nu voia să se ducă la masă cu toată lumea, ci voia să-şi limpezească

mintea. Aşa că şi-a luat de la frigider un smoothie la sticlă. Când s-a întors, Mark zâmbea.

— Din câte am înţeles, hainele cu care sunt îmbrăcat acum nu sunt destul de elegante pentru spectacolul din seara asta, nu?

Emma s-a uitat de la el la Julian.

— Deci Domnul Regulament a cedat şi ţi-a dat voie să vii şi tu?

Julian a ridicat uşor din umeri.

— Sunt un om rezonabil.

— Ty şi Livvy mi-au promis că mă ajută să găsesc ceva de îmbrăcat, a spus Mark, îndreptându-se spre uşă.

— Nu te lua după ei! A strigat Julian în urma lui. Nu... A clătinat din cap după ce s-a închis uşa. Presupun c-o să vadă pe pielea lui, a comentat.

— Asta mi-a amintit de ceva, a spus Emma, rezemându-se de dulap. Avem o situaţie de urgenţă.

— O urgenţă?

Îngrijorat, şi-a scuturat mâinile de apă şi s-a întors la ea.

Emma a lăsat sticla jos. Braţele lui Julian erau pline de clăbuc şi tricoul era umed de la apa fierbinte. În mintea ei a apărut nechemată o amintire: Jules, pe bancheta din spate, uitându-se în sus la ea cu dinţii strânşi. Cum se simţea pielea lui, cum îi alunecau mâinile pe sângele lui.

— E vorba de Diana? A întrebat el, luând nişte şerveţele să se şteargă.

— Cum? S-a trezit ea din reverie. E totul în regulă cu Diana?

— Probabil, a spus el. A lăsat un bilet în care scrie că azi n-o să fie aici. Se duce la Ojai să-l vadă pe amicul ei magician.

— Nu ştie ce facem diseară? Emma s-a aplecat peste dulap. Nu?

Julian a clătinat din cap. O şuviţă udă de păr i se lipise de obraz.

— Nu prea am avut ocazia să-i spun.

— Puteai să-i dai un mesaj, a argumentat Emma. Sau s-o suni.

— Puteam, a răspuns Julian, pe un ton neutru. Dar atunci aş fi avut senzaţia că ar trebui să-i povestesc şi ce s-a întâmplat aseară.

— Poate ar trebui.

— Mă simt foarte bine, a spus el. Serios, sunt bine. Ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. A clătinat din cap: Nu vreau să insiste să nu ne mai ducem diseară. S-ar putea să nu fie nimic cu teatrul ăsta, dar, dacă e ceva, vreau să fiu acolo. A aruncat şerveţelele la gunoi. Dacă tu eşti acolo, vreau să fiu şi eu acolo.

— Îmi place când minţi.

Emma s-a ridicat pe vârfuri, cu braţele îndoite la ceafă, încercând să scape de durerea pe care o simţea în muşchii din spate. În mişcarea asta i s-a ridicat tricoul şi a simţit aerul rece pe abdomen.

— Dacă eşti atât de bine, atunci poate nici nu-i mai spui Dianei? E doar o sugestie.

Când a văzut că Julian nu răspunde, a ridicat capul spre el.

El rămăsese nemişcat, cu ochii la ea. Sprâncenele alcătuiau o linie neagră perfectă; chipul îi era lipsit de expresie, privirea umbrită şi avea o imobilitate ciudată.

Era frumos. Era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse ea. Voia să intre cumva pe sub pielea lui, să trăiască acolo unde respira el. Voia.

Era îngrozită. Nu simţise niciodată dorinţa asta pentru Julian. Probabil pentru că fusese aşa de aproape de moarte, şi-a spus ea. Tot sistemul ei era cuplat la monitorizarea supravieţuirii lui. Avea nevoie de el în viaţă. Fusese gata să moară, şi în ea s-a scurtcircuitat totul.

Ar fi oripilat, şi-a spus ea. Dacă ar şti ce simte ea – ar fi dezgustat. S-ar întoarce iar la situaţia aceea, când el revenise din Anglia şi ea credea că e supărat pe ea. Că poate o şi urăşte.

Ştia şi atunci, i-a spus o voce mică în gând. Ştia de sentimentele tale. Ştia ceea ce tu nu ştiai.

Şi-a apăsat mâinile pe marginea dulapului, tare, simţind cum marmura îi intră în palmă, ca durerea să-i limpezească mintea. Taci, i-a spus vocii din cap. Taci.

— O urgenţă.

Vocea lui avea o tonalitate joasă.

— Ai spus că avem o urgenţă.

— O urgenţă vestimentară – Cristina are nevoie de o rochie ca diseară să se piardă în mulţime şi în casă nu se găseşte efectiv nimic. S-a uitat la ceas: Ar trebui să dureze o jumătate de oră, maximum.

El s-a relaxat, în mod evident uşurat.

— Comori ascunsei a întrebat.

Era o bănuială bună: magazinul vintage preferat de Emma era cunoscut de toată familia. De câte ori se ducea acolo, le lua şi lor ceva: un papion pentru Tavvy, o bandană înflorată pentru Livvy, un poster de la un film horror vechi pentru Dru.

— Dap. Vrei să-ţi iau ceva?

— Întotdeauna mi-am dorit un ceas cu Batman care să spună TREZEŞTE-TE, BĂIAT-MINUNE, a spus el. Mi-ar înveseli camera.

— Am găsit! A strigat Livvy, năvălind în bucătărie. În fine, doar o parte. Dar e ciudat.

Emma s-a întors la ea, uşurată.

— Ce-aţi găsit?

— Mai pe englezeşte, Livvy, a spus Julian. Ce e ciudat?

— Am tradus câteva din versurile din peşteră, a spus Ty, care venise după Livvy.

Era îmbrăcat cu un hanorac supradimensionat, cenuşiu, care îi înghiţea mâinile cu totul. Părul lui întunecat se răsfira peste gulerul hanoracului.

— Dar nu prea au sens.

— Sunt mesaje? A întrebat Emma.

Livvy a clătinat din cap.

— Sunt versuri dintr-o poezie, a spus ea, despăturind hârtia pe care o avea în mână.

Dar iubirea ne-a fost mai presus de iubirea Celor mai bătrâni decât noi, doi copii – Celor mai înţelepţi decât noi, doi copii – Şi nici îngerii de sus, din tării.

Nici demonii din funduri de-ocean N-au să poată vreodată visul meu despărţi De-al frumoasei Annabel De.

— Annabel Lee, a spus Julian. Edgar Allan Poe.

— Cunosc poezia asta, a zis Livvy, încruntând din sprâncene. Dar nu înţeleg de ce a fost scrisă pe pereţii peşterii.

— Eu m-am gândit că poate să fie un cifru pe care poţi să-l decodezi cu o carte, a intervenit Ty. Dar asta ar însemna că ar trebui să existe încă o jumătate. Undeva, într-o altă locaţie. Cred că am putea să vorbim cu Malcolm.

— Trec pe listă şi asta, a spus Julian.

Cristina a băgat capul pe uşă.

— Emma? Eşti gata?

— Pari îngrijorată, a spus Livvy. Emma te duce undeva să te omoare?

— Mai rău, a răspuns Emma, ducându-se spre Cristina. La cumpărături.

— Pentru diseară? În primul rând, sunt invidioasă, şi în al doilea rând, să n-o laşi să te ducă în locul ăla din Topanga Canyon...

— Ajunge! Emma i-a astupat urechile Cristinei cu mâinile. N-o asculta. Şi-a pierdut minţile de atâta spargere de coduri.

— Ia-mi şi mie nişte butoni! A strigat Julian după ea şi s-a întors la chiuvetă.

— Ce culoare? S-a oprit Emma la jumătatea drumului.

— Nu contează, numai să-mi ţină manşetele alături. Altfel vor fi triste şi neunite, a spus Jules. Şi întoarceţi-vă cât mai repede.

Sunetul apei de la robinet a fost acoperit de Livvy, care începuse deja să recite din poezie.

De demult s-a-ntâmplat, de demult...

Era lângă-o mare cu ape-argintii...

— De-aici vrei să cumpărăm haine? A întrebat Cristina, cu sprâncenele arcuite, când Emma a oprit maşina într-o parcare neasfaltată, înconjurată de copaci.

— E cel mai aproape aici, a spus Emma şi a scos cheia din contact.

În faţa lor se afla o singură clădire care avea o firmă sclipicioasă, mare, pe care scria COMORI ASCUNSE. Lângă magazin se afla o uriaşă maşină de popcorn, roşu cu alb, şi o căruţă cu coviltir, pictată, care îi făcea reclamă lui Gargantua cel Mare.

— Şi pe urmă, e super, a adăugat ea.

— Nu pare să fie un loc de unde poţi cumpăra rochii elegante, a spus Cristina, strâmbând din nas. Seamănă mai degrabă cu un loc în care eşti răpit şi vândut la circ.

Emma a luat-o de mână.

— Nu ai tu încredere în mine? A întrebat ea pe un ton glumeţ.

— Normal că nu, a răspuns Cristina. Nu eşti zdravănă.

Dar s-a lăsat târâtă de ea în magazinul plin de fleacuri kitsch: farfurii de petrecere, păpuşi vechi de porţelan şi, lângă casa de marcat, şiruri de bijuterii şi ceasuri vintage. Din această încăpere se intra în alta. Era plină de haine – haine uluitoare. Blugi Levi's second hand, fuste-creion în stilul anilor '50, de tweed şi stofă fină, bluze de mătase, dantelă şi catifea pan.

Iar într-o cameră mai mică erau rochiile. Păreau nişte fluturi atârnaţi de pereţi: valuri de organza roşie, mătase imprimată în culori pastel, o rochie de seară Balmain, un jupon de tul vaporos ca spuma mării.

— Nu zicea Julian că vrea butoni? A spus Cristina, oprind-o pe Emma lângă casa de marcat.

Vânzătoarea, care avea ochelari cu rame de pisică şi un ecuson pe care scria SARAH, s-a făcut că nu le vede.

Emma s-a uitat la butonii expuşi – majoritatea erau amuzanţi, în formă de zaruri, pistoale sau pisici, dar era o secţiune în care se aflau şi câteva piese frumoase, de la firme celebre: Paul Smith, Burberry sau Lan vin.

În timp ce se uita la ei, s-a simţit brusc intimidată. I se părea că alegerea unor butoni e o chestie pe care o face de obicei o iubită. Nu că ar fi făcut asta pentru Cameron sau pentru alt tip cu care se întâlnise la un moment dat, nu iubise pe niciunul suficient de mult încât să vrea să-i facă un cadou. Emma era sigură că atunci când Julian va avea o iubită, va fi genul ăla de iubită care să-i ofere butoni în dar. Care îşi va aminti când e ziua lui şi îl va suna zilnic. Îl va adora. Cum ar putea să nu-l adore?

Emma a luat aproape la întâmplare o pereche de butoni placaţi cu aur şi cu pietre negre. Gândul la Julian şi viitoarea lui iubită îi trezise o durere pe care nu putea s-o înţeleagă.

A pus butonii pe tejghea şi a trecut în camera plină de rochii. Cristina a urmat-o puţin îngrijorată.
Aici veneam cu mama, s-a gândit Emma, trecându-şi mâna peste mulţimea de rochii de satin, mătase şi vâscoză strălucitoare. Îi plăceau hainele vintage, sacourile Chanel şi rochiile cu mărgele stil anii '30. Dar cu glas tare nu a spus decât:
— Trebuie să ne mişcăm repede – nu putem să lipsim prea mult din Institut când investigaţia este în curs de desfăşurare.
Cristina a luat o rochie sclipitoare de cocktail, din brocart roz, cu mici flori aurii imprimate.
— O s-o probez pe asta.
A dispărut într-o cabină de probă care avea ca draperie un cearşaf cu Războiul Stelelor. Emma şi-a luat şi ea o rochie de mătase pală, cu breteluţe de mărgele argintii. O făcea să se gândească la un apus de soare superb, sau la una dintre picturile lui Julian, sau la mâinile lui, mânuind pensulele şi tuburile de vopsea.
A intrat în cabină să se schimbe. Când a ieşit, Cristina stătea în mijlocul camerei, studiindu-se încruntată. Rochia ei roz se mula precum o folie de plastic pe fiecare curbă a corpului ei.
— Cred că e prea strâmtă, a spus ea.
— Cred că aşa şi trebuie, a contrazis-o Emma. Ţâţele tale arată superb.
— Emma! A exclamat Cristina, indignată, dar apoi a remarcat, uimită: Oh, ce bine îţi stă!
Emma a pipăit materialul în nuanţe de fildeş şi argint cu mâini nesigure. La vânătorii de umbre, albul era culoarea doliului; rareori era purtat în alte situaţii, dar se gândea că, fiind ivorie, mergea.
— Crezi?
Cristina i-a zâmbit.
— Ştii, uneori eşti exact aşa cum îmi imaginam că o să fii, dar alteori eşti altfel.
Emma s-a dus să se uite în oglindă.
— Cum adică, aşa cum îţi imaginai că o să fiu?
Cristina a luat un glob de zăpadă şi l-a privit încruntată.
— Ştii, nu numai de Mark auzisem înainte să vin aici. Am auzit şi de tine. Toată lumea spunea că tu vei fi următorul Jace Herondale. Cel mai mare vânător de umbre.
— N-o să fiu aşa, a spus Emma.
Vocea ei suna şi pentru ea calmă, mică şi străină. Ca şi cum cuvintele ieşeau din gura ei fără să fie gândite, ca şi cum îşi creau propria realitate doar fiind rostite.
— Nu am nimic special, Cristina. Nu am mai mult sânge de înger sau puteri speciale. Sunt un vânător de umbre obişnuit.
— Nu eşti deloc obişnuită.
— Ba da. Nu am puteri magice, nu sunt blestemată şi nici binecuvântată. Pot să fac exact ce fac şi ceilalţi. Singurul motiv pentru care sunt bună este că mă antrenez.
Vânzătoarea, Sarah, a băgat capul pe uşă, cu nişte ochi mari cât farfuria. Emma uitase de ea.
— Aveţi nevoie de ajutor?
— Am atâta nevoie de ajutor, că nici nu-ţi închipui, a răspuns Emma.
Panicată, Sarah s-a întors la tejgheaua ei.
— E penibil, a spus Cristina în şoaptă. Probabil ne crede sonate. Trebuie să

plecăm.
Emma a oftat.
— Scuză-mă, Tina, a spus ea. Plătesc eu rochiile.
— Dar nici măcar nu ştiu dacă vreau rochia asta! A strigat Cristina după Emma, care intrase iar în cabină.
Emma a ieşit de acolo şi a întins mâna spre ea.
— Ba da, o vrei. Am vorbit serios cu ţâţele. Arată superb. Nici nu cred c-am sesizat asta până acum. Dacă aşa avea şi eu aşa ţâţe, le-aş arăta, crede-mă.
— Te rog, nu mai spunea „ţâţe”, s-a văitat Cristina. E un cuvânt oribil. Sună ridicol.
— Poate, a spus Emma, închizând uşa cabinei. Dar arată superb.
Zece minute mai târziu, cu rochiile în sacoşă, erau în maşină, pe drumul din canion spre ocean. Cristina stătea lângă Emma, cu gleznele încrucişate decent, nu urcate pe bord, cum ar fi stat ea.
Pe lângă ele trecea peisajul familiar al canionului: stâncile cenuşii, abundenta vegetaţie verde. Stejari înalţi şi flori albe. Odată, Emma urcase cu Julian pe munţii ăştia şi găsise un cuib de vultur, plin de osişoare de şoareci şi lilieci.
— Nu ai dreptate când spui că de asta eşti bună, a reluat Cristina. Nu e vorba numai de antrenament. Toată lumea se antrenează, Emma.
— Da, dar eu mă omor cu antrenamentele. Aproape numai asta fac. Mă trezesc, alerg, îmi rup mâinile în sacul de box, mă antrenez până noaptea – şi trebuie s-o fac, pentru că n-am nimic special şi numai asta contează. Asta-i tot ce trebuie să fac, să mă antrenez şi să-l găsesc pe cel care i-a ucis pe părinţii mei. Fiindcă ei au fost cei care mă considerau specială, iar faptul că au fost luaţi de lângă mine...
— Mai sunt şi alţii care te consideră specială, Emma, a întrerupt-o Cristina, şi avea mai mult ca niciodată tonul unei surori mai mari.
— Nu fac decât să mă străduiesc, a spus Emma, şi în vocea ei se simţea puţină tristeţe, căci se gândea la osişoarele alea din cuib, cât de fragile erau, cât de uşor se rupeau în mână. Mă străduiesc mai mult decât oricine altcineva. Şi fac din răzbunare singurul scop al vieţii mele. Pot să fac asta, pentru că trebuie. Asta înseamnă că e tot ce am eu.
— Nu ai numai asta, a spus Cristina. Până acum nu ţi-a lipsit decât ocazia. Şansa de a fi mare. Jace Herondale şi Clary Fairchild nu au devenit eroi într-un vid – a fost un război. Au fost siliţi să facă nişte alegeri. Clipa asta vine pentru toţi. Va veni şi pentru noi. Cristina şi-a împletit degetele de la mâini şi a continuat: îngerul are un plan pentru tine. Îţi spun eu sigur. Eşti mult mai bine pregătită decât crezi. Eşti puternică nu numai datorită antrenamentelor, ci şi datorită oamenilor din jurul tău – pentru că îi iubeşti şi pentru că eşti iubită. Julian şi ceilalţi nu te-au lăsat să te izolezi, să rămâi singură cu răzbunarea ta şi cu gândurile tale amare. Valurile oceanului erodează stâncile, Emma, le transformă în nisip; la fel şi iubirea ne erodează şi ne distruge zidurile de apărare. Atâta doar că tu nu-ţi dai încă seama ce înseamnă să ai lângă tine oameni care să se lupte pentru tine atunci când este nevoie...
Vocea ei a tremurat şi ea şi-a întors privirea spre fereastră. Ajunseseră la autostradă; de mirare, Emma mai avea puţin şi intra într-o maşină.
— Cristina? Ce e? Ce s-a întâmplat?
Cristina a clătinat din cap.
— Ştiu că ţi s-a întâmplat ceva în Mexic, a spus Emma. Ştiu că te-a rănit cineva. Te rog, spune-mi cine şi ce ţi-a făcut. Îţi promit că mă duc după el şi-l fac mâncare pentru peştişorul meu imaginar. Vreau doar... A oftat. Vreau să te

ajut.
— N-ai cum. Cristina se uita la mâinile ei. Anumite trădări nu pot fi iertate.
— E vorba de Diego cel Perfect?
— Las-o baltă, Emma, a spus Cristina şi Emma nu a mai insistat; până la Institut nu au mai vorbit decât despre rochii şi despre cum ar putea să-şi camufleze armele în diverse obiecte.
Dar Emma observase tresărirea Cristinei când pronunţase numele lui Diego. Poate nu acum, poate nu azi, s-a gândit ea, dar sigur va afla ce s-a întâmplat.

Julian a coborât în fugă scările când a auzit bubuiturile puternice din uşa Institutului. Era încă desculţ, căci nu avusese timp să-şi pună ghetele. După ce terminase de strâns masa, pierduse o oră încercând să-l convingă pe unchiul Arthur că nu i-a furat nimeni bustul lui Hermes (care era sub biroul lui), apoi descoperise că Drusilla se închisese în cortul unde se juca Tavvy, supărată că nu fusese şi ea invitată la masă cu o seară în urmă. Tavvy îl găsise pe Ty când ascundea un sconcs în camera lui şi începuse să ţipe. Livvy încerca să-l convingă să lase sconcsul în libertate; Ty considera că dacă el şi Livvy reuşiseră să traducă versurile poeziei, acum avea dreptul să păstreze sconcsul.
Mark, singurul frate care nu-i dăduse bătăi de cap lui Julian, se ascundea pe undeva.
Julian a deschis uşa larg. În faţa lui stătea Malcolm Fade, îmbrăcat în blugi şi cu un tricou de care puteai fi sigur că e scump, fiindcă era decolorat şi rupturos în mod artistic. Cineva cheltuise o grămadă de timp şi de bani ca să-l rupă în felul ăsta.
— Ştii, nu e o idee prea bună să bubui în uşă în aşa hal, l-a admonestat Julian. Avem în casă o groază de arme pregătite pentru cazul în care cineva ar încerca să intre peste noi.
— Hmm, a făcut Malcolm. Nu sunt prea convins că prima afirmaţie are legătură cu cea de-a doua.
— Nu? Eu credeam că legătura e evidentă.
Ochii violeţi ai lui Malcolm străluceau, ceea ce însemna că are starea aia ciudată.
— Ai de gând să mă laşi în casă?
— Nu, a spus Julian.
Creierul lui o luase razna cu gândul la Mark. Mark era sus, şi Malcolm ar fi putut să-l vadă. Era prea mult să-i ceară să ţină secret un lucru aşa de important – şi-ar fi dat seama imediat de motivul pentru care făceau investigaţia.
Julian a adoptat o mină cât mai calmă, dar nu s-a mişcat din uşă.
— Ty a băgat în casă un sconcs, a spus el. Crede-mă, nu vrei să intri acum.
Malcolm a părut alarmat.
— Un sconcs?
— Un sconcs, a repetat Julian.
Era convins că cea mai bună minciună se bazează pe un adevăr.
— Ai tradus ceva din înscrisurile alea?
— Încă nu, a spus Malcolm.
A mişcat uşor mâna – nu mult, a făcut doar un gest mic, dar hârtiile cu înscrisuri au apărut deja în mâna lui. Uneori, se gândea Julian, era aşa de simplu să uiţi că Malcolm era un magician extrem de puternic.
— Dar am descoperit originea lor.
— Serios?

Julian a încercat să pară uimit. Ştiau deja că e un limbaj străvechi al spiritelor naturii, dar nu au putut să-i spună asta lui Malcolm.

În altă ordine de idei, aveau ocazia să vadă dacă spiritele naturii spuseseră adevărul. Julian l-a privit pe Malcolm cu un nou interes.

— Stai, poate nu e asta hârtia. Malcolm s-a uitat la ea. Mi se pare că e reţeta de la prăjitura cu portocale.

Julian şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu, nu e.

Malcolm s-a încruntat.

— Îmi amintesc bine că m-am uitat de curând pe o reţetă de prăjitură cu portocale.

Julian şi-a dat ochii peste cap fără să spună un cuvânt. Uneori trebuia să ai foarte mare răbdare cu Malcolm.

— N-are importanţă, a spus Malcolm. Era într-un număr al revistei O, The Oprah Magazine. Asta – a bătut cu mâna în hârtie – e un limbaj vechi al spiritelor naturii, aţi avut dreptate, e dinainte de apariţia vânătorilor de umbre. În fine, cam asta am aflat despre originea lui. S-ar putea să mai aflu ceva zilele astea. Dar nu de-asta am venit.

Julian se înseninase.

— Am examinat un pic otrava de pe materialul pe care mi l-ai trimis aseară. Am comparat-o cu diverse toxine. E o cataplasmă – un amestec făcut dintr-o specie rară de beladonă şi otrăvuri demonice. Ar fi trebuit să te omoare.

— Numai că Emma m-a vindecat, a spus Julian. Cu iratze. Deci tu zici că ar trebui să căutăm un...

— N-am zis că trebuie să căutaţi ceva, l-a întrerupt Malcolm. Doar ţi-am spus ce e. În mod normal, nicio iratze n-ar fi trebuit să te vindece. Chiar şi cu forţa runelor parabatai, în mod clar n-ar fi trebuit să supravieţuieşti.

Ochii lui ciudaţi şi violeţi îl priveau fix.

— Nu ştiu ce-ai făcut tu sau Emma, dar indiferent ce-a fost, a fost ceva imposibil. N-ar mai fi trebuit să respiri acum.

Julian a urcat încet scările. Auzea ţipetele de sus, dar nu erau genul ăla de ţipete care indicau probleme. Când ai în grijă patru copii, e absolut obligatoriu să faci diferenţa între un ţipăt scos în joacă şi un ţipăt adevărat.

Încă se mai gândea la ce-i spusese Malcolm despre cataplasmă. Era aiurea să ţi se spună că ar fi trebuit să fii mort. Sigur că exista şi posibilitatea ca Malcolm să nu aibă dreptate, dar cumva se îndoia că aşa stau lucrurile acum. Nu spusese Emma că găsiseră beladonă în apropiere de convergenţă?

Gândurile despre otravă şi convergenţă i-au zburat brusc când a ajuns pe coridor. Camera în care ţineau computerul lui Tiberius era plină de lumină şi zgomot. Julian s-a apropiat să se uite ce se întâmplă.

Pe monitor se vedeau imaginile unui joc video. Mark stătea în faţa computerului, butonând disperat, în timp ce pe ecran se vedea un camion venind spre el. Camionul a izbit cu un pleoscăit personajul lui, iar Mark a aruncat controllerul.

— Cutia asta e în serviciul Stăpânului Minciunilor! A anunţat el indignat.

Ty a început să râdă şi Julian a simţit o căldură în inimă. Râsul fratelui său era unul dintre sunetele lui favorite, în parte pentru că era foarte sincer şi nu încerca niciodată să ascundă ceva în spatele lui. Jocurile de cuvinte şi ironiile nu i se păreau amuzante, dar se distra când cineva se purta caraghios şi era absolut şi sincer amuzat de comportamentul animalelor – de exemplu, când Church cădea de pe masă şi apoi încerca să-şi recâştige demnitatea –, iar asta i se părea minunat lui Julian.

Uneori, când stătea în pat la ore târzii din noapte, cu ochii la pereţii pictaţi cu spini, Julian îşi dorea să nu mai fie el cel care trebuia să-i spună lui Ty că nu poate ţine un sconcs în cameră sau să-i aducă aminte că trebuie să se apuce de învăţat sau că trebuie să stingă lumina şi să se culce, nu să citească. Cum ar fi dacă ar putea, ca un frate normal, să se uite cu Ty la filme cu Sherlock Holmes sau să îl ajute să prindă şopârle, fără să-şi facă griji că acestea vor scăpa în Institut? Cum ar fi?

Mama lui Julian le spunea mereu că e o mare diferenţă între a face ceva pentru cineva şi a-i da acelei persoane instrumentele pentru a face singur ceva. Aşa îl învăţase şi pe Julian să picteze. Şi el încercase să facă asta pentru Ty, deşi uneori i se părea că orbecăie în întuneric: oare era bine să îi facă jucării, să-i dea cărţi şi lecţii croite special pentru el? El credea că toate astea îl ajutaseră. Aşa spera. Uneori doar atât ai, speranţa.

Speranţa şi posibilitatea de a-l privi pe Ty. Îi plăcea să vadă că devine tot mai independent, că are din ce în ce mai puţin nevoie de ajutor şi de sfaturi. Dar asta îl şi întrista, gândul că va veni o zi când fratele lui nu va mai avea deloc nevoie de el. Uneori, Julian se întreba dacă, atunci când va veni ziua aceea, Ty va mai dori să stea cu el – cu fratele care îl punea să facă tot felul de lucruri şi care nu era deloc distractiv.

— Nu e o cutie, l-a corectat Ty. E un controller.

— Ei bine, minte, a concluzionat Mark, şi s-a răsucit cu scaunul. Apoi l-a văzut pe Julian, rezemat de tocul uşii, şi a dat din cap: Bun găsit, Jules.

Julian ştia că e o formulă de politeţe a spiritelor naturii şi s-a abţinut să-i răspundă că s-au mai văzut azi, la bucătărie, ca să nu mai vorbim de zilele trecute. Abia a reuşit să se stăpânească.

— Bună, Mark.

— E totul în regulă?

Julian a încuviinţat din cap.

— Aş putea să vorbesc o clipă cu Ty?

Tiberius s-a ridicat în picioare. Părul lui închis la culoare era ciufulit, căci crescuse prea mult. Julian s-a gândit că trebuie să-i programeze pe gemeni la tuns. Încă un lucru de trecut în agendă.

Ty a ieşit pe hol şi a tras după el uşa de la camera computerului. Avea un aer îngrijorat.

— E vorba despre sconcs? Fiindcă Livvy l-a dus afară.

Julian a clătinat din cap.

— Nu e vorba despre sconcs.

Ty a ridicat capul. Întotdeauna avusese trăsături delicate, chiar mai delicate decât Helen sau Mark. Tatăl lui spunea că moştenise o genă mai veche a familiei Blackthorn, că semăna mai mult cu personajele înfăţişate în tablourile din sufrageria pe care o foloseau rareori – bărbaţi din perioada victoriană, cu haine frumos croite, cu feţe de porţelan şi păr negru, ondulat.

— Atunci ce e?

Julian a ezitat. Era linişte în toată casa. Putea să audă chiar şi hârâitul slab al computerului din camera alăturată.

Se gândise să-l roage pe Ty să caute ceva despre otrava din săgeata cu care fusese rănit. Dar asta însemna că ar fi trebuit să-i spună Eram pe moarte. Ar fi trebuit să fiu mort. Şi cuvintele nu veneau. Era un fel de baraj, iar în spatele lui se aflau multe cuvinte: Nu sunt sigur de nimic. Detest faptul că trebuie să mă ocup le toate. Detest faptul că trebuie să iau decizii. Mă îngrozeşte gândul că veţi ajunge să mă urâţi cu toţii. Mă îngrozeşte gândul că aş putea s-o pierd pe Emma. Vreau să preia altcineva îndatoririle astea. Nu sunt aşa de puternic

cum credeţi voi. Ceea ce îmi doresc eu nu e bine deloc.

Ştia că nu poate să spună nimic din toate astea. Imaginea pe care le-o arăta copiilor lui trebuia să fie perfectă: o singură fisură în această imagine ar însemna o fisură în universul lor.

— Ştii că te iubesc, a spus el în schimb şi Ty s-a uitat la el uimit, reuşind să-i prindă o clipă privirea.

În toţi aceşti ani, Julian ajunsese să înţeleagă de ce nu-i place lui Ty să privească în ochii oamenilor. Era prea multă mişcare, culoare şi expresie acolo, ca şi cum ai vedea la televizor nişte imagini haotice. Putea s-o facă – ştia că oamenilor le place asta, că pentru ei e important –, dar nu înţelegea de ce i se acordă această atenţie exagerată.

Acum, Ty căuta pe faţa lui Julian explicaţia pentru ezitarea lui ciudată.

— Ştiu, a spus el în cele din urmă.

Julian nu şi-a putut stăpâni un zâmbet slab. Asta vrei să auzi de la copiii tăi, nu-i aşa? Că ştiu că sunt iubiţi? Şi-a amintit cum odată îl dusese în braţe în cameră pe Tavvy, când avea treisprezece ani; se împiedicase şi căzuse, iar în cădere se răsucise pe spate, fără să-i pese că se va lovi la cap şi la spate, numai Tavvy să nu păţească ceva. Chiar se lovise destul de tare la cap, dar se ridicase rapid, speriat: Tavvy, puiul meu, a păţit ceva?

Era prima oară când se gândise la el ca la copilul lui, nu ca la un copil.

— Dar nu înţeleg, de ce m-ai chemat? A întrebat Ty, cu sprâncenele ridicate de mirare. Ai avut vreun motiv?

Julian a clătinat din cap. A auzit jos uşa de la intrare, râsul Emmei şi al Cristinei. Se întorseseră.

— Niciun motiv, a răspuns el.

14
Ochi strălucitori

În holul de marmură de la intrare, Julian a mai aruncat o privire în oglindă.

O rugase pe Livvy să-i găsească o ţinută „semiformală” şi cele mai sumbre bănuieli i s-au confirmat: era un costum închis la culoare. Singurul pe care îl avea, un costum negru vintage, Sy Devore, pe care Emma îl pescuise de la Comori ascunse. Era căptuşit cu mătase gri-cărbune şi avea nasturi de sidef la vestă. Când îl probase, Emma bătuse din palme şi îi spusese că arată ca o vedetă de cinema, aşa că-l cumpărase.

— Arăţi foarte frumos, Andrew.

Julian s-a întors. Era unchiul Arthur. Halatul cenuşiu, cu pete, era legat lejer şi atârna lăbărţat peste blugii jerpeliţi şi tricoul rupt. Obrajii erau acoperiţi de o barbă ţepoasă, cenuşie.

Julian nu s-a mai obosit să-l corecteze. Ştia ce bine seamănă cu tatăl său, când acesta era tânăr. Poate că Arthur se simţea mai bine dacă îşi imagina că fratele lui încă mai trăieşte. Poate că, văzându-l pe Julian îmbrăcat aşa, şi-a amintit de trecut, când se ducea cu fratele lui la petreceri şi serate dansante. Înainte de a se strica totul.

Julian ştia că Arthur suferise mult, în felul lui, din cauza morţii lui Andrew. Suferinţa lui era ascunsă sub nenumăratele vrăji ale spiritelor naturii şi sub trauma care îi distrusese mintea. Dacă Arthur n-ar fi fost tei: de retras şi de studios, Julian era convins că afecţiunea lui ar fi şi descoperită încă de când era la Institutul din Londra. Bănuia, de asemenea, că afecţiunea asta se

înrăutăţise şi mai mult după Războiul întunecat. Totuşi, câteodată, după ce Arthur îşi lua medicamentul, Julian avea ocazia să-l vadă pe vânătorul de umbre care fusese odinioară: grav, inteligent, cu un sentiment al onoarei cum aveau Ahile şi Enea.

— Bună, Arthur, a spus el.

Arthur a dat din cap, cu un aer decis. Şi-a pus palma pe pieptul lui Julian.

— Am întâlnire cu Anselm Nightshade, l-a informat el cu voceoasă.

— Îmi pare bine să aud asta, a spus Julian.

Chiar îi părea bine. Arthur şi Anselm erau prieteni şi amândoi aveau aceeaşi pasiune pentru clasici. Orice persoană care îi dădea lui Arthur o preocupare era bine-venită.

Arthur s-a răsucit pe călcâie cu o precizie aproape militară, a traversat holul şi a intrat pe uşa Sanctuarului. Uşile s-au închis cu zgomot în urma lui.

De jos, de la intrare, se auzeau râsete. Julian s-a întors de la oglindă chiar la timp s-o vadă pe Cristina coborând scările. Pielea ei măslinie părea strălucitoare în rochia demodată de brocart roz. La urechi avea cercei lungi de aur.

După ea venea Emma. El i-a observat rochia, dar nu prea mult – a văzut că avea culoarea fildeşului şi că plutea în jurul ei ca nişte aripi de înger. Era lungă până la glezne, dar a văzut vârfurile cizmelor albe pe dedesubt şi ştia că acolo îşi ţine cuţitele, lipite de pulpe.

Părul nu era strâns, ci îi cădea pe umeri în valuri auriu-închis. Avea o unduire şi o moliciune pe care ştia că nu ar fi putut niciodată s-o surprindă într-un tablou. Foiţă de aur, poate, dacă ar fi pictat în stilul lui Klimt, dar şi-aşa ar fi fost doar o comparaţie slabă cu originalul.

Ea a ajuns la capătul scărilor şi atunci el şi-a dat seama că materialul rochiei era aşa de fin, încât prin el vedea forma, sugestia corpului ei. Pulsul a început să i se accelereze, îl simţea sub manşete. I se părea prea strâmt costumul, i se părea că are febră şi că îl mănâncă pielea.

Ea i-a zâmbit. Ochii căprui erau conturaţi cu o dungă aurie; machiajul acela îi scotea în evidenţă punctişoarele mai luminoase din irisurile ei, cerculeţele acelea arămii pe care de când era copil tot încercase să le numere şi să le memoreze.

— Ţi i-am adus, a spus ea şi în primul moment el nici nu mai ştia la ce se referă.

Apoi şi-a amintit şi şi-a întins spre ea încheieturile mâinii.

Emma a deschis pumnul. În palma ei sclipeau nişte butoni de aur cu pietre negre. Atingerea ei era delicată – i-a luat pe rând mâinile, le-a răsucit spre ea şi i-a fixat cu grijă butonii. Se mişca repede şi îndemânatic, dar, pentru el, fiecare alunecare, fiecare atingere a degetelor Emmei pe încheieturile lui era ca o arsură.

I-a lăsat mâinile, a făcut un pas în spate şi l-a examinat pretins gânditoare.

— Cred că merge, a spus ea.

Cristina a scos o exclamaţie de uimire. Se uita în sus, în capul scărilor; Julian i-a urmărit privirea.

Mark cobora treptele. Julian a clipit repede din ochi, nevenindu-i să creadă. Fratele lui mai mare era îmbrăcat cu un soi de haină imitaţie de blană, lungă şi jerpelită – şi atât.

— Mark, a spus el. Cu ce te-ai îmbrăcat?

Mark s-a oprit la jumătatea scării. Era desculţ. Pulpele lui erau goale. Julian era convins 99 la sută că era gol cu totul, în afară de haina aceea, care era destul de largă. Era mai mult decât văzuse el la Mark chiar şi atunci când

împărţeau acelaşi dormitor, în copilărie.
Mark părea nedumerit.
— Ty şi Livvy mi-au spus că e ceva semiformal.
Abia atunci a auzit Julian râsetele înfundate care veneau de sus. Ty şi Livvy stăteau aplecaţi peste balustradă, chicotind.
— Şi doar ţi-am spus să nu te iei după ei!
Buzele Emmei tresăreau.
— Mark, du-te…
A făcut semn cu mâna. Cristina rămăsese cu ochii la el, îmbujorată toată, cu mâinile lipite pe gură.
— Întoarce-te în camera ta, bine? Emma s-a răsucit spre Jules şi i-a spus încet: Trebuie să-i găseşti altceva cu care să se îmbrace!
— Crezi?
Emma a ridicat ochii spre el, exasperată.
— Jules. Du-te în camera mea, OK? În cufărul de la picioarele patului sunt nişte haine ale părinţilor mei. Tata a purtat smoching la nuntă. La manşete sunt nişte banderole cu rune, dar se pot scoate.
— Dar e smochingul tatălui tău…
Ea s-a uitat la el dintr-o parte.
— Nu e nicio problemă.
Douăsprezece punctişoare aurii în ochiul stâng, doar şapte în ochiul drept. Fiecare dintre ele o mică stea strălucitoare.
— Mă întorc imediat, a spus Julian şi s-a repezit pe scări spre fratele lui.
Mark stătea pe palier, cu mâinile întinse în faţă, de parcă ar fi studiat mânecile hainei şi ar fi decis că astea erau de fapt problema.
Dru, cu Tavvy de mână, venise şi ea lângă gemeni. Râdeau cu toţii. Lumina de pe chipul lui Ty, când se uita la Mark, îl făcea pe Julian să se încălzească şi să se răcească în acelaşi timp.
Dar dacă Mark va hotărî că nu rămâne cu ei? Dacă nu îl vor găsi pe criminal şi îl vor lua iar vânătorii sălbatici? Dacă…
— Ce vreţi să spuneţi, de fapt? Sunt îmbrăcat prea elegant sau prea puţin elegant? A întrebat Mark, cu sprâncenele arcuite.
Emma a izbucnit în râs. S-a prăbuşit râzând pe treapta de jos a scării. O clipă mai târziu era şi Cristina lângă ea. Se ţineau în braţe, incapabile să se oprească din râs.
Julian ar fi vrut să râdă şi el. Ar fi vrut să poată. Ar fi vrut să uite întunericul care îi licărise în minte. Ar fi vrut să închidă ochii şi să cadă, uitând măcar o clipă că nu exista sub el nicio plasă care să-l prindă.

*

— Nu eşti gata? A întrebat Julian prin uşa închisă de la baie.
Luase din cufărul Emmei costumul lui John Carstairs şi îl dusese pe Mark în camera lui, să se schimbe. Gândul că fratele său ar sta dezbrăcat în camera Emmei îl deranja, chiar dacă Emma nu era acolo.
Uşa de la baie s-a deschis şi Mark a intrat în cameră. Smochingul era negru, simplu. Era imposibil să-ţi dai seama că la mâneci avusese benzi cu rune. Liniile elegante ale hainei păreau să curgă şi Mark arăta mai înalt şi mai elegant. Pentru prima oară de când se întorsese, nu mai avea nimic din sălbăticia copilului elf; aerul acela dispăruse ca un fum. Arăta uman. Ca cineva care fusese dintotdeauna om.
— De ce îţi rozi unghiile? A întrebat el.
Julian, care nici nu îşi dăduse seama că îşi roade degetul mare – satisfacţia durerii date de pielea muşcată, gustul metalic al sângelui în gură –, a lăsat

mâinile jos.
— Un obicei prost.
— E ceva ce fac oamenii când sunt stresaţi, a spus Mark. Până şi eu ştiu asta.
A tras inutil de cravată, nereuşind să-i facă nod. S-a uitat încruntat la ea.
Julian s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de el. A luat capetele cravatei. Nu îşi mai amintea cine îl învăţase să facă nod. Malcolm, s-a gândit el. Era aproape sigur că Malcolm îl învăţase.
— Dar ce motive ai să fii stresat, fratele meu mic? L-a întrebat Mark. Tu nu ai fost răpit de spiritele naturii. Ai trăit aici toată viaţa. Nu că viaţa unui vânător de umbre n-ar fi stresantă, dar de ce ai avea tu mâinile însângerate?
O clipă, degetele lui Julian au tremurat.
— Tu nu ştii chiar totul despre mine, Mark. Exact cum pot să pun pariu că nici eu nu ştiu totul despre tine.
Ochii albastru-şi-auriu ai lui Mark erau mari şi plini de sinceritate.
— Întreabă-mă.
— Prefer să aflu la timpul potrivit.
Julian a strâns nodul cravatei şi s-a dat un pas în spate să-şi examineze opera. Mark părea coborât din paginile unui catalog de reclame la smochinguri – dacă modelele din acele cataloage ar avea urechi ascuţite.
— Eu nu, a spus Mark. Spune-mi un lucru despre tine care te face să-ţi rozi unghiile.
Julian se întorsese spre uşă, dar s-a oprit cu mâna pe mâner.
— Tatăl nostru, a spus el. Ştii ce s-a întâmplat cu el?
— A fost convertit, transformat de Sebastian Morgenstern într-unul dintre întunericiţi, a spus Mark. Cum aş putea să uit?
— Şi apoi?
— Şi apoi? Mark părea nedumerit. Şi apoi a murit în Războiul întunecat.
— Da, a murit, a spus Julian. Pentru că l-am omorât eu.
Mark a icnit. În icnetul acela era şi şoc, şi milă. Julian s-a încordat. Nu suporta să fie compătimit.
— Voia să-l ia pe Ty, s-a justificat Julian. Am făcut ce trebuia.
— Nu era el, a spus Mark repede.
— Aşa spune toată lumea.
Julian era şi acum cu faţa la uşă. A simţit o bătaie uşoară pe umăr, s-a întors şi l-a văzut pe Mark uitându-se la el.
— Dar nu toată lumea a văzut ce s-a întâmplat, cum a fost convertit. Eu am văzut, a spus Mark şi dintr-odată vocea lui era cea de demult, vocea fratelui mai mare, a fratelui care ştie mai multe, care trecuse prin mai multe. Lumina din ochii lui s-a stins precum o lumânare atinsă de vânt. Era deja mort pe dinăuntru. Tu n-ai făcut decât să-i îngropi cadavrul.
Era tristeţe în ochii lui Mark, şi cunoaştere, cunoaşterea lucrurilor întunecate. Şi el avea sânge pe mâini, s-a gândit Julian, şi ideea aceasta i-a adus pe moment atâta uşurare, încât i se ridicase parcă o povară de pe umeri.
— Mulţumesc pentru ajutor, a spus Mark, politicos. Pentru ajutorul pe care mi l-ai oferit cu îmbrăcămintea. Nu voi mai avea încredere în gemeni în chestiunile importante legate de tradiţiile umane.
Julian a simţit o tresărire a buzelor.
— Mda, şi eu aş zice la fel.
Mark s-a uitat în jos, la hainele lui.
— Arăt prezentabil?
— Araţi ca James Bond.

Mark a zâmbit şi Julian a simţit un soi de bucurie absurdă la gândul că fratele său înţelesese referirea făcută de el la personajul din film, că era mulţumit.
Au pornit către ieşire în tăcere, dar, când au ajuns pe palier, liniştea a fost întreruptă de nişte ţipete. S-au repezit amândoi în capul scărilor.
— Oare viziunea mea este aceeaşi cu a ta, frate? L-a întrebat Mark.
— Adică dacă văd şi eu ce vezi tu? S-a hazardat Julian. Cred că da, dacă te referi la faptul că tot parterul e plin de chihuahua.
— Nu sunt doar chihuahua, l-a corectat Ty, care stătea pe prima treaptă, savurând spectacolul. Sunt mai mulţi câini mici, din rase diferite.
Julian a pufnit. Holul era, într-adevăr, plin de căţei. Lătrau, scheunau şi se agitau.
— Nu-ţi face probleme, a spus el. Nightshade îi lasă pe hol când se întâlneşte cu unchiul Arthur.
— Nightshade? Mark a ridicat sprâncenele. Anselm Nightshade? Şeful clanului de vampiri din Los Angeles?
— Dap, a spus Julian. Vine câteodată pe-aici. Se înţelege surprinzător de bine cu Arthur.
— Şi câinii...?
— Îi plac câinii, a răspuns Ty.
Unul dintre chihuahua adormise lângă uşa de la intrare, cu toate cele patru labe în sus.
— Căţelul ăla zici că e mort.
— Nu e mort. Se relaxează.
Ty părea amuzat; Julian i-a ciufulit părul. Ty s-a lăsat mângâiat, ca o pisică.
— Emma şi Cristina unde sunt?
— S-au dus să aducă maşina, a spus Ty. Şi Livvy s-a dus în camera ei. De ce nu pot să vin şi eu cu voi?
— Dacă suntem prea mulţi, trezim suspiciuni, i-a răspuns Julian. Va trebui să stai aici – să păzeşti Institutul.
Ty nu părea prea convins. S-a uitat încruntat după ei, în timp ce Julian şi Mark se îndreptau spre uşă. Maşina era trasă în faţa Institutului, cu motorul pornit.
Emma a deschis portiera din dreapta şi a fluierat uşor.
— Mark. Arăţi uimitor!
Mark s-a uitat din nou la hainele lui, surprins. Julian a simţit o căldură uşoară în mâini. Cristina stătea pe bancheta din spate şi se uita şi ea la Mark. Julian nu putea să-i descifreze expresia.
Emma a bătut cu palma în scaunul de lângă ea. În lumina palidă din maşină, părea o umbră: rochia albă, părul de aur, ca într-o ilustraţie Ateats? Vdmv-vD vewhi pomttr copii:
— Hai sus, Jules. Eşti al meu... eşti copilotul meu.
Eşti al meu. El s-a urcat în maşină lângă ea.
— Aici fă la dreapta, i-a indicat Julian, arătând cu mâna.
— Ai fi zis că Institutul ar fi putut să-şi permită un GPS ca lumea pe maşina asta amărâtă, a bombănit Emma, întorcând volanul spre dreapta.
Încercase să programeze dispozitivul înainte de a pleca de la Institut, dar refuzase să pornească. La un moment dat, câteva săptămâni la rând, GPS-ul dăduse informaţii cu un puternic accent german. Julian hotărâse atunci că e posedat.
Cristina a chicotit şi s-a făcut mică pe scaun. Emma o vedea în oglinda retrovizoare. Se ţinea cât mai departe de Mark; cineva care nu o cunoştea nu

şi-ar fi dat seama de asta. Mark părea să nu observe. Se uita pe fereastra deschisă, cu părul blond fluturând, fredonând ceva aiurea.
— Mai încet, vitezomano, a spus Julian când cineva i-a claxonat din spate.
— Am întârziat, s-a justificat ea. Spectacolul trebuie să înceapă în zece minute. Dacă anumite persoane nu s-ar fi gândit că semiformal înseamnă semidezbrăcat...
— De ce spui „anumite persoane” când vorbeşti despre mine? A întrebat Mark. Eu nu sunt decât o persoană.
— Cam ciudat, a spus Julian şi s-a întors să se uite în faţă. Nu e nimeni pe strada asta.
— Sunt case, a spus Cristina.
— Dar toate au luminile stinse. Julian scruta strada cu privirea. Puţin cam devreme, nu credeţi, să se ducă toţi la culcare? A arătat cu mâna: Uite teatrul.
Avea dreptate. Emma a văzut luminile albe de neon în faţă, forma de săgeată a firmei TEATRUL DE LA MIEZUL NOPŢII. Dealurile Hollywoodului străluceau în depărtare, de parcă ar fi fost acoperite de stele, în jur nu era nicio lumină, nici măcar de la stâlpii de pe stradă.
În apropierea teatrului, strada era plină de maşini parcate. Unele scumpe – BMW, Porsche, maşini sport italiene de care Emma nu-şi mai amintea cum se numesc. A găsit un loc vizavi de teatru, a parcat şi a oprit motorul.
— Suntem gata?
S-a răsucit în scaun să se uite în spate. Cristina i-a făcut cu ochiul. Mark a dat din cap.
— Atunci, să mergem!
Julian deja coborâse din maşină şi deschisese portbagajul. A răscolit printre armele şi stelele de acolo şi i-a întins Cristinei o pereche de cuţite subţiri.
— Îţi trebuie aşa ceva?
Cristina şi-a tras puţin breteaua rochiei într-o parte. De sutien era prins unul dintre bricegele ei, pe al cărui mâner se vedea gravat un trandafir.
— Am venit pregătită.
— Eu nu.
Mark a întins mâna şi a luat din portbagaj două cuţite cu teacă. Şi-a descheiat haina şi le-a pus la centură. Apoi a dus mâna la gât şi şi-a pipăit săgeata de la lănţişor.
Julian se uita la el nemişcat. Ochii lui albaştri-verzi se întunecaseră, plini de nesiguranţă. Emma putea să-i citească expresia de pe faţă – nu ştia dacă fratele lui este pregătit pentru un eventual pericol. Nu îi plăcea. Nu avea încotro.
— OK, a spus Julian. Ascundeţi armele, cine vrea să-şi facă rune, să le facă acum, dar în locuri în care nu se pot vedea. Verificaţi-vă runele permanente, să nu se vadă. Nu putem risca să ajungem într-o situaţie în care să fim recunoscuţi de cineva cu darul Vederii.
Emma a dat din cap. Încă dinainte de a pleca de la Institut acoperise deja cu fond de ten runele de viziune şi parabatai. Se străduise chiar şi să acopere cicatricele vechilor rune vizibile.
Unele rune erau permanente, altele erau temporare. Vederea, care arăta ca un ochi deschis şi care te ajuta să vezi dincolo de iluziile magice, era o rună permanentă. La fel şi runele căsătoriei şi parabatai. Runele temporare dispăreau încet, pe măsură ce erau folosite – vindecătoarele iratze, de exemplu, dispăreau mai încet sau mai repede, în funcţie de gravitatea rănii. O rună de călcătură sigură putea să dureze cam cât urcai un munte. Ca să dea cele mai bune rezultate, într-o luptă, runa trebuia să fie cât mai recentă.

Jules şi-a ridicat mâneca şi şi-a întins braţul spre Emma.
— Faci tu onorurile? A întrebat-o.
Ea a luat stela din portbagaj şi a trecut-o pe antebraţul lui gol. Lovitură-Sigură, Rapiditate şi Curaj. După ce a terminat, şi-a ridicat părul şi s-a întors spre Julian cu spatele.
— Dacă desenezi runele între omoplaţi, părul le va acoperi, a spus ea.
Julian nu a răspuns. Ea şi-a dat seama că el ezită, apoi a simţit atingerea deosebit de uşoară a mâinii lui pe umăr, ţinând-o. Respira precipitat. Nelinişte, s-a gândit ea. Erau într-o situaţie ciudată şi era îngrijorat din cauza lui Mark.
El a trecut la cea de-a doua rună, iar Emma a simţit o înţepătură uşoară la mişcarea stelei. S-a încruntat. În mod normal, deşi runele pot să te înţepe sau să te ardă atunci când sunt aplicate, cele făcute de parabatai nu dureau. De fapt, erau aproape plăcute – ca şi cum te-ai fi simţit înfăşurat în protecţia prieteniei, senzaţia că cineva îţi desena definitiv pe piele devotamentul lui.
Era ciudat să doară.
Julian a terminat, s-a îndepărtat de ea şi Emma şi-a lăsat părul pe spate. S-a întors şi a desenat repede runa Agilitate pe umărul Cristinei, sub breteaua rochiei. Apoi s-a uitat la Mark.
El a clătinat din cap, la fel cum făcuse şi înainte când i se oferiseră rune.
— Fără rune, a spus el, ferm.
— E în regulă, a spus Julian, înainte să spună altcineva ceva. Nu are alte Peceţi pe el în afară de Vedere, iar aceea este acoperită cu fond de ten. Arată normal.
— Oarecum normal, l-a corectat Emma. Ochii şi urechile lui...
Cristina s-a apropiat de Mark şi i-a aranjat buclele ca să-i acopere urechile.
— Cu ochii nu avem ce face, dar...
— Şi mundanii au ceacâri, a spus Jules. Chestia cea mai importantă, Mark, e să încerci să te porţi normal.
Mark părea jignit.
— M-am purtat eu vreodată anormal?
Nu i-a răspuns nimeni, nici măcar Cristina. După ce şi-a pus două pumnale în teaca pe care o avea prinsă pe umăr, sub cămaşă, Julian a trântit uşa de la portbagaj şi au traversat cu toţii strada.
Uşile teatrului erau date de perete. Lumina din sală se răspândea pe podeaua întunecată. Emma auzea dinăuntru râsete şi muzică şi simţea miros de parfum, vin şi fum de ţigară.
La uşă, o tânără îmbrăcată într-o rochie roşie, mulată, lua biletele vizitatorilor şi punea ştampile pe mână. Părul era coafat în stilul anilor '40, cu bucle victoriene, iar buzele îi erau roşii ca sângele. Avea mănuşi de satin, de culoarea fildeşului, care îi ajungeau până la coate.
Emma a recunoscut-o imediat. O văzuse în Piaţa Umbrelor, când îi făcea cu ochiul lui Johnny Rook.
— Am mai văzut-o, i-a şoptit ea lui Jules. Piaţa Umbrelor.
El a dat din cap şi a prins-o de mână. Ea a tresărit un pic, pe de o parte din cauza căldurii neaşteptate pe care a simţit-o în mână, pe de altă parte de surprindere.
S-a uitat la el şi i-a văzut expresia pe care o avea când îi înmâna zâmbind biletul fetei cunoscute. Puţin plictisit, puţin arogant, foarte sigur pe el. Ca unul care nu e deloc îngrijorat că intră acolo. Julian juca un rol, iar faptul că o luase de mână făcea parte din acest rol, asta era tot.
A întins fetei biletul lor.
— Domnul Smith plus trei invitaţi, a spus el.

În spatele lor a simţit ceva mişcare, când Mark a deschis gura să întrebe, fără îndoială, cine e domnul Smith, iar Cristina l-a călcat pe picior.

Fata a zâmbit, buzele ei s-au arcuit şi a rupt cu mişcări lente biletul în două. Dacă o recunoscuse pe Emma, n-a dat niciun semn.

— Domnul Smith, a spus ea. Vă rog, daţi-mi mâna.

Julian i-a întins mâna liberă, iar fata i-a pus ştampila cu tuş roşu şi negru. Era un mic simbol ciudat, câteva valuri de apă desenate sub o flacără.

— Spectacolul va începe puţin mai târziu în această seară. Numărul locului şi rândul vor apărea mai târziu pe biletul dumneavoastră. Vă rog să nu vă aşezaţi în altă parte.

Privirea ei s-a îndreptat apoi spre Mark – îl privea atent, fără să se ferească, ca şi cum l-ar fi evaluat.

— Şi bine aţi veniţi a adăugat ea. Sunt convinsă că veţi descoperi în Discipoli... un grup înţelegător.

Mark părea nedumerit.

Cu mâinile ştampilate şi biletul rupt, toţi patru au intrat în teatru.

În clipa în care au păşit peste prag, muzica a început să răsune aproape asurzitor, iar Emma a recunoscut ritmul acela de orchestră de jazz, care îi plăcea tatălui ei. Doar pentru că îmi place să cânt la vioară, nu înseamnă că nu-mi place să dansez, şi-a amintit ea cuvintele lui, când o lua din senin la un foxtrot pe mama ei, în bucătărie.

Julian s-a întors spre ea.

— Ce este? A întrebat el cu blândeţe.

Emma ar fi vrut ca el să nu-şi dea seama aşa de bine de stările pe care le avea. A întors capul, ca să-şi ascundă expresia. Mark şi Cristina veneau după ei, uitându-se în jur. Era acolo şi un mic stand unde se vindeau floricele şi dulciuri. Deasupra standului era un indicator pe care scria SALA DE dans/TEATRU şi o săgeată îndreptată spre stânga. Oamenii, îmbrăcaţi în haine elegante, se agitau pe holurile teatrului.

— Nimic. Ar trebui s-o luăm pe-acolo, a spus Emma şi l-a tras uşor de mână. Unde merge toată lumea.

— Şi ce lume, a mormăit el.

Avea dreptate. Emma nu mai văzuse în viaţa ei atâţia oameni îmbrăcaţi luxos în acelaşi loc.

— Parcă am intrat într-un film noir.

Peste tot în jurul lor erau oameni frumoşi, genul acela de frumuseţe hollywoodiană pe care Emma era obişnuită să-l vadă prin Los Angeles: oameni care se duceau la sală, la saloane de bronzat, la cele mai scumpe saloane de coafură şi care îşi cumpărau cele mai bune haine. Ziceai să fac figuraţie într-un film Rat Pack[3]. Rochii de mătase şi ciorapi cu dungă, pălării de fetru, cravate înguste şi revere ascuţite. Aparent, costumul Sy Devore, pe care îl purta Julian, fusese o alegere incredibil de potrivită.

Încăperea era elegantă, tavanul era placat cu aramă, ferestrele erau arcuite, iar pe uşile închise scria TEATRU STÂNG ŞI TEATRU DREAPTA. Covorul fusese rulat ca să se facă loc pentru dans, iar perechile se învârteau în mijlocul sălii pe ritmul muzicii interpretate de o orchestră aflată pe o scenă înaltă, în fundul sălii. Datorită lecţiilor tatălui ei, Emina a recunoscut trombonul, trompeta, tobele, basul şi – aici nu îi trebuia prea multă educaţie –

---

3 Grup de actori hollywoodieni adunaţi în jurul lui Humphrey Bogart, iar după moartea acestuia, gmpul din care făceau parte Frank Sinatra, Dean Martin, Sammy Davis Jr, Peter Lawford şi Joey Bishop

pianul. Era şi cineva care cânta la clarinet – când Emma a intrat, clarinetistul şi-a luat o clipă instrumentul de la buze şi i-a zâmbit. Avea bucle roşcate şi ochii lui erau cumva ciudaţi.

— Eu spirit al naturii, a remarcat Mark, cu vocea deodată încordată. Cel puţin parţial.

Emma a început să privească persoanele din sală cu alţi ochi. Era convinsă că vor fi mundani, dar... uitându-se mai atent, a început să sesizeze urechi ascuţite, ochi portocalii sau unghii ca nişte gheare.

C-E-E-S-T-E a scris Julian pe spatele ei, iar ea a simţit căldura degetelor lui prin materialul subţire al rochiei.

— Toţi ăştia sunt altceva, a spus ea.

Şi-a amintit de afişul pe care îl văzuse în Piaţa Umbrelor. PARŢIAL SUPRANATURAL? NU EŞTI SINGUR.

— Am fost inspiraţi că ne-am făcut rune. Toţi ăştia au Vederea, toţi au ceva magic în ei.

— Muzicienii sunt seminobili din neamul spiritelor naturii, a spus Mark, ceea ce nu e surprinzător, pentru că spiritele naturii nu preţuiesc nimic mai mult decât muzica. Dar sunt şi unii care au sânge amestecat, de sirenă sau vârcolac.

— Haideţi aici, nou-sosiţilor! A strigat clarinetistul şi peste vânătorii de umbre s-a proiectat deodată un reflector. Intraţi în ritm!

Când Emma s-a uitat la el cu răceală, el şi-a mişcat sprâncenele, iar ea şi-a dat seama ce era aşa ciudat la ochii lui. Semănau cu ochii caprelor, cu pupile negre pătrate.

— Dansaţi! A strigat el, iar ceilalţi din sală au început să chiuie şi să bată din palme.

Lumina puternică a reflectorului îi împrumuta chipului lui Julian un fel de ceaţă alburie; el a luat-o de mână pe Cristina şi s-a pierdut în mulţime; inima Emmei a zvâcnit o dată încet şi greu.

A încercat să-şi reprime senzaţia, s-a întors spre Mark şi i-a întins mâinile:

— Dansezi?

— Nu ştiu cum se dansează asta.

Era ceva în expresia lui, pe jumătate uimire, pe jumătate nelinişte, ceva care a stârnit un val de milă în sufletul Emmei. Mark i-a luat mâinile, şovăitor.

— Dansurile elfilor nu sunt... ca ăsta.

Emma l-a tras în mijlocul mulţimii. Degetele lui erau subţiri şi reci, nu ca strângerea fermă şi caldă a lui Julian.

— Nu-i nimic. Te ghidez eu.

Au intrat în mijlocul dansatorilor. Emma conducea, încercând să-şi amintească din filme cum se dansează genul acesta de muzică. Deşi promisese că ea va conduce, acum se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să-l lase pe Mark. Avea o graţie incredibilă, în timp ce anii ei lungi de antrenament de luptă o îndemnau mai mult să sară şi să se răsucească rapid decât să se onduleze şi să alunece.

Emma a privit spre o fată cu părul scurt, de un verde strălucitor.

— Poţi să-ţi dai seama ce e fiecare? L-a întrebat Emma pe Mark.

El a clipit des; genele lui albe parcă reflectau lumina.

— Ea este pe jumătate driadă, a spus el. Spirit de pădure. Poate nici măcar pe jumătate. Sângele de spirit al naturii poate să apară şi la generaţii mai târzii. Majoritatea oamenilor cu Vedere au avut printre strămoşi spirite ale naturii.

— Şi muzicienii?

Mark a răsucit-o pe Emma, în dans. Începuse instinctiv să conducă. Muzica avea ceva trist, s-a gândit Emma, parcă venea de undeva de departe.

— Clarinetistul este parţial satir. Basistul cu pielea bleu e un soi de sirenă. Mama lui Kieran era nixie, spirit de apă, şi...

S-a întrerupt brusc. Emma îl vedea pe Julian dansând cu Cristina, rochia ei roz, sexy, contrastând cu negrul costumului său. Au făcut o piruetă. Emma şi-a muşcat buzele.

— Kieran? Prinţul nobil care a venit cu tine la Institut?

Mark părea foarte subţire şi diafan în luminile mişcătoare ale reflectoarelor. Mirosea a beţişoare parfumate – la fel cum miroseau beţişoarele ieftine şi dulcege care erau aprinse pe trotuarele din Venice.

— Am fost prieteni în Vânătoarea Sălbatică.

— Păi, în cazul ăsta, putea să fie mai puţin jigodie cu tine, a bombănit Emma.

— Nu cred că putea, de fapt.

Mark a zâmbit şi Emma a văzut pe chipul lui trăsăturile umane amestecate cu cele de elf – nu văzuse niciodată un spirit al naturii care să zâmbească aşa de deschis.

S-a strâmbat.

— A existat ceva la Vânătoare care să nu fi fost oribil? A existat ceva, nu ştiu, distractiv?

— Anumite părţi.

El a râs şi a răsucit-o. Era din nou vizibilă partea aceea sălbatică, de elf. Emma a revenit din piruetă şi a încetinit ritmul dansului.

— Ce părţi?

El a răsucit-o din nou, într-un cerc.

— Nu pot să vorbesc despre asta. Este geas.

Emma a expirat.

— Adică, dacă îmi spui, trebuie să mă omori?

— De ce să te omor?

Mark părea sincer nedumerit.

Ea şi-a dat capul pe spate şi i-a zâmbit. Uneori, când vorbea cu el, parcă ar fi vorbit cu Ty, s-a gândit ea. Făcea nişte glume pe care le considera evidente, numai că descoperea că de fapt nu erau deloc evidente pentru cei care nu cunosc codurile subtile ale interacţiunii sociale. Nu ştia cum le învăţase ea, dar le învăţase, însă Ty încă mai avea probleme, ca şi Mark, după cât se vedea.

Dacă vrei să priveşti lumea prin ochii lui Ty, spunea la un moment dat Julian, imaginează-ţi că te uiţi într-un caleidoscop, îl agiţi şi te uiţi iar. Vezi aceleaşi cristale strălucitoare, numai că aşezate în altfel.

— Vânătoarea Sălbatică înseamnă libertate, a spus Mark. Iar libertatea e necesară.

În ochii lui Mark, Emma vedea sălbăticia stelelor, vârfurile copacilor, albeaţa rece a gheţarilor, toate stâncile strălucitoare de pe acoperişul lumii.

O făcea să-şi amintească de zborul cu motocicleta pe deasupra oceanului. De libertatea de a fi descătuşată şi independentă. De durerea pe care o simţea uneori în sufletul ei că nu e legată de nimic, că nu răspunde în faţa nimănui, că nu e unită cu nimic.

— Mark... a dat ea să spună.

Expresia lui Mark s-a schimbat; s-a uitat brusc peste capul ei, şi mâinile i s-au încordat. Emma s-a uitat spre locul unde privea el, dar nu a văzut altceva decât garderoba. În spatele tejghelei era o fată cu un aer plictisit, care fuma

cu un ţigaret de argint.

— Mark?

Emma s-a întors spre el, dar el deja se desprinsese de ea; a sărit peste tejgheaua garderobei – spre amuzamentul fetei plictisite – şi a dispărut. Emma se pregătea să se ducă după el, când Julian şi Cristina i-au blocat drumul.

— Mark a fugit, i-a anunţat ea.

— Mda, încă nu e un jucător de echipă, a spus Julian.

Era puţin agitat de la dans şi obrajii i se îmbujoraseră. Cristinei nu i se clintise nici măcar un fir de păr.

— Uite, eu mă duc după el, voi dansaţi...

— Îmi permiteţi?

În faţa lor apăruse un tânăr înalt. Părea că are în jur de douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcat elegant, într-un costum de tweed şi pălărie de fetru asortată. Părul era blond-deschis, iar în picioare avea nişte pantofi care păreau scumpi, cu o talpă roşie care părea că împrăştie flăcări când păşea. Pe degetul din mijloc avea un inel ţipător, cu piatră roz palid. Privirea lui se fixase asupra Cristinei.

— Vreţi să dansaţi cu mine?

— Nu vă supăraţi, a spus Julian, calm şi politicos, şi a pus mâna pe braţul Cristinei. Eu şi prietena mea tocmai...

Expresia prietenoasă a bărbatului s-a schimbat – infinitezimal, dar Emma a sesizat că în ochii lui a apărut o duritate care l-a făcut pe Julian să lase fraza în aer.

— Şi dacă voi nu vă supăraţi, a spus el, cred că nu aţi observat că sunt un Albastru.

A bătut uşor cu mâna pe buzunar, unde se afla un bilet exact la fel ca cel pe care îl aveau ei de la Ava – exact la fel, numai că al lui era albastru-deschis. Şi-a dat ochii peste cap la expresia lor surprinsă.

— Nou-veniţi, a mormăit, iar în ochii lui întunecaţi apăruse ceva neplăcut, chiar un fel de dispreţ.

— Desigur, a spus Cristina, aruncând o privire rapidă spre Julian şi Emma, după care s-a întors zâmbind către necunoscut. Ne cerem scuze că am interpretat greşit.

Julian avea un aer sumbru când Cristina s-a îndreptat spre ringul de dans cu bărbatul care se recomandase ca fiind Albastru. Emma o compătimea. Dar se gândea că, dacă el încearcă să facă vreo mişcare, Cristina l-ar fi făcut bucăţi cu briceagul ei.

— Ar fi mai bine să dansăm şi noi, a spus Julian. Se pare că e singurul mod în care nu ieşim în evidenţă.

Deja am ieşit în evidenţă, s-a gândit Emma. Era adevărat: deşi intrarea lor nu făcuse mare vâlvă, o mulţime de persoane le aruncau priviri furişe. O bună parte dintre Discipoli păreau în întregime umani – şi, într-adevăr, Emma nu era prea sigură despre cum sunt priviţi aici mundanii –, dar ca nou-veniţi, îşi imagina că vor fi principalul obiect al atenţiei lor. Comportamentul clarinetistului indica limpede asta.

L-a luat de mână pe Julian şi au pornit prin mulţime spre capătul sălii, unde era mai puţină lumină.

— Semispirite, iniţi, vârcolaci, a murmurat ea şi i-a întins lui Julian cealaltă mână, iar acum stăteau faţă în faţă.

El părea şi mai agitat ca înainte, obrajii lui erau şi mai îmbujoraţi. Nu putea să-l condamne că e neliniştit. Într-un grup oarecare, runele lor, dacă ar fi fost descoperite, n-ar fi fost mare lucru. Dar avea senzaţia că ăsta e un alt fel de

grup.
— De ce au venit ăştia aici?
— Nu e aşa uşor să ai Vederea şi să nu cunoşti alte persoane la fel ca tine, a răspuns Julian încet. Vezi chestii pe care alţii nu le văd. Nu poţi să vorbeşti despre asta, fiindcă nu te-ar înţelege nimeni. Trebuie să ţii secrete, iar secretele te termină. Te distrug. Te fac vulnerabil.
Tonul lui profund o făcea pe Emma să se înfioare. Era ceva în tonul acela care o speria. Ceva ce îi amintea de gheţarii pe care îi văzuse în ochii lui Mark, ceva distant şi singuratic.
— Jules, a spus ea.
Murmurând ceva gen „nu contează”, el a răsucit-o, apoi a tras-o din nou spre el. Toţi anii aceia în care se antrenaseră împreună îi făceau să fie un cuplu perfect la dans, şi-a dat ea seama cu uimire. Puteau să-şi anticipeze unul altuia mişcările, trupurile lor alunecau sincronic. Putea să spună dinainte ce va face Julian, după ritmul respiraţiei sale şi după uşoare strângere a braţelor în jurul ei.
Buclele întunecate ale lui Julian erau răvăşite, iar când a tras-o mai aproape, în dans, ea a simţit aroma de cuişoare a parfumului său şi un uşor iz de vopsea.
Melodia s-a terminat. Emma s-a uitat către locul unde se afla formaţia; clarinetistul se uita la ei. Pe neaşteptate, le-a făcut cu ochiul. Orchestra a început din nou să cânte, de data asta o melodie mai lentă şi mai calmă. Cuplurile s-au apropiat ca magnetizate, braţele s-au agăţat de gât, mâinile s-au prins de şolduri, capetele s-au apropiat.
Julian încremenise. Emma, care încă mai avea mâinile într-ale lui, rămăsese pe loc, fără să se mişte, fără să respire.
Clipa asta părea că nu se mai termină. Ochii lui Julian i-au căutat privirea; indiferent ce o fi văzut în privirea ei, l-a făcut să ia hotărârea. A luat-o în braţe şi a tras-o spre el. Bărbia ei i-a atins umărul, cumva stânjenitor. Era primul lucru stânjenitor pe care îl făceau împreună.
Îi simţea respiraţia, puţin întretăiată. Îi simţea mâinile calde, aşezate sub omoplaţii ei. A întors capul. Acum îi auzea inima, bătând repede, parcă furios; îi simţea fermitatea pieptului.
A întins mâinile şi l-a prins de gât. Diferenţa de înălţime era destul de mare, iar mâinile ei au ajuns la ceafă, printre şuviţele lui de păr.
A simţit un fior. Mai atinsese şi altă dată părul lui Julian, desigur, dar locul acela de pe ceafa i se părea aşa de moale şi de vulnerabil. Şi pielea lui era fină. Din reflex, a lăsat mâinile mai jos şi în aceeaşi clipă a simţit sub degete oasele coloanei lui vertebrale şi respiraţia lui accelerată.
A ridicat capul spre el. Faţa lui era albă, privea în jos şi genele îi umbreau pometţii. Îşi muşca buza de jos, aşa făcea întotdeauna când era nervos. Putea să vadă bine adânciturile lăsate de dinţi în buzele moi.
Oare dacă l-ar săruta, buzele lui ar avea gust de sânge sau de cuişoare? Sau poate de amândouă. Dulci şi condimentate? Amare şi iuţi?
S-a chinuit din răsputeri să scape de acest gând. Era parabatai-ul ei. Nu putea să-l sărute. El era...
Mâna lui stângă a coborât spre talia ei şi i-a prins delicat şoldul. Emma s-a cutremurat din tot corpul. Auzise de fluturaşi în stomac şi ştia ce înseamnă: senzaţia aceea de agitaţie şi nelinişte din adâncul fiinţei tale. Dar acum simţea asta peste tot. Fluturaşi pe toată pielea, agitându-se, dându-i fiori în tot corpul. A început să scrie cu degetul pe încheietura lui: J-U-L-I-A-N-C-E-F-A-C-I?

Dar el nu a părut că observă. Pentru prima oară, nu auzea limbajul lor secret. Ea s-a oprit şi s-a uitat la el; ochii lui, atunci când i-a întâlnit pe ai ei, păreau că nu se concentrează, ci erau cumva visători. Mâna lui dreaptă era în părul ei, răsfirându-l cu degetele. Ea avea senzaţia că fiecare fir de păr era conectat la câte o terminaţie nervoasă din corpul ei.

— Când ai coborât în seara asta, a spus el, cu voce joasă şi puţin răguşită, mă gândeam cum aş putea să te pictez. Să-ţi pictez părul. Că ar trebui să folosesc alb de titan ca să nimeresc nuanţa, felul în care părul tău reţine lumina şi pare că străluceşte. Dar tot nu ar ieşi, nu-i aşa? Pentru că nu e o singură culoare, nu e doar aur: e şi chihlimbariu şi roşcat şi caramel şi grâu şi miere.

În mod normal, Emma ar fi făcut o glumă. Zici că vorbeşti despre cereale pentru micul dejun. O Emma normală şi un Julian normal ar fi râs. Dar nu era un Julian normal; era un Julian pe care ea nu-l mai văzuse niciodată, un Julian căruia i se furase expresia lui obişnuită. A simţit un val de dorinţă disperată, se pierduse cu totul în ochii lui, în liniile frumoase ale obrajilor lui, în neaşteptata moliciune a gurii lui.

— Dar tu nu mă pictezi niciodată, a şoptit ea.

El nu a răspuns. Părea că suferă. Pulsul lui bătea de trei ori mai repede decât în mod normal. Vedea asta pe gâtul lui. Braţele lui o ţineau strâns; ea îşi dădea seama că el simte nevoia să o ţină acolo, să nu se apropie niciun milimetru mai mult. Spaţiul dintre ei se înfierbântase, electrizat. Degetele lui îi strângeau şoldul. Cealaltă mână a alunecat încet prin părul ei şi a ajuns pe spate, pe pielea dezgolită de rochie.

El a închis ochii.

Nu mai dansau. Stăteau nemişcaţi, Emma abia mai respira, cu mâinile lui Julian mişcându-se pe corpul ei. O atinsese de mii de ori: când se antrenau, când se luptau, când îşi îngrijeau rănile.

Niciodată nu o atinsese aşa.

Îi părea asemenea cuiva aflat sub o vrajă. Cineva care ştia că se află sub o vrajă şi care încerca din toate forţele să iasă de sub puterea ei, simţind în venele lui zbaterea aceea neputincioasă. Îi simţea pulsul în mâini, pe spatele ei gol.

S-a apropiat de el, foarte puţin, abia un centimetru. El a icnit. Pieptul i s-a umflat către al ei, iar ea a simţit atingerea sânilor prin materialul subţire al rochiei. Senzaţia aceea a biciuit-o ca un curent electric. Era incapabilă să gândească.

— Emma, a rostit el cu voce înecată.

Mâinile lui s-au contractat brusc, de parcă ar fi fost înjunghiat. O trăgea. Spre el. Corpul ei s-a lovit de al lui. În jurul lor, mulţimea nu mai era decât o ceaţă de lumină şi culoare. El a aplecat capul spre ea. Respiraţia lor era aceeaşi.

A izbucnit un zgomot asurzitor şi strident de cinele. Ei s-au îndepărtat unul de celălalt, exact când uşile teatrului s-au deschis şi încăperea s-a umplut de o lumină puternică. Muzica se oprise.

Un difuzor a prins viaţă:

— Publicul este rugat să intre în sală, s-a auzit o voce feminină, senzuală. Spectacolul Loteria va începe în curând.

Cristina se despărţise de bărbatul în costum elegant şi acum venea spre ei, aprinsă la faţă. Inima Emmei bătea să-i spargă pieptul. A îndrăznit să arunce o privire spre Julian. Pentru o clipă doar, el a părut exact ca un om care se târâse însetat prin deşertul Mojave, aproape mort de arşiţă, un om căruia i se

păruse că vede lucirea unei ape, numai că apa aceea se dovedise a fi un miraj.
— Tot nu a apărut Mark? A întrebat Emma repede când Cristina a ajuns lângă ei.
Nu că ar fi trebuit să ştie Cristina unde e Mark; Emma încerca doar să o facă să nu se uite la Julian. Mai ales când arăta aşa.
Cristina a clătinat din cap.
— Ar fi cazul să intrăm, a spus Julian.
Vocea lui suna firesc şi expresia lui începuse să revină la normal.
— O să apară şi Mark.
Emma nu s-a putut stăpâni să nu-l privească uimită. Ştiuse dintotdeauna că Julian e un actor bun – vânătorii de umbre erau nevoiţi să mintă şi să joace roluri tot timpul –, dar acum îi dădea impresia că ceea ce văzuse pe chipul lui cu o secundă în urmă fusese numai în imaginaţia ei. Ca şi cum ultimele zece minute fuseseră doar în imaginaţia ei.
Ca şi cum nu se întâmplase absolut nimic.

15
Îngerii nici pe jumătate aşa de fericiţi

— Ce faci aici? A şoptit Mark în întuneric.
Era printre hainele scumpe agăţate în garderobă. Noaptea, temperatura în Los Angeles scădea drastic, inclusiv vara, dar hainele agăţate aici erau subţiri: jachete bărbăteşti de in şi bumbac, şaluri de mătase, fine ca pânza de păianjen. Nu era prea multă lumină, dar Mark nu s-a speriat când din spatele unui trenci de piele a apărut o mână palidă care l-a tras printre haine.
Kieran. Părul lui era azi de un albastru mai întunecat decât îl văzuse vreodată, aproape negru, culoarea valurilor agitate de furtună. Ceea ce însemna că avea o dispoziţie groaznică. Ochii lui argintiu-şi-negru străluceau în întuneric.
— Cum aş putea să te văd altfel? A întrebat el şi l-a împins pe Mark lângă perete.
În spatele hainelor nu era prea mult loc; era un spaţiu închis şi călduros. Mark a simţit că scoate un geamăt, şi nu numai din cauza forţei cu care Kieran îl lipise de perete. Simţea bine valurile de furie care răzbăteau din Kieran; intrau în el, undeva, într-un loc adânc, acolo unde apele reci din Regatul Elfilor îi îngheţaseră odată inima.
— Nu pot să intru în Institut, doar în Sanctuar, şi dacă m-ar găsi cineva acolo, m-ar omorî. Oare sunt sortit să te aştept în fiecare noapte prin umbre pustii în speranţa că vei binevoi să mă vizitezi?
— Nu, a spus Mark, chiar când Kieran l-a împins şi mai tare în perete, strecurându-şi genunchiul între picioarele lui.
Tonul lui era furios, dar mâinile lui pe corpul lui Mark aveau atingerea cunoscută: degetele subţiri şi reci îi desfăceau nasturii de la cămaşă, se strecurau pe piele, mângâindu-l.
— Ar trebui să nu ne mai vedem până nu se termină toate astea, a spus Mark.
Ochii lui Kieran au luat foc.
— Şi după aia, ce? O să te întorci de bunăvoie la vânătorii sălbatici, pentru mine? Mă crezi aşa de prost? Întotdeauna ai detestat locul ăla.
— Dar pe tine nu te-am detestat, a spus Mark.

Garderoba mirosea a milioane de parfumuri amestecate: aromele care veneau de la haine şi jachete îi gâdilau nasul. Erau mirosuri sintetice, nu naturale: tuberoze false, iasomie falsă, lavandă falsă. Nimic nu era real în lumea mundană. Dar dacă stătea să se gândească, în Regatul Elfilor era oare mai real?

— Nu m-ai detestat? A întrebat Kieran cu răceală. Ce onoare. Mă simt flatat. Măcar ţi-a fost dor de mine?

— Îmi e dor de tine, a spus Mark.

— Şi eu ar trebui să te cred? Nu uita, sânge-impur, eu ştiu bine că poţi minţi.

Mark a ridicat ochii spre Kieran. A văzut furtuna din ochii aceia, dar în spatele furtunii a zărit doi băieţi, mici ca nişte stele pe un cer înalt, ghemuiţi împreună sub pătură. Aveau aceeaşi înălţime; nu trebuia decât să se apropie puţin şi să-i atingă buzele lui Kieran.

Prinţul-elf s-a încordat. Nu s-a mişcat, dar nu că nu răspundea, ci mai degrabă şovăia. Mark a ridicat mâinile şi i-a mângâiat chipul, apoi Kieran a ieşit din nemişcare şi l-a sărutat pe Mark cu atâta forţă, încât l-a lipit iar de perete.

Kieran avea gust de sânge şi de cer rece de noapte, iar pentru o fracţiune de secundă, Mark a simţit din nou că zboară cu Vânătoarea Sălbatică, liber. Cerul nopţii era drumul lui spre victorie. Călărea un cal alb-argintiu, făcut din lumină de lună, pe o cărare de stele. Înconjurat de ţipete, râsete şi urlete, îşi făcea drum prin noaptea care deschidea lumea în faţa ochilor lui cercetători; a văzut locuri pe care niciun om nu le zărise, cascade ascunse şi văi tainice. S-a oprit să se odihnească pe vârfuri de aisberg şi a alergat în galop cu calul prin spuma cascadelor, iar braţele albe ale nimfelor de apă s-au întins după el. S-a culcat cu Kieran pe pajiştea de munte, mână în mână, şi a numărat miliarde de stele.

Kieran s-a desprins cel dintâi din îmbrăţişare.

Mark îşi recăpăta cu greu respiraţia.

— A fost vreo minciună în sărutul ăsta?

— Nu. Dar... Kieran se uita la el bănuitor. Stelele aprinse în privirea ta sunt pentru mine sau pentru Vânătoarea Sălbatică?

— Vânătoarea Sălbatică a fost suferinţă şi glorie, a răspuns Mark. Dar tu ai fost acela care m-ai ajutat să văd şi gloria, nu numai suferinţa.

— Fata aia, a spus Kieran. Ai venit aseară cu ea pe armăsarul meu.

Mark şi-a dat seama cu o tresărire că se referă la Cristina.

— Am crezut că poate o iubeşti.

Acum lăsase ochii în jos. Părul lui se deschisese puţin, era acum albastru-argintiu, ca oceanul după furtună. Mark şi-a adus aminte că nu era mai mare ca el; cu toate că era un spirit al naturii fără vârstă, nu trăise mai mult de douăzeci de ani. Iar despre oameni ştia chiar mai puţine lucruri decât ştia Mark.

— Nu cred că cineva se poate îndrăgosti aşa de repede, a spus Mark. O plac.

— Nu poţi să-i oferi inima, l-a avertizat Kieran, deşi poţi face cu ea ce vrei.

Mark a trebuit să-şi stăpânească râsul. Kieran, arătându-şi amabilitatea lui specială. Spiritele naturii preţuiau mai puţin fidelitatea trupului decât a inimii. Persoanei iubite i se făcea o promisiune, iar promisiunea era respectată.

Rar se întâmpla ca un spirit al naturii să ceară fidelitate fizică, fiindcă în general se cerea fidelitatea absolută a inimii. Pedeapsa pentru încălcarea unei promisiuni de iubire era foarte severă.

— Provine dintr-o familie foarte veche, i-a explicat el. E un fel de prinţesă. Nu cred că altă dată se va mai uita la mine.

— S-a uitat la tine de mai multe ori când dansai cu fata aceea blondă.

Mark a clipit. În parte, pentru că uitase aşa de repede cât de literal interpretează spiritele naturii cuvintele. Şi în parte pentru că era surprins cum de îşi amintise o expresie aşa de umană şi cum de o folosise fără măcar să-şi dea seama.

Era inutil să încerce să-i explice lui Kieran de ce Cristina nu l-ar fi vrut vreodată. Era mult prea politicoasă pentru a-şi arăta repulsia faţă de sângele lui de spirit al naturii, dar el ştia că asta o revolta în adâncul inimii. În loc să-i explice, l-a prins pe Kieran de betelia pantalonilor şi l-a tras spre el să-i mai fure un sărut, şi, odată cu el, amintirile Vânătorii, dulci ca vinul.

Săruturile lor erau fierbinţi şi apăsate. Doi băieţi sub o pătură, încercând să nu scoată niciun sunet, să nu trezească pe cineva. Se sărutau să uite de amintiri urâte, de sânge şi de murdărie, de lacrimi. Mâinile lui Mark s-au strecurat pe sub cămaşa lui Kieran, mângâindu-i cicatricele de pe spate. Acolo se vedea suferinţa lor identică, deşi cel puţin pe Mark nu îl biciuiseră chiar cei din familia lui.

Mâinile lui Kieran alunecau neîndemânatice pe nasturii din sidef de la cămaşa lui Mark.

— Hainele astea mundane, a rostit el printre dinţi. Le urăsc.

— Atunci, scoate-le, a murmurat Mark, scufundat în uitare, ameţit şi pierdut în lumea Vânătorii.

Mâinile lui îl atingeau pe Kieran, dar în mintea lui se roteau luminile nordului, cerul pictat albastru şi verde precum inima oceanului. Precum ochii Blackthorn.

— Nu, a spus Kieran şi s-a tras înapoi.

Era răvăşit, iar cămaşa îi era desfăcută la piept. Sângele lui Mark pulsa de dorinţă, voia să se piardă în Kieran şi să uite de tot.

— Mi-ai spus odată că oamenii îşi doresc ceea ce nu pot avea. Iar tu eşti pe jumătate om.

— Ne dorim ce nu putem avea, a spus Mark. Dar îi iubim pe cei care sunt buni cu noi.

— Deocamdată mă mulţumesc cu dorinţa, a spus Kieran şi a atins lănţişorul de la gâtul lui Mark. Şi cu amintirea cadoului meu pentru tine.

Săgeţile elfilor aveau nevoie de multă magie ca să fie construite şi erau foarte preţioase. Kieran îi dăruise una la puţin timp după ce ajunsese la Vânătoarea Sălbatică şi o agăţase de un lănţişor lung, astfel încât vârful ei să atingă inima lui Mark.

— Să rămâi sincer şi adevărat, i-a spus Kieran. Găseşte criminalul şi apoi întoarce-te la mine.

— Dar familia mea... a spus Mark, strângând din reflex mâna lui Kieran. Kier, trebuie să înţelegi...

— Întoarce-te la mine, a repetat Kieran.

I-a sărutat pumnul strâns, o dată, şi a dispărut printre haine. Deşi Mark a pornit imediat după el, deja plecase.

Interiorul teatrului era magnific, o adevărată odă romantică dedicată zilelor de glorie din epoca de aur a cinematografului. Tavanul boltit era împărţit în opt casete prin nişte linii aurii, iar în fiecare casetă era o scenă dintr-un film clasic, ca nişte bijuterii baroce: Emma a recunoscut acolo două scene, una din Pe aripile vântului şi alta din Casablanca, dar pe celelalte nu le ştia: un bărbat ducând în braţe un alt bărbat pe o întindere arzătoare de nisip, o fată

îngenuncheată la picioarele unui băiat care ţinea pe umăr o puşcă, o femeie a cărei rochie albă se ridica în jurul ei ca petalele albe ale unei orhidee.

În aer plutea un miros dulce, puternic; oamenii se grăbeau să-şi ocupe locurile. Fotoliile erau îmbrăcate în catifea violet şi pe spate aveau litera „M” brodată cu fir auriu. Aşa cum le spusese fata de la bilete, pe cartonaşul lor apăruse acum numărul rândului şi al locurilor pe care le aveau. Le-au găsit repede şi s-au aşezat, întâi Cristina, apoi Emma şi la sfârşit Julian. El se aşezase lângă Emma.

— „M” de la „Miezul nopţii”? A întrebat ea, arătând către spătarele scaunelor.

— Probabil, a spus el şi şi-a întors privirea spre scenă.

Cortina era trasă în lateral şi pe peretele din spate se vedea o pictură imensă, care înfăţişa oceanul. Scena era goală, iar podeaua strălucea, cu scândura lustruită.

Emma a simţit că se încălzeşte. Julian vorbise cu voce calmă, neutră. Dar prin faţa ochilor i-a trecut iar expresia pe care o avusese chip doar cu câteva minute în urmă; cum se uita la ea, cum o ţinea pe ringul de dans, privirea aceea directă, fără niciun ascunziş.

Acea privire îi dezvăluia un Julian decis şi suferind, pe care nu îl cunoscuse niciodată. O faţă ascunsă, pe care nu o mai văzuse niciodată, o faţă pe care credea că nimeni nu i-o văzuse.

A simţit-o pe Cristina mişcându-se alături şi s-a întors la ea, cu un sentiment de vinovăţie: fusese aşa prinsă de senzaţia ei de uimire, încât uitase s-o întrebe de ce e aşa de tulburată.

Cristina se uita fix în cealaltă parte a sălii. Parcă i se lipise privirea de bărbatul în costum de tweed. El stătea lângă o blondă elegantă, îmbrăcată într-o rochie argintie şi încălţată cu pantofi cu tocuri înalte.

— Bleah, a făcut Cristina. A trebuit să-l dezlipesc de pe mine, practic. Ce pervers. Mama l-ar fi înjunghiat, pur şi simplu.

— Vrei să-l omorâm? A sugerat Emma, doar pe jumătate în glumă. Putem să-l omorâm după spectacol.

— Ar fi doar o pierdere de energie, a spus Cristina, ferm. Să-ţi spun ce-am aflat: e pe jumătate vârcolac. Şi face parte de şase luni din grupul Discipolilor, aşa i-a numit el. La asta se referea când zicea că e. Albastru.

— Fiindcă e de mult timp Discipol sau fiindcă e pe jumătate vârcolac? A întrebat Julian.

— Cred că ambele, a răspuns Cristina. S-a chinuit o groază să încerce să-mi explice cum e să fii pe jumătate vârcolac. Că e mai rapid şi mai puternic decât un om. Zice că poate să dărâme un zid de cărămidă.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Nici măcar nu pricep, a spus Emma. Cum naiba ajungi să fii pe jumătate vârcolac?

— Adică ai virusul vârcolacilor, dar în stare latentă, a spus Jules. Poţi să îl dai mai departe, dar tu nu poţi să te preschimbi. Nu ajungi să te transformi în lup, dar ai mai multă viteză şi forţă.

— El zicea că toţi de aici au mai multă forţă şi viteză, a spus Cristina. Că de fiecare dată când participă la o Loterie, toţi discipolii devin mai puternici.

— Magie contagioasă, a spus Julian.

Brusc, pe rândul lor, lumea a început să se agite.

— Am întârziat?

Era Mark; s-a prăbuşit cam agitat pe fotoliul de lângă Julian. Părul lui blond arăta ca şi cum stătuse în faţa unui ventilator.

— Scuze, am fost distras de ceva.

Julian s-a uitat lung la el.

— Nu-mi spune, a zis el în cele din urmă. Nu vreau să ştiu.

Mark părea surprins.

— Nu? A făcut el. Eu aş fi vrut.

— Eu vreau să ştiu, a susurat Emma, dar înainte ca Mark să poată răspunde, luminile din sală au scăzut în intensitate.

Pe loc s-a făcut linişte – nu şoaptele înăbuşite la care s-ar fi aşteptat Emma, ci o încetare bruscă şi nefirească a tuturor zgomotelor. Când un reflector a luminat scena, a simţit un fior în ceafă.

Orchestra se instalase în fosa ei. A început să cânte o melodie lentă, aproape jalnică, în vreme ce un obiect acoperit cu catifea neagră, aşezat pe roţi, era adus în scenă de doi bărbaţi în uniformă. Muzica s-a oprit şi s-a auzit ţăcănitul unor tocuri înalte; o clipă mai târziu, a apărut femeia care verifica biletele la intrare. Acum era îmbrăcată altfel, cu o splendidă rochie lungă până în pământ, din dantelă neagră şi albastră, care arăta ca spuma oceanului. Chiar şi de la distanţă, Emma vedea liniile negre de dermatograf care îi înconjurau ochii.

Femeia a întins mâna – avea unghiile vopsite în roşu intens –, a apucat un colţ al catifelei negre, a tras de el şi l-a aruncat cu un gest dramatic la podea.

Sub material era o maşinărie. Pe un postament de metal era aşezat un soi de recipient mare şi transparent; înăuntru se vedeau sute de bile colorate şi numerotate. Din maşinărie se iţea o pâlnie de metal, iar sub ea era o tavă.

— Doamnelor şi domnilor, a rostit femeia de pe scenă. Eu sunt Belinda Belle.

— Belinda Belle? A zis în şoaptă Julian. Ăsta-i un nume inventat.

— Eşti un detectiv de geniu, i-a şoptit Emma. De geniu.

El s-a strâmbat la ea, iar Emma a simţit un val de uşurare. Erau din nou ea şi Julian, strâmbându-se unul la altul, făcându-se să râdă. Era normal.

Femeia de pe scenă a continuat.

— Bine aţi venit la Loterie!

În sală era linişte. Belinda a zâmbit, cu mâna pe maşinărie, complet nemişcată.

— O maşină de loterie, a murmurat Julian. Asta e chiar literal.

— Gardianul nu va fi alături de noi în această seară, a spus Belinda. Securitatea a trebuit să fie sporită. Ultima vânătoare a fost întreruptă de nefilimi, iar valoarea sacrificiului a fost pusă în pericol.

S-au auzit murmure în sală. Emma s-a înfiorat. Nefilimi. Femeia spusese „nefilimi”. Oamenii ăştia ştiau de vânătorii de umbre. Nu era neapărat o surpriză, mai degrabă o confirmare a ceea ce ea suspectase de mai mult timp. Ceva se întâmpla aici, ceva care îşi întindea tentaculele complicate până în Lumea de Jos şi care ajungea până la rădăcina tuturor lucrurilor pe care le ştiau ei.

— Sacrificiul? A şoptit Emma. Se referă la sacrificiu omenesc?

S-S-S-T, a scris Julian pe braţul ei. Ea a observat cu îngrijorare că unghiile lui erau roase până în carne.

A pornit din nou muzica. Pe scenă, Belinda a apăsat un buton de pe maşinărie. Braţele metalice au prins viaţă. Înăuntrul globului de sticlă, bilele se roteau, transformându-se într-un nor colorat, ca interiorul unui caleidoscop.

Întoarce şi întoarce şi întoarce. Emma, pe plajă, cu braţul tatălui ei pe umeri. Caleidoscopul este precum magia, Emma. Nu există doi oameni care să se uite în el şi să vadă acelaşi lucru.

Amintirea îi dădea o durere în inimă. Maşinăria se învârtea tot mai repede, apoi s-a oprit brusc şi a scuipat o bilă roşie. Bila a ieşit pe pâlnie şi a căzut în tavă.

Belinda a ridicat-o cu un gest delicat. Mulţimea înlemnise de încordare. Era ca încordarea unei pisici înainte de a sări.

— Albastru, a anunţat ea şi vocea a răsunat în tăcerea sălii. Albastru 304.

Tăcerea s-a prelungit câteva secunde, îngheţată şi suspendată deasupra sălii. Apoi a fost întreruptă de un bărbat care s-a ridicat în picioare. Se mişca încet şi cumva neîndemânatic, precum o statuie care abia fusese adusă la viaţă.

Era bărbatul cu care dansase Cristina, cel cu costumul de tweed. Acum era foarte palid, iar femeia care stătuse lângă el acum se trăsese mai departe.

— Domnul Sterling, a spus Belinda şi a lăsat bila să cadă înapoi în tavă cu un clinchet. Loteria te-a ales pe tine.

Emma nu s-a putut abţine să nu se uite în jur, făcând eforturi să-şi ascundă curiozitatea. Publicul nu făcea nicio mişcare şi aproape toţi erau lipsiţi de expresie. Unii păreau însă uşuraţi. Bărbatul în costum de tweed – Sterling – părea ameţit, de parcă fusese pocnit în plex şi avea nevoie de aer.

— Ştiţi care sunt regulile, a continuat Belinda. Domnul Sterling are la dispoziţie două zile de libertate, înainte ca vânătoarea să înceapă. Nimeni nu are voie să-l ajute. Nimeni nu poate interveni în vânătoare.

Ochii ei au scanat cu atenţie sala.

— Fie ca Cei Mai Bătrâni ca Noi să ne aducă noroc tuturor.

Muzica a fost reluată. Toată lumea a început să se ridice şi sala s-a umplut de murmurul discuţiilor purtate în şoaptă. Emma se ridicase ca din puşcă, dar Julian a prins-o de braţ înainte ca ea să se repeadă afară din sală. Zâmbea; pentru ea, era evident că zâmbeşte fals, dar probabil că pe oricine altcineva ar fi putut să-l convingă.

— O să-l omoare, a şoptit Emma cu neastâmpăr. Tot ce-a spus ea... vânătoarea...

— Nu avem de unde să ştim, a contrazis-o Julian, fără să-şi mişte buzele.

— Emma are dreptate, a spus Mark.

Ieşeau repede din sală, împinşi de la spate de mulţimea grăbită. Orchestra cânta „As Time Goes By” din Casablanca, iar melodia aceea dulce nu se potrivea deloc cu atmosfera de nelinişte care plutea în sală.

— Vânătoarea înseamnă moarte.

— Trebuie să-i oferim ajutorul, a spus Cristina.

Tonul ei era neutru.

— Chiar dacă e un pervers, a confirmat Emma. Asta trebuie să...

— Aţi auzit regulile, a spus Julian. Nicio intervenţie.

Emma s-a răsucit pe călcâie şi s-a oprit în faţa lui. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Julian.

— Regulile alea, a spus ea, apoi i-a luat mâna şi a continuat scriindu-i pe piele cu degetul. N-U-N-I-S-E-A-P-L-I-C-Ă-N-O-U-A.

Irisurile albastre-verzi, pe care ea le ştia aşa de bine, s-au întunecat: însemna recunoaşterea înfrângerii.

— Du-te, a spus el. Ia-o pe Cristina cu tine.

Emma a luat-o de mână pe Cristina şi împreună şi-au făcut loc prin mulţime; Emma se folosea de coate şi de cizme – călcând intenţionat lumea pe picioare – ca să poată trece de cei care se înghesuiau să iasă din teatru. Ajunseseră în foaierul principal. A auzit cum Cristina o întreabă în şoaptă cum îi vor găsi pe Mark şi pe Julian.

— La maşină, a răspuns Emma.
A văzut expresia nedumerită a Cristinei, dar nu s-a mai obosit să-i explice că ştia planul pentru că întotdeauna ştia planurile lui Julian. Le ştia pentru că îl ştia pe el.
— Uite-l acolo, a arătat Cristina cu mâna care îi rămăsese liberă.
Reuşiseră să ajungă în hol. Emma s-a uitat în direcţia aceea şi a văzut culoarea roşie a tălpilor de la pantofi; Domnul Sterling, care se strecura pe uşă afară. Femeia cu care venise nu se vedea nicăieri.
S-au repezit după el, alergând prin mulţime. Emma s-a lovit de o fată cu părul în toate culorile curcubeului, care a exclamat surprinsă:
— Ah!
— Scuze! A strigat Emma, exact când ea şi Cristina reuşiseră să treacă de micul grup de oameni care stăteau în faţa intrării.
Deasupra lor se vedea strălucind numele Hollywood, scris cu luminiţe. Spre colţul străzii, Emma l-a văzut pe Sterling, gata să se facă nevăzut. A luat-o la fugă după el, cu Cristina în urma ei.
De aceea alerga zilnic pe plajă. Ca să poată zbura pe asfalt fără măcar să-l simtă, fără să-şi piardă respiraţia – alergarea semăna cu un zbor. Cristina era chiar în spatele ei. Părul ei închis la culoare se desprinsese din cocul îngrijit şi acum flutura în aer ca un steag întunecat.
Au trecut de colţul străzii. Erau pe o stradă cu căsuţe tip bungalou, majoritatea cu ferestrele întunecate. Sterling stătea în picioare lângă un jeep masiv, argintiu, care părea foarte scump; rămăsese blocat cu mâna pe telecomandă. Le-a privit stupefiat când s-au oprit din fugă în faţa lui.
— Ce...? A îngăimat el.
De aproape se vedea bine cât de tulburat era. Era palid şi transpirat, iar mărul lui Adam i se mişca spasmodic.
— Ce faceţi aici?
Ochii lui străluceau galben-verde de la lumina felinarelor de stradă. O fi el pe jumătate vârcolac, s-a gândit Emma, dar arată exact ca un mundan speriat.
— Putem să te ajutăm, i-a zis ea.
El a înghiţit în sec.
— Ce tot spui acolo? A întrebat el, cu un aer fioros.
Emma a auzit un clic venind din stânga şi şi-a dat seama că de fapt Cristina îşi desfăcuse briceagul. Nu se mişcase, dar briceagul îi lucea în mână, o ameninţare tăcută, în caz că Sterling ar fi făcut un pas spre Emma.
— Loteria, a spus Emma. Ai fost ales.
— Da, ştiu. Credeai că nu ştiu? A mârâit Sterling. Nici n-ar trebui să stai de vorbă cu mine.
Şi-a trecut mâinile prin păr, cu un gest automat. Inelul cu chei i-a alunecat de pe deget şi a căzut pe pavaj. Emma a făcut un pas şi l-a luat de jos. I l-a întins.
— Nu! A ţipat el răguşit şi s-a tras înapoi, ca un crab. Nu mă atinge! Nu te apropia de mine!
Emma a aruncat inelul cu chei la picioarele lui şi a întins mâinile cu palmele deschise. Ştia foarte bine unde îşi are armele – pumnalele erau ascunse în cizme, sub poalele rochiei.
Îi lipsea Cortana, totuşi.
— Nu vrem să-ţi facem niciun rău, a spus ea. Vrem să te ajutăm, atâta tot.
El s-a aplecat şi şi-a luat cheile, speriat.
— Nu mă puteţi ajuta. Nimeni nu mă poate ajuta.
— Lipsa ta de încredere e foarte jignitoare, a comentat Emma.

— Habar n-aveţi ce se întâmplă aici. A scos un hohot de râs ascuţit, nenatural. Nu pricepeţi? Nimeni nu mă poate ajuta, mai ales două puştoaice stupide...

S-a oprit şi s-a uitat la Emma. La braţul ei, mai precis. Fondul de ten cu care era acoperită runa parabatai se ştersese – probabil când se lovise de fata aceea pe hol –, iar acum semnul se vedea bine.

Sterling nu părea deloc fericit, dimpotrivă.

— Nefilimi, a mârâit el. Dumnezeule, exact ce-mi lipsea!

— Ştim că Belinda a spus că nu vrea să intervenim, a spus Emma grăbită. Dar cum noi suntem nefilimi...

— Nici măcar nu o cheamă aşa. A scuipat pe rigolă. Nu ştiţi nimic, nu-i aşa? Nenorociţii ăştia de vânători de umbre, care se cred stăpânii Lumii de Jos şi-şi bagă nasul peste tot. Belinda n-ar fi trebuit să vă lase să intraţi.

— Ai putea să fii ceva mai politicos, a sugerat Emma şi şi-a dat seama că i se simte iritarea în voce. Având în vedere că încercăm să te ajutăm. Şi că ai pipăit-o pe Cristina.

— N-am pipăit-o, a spus el, uitându-se de la una la alta.

— Ba da, l-a contrazis Cristina. Ai fost dezgustător.

— Atunci, de ce vreţi să mă ajutaţi? A întrebat Sterling.

— Pentru că nimeni nu merită să moară, a spus Cristina. Şi, ca să nu sinceră, mai sunt şi nişte chestii pe care am vrea să le aflăm. Care-i treaba cu Loteria? Cum poate să vă facă mai puternici?

El se holba la ele, clătinând din cap.

— Eşti nebună. A apăsat nervos telecomanda; luminile jeepului s-au aprins când s-a deschis. Nu te mai apropia de mine! Cum a spus Belinda. Nicio intervenţie.

A tras de portieră şi a urcat repede în maşină. O clipă mai târziu, maşina se pierdea pe stradă scrâşnind din roţi şi lăsând în urmă dâre negre pe asfalt.

Emma a respirat adânc.

— Cam greu să fii prea preocupat de viaţa unuia ca ăsta, nu?

Cristina a privit în urma maşinii.

— E un test, a spus ea.

Cuţitul dispăruse, căci şi-l ascunsese din nou sub breteaua rochiei.

— Îngerul ar fi spus că noi suntem aici să-i salvăm nu numai pe cei care ne plac, ci şi pe cei neplăcuţi şi dezagreabili.

— Ai spus că mama ta l-ar fi înjunghiat.

— Da, mă rog, a bombănit Cristina. Nu avem mereu acelaşi punct de vedere.

Înainte ca Emma să poată răspunde, maşina Institutului s-a oprit în dreptul lor. Mark a scos capul pe fereastra din spate. Cu toate cele întâmplate, Emma a simţit o scânteie de bucurie când a văzut că Jules îi rezervase scaunul din faţă.

— Caleaşca voastră, doamnele mele, a spus Mark. Urcaţi şi să purcedem în pripă, înainte să se ia cineva după noi.

— Asta a fost tot engleză? A întrebat Cristina, urcându-se lângă el.

Emma s-a grăbit să se aşeze pe scaunul din faţă.

Julian s-a uitat la ea.

— Am impresia c-a fost o conversaţie destul de dramatică.

A pornit maşina şi s-a îndepărtat de strada ciudată şi de teatrul acela straniu. Au trecut peste dârele negre lăsate de jeep.

— Nu vrea să-l ajutăm, a spus Emma.

— Dar noi tot o să-l ajutăm, a replicat Julian. Este?

— Dacă putem să-i dăm de urmă, a răspuns Emma. E posibil ca toţi de aici să folosească nume false. Şi-a urcat picioarele pe bord, apoi a adăugat: Cred că merită să-l întrebăm pe Johnny Rook. Din moment ce s-a făcut reclamă la Piaţa Umbrelor şi el ştie tot ce se întâmplă acolo.

— Nu cumva ţi-a spus Diana să nu mai ai de-a face cu Johnny Rook? A întrebat Julian.

— Nu cumva Diana e acum cam departe? A ripostat Emma, dulce.

Julian părea resemnat, dar şi amuzat.

— Bine. Merg pe mâna ta. Dacă tu crezi că e vreo şansă, o să-l întrebăm pe Rook.

Tocmai întorceau maşina pe La Cienega. Luminile şi gălăgia şi traficul Los Angelesului păreau că explodaseră deodată. Emma a bătut din palme.

— De-asta te iubesc eu pe tine.

Cuvintele îi ieşiseră din gură fără să se gândească. Nici Cristina şi nici Mark nu păreau să fi observat – discutau în contradictoriu, dacă există într-adevăr cuvântul „a purcede” – dar obrajii lui Julian se făcuseră roşii ca sfecla şi mâinile lui se încleştaseră pe volan.

Când au ajuns la Institut, deasupra oceanului se formase furtună – norii albastru-negri, învâltoraţi, erau luminaţi de fulgere. Înăuntru, luminile erau aprinse. Cristina a început să urce scările de la intrare, obosită. Era obişnuită cu nopţi târzii de vânătoare, dar ceva din experienţa asta de la teatru parcă îi epuizase sufletul.

— Cristina.

Era Mark, aflat cu o treaptă în urma ei. Unul dintre primele lucruri pe care Cristina le sesizase la Institut era că mirosul de aici depindea de direcţia vântului – putea să miroasă a ocean sau a deşert. A sare de mare sau a salvie. În noaptea asta mirosea a salvie. Vântul bătuse şi prin părul lui Mark: buclele Blackthorn, golite de culoare, argintii ca luna pe ape.

— Ai scăpat asta când ai ieşit de la teatru, a spus el şi i-a întins ceva.

Ea s-a uitat o clipă la el, apoi în spatele lui, unde Emma şi Julian stăteau la capătul scării. Julian parcase maşina şi ridicase uşa portbagajului, de unde scosese Cortana. Lumina lunii s-a reflectat în lama sabiei şi a sclipit precum părul Emmei. Aceasta a luat sabia, s-a uitat la ea şi şi-a trecut mâna peste teaca ei, iar Cristina a văzut cum privirea lui Julian este atrasă ca un magnet de arcuirea gâtului ei. Ca şi cum nu s-ar fi putut stăpâni.

Cristina a simţit cum i se strecoară în stomac o frică rece; avea impresia că se uită la două trenuri care se îndreaptă în viteză unul spre celălalt pe aceeaşi şină şi nu e nimeni care să le oprească.

— Cristina? A spus din nou Mark, întrebător.

Sclipea ceva în palma lui. Două lucruri. Cerceii ei, care îi căzuseră în fugă; probabil că îi pierduse undeva pe trotuarul din Los Angeles.

— A!

A luat cerceii din palma lui şi i-a băgat în buzunarul hainei. El o privea cu ochii lui bicolori, curios.

— I-am primit cadou, i-a spus ea. De la cineva... un prieten mai vechi.

Şi-a amintit cum îi aşezase Diego în palma ei; cum ochii lui întunecaţi erau plini de nelinişte, de teama că nu îi vor plăcea. Dar ei îi plăcuseră, pentru că îi primise de la el.

— Sunt drăguţi, a spus Mark. Se văd frumos pe părul tău. Zici că e mătase neagră.

Cristina a respirat adânc. Emma ridicase capul spre Julian şi zâmbea. Pe faţa ei se citea nesiguranţă, iar nesiguranţa aceasta o durea pe Cristina.

Emma îi amintea de ea însăşi, s-a gândit ea, cum era ea înainte de a ocoli casă, spre grădina unde îi auzise vorbind pe Jaime şi Diego. Înainte de a se prăbuşi totul.

— N-ar trebui să-mi vorbeşti aşa, i-a spus ea lui Mark.

Vântul îi adusese lui Mark părul peste faţă, iar el l-a dat înapoi.

— Am crezut că muritoarelor le plac complimentele.

Părea sincer nedumerit.

— Femeilor-elf nu le plac?

— Nu cunosc prea multe femei-elf, a spus el. Reginei Elfilor Luminii îi plac. Dar în Vânătoarea Sălbatică nu e nicio femeie.

— Dar e Kieran, a spus ea. Ce-ar zice dacă ar auzi că-mi spui că sunt drăguţă? Fiindcă după cum se uită la tine...

Pe chipul lui Mark a trecut o undă de şoc. S-a uitat repede în jos, spre Julian, dar fratele lui era absorbit de Emma.

— De unde...

— V-am văzut, a recunoscut ea. În parcare. Şi azi, la teatru, când ai dispărut, presupun că tot el a fost.

— Te rog să nu mai spui nimănui, Cristina.

Spaima de pe chipul lui îi sfâşia inima.

— Îl vor pedepsi, la fel şi pe mine. Amândoi am jurat să nu dezvăluim relaţia noastră niciunui vânător de umbre, pentru că vor considera că sunt prea devotat spiritelor naturii şi că sunt toate şansele să mă întorc la ele; ar anula înţelegerea făcută. Şi nici Kieran nu are voie să mă vadă cât timp nu sunt cu ei.

— N-o să spun nimănui, i-a făgăduit Cristina. Nu i-am spus nici Emmei şi nici altcuiva.

— Eşti la fel de bună pe cât eşti de încântătoare, a spus el, dar vorbele lui păreau o replică învăţată pe dinafară.

— Ştiu că tu crezi că nu poţi avea încredere în muritori. Dar nu te voi trăda.

Privirea lui nu avea nimic învăţat pe dinafară.

— Am fost sincer când am spus că eşti frumoasă. Te vreau, iar Kieran nu se va supăra...

— Mă vreţi

— Da, a spus Mark cu simplitate, iar Cristina a întors capul, brusc conştientă de apropierea trupurilor lor.

De forma umerilor lui, prin sacou. Era frumos aşa cum sunt frumoase spiritele naturii, frumuseţea aceea nepământeană, imprevizibilă ca lumina lunii pe apă. I se părea cumva de neatins, dar îl văzuse sărutându-se cu Kieran, deci ştia că nu e aşa.

— Tu nu vrei să fii dorită?

Altă dată, mai demult, Cristina ar fi roşit.

— Nu e genul de compliment care place muritoarelor.

— De ce nu? A întrebat Mark.

— Fiindcă îţi dă senzaţia că eşti un obiect pe care cineva vrea să-l folosească. Iar când spui că nu se va supăra Kieran, înţeleg că nu se supără pentru că nu contez.

— Asta-i ceva foarte uman, a spus el. Să fii gelos pe un trup, nu pe o inimă.

Cristina studiase îndeaproape spiritele naturii. Era adevărat că cele necăsătorite, indiferent de orientarea sexuală, puneau prea puţin preţ pe fidelitatea fizică, însă devotamentul emoţional era mult mai pronunţat decât la oameni. Dacă erau doar câteva jurăminte referitoare la sex, însă cele legate de iubirea adevărată erau foarte multe.

— Vezi tu, eu nu vreau un trup fără inimă, a spus ea.
El nu a răspuns, dar Cristina a putut citi răspunsul în ochii lui. Numai un cuvânt să fi spus şi l-ar fi putut avea pe Mark Blackthorn, dacă ar fi însemnat ceva asta. Era ciudat să ştie, chiar dacă nu voia ce îi oferea el. Dar dacă i-ar fi oferit mai mult... ei bine, fusese o vreme când a crezut că nu-şi va mai dori pe nimeni, niciodată.
Era bine de ştiut că nu mai e aşa.
— Kieran este motivul? L-a întrebat ea. Motivul pentru care te-ai întoarce în Regatul Elfilor, chiar dacă am prinde criminalul?
— Kieran mi-a salvat viaţa, a spus Mark. Eram un nimeni în Vânătoarea Sălbatică.
— Nu eşti un nimeni. Eşti fiul lui Lady Nerissa.
— Iar Kieran este fiul Regelui Elfilor întunericului, a spus Mark, sec. A făcut totul pentru mine în Vânătoarea Sălbatică. M-a protejat şi m-a ţinut în viaţă. Şi nu mă are decât pe mine. Julian şi ceilalţi se au unii pe alţii. Nu au nevoie de mine.
Dar nu părea convins. Vorbea de parcă vorbele acelea erau frunze moarte, care zburau peste un gol dureros din interiorul lui. Şi, în clipa aceea, Cristina l-a dorit mai mult ca niciodată, pentru că ştia bine ce simte, ştia cum e să fii atât de pustiit de pierderea suferită, de parcă ar bate vântul prin tine.
— Asta nu e iubire, a spus Cristina. E datorie.
Mark şi-a încleştat fălcile. Niciodată nu semănase mai bine cu un Blackthorn.
— Mărturisesc că n-am învăţat prea multe în viaţa asta, dar un lucru ştiu sigur: nici spiritele naturii şi nici muritorii nu ştiu ce e iubirea adevărată, a rostit el. Nimeni nu ştie.

16
Stai cu mine

— Deci, practic, aţi cam finalizat investigaţia, a spus Livvy.
Stătea pe covor, în camera lui Julian. Erau toţi în camera lui: Cristina şedea frumos pe un scaun, Ty era rezemat de perete cu căştile la urechi, Julian stătea turceşte pe pat. Îşi scosese sacoul şi îşi suflecase mânecile de la cămaşă. Butonii primiţi de la Emma străluceau discret pe noptieră. Mark stătea întins pe burtă la picioarele patului, ochi în ochi cu Church, care se hotărâse să-i mai viziteze, probabil din cauza vremii.
— Vreau să zic, acum ştim cine a făcut-o. Crimele.
— Nu chiar, l-a contrazis Emma. Stătea pe podea, cu spatele rezemat de noptieră. Adică, uite ce ştim noi. Grupul ăsta, Discipolii ăştia sau ce-or fi ei, sunt responsabili de moartea lui Stanley Wells. Una peste alta, Discipolii sunt nişte indivizi care au ceva legături cu supranaturalul. Au darul Vederii, sunt parţial spirite ale naturii – Sterling e un soi de vârcolac. În fiecare lună se ţine o Loterie. Cineva e ales acolo, iar acel cineva este sacrificat.
— Wells a fost sacrificat, a spus Julian. Deci ar fi logic ca şi celelalte unsprezece crime să aibă legătură cu acest cult.
— Asta ar explica şi prezenţa cadavrelor de spirite ale naturii, a opinat Cristina. Din moment ce mulţi dintre ei sunt pe jumătate spirite ale naturii, s-ar înţelege că au fost aleşi pentru sacrificiu.
Julian s-a uitat la Mark.

— Crezi că la Curţile spiritelor naturii se ştie dacă acele cadavre erau de spirite ale naturii pure sau de semispirite?

— E greu de spus, a răspuns Mark, fără să-şi ia ochii de la pisică. De multe ori nu se poate spune doar uitându-te la cineva, şi pe urmă, unii Discipoli sunt spirite pure.

— Ai fi zis că spiritele pure au ceva mai bun de făcut.

Era Ty, care îşi scosese căştile de la urechi. Emma auzea în surdină acordurile muzicii clasice venind din căşti.

— De ce s-ar băga în aşa ceva? A întrebat el.

— Este un loc al sufletelor pierdute, a spus Mark. Şi după Pacea Rece, mulţi din neamul spiritelor naturii s-au simţit pierduţi. Are sens.

— I-am văzut în Piaţa Umbrelor făcând publicitate „a spus Emma. Am văzut-o acolo şi pe Belinda. Păreau să caute în mod special persoane care au Vederea, pe cei speriaţi sau singuri. Dacă ţi se propune un grup de care să aparţii, dacă ţi se promit noroc şi bogăţie, că o să dobândeşti mai multă forţă din sacrificii... îţi dai seama că pare atractiv.

— Într-adevăr, par foarte siguri pe ei, a spus Cristina. Mă întreb cât de mult ştiu ei despre existenţa nefilimilor?

— Sterling părea speriat de noi, a zis Emma. E straniu. A fost ales, asta înseamnă că urmează să fie sacrificat. Ai fi zis c-o să accepte orice fel de ajutor, chiar şi de la vânătorii de umbre.

— Dar e interzis să primească ajutor, nu? A întrebat Livvy. Dacă l-ar fi prins că acceptă, probabil l-ar fi torturat. Adică ar fi fost mai rău decât să-l omoare.

Cristina s-a cutremurat.

— Sau poate e un discipol devotat. Poate crede că e păcat să accepte ajutor.

— Oamenii se duc la moarte şi pentru mai puţin, a spus Mark.

— Cam câţi credeţi că sunt? Discipolii.

— Vreo trei sute, a spus Julian.

— În fine, deocamdată nu putem să ne ducem la spiritele naturii, aşa că avem două opţiuni, a spus Emma. Prima, îi luăm la rând pe toţi cei trei sute de rataţi şi îi batem până ne spun cine e criminalul propriu-zis.

— Nu mi se pare practic, a comentat Ty. Şi durează mult.

— Sau încercăm direct să aflăm cine e liderul lor, a continuat Emma. Dacă e cineva care să ştie, aia trebuie să fie Belinda.

Julian şi-a trecut mâna prin păr.

— Belinda nu e numele ei adevărat...

— Îţi spun eu, Johnny Rook trebuie să ştie cine e, a spus Emma. De fapt, cred că ştie mai multe chestii, având în vedere că se ocupă cu informaţiile despre Lumea Umbrelor. Pe el îl întrebăm.

— Da, aţi hotărât deja asta în maşină, a spus Mark şi apoi s-a încruntat. Pisica asta se uită la mine acuzator.

— Nu-i adevărat, l-a contrazis Jules. Asta-i faţa ei.

— Şi tu te uiţi la mine aşa, a spus Mark, îndreptându-şi privirea către Julian. Cu o figură acuzatoare.

— Tot e un progres, a comentat Livvy, cu un aer încăpăţânat.

S-a uitat la Mark dintr-o parte, iar Emma a citit în ochii ei nelinişte. Se întâmpla aşa de rar ca Livvy să-şi arate îngrijorarea, încât Emma s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să chemăm delegaţia elfilor şi să le spunem că Discipolii sunt responsabili...

— Nu putem, a intervenit Diana, care apăruse în uşă. Elfii s-au exprimat foarte clar. „Cel care are mâinile pătate cu sânge”. Ai putea crede că-şi doresc

un raport asupra progreselor noastre, dar nu. Ei vor rezultatul, atât.

— De cât timp asculţi la uşă? A întrebat-o Julian, dar nu era niciun pic de ostilitate în cuvintele lui. S-a uitat la ceas. E groaznic de târziu pentru tine ca să mai fi aici.

Diana a oftat. Părea într-adevăr frântă de oboseală. Avea părul ciufulit şi era îmbrăcată – neobişnuit pentru ea – în blugi şi hanorac. Pe unul dintre obraji avea o zgârietură lungă.

— Am trecut pe la convergenţă când m-am întors de la Ojai, i-a răspuns ea. Am intrat şi am ieşit rapid. N-a trebuit să omor decât un singur mantid. A oftat din nou: Nu pare să mai fi fost cineva acolo de când v-aţi dus voi. Mă gândesc dacă nu cumva necromantul şi-a găsit un alt loc.

— Păi, dacă nu foloseşte o convergenţă, când va apela data viitoare la magia neagră, va trebui să apară pe harta lui Magnus, a opinat Ty.

— Ai aflat ceva la Ojai? A întrebat-o Emma. Ce magician e acolo? Nu e unul dintre cei cunoscuţi de noi, nu?

— Nu. Diana s-a rezemat de cadrul uşii; era clar că nu avea de gând să mai spună ceva. Am auzit de Discipoli, a continuat ea; presupun că n-ar trebui să mă surprindă c-aţi plecat pe urmele lor. Mi-ar fi plăcut să-mi spuneţi şi mie, dar...

— Plecaseşi deja, a spus Jules.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se cu mâinile de pat. Cămaşa i se întinsese pe piept. Faptul că ştia cum arată corpul lui pe sub cămaşa aceea o împiedica pe Emma să se concentreze. Şi-a luat ochii de la el, detestându-şi gândurile necontrolate.

— Dar pot să-ţi fac o sinteză.

După ce el a început să povestească, Emma a ieşit pe nesimţite din cameră. Auzea vocea lui Julian în urma ei, relatând evenimentele serii. Ştia că va spune povestea exact aşa cum a fost; ştia că nu are de ce să-şi facă griji. Dar în clipa aceea erau două persoane cu care trebuia să stea urgent de vorbă, şi trebuia să facă singură treaba asta.

— Mami, a şoptit Emma. Tati. Am nevoie de ajutorul vostru.

Îşi scosese rochia şi cizmele şi le aruncase într-un colţ al camerei, împreună cu armele. Vremea se înrăutăţise: un vânt puternic bătea în jurul Institutului, făcând să zăngăne burlanele de aramă, iar ferestrele erau brăzdate de şiroaie argintii de apă. În depărtare, fulgerele cădeau pe apa care, în lumina lor, părea o foaie de argint. În pijama, stând turceşte pe pat, Emma se uita la dressingul cu uşile deschise.

Pentru un străin, probabil că acolo era doar o harababură de fotografii şi scheme şi notiţe, dar pentru ea era o scrisoare de dragoste.

O scrisoare de dragoste pentru părinţii ei, a căror fotografie se afla în mijlocul dulapului. O fotografie în care ei îşi zâmbeau; tatăl ei era surprins râzând, iar părul lui blond strălucea în soare.

— Mă simt pierdută, s-a confesat ea. Am pornit toată povestea asta fiindcă am crezut că există vreo legătură între crimele de acum şi ceea ce s-a întâmplat cu voi. Dar, dacă aşa este, am senzaţia că-mi scapă. Nimic nu se leagă de atacul de la Institut. Am impresia că orbecăiesc prin ceaţă şi că nu pot să văd nimic clar.

Avea senzaţia că are ceva în gât, ceva tare şi dureros. O parte din ea nu voia decât să iasă afară, în ploaie, să simtă apa scurgându-se pe ea. Să meargă sau să fugă pe plajă, acolo unde apa şi cerul se contopesc, şi acolo să poată ţipa în voie, pentru că tunetele i-ar fi acoperit durerea.

— Şi mai e ceva, a murmurat ea. Cred că încep să dau rateuri. Ca... ca

vânător de umbre. Din noaptea aceea când Julian a fost rănit, când l-am vindecat, de atunci, când mă uit la el, simt… lucruri pe care n-ar trebui să le simt. Mă gândesc la el aşa cum n-ar trebui să te gândeşti la un parabatai. Sunt convinsă că el nu simte acelaşi lucru, dar în seara asta, pentru câteva minute, când dansam, am fost… fericită. Emma a închis ochii. Iubirea ar trebui să te facă fericit, nu? N-ar trebui să doară.

S-a auzit o bătaie în uşă.

Jules, s-a gândit ea. S-a dat jos din pat şi a deschis uşa.

Era Mark.

Era îmbrăcat tot în costum. Hainele lui păreau foarte întunecate din cauza părului său blond. Oricine altcineva ar fi fost stânjenit, s-a gândit ea, în timp ce el a intrat în cameră, s-a uitat la dressing şi apoi la ea. Oricine altcineva ar fi întrebat dacă o deranjează sau o întrerupe, având în vedere că ea era îmbrăcată în pijama. Dar Mark avea aerul că venise aici la o întâlnire prestabilită.

— Ziua în care am fost eu luat, a spus el. A fost şi ziua în care au fost ucişi părinţii tăi.

Ea a dat din cap şi a aruncat o privire spre dressing. Aşa, cu uşile deschise, se simţea ciudat de expusă.

— Ţi-am spus că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu ei, a spus el. Dar nu e de-ajuns. Nu mi-am dat seama că această investigaţie va ajunge să aibă legătură cu mine. Cu familia mea, care încearcă să mă ţină aici. Că prezenţa mea îţi va răpi sensul acestei investigaţii.

Emma s-a aşezat la picioarele patului.

— Mark… Nu e chiar aşa.

— Este chiar aşa, a insistat el.

Ochii lui străluceau în lumina aceea stranie – fereastra era deschisă şi lumina din cameră era amplificată de strălucirea norilor străbătuţi de fulgere.

— N-ar trebui să se ocupe de asta numai ca să mă ţină pe mine aici, mai ales că s-ar putea să nici nu rămân.

— Nu cred că te întorci în Regatul Elfilor. Nu cred asta.

— Singura promisiune a fost că voi putea să aleg, a spus el. Nu am… nu pot… A strâns pumnii, cu braţele întinse pe lângă corp, şi pe chipul lui se vedea limpede frustrarea. Am crezut că tu vei înţelege, i-a spus Emmei. Tu nu eşti un Blackthorn.

— Sunt parabatai-ul lui Julian, a spus ea. Iar Julian vrea să rămâi.

— Julian e puternic, a spus el.

— Julian este puternic, a consimţit ea. Dar tu eşti fratele lui. Şi dacă pleci… nu ştiu dacă voi putea să-l ajut să-şi revină.

El s-a uitat o clipă spre dressing.

— Putem să supravieţuim pierderilor suferite, a şoptit el.

— Putem, a încuviinţat Emma. Dar părinţii mei nu m-au părăsit de bunăvoie. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă ar fi făcut asta.

S-a auzit un tunet care a umplut camera de zgomot. Mark a dus mâna la gât.

— Când aud un tunet sau când văd un fulger, mă gândesc că ar trebui să călăresc prin nori, a spus el. Sângele mă cheamă spre cer.

— Cine ţi-a dat pandantivul? A întrebat ea. Este o săgeată de elfi, nu-i aşa?

— În Vânătoarea Sălbatică am învăţat să lupt cu ele, a spus el. Pot să nimeresc un inamic din galop şi să dobor nouă ţinte din zece. Îmi spuneau „glonţul elfilor”, pentru că… S-a întrerupt şi s-a întors să se uite la Emma, care stătea pe pat. Tu şi cu mine suntem la fel, a spus el. Furtuna te cheamă la

fel cum mă cheamă şi pe mine, nu-i aşa? Am văzut asta în ochii tăi, mai devreme, ai fi vrut să stai afară, în furtună. Să alergi pe plajă, poate, în timp ce fulgerele cad pe pământ.
Emma a respirat întretăiat.
— Mark, eu nu...
— Ce se întâmplă?
Era Julian. Se schimbase de costum şi acum stătea în uşă. Expresia întipărită pe faţa lui, aşa cum se uita de la unul la altul... Emma nu putea s-o descrie. Nu mai văzuse niciodată expresia asta
— Dacă sunteţi prea ocupaţi unul cu altul, a spus el, şi vocea lui era tăioasă ca un pumnal, pot să vin mai târziu.
Mark părea nedumerit. Emma se uita şocată la el.
— Mark şi cu mine stăteam de vorbă. Asta-i tot.
— Am şi terminat, a spus Mark şi s-a ridicat în picioare, ţinându-şi mâna pe săgeata de la gât.
Julian s-a uitat rece la amândoi.
— Mâine după-masă, Diana se duce cu Cristina la Malcolm. Ceva cu un interviu pe care trebuie să-l ia Cristina înaltului Magician de-aici, ca să vadă diferenţele dintre el şi unul din Mexico City. Probabil că Diana vrea numai să vadă cum stă Malcolm cu traducerea şi a găsit un pretext.
— OK, deci noi putem să mergem la Rook, a spus Emma. Sau aş putea să mă duc şi singură, dacă vrei – cu mine e obişnuit. Nu că ultima noastră întâlnire a fost prea prietenoasă.
S-a încruntat.
— Nu, vin şi eu, a spus Julian. Rook trebuie să priceapă că e o chestiune serioasă.
— Şi eu? A întrebat Mark. O să fac şi eu parte din expediţia asta?
— Nu, a răspuns Julian. Johnny Rook nu trebuie să ştie că te-ai întors. Conclavul nu ştie, iar Rook nu e persoana care să păstreze secrete, el le vinde.
Mark s-a uitat spre fratele său printre buclele blonde, cu ochii lui ciudat coloraţi strălucind.
— Atunci, presupun c-o să mă culc, a spus el.
A mai aruncat o privire spre dressingul Emmei – era ceva în expresia lui, ceva tulburător – şi a plecat, închizând uşa după el.
— Jules, a spus Emma, ce-ai păţit? Ce-a fost cu asta, „dacă sunteţi prea ocupaţi unul cu altul”? Ai impresia că mă giugiuleam cu Mark pe podea când ai venit tu?
— N-ar fi fost treaba mea dacă făceaţi asta, a răspuns Julian. Voiam să vă ofer intimitate.
— Voiai să fii nesimţit. Emma s-a dat jos de pe pat şi s-a dus la comodă să-şi scoată cerceii, uitându-se în oglindă la el. Şi ştiu şi de ce.
Ea a văzut cum Julian se schimbă la faţă şi se încordează; după un moment de uimire, expresia lui a devenit indescifrabilă.
— De ce?
— Pentru că eşti îngrijorat, a spus ea. Nu-ţi place să încalci regulile şi nu crezi că e o idee bună să mergem la Rook.
El a făcut câţiva paşi prin cameră şi apoi s-a aşezat pe pat.
— Asta crezi tu despre mine? A întrebat el. Emma, dacă trebuie să mergem la Rook, atunci merg. Sunt alături de tine sută la sută.
Ea s-a privit în oglindă. Părul lung nu masca Peceţile de pe umeri; braţele ei aveau muşchi; încheieturile îi erau solide şi puternice. Era o adevărată hartă de cicatrice: unele albe, de la rune vechi, tăieturi lungi de sabie, cicatrice

rotunde, de la arsurile date de sângele acid de demon.
S-a simţit dintr-odată bătrână, nu în sensul că avea acum şaptesprezece ani şi nu doisprezece, ci bătrână. Ca şi cum inima ei e bătrână şi e prea târziu. Cu siguranţă, dacă era să fi găsit criminalul părinţilor ei, ar fi făcut-o până acum.
— Îmi pare rău, a spus ea.
El s-a aplecat peste tăblia patului. Avea pe el un tricou vechi şi pantaloni de pijama.
— Pentru ce? A întrebat-o el.
Pentru ce simt. Şi-a înghiţit cuvintele. Dacă avea sentimentele astea ciudate faţă de Jules, nu era corect să i le spună şi lui. Ea era cea care greşea.
Iar el suferea. Îşi dădea seama de asta din expresia gurii, din întunericul care se zărea în ochii lui luminoşi.
— Că m-am îndoit de tine, a spus ea.
— Să revenim la tine.
S-a trântit pe spate, pe perne. Tricoul, care nu era băgat în pantaloni, s-a ridicat şi Emma i-a văzut bine abdomenul, muşchii bine lucraţi, spuzeala de pistrui aurii de pe şold...
— Nu cred c-o să aflu vreodată ce s-a întâmplat cu părinţii mei, a spus ea.
La asta, el s-a ridicat, ceea ce pentru ea era o uşurare.
— Emma, a început el, şi apoi s-a oprit.
Nu a spus De ce spui asta? Sau Ce vrei să spui? Sau oricare alt lucru pe care îl rosteşte cineva ca să umple un gol. În loc de asta, a zis:
— O să afli. Eşti cea mai hotărâtă persoană pe care o cunosc eu.
— Mă simt mai departe de adevăr ca niciodată. Chiar dacă am găsit acum o anumită conexiune, chiar dacă încercăm să mergem pe urma acestui fir. Nu văd ce legătură ar putea să fie între moartea lor şi Teatrul de la Miezul Nopţii sau Loterie. Nu văd cum...
— Ţi-e teamă, a spus Jules.
Emma s-a rezemat de şifonier.
— Teamă de ce?
— Teamă că vei descoperi ceva despre ei ce nu ai fi vrut să ştii, a spus el. În mintea ta, părinţii tăi sunt perfecţi. Acum, că ne apropiem într-adevăr de nişte răspunsuri, ţi-e teamă să nu afli că ei erau...
— Imperfecţi? Emma se chinuia să nu lase să se vadă cât e de încordată. Răi?
— Umani, a răspuns el. Cu toţii descoperim că cei care ar trebui să aibă grijă de noi sunt în cele din urmă umani. Că fac greşeli. Şi-a dat la o parte părul din ochi şi a adăugat: Mie mi-e groază de ziua când copiii vor înţelege asta despre mine.
— Julian, a spus Emma. Îmi pare rău să-ţi spun, dar deja au înţeles asta.
El a zâmbit şi s-a dat jos din pat.
— Insulte, a remarcat el. Presupun că asta înseamnă că ţi-ai revenit.
A pornit către uşă.
— Nu putem să-i spunem Dianei că ne ducem la Rook, a zis Emma. Ea îl consideră un escroc.
— Şi are dreptate.
Lumina palidă din cameră se reflecta slab în brăţara lui.
— Emma, vrei să...
A ezitat, dar Emma a auzit cuvintele lui nerostite. Să stau cu tine?
Stai cu mine, ar fi vrut să-i spună. Stai cu mine şifă-mă să uit de coşmaruri. Stai şi dormi lângă mine. Stai şi alungă-mi visele rele, amintirea sângelui.
Dar a avut numai un zâmbet forţat.

— Ar trebui să mă culc, Julian.
Nu i-a văzut expresia, pentru că s-a întors spre uşă.
— Noapte bună, Emma!
A doua zi, Emma s-a trezit târziu; la un moment dat, în timpul nopţii, furtuna spălase cerul de nori şi la amiază soarele strălucea. O durea capul; a coborât din pat, a făcut un duş şi s-a schimbat, iar când a ieşit pe uşă era gata să se ciocnească de Cristina.
— Ai dormit aşa de mult, că eram îngrijorată, s-a strâmbat Cristina. Te simţi bine?
— O să mă simt bine după ce iau micul dejun. Ceva gen ciocolată.
— E mult prea târziu pentru micul dejun. A trecut şi de prânz. Julian m-a trimis după tine – zice că are băuturi şi sandvişuri în maşină, dar trebuie să plecaţi.
— Crezi că are sandvişuri cu ciocolată? A întrebat Emma, îndreptându-se spre scări alături de Cristina.
— Cum e ăla sandviş cu ciocolată?
— Păi, nu ştii, pâine, o tabletă de ciocolată, unt.
— Ce scârbos.
Cristina a clătinat din cap şi perlele din urechile ei au sclipit.
— Nu e mai scârbos decât cafeaua. Te duci la Malcolm?
Cristina a zâmbit larg.
— O să-i pun un milion de întrebări magicianului vostru cu ochi violeţi, astfel încât Diana să nu aibă timp să se întrebe dacă nu cumva tu şi Julian v-aţi dus la domnul Rook.
— Nu sunt prea sigură că e un domn, a spus Emma, înăbuşindu-şi un căscat. N-am auzit pe nimeni să-i spună altfel decât „hei, Rook” sau „nenorocitul ăla”.
— Foarte nepoliticos din partea ta, a spus Cristina.
Era ceva jucăuş în ochii ei întunecaţi.
— Am impresia că Mark are emoţii la gândul că va rămâne cu cei mici. Cred că o să fie amuzant. A tras-o pe Emma de una din codiţele ei umede. Julian te aşteaptă jos.
— Succes la distragerea atenţiei lui Malcolm, a strigat Emma după ea, când aceasta a plecat spre bucătărie, unde probabil o aştepta Diana.
Cristina i-a făcut cu ochiul
— Succes la dobândirea de informaţii, cuata.
Emma a pornit spre parcare clătinând din cap; Julian stătea lângă Toyota, examinând conţinutul portbagajului. Lângă el era Mark.
— Am crezut că va rămâne şi Cristina aici, spunea el când Emma s-a apropiat. N-am ştiut că se duce la Malcolm. Nu credeam că mă lăsaţi singur cu copiii.
— Nu sunt copii, a spus Julian şi a dat din cap în semn de salut spre Emma. Ty şi Livvy au cincisprezece ani; au avut grijă unii de alţii şi până acum.
— Tiberius e supărat că nu-i dai voie să vină şi el la Rook, a informat-o Mark. A zis c-o să se-ncuie în cameră.
— Minunat, a spus Julian.
Era răguşit şi arăta ca şi cum nu ar fi dormit. Emma se întreba ce anume l-a ţinut treaz. Cercetările?
— Presupun că aşa vei şti unde e. Uite, singurul care trebuie să fie supravegheat e Tavvy.
Mark s-a uitat la el îngrozit.
— Ştiu.
— E un copil, nu o bombă, a spus Emma, punându-şi centura de arme.

Avea prinse acolo mai multe pumnale serafice şi stele. Nu era în echipament, doar în blugi şi cu o jachetă în care îşi putea ascunde sabia prinsă de spate. Nu că se aştepta să întâmpine probleme, dar nu îi plăcea să plece undeva fără Cortana, care acum se odihnea în portbagaj.

— O să fie bine. Te ajută Livvy şi Dru.

— Poate că misiunea asta a voastră e prea periculoasă, a spus Mark, în timp ce Julian trântea uşa de la portbagaj. Un spirit al naturii v-ar spune că Rook înseamnă corb şi e o pasăre neagră – o pasăre de rău augur.

— Ştiu, a spus Julian, strecurându-şi ultimul pumnal în portarma de la încheietura mâinii. Mai înseamnă şi înşelăciune sau escrocherie. Am învăţat asta anul trecut de la Diana.

— Johnny Rook este într-adevăr un escroc, a consimţit Emma. Îi înşală pe muniani. O să ne descurcăm.

— Copiii ar putea să-şi dea foc, a spus Mark.

Nu avea aerul că glumeşte.

— Ty şi Livvy au cincisprezece ani, a spus Emma. Cam cât aveai şi tu când ai plecat la Vânătoarea Sălbatică. Şi tu ai fost...

— Ce? Mark şi-a întors ochii ciudaţi spre ea. Am fost bine?

Emma a simţit că roşeşte.

— O după-amiază în propria lor casă nu e chiar acelaşi lucru cu a fi răpit de elfi prădători şi canibali.

— Noi nu mâncăm oameni, a spus el indignat. Cel puţin, din câte ştiu eu.

Julian a descuiat portiera de la şofer şi a urcat în maşină. Emma s-a suit în dreapta, iar Julian s-a aplecat pe geam şi l-a privit cu compătimire pe fratele lui.

— Mark, trebuie să plecăm. Dacă se întâmplă ceva, îi spui lui Livvy să ne dea mesaj, dar acum Rook e singura noastră şansă. Bine?

Mark şi-a îndreptat spatele, de parcă s-ar fi pregătit de luptă.

— Bine.

— Şi dacă totuşi reuşesc să-şi dea foc...

— Da?

— Ai face bine să găseşti o metodă să-i stingi.

Johnny Rook locuia în Victor Heights, într-o căsuţă de lemn cu ferestre prăfuite, prinsă ca într-un sandviş între două case gen raneb. Dădea impresia că nici nu e locuită, iar Emma bănuia că nu întâmplător arăta aşa. Era genul acela de casă pe care copiii l-ar evita în noaptea de Halloween.

Altfel, strada era frumoasă. Câteva case mai încolo, nişte copii jucau şotron, iar un bătrân citea ziarul într-un pavilion din grădină, înconjurat de pitici risipiţi prin iarbă. Când Julian se gândea cum ar fi viaţa mundanilor, aşa şi-o închipuia. Uneori i se părea că nu e chiar aşa de rea.

Emma îşi punea Cortana în spate. Deja îşi făcuseră runele de ascundere, aşa că nu trebuiau să-şi facă griji c-o văd copiii cum îşi aşază sabia; în timp ce şi-o fixa, îi apăruse între sprâncene o mică linie verticală. Părul îi strălucea în soarele californian, mai puternic decât aurul de la plăselele Cortanei. Cicatricele albe de pe mâini luceau şi ele, difuz, ca o reţea dantelată.

Nu. Viaţa mundană nu era o opţiune.

Emma a ridicat capul şi i-a zâmbit. Un zâmbet familiar, deschis. Era ca şi cum noaptea de ieri – dansul şi muzica aceea care pentru el păreau şi acum un vis febril – nu existase.

— Eşti gata? L-a întrebat ea.

Cărarea pavată care ducea spre uşa casei era crăpată, iar rădăcinile

copacilor bătrâni ieşiseră prin ea cu forţa lor inexorabilă. Tenacitatea naturii, s-a gândit Julian, şi o clipă şi-a dorit să fi avut la el o pânză şi nişte vopsele. Tocmai scosese telefonul să facă o fotografie, când acesta a dat semnalul primirii unui mesaj.

S-a uitat la ecran. Mesaj de la Mark.

NU-L GĂSESC PE TY.

Julian s-a încruntat şi a răspuns repede, în timp ce urca scările, după Emma.

L-AI CĂUTAT ÎN DORMITOR?

Pe uşa de la intrare era un ciocănaş în formă de om al pădurii, cu părul în vânt şi privire fioroasă. Emma l-a ridicat şi l-a lăsat să cadă pe uşă, în timp ce telefonul lui Julian a dat din nou semnal.

MĂ IEI DREPT UN BUFON? EVIDENT CĂ L-AM CĂUTAT.

— Jules? S-a întâmplat ceva?

— Bufon?! A mormăit el, scriind repede.

LIVVY CE SPUNE?

— Ai spus cumva „bufon”? L-a întrebat Emma.

Julian auzea dinăuntru paşi apropiindu-se de uşă.

— Julian, încearcă să nu te porţi ciudat, bine?

Uşa s-a deschis cu zgomot. Omul care stătea în cadrul ei era înalt şi subţire, îmbrăcat în blugi şi jachetă de piele. Părul era tuns aşa de scurt, încât nici nu puteai să-ţi dai seama ce culoare are, iar nişte ochelari fumurii îi ascundeau ochii.

S-a lăsat pe cadrul uşii când a văzut-o pe Emma.

— Carstairs, a spus el.

Era ceva între rugăminte şi geamăt în tonul lui.

Telefonul lui Julian a sunat iar.

LIVVY SPUNE CĂ NU ŞTIE.

Bărbatul a ridicat o sprânceană.

— Ai treabă? A întrebat el răutăcios. S-a întors spre Emma. Fostul iubit era mai politicos.

Emma a roşit.

— Nu e iubitul meu. Este Jules.

— Desigur. Trebuia să recunosc ochii Blackthorn.

Vocea lui Rook a devenit mai caldă.

— Arăţi exact ca tatăl tău, Julian.

Lui Julian nu prea îi plăcea zâmbetul lui. De fapt, nu îi plăcea nimic la relaţia asta pe care o avea Emma cu Rook. Pentru Conclav, mundanii care se ocupau cu magia, chiar şi cei care aveau Vederea, făceau parte dintr-o zonă cenuşie – nu era o lege care să-ţi interzică să ai de-a face cu ei, dar nici nu erai încurajat s-o faci. Dacă aveai nevoie de o magie, angajai frumuşel un magician acreditat de Conclav.

Nu că Emmei i-ar fi păsat prea tare de aprobarea Conclavului.

LIVVY MINTE. ŞTIE ÎNTOTDEAUNA UNDE E TY. CONVINGE-O SĂ-ŢI SPUNĂ.

Jules şi-a băgat telefonul în buzunar. Nu era ceva neobişnuit ca Ty să dispară, într-un colţ al bibliotecii sau pe deal, unde să caute şopârle pe sub pietre. Iar acum era supărat, aşa că era de aşteptat să se ascundă.

Bărbatul a deschis uşa larg.

— Intraţi, a cedat el cu un ton resemnat. Ştii regulile. Fără arme la vedere, Carstairs. Şi fără tupeu.

— Defineşte „tupeu”, a comentat Emma, intrând în casă.

Julian a urmat-o. L-a izbit un val de magie gros ca fumul dintr-o clădire în

flăcări. Plutea în aer în mica sufragerie, aproape vizibil în lumina difuză care se filtra prin draperiile galbene. Rafturile înalte erau înţesate de cărţi şi manuale de magie; se vedeau acolo exemplare din Malleus Maleficarum, Pseudomonarchia Daemonum, Cheia cea mică a lui Solomon şi un volum roşu ca sângele, cu titlul Dragon Rouge pe cotor. Pe jos era un preş gălbui, strâmb, care se asorta cu draperiile. Rook l-a dat la o parte cu piciorul, cu un rânjet neplăcut.

Sub el era un cerc magic, desenat cu cretă pe duşumeaua de lemn. Era genul acela de cercuri în care intră magicienii când invocă demonii; cercul acela crea un zid protector. De fapt, erau două cercuri, unul în interiorul celuilalt, alcătuind un fel de cadru, iar în mijlocul acestui cadru erau desenate sigiliile celor şaptezeci de Stăpâni ai Iadului. Julian s-a încruntat când a văzut că Rook intră în mijlocul cercului şi îşi încrucişează braţele la piept.

— E un cerc de protecţie, a spus Rook, inutil. Nu puteţi intra aici.

— Şi nici tu nu poţi ieşi, a observat Julian. Nu aşa uşor, oricum.

Rook a ridicat din umeri.

— De ce aş vrea să ies?

— Fiindcă magia aia cu care te joci tu e destul de puternică.

— Nu mă judeca tu pe mine, s-a răstit Rook. Noi, ăştia, care nu putem folosi magia Raiului, trebuie să ne descurcăm cu ce putem.

— Sigiliile Iadului? A făcut Julian. Sunt convins că există şi o zonă de mijloc, între Iad şi Rai.

Rook a zâmbit.

— Acolo e toată lumea, a spus el. E un loc destul de murdar, vânătorule de umbre, şi nu toată lumea reuşeşte să-şi păstreze mâinile curate.

— E o diferenţă între murdărie şi sânge, a răspuns Julian.

Emma s-a uitat la el, încercând să-l potolească; o privire care spunea suntem aici fiindcă avem nevoie de ceva. Nu trebuia de fiecare dată să scrie pe pielea lui ca el să-şi dea seama ce gândeşte.

Draperiile fluturau, deşi ferestrele nu erau deschise.

— Uite ce e, nu am venit aici să te batem la cap, a spus Emma. Vrem doar nişte informaţii şi plecăm.

— Informaţiile nu sunt gratuite, a spus Rook.

— Am ceva bun pentru tine de data asta. Mai bun decât banii, a spus Emma.

Evitând să se uite la Julian, a scos din buzunarul jachetei o bară de piatră alb-argintie. A mişcat-o uşor, conştientă că Julian se uită şocat la ea fiindcă şi-a dat seama că are în mână un pumnal serafic nenumit.

— Ce să facă el cu aclamaşi a întrebat Julian.

— Orice adamas care a fost tratat de Surorile de Fier se vinde scump la Piaţa Umbrelor, a răspuns Rook, fără să-şi poată lua ochii de la obiectul promis de Emma. Dar tot depinde de ce vreţi să ştiţi.

— Teatrul de la Miezul Nopţii şi Discipoli, a spus Emma. Asta vrem să ştim.

Rook i-a privit printre pleoapele îngustate.

— Ce anume vreţi să ştiţi?

Emma i-a făcut un scurt sumar al evenimentelor din noaptea de dinainte, fără să pomenească ceva de Mark sau despre cum au aflat de fapt de Loterie. Când a terminat, Rook a fluierat uşor.

— Casper Sterling, a spus el. Mereu am zis că e o jigodie. Se lăuda în stânga şi-n dreapta că el e mai bun decât vârcolacii, mai bun decât oamenii, mai bun ca toţi. Nu pot să spun că-mi pare rău c-a ieşit numărul lui.

— Johnny, a zis Emma cu severitate. O să-l omoare.

Pe faţa lui Rook a trecut repede o expresie ciudată, dar la fel de repede a şi

dispărut.
— Şi tu ce-ai vrea să fac eu în legătură cu asta? Ăştia au o organizaţie adevărată, Carstairs.
— Trebuie să aflăm cine e liderul lor, a intervenit Julian. Belinda l-a numit Gardianul. Pe el vrem să-l găsim.
— Nu ştiu, a spus Rook. Nu ştiu dacă merită să-i enervez pe Discipoli, nici măcar pentru adamas.
Dar privirea lui, încărcată de dorinţă, rămăsese lipită de lama argintie. Emma a profitat.
— N-or să afle că eşti implicat cu ceva, a spus ea. Dar te-am văzut flirtând cu Belinda în Piaţa Umbrelor. Ea trebuie să ştie.
Rook a clătinat din cap.
— Nu ştie.
— Hmm, a făcut Emma. OK, atunci cine ştie?
— Nu ştie niciunul. Identitatea liderului este absolut secretă. Nici măcar nu ştiu dacă e bărbat sau femeie. Gardianul ar putea să fie orice, înţelegi?
— Dacă aflu că îmi ascunzi ceva, Johnny, a spus Emma cu răceală, o să suporţi consecinţele. Diana ştie că sunt aici. De data asta nu-mi mai poţi face probleme cu Conclavul. Dar eu pot să-ţi fac probleme. Probleme serioase.
— Emma, las-o baltă, a spus Julian cu o voce plictisită. Nu ştie nimic. Ne luăm adamas-ul şi plecăm.
— Au două zile, a spus Rook cu o voce piţigăiată de furie. După ce sunt traşi la sorţi. Au două zile înainte să aibă loc omorul. S-a uitat urât la amândoi, de parcă ar fi fost vina lor. Este magie contagioasă. Energia degajată de moartea unei fiinţe supranaturale întăreşte puterea vrăjii care îi face pe toţi mai puternici. Iar liderul... el apare numai la omor. Asta ştiu eu. Numai dacă urmează să fii omorât îl vezi pe el. Sau pe ea. Cine-o fi.
— Gardianul apare la ucidere? A întrebat Emma. Ca să preia energia?
— Deci dacă îl urmărim pe Sterling şi aşteptăm să fie atacat, o să-l vedem pe Gardian? A întrebat Julian.
— Mda. S-ar putea. Adică, trebuie să fii nebun să fii de faţă la marea petrecere de magie neagră, dar presupun că nu e treaba mea.
— Şi eu presupun la fel, a spus Julian.
Iar venise un mesaj.
LIVVY NU VREA SĂ-MI SPUNĂ NIMIC. S-A ÎNCUIAT ÎN CAMERA EI. AJUTOR.
Julian a simţit că i se strânge stomacul de îngrijorare. A încercat să se liniştească, spunându-şi că e o prostie. Ştia că-şi face prea multe griji pentru fraţii lui. Ty probabil că alerga pe afară după vreun animal, mângâia vreo veveriţă sau vreo pisică vagabondă. Sau poate se închisese într-o cameră cu o carte în mână, fiindcă nu avea chef să socializeze.
Julian a bătut repede un răspuns: IEŞI AFARĂ ŞI CAUTĂ-L ÎN GRĂDINA DIN SPATE.
— Iar mesaje? L-a întrebat Rook, batjocoritor. Îmi închipui că ai o viaţă socială foarte activă.
— Eu nu mi-aş bate capul cu asta, a spus Julian. Oricum, aproape c-am rămas fără baterie.
Telefonul a hârâit iar. AM FOST AFARĂ, a citit Julian, dar apoi ecranul s-a stins. L-a băgat în buzunar exact când s-a auzit de jos ceva prăbuşindu-se şi apoi un ţipăt ascuţit.
— Ce naiba? A făcut Rook.
Uimirea din vocea lui era neprefăcută; probabil că şi Emma şi-a dat seama

de asta, fiindcă deja se îndrepta spre scările care coborau în pivniţă. Rook a strigat după ea, dar Julian ştia că n-o să poată ieşi imediat din cercul lui de protecţie. Fără să se mai uite la el, a pornit în grabă după Emma.

Kit Rook stătea ascuns în umbra scărilor. Auzea voalat vocile care veneau de sus, odată cu lumina soarelui. Tatăl lui îl trimitea mereu în pivniţă când avea vizitatori. Mai ales genul ăla de vizitatori care îl făceau să alerge repede după cretă ca să-şi deseneze cercul de protecţie.

Kit nu vedea decât siluetele celor de sus, dar auzea clar două voci. De tineri, a constatat el cu surpriză. Un băiat şi-o fată.

Îşi dădea seama destul de bine ce erau, şi nu erau repudiaţi. Văzuse ce faţă făcuse tatăl lui când se trezise cu ei la uşă. Rook nu spusese nimic, dar expresia aia o avea doar când vedea anumite persoane: vânători de umbre.

Nefilimi. Kit a simţit în stomac o uşoară arsură de furie. Stătea liniştit pe canapea şi se uita la televizor, iar acum trebuia să stea ascuns în pivniţă ca un hoţ, în propria lui casă, numai fiindcă vânătorii de umbre aveau impresia că ei au dreptul să facă reguli în magie. Să le spună tuturor ce să facă. Să...

Din umbră s-a desprins o siluetă. L-a lovit cu putere în piept, şi el s-a împleticit îndărăt, lovindu-se de perete, cu respiraţia tăiată. A scos un geamăt când asupra lui s-a revărsat o lumină – o lumină albă, palidă, ţinută în palmă de o mână omenească.

A simţit ceva ascuţit pe gât. A tras aer în piept şi a ridicat ochii.

Se uita fix la un băiat de vârsta lui. Avea părul negru ca tuşul şi ochii de culoarea lamei cuţitului; şi-a ferit privirea când el s-a strâmbat. Era înalt şi subţire, cu haine negre şi pielea palidă, marcată peste tot cu runele nefilimilor.

Kit nu mai fusese niciodată aşa de aproape de un vânător de umbre. Băiatul ţinea într-o mână o lumină; nu era lanternă sau ceva electronic – Kit recunoştea magia când o vedea –, iar în cealaltă mână avea un pumnal al cărui vârf îl fixase în gâtul lui.

Kit îşi mai imaginase de multe ori ce ar face dacă ar pune mâna pe el nişte nefilimi. Cum s-ar îndrepta spre ei cu paşi apăsaţi, cum le-ar rupe picioarele, mâinile, cum i-ar scuipa în faţă. Nu făcuse nimic din toate astea, nici nu se gândise să facă ceva. Se uita la băiatul care îi pusese cuţitul în gât, la băiatul ale cărui gene negre îi umbreau obrazul, aşa, cum se uita într-o parte, şi a simţit un fel de şoc al recunoaşterii.

S-a gândit: Ce frumos.

Kit a clipit. Deşi băiatul celălalt nu se uita direct la el, a părut să simtă mişcarea lui. A întrebat în şoaptă, răguşit:

— Cine eşti? Ce cauţi aici? Eşti prea tânăr să fii Johnny Rook.

Avea o voce frumoasă. Limpede şi joasă, cu un fel de răguşeală care îl făcea să pară mai matur. O voce de băiat bogat.

— Nu, a spus Kit.

Se simţea ameţit, aiurit, de parcă îi băgase cineva în ochi bliţul unui aparat de fotografiat.

— Nu simt eu.

Băiatul nu se uita nici acum direct la el. De parcă nici nu ar fi meritat să-l privească. Senzaţia de ameţeală a început treptat să-l părăsească, înlocuită de furie.

— Dă-i bătaie, a spus Kit, provocator. Dă-ţi şi singur seama.

Chipul băiatului a părut că se întunecă, apoi s-a luminat.

— Eşti fiul lui, a spus el. Fiul lui Johnny Rook.

Apoi buzele lui s-au strâmbat un pic, doar un mic semn de dispreţ, iar Kit a

început să clocotească de furie. S-a tras repede într-o parte, a ieşit de sub pumnal şi a sărit în picioare. Celălalt băiat s-a răsucit, dar Kit i-a tras o lovitură piezişă. A auzit ţipătul lui de durere. Lumina i-a căzut din mână şi a început să pâlpâie, apoi Kit s-a trezit din nou lipit de perete, iar o mână îl ţinea de tricou, şi a simţit iar pumnalul în gât, iar celălalt băiat îi şoptea „nu face zgomot, nu face zgomot” şi apoi camera s-a umplut de lumină.

Celălalt băiat a îngheţat. Kit a ridicat capul şi a văzut încă doi vânători de umbre care stăteau pe treptele pivniţei: un băiat cu nişte ochi albaştri-verzi, strălucitori, şi fata blondă pe care o văzuse în urmă cu o săptămână în Piaţa Umbrelor. Se uitau amândoi uluiţi – nu la el, ci la băiatul care îl ţinea de tricou.

Băiatul a început să clipească des din ochi, dar s-a ţinut bine şi încerca să-şi ascundă îngrijorarea printr-un aer sfidător. Aha, s-a gândit Kit, înţelegând deodată. Nu trebuia să fii aici, nu-i aşa?

— Tiberius Blackthorn! A spus băiatul cu ochi albaştri-verzi. Ce Dumnezeu faci aici?

Emma stătea şi se uita cu gura căscată la Ty, absolut şocată. Parcă dintr-odată apăruse Institutul în mijlocul pivniţei lui Johnny Rook: imaginea lui Ty îi era familiară şi totuşi nu se potrivea deloc aici.

Ty părea mai mototolit şi mai epuizat decât îl văzuse ea vreodată, deşi ţinea strâns pumnalul. Diana ar fi fost încântată. Poate că n-ar fi fost încântată că ţine cuţitul la gâtul unui băiat mundan – care avea vreo cincisprezece ani şi i se părea curios de cunoscut. Îl mai văzuse, şi-a amintit Emma, în Piaţa Umbrelor. Avea pe cap o claie de păr blond, încâlcit; tricoul era curat, dar zdrenţăros, iar blugii abia dacă mai aveau culoare. Şi părea că e gata să-i dea un pumn în faţă lui Ty, ceea ce era destul de neobişnuit pentru un mundan aflat în situaţia lui. Majoritatea ar fi fost mai preocupaţi de cuţitul din gât.

— Ty, a repetat Julian. Părea furios – o furie care avea în ea şi puţină panică. Ty, dă-i drumul băiatului lui Johnny Rook.

Băiatul cu plete blonde a făcut ochii mari.

— De unde ştii... de unde ştii tu cine sunt? A întrebat el.

Julian a ridicat din umeri.

— Cine altcineva puteai să fii? Şi-a lăsat capul pe umăr. Poate ştii tu ceva de Loterie şi de Teatrul de la Miezul Nopţii?

— Julian, a spus Emma. E doar un copil.

— Nu sunt un copil! A protestat băiatul. Şi mă cheamă Kit.

— Noi încercăm să fim de ajutor, a spus Julian.

Băiatul cel blond, Kit, s-a strâmbat. Julian şi-a îmblânzit vocea.

— Încercăm să salvăm vieţi.

— Tata mi-a zis că aşa spun mereu vânătorii de umbre.

— Tu crezi tot ce-ţi spune el?

— De data asta a avut dreptate, nu? A subliniat Kit.

Privirea lui s-a mutat spre Emma; ea şi-a amintit că observase atunci că băiatul are darul Vederii. Dar se gândise că era asistentul lui Johnny Rook, nu băiatul lui. Nu semănau absolut deloc.

— Ai spus exact aşa.

— Am vrut să spun... a început Julian.

— Nu ştiu nimic despre Loterie, l-a întrerupt Kit.

S-a uitat la Tiberius. Mai ciudat era, poate, că Ty se uita la el. Emma şi-a amintit că, în urmă cu câţiva ani, Ty spunea „De ce oamenii zic «uită-te la mine», când de fapt vor să zică «uită-te în ochii mei»? Poţi să te uiţi la oricare parte a persoanei, şi tot înseamnă că te uiţi la ea”. Dar acum se uita curios în

ochii lui Kit, de parcă i-ar fi amintit de ceva.

— Kit!

Era un urlet. Emma a auzit paşi grăbiţi pe scări, apoi a apărut Johnny Rook. Una dintre mânecile lui era sfâşiate. Emma nu îl văzuse niciodată aşa de furios.

— Lăsaţi-mi băiatul în pace!

Ty a strâns şi mai tare cuţitul în mână şi şi-a îndreptat spatele. L-a înfruntat pe Johnny Rook fără nicio frică.

— Spune-ne despre Loterie! I-a cerut el.

Kit a clipit din ochi. Emma a văzut asta chiar şi în lumina aceea difuză. Ei nu i se părea că Ty e aşa de înfricoşător, dar, mă rog, ea avea grijă de el de la trei ani. Dar pe chipul lui Johnny Rook era clar frică: în mintea lui, nefilimii strecuraseră în pivniţă un vânător de umbre ca să-i ucidă copilul.

— Vă dau adresa lui Casper Sterling, a spus el, în timp ce Kit se uita la el uluit.

Era evident că nu-l mai văzuse pe tatăl său atât de tulburat.

— Am adresa lui, bine? Are mai multe identităţi, nu e uşor de găsit, dar eu ştiu unde stă. Bine? Vă ajunge? Daţi-i drumul copilului meu!

Ty a lăsat cuţitul şi a făcut un pas în spate. Ţinea cuţitul în mână şi se uita la Kit, care se freca de zor pe gât.

— Tată, eu… a început el.

— Taci, Kit! A izbucnit Johnny Rook. Ţi-am mai spus. Nu vorbeşti nimic în faţa nefilimilor.

— Suntem în aceeaşi tabără, a spus Julian, cu cea mai calmă voce posibil.

Johnny Rook s-a răsucit furios spre el. Era roşu la faţă şi mărul lui Adam i se mişca spasmodic.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui mie în ce tabără sunt eu, tu nu ştii nimic, nimic…

— Ajunge! A ţipat Emma. Pentru numele îngerului, de ce eşti aşa de speriat?

Johnny a închis gura brusc.

— Nu sunt speriat, i-a răspuns el printre dinţi. Dar plecaţi de aici. Plecaţi şi să nu mai veniţi niciodată. O să vă trimit adresa printr-un mesaj, dar după asta să nu mă mai căutaţi şi să nu-mi mai cereţi favoruri. Am încheiat-o cu voi, nefilimilor.

— Bine, a spus Emma şi i-a făcut semn lui Ty să vină la ei. Plecăm.

Ty şi-a strecurat cuţitul la centură şi s-a repezit pe scări. Julian s-a întors şi a pornit după el. Băiatul de la baza scărilor nu s-a uitat după ei; ochii lui îl fixau pe tată.

Nu era cu mult mai mic decât Emma – poate cu un an sau doi –, dar ea a simţit dintr-odată o nevoie ciudată să-l protejeze pe băiatul lui Johnny Rook. Dacă avea darul Vederii, atunci toată Lumea de Jos se deschidea în faţa lui: înfricoşătoare şi inexplicabilă. Într-un fel, era ca şi Tiberius, trăia într-o lume pe care el o vedea cu totul altfel faţă de ceilalţi.

— Bine, Johnny, a spus din nou Emma cu glas tare. Dar, dacă te răzgândeşti, ai numărul meu de telefon. La Carstairs.

Johnny Rook i-a aruncat o privire urâtă.

— Sună-mă, a spus Emma, şi de data aceasta s-a uitat drept la Kit. Dacă ai vreodată nevoie de ceva.

— Ieşi AFARĂ!

Johhny Rook părea că e gata fie să explodeze, fie să facă un atac de cord, aşa că, după ce s-a mai uitat o dată peste umăr, Emma a plecat.

Emma l-a găsit pe Ty lângă maşină. Pe cer, norii se adunau, mişcându-se repede. Ty se rezemase de portbagaj şi vântul îi ciufulea părul negru.

— Unde e Jules? L-a întrebat ea, apropiindu-se de el.

— Acolo. A arătat cu mâna. Eu am intrat în casă cu o rună de deschidere. Am stricat încuietoarea de la pivniţă. S-a dus să o repare.

Emma s-a uitat spre casa lui Johnny Rook şi l-a văzut acolo pe Jules, aplecat, o siluetă lungă profilată pe perete. A deschis portbagajul şi şi-a desfăcut centura cu arme.

— Până la urmă, cum ai ajuns aici?

— M-am ascuns pe bancheta din spate. Sub pătură, a spus Ty, arătându-i cu mâna.

Emma a văzut firele unor căşti iţindu-se de sub marginea păturii pufoase.

— Crezi că Julian e supărat pe mine?

Fără cuţit, părea doar un copil, cu ochii lui cenuşii limpezi, larg deschişi, uitându-se la norii de sus.

— Ty, a oftat Emma. O să te asasinalizeze.

Julian se întorcea şi el.

— Ăsta e un neologism, a spus Ty.

Emma a clipit.

— Un ce?

— Un cuvânt inventat. Shakespeare inventa mereu cuvinte.

Emma i-a zâmbit, cu un sentiment ciudat de înduioşare.

— În fine, „asasinalizeze" nu e tocmai Shakespeare.

Ty şi-a încrucişat mâinile la piept, în timp ce Julian se apropia de ei, nu cu paşi mari, dar cu fălcile încleştate şi cu ochii lui albaştri-verzi întunecaţi ca oceanul în adânc.

A ajuns la Ty şi l-a tras spre el, îmbrăţişându-l strâns. Şi-a lipit faţa de părul negru al fratelui său mai mic, în timp ce acesta rămăsese nemişcat, împietrit şi uluit de faptul că Julian nu e furios.

— Jules? A întrebat el. Te simţi bine?

Umerii lui Jules s-au cutremurat. Îl ţinea strâns pe fratele său, de parcă ar fi vrut să-l strivească, să-l facă una cu el, să-l ţină acolo în siguranţă. Îşi lipise obrazul în buclele lui, strângând din ochi, şi vocea lui suna înfundat.

— Am crezut că ţi s-a întâmplat ceva, a spus el. Am crezut că Johnny Rook a...

Nu şi-a terminat propoziţia. Ty şi-a pus cu grijă braţele în jurul lui Julian. L-a bătut pe spate, delicat, cu mâinile lui subţiri. Era prima oară când Emma îl vedea pe Ty mângâindu-şi aşa fratele mai mare – de fapt, era cam prima oară când Julian se lăsa alintat aşa de cineva.

Au fost tăcuţi pe drumul lung de întoarcere spre Institut, tăcuţi precum norii care se risipeau, duşi de pe ocean de vânt. Când au ajuns pe autostrada Pacific Coast, soarele coborâse aproape de apă. Au fost tăcuţi până au coborât din maşină, când, în sfârşit, Julian a vorbit.

— N-ar fi trebuit să faci asta, a spus el, uitându-se la Tiberius.

Nu mai tremura – din fericire, fiindcă trebuia să conducă – şi vocea îi era acum fermă şi liniştită.

— A fost prea periculos să vii acolo cu noi.

Ty şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Ştiu la ce te gândeşti. Dar este şi investigaţia mea.

— Mark mi-a dat mesaj c-ai dispărut, a spus Julian, şi Emma a tresărit – trebuia să-şi dea seama care era toată treaba cu telefonul lui Jules. Eram gata să plec din casa lui Rook. A doua oară nu cred că ne-ar mai fi lăsat să intrăm.

— Îmi pare rău că v-aţi făcut probleme, a spus Ty. De-asta te-am îmbrăţişat în faţa casei lui Rook, fiindcă îmi părea rău c-ai fost îngrijorat. Dar eu nu sunt Tavvy. Nu sunt copil. Nu trebuie să stau mereu în acelaşi loc, astfel încât tu sau Mark să ştiţi unde mă găsiţi.

— Nu trebuia nici să intri în casa lui Rook.

Vocea lui Julian avea un ton mai ridicat.

— E un loc periculos.

— Nu aveam de gând să intru. Voiam doar să văd casa. Să o observ.

Buzele lui moi s-au strâns.

— Apoi v-am văzut pe voi că intraţi şi am văzut că e cineva jos. Am crezut că vrea să urce la voi, să vă atace pe neaşteptate. Mi-am dat seama că voi nu ştiţi că e cineva jos.

— Jules, a spus Emma. Şi tu ai fi făcut la fel.

Jules i-a aruncat o privire exasperată.

— Ty nu are decât cincisprezece ani.

— Nu spune că e periculos fiindcă am cincisprezece ani, a zis Ty. Şi tu ai făcut lucruri la fel de periculoase când aveai cincisprezece ani. Şi Rook nu v-ar fi dat adresa lui Sterling dacă nu îi ameninţam copilul cu cuţitul.

— E adevărat, a spus Emma. A intrat prea repede în cercul lui de protecţie.

— N-aveai de unde să ştii că are un fiu care se ascunde acolo, a spus Julian. N-aveai cum să prezici ce se va întâmpla, Ty. A fost un noroc.

— Prezicerile înseamnă magie, a spus Ty. N-a fost asta, dar n-a fost nici noroc. Am auzit-o pe Emma vorbind despre Rook. Şi pe Diana. Pare o persoană care ascunde lucruri. O persoană în care nu poţi avea încredere. Şi am avut dreptate. Ty s-a uitat aspru la Jules; nu îl privea în ochi, dar privirea lui era directă. Tu vrei mereu să mă protejezi. Dar niciodată nu-mi spui când am dreptate. Dacă m-ai lăsa să iau singur decizii, poate nu te-ai mai îngrijora aşa de mult.

Julian părea stupefiat.

— Ar putea să ne fie de folos să ştim că Johnny Rook are un fiu, a spus Ty.

Vocea lui sugera o siguranţă de sine evidentă.

— N-ai cum să spui că asta nu ne-a ajutat. Şi v-am făcut rost de adresa lui Sterling. V-am ajutat, chiar dacă tu nu ai vrut să vin cu voi.

În lumina difuză care venea dinspre Institut, Julian părea mai vulnerabil ca niciodată.

— Îmi pare rău, s-a scuzat el, aproape formal. N-am vrut să spun că nu ne-ai ajutat.

— Cunosc Legea, a continuat Ty. Ştiu că la cincisprezece ani nu eşti adult. Ştiu că avem în continuare nevoie de unchiul Arthur şi de tine. S-a încruntat, apoi a continuat: Vreau să zic, eu nu ştiu să fac mâncare, şi nici Livvy nu ştie. Şi nu aş şti cum să-l culc pe Tavvy. Nu spun c-ar trebui să mă laşi pe mine la conducere sau să mă laşi să fac ce vreau. Ştiu care sunt regulile. Dar anumite lucruri... ar putea să le facă şi Mark.

— Dar Mark... a început Julian, iar Emma ştia de ce se teme.

Mark s-ar putea să nu rămână. S-ar putea să nu vrea să rămână.

— Mark abia începe să ne recunoască şi să-şi aducă aminte cum e viaţa aici, a răspuns Julian. Nu cred că putem să-i cerem să facă mai mult.

— El nu s-ar supăra, l-a asigurat Ty. Mă place. Ne place pe toţi.

— Te iubeşte, a spus Julian. Şi eu te iubesc. Dar, Ty, e posibil ca Mark... Dacă nu găsim criminalul, e posibil ca Mark să nu rămână cu noi.

— Tocmai de-asta vreau să vă ajut la dezlegarea misterului, a insistat Ty. Ca Mark să rămână aici. Ar putea avea el grijă de noi şi tu te-ai odihni. Şi-a strâns

jacheta în jurul lui, tremurând; vântul care bătea dinspre ocean era extrem de rece. Mă duc în casă s-o caut pe Livvy, a adăugat. Şi pe Mark. Probabil e îngrijorat şi el.

Julian s-a uitat lung după Ty cum intra în casă. Expresia întipărită pe faţa lui... Emma avea impresia că se uită la unul dintre tablourile lui, dar cumva boţit şi rupt, cu liniile şi culorile amestecate.

— Toţi cred asta, nu-i aşa? A întrebat el încet. Toţi cred că Mark va rămâne aici.

Emma a ezitat. Cu câteva zile în urmă, i-ar fi spus lui Julian să nu fie caraghios. Că Mark va rămâne cu familia lui, indiferent ce s-ar întâmpla. Dar văzuse cerul nopţii în ochii lui Mark, atunci când vorbea despre Vânătoarea Sălbatică, auzise în vocea lui libertatea rece. În Mark erau două persoane, se gândea ea uneori: omul şi elful. Omul Mark ar fi rămas. Elful Mark era imprevizibil.

— Cum ar putea să nu creadă? A spus Emma. Dacă într-un fel sau altul s-ar întoarce unul dintre părinţii mei, şi apoi m-aş gândi că vrea să plece de bunăvoie...

Julian se făcuse pământiu.

— Trăim într-o lume de demoni şi monştri, dar lucrul care mă îngrozeşte cel mai tare e gândul că Mark ar putea decide că aparţine Vânătorii Sălbatice şi că vrea să plece. Chiar dacă am dezlega misterul şi le-am da satisfacţie spiritelor naturii. El tot ar putea să plece. Şi atunci ar sfâşia inima fraţilor lui. Nu şi-ar reveni niciodată.

Emma s-a apropiat de Julian şi i-a pus mâna pe umăr.

— Nu putem să-i protejăm pe copii de tot, a spus ea. Trebuie să trăiască şi ei în lumea asta şi să facă faţă la tot ce se întâmplă aici. Iar asta înseamnă şi suferinţă, câteodată. Dacă Mark vrea să plece, va fi groaznic. Dar sunt copii puternici. Vor supravieţui.

A urmat o tăcere lungă. Într-un târziu, Julian a spus:

— Uneori, aproape că-mi doresc ca Mark să nu fi revenit deloc.

Vocea lui era seacă şi încordată.

— Ce spune asta despre mine?

C-A-E-Ş-T-I-O-M, a scris Emma cu degetul pe spatele lui, şi o clipă el s-a aplecat uşor spre ea, părând să ia de la ea alinare, aşa cum poţi să fii alinat de un parabatai. Zgomotele deşertului începuseră să se estompeze – era un lucru pe care un parabatai putea să-l facă, să creeze un spaţiu de linişte, unde să fie numai ei doi şi unde să simtă conexiunea magică dintre ei.

O bubuitură puternică a sfâşiat liniştea. Julian s-a tras de lângă Emma, speriat. S-a auzit o altă bubuitură, care era clar că venea din Institut. Julian s-a răsucit rapid; o clipă mai târziu urca în goană scările din spate.

Emma l-a urmat. Se auzeau alte zgomote: le auzea chiar de pe scări, zăngănit de farfurii, râsete. Au urcat repede, umăr lângă umăr. Emma a ajuns prima la bucătărie şi a deschis uşa.

A rămas cu gura căscată.

17
Demonii din adâncul mării

Ziceai că bucătăria explodase.

Frigiderul fusese golit. Uşa lui, odinioară albă, era acum decorată cu

cârlionţi de ketchup. O uşă de la cămară atârna doar într-o balama. Tubul de sirop de arţar, cumpărat de la Costeo, fusese stors complet, iar acum siropul acoperea toate suprafeţele vizibile. Un sac mare de zahăr pudră era desfăcut în mijlocul bucătăriei, şi Tavvy stătea în el, acoperit complet de pudră albă. Arăta ca un Yeti în miniatură.

Se pare că Mark încercase să facă ceva de mâncare, pentru că pe aragaz erau cratiţe în care se vedeau diverse substanţe arse, care împrăştiau fum în bucătărie. Aragazul încă ardea. Julian s-a repezit să-l închidă, în timp ce Emma rămăsese înlemnită.

Bucătăria lui Julian, în care adunase mâncare timp de cinci ani, pe care o ţinea curată, în care gătea, făcea clătite – era acum distrusă. Pungile de bomboane erau rupte şi bomboanele erau împrăştiate pe podea. Dru stătea pe un dulap şi fredona fericită, amestecând cu linguriţa într-un pahar în care era un lichid dubios. Livvy se suise cu picioarele pe una din bănci şi râdea, cu un baton de lemn-dulce în mână. Ty stătea lângă ea, lingând zahăr de pe încheietura mâinii.

Mark şi-a făcut apariţia din cămară, cu un şorţ alb cu inimioare roşii, având în mână două felii arse de pâine.

— Pâine prăjită! A anunţat el fericit, înainte să-i vadă pe Julian şi Emma.

Apoi s-a făcut tăcere. Julian părea că se chinuie să-şi găsească cuvintele; Emma s-a trezit că se dă în spate, spre uşă. Îşi amintise brusc de certurile dintre Mark şi Julian, când erau copii. Erau certuri lungi şi aprige, iar Julian nu se lăsa deloc mai prejos.

De fapt, uneori el era mai înverşunat.

Mark a ridicat din sprâncene.

— Pâine prăjită?

— E pâinea mea, a subliniat Ty.

— Exact.

Mark a traversat bucătăria, cu ochii la Julian. Acesta încă nu-şi găsise cuvintele şi se rezemase de aragaz.

— Şi ce vrei să-ţi pun pe pâine?

— Puding, a spus Ty, prompt.

— Puding? A repetat Julian, ca un ecou.

Emma trebuia să admită că nu-şi imaginase că primul cuvânt pe care avea să-l rostească Julian va fi „puding”.

— De ce să nu pună puding? A întrebat Livvy liniştită, după care a luat o cutie de puding de tapioca şi i-a înmânat-o fratelui ei geamăn, care a început să-şi ungă tacticos felia de pâine.

Julian s-a întors spre Mark.

— Parcă ai spus că ea se încuiase în cameră.

— A ieşit afară când aţi trimis voi mesaj că l-aţi găsit pe Ty, a spus Mark.

— Nu mi s-a părut că am motive să mai stau acolo, a anunţat Livvy.

— Şi de ce e toasterul în cămară? A întrebat Julian.

— N-am reuşit să găsesc alte...

— Mark se chinuia să găsească cuvântul – ... intrări electrice.

— Şi de ce stă Tavvy în sacul cu zahăr?

Mark a ridicat din umeri.

— El a vrut să stea în sacul cu zahăr.

— Asta nu înseamnă că tu trebuia să-l pui într-un sac cu zahăr.

Tonul lui Julian era mai ridicat.

— Sau să distrugi, practic, aragazul. Sau s-o laşi pe Drusilla să bea... ce e în paharul ăla, Dru?

— Lapte cu ciocolată, a răspuns prompt Dru. Cu smântână şi Pepsi.
Julian a oftat.
— N-ar trebui să bea aşa ceva.
— De ce nu? Mark şi-a dezlegat şorţul şi l-a aruncat. Nu înţeleg care este motivul mâniei tale, frate. Sunt toţi în viaţă, nu-i aşa?
— Ăsta-i un standard destul de scăzut, a spus Julian. Dacă ştiam că tu crezi că nu trebuie decât să-i ţii în viaţă...
— Aşa ai spus tu, a răspuns Mark, pe jumătate supărat, pe jumătate uimit. Ai şi glumit, ai spus că pot să-şi poarte singuri de grijă...
— Ei pot! Julian stătea acum drept; dintr-odată, părea să-l domine pe Mark cu înălţimea lui, arăta mai mare şi mai solid şi mai matur decât acesta. Tu eşti cel care provoacă haosul! Eşti fratele lor mai mare, măcar ai idee ce înseamnă asta? Trebuie să ai grijă de ei mai bine decât atât!
— Jules, e în regulă, a spus Livvy. Suntem bine cu toţii.
— Bine? A repetat Julian. Ty s-a strecurat afară din casă – şi-o să vorbim despre asta mai târziu, Livia –, a intrat în casa lui Johnny Rook şi i-a pus cuţitul în gât copilului său; Livvy s-a încuiat în cameră, iar Tavvy probabil va rămâne permanent glazurat cu zahăr. Cât despre Dru, mai avem vreo cinci minute până să înceapă să vomite.
— N-o să vomit, s-a încruntat Dru.
— Fac eu curat, a spus Mark.
— Nu ştii să faci curat!
Julian se albise la faţă de furie. Emma îl văzuse rareori aşa de mânios.
— Tu, a spus el, uitându-se în continuare la Mark, înainte aveai grijă de ei, dar presupun c-ai uitat. Presupun c-ai uitat să faci ceva normal.
Mark a tresărit. Tiberius se ridicase de pe scaun; ochii cenuşii păreau că ard pe chipul lui palid. Mâinile i se mişcau pe lângă corp, neliniştite. Ca nişte aripi de fluture – aripi de fluture care puteau ţine un cuţit, care puteau tăia gâtul cuiva.
— Încetează, a spus el.
Emma nu ştia dacă i se adresase lui Julian, lui Mark sau tuturor, dar a văzut cum Julian îngheaţă. A simţit că i se strânge inima când el s-a uitat în cameră, la fraţii şi surorile lui. Dru stătea nemişcată; Tavvy reuşise să iasă din sac şi se uita fix la Julian cu ochii lui albaştri-verzi.
Mark nu se mişca: avea chipul palid şi doar pomeţii obrajilor aveau culoare, semnul esenţei lui de spirit al naturii.
Era iubire în ochii lor, aşa cum se uitau la Julian, dar şi îngrijorare şi teamă; Emma se întreba dacă Julian vedea ceva din toate astea. Dacă nu cumva vedea doar că aceşti copii, pe care el îi pusese mereu pe primul loc, erau acum fericiţi cu altcineva. Dacă nu cumva, la fel ca ea, se uita la bucătărie şi îşi amintea cum învăţase singur s-o păstreze curată când avea doisprezece ani. Cum învăţase singur să gătească: la început feluri simple de mâncare, spaghete cu unt, pâine prăjită cu brânză. Un milion de sandvişuri cu brânză, un milion de arsuri pe mâinile şi încheieturile lui, de la cuptor sau de la stropii de ulei. Cum se ducea la câteva zile până la autostradă, să primească alimentele comandate, pe jos, pentru că încă nu ştia să conducă. Cum ţâra şi căra toate alimentele alea pe deal.
Julian în genunchi, slab, în blugi şi tricou, frecând podeaua. Bucătăria fusese aranjată de mama lui, era o parte din ea, dar era şi o parte din tot ce oferise el în anii ăştia familiei.
Şi o va face din nou, s-a gândit Emma. Normal c-o va face. Îi iubea cu disperare. Singurul lucru care îl aducea în starea aceasta de furie era frica,

frica pentru fraţii şi surorile lui.

Acum era speriat, deşi Emma nu-şi dădea seama prea bine din ce motiv. A văzut doar expresia lui când şi-a dat seama de resentimentele lor, de dezamăgirea lor. S-a lăsat să alunece pe marginea aragazului şi s-a aşezat pe podea.

— Jules?

Era Tavvy, cu granulele albe acoperindu-i părul. S-a apropiat de el şi l-a luat de gât.

Julian a scos un sunet ciudat, apoi l-a tras spre el pe frăţiorul său şi l-a strâns cu putere. Zahărul s-a scuturat pe uniforma lui neagră, umplând-o de praf alb.

Uşa bucătăriei s-a deschis şi Emma a auzit o exclamaţie de uimire. S-a întors şi a văzut-o pe Cristina, care privea mizeria aceea cu gura căscată.

— !Que desastre!

Nu era chiar nevoie de traducere. Mark şi-a dres vocea şi a început să pună vasele murdare în chiuvetă. Nu le punea, propriu-zis, mai mult le arunca. Livvy s-a dus la el să-l ajute, în timp ce Cristina rămăsese împietrită.

— Unde e Diana? A întrebat Emma.

— S-a dus acasă. Malcolm ne-a luat la el prin Portal şi ne-a adus înapoi, a spus Cristina, fără să-şi ia ochii de la cratiţele arse de pe aragaz. A spus că are nevoie de somn.

Julian s-a ridicat, cu Tavvy în braţe. Avea zahăr pe tricou, în păr, dar faţa lui era calmă şi lipsită de expresie.

— Îmi pare rău de deranjul ăsta, Cristina.

— Nu-i nimic, a spus ea, uitându-se în jur. Nu e bucătăria mea. Dar, a adăugat ea grăbită, pot să vă ajut şi eu la curăţenie.

— Mark o să facă curăţenie, a spus Julian, fără să se uite la fratele lui. Tu şi Diana aţi aflat ceva de la Malcolm?

— Tocmai se ducea să se întâlnească cu nişte magicieni, în speranţa că vor putea să ne ajute, a spus Cristina. Am vorbit despre Catarina Loss. Am auzit de ea – mai predă la Academie câteodată, studii despre repudiaţi. Se pare că Diana şi Malcolm sunt prieteni cu ea, aşa că şi-au povestit tot felul de chestii pe care nu prea le-am înţeles.

— Păi, uite ce-am aflat noi de la Rook, a spus Emma şi s-a lansat în povestire, lăsând la o parte episodul în care Ty era gata să-l decapiteze pe Kit Rook.

— Deci trebuie să-l urmărească cineva pe Sterling, a spus Livvy nerăbdătoare, după ce Emma a terminat. Eu şi Ty putem face asta.

— Voi nu ştiţi să conduceţi, a observat Emma. Şi avem nevoie de voi aici, pentru cercetare.

Livvy s-a strâmbat.

— Deci o să stăm aici înţepeniţi să citim de nouă mii de ori „De demult s-a-ntâmplat, de demult”?

— Nu văd de ce n-am putea să învăţăm să conducem, a comentat Ty, cu un aer încăpăţânat. Mark spunea că oricum nu contează că nu avem şaisprezece ani, nu suntem supuşi legilor mundane...

— A spus Mark asta? A întrebat încet Julian. Bine. Să vă înveţe Mark să conduceţi.

Mark a scăpat în chiuvetă farfuria pe care o spăla.

— Julian...

— Ce e, Mark? A spus Jules. A, da, de fapt nici tu nu ştii să conduci. Şi, desigur, durează ceva timp să înveţi pe cineva să conducă, iar tu s-ar putea să

nu ai atâta timp. Pentru că nu e nicio garanţie că vei rămâne.
— Nu e adevărat, a spus Livvy. Practic, putem spune că am rezolvat cazul...
— Dar Mark trebuie să aleagă.
Julian se uita la fratele lui mai mare peste capul lui Tavvy. Ochii lui albaştri-verzi păreau că ard.
— Spune-le, Mark. Spune-le că eşti sigur că vei alege să rămâi.
Promite-le, spunea privirea lui. Promite-le că n-o să-i faci să sufere.
Mark nu a rostit nimic.
Of, şi-a spus Emma în gând. Şi-a amintit vorbele lui Julian, când erau afară. De asta se temea el: că îl iubeau deja prea mult pe Mark. Şi-ar fi cedat lui Mark copiii pe care îi iubea atât, dacă ei ar fi vrut asta – dacă, aşa cum spusese Ty, ar fi vrut ca Mark să aibă grijă de ei. Ar fi cedat el, pentru că-i iubea, pentru că fericirea lor era şi fericirea lui, pentru că ei erau aerul şi sângele lui.
Dar şi Mark era fratele lui, şi îl iubea şi pe el la fel de mult. Ce te faci, ce poţi să faci când cei pe care îi iubeşti sunt ameninţaţi de cineva pe care îl iubeşti la fel de mult?
— Julian.
Spre uimirea tuturor, unchiul Arthur apăruse în uşă. A aruncat o privire scurtă şi dezinteresată la haosul din bucătărie, apoi şi-a fixat ochii asupra nepotului său.
— Julian, trebuie să vorbesc cu tine. Între patru ochi.
În ochii lui Julian a apărut o umbră de îngrijorare. A dat din cap către unchiul lui exact în clipa în care a vibrat ceva în buzunarul Emmei. Telefonul.
I s-a strâns stomacul. Era un singur cuvânt, trimis nu de un număr normal, ci de o serie de zerouri. CONVERGENŢA.
Monitorul de la convergenţă înregistrase ceva. Creierul ei a început să lucreze febril. Era aproape de apus. Uşa de la convergenţă ar fi putut să se deschidă, dar asta însemna că şi demonii mantizi erau activi. Trebuia să ajungă acolo cât mai repede, înainte de lăsarea întunericului.
— Te-a sunat cineva? A întrebat-o Julian.
L-a lăsat jos pe Tavvy, i-a ciufulit uşor părul, uitându-se la Emma, apoi l-a împins spre Dru, care se făcuse cam verde la faţă.
Emma s-a încruntat puţin – oare mesajul nu trebuia să vină şi la el? Poate nu – şi-a adus aminte că la Johnny Rook acasă spusese că aproape îi murise telefonul. Iar Diana dormea. Emma şi-a dat seama că era posibil să fie singura care primise mesajul de la convergenţă.
— Era doar Cameron, a spus ea, folosind primul nume care i-a venit în minte.
Julian a strâns uşor din ochi; poate că era şi acum îngrijorat că ar putea să-i spună ceva despre Mark lui Cameron. Arăta palid. Expresia era calmă, dar ea simţea limpede tristeţea încordată care venea în valuri dinspre el. S-a gândit cum îl ţinuse în braţe pe Ty în faţa casei lui Johnny Rook, cum se uitase la Mark. La Arthur.
Tot ce învăţase până acum îi spunea că ar trebui să-l ia cu ea la convergenţă. Era parabatai-ul ei. Dar nu putea să-l rupă acum de familia lui. Pur şi simplu nu putea. Mintea ei refuza să accepte acest lucru, şi ea nu a încercat să analizeze prea mult de ce.
— Cristina. Emma s-a întors spre prietena ei. Pot să-ţi spun ceva pe hol?
Cu o privire alarmată, Cristina a urmat-o pe Emma în coridor.
— Ceva legat de Cameron? A întrebat ea după ce au închis uşa de la bucătărie. Nu cred că sunt în stare să-ţi dau acum sfaturi romantice...

— Chiar trebuie să mă întâlnesc cu Cameron, a spus Emma, analizându-şi rapid opţiunile.

Ar fi putut să se ducă împreună cu Cristina la convergenţă. Cristina era o persoană de încredere, nu ar fi spus nimănui unde se duc. Dar Julian fusese aşa de dezamăgit – mai mult decât dezamăgit, întrisitat – că se dusese la peşteră numai cu M, fără să-i spună. Şi asta afectase foarte mult relaţia lor de parabatai o tulburase – nu putea să-i facă iar asta, să ia pe altcineva cu ea.

— Dar nu e vorba de asta. Uite, cineva trebuie să-l urmărească pe Sterling. Nu cred c-o să i se întâmple ceva – suntem încă în intervalul ăla de două zile –, dar, pentru orice eventualitate...

Cristina a dat din cap.

— Pot s-o fac eu. Diana a lăsat maşina aici, o iau eu. Dar am totuşi nevoie de adresă.

— Julian are adresa. Îi scriu eu un bilet.

— Bine, pentru că sigur mă va întreba, a spus Cristina, sec.

Din bucătărie s-a auzit deodată un sunet oribil: Dru, care traversa camera în goană şi vomita în chiuvetă.

— Of, sărăcuţa, a spus Emma. Dar, pe bune, chestia aia pe care a băut-o era absolut dezgustătoare.

— Emma, uite, ştiu că nu-mi spui adevărul. Ştiu că nu te duci să te întâlneşti cu Cameron Ashdown. Cristina a ridicat mâna, să oprească protestele Emmei. E în regulă. Ştiu că nu m-ai minţi dacă n-ai fi nevoită s-o faci. Numai că...

— Da? A aşteptat Emma.

Încerca să-şi păstreze o privire cât mai sinceră. Aşa era mai bine, şi-a spus ea. Dacă ar fi prins-o Diana, dacă ar fi avut probleme, era singura vinovată; Cristina şi Julian nu meritau asta. Ar fi suportat singură consecinţele.

— Ai grijă, a avertizat-o Cristina. Nu mă face să regret că mint pentru tine, Emma Carstairs.

Soarele era încă un glob strălucitor de flăcări deasupra oceanului când Emma a cotit pe drumul nepavat care ducea spre convergenţă. Cerul se întuneca rapid. Toyota s-a hurducat pe ultimii metri, peste câmp, gata să intre într-un şanţ, apoi Emma a frânat şi a oprit.

A coborât din maşină şi s-a dus la portbagaj să-şi ia armele. Cortana rămăsese la Institut. Asta i-a stârnit un junghi în inimă, dar dacă ar fi plecat cu ea în spate, ar fi trezit suspiciuni. Cel puţin avea pumnalele serafice. Şi-a pus unul la centură şi a scos lampa-vrăjitoarei din buzunar, uitându-se în jur – era o linişte stranie, nu se auzeau nici insecte, nici zgomote făcute de animale mici, nici cântec de păsări. Numai vântul care adia prin iarbă.

Demonii mantizi. Probabil că noaptea ies şi mănâncă orice fiinţă vie. S-a cutremurat şi a pornit spre peşteră. Intrarea de la convergenţă începea să se deschidă – se vedea pe peretele de granit ca o linie groasă şi neagră.

S-a uitat înapoi, îngrijorată – soarele era mai jos decât ar fi vrut ea, însângerând apele oceanului. Parcase cât putuse de aproape de intrarea în peşteră, astfel încât să ajungă repede la ea, dacă ar fi fost întuneric la plecare. Dar părea din ce în ce mai probabil că va trebui să ucidă ceva demoni mantid înainte de a pleca.

În timp ce înainta spre peretele de stâncă, linia neagră se făcea tot mai mare, de parcă ar fi întâmpinat-o. S-a sprijinit cu o mână de perete şi s-a uitat prin crăpătură. Mirosea ciudat a apă de mare.

S-a gândit la părinţii ei. Vă rog, ajutaţi-mă să găsesc ceva, s-a rugat ea. Vă rog, ajutaţi-mă să descopăr un indiciu, să descopăr ce legătură este între asta şi ce s-a întâmplat cu voi. Vă rog, ajutaţi-mă să vă răzbun.

Ca să pot dormi noaptea.
Prin crăpătură, Emma vedea strălucirea slabă a coridorului de piatră care ducea în mijlocul peşterii.
Strângând lampa-vrăjitoarei în mână, Emma a intrat în convergenţă.

Aproape se făcuse noapte – cerul trecuse acum de la albastru la indigo, primele stele deja străluceau deasupra munţilor din depărtare. Cristina stătea în maşină, cu picioarele urcate pe bord şi cu ochii fixaţi pe casa tip ranch cu două etaje în care locuia Casper Sterling.
Îi recunoscuse maşina, care era parcată în curtea din faţa casei, sub un măslin bătrân. În jurul casei era un zid scund de piatră; tot cartierul, aflat chiar în apropierea parcului Hancock, era plin de case scumpe, dar nu foarte ostentative. Casa lui Sterling era închisă, cu obloanele trase, cufundată în întuneric. Singura dovadă că era acasă era maşina parcată în curte.
S-a gândit la Mark, apoi a regretat că a făcut-o. În ultimele zile i se întâmpla asta des – să se gândească la el şi apoi să regrete. Făcuse mari eforturi să revină la viaţa normală după ce plecase din Mexic. Fără poveşti de dragoste cu indivizi complicaţi şi tulburaţi, oricât de frumoşi ar fi ei.
Mark Blackthorn nu era chiar complicat sau tulburat. Dar Mark Blackthorn îi aparţinea lui Kieran şi Vânătorii Sălbatice. Mark Blackthorn avea inima împărţită.
Mai avea şi o voce caldă, melodioasă, nişte ochi uluitori şi obiceiul de a-i spune nişte chestii cate o dădeau peste cap. Şi era un dansator excelent, din câte văzuse ea. Pentru Cristina, dansul era foarte important. Băieţii care dansează bine sărută bine – aşa spunea mama ei.
Pe acoperişul casei lui Sterling a trecut o umbră întunecată.
Cristina s-a ridicat şi a coborât din maşină într-o secundă, cu pumnalul serafic în mână.
— Miguel, a şoptit ea şi pumnalul a strălucit.
Era bine camuflată cu rune de ascundere şi ştia că niciun mundan nu poate s-o vadă, iar lumina pumnalului era preţioasă.
A înaintat cu grijă; bătăile inimii se acceleraseră. Şi-a amintit ce-i povestise Emma despre noaptea aceea când Julian fusese rănit: umbra de pe acoperiş, bărbatul îmbrăcat în negru. A ajuns pe nesimţite lângă casă. Ferestrele erau întunecate, draperiile nu se mişcau. Totul era nemişcat şi tăcut.
S-a apropiat de jeep. A scos stela din buzunar exact în clipa în care o siluetă a aterizat lângă ea cu un bufnet. Cristina a făcut un salt şi silueta a devenit vizibilă: era Sterling, îmbrăcat în haine pe care mundanii le considerau echipament de camuflaj. Pantaloni negri, ghete negre, jachetă strâmtă şi neagră.
El a privit-o fix, apoi faţa lui s-a făcut încet-încet vineţie.
— Tu, a mârâit el.
— Pot să te-ajut, a spus Cristina cu o voce fermă ca şi mâna cu care ţinea pumnalul serafic. Te rog, lasă-mă să te-ajut.
Ura din ochii lui a cutremurat-o.
— Pleacă de-aici, a şuierat el şi a scos ceva din buzunar.
Un pistol. Un revolver de calibru mic, suficient s-o facă pe Cristina să dea înapoi. Armele de foc apăreau rareori în viaţa vânătorilor de umbre; ele erau specifice mundanilor, specifice lumii lor criminale.
Dar puteau să verse şi sângele vânătorilor de umbre, puteau să le zdrobească şi lor oasele. El s-a tras înapoi, cu pistolul îndreptat spre ea, până a ajuns la capătul aleii. Apoi s-a întors şi a luat-o la fugă.

Cristina s-a repezit după el, dar, când a ajuns la capătul aleii, el deja dispărea după colţul străzii. Se pare că nu exagerase – vârcolacii erau într-adevăr mai rapizi decât oamenii. Mai rapizi chiar decât vânătorii de umbre.

Cristina a murmurat o înjurătură benignă şi s-a întors spre jeepul lui Sterling. A scos stela din buzunar cu mâna liberă, s-a lăsat pe vine şi a desenat o mică rună de urmărire pe portiera maşinii, chiar în dreptul volanului.

N-a fost un dezastru absolut, s-a gândit ea, îndreptându-se spre maşină. Aşa cum spusese şi Emma, încă se aflau în intervalul acela de două zile, înainte să înceapă „vânătoarea". Iar runa aceea de urmărire pe maşina lui Sterling cu siguranţă le va folosi. Dacă nu se vor mai apropia de casa lui, iar el va considera că au renunţat, poate că va începe să folosească maşina.

Abia după ce a urcat în maşină şi a trântit portiera în urma ei a văzut pâlpâirea ecranului de la telefon. O sunase cineva. A luat telefonul şi a simţit că inima îi cade în stomac.

Diego Rocio Rosales.

A aruncat telefonul de parcă ar fi fost un scorpion. De ce, de ce, de ce ar fi sunat-o Diego? Îi spusese că nu mai vrea să vorbească vreodată cu el.

A apucat în mână amuleta de la gât şi a strâns-o, murmurând o rugăciune în gând. Dă-mi putere să nu-l sun.

— Te simţi mai bine, unchiule? L-a întrebat Julian.

Arthur, trântit pe scaun la biroul lui, a ridicat la el ochii distanţi şi fără strălucire.

— Julian, a zis el. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Ştiu. Mi-ai spus. Julian s-a rezemat de perete. Îţi mai aminteşti despre ce era vorba?

Se simţea epuizat, terminat, gol precum un os uscat. Ştia că ar fi trebuit să-i pară rău de ce îi spusese lui Mark în bucătărie. Ştia că ar trebui să simtă compasiune pentru unchiul lui. Dar nu putea să scoată la suprafaţă aceste emoţii.

De fapt, nici nu-şi amintea prea bine cum plecase din bucătărie. Îşi amintea că îl lăsase în grija cuiva pe Tavvy, în măsura în care poţi lăsa în grija cuiva un băieţel de şapte ani acoperit de zahăr, îşi amintea că toţi promiseseră că vor curăţa bucătăria de brânză, ciocolată, negrese şi chestii arse. Chiar şi Dru, după ce terminase de vomitat în chiuvetă, jurase că va freca podeaua şi că va curăţa ketchupul de pe ferestre.

Nu că Julian ar fi observat până în clipa aia că era ketchup şi pe ferestre.

A dat din cap şi a ieşit din cameră, apoi s-a dus s-o caute pe Emma. Dar la un moment dat Emma plecase împreună cu Cristina. Presupunea că erau undeva să discute despre Cameron Ashdown. Iar la aşa ceva Julian nu voia să asiste.

Nu ştia când se întâmplase asta – gândul la Cameron să-l facă să nu mai vrea s-o vadă pe Emma. Pe Emma lui. Întotdeauna vrei să-ţi vezi parabatai-ul. Pentru tine este chipul cel mai drag din lume. Era aşa de grav că nu voia s-o vadă, de parcă brusc pământul ar fi început să se învârtă în direcţia opusă.

— Nu cred că-mi amintesc, a spus Arthur după un moment. Voiam să vă ajut cu ceva. Ceva în legătură cu investigaţia. Tot mai faceţi investigaţii, nu?

— Legate de crime? Cele pentru care a venit la noi delegaţia elfilor? Da.

— Cred că era ceva legat de poem, a spus Arthur. Poemul pe care îl recita Livia la bucătărie. S-a frecat la ochi, evident obosit. Treceam pe acolo şi am auzit-o.

— Poemul? A repetat Julian, confuz. Annabel Lee?

Arthur a început să recite cu o voce joasă şi apăsată, ca şi cum ar fi rostit o vrajă.

Dar iubirea ne-a fost mai presus de iubirea Celor mai bătrâni decât noi, doi copii – Celor mai înţelepţi decât noi, doi copii – Şi nici îngerii de sus, din tării.

Nici demonii din funduri de-ocean N-au să poată vreodată visul meu despărţi De-al frumoasei Annabel De.

— Ştiu poemul, a spus Julian. Dar nu văd...

— Cei mai bătrâni ca noi, a repetat Arthur. Am mai auzit undeva sintagma asta. La Londra. Nu-mi mai amintesc în legătură cu ce... A luat un pix de pe birou şi a început să bată cu el în masă. Îmi pare rău. Numai că... nu pot să-mi amintesc.

— Cei mai bătrâni ca noi, a murmurat Julian.

Şi-a amintit de Belinda, atunci, la teatru, cum zâmbea ea cu buzele roşii ca sângele. Fie ca Cei mai Bătrâni ca noi să ne aducă noroc, spusese ea.

În mintea lui Julian a străfulgerat o idee, dar a dispărut înainte de a reuşi să o conştientizeze.

Trebuia să se ducă în atelierul lui. Voia să fie singur, iar pictura putea să-i limpezească gândurile. S-a întors să plece şi s-a oprit numai când a auzit vocea unchiului Arthur răsunând în camera prăfoasă:

— Ţi-am fost de folos, băiete? A întrebat el.

— Da, a spus Julian. Mi-ai fost de folos.

Când Cristina s-a întors, Institutul era întunecat şi tăcut. Luminile de la intrare erau stinse şi doar câteva ferestre erau luminate – atelierul lui Julian, punctul luminos de la mansardă, pătratul care era bucătăria.

Încruntată, Cristina s-a dus direct acolo, întrebându-se dacă Emma se întorsese de la treaba ei misterioasă. Dacă ceilalţi reuşiseră să cureţe mizeria pe care o făcuseră.

La prima vedere, bucătăria părea goală, cu o singură lumină aprinsă. Farfuriile erau teanc în chiuvetă şi, cu toate că se vedea că cineva se chinuise să cureţe pereţii şi dulapurile, pe aragaz încă mai erau cruste de mâncare, iar doi saci mari de gunoi erau gata să dea pe dinafară, rezemaţi de perete.

— Cristina?

A clipit în lumina difuză, deşi nu avea cum să confunde vocea aceea.

Mark.

Stătea pe podea, cu picioarele încrucişate. Tavvy dormea lângă el – pe el, de fapt, cu capul pe braţul lui, iar picioruşele şi mâinile lui se ţineau strâns de el, ca un gândac de Colorado pe o frunză. Tricoul şi blugii lui Mark erau pline de zahăr.

Cristina şi-a scos încet fularul de la gât şi l-a pus pe masă.

— Emma nu s-a întors?

— Nu ştiu, a spus Mark, mângâind grijuliu părul lui Tavvy. Dar dacă s-a întors, probabil s-a dus la culcare.

Cristina a oftat. Probabil va trebui să aştepte până mâine s-o vadă pe Emma şi să afle ce. A făcut. Să-i spună de telefonul lui Diego, dacă va avea curaj.

— Ai putea – dacă nu te superi – să-mi dai un pahar cu apă? A întrebat-o Mark. S-a uitat spre băieţelul din poala lui, ca şi cum s-ar fi scuzat. Nu vreau să-l trezesc.

— Desigur.

Cristina s-a dus la chiuvetă, a umplut paharul cu apă, s-a întors la Mark şi s-a aşezat în faţa lui, în aceeaşi poziţie ca el. Mark a luat paharul cu un aer

recunoscător.
— Sunt convinsă că Julian nu e supărat pe tine, a spus ea.
Mark a înghiţit apa cu un zgomot neelegant, apoi a pus paharul jos.
— Ai putea să-l iei în braţe pe Tavvy, a sugerat ea. Ai putea să-l duci în pat. Dacă vrei să doarmă.
— Îmi place să-l ştiu aici, a spus Mark, uitându-se la degetele lui lungi şi albe încurcate în buclele băiatului. El a... Toţi au plecat, şi el a adormit pe mine.
Părea mirat, de-a dreptul uimit.
— Sigur că da. E fratele tău. Are încredere în tine.
— Nimeni nu are încredere într-un vânător sălbatic, a spus Mark.
— În casa asta nu eşti un vânător sălbatic. Eşti un Blackthorn.
— Mi-ar plăcea ca şi Julian să creadă asta. Am crezut că-i înveselesc pe copii. Am crezut că Julian vrea să fac asta.
Tavvy s-a mişcat puţin în braţele lui Mark, care s-a mişcat şi el la rându-i, iar acum atingea cu piciorul gheata Cristinei. Ea a simţit atingerea ca pe un mic şoc.
— Trebuie să înţelegi ceva, a spus ea. Julian face totul pentru copiii ăştia. Totul. N-am văzut niciodată un frate care să se comporte aşa, ca un părinte. Nu poate să le spună întotdeauna da, trebuie să le mai spună şi nu. El trebuie să se descurce cu disciplina, cu pedepsele şi cu refuzurile. În timp ce tu poţi să le dai orice. Tu poţi să te distrezi împreună cu ei.
— Şi Julian poate să se distreze cu ei, a spus Mark, puţin îmbufnat.
— Nu poate, l-a contrazis Cristina. Este gelos, pentru că-i iubeşte, dar nu poate fi fratele lor. E nevoit să le fie tată. În mintea lui, de el se tem, iar pe tine te adoră.
— Julian e gelos? Mark părea şocat. Pe mine?
— Aşa cred.
Cristina i-a întâlnit privirea. De la un timp, ciudăţenia ochilor lui bicolori nu o mai frapa. Aşa cum nu i se mai părea ciudat să fie acum în bucătăria familiei Blackthorn, vorbind englezeşte, în loc să fie acasă, unde totul era cald şi familiar.
— Fii mai atent cu el. Are un suflet foarte sensibil. Este îngrozit la gândul că tu vei pleca şi le vei frânge inimile acestor copii pe care îi iubeşte mai mult ca orice.
Mark s-a uitat în jos la Tavvy.
— Nu ştiu ce-am să fac, a spus el. Nu mi-am dat seama cât de mult voi suferi întorcându-mă în mijlocul lor. Mă gândeam mereu la ei, la familia mea, iar asta m-a ajutat să supravieţuiesc în primii ani printre vânătorii sălbatici. În fiecare zi călăream şi furam de la morţi. Era o viaţă rece, rece. Iar noaptea mă culcam şi le pronunţam numele, ca să mă ajute să adorm. Nu îi aveam decât pe ei, până când...
S-a întrerupt. Tavvy s-a ridicat, scărpinându-se cu mâinile lui mici prin părul încurcat.
— Jules?
A căscat.
— Nu, a spus încet fratele lui. Sunt Mark.
— A, bine. Tavvy i-a zâmbit cu ochii. Cred că am adormit de prea mult zahăr.
— Păi, ai stat într-un sac cu zahăr, a spus Mark. Oricine ar fi fost afectat de asta.
Tavvy s-a ridicat şi s-a întins, o întindere completă de băieţel, cu braţele în lateral. Mark se uita la el, cumva melancolic. Cristina se întreba dacă se

gândeşte la toţi anii aceia pierduţi, în care Tavvy crescuse. Dintre toţi fraţii, el se schimbase cel mai mult.

— La culcare, a spus el şi a pornit spre uşă, dar, înainte să iasă, s-a oprit şi a spus timid: Noapte bună, Cristina!

Cristina s-a întors spre Mark. El rămăsese tot aşa, rezemat de frigider. Părea epuizat, nu numai fizic, ca şi cum şi sufletul îi era obosit.

Ar putea să se ridice şi ea şi să plece la culcare, s-a gândit Cristina. Probabil asta ar trebui să facă. N-avea niciun sens să stea aici pe podea cu un băiat pe care nici nu prea îl cunoştea, şi care cel mai probabil avea să iasă din viaţa ei peste câteva luni, şi care probabil era îndrăgostit de altcineva.

Era posibil ca tocmai lucrurile astea s-o atragă la el. Ştia cum e să laşi în urmă o persoană pe care o iubeşti.

— Până când… a încercat ea să-l facă să continue.

Pleoapele lui Mark s-au ridicat încet, dezvăluind focul din ochii lui auriu-şi-albastru.

— Ce?

— Ai spus că familia ta, amintirea familiei tale, era tot ce aveai până când… ceva. Până la Kieran?

— Da, a recunoscut Mark.

— El a fost singurul de acolo care s-a purtat frumos cu tine?

— În Vânătoarea Sălbatică? A întrebat Mark. Nimeni nu se poartă frumos cu tine în Vânătoarea Sălbatică. Există respect şi un soi de camaraderie frăţească. Se temeau de Kieran, desigur. El este nobil, este prinţ al elfilor. Tatăl lui, Regele, l-a cedat Vânătorii Sălbatice ca semn de bunăvoinţă faţă de Gwyn, dar a cerut în acelaşi timp să fie tratat bine. Tratamentul acesta s-a proiectat şi asupra mea, dar chiar şi înainte de Kieran ei ajunseseră, încet-încet, să mă respecte.

Îi căzuseră umerii.

— Cel mai rău era la petreceri. Acolo veneau spirite ale naturii din toată lumea şi nu le convenea deloc prezenţa unui vânător de umbre. Făceau tot posibilul să mă izoleze, să-şi bată joc de mine sau să mă chinuie.

— Şi nu intervenea nimeni?

Mark a râs scurt.

— Spiritele naturii sunt brutale, a spus el. Chiar şi cu cei mai puternici. Regina de la Curtea Elfilor Luminii ar putea fi detronată dacă cineva i-ar fura coroana. Chiar şi Gwyn, conducătorul Vânătorii Sălbatice, trebuie să aibă grijă să nu i se fure mantia. Aşa că nu-ţi imagina că li s-ar face milă de un băiat pe jumătate vânător de umbre. A zâmbit. Făcuseră şi o poezioară pentru mine, în bătaie de joc.

— O poezioară? Cristina a ridicat mâna. Lasă, nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

— Nu mă mai afectează, a spus Mark. Erau nişte versuri ciudate şi stupide. Focul arde, apa curge, aşa-i al lui Blackthorn sânge.

Cristina şi-a îndreptat umerii.

— Cum?

— Ei spuneau că sângele Blackthorn e distructiv, la fel ca un incendiu sau ca o inundaţie. Cel care a făcut poezia voia să spună că un Blackthorn aduce ghinion. Nu contează. E o mică aberaţie.

— Nu e aberaţiei a exclamat Cristina. E o semnificaţie aici. Cuvintele acelea inscripţionate pe cadavre… S-a încruntat, concentrată. Sunt acelaşi lucru.

— Cum adică?

— Foc peste apă, i-a explicat ea. E acelaşi lucru, tradus altfel. Când engleza

nu e limba ta maternă, poţi înţelege diferit sensul cuvintelor. Crede-mă, „foc peste apă” şi „focul arde, apa curge”, ar putea fi acelaşi lucru.

— Dar ce ar putea să însemne?

— Nu sunt sigură. Cristina şi-a trecut mâinile prin păr, frustrată. Te rog, promite-mi c-o să le spui asta lui Julian şi Emmei, când o să îi vezi. S-ar putea să mă înşel, dar...

Mark părea uimit.

— Da, desigur...

— Promite-mi.

— Mâine, promit. Acum zâmbea derutat. Mi se pare că ştii o grămadă de lucruri despre mine, Cristina, iar eu ştiu foarte puţin despre tine. Îţi ştiu numele, Mendoza Rosales. Ştiu că ai lăsat ceva în urmă, în Mexic. Despre ce e vorba?

— Nu ceva, l-a corectat ea. Pe cineva.

— Pe Diego cel Perfect?

— Şi pe fratele lui, Jaime. A făcut un gest cu mâna la mirarea lui Mark şi i-a explicat: De unul eram îndrăgostită, iar celălalt mi-era cel mai bun prieten. Amândoi m-au rănit.

Era aproape şocată să audă ce cuvinte îi ieşeau din gură.

— Pentru inima ta rănită de două ori, îmi pare rău, a spus Mark. Dar este oare rău să mă bucur că asta te-a adus în viaţa mea? Dacă n-ai fi fost tu aici când am venit... nu ştiu cum aş fi putut să mă descurc. Când l-am văzut pe Julian, am crezut că e tata. Nu îl ştiam aşa maturizat pe fratele meu. Când am plecat, erau copii, acum nu mai sunt. Când mi-am dat seama cât am pierdut, chiar şi cu Emma, anii aceia din viaţa lor... Tu eşti singura de la care nu am avut nimic de pierdut, numai de câştigat – o nouă prietenie.

— Prietenie, a consimţit Cristina.

El a întins mâna şi ea s-a uitat nedumerită la el.

— Printre elfi se obişnuieşte ca declararea unei prietenii să fie însoţită de o strângere de mână.

A întins şi ea mâna. Degetele lui i-au strâns-o; erau aspre şi bătătorite, dar agile şi puternice. Şi nu erau reci, aşa cum se aşteptase, ci calde. A încercat să-şi reprime frisonul pe care l-a simţit pe braţ, dându-şi seama că de multă vreme nu mai ţinuse pe cineva de mână aşa.

— Cristina, a spus el, şi numele ei a sunat ca un cântec pe buzele lui.

Niciunul dintre ei nu a observat mişcarea de la fereastră, chipul palid care privea înăuntru, şi nici nu au auzit zgomotul ghindei sfărâmate între degetele înguste şi furioase.

Încăperea largă din peşteră nu se schimbase cu nimic de când Emma fusese aici ultima oară. Aceleaşi uşi mari de sticlă în perete, în spatele cărora se vedea întunericul.

Când a intrat în interiorul cercului, a simţit pe piele un curent electric. Magia iluziei magice. Din interior, camera arăta altfel – pereţii păreau că se estompează şi dispar, ca într-o fotografie veche. Uşile ca nişte hublouri erau întunecate.

Cercul în sine era gol, deşi era un miros ciudat acolo, ceva între sulf şi zahăr ars. Strâmbându-se, Emma a ieşit din cerc şi s-a apropiat de uşa din stânga.

De aproape nu mai părea aşa întunecată. În spatele ei era lumină. Era iluminată dinăuntru, ca vitrina unui muzeu. S-a apropiat mai mult şi s-a uitat atent prin geam.

În spatele uşii era o nişă mică şi pătrată, ca un dulap.

Înăuntru era un sfeşnic mare de alamă, dar pe suporturile lui nu era nicio lumânare. Ar fi putut să fie o armă redutabilă, s-a gândit Emma, cu ţepuşele alea lungi în care trebuiau să fie înfipte lumânările. Mai era şi o grămăjoară de haine, care i s-au părut Emmei a fi haine ceremoniale – o robă de catifea roşu-închis, o pereche de cercei lungi cu rubine strălucitoare. Sandale fine de aur.

Oare necromantul era femeie?

Emma s-a apropiat în grabă de cealaltă uşă. Cu nasul lipit de geam, a văzut ceva care semăna cu apa. Se unduia şi se mişca, şi prin ea se vedeau nişte umbre întunecate – una dintre ele s-a izbit de geam, iar ea s-a dat înapoi ţipând, dar după aceea a observat că nu era decât un peştişor vărgat, cu ochi portocalii. S-a uitat o clipă la ea, apoi a dispărut din nou în apa întunecată.

A ridicat lampa-vrăjitoarei mai aproape de sticlă, iar acum apa se vedea bine – era strălucitoare, de un albastru-verde profund, culoarea ochilor Blackthorn. În spatele geamului vedea peşti şi iarbă de mare unduindu-se în apă, lumini şi culori ciudate. Se părea că aveau de-a face cu un necromant căruia îi plăceau acvariile şi peştii. Poate şi ţestoasele. Emma s-a îndepărtat de geam, clătinând din cap.

Privirea i-a fost atrasă de obiectul de metal fixat între uşi. La început, a avut impresia că e un cuţit care iese din perete, dar acum îşi dădea seama că e un mâner. A întins mâna şi l-a strâns. Era rece sub degetele ei.

A apăsat mânerul.

O secundă nu s-a întâmplat nimic. Apoi amândouă uşile s-au deschis larg.

Camera a răsunat de un vuiet nepământesc. Emma s-a întors şi a văzut cu groază că a doua uşă, larg deschisă, strălucind albastru, nu era deloc un acvariu – era o uşă care dădea direct în ocean. Un întreg univers acvatic, imens, adânc, se deschidea de partea cealaltă a uşii, cu alge unduioase, curenţi puternici şi siluete întunecate ca nişte umbre, mult mai mari decât peştii.

Mirosul de apă de mare umpluse toată peştera. Potopul, s-a gândit Emma, apoi a simţit că-i fuge pământul de sub picioare şi e târâtă spre ocean de parcă ar fi fost aspirată într-o gură de canalizare. Nu a avut timp decât să ţipe, apoi a fost trasă prin uşă, iar oceanul s-a închis deasupra ei.

Cameron Ashdown...

Julian picta. Cristina îi dăduse un bilet de la Emma după ce. Coborâse din mansardă: un bilet concis, succint, în care spunea doar că se duce la Cameron şi să nu o aştepte.

L-a mototolit în mână şi a bolborosit ceva pentru Cristina. În clipa următoare alerga pe scări spre atelierul lui. A deschis repede dulapul cu vopsele, dând la o parte picturile de acolo. Şi-a desfăcut jacheta de uniformă, a aruncat-o pe jos şi a început să smulgă capacele tuburilor de vopsea; a pus pe paletă atâta vopsea, încât camera s-a umplut de miros, iar mirosul acela a început să-i alunge ceaţa din minte.

A atacat pânza, ţinând pensula ca pe o armă, iar vopseaua părea să se reverse din el ca sângele.

Picta cu negru, roşu şi auriu, ca toate evenimentele din ultimele zile să iasă din el precum un venin toxic. Pensula lovea cu putere pânza – era Mark, pe plajă, lumina lunii strălucind oribil pe cicatricele care îi brăzdau spatele. Era Ty, ţinând cuţitul la gâtul lui Kit Rook. Era Tavvy, care ţipa în somn. Mark, ferindu-se de stela lui Julian.

Era conştient că transpiră şi că părul i se lipise de frunte. În gură simţea gust de sare şi de vopsea. Ştia că nu ar fi trebuit să fie aici; ar fi trebuit să

facă ce făcea întotdeauna – să aibă grijă de Tavvy, să găsească alte cărţi care să hrănească interesul lui Ty, să deseneze rune vindecătoare pe pielea lui Livvy, rănită la antrenament, să stea cu Dru la un film horror prost.

Ar fi trebuit să fie cu Emma. Dar Emma nu era aici; era plecată, avea viaţa ei şi aşa trebuia să fie, aşa trebuiau să fie parabatai-i. Nu era o căsătorie, legătura dintre parabatai. Era ceva pentru care engleza mundană nu avea un cuvânt. El trebuia să-şi dorească fericirea Emmei mai mult decât propria lui fericire, şi el chiar aşa îşi dorea. Asta îşi dorea.

Atunci, de ce se simţea de parcă l-ar fi înjunghiat mortal cineva pe dinăuntru?

A înmuiat pensula în vopsea aurie, fiindcă simţea o dorinţă insuportabilă care îi biciuia sângele, şi numai dacă o picta o putea face să dispară. Şi nu putea s-o picteze fără auriu. A luat tubul şi...

S-a înecat. Pensula i-a scăpat din mână şi el a căzut în genunchi.

Încerca să respire şi pieptul i se zbătea. Aerul nu ajungea în plămâni. Îl ardeau ochii şi gâtul.

Sare. Se îneca cu sare. Nu sarea aceea din sânge, ci sarea oceanului. A simţit gustul apei de mare şi a tuşit, corpul i s-a chircit şi a scuipat pe podea alge.

Apă de mare şi-a şters gura cu dosul palmei, cu inima bătându-i nebuneşte. Nici nu se apropiase azi de ocean. Şi totuşi, îi auzea vuietul în urechi, de parcă asculta în cochilia unui melc. Îl durea corpul, iar runa parabatai zvâcnea.

Şocat şi ameţit, a pus mâna pe nmă. Şi atunci a ştiut. A ştiut fără să ştie cum, a ştiut în adâncul sufletului, acolo unde legătura lui cu Emma se sudase cu sânge şi foc. A ştiut pentru că ea făcea parte din el, pentru că respiraţia ei era respiraţia lui, şi visele ei erau visele lui, şi sângele ei era sângele lui, iar când inima ei se oprea, el ştia că se va opri şi inima lui, dar se bucura din pricina asta, fiindcă nu voia să trăiască nici măcar o secundă într-o lume fără ea.

A închis ochii şi a văzut oceanul sub pleoape, albastru-negru şi adânc, încărcat de forţa primului val care se spărsese vreodată pe plaja pustie. Şi a ştiut.

Unde vei merge tu, acolo voi merge şi eu.

— Emma, a şoptit el şi a luat-o la goană.

Emma nu ştia ce anume o îngrozeşte aşa de tare la ocean. Putea fi furia valurilor – albastru-închis, cu spumă albă ca o dantelă; păreau superbe, dar, când se apropiau de mai, se închideau ca un pumn. Fusese la un moment dat prinsă de un val care se spărgea şi îşi amintea senzaţia de cădere, de parcă s-ar fi prăbuşit în puţul unui ascensor, şi apoi forţa apei care o ţintuia în nisip. Se îneca şi se zbătea, încercând să scape, să iasă din nou la aer.

Mai putea fi şi adâncimea lui. Citise despre oameni abandonaţi pe mare, cum înnebuniseră cu gândul la ce se află sub ei: kilometri întregi de apă, creaturi întunecate, alunecoase, cu colţi ascuţiţi.

Când a fost trasă pe uşa-hublou în ocean, apa sărată a acoperit-o, i-a umplut ochii şi urechile. Era înconjurată de apă, iar întunericul se deschidea sub ea ca o groapă. Vedea pătratul palid al uşii îndepărtându-se, pierzându-se în depărtare, dar oricât de mult încerca, nu putea să se ridice spre ea. Curentul era mult prea puternic.

A privit în sus, deznădăjduită. Lampa-vrăjitoarei dispăruse, scufundându-se undeva sub ea. Lumina de la uşa-hublou făcea vizibilă zona din jurul ei, dar deasupra ei nu vedea decât întuneric. Îi pocneau urechile. Numai Raziel ştia la ce adâncime se află. Apa din jurul uşii avea o nuanţă verzuie, culoarea jadului,

dar restul era negru ca moartea.
A întins mâna după stelă. Plămânii deja o dureau. Scufundându-se, încercând să se împotrivească curentului, a lipit vârful stelei pe piele şi a scrijelit runa de Respiraţie.
Durerea din plămâni s-a atenuat. Acum, că durerea trecuse, frica s-a repezit nimicitoare asupra ei, orbind-o cu forţa sa. Runa de Respiraţie o făcea să nu se mai teamă din cauza lipsei de aer, dar oroarea ei la gândul monştrilor care ar putea fi în apă era la fel de intensă. A întins mâna la centură după pumnalul serafic şi l-a scos.
Manukel, a spus în gând.
Pumnalul a prins viaţă, împrăştiind în jur lumină, iar apa a căpătat aspectul unui mâl auriu. O clipă, Emma nu a văzut nimic; apoi, după ce privirea i s-a limpezit, a reuşit să-i zărească.
Demoni.
A ţipat, iar în jurul ei s-au ridicat bule de aer şi niciun sunet. Erau sub ea, ca nişte coşmaruri, creaturi diforme, alunecoase. Cu tentacule lungi, încheiate cu dinţi ascuţiţi, fluturând spre ea. A izbit cu Manukel şi a retezat tentaculul ţepos care se pregătea s-o prindă de picior. Sângele negru a explodat în apă, rostogolindu-se ca nişte nori.
O chestie roşie, ca un şarpe, s-a repezit din apă spre ea. Emma a dat cu piciorul şi a lovit ceva moale şi cărnos. S-a înecat de repulsie şi a lovit cu pumnalul în jos; alt sânge. Marea din jurul ei avea acum culoarea cărbunelui.
A dat din picioare să ajungă la suprafaţă, ridicată de vălătucii de sânge demonic. Pe măsură ce urca, începea să vadă luna albă, ca o perlă înceţoşată la suprafaţa apei. Runa de Respiraţie începea să se şteargă; avea impresia că îi cedează plămânii. Simţea sub picioare agitaţia din apă, dar nu îndrăznea să se uite în jos. S-a împins mai sus, mai sus, spre suprafaţa apei, simţind cum mâna îi iese din apă, simţind aerul rece pe degete.
Ceva a prins-o de încheietură. Pumnalul serafic i-a căzut din mână, un punct strălucitor care se îndepărta tot mai mult, în timp ce ea era trasă la suprafaţă. A vrut să respire, dar era prea devreme. Apa i-a umplut plămânii, pieptul, iar întunericul a izbit-o cu forţa unui camion.

Idris, 2009

Emma a aflat două lucruri importante la ceremonia de parabatai a ei şi a lui julian. Primul – nu era singura Carstairs din lumea asta.
Ceremonia de parabatai fusese oficiată în Idris, pentru că ei luptaseră în Războiul întunecat şi le era astfel recunoscută valoarea. Cel puţin uneori, spunea Julian, dar nu şi când cereau ceva cu adevărat important, de exemplu să i se permită surorii lui să revină de pe insula Wrangel; dar dacă era vorba de o petrecere care să celebreze cât de nemaipomeniţi erau ei ca nefilimi, asta se putea.
Când au ajuns, au privit uimiţi străzile din Alicante. Ultima oară când fuseseră în capitala Idrisului, oraşul era distrus de Războiul întunecat. Asfaltul străzilor era spart, în ziduri erau bătute piroane ca să ţină la distanţă spiritele naturii, iar Sala Acordurilor era aproape prăbuşită. Acum era din nou ordine, pavajul era refăcut, apa curgea liniştită pe canalele ce şerpuiau printre case, iar turnurile demonice străluceau peste toate.
— Acum mi se pare mai mic, a spus Julian, uitându-se la oraş de pe treptele Sălii Acordurilor.

— Nu e el mai mic.
Vocea îi aparţinea unui tânăr brunet, cu ochi întunecaţi, care se uita la ei zâmbind.
— V-aţi făcut voi mai mari.
Zi se uitau uimiţi la tânăr.
— Nu vă mai aduceţi aminte de mine? A întrebat el.
A început să vorbească cu o voce joasă de parcă ar fi citat.
— Emma Cordelia Carstairs. Rămâi cu parabatai-ul tău. Uneori, e un curaj mai mare să nu lupţi. Apărăm pe ceilalţi şi păstrează-ţi răzbunarea pentru altă dată.
— Frate Zachariah? Emma era uluită. Ne-ai ajutat în timpul Războiului întunecat...
— Acum nu mai sunt un Frate Tăcut, a spus el. Sunt un om obişnuit. Numele meu e James. James Carstairs. Dar toţi îmi spun Jem.
A urmat un moment de uluială, apoi gălăgie, iar Julian a lăsat-o pe Emma să fie şocată şi să-l piseze pe fostul Frate Zachariah cu întrebări. Jem i-a explicat că devenise Frate Tăcut în 1878, dar că renunţase la acest rol pentru a se putea căsători cu femeia pe care o iubea, magiciana Tessa Gray. Julian la întrebat dacă asta înseamnă că avea o sută cincizeci de ani, iar Jem a admis că are cam vârsta aceea, deşi nu pare. Ai fi zis că are douăzeci şi trei de ani.
— De ce nu mi-ai spus de atunci? L-a întrebat Emma, în timp ce mergeau spre Oraşul Tăcut, urcând pe scara lungă de piatră. Că eşti şi tu un Carstairs?
— Am crezut că s-ar putea să mor, a răspuns el cu candoare. Era o luptă. Mi se părea o cruzime din partea mea să-ţi spun, în condiţiile în care nu aş fi supravieţuit. Iar după asta, Tessa m-a sfătuit să te las puţin, ca să-ţi jeleşti părinţii şi să te obişnuieşti cu noua ta viaţă. S-a întors să se uite la ea, iar în expresia lui era atât tristeţe, cât şi afecţiune. Eşti vânător de umbre, Emma. Iar eu şi Tessa nu suntem nefilimi, nu mai suntem. Ca să vii să stai cu mine, deşi ai fi bine-venită oricând, ar însemna să renunţi la esenţa ta de vânător de umbre. Ar fi o cruzime prea mare din partea mea să te pun să alegi.
— Să vină să stea cu tine? A întrebat Julian, în a cărui voce se citea îngrijorarea. De ce ar face asta? Are deja o casă. Are o familie.
— Exact, a spus Jem. Şi mai e ceva. Poţi să mă laşi puţin cu Emma?
Julian a căutat răspunsul în ochii Emmei, iar ea a dat din cap. El s-a întors şi a coborât scările, uitându-se în urmă de mai multe ori, ca să fie sigur că nu i se întâmplă nimic.
Jem a atins-o pe braţ cu degete uşoare. Ea era îmbrăcată în echipamentul de ceremonie, gata pentru ritual, dar la atingerea lui a simţit arsura rănii pe care şi-o făcuse cu Cortana, de parcă sângele ei ar fi recunoscut sângele lui.
— Am vrut să nu şi eu aici pentru tine, a spus el Pentru că odinioară am avut şi eu un parabatai, iar legătura asta înseamnă foarte mult pentru mine.
Emma nu l-a întrebat ce s-a întâmplat cu parabatai-wZ lui. Fraţii Tăcuţi nu aveau voie să aibă parabatai şi, pe urmă, o sută treizeci de ani era o grămadă de timp.
— Dar nu ştiu când voi putea să mai fiu cu tine, a spus el. Tessa şi cu mine trebuie să căutăm ceva. Ceva important. Jem a ezitat. Căutarea asta e periculoasă, dar, dacă aş reuşi să găsesc acest ceva, mi-ar plăcea să fac parte din nou din viaţa ta. Ca un fel de unchi. A zâmbit doar cu un colţ al gurii: Poate n-ai fi zis, dar am multă experienţă în calitate de unchi.
O privea drept în ochi şi, cu toate că între ei nu era nicio asemănare fizică, în clipa aceea Emma şi-a amintit de tatăl ei – privirea aceea directă şi faţa lui blândă.

— Mi-ar plăcea, a spus Emma. Pot să te mai rog ceva?

El a dat din cap cu un aer serios. Era uşor să ţi-l imaginezi ca pe un unchi: arăta foarte tânăr, dar sub înfăţişarea lui era o siguranţă calmă care îl făcea să pară fără vârstă, precum un spirit al naturii sau un magician.

— Da?

— Tu mi-ai trimis pisica?

— Pe Church? Jem a început să râdă. Da. A avut grijă de tine? Ţi-a adus darurile pe care ţi le-am trimis?

— Scoicile şi sticlele de mare? Emma a dat din cap. Brăţara de la mâna lui Julian este făcută din sticlele de mare aduse de Church.

Râsul lui s-a încheiat cu un zâmbet puţin trist.

— Aşa şi trebuie să fie, a spus el. Ce aparţine unui parabatai, aparţine şi celuilalt. Pentru că voi sunteţi acum o singură inimă. Şi un singur suflet.

Jem a rămas lângă Emma pe tot parcursul ceremoniei, la care au fost martori Simon şi Clary, despre care ea bănuia că într-o bună zi vor deveni la rândul lor parabatai.

Eăupă ceremonie, Julian şi Emma au fost conduşi pe străzi către Sala Acordurilor, unde urma să aibă loc un dineu special în onoarea lor. Tessa – o fată drăguţă, cu părul şaten, care părea să fie de aceeaşi vârstă cu Clary – venise şi ea acolo, îmbrăţişând-o strâns pe Emma şi scoţând o exclamaţie de uimire la vederea sabiei Cortana, pe care ea spunea c-o văzuse cu mult timp în urmă. Alţi parabatai au vorbit despre uniunile lor şi despre experienţele trăite. Dinspre perechile de prieteni păreau că radiază valuri de fericire în timp ce vorbeau. Jace şi Alec au povestit zâmbind cum erau gata să moară împreună pe tărâmul demonilor, iar Emma a simţit un fel de bucurie la gândul că într-o bună zi ea şi Julian vor povesti tot aşa, zâmbind, cum au trecut împreună pe lângă moarte.

La un moment dat, în timpul acestor discursuri, Jem se ridicase pe nesimţite de pe scaun şi dispăruse pe uşă spre Piaţa îngerului. Tessa îşi aruncase şervetul şi fugise după el; înainte ca uşa să se închidă, Lmma apucase să-i vadă pe treptele slab luminate. Jem îşi ţinea capul pe umărul Tessei.

Ar fi vrut să se ducă după ei, dar Clary o luase deja pe sus şi o adusese în faţa sălii, ca să ţină un soi de discurs, iar Julian era lângă ea, zâmbind cu zâmbetul acela al lui, relaxat, care ascundea un milion de gânduri. Şi Emma s-a simţit fericită. Era îmbrăcată cu cea mai tare descoperire a ei de la magazinele second-hand, o rochie adevărată, nu blugii care îi purta de obicei până când se rupeau de tot. Acum avea o rochie maron, plină de flori aurii, ca nişte floarea-soarelui pe un câmp, iar părul, de obicei strâns în coadă, era lăsat liber. Crescuse ca din apă în ultimul an, iar acum, când Jace a venit să-i felicite, a văzut că aproape îi ajungea până la umăr.

La un moment dat fusese îndrăgostită până peste cap de Jace, când avea doisprezece ani; chiar şi acum se simţea cumva tulburată în preajma lui. El avea aproape nouăsprezece ani şi arăta şi mai bine decât atunci – mai înalt, mai robust, bronzat, cu părul decolorat de soare şi, mai presus de toate, mai fericit. Şi-a amintit de el atunci – un băiat frumos şi tensionat, care ardea de dorul răzbunării ca de un foc divin; acum părea împăcat cu sine.

Şi asta era bine. Era fericită pentru el şi pentru Clary, care îi zâmbea şi îi făcea cu mâna din partea cealaltă a sălii. Nu mai avea fluturaşi în stomac când îi zâmbea el şi nu-i mai venea să se ascundă undeva când el o îmbrăţişa şi îi spunea că îi stă bine în noua ei rochie.

— Ai o mare responsabilitate acum, i-a spus el lui Julian. Va trebui să ai grijă ca ea să găsească un băiat care s-o merite.

Julian avea o faţă ciudat de albă. Poate abia acum era afectat de emoţia ceremoniei, s-a gândit Emma. Fusese o magie puternică şi ea mai simţea şi acum sfârâitul sângelui în vene, ca bulele de acid din şampanie. Dar Jules arăta de parcă era gata să i se facă rău.

— Dar eu? A întrebat Emma repede. Eu nu trebuie să am grijă ca Jules să găsească o fată care să-l merite?

— Evident. Aşa am făcut şi eu pentru Alec, iar el a făcut la fel pentru mine – în fine, la început a urât-o pe Clary, dar pe urmă şi-a revenit.

— Pun pariu că nici ţie nu ţi-a plăcut prea mult Magnus, a spus Julian, cu aceeaşi expresie ciudată, încordată.

— Poate că nu, a spus face, dar n-aş fi spus asta niciodată.

— Pentru că l-ai fi rănit pe Alec? A întrebat Emma.

— Nu, pentru că Magnus m-ar fi transformat imediat într-un cuier de pălării, a răspuns el şi a pornit spre Clary, care râdea cu Alec, şi amândoi păreau fericiţi.

Şi aşa şi trebuia, s-a gândit Emma. Un parabatai trebuia să fie prieten şi cu cel pe care îl iubeşte, cu soţul sau iubitul, sau iubita, pentru că aşa trebuie să fie. Deşi, când ea încerca să-şi imagineze cum ar trebui să fie acea persoană cu care ar vrea să fie, eventual să se căsătorească şi să rămână toată viaţa cu ea, nu vedea decât un fel de ceaţă. Nu putea deloc să-şi imagineze persoana aia.

— Trebuie să ies, a spus Julian. Simt nevoia să iau puţin aer.

A mângâiat uşor cu dosul palmei obrazul Emmei şi apoi s-a îndreptat spre uşile duble ale sălii. A fost o atingere aspră: unghiile lui erau roase până la came.

Mai târziu, în noaptea aceea, Emma s-a trezit încurcată în cearşafuri, după ce visase nişte cercuri sinistre care îi ardeau pielea. Cercurile acelea de foc înconjurau vechea casă a familiei Blackthorn, iar Julian era departe, undeva, pe nişte coridoare pe care nu le ştia aşa de bine precum sălile Institutului. S-a dus la fereastră. Până la aleea din grădină nu era distanţă mare. Şi-a pus papucii în picioare şi a sărit.

Aleea înconjura mai multe grădini. Emma s-a plimbat pe ea, respirând aerul rece şi curat al Idrisului, neatins de smog. Cerul era strălucitor, cu miliarde de stele, complet neafectat de poluarea luminoasă, şi ea şi-ar fi dorit ca Julian să fie cu ea, să-i arate cerul; şi atunci a auzit vocile.

Casa Blackthorn fusese distrusă într-un incendiu cu mulţi ani în urmă, şi apoi fusese reconstruită în apropiere de conacul Herondale. Emma a rătăcit pe tot felul de alei frumoase până când a ajuns la un zid.

Era o poartă în zidul acela. Pe măsură ce se apropia, vocile se auzeau mai clar. S-a apropiat încet de zid şi a tras cu ochiul printre gratiile porţii.

De partea cealaltă se vedea o pajişte verde care ducea până la conacul Herondale – o clădire înaltă de piatră albă şi roşiatică. Iarba sclipea de rouă sub lumina stelelor şi era plină de flori albe care creşteau numai în Idris.

— Iar constelaţia de acolo este Iepurele. Vezi ce urechi are?

Ura vocea lui Jace. El şi Clary stăteau pe iarbă, umăr lângă umăr. El era îmbrăcat în blugi şi tricou, iar Clary era în cămaşă de noapte, cu jacheta lui Jace pe umeri. Jace îi arăta cu mâna pe cer.

— Sunt absolut convinsă că nu există constelaţia Ierpurelui, spunea Clary.

Nu se schimbase la fel de mult ca Jace în anii aceştia – era la fel de subţirică, avea acelaşi păr roşu şi strălucitor ca un pom de Crăciun, iar faţa ei era tot delicată, pistruiată şi gânditoare. Îşi rezemase capul de umărul lui Jace.

— Fii sigură că există, a spus el şi, când lumina stelelor s-a reflectat mai puternic în buclele lui blonde, Emma parcă a simţit din nou vechea ei slăbiciune pentru el.

— Iar aia de acolo este Capacul de Roată. Şi acolo e Clătită cea Mare.

— Plec în casă, a spus Clary. Mi-ai promis o lecţie de astronomie.

— Nu mă crezi? Toţi marinarii se orientau după Clătită cea Mare, a spus Jace. Clary a clătinat din cap şi a dat să se ridice. Jace aprins-o de gleznă, ea a început să râdă şi a căzut peste el, apoi au început să se sărute şi Emma a îngheţat, fiindcă un moment fără importanţă, în care ar fi putut să intervină, să spună „bună”, acum era deja altceva.

Jace s-a rostogolit în iarbă, deasupra lui Clary. Ea îl ţinea de gât şi degetele ei erau în părul lui. Jacheta îi alunecase de pe umeri şi breteluţele subţiri ale cămăşii de noapte căzuseră pe braţele ei palide.

Clary râdea şi îi rostea numele, îi spunea că ar trebui să intre în casă, iar Jace a sărutat-o pe gât. Clary a scos un geamăt uşor şi Emma l-a auzit pe Jace spunând:

— Îţi mai aduci aminte de conacul Wayland? Când stăteam afară?

— Îmi aduc aminte.

Vocea ei era joasă şi puţin răguşită.

— Nu credeam c-o să te pot avea, a spus Jace.

Acum stătea deasupra lui Clary, sprijinit în coate, şi îi urmărea cu degetul conturul obrazului.

— Parcă eram în iad. Aş fi făcut orice pentru tine. Şi acum la fel.

Clary şi-a pus palma pe pieptul lui, deasupra inimii, şi a spus:

— Te iubesc.

El a scos un sunet, un sunet care nu se potrivea deloc cu Jace cel bine cunoscut; iar Emma s-a desprins grăbită de zid şi a fugit înapoi la casa Blackthorn.

A ajuns la fereastră şi s-a căţărat pe ea, gâfâind. Luna strălucea puternic şi podeaua părea inundată de lumină. Şi-a aruncat papucii şi s-a aşezat pe pat. Inima îi bubuia ca un ciocan.

Cum se uita face la Clary, cum îi atingea ea faţa. Se întreba dacă se va uita cineva la ea aşa, vreodată. Nu i se părea posibil. Nu putea să-şi imagineze că cineva poate iubi aşa de mult.

Altul în afară de fules.

Dar asta era altceva. Oare? Nu putea să şi-l imagineze pe fulian stând aşa, deasupra ei, sărutând-o în felul acela. Li erau altfel, erau altceva, nu?

S-a trântit din nou pe pat şi se uita spre uşă. O parte din ea aştepta ca el să intre pe uşa aceea, să vină la ea pentru că se simţea nfericită, să vină la ea aşa cum venea adesea, părând să ştie fără să i se spună. Dar de ce ar trebui el să creadă că e nefericită? Azi fusese ceremonia lor de parabatai; ar trebui să fie una dintre cele mai fericite zile din viaţa ei, poate doar cu excepţia zilei de nuntă. Dar ea se simţea tulburată, într-un fel bizar, şi era copleşită de o ciudată dorinţă de a plânge.

Jules, a spus ea în gând, dar uşa nu s-a deschis şi el nu a venit. Aşa că şi-a strâns perna în braţe şi a stat trează până dimineaţă.

Fluxul înnoptat

După întuneric, a fost lumină. Albă-argintie, strălucitoare – lumina stelelor pe apă şi nisip. Şi Emma zbura. Pe suprafaţa apei, care acum nu mai era adâncă – putea să vadă nisipul de la fund şi o pată de foc, acolo unde se reflecta luna.

Simţea o durere în piept. S-a răsucit, încercând să scape de ea, şi şi-a dat seama că nu zboară; era ţinută în braţe. Era ţinută strâns la un piept tare, şi erau braţe în jurul ei. A văzut sclipirea unor ochi albaştri-verzi.

Julian. Julian o ducea în braţe. Capul lui era înconjurat de bucle întunecate şi ude.

A încercat să tragă aer în piept, să vorbească, dar s-a înecat. Pieptul ei a avut un spasm; gura i s-a umplut de apă, amară şi sărată ca sângele. A văzut chipul lui Julian strâmbat de frică, apoi el a început să alerge aproape, pe plajă, după care s-a prăbuşit în genunchi şi a aşezat-o pe nisip. Ea încă mai tuşea, se îneca şi se uita la el cu ochi înspăimântaţi. A văzut aceeaşi spaimă reflectată pe chipul lui; voia să-i spună că va fi bine, că totul se va rezolva, dar nu putea de apa pe care o avea în gât.

El a bâjbâit la centură şi a scos stela, iar ea i-a simţit arsura pe piele. I-a căzut capul pe spate, în timp ce runa prindea contur. A văzut luna deasupra ei, în spatele capului lui Julian, ca un halou. Voia să-i spună că are un halou. Poate i s-ar fi părut amuzant. Dar cuvintele i se înecau în piept. Ea se îneca. Murea pe uscat.

Runa a fost încheiată. Julian a pus stela la centură şi Emma a simţit că pieptul se strânge. A ţipat şi apa i-a explodat din plămâni. S-a ridicat în coate, scuturată de tuse. O durea când corpul ei expulza apa de mare, de parcă o întorcea cineva pe dos. A simţit mâna lui Julian pe spatele ei, degetele lui pe omoplaţi, susţinând-o.

Într-un târziu, tusea s-a mai potolit. S-a răsucit pe o parte şi s-a uitat în sus, la Julian şi la stelele din spatele lui. Vedea milioane de stele, iar el încă mai avea acel halou, dar acum nu i se mai părea amuzant. Julian tremura, tricoul negru şi blugii stăteau lipite de corp şi chipul lui era mai alb ca luna.

— Emma? A şoptit el.

— Jules, a îngăimat ea.

În urechile ei, vocea era slabă şi răguşită...

— Sunt... sunt bine.

— Ce naiba s-a întâmplat? Ce făceai în apă?

— M-am dus la convergenţă, a şoptit ea. A fost un fel de vrajă... Ea m-a tras în ocean...

— Te-ai dus la convergenţă singură?

Vocea lui era acum ridicată.

— Cum ai putut să fii aşa de imprudentă?

— Trebuia să încerc...

— Nu trebuia să încerci singură!

Vocea lui părea ecoul apei. Îşi încleştase pumnii pe lângă corp. Ea şi-a dat seama că, de fapt, nu de frig tremură, ci de furie.

— Ce naiba înseamnă să fiu parabatai, dacă tu pleci şi te pui singură în pericol?

— N-am vrut să te pun pe tine în pericol...

— Era să mă înec la Institut! Am scuipat apă! Apa pe care ai înghiţit-o tu!

Emma s-a uitat la el, şocată. S-a ridicat încet în coate. Părul ei, îmbibat de

apă, atârna pe spate ca o greutate.
— Cum e posibil?
— Uite că e posibil!
Vocea părea să-i explodeze din corp.
— Suntem uniţi, Emma, uniţi – eu respir când respiri şi tu, sângerez când sângerezi şi tu, sunt al tău şi eşti a mea, întotdeauna ai fost a mea, iar eu întotdeauna, întotdeauna am fost al tău!
Nu îl mai auzise vreodată spunând lucrurile astea, nu îl mai auzise vreodată vorbind aşa, niciodată nu-l mai văzuse pe punctul de a-şi pierde controlul.
— N-am vrut să-ţi fac rău, a spus ea.
A încercat să se ridice şi a întins mâna spre el. Julian a prins-o de încheietură.
— Tu glumeşti?
Chiar şi în întuneric, ochii lui albaştri-verzi aveau culoare.
— Pentru tine e o glumă, Emma? Tu nu pricepi? A coborât vocea până la şoaptă: Eu nu trăiesc dacă tu morii.
Ochii ei îi căutau faţa.
— Jules, îmi pare aşa de rău, Jules...
Zidul care ascundea de obicei adevărul profund din ochii lui se prăbuşise; ea vedea acolo panică, disperare şi uşurare, toate trecuseră de zid.
El încă o mai ţinea de încheietură. Nu ştia dacă ea se rezemase de el sau dacă el o trăsese la pieptul lui. Poate şi una, şi alta. Trupurile lor s-au lovit unul de altul ca două stele care se ciocnesc, şi apoi el a sărutat-o.
Jules. Julian. O săruta pe ea.
I-a simţit buzele pe gura ei, fierbinţi şi neliniştite, şi tot trupul ei s-a transformat în foc lichid. S-a agăţat de spatele lui, să-l tragă mai aproape. Hainele lui erau ude, dar pielea lui era fierbinte peste tot. Când ea l-a prins de talie, el a gemut cu gura pe gura ei, iar geamătul lui era pe jumătate uimire, pe jumătate dorinţă.
— Emma, a spus el, şi cuvântul fusese ceva între rugăminte şi geamăt.
Gura lui era sălbatică; se sărutau de parcă ar fi vrut să rupă gratiile care îi ţineau înăuntru într-o închisoare. De parcă amândoi se înecau şi nu puteau respira decât unul prin celălalt.
Ea avea impresia că oasele i se prefăcuseră în sticlă. Păreau să se spargă peste tot în corpul ei; s-a prăbuşit pe spate, trăgându-l pe Julian peste ea, ca greutatea corpului lui să-i împingă pe amândoi în nisip. S-a prins de umerii lui, având în minte clipa confuză când el o scosese din apă, clipa aceea când ea nu ştia prea bine cine e. Era mai puternic şi mai mare decât îşi amintea. Mai matur decât voise ea să vadă, dar fiecare sărut anula amintirea băiatului care fusese el.
Când el s-a apropiat mai mult, Emma a tresărit, surprinsă de răceala tricoului. El a prins marginea tricoului şi l-a scos pe cap. Când a revenit deasupra ei, atingerea pielii lui goale a uluit-o şi mâinile i-au alunecat pe spatele lui, pe aripile omoplaţilor, de parcă l-ar fi modelat cu palmele, de parcă l-ar fi creat cu degetele ei. Cicatricele estompate ale vechilor lui Peceţi; căldura pielii lui, udă de apa sărată a oceanului; senzaţia dată de brăţara lui cu sticlă netedă de mare – i s-a tăiat respiraţia când l-a simţit pe el, cel dintotdeauna. Nimeni nu putea fi ca el. Îi cunoştea atingerea, îi cunoştea respiraţia, îi cunoştea bătaia inimii, pe care o simţea peste inima ei.
Atingerea mâinilor ei îl făcea să se deschidă. Îl vedea cum se descătuşează, încet, încet. Genunchii ei s-au ridicat pentru a-i prinde şoldurile; mâna ei îi strângea mijlocul gol, deasupra beteliei jeanşilor, delicat precum oceanul la

reflux, iar el se cutremura deasupra ei, ca şi cum era pe moarte. Nu îl văzuse niciodată aşa, nici măcar când picta.

El şi-a dezlipit gura de buzele ei, cu un geamăt, forţându-se să rămână nemişcat, forţându-şi trupul să se oprească. Ea vedea în ochii lui cât îi e de greu – erau negri, plini de foame şi de nerăbdare. Vedea asta în felul în care mâinile lui s-au îngropat în nisip, de o parte şi de alta a ei.

— Emma, a şoptit el. Eşti sigură?

Ea a dat din cap şi s-a întins după el. El a scos un sunet care sugera o uşurare disperată şi o recunoştinţă, după care a tras-o spre el, de data aceasta fără nicio ezitare. Braţele ei erau desfăcute; el s-a repezit la pieptul ei şi a strâns-o, tremurând până în miezul oaselor când ea l-a prins cu gleznele peste pulpe, să-l ţină lipit de trupul ei. Când ea s-a deschis în faţa lui, ca un leagăn în care el să se odihnească.

Buzele lor s-au unit din nou şi, ca şi cum buzele ei ar fi fost conectate la fiecare terminaţie nervoasă din corp, tot trupul i se părea că-i străluceşte şi dansează. Deci aşa trebuia să fie, deci aşa trebuia să fie un sărut, totul trebuia să fie aşa. Asta.

El i-a sărutat conturul buzelor, obrazul, linia gâtului. A coborât mai jos cu săruturile şi ea îi simţea respiraţia caldă pe piele. Cu mâinile în buclele lui ude, se uita uimită la cerul plin de stele strălucitoare şi reci, care păreau că se rotesc, şi se gândea că nu e posibil să se întâmple asta, că nimeni nu primeşte aşa ce îşi doreşte.

— Jules, a şoptit ea. Julian al meu.

— Mereu, a şoptit şi el, şi a revenit la buzele ei. Mereu – şi au căzut unul în celălalt la fel de inevitabil ca un val care se sparge la mal.

Când barierele dintre ei au dispărut, Emma a simţit flăcări în vene: a încercat să păstreze în memorie fiecare clipă, fiecare gest – senzaţia mâinilor lui pe umeri, geamătul lui slab, felul în care părea că se dizolvă în ea. Până în ultima clipă a vieţii ei, s-a gândit ea, îşi va aminti cum el şi-a îngropat faţa în gâtul ei, cum îi rostea numele, iar şi iar, de parcă toate celelalte cuvinte s-ar fi pierdut în adâncul oceanului. Până în ultima clipă.

După ce stelele au încetat să se mai rotească, Emma s-a trezit cu capul pe braţul lui Julian, cu ochii la el. Erau acoperiţi cu puloverul lui uscat. Se uita la ea, cu capul sprijinit într-o mână. Părea ameţit şi ţinea ochii pe jumătate închişi. Degetele lui trasau delicat cercuri pe umerii ei. Inima lui încă bătea tare, lovindu-se de inima ei. Îl iubea atât de mult, încât avea impresia că îi va plesni pieptul.

Ar fi vrut să-i spună asta, dar cuvintele îi rămăseseră blocate în gât.

— A fost... a început ea. A fost primul sărut pentru tine?

— Nu. Am mai exersat şi cu diverse necunoscute... A zâmbit, sălbatic şi superb în lumina lunii. Da, a fost primul meu sărut.

Emma s-a înfiorat. S-a gândit: Te iubesc, Julian Blackthorn. Te iubesc mai mult decât iubesc lumina stelelor.

— Să ştii că n-a fost chiar rău, a spus ea, zâmbind.

El a râs şi a tras-o la pieptul lui. Ea s-a relaxat acolo. Afară era frig, dar lângă trupul lui era cald, adăpostiţi de stânci şi de puloverul acela care păstra mirosul lui. Mâna lui îi mângâia uşor părul.

— Ssst, Emma. Culcă-te.

Şi ea a închis ochii.

Emma a dormit, pe ţărmul oceanului. Şi nu a avut niciun coşmar.

— Emma.

A simţit o mână pe umărul ei, scuturând-o.

— Emma, trezeşte-te.
Ea s-a rostogolit şi a clipit din ochi, apoi a îngheţat de uimire. Nu era niciun acoperiş deasupra ei, doar cerul albastru, senin. Se simţea înţepenită şi o durea corpul, iar pielea îi era iritată de nisip.
Julian era aplecat deasupra ei. Era îmbrăcat, şi faţa lui era albă şi gri, ca cenuşa. Mâinile se mişcau în jurul ei, fără s-o atingă, ca fluturii lui Ty.
— A fost cineva aici.
La asta, ea s-a ridicat în fund. Era pe plajă – o semilună mică şi pustie de plajă, înconjurată din toate părţile de stânci care se întindeau până la ocean. Nisipul din jurul ei era răvăşit, iar ea s-a îmbujorat când amintirea nopţii s-a prăvălit peste ea ca un val. Părea să fie cel puţin miezul zilei, deşi, din fericire, plaja era pustie. Ştia bine plaja asta. Erau aproape de Institut, mai aproape decât ar fi crezut ea. Nu că se gândise prea mult.
A tras aer în piept.
— O, a făcut ea. O, Doamne!
Julian n-a spus nimic. Hainele îi erau ude şi aveau cruste de nisip acolo unde fuseseră îndoite. Şi ea era îmbrăcată, şi-a dat seama Emma cu întârziere. Numai în picioare nu avea nimic.
Era reflux, şi în apa mică se vedea iarba de mare. Paşii lor, din noaptea trecută, se şterseseră de mult, dar se vedeau alte urme de paşi imprimate în nisip. Ca şi cum cineva s-ar fi urcat pe stânci, ar fi mers până la ei, apoi s-a întors pe acelaşi drum. Două rânduri de paşi. Emma se uita la ele îngrozită.
— Ne-a văzut cineva? A întrebat ea.
— Când dormeam, a spus Julian, cu pumnii încleştaţi. Nici eu n-am auzit. Sper că nişte mundani, care şi-au imaginat că suntem un cuplu de adolescenţi tâmpiţi. A respirat adânc. Sper, a repetat el.
În creierul Emmei apăreau străfulgerări de amintire – apa rece, demonii, Julian ducând-o în braţe, Julian sărutând-o, îmbrăţişarea strânsă de pe nisip.
Julian. Nu credea că o să se mai poată gândi la el ca la Jules. Jules era numele pe care i-l dăduse ea în copilărie. Iar copilăria lor rămăsese în urmă.
El s-a întors să se uite la ea şi în ochii lui de culoarea mării a văzut neliniştea.
— Îmi pare aşa de rău, a şoptit el. Emma, îmi pare aşa de rău.
— De ce îţi pare rău? A întrebat ea.
— Nu m-am gândit. Se plimba pe lângă ea, lovind nisipul cu piciorul. La... siguranţă. La protecţie. Nu m-am gândit la asta.
— Eu sunt protejată, a spus ea.
El s-a răsucit mirat spre ea.
— Ce?
— Am runa, a spus ea. Şi n-am nicio boală – cred că nici tu nu ai, nu?
— Eu... nu.
Uşurarea de pe faţa lui era aproape palpabilă şi, dintr-un motiv oarecare, Emma a simţit o durere în stomac.
— Pentru mine a fost prima oară, Emma.
— Ştiu, a spus ea în şoaptă. În fine, nu trebuie să-ţi ceri scuze.
— Ba da, a insistat el. Vreau să spun, e foarte bine. Am avut noroc. Dar trebuia să mă fi gândit la asta. Nu am nicio scuză. Mi-am pierdut minţile.
Ea a deschis gura să spună ceva, dar a închis-o la loc.
— Cred că mi le-am pierdut, dacă am făcut asta, a spus el.
— Ai făcut ce?
Era impresionată şi ea de claritatea şi calmul cu care rostea cuvintele. Neliniştea bubuia în ea ca o tobă.

— Ce-am făcut noi. A respirat adânc. Ştii la ce mă refer.
— Vrei să spui că nu e bine ce-am făcut.
— Vreau să spun... Părea că vrea să reprime ceva care se chinuia să iasă din el. Din punct de vedere moral, nu e nimic rău în ce-am făcut, a spus el. E o Lege stupidă. Dar e Lege. Nu putem s-o încălcăm. Este una dintre cele mai vechi Legi.
— Dar nu are niciun sens.
El se uita la ea fără s-o vadă, orb.
— Legea e aspră, dar e Lege.
Emma s-a ridicat în picioare.
— Nu, a rostit ea. Nicio Lege nu-ţi poate controla sentimentele.
— Nu m-am referit la sentimente, a spus Julian.
Emma şi-a simţit dintr-odată gâtul uscat.
— Dar la ce te-ai referit?
— Nu trebuia să ne culcăm împreună, a răspuns el. Ştiu că pentru mine a însemnat ceva, aş minţi dacă aş spune că nu, dar Legea nu interzice sexul, ci iubirea. Să fii îndrăgostit.
— Sunt destul de convinsă că şi dacă ne culcăm împreună e tot în afara Legii.
— Este, dar nu pentru asta te exilează! Nu pentru asta îţi scot Peceţile! Şi-a trecut mâna prin părul ciufulit. E împotriva Legii pentru că, atunci când eşti intim în felul ăsta, intim fizic, ajungi să fii intim emoţional, şi la asta se referă Legea.
— Dar noi suntem deja intimi emoţional.
— Ştii ce vreau să spun. Nu te preface că nu ştii. Există diverse feluri de apropiere, de intimitate. Ei vor să fim apropiaţi. Dar nu vor asta.
A făcut un gest spre plajă, de parcă ea ar fi simbolizat tot ce se întâmplase în noaptea trecută.
Emma începuse să tremure.
— Eros, a spus ea. În loc de philia sau agape.
El părea uşurat, de parcă explicaţia ei însemna că a înţeles, că a acceptat. De parcă ar fi luat împreună o decizie.
Emmei îi venea să urle.
— Philia, a spus el. Asta avem noi – iubire prietenească – şi îmi pare rău dacă eu am făcut ceva să stric asta...
— Eram şi eu acolo, a spus Emma, şi vocea ei era rece ca apa.
El s-a uitat la ea, reţinut.
— Ne iubim, a spus el. Suntem parabatai, iubirea face parte din legătura noastră. Şi sunt atras de tine. Cum aş putea să nu fiu? Eşti frumoasă. Şi nu că...
S-a întrerupt, dar Emma a completat ceea ce nu spusese el, acele cuvinte dureroase care păreau să-i sfâşie creierul. Nu că n-aş putea întâlni alte fete, nu că n-aş putea avea o iubită, tu eşti ce eşti, tu ai fost lângă mine, Cristina probabil e încă îndrăgostită de cineva din Mexic, eu nu am pe nimeni. Doar pe tine.
— Nu că sunt orb, a spus el. Te văd şi te vreau, dar... nu se poate. Dacă facem asta, o să ne îndrăgostim, iar asta ar fi o catastrofă.
— Să ne îndrăgostim, a repetat Emma ca un ecou.
Oare cum de nu vedea că ea era deja îndrăgostită, îndrăgostită peste poate?
— Nu ţi-am spus că te iubesc? Azi-noapte?
El a clătinat din cap.
— Nu am spus niciodată că ne iubim. Nici măcar o dată.

Nu putea fi adevărat. Emma şi-a răscolit amintirile, ca şi cum ar fi cotrobăit speriată într-un buzunar după o cheie pierdută. O spusese în gând. Fulian Blackthorn, te iubesc mai mult decât iubesc lumina stelelor. O gândise, dar nu o spusese. Şi nici el. Spusese suntem uniţi. Dar nu Te iubesc.

S-ar fi aşteptat ca el să spună îmi pierdusem minţile pentru că ţi-ai riscat viaţa sau Era gata să mori şi din cauza asta mi-am pierdut minţile sau altă variantă care să însemne A fost vina ta. S-a gândit că, dacă va spune aşa ceva, o să explodeze ca o bombă detonată.

Dar nu a spus. Stătea acolo şi se uita la ea, cu mânecile de la jachetă ridicate până la coate, cu braţele înroşite de răceala apei şi de asprimea nisipului.

Nu îl văzuse niciodată aşa de trist. A ridicat capul.

— Ai dreptate. Cel mai bine e să uităm.

El a clipit din ochi.

— Eu chiar te iubesc, Emma.

Ea şi-a frecat mâinile să le încălzească, gândindu-se cum apele oceanului erodaseră de-a lungul anilor stâncile masive, rupând bucăţi dintr-o rocă ce părea indestructibilă.

— Ştiu, a spus ea. Dar nu în felul acela.

Primul lucru pe care l-a văzut Emma după ce s-a întors la Institut – pe drum îi povestise lui Julian ce se întâmplase la convergenţă – a fost maşina pe care o lăsase la intrarea în peşteră, în seara precedentă; era parcată în faţa scărilor de la intrare. Al doilea lucru a fost Diana, care stătea rezemată de capota maşinii, părând mai furioasă ca o viespe sălbatică.

— Ce a fost în capul vostru? A întrebat ea, când Emma şi Julian s-au oprit brusc pe alee. Serios, Emma, ţi-ai pierdut minţile?

În prima clipă, Emma chiar s-a simţit ameţită – oare Diana se referea la ea şi la Julian? Oare ea fusese cea care îi văzuse pe plajă? S-a uitat spre Julian, dar şi el era la fel de alb la faţă şi la fel de şocat ca ea.

Ochii întunecaţi ai Dianei păreau că o sfredelesc.

— Aştept explicaţii, a spus ea. Ce v-a făcut să credeţi că e o idee bună să vă duceţi singuri la convergenţă?

Emma era prea uimită ca să mai formuleze un răspuns.

— Ce?

Diana se uita de la unul la altul, cu ochii strălucind de furie.

— Am primit abia dimineaţă mesajul, a spus ea. Am dat fuga acolo şi am găsit maşina, goală. Am crezut că... nu ştiţi voi ce-am crezut, dar...

Emma a simţit o înţepătură de vinovăţie. Diana îşi făcuse griji pentru ea. Şi pentru Julian, care nici măcar nu fusese acolo.

— Îmi pare rău, a spus ea, şi chiar îi părea rău.

Convingerile legate de noaptea trecută, fermitatea cu care crezuse că face bine să se ducă acolo, acum se evaporaseră. Acum se simţea doar obosită şi tot nu reuşea să răspundă.

— Am primit mesajul şi am plecat, pur şi simplu... nu am avut răbdare să mai aştept. Şi te rog să nu fii supărată pe Julian. El nu a fost cu mine. M-a găsit mai târziu.

— Te-a găsit? Diana părea uluită. Unde te-a găsit?

— Pe plajă, a spus Emma. În peşteră sunt nişte uşi – un soi de Portaluri – şi una dintre ele dă direct în ocean.

Acum Diana părea chiar speriată.

— Emma, ai intrat în apă? Dar tu deteşti oceanul. Cum ai...

— Julian a venit şi m-a scos, a spus Emma. A simţit panica mea din apă. O

chestie parabatai.
S-a uitat la Julian dintr-o parte; privirea lui era limpede şi deschisă. Sinceră. Nu ascundea nimic.
— A durat mult să ne întoarcem.
— Oricum, e interesant că ai găsit apă de mare, a spus Diana, desprinzându-se de maşină. Presupun că e aceeaşi apă care s-a găsit pe cadavre.
— Cum ai adus maşina înapoi? A întrebat Emma, în timp ce urcau scările.
— Presupun c-ai vrut să spui „Mulţumesc, Diana, c-ai adus maşina înapoi”, a răspuns ea, după care au intrat în Institut.
S-a uitat cu un ochi critic la hainele lor ude şi pline de nisip, la pielea zgâriată şi la părul îmbâcsit...
— Ce-ar fi să-i chem pe toţi la bibliotecă? Ar fi timpul să facem un schimb de informaţii.
Julian şi-a dres vocea.
— De ce s-a întâmplat asta?
Diana şi Emma s-au uitat amândouă la el cu uimire.
— De ce s-a întâmplat ce? A întrebat Diana în cele din urmă.
— De ce nu ai primit mesajul de la convergenţă decât dimineaţă? Telefonul meu era mort, ceea ce e, desigur, stupid din partea mea, dar tu?
— Nu e nimic care să vă preocupe pe voi, a spus ea scurt. În fine, duceţi-vă să faceţi un duş. Înţeleg că aveţi nişte informaţii importante, dar până când nu daţi jos nisipul de pe voi, nu cred că pot să mă concentrez la altceva decât la mâncărimile voastre.
Emma a vrut să se schimbe când a intrat în cameră. Chiar asta intenţiona să facă. Dar, deşi dormise pe plajă, era aşa de epuizată, încât în clipa când s-a aşezat pe pat, s-a prăbuşit.
După câteva ore şi un duş rapid, şi-a pus pe ea nişte blugi curaţi şi un tricou şi a luat-o la fugă pe hol, ca un şcolar mundan care întârzie la ore. A gonit pe hol până la bibliotecă, unde i-a găsit pe toţi adunaţi acolo; de fapt, se părea că erau de mult timp acolo. Ty stătea la capătul mesei lungi, în lumina soarelui de după-amiază, având în faţă un teanc de hârtii. Mark stătea lângă el; Livvy era urcată pe masă, cu picioarele goale, şi făcea echilibristică, fandând în faţă şi în spate cu sabia ei. Diana şi Dru îl distrau pe Tavvy cu o carte.
— Diana ne-a spus că ai fost la convergenţă, a spus Livvy, fluturând sabia, când Emma a intrat în sală.
Cristina, care până atunci stătuse în picioare lângă un raft cu cărţi, i-a aruncat o privire rece, neobişnuită pentru ea.
— Te-ai luptat cu demonii mantizi fără mine, a spus Mark şi a zâmbit. Nu e corect.
— Nu era niciun mantid, a răspuns Emma.
S-a suit şi ea cu fundul pe o masă din faţa lui Ty, care tot mai scria, şi a început să povestească ce găsise în peşteră. Pe la jumătatea povestirii a intrat şi Julian în cameră, cu părul ud, la fel ca Emma. Purta un tricou de culoarea jadului, care împrumuta ochilor lui o nuanţă verde-închis. Ochii lor s-au întâlnit şi Emma a uitat ce voia să spună.
— Emma? A intervenit Cristina după o pauză lungă. Deci, ce spuneai? Ai găsit o rochie?
— Asta mi se pare foarte ciudat, a adăugat Livvy. Cine îşi ţine rochia într-o peşteră?
— S-ar putea să fi fost un costum ceremonial, a spus Emma. Era o robă foarte sofisticată... şi nişte bijuterii foarte sofisticate.
— Deci e posibil ca necromantul să fie femeie, a opinat Cristina. Poate într-

adevăr e Belinda.
— Nu mi s-a părut c-ar fi aşa de puternică, a intervenit Mark.
— Tu poţi simţi puterea? L-a întrebat Emma. Aveţi voi, spiritele naturii, o chestie de-asta?
Mark a clătinat din cap, dar zâmbetul lui abia schiţat a făcut-o pe Emma să se gândească la puterile spiritelor naturii.
— Doar o impresie.
— Dar apropo de chestiile spiritelor naturii, a spus Livvy. Mark ne-a dat o cheie în care să traducem alte înscrisuri.
— Serios? A făcut Emma. Şi ce aţi descoperit?
Ty a scos capul din hârtii.
— Ne-a dat versul al doilea, şi după aia a fost simplu. Livvy şi cu mine aproape c-am terminat al treilea vers. Dacă ne uităm la tiparul înscrisurilor, se pare că sunt cinci sau şase versuri repetate.
— E o vrajă? A întrebat Emma. Malcolm zicea că s-ar putea să fie o magie de invocare.
Ty şi-a frecat uşor faţa, făcându-şi o pată de cerneală pe obrazul stâng.
— Nu pare să fie o magie de invocare. Poate Malcolm s-a înşelat. Ne-am descurcat mai bine ca el cu traducerea, a adăugat el mândru, în timp ce Livvy a lăsat sabia deoparte şi s-a ghemuit pe masă, lângă el.
S-a apucat să-l şteargă de cerneală cu mâneca.
— Malcolm nu-l are pe Mark, a spus Julian, iar Mark i-a aruncat un zâmbet uimit de recunoştinţă.
— Sau pe Cristina, a adăugat Mark. Eu nu m-aş fi gândit niciodată la asta dacă nu şi-ar fi dat seama ea că poate fi o legătură cu traducerea.
Cristina s-a îmbujorat. – Şi cum sună al treilea vers, Tiberius? A întrebat ea.
Ty a dat la o parte mâna lui Livvy şi a recitat:
Focul arde, apa curge.
De fapt, e-al lui Blackthorn sânge.
Caută să uiţi ce-a fost...
— Atât, a încheiat el. Doar asta am tradus până acum.
— Sânge Blackthorn? A repetat Diana ca un ecou.
Se urcase pe o scară să ia o carte, pe care i-a dat-o lui Tavvy.
Emma s-a încruntat.
— Nu prea îmi place cum sună asta.
— Nu e niciun indiciu că se referă la o magie cu sânge tradiţională, a spus Julian. Niciunul dintre cadavre nu avea genul acela de tăieturi şi răni.
— Mie mi se pare curioasă referirea la trecut, a spus Mark. În Regatul Elfilor, genul ăsta de versuri în general conţin o magie încifrată – cum e balada lui Thomas Poetul. E o poveste acolo, dar sunt şi instrucţiuni despre cum să scapi pe cineva din Regatul Elfilor.
O clipă, chipul Dianei a împietrit, ca şi cum şi-ar fi dat seama brusc de ceva sau şi-ar fi amintit ceva.
— Diana? A întrebat Julian. Te simţi bine?
— Perfect. S-a dat jos de pe scară şi şi-a scuturat hainele de praf. Trebuie să dau un telefon.
— Pe cine vrei să suni? A întrebat Julian, dar Diana s-a mulţumit să dea din cap şi părul i-a atins umerii.
— Vin înapoi, a spus ea, apoi a ieşit din bibliotecă.
— Dar ce înseamnă asta? S-a adresat Emma tuturor. „De fapt e-al lui Blackthorn sânge”, şi ce?
— Şi dacă sunt versuri făcute de spiritele naturii, atunci n-ar trebui să ştie

la ce se referă?
Dru vorbise din colţul ei, unde se uita cu Tavvy pe o carte.
— Neamul elfilor, vreau să spun. Ar trebui să ne ajute în povestea asta.
— Am trimis un mesaj, a spus Mark, reţinut. Dar vă spun sigur, eu n-am auzit decât primele două versuri.
— Cel mai important lucru pe care l-am aflat e că toată povestea asta – crimele, cadavrele, discipolii – are o oarecare legătură cu familia noastră. Julian s-a uitat în jur: Cumva, are legătură cu noi. Cu familia Blackthorn.
— Asta ar putea explica de ce toate se întâmplă în Los Angeles, a spus Mark. Acasă la noi.
Emma a văzut o scurtă tresărire pe chipul lui Julian şi a ştiut la ce se gândeşte: că Mark vorbise de Los Angeles ca fiind casa lor, numai că el nu locuise niciodată acolo. Dar spusese „acasă".
S-a auzit dintr-odată un bâzâit puternic. Harta oraşului Los Angeles, care era întinsă pe masă, a început să vibreze. Pe ea se plimba acum un punct roşu luminos.
— Sterling a plecat de-acasă, a spus Cristina şi a întins mâna după hartă.
— Belinda Belle spunea că are două zile, a adăugat Julian. Asta ar însemna că vânătoarea începe mâine sau poate în noaptea asta, în funcţie de felul în care calculează ei. În fine, n-avem cum să ştim.
— ÎI urmărim noi, eu şi Cristina, a anunţat Emma.
Simţea brusc nevoia disperată să iasă din casă, să-şi limpezească mintea, să plece cât mai departe de Julian.
Mark s-a încruntat.
— Ar trebui să vin şi eu cu voi...
— Nu! A strigat Emma, sărind de pe masă.
Toată lumea s-a uitat la ea, uimită; rostise cuvântul cu mai multă forţă decât intenţionase – adevărul era că voia să vorbească între patru ochi cu Cristina.
— O să fie nevoie să facem cu schimbul, a spus ea. Trebuie să fim pe urmele lui Sterling douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, până când se întâmplă ceva, şi dacă mergem toţi odată, o să fim toţi obosiţi. Mă duc întâi eu cu Cristina şi după un timp schimbăm, vine Julian cu Mark sau Diana.
— Sau eu şi Ty, a sugerat Livvy, dulce.
Julian avea o privire îngrijorată.
— Emma, eşti sigură că...
— Emma are dreptate, a spus Cristina pe neaşteptate. Cel mai prudent e să lucrăm în schimburi.
Prudent. Emma nu-şi amintea ca acest cuvânt să i se fi putut aplica vreodată în ultima vreme. Julian a întors capul, ca să-şi ascundă expresia. În cele din urmă a spus:
— Bine. Aţi câştigat. Mergeţi voi două. Dar, dacă aveţi nevoie de ajutor, juraţi-mi că ne chemaţi.
Se uita la Emma în timp ce vorbea. Ceilalţi vorbeau, stabileau unde să caute în bibliotecă, în ce cărţi să se uite ca să vadă diverse tipuri de vrăji, cam cât de mult va dura să termine traducerea, dacă Malcolm va veni să-i ajute, dacă să comande pizza vampirilor.
— Să mergem, Emma, a spus Cristina, ridicându-se şi băgând harta în buzunarul jachetei. Trebuie să plecăm. Ne punem echipamentul repede, ca să-l ajungem pe Sterling din urmă – se îndreaptă spre autostradă.
Emma a dat din cap şi s-a dus după Cristina. Simţea privirea lui Julian asupra ei, ca o înţepătură între umeri. Nu te întoarce să te uiţi la el, şi-a spus ea în gând, dar nu s-a putut stăpâni; la uşă s-a întors, iar expresia de pe faţa

lui a terminat-o. Arăta aşa cum se simţea şi ea. Gol, secătuit de puteri. Nu era aşa fiindcă pleca de lângă băiatul pe care îl iubea cu o mie de cuvinte nespuse, s-a gândit Emma, deşi într-adevăr asta făcea. De fapt, era îngrozită că între ea şi persoana care fusese cel mai bun prieten al ei, de când se ştia, se căscase o prăpastie. Şi din privirea lui, înţelegea că şi el e îngrozit de asta.

— Scuze, a spus Emma, după ce maşina a pornit pe drum drept.

Mergeau aşa de câteva ore, fiindcă Sterling rătăcise prin tot oraşul, iar acum începeau s-o doară mâinile de cât strânsese volanul.

Cristina a oftat.

— Ai de gând să-mi spui ce te frământă?

Emma s-a foit puţin. Avea pe ea jacheta de la echipament şi în maşină era cald. Avea impresia c-o mănâncă pielea.

— Îmi pare tare, tare rău, Tina, a spus ea. Nu m-am gândit... n-ar fi trebuit să-ţi cer să mă acoperi când am plecat la convergenţă. N-a fost corect.

Cristina a tăcut o clipă.

— Aş fi făcut-o, a spus ea. Dacă mi-ai fi spus despre ce e vorba.

Emma se simţea gâtuită.

— Nu sunt obişnuită să am încredere în oameni. Dar ar fi trebuit să am încredere în tine. Când o să pleci, nu ştiu ce-o să mă fac. O să-mi lipseşti aşa de mult.

Cristina i-a zâmbit.

— Vino la D.F., a invitat-o ea. Vezi şi tu cum stau lucrurile acolo. Poţi să-ţi faci anul de călătorie în oraşul meu. A făcut o pauză, apoi: Te-am iertat, apropo.

O mică greutate s-a ridicat de pe inima Emmei.

— Mi-ar plăcea să vin în Mexic, a spus ea. Iar Julian ar...

S-a întrerupt. Sigur că în general parabatai-ul te însoţeşte în anul de călătorie. Dar gândul la Julian o durea, o durere ascuţită, ca de ac.

— Ai de gând să-mi spui ce te frământă? A întrebat Cristina.

— Nu, a spus Emma.

— Bine. Atunci, fă la stânga pe Entrada, a spus Cristina.

— E ca şi cum am avea un GPS supranatural, a observat Emma.

O vedea pe Cristina urmărind atent harta, alături de ea.

— Ne îndreptăm spre Santa Monica, a spus Cristina, urmărind cu degetul pe hartă. Intră pe strada 7.

— Sterling e un idiot, a comentat Emma. Ştie că cineva vrea să-l omoare. N-ar trebui să umble aşa prin oraş.

— Probabil are impresia că nu e prudent să stea acasă, a explicat, rezonabil, Cristina. Adică, până şi eu l-am fugărit pe-acolo.

— Adevărat, a spus Emma.

Tot trăgea de o ruptură la genunchi, în pantalonul de echipament. Amintirea lui Julian, pe plajă, cuvintele pe care i le spusese, îi reveneau în memorie. A lăsat gândurile să treacă pe lângă ea. Când va veni momentul, va trebui să lase totul deoparte ca să se concentreze la luptă.

— Şi, desigur, sunt şi iepuraşii ăia imenşi, a spus Cristina.

— Ce?

Emma a revenit brusc în prezent.

— Îţi vorbesc de trei minute! La ce te gândeşti, Emma?

— M-am culcat cu Julian, a rostit Emma.

Cristina a scos un ţipăt. Apoi şi-a acoperit gura cu mâinile şi s-a uitat la Emma de parcă tocmai i-ar fi spus că au pe capota maşinii o grenadă gata să explodeze.

— Ai auzit ce-am spus? A întrebat Emma.
— Da, a spus Cristina, luându-şi mâinile de la gură. Te-ai culcat cu Julian Blackthorn.
Emma a respirat precipitat. Când a auzit asta spus de altcineva, a fost ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac.
— Parcă ziceai că nu vrei să-mi spui ce te frământă, a spus Cristina.
— M-am răzgândit.
— De ce?
Treceau pe străzi cu palmieri şi cu case frumoase, aşezate departe de stradă. Emma ştia că merge prea repede; nu îi păsa.
— Adică... eu eram în ocean şi el m-a scos afară, iar situaţia a scăpat de sub control...
— Nu, a spus Cristina. Nu de ce ai făcut-o. De ce te-ai răzgândit şi mi-ai spus?
— Fiindcă nu ştiu să mint, a spus Emma. Ţi-ai fi dat seama şi singură.
— Poate. Poate nu. Cristina a respirat adânc. Presupun c-ar trebui să te întreb ceea ce contează cu adevărat. Îl iubeşti?
Emma nu a spus nimic. Îşi ţinea privirea fixată pe linia galbenă întreruptă din mijlocul străzii. Soarele era o minge de un portocaliu intens, care cobora spre vest.
Cristina a expirat uşor.
— Îl iubeşti.
— N-am spus asta.
— Se vede pe faţa ta, a contrazis-o Cristina. Cunosc foarte bine expresia asta.
Părea că se întristase.
— Să nu mă compătimeşti, Tina. Te rog.
— Doar mă tem pentru tine. Legea e limpede, iar pedepsele sunt foarte aspre.
— În fine, nu contează, a spus Emma, cu amărăciune. El nu mă iubeşte. Şi dacă eşti îndrăgostit unilateral de parabatai-ul tău nu e ilegal, aşa că nu-ţi face griji.
— El, ce? A făcut Cristina, şocată.
— El nu mă iubeşte, a repetat Emma. Mi-a spus clar asta.
Cristina a deschis gura să rostească ceva, dar a închis-o la loc.
— Presupun c-ar trebui să mă simt flatată că eşti aşa surprinsă, a spus Emma.
— Nu ştiu ce să zic. Cristina şi-a pus mâna pe inimă. În mod normal, într-o situaţie ca asta spui anumite lucruri. Dacă ar fi fost vorba de altcineva în afară de Julian, aş fi spus ce norocos e să fie iubit de o fată aşa de curajoasă şi de deşteaptă ca tine. Am fi pus la cale tot felul de scheme să-l facem pe prost să-şi dea seama de un lucru aşa de evident. Dar e vorba de Iulian, şi e ilegal, şi tu nu trebuie să mai faci nimic în privinţa asta, Emma. Promite-mi.
— El nu mă vrea în felul ăla, a spus Emma. Aşa că nu contează. Doar că eu...
S-a întrerupt. Nu ştia nici ce să spună, nici cum s-o spună. Pentru ea, un alt Julian nu va mai fi.
Nu trebuie să gândeşti aşa. Doar pentru că nu poţi să-ţi închipui acum că poţi iubi pe altcineva, nu înseamnă că aşa va fi. Dar vocea blândă a tatălui ei, pe care o auzea în minte, nu a convins-o de această dată.
— Nu înţeleg de ce e ilegal, a încheiat ea, deşi nu asta intenţionase să spună. N-are niciun sens. Eu şi Julian am făcut totul împreună, de ani de zile, am trăit şi aproape am murit unul pentru celălalt, cum ar putea să fie altul mai

bun pentru mine? Altul mai bun...

S-a întrerupt din nou.

— Emma, te rog, nu gândi aşa. N-are importanţă de ce e ilegal. Important e că e ilegal. „Legea e aspră, dar e Lege”.

— O lege proastă nu e lege, a ripostat Emma şi a virat brusc pe Pico Boulevard.

Pico străbătea aproape toată partea metropolitană a Los Angelesului, fiind pe rând elegant, comun, periculos, abandonat şi industrial. Aici, între autostradă şi ocean, era plin de mici firme şi restaurante.

— Deviza asta nu a ajutat prea mult familia Blackthorn, a murmurat Cristina, iar Emma tocmai se pregătea s-o întrebe ce vrea să spună, când Cristina s-a îndreptat brusc în scaun.

— Aici, a spus ea, arătând cu mâna. Sterling e aici. L-am văzut intrând în clădirea aia.

Pe latura sudică a străzii era o clădire joasă, cu pereţi maronii, fără ferestre, cu o singură uşă, deasupra căreia era un afiş pe care scria INTERZIS PERSOANELOR SUB 21 DE ANI.

— Ceva foarte prietenos, a mormăit Emma şi a tras pe dreapta.

Au coborât din maşină şi s-au dus să-şi ia armele. Deja îşi desenaseră runele de iluzie magică, iar cei câţiva oameni care treceau pe lângă ele – prin L.A. Puţină lumea mergea pe jos şi, cu toate că era plin peste tot de maşini, erau foarte puţini oameni – se uitau prin ele, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo. O fată cu părul verde s-a uitat o clipă la Emma, dar nu s-a oprit.

— Ai dreptate, a spus Emma în timp ce-şi puneau la centură pumnalele serafice.

Pumnalele aveau un mic cârlig cu care se puteau prinde la centură, ca să fie scoase cu uşurinţă, doar cu o mişcare rapidă.

— În legătură cu Julian. Ştiu că ai dreptate.

Cristina a îmbrăţişat-o scurt, cu un singur braţ.

— Şi tu vei face ce trebuie. Ştiu sigur.

Emma deja cerceta clădirea, uitându-se după locuri pe unde s-ar fi putut intra. Nu vedea nicio fereastră, dar era o alee îngustă care mergea spre spatele barului, năpădită de o iarbă ţepoasă. A făcut semn spre alee şi au pornit împreună, tăcute, prin iarba joasă şi prăfoasă care crescuse – cum-necum – în aerul poluat.

Soarele apunea, iar aleea din spatele barului se întunecase. Mai multe tomberoane de gunoi, legate între ele cu lanţuri, erau aşezate lângă perete, sub o fereastră cu gratii şi astupată cu scânduri...

— Aş putea să scap de gratiile alea, dacă mă sui acolo, a şoptit Emma, arătând spre tomberoane.

— OK, stai puţin. Cristina şi-a scos stela. Rune.

Runele desenate de Cristina erau foarte precise, frumoase şi meticulos lucrate. Emma a simţit forţa runei de Putere ca un impuls dat de cafeină. Nu era aceeaşi senzaţie atunci când Julian desena rune pe pielea ei – atunci simţea că puterea lui i se transmite şi ei, că o dublează pe a ei.

Cristina s-a întors cu spatele, şi-a tras uşor jacheta şi i-a oferit umărul gol Emmei. I-a dat şi stela, iar Emma a început să deseneze: două rune suprapuse de Mişcare Neauzită, apoi Lovitură Sigură şi Flexibilitate.

— Te rog să nu crezi că sunt supărată, a spus Cristina, cu faţa la perete. Îmi fac griji pentru tine, asta-i tot. Eşti foarte puternică, Emma. Eşti puternică în toate privinţele. Oamenii pot să treacă peste o suferinţă, iar tu ai fost aşa de puternică, încât ai trecut de mai multe ori peste asta. Dar Julian nu este doar

un băiat care poate să-ţi frângă inima. El poate să-ţi atingă sufletul. Şi e o mare diferenţă între o inimă rănită şi un suflet distrus.

Stela a tremurat în mâna Emmei.

— Credeam că îngerul are un plan.

— Are. Dar, te rog, nu-l iubi, Emma.

Vocea Cristinei a tremurat.

— Te rog.

Emma a simţit un nod în gât când a vorbit.

— Cine ţi-a frânt ţie inima?

Cristina s-a întors, punându-şi jacheta pe ea. Ochii ei căprui aveau un aer foarte serios.

— Mi-ai spus un secret, aşa că am să-ţi spun şi eu un secret. Am fost îndrăgostită de Diego şi am crezut că şi el e îndrăgostit de mine. Dar era o minciună. Am crezut că fratele lui este cel mai bun prieten al meu, dar nici asta n-a fost aşa. De-asta am fugit de acasă. De-asta am venit aici. S-a uitat în altă parte şi a continuat: I-am pierdut pe amândoi. Prietenul meu cel mai bun şi iubirea mea, pe amândoi în aceeaşi zi. Atunci mi-a fost şi mie greu să cred că Raziel are un plan.

Prietenul meu cel mai bun şi iubirea mea.

Cristina a luat stela şi a pus-o din nou la centură.

— Nu eu sunt aia puternică, Tina. Tu eşti.

Cristina i-a zâmbit uşor şi i-a întins mâna.

— Du-te.

Emma s-a sprijinit de mâna Cristinei, şi-a luat avânt şi a sărit. Când a aterizat cu ghetele pe capacul tomberonului, lanţurile au zăngănit. A apucat gratiile de la fereastră şi a început să tragă de ele; îi plăcea muşcătura metalului în palmă.

Gratiile s-au desprins din tencuiala subţire într-o ploaie de moloz. Emma i-a întins Cristinei grilajul, iar ea l-a aruncat în iarbă. Emma a întins mâna spre ea şi o secundă mai târziu ea şi Cristina se uitau pe fereastra murdară, care dădea într-o bucătărie la fel de murdară. Apa de la robinet curgea într-o chiuvetă mare, plină cu pahare.

Emma şi-a pregătit piciorul, gata să spargă geamul cu vârful metalic al ghetei. Cristina i-a pus mâna pe umăr.

— Stai.

S-a aplecat şi a prins în mâini marginea ferestrei. Runa Puterii de pe gâtul ei s-a curbat şi a început să strălucească, în timp ce ea smulgea rama putredă şi o arunca pe tomberoanele de plastic de jos.

— E mai puţin zgomotos aşa.

Emma a zâmbit şi a sărit pe fereastră, aterizând pe o ladă plină de sticle de vodcă. S-a ridicat în picioare şi Cristina a sărit după ea. A aterizat pe podea exact când uşa de la bucătărie s-a deschis şi a intrat în cameră un bărbat scund, cu şorţ de ospătar şi părul negru, ţepos. În clipa când a dat cu ochii de Emma şi Cristina, a scos un ţipăt speriat.

Perfect, şi-a spus Emma. Are darul Vederii

— Salut, a spus ea. Suntem de la Ministerul Sănătăţii. Ştiai că nu mai e nicio picătură de gel antibacterian în cutiile astea?

Ospătarul nu părea să fie impresionat. S-a uitat la Emma şi la Cristina, apoi la fereastra deschisă.

— Ce dracu' credeţi că faceţi, scârbelor, să intraţi aici aşa? O să chem...

Emma a luat o lingură de lemn de pe uscător şi a aruncat-o spre el. L-a lovit în cap pe ospătar. El s-a prăbuşit la podea. Emma s-a dus la el şi i-a luat

pulsul; era normal. S-a uitat în sus la Cristina.
— Nu-mi place să-mi spună cineva „scârbă”.
Cristina a trecut pe lângă ea şi a deschis uşa să se uite afară, în timp ce Emma îl ţâra pe ospătar într-un colţ al camerei, unde l-a înghesuit în spatele unor lăzi cu sticle.
Cristina a încreţit nasul.
— Bleah.
Emma a dat drumul picioarelor ospătarului. Au căzut la podea cu un bufnet surd.
— Ce e? Se întâmplă ceva oribil acolo?
— Nu, dar e un bar chiar scârbos, a spus Cristina. De ce şi-ar dori cineva să vină să bea aici?
Emma s-a dus lângă ea la uşă şi s-au uitat amândouă în bar.
— Barurile din D.F. Sunt mult mai frumoase, a comentat Cristina. Am impresia că în colţul ăla a vomitat cineva.
A arătat cu mâna. Emma nu s-a uitat, o credea pe cuvânt. Lumina din încăpere era slabă, abia se distingea ceva. Podeaua era de ciment, semănată cu mucuri de ţigară. Se vedea un bar acoperit cu tablă zincată şi în spatele lui era o oglindă pe care preţul băuturilor era scris cu marker. Bărbaţi în tricouri groase şi blugi se înghesuiau în jurul unei mese de biliard jerpelite. Alţii stăteau la bar şi beau în tăcere. Peste tot mirosea a bere acră şi fum de ţigară.
La capătul barului stătea un bărbat într-un sacou familiar, de tweed. Sterling.
— Uite-l, a spus Emma.
— Runa de urmărire nu minte, a aprobat Cristina, trecând pe sub braţul Emmei şi intrând în cameră.
Emma a urmat-o. Simţea o uşoară presiune pe piele, de la privirile mundanilor, dar runele ei de iluzie magică rezistau. Singurul care a ridicat capul când a văzut că se închide uşa de la bucătărie a fost barmanul, care se aştepta probabil să-l vadă pe colegul lui, dar cum nu a văzut nimic, s-a apucat iar să şteargă paharele.
În timp ce Cristina şi Emma se apropiau de el, pe faţa lui Sterling a apărut o expresie-extraordinară. Un amestec de şoc, apoi disperare, urmată de un soi de amuzament. Avea în faţă un pahar pe jumătate plin, cu o băutură gălbuie; a luat paharul şi a dat băutura pe gât. Când a trântit paharul pe tejghea, ochii îi sticleau.
— Nefilimi, a mârâit el.
Bramanul s-a uitat uimit la el. Mai mulţi clienţi de la bar s-au foit pe scaunele lor.
— Exact, a spus Sterling. Ei cred că sunt nebun. A făcut un gest spre toată încăperea: Nu vorbesc cu nimeni de aici. E pustiu. Dar voi. Vouă nu vă pasă. Aţi venit să mă torturaţi.
S-a ridicat în picioare, împleticit.
— Uau, a făcut Emma. Eşti beat.
Sterling a îndreptat spre ea două degete, imitând ţeava unui pistol.
— Ai foarte mult spirit de observaţie, blondino.
— Frate! Barmanul a trântit un pahar pe tejghea. Dacă ai de gând să vorbeşti singur, du-te afară. Strici toată atmosfera.
— Locul ăsta are şi atmosferă? A făcut Emma.
— Emma, concentrează-te, a spus Cristina. S-a întors apoi spre Sterling: Noi n-am venit să te torturăm. Am venit să te ajutăm. Ţi-am spus de atâtea ori.
— Spuneţi-vă vouă asta, a şuierat el şi a scos un cocoloş de bancnote din

buzunar. Le-a aruncat pe tejghea. Pa, Jimmy! I-a spus el barmanului. Nu ne mai vedem niciodată.

A pornit spre uşă şi a deschis-o cu mâna ţeapănă. Emma şi Cristina s-au repezit după el.

Emma era cum nu se poate mai bucuroasă să iasă afară. Sterling deja mergea grăbit pe stradă, cu capul în piept. Soarele dispăruse complet, iar luminile aprinseseră, umplând aerul cu o strălucire galbenă. Pe Pico, maşinile treceau în viteză.

Sterling se mişca repede. Cristina l-a strigat, dar el nu s-a întors, ci şi-a strâns mai bine sacoul şi a grăbit pasul. Pe neaşteptate, a cotit la stânga, printre două clădiri, şi a dispărut. Emma a înjurat în surdină şi a luat-o la fugă. Entuziasmul îi aprindea sângele. Îi plăcea la nebunie să alerge, îi plăcea că alergarea îi acoperea creierul ca o pătură, o făcea să uite de toate, nu se mai gândea decât să inspire şi să expire.

La stânga ei era intrarea pe o alee. Nu o alee pe care se depozitează de obicei gunoiul – ci o alee largă ca o stradă, care trecea prin spatele unui bloc cu balcoane mici, ce dădeau spre ea. În mijlocul ei era o scurgere cenuşie de beton. Pe aleea aceea era parcat jeepul gri al lui Sterling. El stătea rezemat de portieră, încercând s-o deschidă. Emma i-a sărit în spate şi l-a tras de lângă maşină. El s-a întors, s-a împiedicat şi a căzut pe caldarâm.

— La naiba! A ţipat şi s-a ridicat în genunchi. Parcă ziceaţi c-aţi venit să mă ajutaţi!

— Teoretic, da, a spus Emma. Pentru că asta e treaba noastră. Dar nimeni nu-mi spune „blondino” şi scapă fără genunchii beliţi.

— Emma, a avertizat-o Cristina.

— Ridică-te! A spus Emma şi i-a întins mâna lui Sterling. Vino cu noi. Dar dacă-mi mai spui o dată „blondino”, să ştii că-ţi rup genunchii şi-i fac bucăţele, bine?

— Nu mai ţipa la el, Emma, a certat-o Cristina. Casper... domnule Sterling... trebuie să stăm cu tine, înţelegi? Ştim că eşti în pericol şi vrem să te ajutăm.

— Dacă vreţi să mă ajutaţi, atunci lăsaţi-mă-n pace! A ţipat Sterling. Trebuie să fiu lăsat în pace!

— Ca să poţi muri înecat şi ars, plin de înscrisuri şi cu amprentele şterse?

Sterling a rămas cu gura căscată.

— Ce?

— Emma!

Emma şi-a dat seama că Tina se uita în sus. Pe acoperişul clădirii se mişca o umbră – un bărbat în haine negre, o siluetă periculoasă şi cunoscută. Inima Emmei a început să bată mai tare.

— Ridică-te!

L-a prins pe Sterling de mână şi l-a tras în picioare. El s-a zbătut, apoi s-a prăvălit peste ea, cu gura căscată, în timp ce silueta de pe acoperiş a sărit într-unul dintre balcoane. Emma îl vedea mai bine acum: un bărbat în haine negre, cu glugă pe cap, ca să-şi ascundă faţa.

Avea o arbaletă în mâna dreaptă. A ridicat-o. Emma l-a îmbrâncit pe Sterling aşa de tare, încât acesta era gata să cadă.

— Fugi! A ţipat ea.

Sterling nu s-a mişcat. Se uita cu gura căscată la silueta neagră, cu o expresie de stupefacţie totală.

Pe la urechea Emmei a şuierat ceva – săgeata din arbaletă. Cu simţurile ascuţite, a auzit clinchetul briceagului desfăcut de Cristina şi şuieratul făcut de acesta prin aer. A auzit ţipătul bărbatului în negru şi a văzut cum scapă

arbaleta din mână. Arbaleta a căzut cu zgomot pe alee, iar o clipă mai târziu a aterizat şi bărbatul, chiar în spatele lui Sterling.

Sterling a căzut pe spate. Bărbatul în negru, cocoţat pe el, a ridicat mâna; un obiect argintiu sclipea între degetele lui. Un cuţit. A lăsat mâna în jos...

Şi Cristina s-a izbit în el, trântindu-l într-o parte. El s-a rostogolit, iar Sterling s-a ridicat de jos bâjbâind şi a fugit spre maşină. Aproape că s-a prăbuşit peste ea, cu respiraţia tăiată. Emma a fugit după el, dar maşina deja prinsese viteză şi se îndepărta hurducăit pe alee.

S-a întors exact când bărbatul în negru s-a ridicat în picioare. Emma a fost la el într-o secundă şi l-a lipit de zidul murdar al blocului.

El a încercat să se elibereze, dar Emma îl ţinea bine de tricou.

— Tu ai tras în Julian! S-a răstit ea. Ar trebui să te omor pe loc.

— Emma.

Cristina se ridicase şi ea în picioare. Se uita atent la bărbatul în negru.

— Vezi mai întâi cine e.

Emma a tras de glugă cu mâna liberă, dând la iveală...

Un băiat. Nu un bărbat, s-a gândit ea, cu siguranţă un băiat – poate cu un an mai mare ca ea –, cu un păr negru ciufulit. Ţinea fălcile încleştate şi ochii îi ardeau de furie.

Cristina a scos o exclamaţie de uimire.

— Dios mio mo puedo creier que stas tu!

— Ce? A întrebat Emma, uitându-se de la unul la altul. Ce se întâmplă aici?

— Emma! Cristina părea şocată, ca şi cum nu mai avea aer. El e Diego! Diego Rocio Rosales, ţi-o prezint pe Emma Carstairs.

Aerul din jurul Institutului era tare şi înviorător, mirosind a salvie şi sare. Julian auzea zumzetul surd al cicadelor, care parcă îndulcea zgomotul portierei trântite de Diana. Trecuse pe lângă maşină şi s-a oprit când l-a văzut pe Julian pe trepte.

— Jules, a spus ea. Ce faci aici?

— Asta aş putea să te întreb şi eu, a răspuns el. Pleci? Iar?

Ea şi-a dat părul după urechi, dar câteva bucle au scăpat, zburate de vântul tot mai puternic. Era îmbrăcată cu haine închise la culoare, nu în echipament, dar avea jeanşi, ghete şi mănuşi negre.

— Trebuie să plec.

El a coborât o treaptă.

— Cât o să stai?

— Nu ştiu.

— Deci nu putem să contăm pe tine.

Julian simţea o greutate insuportabilă în piept. Ar fi vrut să se descarce, să dea cu pumnii în ceva. O voia pe Emma, voia să vorbească cu ea, să-l liniştească. Dar nu putea să se gândească la Emma.

— Mă crezi sau nu, a spus Diana, fac tot ce pot pentru voi.

Julian s-a uitat în jos, la mâinile lui. Brăţara din sticlă de mare sclipea stins la încheietură. Şi-a amintit de sclipirea ei în apă, noaptea trecută, când înota în jos spre Emma.

— Ce vrei să le spun? A întrebat el. Când mă vor întreba unde eşti.

— Inventează ceva, a spus Diana. Te pricepi la asta.

S-a umplut de furie – dacă era mincinos, şi încă unul bun, asta era din cauză că nu avusese de ales.

— Ştiu şi eu câte ceva despre tine, a spus Julian. Ştiu că în anul tău de călătorie ai fost în Thailanda şi că ai venit abia după ce a murit tatăl tău.

Diana s-a oprit cu mâna pe portieră.

— Ai făcut cercetări despre mine, Julian?

— Ştiu nişte lucruri pentru că trebuie să le ştiu, a răspuns Julian... Trebuie să am grijă.

Diana a deschis portiera.

— Am venit aici, a spus ea încet, chiar dacă ştiam că nu e o idee bună. Chiar dacă ştiam că, având grijă de voi, copii, o să fiu legată de o soartă pe care nu o pot controla. Am făcut-o pentru că am văzut cât de mult vă iubiţi, tu, cu fraţii şi surorile tale, şi asta pentru mine înseamnă ceva. Încearcă să crezi asta, Julian.

— Ştiu că înţelegi relaţia dintre fraţi şi surori, a spus Julian. Şi tu ai avut un frate. A murit în Thailanda. Nu vorbeşti niciodată despre el.

Ea a urcat în maşină şi a trântit portiera, cu geamul încă deschis.

— Nu-ţi datorez nicio explicaţie, Julian, a spus ea. Mă întorc cât pot de repede.

— E în regulă. Se simţea dintr-odată groaznic de obosit. Oricum, nu mă vor întreba unde eşti, a comentat el. Nu sunt aşa obişnuiţi să fii aici.

A văzut-o că îşi acoperă faţa cu mâinile. O clipă mai târziu, a pornit maşina. Farurile au luminat zidurile Institutului şi apoi au măturat iarba nisipoasă a dealului.

Julian a rămas acolo mult timp. Nu ştia prea bine cât. Destul de mult ca soarele să dispară de tot, destul de mult ca dealul să se scufunde în beznă. Destul de mult ca el să poată intra înăuntru, îndreptându-şi umerii, pregătit.

Exact atunci a auzit zgomotul. S-a întors şi i-a văzut: o mulţime de oameni care veneau spre Institut.

19
Fiori şi crime

— Cristina, a suflat Diego, uitându-se peste umărul Emmei. Pensé que cras tu, pero no estaba seguro. !Que haces aql? !Por que estabas tratanio a protégera este hombre?[4]

— Diego?

Fără să priceapă o iotă din ce spusese băiatul, Emma l-a examinat din nou şi a observat Peceţile desenate pe gât, pe jumătate ascunse de marginea tricoului. Era un vânător de umbre, clar.

— Asta e Diego cel Perfect?

— Emma, a rostit Cristina, cu obrajii în flăcări. Dă-i drumul.

— Nu-i dau drumul deloc! Emma s-a uitat urât la Diego cel Perfect, care s-a uitat şi el urât la ea, cu ochii scânteind. A tras în Julian.

— Nu ştiam că sunteţi nefilimi! A izbucnit Diego cel Perfect. Aveaţi pe voi jachete cu mânecă lungă. N-aveam cum să văd runele.

Engleza lui era perfectă, dar poate nu trebuia s-o surprindă asta, dat fiind porecla lui.

— Nu purtau echipament? A întrebat Cristina.

Încă îl privea uimită pe Diego cel Perfect.

— Nu aveam decât jachetele, a spus Emma şi l-a împins mai tare în perete

---

4 Mi s-a părut mie că tu eşti, dar nu eram sigur. Ce cauţi aici? De ce încerci să-l aperi pe bărbatul ăsta?

pe Diego cel Perfect; el a strâns din ochi. De la distanţă, pare o jachetă obişnuită. Nu c-ar fi o scuză, a adăugat ea.
— Eraţi în blugi. Nu v-am mai văzut niciodată. Tu răscoleai în poşeta fetei moarte. De ce să nu fi crezut că voi eraţi criminalii?
Emma, care nu voia să admită că el are dreptate, l-a împins şi mai tare.
— Acum ştii cine sunt?
El a zâmbit în colţul gurii.
— O, într-adevăr, Emma Carstairs.
— Deci ştii c-aş putea să-ţi scot toate organele interne deodată, să bag o sfoară prin ele şi să le transform în decoraţiuni de Crăciun fără să clipesc?
Ochii lui au sclipit.
— Ai putea încerca.
— Încetaţi, amândoi! A spus Cristina. N-avem timp pentru asta. Trebuie să-l găsim pe Sterling.
— Are dreptate, a spus Diego. Acum, ori îmi dai drumul, ori mă omori, fiindcă pierdem timpul. Ştiu unde-l găsim pe Sterling. Se întâlneşte c-o vrăjitoare de la Piaţa Umbrelor. Trebuie s-ajungem repede acolo – el e foarte rapid, ca toţi cei care sunt pe jumătate vârcolaci.
— Vrăjitoarea asta o să-l omoare?
Emma i-a dat drumul lui Diego, care s-a dus să-şi ia de jos arbaleta. Cuţitul Cristinei se înfipsese în ea. Diego l-a scos afară cu o strâmbătură, apoi i l-a dat înapoi. Ea l-a luat fără un cuvânt.
Diego s-a întors pe călcâie şi a pornit pe alee.
— Dacă asta a vrut să fie o glumă, n-are niciun haz.
— Nu e o glumă, a spus Cristina. Noi încercam să-l protejăm.
— Ce?
Diego trecuse de colţul blocului şi ajunsese pe o altă alee care se înfunda, cu un gard de sârmă care îi despărţea de strada de dincolo. S-a căţărat expert pe gard şi a aterizat lin de partea cealaltă. Emma s-a urcat după el, apoi şi Cristina. Diego îşi făcea de lucru la centura cu arme, dar Emma putea să jure că se uita cu coada ochiului la Cristina, să se convingă că aterizează în siguranţă.
— De ce aţi vrea să protejaţi un criminal?
— Nu e criminal, a spus Cristina. E o victimă. Şi e un tip antipatic, dar asta e datoria noastră.
Intraseră pe o stradă cu case de-o parte şi de alta, care se înfunda.
În curţile neîngrijite creşteau buruieni şi cactuşi. Diego s-a dus întins spre capătul străzii.
— N-aţi priceput nimic? Diego clătina din cap, fluturându-şi părul negru. N-aţi înţeles de ce nimeni nu trebuie să se apropie de el? Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred ce-aţi făcut voi – l-aţi văzut când s-a extras numărul lui? La Loterie? Aţi văzut când a fost ales?
— Da, a spus Emma, simţind că i se răceşte sângele. Da, de-asta ştim că trebuie să-l protejăm...
În capătul îndepărtat al străzii s-a aprins brusc o lumină orbitoare, ca de artificii. Un vălătuc de foc verde-albastru, tivit cu roşu. Cristina făcuse ochii mari şi flăcările împrumutau părului ei o nuanţă roşiatică.
Diego a înjurat şi a luat-o la fugă. După o fracţiune de secundă, Emma şi Cristina au pornit după el.
Emma nu mai întâlnise niciodată un vânător de umbre cu care să nu poată ţine pasul, dar Diego era rapid. Foarte rapid. Respira greu când s-au oprit la capătul străzii.

Strada se înfunda într-un şir de case abandonate. Maşina lui Sterling era proptită într-un stâlp de iluminat, capota era boţită, portiera de la şofer atârna. Unul dintre airbaguri explodase, dar Sterling nu păţise nimic.

Era în mijlocul drumului, luptându-se cu cineva – fata cu părul verde pe care Emma o văzuse mai devreme pe strada din faţa barului. Ea încerca să scape de el, dar el o ţinea strâns de haină, având pe faţă o expresie aproape dementă.

— Dă-i drumul! A strigat Diego.

Toţi trei au luat-o la fugă; Emma a scos Cortana. Sterling, văzându-i, a început să tragă de fată ca s-o aducă de cealaltă parte a maşinii. Emma s-a repezit la maşină, a sărit pe botul maşinii, apoi pe capotă şi a aterizat pe partea cealaltă.

Ca să fie întâmpinată de un zid de foc albastru-verde. Sterling stătea în picioare în spatele lui, ţinând-o în continuare pe fata cu părul verde. Emma i-a întâlnit privirea. Avea o faţă delicată, de elf – Emma şi-a amintit vag că o văzuse la Teatrul de la Miezul Nopţii.

Emma a sărit spre ei. Focul albastru-verde s-a înălţat mai mult, aruncând-o cu câţiva paşi în urmă. Sterling ridicase o mână. Sclipea ceva acolo – un cuţit.

— Opreşte-l! A strigat Diego.

El şi Cristina apăruseră de cealaltă parte a peretelui de foc. Emma a înaintat cu greu – deşi era ca şi cum ai merge într-un taifun, exact când Sterling a lăsat mâna în jos şi a înfipt cuţitul în pieptul fetei.

Cristina a ţipat.

Nu! şi-a spus Emma în gând, şocată şi oripilată. Nu, nu, nu! Misiunea vânătorilor de umbre era să salveze oameni, să-i protejeze. Sterling nu putea să-i fi făcut rău fetei, nu putea...

O secundă, a văzut în mijlocul focului ceva întunecat – imaginea fugară a interiorului peşterii de la convergenţă, plină de inscripţii, versuri şi simboluri –, iar din întunericul acela au răsărit nişte mâini care au smuls fata din mâna lui Sterling. Emma a văzut toate astea într-o fracţiune de secundă, în flăcările şi confuzia aceea, dar i s-a părut că erau nişte mâini albe, ciudat de deformate, de parcă n-ar fi avut deloc carne pe ele...

Înecându-se cu sânge, moale, muribundă, fata a fost trasă în întuneric. Sterling s-a întors spre Emma şi a rânjit. Cămaşa lui era pătată de urmele însângerate ale mâinilor fetei, iar lama cuţitului era roşie.

— Aţi ajuns prea târziu! A urlat el. Prea târziu, nefilimilor! A fost a treisprezecea – ultima!

Diego a înjurat şi s-a repezit spre el, dar zidul de foc s-a aprins mai tare şi l-a proiectat înapoi, unde a căzut în genunchi. Scrâşnind din dinţi, s-a ridicat în picioare şi a pornit din nou. Sterling nu mai rânjea, în ochii lui decoloraţi se citea frica. A întins braţul şi mâna scheletică a ieşit iar din întuneric, să-l tragă după fată.

— Nu!

Emma a sărit şi s-a rostogolit pe sub zidul de foc, de parcă s-ar fi aruncat pe sub un val, pe plajă. L-a prins pe Sterling de picior şi l-a ţinut bine de gambă.

— Dă-mi drumul! A ţipat el. Dă-mi drumul, dă-mi drumul. Găriianule, ia-mă\ ia-mă le aici...

Mâna scheletică îl trăgea de braţ. Emma a simţit că începe să-l scape. S-a uitat în sus, ochii o usturau şi o înţepau – chiar la timp s-o vadă pe Cristina desfăcându-şi cuţitul. L-a aruncat în mâna ca nişte gheare; oasele au pocnit şi mâna s-a retras imediat, lăsându-l pe Sterling, care a căzut cu o bubuitură la pământ.

— Nu! Sterling s-a ridicat în genunchi, cu braţele întinse, în timp ce focul începea să se stingă. Te rog, ia-mă cu tine...
Cei trei vânători de umbre au tăbărât pe el; Diego l-a apucat de o mână fără prea multe menajamente şi l-a ridicat cu forţa în picioare. Sterling a început să râdă cu amărăciune.
— Nu m-aţi putut opri, a spus el. Două fete tâmpite, să se ţină după mine, să mă protejeze...
Diego l-a îmbrâncit cu putere, dar Emma a clătinat din cap.
— Când ai fost ales la Loterie, i-a spus ea lui Sterling cu gura uscată, punând o întrebare la care deja ştia răspunsul, nu ai fost ales ca să fii ucis. Ai fost ales ca să ucizi!.
— O, Raziel! A şoptit Cristina.
Ţinea mâna la gât, acoperindu-şi pandantivul; părea pierdută.
Sterling a scuipat pe jos.
— Exact! A spus el. Ţi se extrage numărul, ucizi sau eşti ucis. Nici Wren nu ştia cum merge treaba, cum nu ştiaţi nici voi. A fost de acord să se întâlnească aici cu mine. O proastă nenorocită.
Ochii lui aveau o privire aproape nebunească.
— Am omorât-o şi Gardianul a luat-o, iar acum eu voi trăi veşnic. Imediat după ce Gardianul mă va găsi iar. O să fiu bogat, nemuritor, o să am tot ce vreau.
— Pentru asta ai ucis? L-a întrebat Cristina. Pentru asta ai devenit criminal?
— Am devenit criminal în clipa în care mi-au extras numele la Loterie, a spus Sterling. N-am avut de ales.
În depărtare începuseră să se audă sirene de poliţie.
— Trebuie să plecăm de-aici, a spus Cristina, aruncând o privire către maşina turtită a lui Sterling, către sângele de pe stradă.
Emma a ridicat Cortana şi a avut satisfacţia să vadă pe faţa lui Sterling o frică fără margini.
— Nu, a scâncit el. Nu mă...
— Nu putem să-l omorâm, a protestat Diego. Avem nevoie de el. N-am mai prins până acum niciunul în viaţă. Trebuie să-l interogăm.
— Relaxează-te, Diego cel Perfect, a spus Emma şi l-a izbit pe Sterling în tâmplă cu mânerul Cortanei.
El a căzut ca o piatră, inconştient.
A fost ciudat să-l care pe Sterling până la maşină, pentru că el nu era ascuns de iluzia magică; i-au agăţat cum au putut un braţ pe umărul lui Diego, ca să dea impresia că ajută un prieten beat. Când au ajuns la maşină, l-au legat de mâini şi de picioare cu nişte cabluri şi l-au pus pe bancheta din spate; corpul îi era moale, capul îi atârna.
S-au gândit să se ducă mai întâi la convergenţă, dar apoi au ajuns la concluzia că ar fi mai bine să meargă la Institut, ca să-şi mai ia arme şi să se consulte şi cu ceilalţi. Mai ales Emma ardea de nerăbdare să vorbească cu Julian – îl sunase de mai multe ori, dar nu-i răspunsese. Şi-a spus că probabil e ocupat cu copiii, dar când s-a aşezat la volan, cu Cristina alături, deja o cuprinsese neliniştea. Diego cel Perfect s-a urcat în spate, lângă Sterling, cu cuţitul la gâtul lui.
Emma a demarat cu scrâşnet de cauciucuri. Era plină de furie şi cel puţin jumătate din această furie era îndreptată chiar împotriva ei. Cum de nu şi-a dat seama că Sterling nu era victima, ci criminalul? Cum de nu şi-a dat seama niciunul de asta?
— Nu e vina ta, a spus Diego din spatele maşinii, de parcă i-ar fi citit

gândurile. Părea logic să presupui că la Loterie se aleg victimele, nu ucigaşii.
— Iar Johnny Rook ne-a minţit, a mârâit Emma. Sau cel puţin ne-a lăsat să credem asta. Că protejăm pe cineva.
— Şi noi protejam un criminal, a spus Cristina.
Arăta jalnic şi ţinea strâns în pumn medalionul.
— Nu vă mai învinovăţiţi, a spus Diego cel Perfect, comportându-se perfect. Aţi făcut cercetări fără să aveţi informaţii. Fără să aveţi vreun ajutor de la Fraţii Tăcuţi sau de la altcineva.
Cristina s-a uitat urât la el peste umăr.
— Tu de unde ştii toate astea?
— Şi de unde ştii că făceam cercetări? L-a întrebat Emma. Numai fiindcă m-ai văzut pe mine şi Julian acasă la Wells?
— Asta a fost primul indiciu, a spus Diego cel Perfect. După aceea am început să întreb în stânga şi-n dreapta. Am vorbit cu un tip în Piaţa Umbrelor...
— Iar Johnny Rook, a spus Emma, dezgustată. E cineva faţă de care individul ăla să nu-şi dea drumul la gură?
— El mi-a spus totul, a recunoscut Diego cel Perfect. Că voi investigaţi crimele fără ştirea Conclavului. Că e secret. Mi-a fost teamă pentru tine, Cristina.
Cristina a pufnit dispreţuitor, fără să se întoarcă.
— Tina, a spus Diego cel Perfect, cu o voce plină de afecţiune. Tina, te rog.
Emma privea drept în faţă, stânjenită. Aproape că începuse să se vadă oceanul. Încerca să se concentreze pe asta, nu pe tensiunea dintre ceilalţi doi pasageri conştienţi ai maşinii.
Cristina a strâns mai tare medalionul în mână, dar nu a spus nimic.
— Rook spunea că voi faceţi investigaţii fiindcă sunteţi convinşi că aceste crime au legătură cu moartea părinţilor tăi, i-a spus Diego cel Perfect Emmei. Dacă are vreo importanţă, îmi pare rău pentru pierderea ta.
— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.
Emma îl vedea pe Diego cel Perfect în oglinda retrovizoare. Avea un cerc delicat de rune în jurul gâtului, ca un colier. Părul era creţ, nu ondulat ca al lui Julian, şi îi cădea peste urechi ca nişte inele.
Era sexy. Şi părea drăguţ. Şi avea nişte mişcări date naibii. Chiar era Diego cel Perfect, s-a gândit ea amuzată. Acum era evident de ce Cristina suferise aşa de tare.
— Dar tu ce făceai aici? L-a întrebat Cristina. Emma are motive să facă investigaţii, dar tu?
— Ştii că am fost la Şcoala de Solomonie, a răspuns Diego cel Perfect. Şi ştii că centurionii sunt deseori trimişi să cerceteze anumite chestiuni care depăşesc sfera vânătorilor de umbre...
S-a auzit un strigăt răguşit. Sterling se trezise şi se agita pe banchetă. Cuţitul lui Diego cel Perfect a lucit în întuneric. Nişte maşini i-au claxonat când Emma a întors brusc volanul spre dreapta ca să intre pe Ocean Avenue.
— Dă-mi drumul! Sterling se smucea şi încerca să scape de cablurile cu care era legat. Dă-mi drumul!
Diego cel Perfect l-a trântit cu putere pe banchetă, cu cuţitul la jugulară, şi el scos un ţipăt de durere.
— Dă-te jos de pe mine! A strigat Sterling. Dă-te naibii jos de pe mine...
A început să ţipe şi mai tare când Diego cel Perfect i-a dat un genunchi în coapse.
— Stai – a spus Diego cu voce calmă, mortală – liniştit.

Erau tot pe Ocean Avenue. De o parte şi de alta a bulevardului, palmierii păreau nişte gene. Emma le-a tăiat faţa unor maşini când a făcut la stânga ca să intre pe autostrada de coastă, într-un cor furios de claxoane.

— Iisuse Hristoase! A strigat Sterling. Unde ai învăţat să conduci?

— Nu ţi-a cerut nimeni vreun comentariu! A ţipat şi Emma la el, în timp ce se înscria pe autostradă.

Din fericire, era târziu şi autostrada era aproape pustie.

— Nu vreau să mor pe autostrada Pacific Coast! S-a văicărit Sterling.

— Vai, îmi cer scuze! Vocea Emmei era acidă. Există o altă autostradă pe care vrei tu să mori? FIINDCĂ PUTEM SĂ ARANJĂM ASTA.

— Scârbă, a şuierat Sterling.

Cristina s-a răsucit în scaun. S-a auzit un zgomot ca un foc de pistol; o clipă mai târziu, pe când treceau pe lângă un grupă de surferi care mergeau pe marginea şoselei, Emma şi-a dat seama că Tina îl plesnise pe Sterling peste faţă.

— Nu-ţi permit să-i spui „scârbă” prietenei mele, s-a răstit Cristina. Ai înţeles?

Sterling şi-a frecat obrazul. Ochii erau ca două fante.

— N-ai niciun drept să mă atingi.

Era ceva tânguitor în vocea lui.

— Nefilimii nu se ocupă decât de chestii care încalcă Acordurile.

— Te înşeli, a spus Diego cel Perfect. Ne ocupăm de ce vrem noi.

— Dar Belinda ne-a spus...

— Mda, legat de asta, a spus Cristina. Cum ai ajuns tu să faci parte din cultul ăla, sau ce-o fi, de la Teatrul de la Miezul Nopţii?

Sterling a respirat întretăiat.

— Am jurat să păstrăm secretul, a spus el într-un târziu. Dacă vă spun tot ce ştiu, o să mă protejaţi?

— Poate, a răspuns Emma. Dar tu eşti legat, iar noi suntem înarmaţi până-n dinţi. Ce şanse zici tu că ai dacă nu ne spui?

Sterling s-a uitat la Diego cel Perfect, care ţinea cuţitul în mână cu un gest nonşalant, de parcă ar fi fost un stilou. Cu toate astea, emana din el un fel de putere, care sugera că poate intra în acţiune într-o secundă. Dacă Sterling avea ceva în creierul ăla, ar fi trebuit să fie îngrozit.

— Am intrat acolo printr-un prieten de-ai mei, un producător. Mi-a zis c-a găsit o metodă prin care tot ce atingi se transformă în aur. Nu mot-à-mot, s-a grăbit Sterling să adauge.

— Nu s-a gândit nimeni să ia asta mot-à-mot, idiotule, a bombănit Emma.

Sterling a scos un mârâit furios, întrerupt rapid de Diego, care a apăsat mai tare cuţitul în gâtul lui.

— Cine e Gardianul? A întrebat Cristina. Cine îi conduce pe Discipolii de la teatru?

— Habar n-am, a răspuns Sterling, îmbufnat. Nimeni nu ştie. Nici măcar Belinda.

— Am văzut-o pe Belinda la Piaţa Umbrelor, făcea reclamă micului vostru cult, a spus Emma. Presupun că promitea bani şi noroc celor care vin la întrunirile lor. Numai că trebuia să vă asumaţi riscul loteriilor. Am dreptate?

— La început nu păreau un risc aşa de mare, a continuat Sterling. Loteria se ţinea destul de rar. Dacă erai ales, nimeni nu mai avea voie să te atingă. Nimeni n-avea voie să intervină, până nu luai viaţa cuiva.

Cristina s-a strâmbat, dezgustată.

— Şi cine lua viaţa cuiva? Ce făcea?

— Primea ce vrea el, a spus Sterling. Să fie bogat. Frumos. După sacrificiu, toţi devin mai puternici, dar cel care îndeplineşte sacrificiul devine şi mai puternic.

— De unde ştii? A întrebat Cristina. Dintre cei care erau la teatru, a mai fost vreunul ales la Loterie?

— Belinda, a spus Sterling, prompt. Ea a fost prima. Ceilalţi nu prea mai veneau pe acolo. Sunt ei undeva, unde se bucură de ce au. În fâne, în afară de Ava.

— Ava Leigh a câştigat şi ea la Loterie? A întrebat Emma. Fata care locuia cu Stanley Wells?

Diego cel Perfect a presat şi mai mult cuţitul în gâtul lui.

— Ce ştii despre Ava? L-a întrebat.

Sterling s-a tras în spate, crispat.

— Păi şi ea a câştigat la Loterie. Uite, nu avea importanţă pe cine alegea un câştigător să ucidă, singura regulă era că nu trebuiau să fie repudiaţi, cu excepţia spiritelor naturii. Unii dintre câştigători alegeau persoane pe care le cunoşteau. Ava a decis să-l omoare pe iubiţelul ei bogat. Se plictisise de el. Dar s-a speriat. După aia s-a sinucis. S-a înecat în piscină. O tâmpenie. Ar fi putut avea tot ce-şi dorea.

— Nu s-a sinucis, a spus Emma. A fost omorâtă.

El a ridicat din umeri.

— Nealt, şi-a făcut-o cu mâna ei. Toată lumea spune aşa.

Cristina părea că face eforturi să-şi păstreze calmul.

— Tu o cunoşteai, a spus ea. Nu te afectează deloc? Nu simţi nimic? Măcar te simţi vinovat pentru fata pe care ai ucis-o?

— O fată oarecare din Piaţa Umbrelor, a răspuns Sterling, ridicând din umeri. Vindea bijuterii acolo. I-am zis c-aş putea s-o ajut să vândă chestiile alea la magazin. Să se îmbogăţească, dacă se întâlneşte cu mine. A pufnit: Toţi sunt lacomi.

Trecuseră de partea aglomerată a autostrăzii şi acum mergeau pe lângă plaja cu turnurile albastre ale salvamarilor.

— Focul ăla albastru, a spus Emma, gândind cu voce tare. Acolo era Gardianul. A dus cadavrul la convergenţă. Tu ai înjunghiat-o, dar Gardianul a luat-o înainte să moară. Deci moartea are loc la convergenţă, plus toate celelalte – arsurile, scufundarea cadavrului în apă de mare, inscripţionarea de rune, tot ritualul?

— Mda. Şi ar fi trebuit să fiu luat şi eu la convergenţă, a spus Sterling, plin de resentimente. Acolo Gardianul mi-ar fi mulţumit şi mi-ar fi dat tot ce îmi doream. Aş fi văzut tot ritualul. O moarte ne face pe toţi mai puternici.

Emma şi Cristina au schimbat o privire. Sterling nu clarifica deloc lucrurile, le făcea şi mai încurcate.

— Ai spus că era ultima, a spus Diego. Şi ce se întâmplă după asta? Cum se încheie?

Sterling s-a încruntat.

— Habar n-am. Nu am ajuns unde am ajuns punând întrebări al căror răspuns nu-mi trebuie.

— Ai ajuns unde ai ajuns? A pufnit Emma. Adică legat de mâini şi de picioare într-o maşină?

Emma vedea în faţă luminile de la Malibu Pier. Se reflectau în apa întunecată.

— Asta nu contează. Gardianul mă va găsi, a spus Sterling.

— În locul tău, nu m-aş baza pe asta, a comentat Diego cel Perfect cu vocea

lui joasă.
Emma a ieşit de pe autostradă şi a intrat pe drumul lor cunoscut. Vedea în depărtare luminile Institutului, care făceau vizibile hârtoapele de pe drumul de pământ.
— Şi când o să te găsească? A întrebat ea. Gardianul. Ce crezi că o să facă el atunci, o să te primească cu braţele deschise, după ce ne-ai spus toate astea? Nu crezi c-o să plăteşti?
— Mai trebuie să-i dau ceva, a spus Sterling. Şi Belinda i-a dat. Ba chiar şi Ava i-a dat. Un ultim lucru. Şi atunci...
Sterling a scos un urlet înfricoşat. Institutul apăruse în faţa lor. Diego cel Perfect a înjurat.
— Emma! A icnit Cristina. Emma, opreşte!
Emma a văzut silueta familiară a Institutului, aleea din faţa lor, canionul şi dealurile din spate. Erau umbre peste tot, aşezate în cerc în jurul Institutului, dar numai când maşina a urcat ultima pantă şi farurile au luminat Institutul, Emma a fost şocată de ce vede.
Institutul era încercuit.
Siluete întunecate, care păreau omeneşti, înconjuraseră Institutul la o anumită distanţă. Stăteau umăr lângă umăr, fără să scoată vreun sunet şi fără să facă vreo mişcare, ca în desenele vechi cu războinici greci pe care le văzuse Emma.
Sterling a urlat ceva incomprehensibil. Emma a călcat frâna până la fund, iar farurile maşinii au luminat mulţimea. Acum siluetele se vedeau limpede. Unele păreau cunoscute. L-a recunoscut pe băiatul cu părul creţ din formaţia care cânta la Teatrul de la Miezul Nopţii; pe faţa lui se aşternuse un rânjet. Lângă el era o femeie – părul negru, buze roşii – care a ridicat mâna în care ţinea un pistol...
— Belinda!
Sterling părea prostit de groază.
— Ea...
Mâna Belindei a zvâcnit din cauza ricoşeului. Un zgomot asurzitor a umplut urechile Emmei; cauciucul din dreapta faţă a explodat, sfâşiat de glonţ. Maşina s-a lăsat violent într-o parte şi a alunecat într-un şanţ.
Întuneric şi zgomot de geamuri sparte. Volanul a lovit-o pe Emma în piept, tăindu-i respiraţia; farurile s-au stins. A auzit ţipătul Cristinei şi zgomote pe bancheta din spate. A dus repede mâna la centura de siguranţă şi a desfăcut-o, apoi s-a întors spre Cristina.
Nu mai era acolo. Bancheta din spate era goală şi ea. Emma a împins portiera şi aproape a căzut pe pământul bătătorit. S-a chinuit să se ridice în picioare şi s-a întors cu faţa spre maşină.
Maşina era băgată cu botul în şanţ şi din cauciucul explodat ieşea fum. Diego venea din spatele maşinii, tropăind pe pământul tare. O ţinea în braţe pe Cristina, cu braţul lui stâng pe sub genunchii ei; unul dintre picioarele ei atârna într-o poziţie ciudată. Îl ţinea pe după umeri, cu degetele încleştate în mâneca tricoului.
El arăta foarte eroic în lumina lunii. Cam ca Superman. Diego cel Perfect. Emmei parcă îi venea să arunce cu ceva în el, dar îi era teamă să n-o nimerească pe Cristina. Diego a arătat cu bărbia lui masculină spre Institut.
— Emma!
Emma s-a răsucit pe călcâie. Siluetele din jurul Institutului se întorseseră acum cu faţa spre ea, spre ea şi spre Diego şi spre maşina avariată.
În lumina lunii arătau straniu. Siluete înalte, îmbrăcate în negru şi cenuşiu,

feţe abia vizibile. Vârcolaci, spirite ale naturii, vampiri întunecaţi şi ifriţi: Discipolii.

— Emma! A strigat iar Diego cel Perfect. Îşi scosese stela şi desena pe pielea Cristinei o rună de vindecare. Sterling fuge... ţi-a luat sabia...

Emma s-a răsucit exact când Sterling trecea pe lângă ea cu o viteză inumană. Îşi eliberase mâinile şi picioarele, dar încheieturile îi erau pline de sânge.

— Belinda! Striga el. Sunt aici! Ajută-mă!

Ţinea ceva în mână, ceva care lucea auriu în întuneric.

Cortana.

Emma a simţit că se umple de furie. A simţit cum îi explodează în vene ca praful de puşcă aprins.

În clipa următoare, fugea cu paşi mari peste iarbă şi pământ, după Sterling. A sărit peste pietre şi a ţâşnit ca fulgerul spre siluetele întunecate. Sterling era rapid, dar ea putea să fie şi mai rapidă ca el. L-a prins din urmă lângă treptele Institutului, când el aproape ajunsese la Belinda.

S-a izbit de el, l-a înşfăcat de haină şi l-a întors cu faţa spre ea. Era murdar de praf şi de sânge şi palid de groază. Ea l-a apucat de mâna în care ţinea Cortana. Sabia ei. Sabia tatălui ei. Singura ei legătură cu o familie care părea să se fi dizolvat în trecut precum praful sub stropii de ploaie.

A auzit o pocnitură. Sterling a scos un ţipăt şi a căzut în genunchi, scăpând Cortana din mână. Ea s-a aplecat s-o ia de jos; când s-a ridicat, era înconjurată de un mic grup de Discipoli, printre care şi Belinda.

— Ce i-ai spus, Sterling? L-a întrebat Belinda, arătându-şi dinţii mici şi albi printre buzele roşii.

— N-n-nimic. Sterling se ţinea de încheietura mâinii; părea ruptă rău. Am luat sabia ca să ţi-o dau ţie... ca dovadă a bunei mele credinţe...

— La ce mi-ar trebui o sabie? Idiotule! S-a întors spre Emma. Pentru el am venit, i-a explicat ea, arătându-l pe Sterling. Lasă-ne să-l luăm şi plecăm. I-a zâmbit Emmei. Şi dacă te întrebi cum de-am ştiut să venim aici, să ştii că Gardianul are ochi peste tot.

— Emma!

Era vocea Cristinei; Emma s-a răsucit şi a văzut-o în spatele Discipolilor, cu Diego cel Perfect lângă ea. Spre marea ei uşurare, Cristina şchiopăta doar puţin.

— Lăsaţi-i să intre! A strigat Belinda, şi mulţimea s-a dat la o parte ca Diego cel Perfect şi Cristina să se apropie de Emma.

Apoi cercul s-a închis iar în jurul lor.

— Ce se întâmplă aici? A întrebat Diego cel Perfect.

Privirea lui s-a fixat pe Belinda.

— Tu eşti Gardianul?

Ea a izbucnit în râs. După o clipă, mai mulţi dintre Discipoli, inclusiv creţul din orchestră, au început să râdă.

— Eu? Ce amuzant eşti, frumosule!

I-a făcut cu ochiul lui Diego cel Perfect, ca şi cum i-ar fi recunoscut perfecţiunea.

— Nu sunt Gardianul, dar ştiu ce vrea Gardianul. Ştiu ce trebuie. Iar acum Gardianul îl vrea pe Sterling. Discipolii îl vor pe Sterling.

Sterling scâncea, dar plânsul lui se pierdea în râsetele mulţimii. Emma s-a uitat în jur, evaluând distanţa la care se aflau de uşile Institutului; dacă ar fi putut să intre, Discipolii nu ar fi avut cum să vină după ei. Dar în acelaşi timp ar fi rămas acolo ca într-o capcană, şi nu puteau cere ajutorul Conclavului.

Sterling l-a prins de gleznă pe Diego cel Perfect. Se pare că în clipa aceea îl considera singura lui şansă.

— Nu-i lăsa să mă ia! L-a implorat el. Or să mă omoare. Am greşit! Or să mă omoare.

— Nu putem să vi-l dăm, a răspuns Diego cel Perfect.

Emma era destul de sigură că regretul din vocea lui era doar în închipuirea ei.

— Mandatul nostru este să-i protejăm pe mundani, dacă nu reprezintă o ameninţare la adresa noastră.

— Nu ştiu ce să zic, a spus Emma, cu gândul la fata cu părul verde, înjunghiată mortal. Asta pare asasinabil.

Belinda le-a zâmbit cu buzele ei roşii.

— Nu e mundan. Niciunul dintre noi nu e mundan.

— Mandatul nostru este să protejăm, oricum, a spus Diego cel Perfect.

Emma a schimbat o privire cu Cristina, dar era sigură că ea este de acord cu Diego cel Perfect. Mila era o calitate pe care îngerul o dorea la vânătorii de umbre. Mila era Legea. Uneori, Emma se gândea că poate capacitatea ei de a fi miloasă fusese distrusă atunci, în Războiul întunecat.

— Avem nevoie de el pentru informaţii, i-a şoptit Cristina, dar Belinda a auzit-o şi şi-a strâns buzele.

— Noi avem nevoie mai mult de el, a insistat ea. Acum, daţi-mi-l şi plecăm. Voi sunteţi trei, iar noi suntem trei sute. Gândiţi-vă la asta.

Emma a aruncat Cortana.

Sabia a zburat din mâna ei aşa de repede, încât Belinda nu a avut timp să reacţioneze; sabia a zburat în jurul Discipolilor ca un compas în jurul acului, sclipind auriu. Emma a auzit ţipete, urlete, unele de durere, altele de uimire, apoi Cortana a revenit în mâna ei, fixându-se în palmă cu fermitate.

Belinda s-a uitat în jur cu o uimire neprefăcută. Vârful Cortanei zgâriase toate piepturile Discipolilor aşezaţi în cerc; unii sângerau, alţii aveau doar hainele sfâşiate. Toţi se făcuseră mici, şocaţi şi înspăimântaţi.

Cristina părea încântată. Diego cel Perfect părea doar gânditor.

— Superioritatea numerică nu înseamnă mare lucru, a spus Emma.

— Omorâţi-o! A poruncit Belinda, apoi a ridicat pistolul şi a tras.

Emma abia a avut timp să se adune, când ceva a zburat în câmpul ei vizual – ceva strălucitor şi auriu – şi a auzit un pocnet puternic. La picioarele ei a căzut un pumnal, cu un glonţ înfipt în mâner.

Diego cel Perfect se uita la ea, cu palma încă desfăcută. Aruncase pumnalul şi deturnase glonţul de la traiectoria lui. Poate nu îi salvase viaţa – echipamentul lor era antiglonţ –, dar cu siguranţă o împiedicase să cadă la pământ şi eventual să fie ucisă de un al doilea glonţ în cap.

Nu avea timp să-i mulţumească acum. Ceilalţi Discipoli s-au repezit la ea, iar de data aceasta răceala bătăliei i-a accelerat sângele. Lumea din jurul ei îşi încetinise ritmul. Băiatul creţ pe jumătate elf s-a aruncat, într-o săritură înaltă, spre ea. Emma l-a lovit înainte de-a ateriza, iar lama Cortanei i-a sfâşiat pieptul. Când a tras sabia, sângele a ţâşnit peste tot, o ploaie caldă de stropi roşii.

Creţul a căzut grămadă la pământ. Cortana era plină de sânge şi Emma a lovit iar şi iar, până când sabia a părut o ceaţă aurie. Auzea ţipete. Sterling se ghemuise la pământ, acoperindu-şi capul cu mâinile.

A tăiat mâini şi picioare, a smuls pistoale dintre degete. Diego şi Cristina făceau acelaşi lucru, sfâşiind cu armele lor. Cristina a scos briceagul şi l-a aruncat spre Belinda, nimerind-o în umăr şi făcând-o să se dea înapoi. Ea a

tras o înjurătură, a scos cuţitul din umăr şi l-a aruncat. Deşi era o gaură mare în bluza ei albă, sânge nu era deloc.

Emma s-a dat cu spatele înapoi până a ajuns în faţa lui Sterling.

— Du-te în Institut! A strigat ea spre Cristina. Cheamă-i şi pe ceilalţi!

Cristina a dat din cap şi a pornit în goană spre scări. Ajunsese la jumătatea drumului, când un vampir cu pielea cenuşie şi ochii roşii s-a repezit la ea şi a muşcat-o de piciorul rănit.

Cristina a ţipat. Emma şi Diego s-au întors spre ea amândoi deodată; Cristina a înfipt un cuţit în trupul vampirului, iar acesta s-a prăbuşit la pământ, înecându-se cu sânge. Echipamentul Cristinei era sfâşiat pe picior.

Diego a pornit pe iarbă spre ea. Episodul acela o făcuse pe Emma să-şi piardă concentrarea; a sesizat cu coada ochiului o mişcare şi a văzut că Belinda se repezise spre ea, cu mâna stângă întinsă. A apucat-o pe Emma de gât.

I se tăiase respiraţia, dar a prins-o pe Belinda de cealaltă mână. S-a smucit puternic şi, în timp ce Belinda a scăpat-o din strânsoare, dezechilibrată, şi-a pierdut mănuşa.

Mâna ei dreaptă se termina într-un ciot. Chipul Belindei se strâmbase, iar Emma a auzit exclamaţia Cristinei. Îşi scosese pumnalul, deşi piciorul ei era plin de sânge. Diego stătea în picioare lângă ea, o siluetă masivă proiectată pe faţada Institutului.

— Îţi lipseşte o mână, a gâfâit Emma, ridicând Cortana în faţa Belindei. La fel cum îi lipsea şi Avei...

Uşa Institutului s-a izbit de perete. Era o lumină atât de strălucitoare, încât te orbea, iar Emma a înlemnit cu sabia însângerată în mână. A ridicat capul şi l-a văzut pe Julian.

Stătea acolo, cu un pumnal serafic ridicat deasupra capului, strălucind ca o stea. Albea şi cerul, şi luna. Discipolii au început să se retragă precipitat, de parcă ar fi fost luminile unui avion care se prăbuşeşte peste ei.

În fracţiunea aia de secundă, Emma s-a uitat în ochii lui Jules şi a văzut că şi el se uită la ea. Un sentiment puternic de mândrie a cuprins-o. Asta era Julian al ei. Un băiat bun, cu un suflet bun, dar în fiecare suflet se găseşte şi opusul lui, iar opusul bunătăţii era neîndurarea – splendida abandonare a milei.

Citea asta pe faţa lui. Ca s-o salveze pe ea, i-ar ucide pe toţi din preajma ei. Nu s-ar gândi de două ori înainte să isprăvească totul, când şi-ar spăla sângele la chiuvetă, ca pe o vopsea roşie. Şi nu ar regreta.

— Încetaţi, a spus Julian şi, cu toate că nu strigase şi nu ţipase, Discipolii care încă se mai mişcau au înlemnit, de parcă ar fi citit şi ei pe chipul lui Julian ce citea şi Emma.

De parcă ar fi fost înspăimântaţi.

Emma l-a apucat pe Sterling de spatele sacoului şi l-a ridicat în picioare.

— Hai, i-a spus ea şi a pornit prin mulţime, târându-l după ea spre Institut.

Trebuia numai să-l bage înăuntru...

Dar, pe neaşteptate, Belinda s-a repezit printre Discipoli să ajungă spre trepte. Nici acum nu era sânge pe umărul cu tricoul sfâşiat. Îşi pusese din nou mănuşa pe mână. Părul negru i se desfăcuse din sofisticata coafură victoriană şi părea furioasă. S-a repezit înainte şi s-a aşezat între Emma şi treptele Institutului. Cristina şi Diego erau chiar în spatele Emmei; Cristina strângea din ochi, palidă.

— Julian Blackthornl a strigat Belinda. Îţi cer să ne laşi să-l luăm pe acest om – a arătat spre Sterling – de-aici! Şi să încetaţi să vă mai amestecaţi în treburile noastre! Discipolii Gardianului nu au nimic de-a face cu Legile

voastre!
Julian a coborât doar o treaptă.
Lumina pumnalului serafic împrumuta ochilor lui o nuanţă stranie de verde subacvatic.
— Cum îndrăzniţi să veniţi aici? A spus el rece. Cum îndrăzniţi să invadaţi spaţiul nefilimilor? Cum îndrăzniţi să cereţi ceva? Cultul vostru idiot n-a fost treaba noastră până ce n-aţi trecut la crime. Acum e treaba noastră să vă oprim. Şi vă vom opri.
Belinda a scos un hohot de râs răguşit.
— Noi suntem trei sute... iar voi sunteţi câţiva... şi sunteţi copii...
— Nu suntem toţi copii, s-a auzit o voce şi Malcolm Fade a coborât pe scări, alături de Julian.
Discipolii au rămas cu gura căscată. Evident, mulţi dintre ei nici nu ştiau cine e. Dar faptul că era înconjurat de scântei violete se vedea clar că îi impresionează destul de mult.
— Sunt Malcolm Fade, a spus el. Înaltul Magician din Los Angeles. Ştiţi ce e un magician, nu?
Emma nu şi-a putut stăpâni un chicotit. Diego cel Perfect se uita uimit la Malcolm. Sterling se făcuse alb de groază.
— Unul ca mine, a continuat Malcolm, face cât cinci sute de-ai voştri. Aş putea să vă dau foc în maximum şase secunde şi cu cenuşa voastră aş putea să umplu un ursuleţ pentru iubita mea. Nu c-aş avea o iubită în clipa de faţă, a adăugat el, dar toată viaţa sperăm.
— Eşti magician şi îi serveşti pe nefilimi? A întrebat Belinda. După câte le-au făcut repudiaţilor?
— Nu încerca să mă ameţeşti pe mine cu învăţăturile proaste a o mie de ani de politică, fetiţo. Nu-ţi merge. S-a uitat la ceas: Vă dau un minut. Cine mai e aici după un minut, ia foc.
Nimeni nu s-a mişcat.
Oftând, Malcolm a întins mâna spre o tufă de salvie californiană de lângă scări. Tufa s-a aprins. Un miros înecăcios de salvie arsă a umplut aerul. În jurul degetelor lui dansau flăcări. Discipolii s-au întors şi au luat-o la fugă spre şosea. Emma stătea în picioare, în timp ce ei alergau pe lângă ea, ca şi cum ar fi fost proptită în mijlocul unei avalanşe. Într-o clipă au dispărut toţi, în afară de Belinda.
Pe faţa ei se citea o furie devastatoare, plus o disperare încă şi mai devastatoare. Era o expresie care îi ţintuise pe toţi în loc.
Şi-a ridicat ochii negri spre Julian.
— Tu! S-a răstit ea. Poate acum crezi că ne-ai învins, cu papagalul tău de magician, dar sunt nişte lucruri pe care le ştim despre tine – o, sunt câteva lucruri pe care am putea să le spunem Conclavului. Adevărul despre unchiul tău. Adevărul despre cine conduce de fapt Institutul, adevărul despre...
Julian se albise la faţă, dar până să apuce să spună ceva sau să facă o mişcare, un ţipăt agonizant a sfâşiat aerul. Era Sterling. S-a prins cu mâinile de piept şi, când toţi s-au întors spre el, inclusiv Belinda, s-a prăbuşit în iarbă. Din gură îi curgea un şuvoi de sânge care păta pământul. Ochii i-au ieşit din orbite de frică, i-au cedat genunchii, şi-a încleştat degetele în pământ – inelul lui roz cu scarabeu a strălucit – şi a rămas nemişcat.
— E mort, a spus Cristina, uluită. S-a întors spre Belinda. Ce i-ai făcut?
În prima clipă, Belinda rămăsese înţepenită, de parcă era la fel de şocată ca ei.
Apoi a spus:

— Tare-ai vrea tu să ştii – şi s-a apropiat de cadavru.
S-a aplecat spre el, ca şi cum ar fi vrut să-l examineze.
În clipa următoare, în mâna ei stângă apăruse un cuţit. S-au auzit două zgomote groteşti, de hăcuială, şi mâinile lui Sterling s-au desprins din încheieturi. Belinda le-a ridicat, rânjind.
— Mersi, a spus ea. Gardianul va fi încântat să afle că e mort.
Emma şi-a amintit instantaneu de Ava, în piscină, de pielea ei sfâşiată de la încheietură. Oare Gardianul voia mereu aceeaşi dovadă scârboasă că cei pe care îi dorea morţi erau cu adevărat morţi? Dar ce era cu Belinda? Ea era în viaţă. Era un soi de tribut?
Belinda a rânjit, întrerupând reflecţiile Emmei.
— Ne mai vedem, vânătoraşilor de umbre, a spus ea.
Şi a pornit spre şosea, ţinându-şi trofeele sus.
Emma a făcut un pas, îndreptându-se spre treptele Institutului, dar Malcolm a ridicat mâna s-o oprească.
— Emma, rămâi pe loc, a spus el. Cristina, îndepărtează-te de cadavru.
Cristina a făcut cum i s-a spus, cu mâna pe medalionul de la gât.
Cadavrul lui Sterling zăcea la picioarele ei, chircit. Nu mai curgea sânge din încheieturile lui retezate, dar pământul din jurul lui băltea.
Îndepărtându-se aşa de repede, a dat peste Diego cel Perfect. El a ridicat mâinile ca s-o sprijine şi, spre surprinderea Emmei, ea a acceptat atingerea lui. Strângea din ochi şi era limpede că suferă de durere. Unul dintre pantofi era murdar de sânge.
Malcolm a lăsat mâna jos şi a strâns degetele. Cadavrul lui Sterling s-a aprins. Focul magilor, care arde puternic, rapid şi curat. Cadavrul a părut să strălucească intens pentru o clipă, înainte de a se preface în cenuşă. Focul a dispărut şi nu a lăsat în urmă decât un petic ars de pământ, pătat de sânge.
Emma şi-a dat seama că are şi acum Cortana în mână. A îngenuncheat şi a început, mecanic, să şteargă lama în iarbă, apoi a pus-o în teacă. S-a ridicat în picioare, căutându-l cu privirea pe Julian. El stătea rezemat de unul dintre stâlpii de lângă uşă, cu pumnalul serafic, acum stins, în mână. Privirile li s-au întâlnit doar o clipă; ochii lui erau goi.
Uşa Institutului s-a deschis şi a ieşit Mark.
— S-a terminat? A întrebat el.
— S-a terminat, a răspuns Julian cu voce obosită. Cel puţin pentru moment.
Mark a privit pe rând la ceilalţi – la Emma, apoi la Cristina – şi s-a oprit asupra lui Diego.
— Ăsta cine e?
— Ăsta e Diego, a spus Emma. Diego Rocio Rosales.
— Diego cel Perfect? A făcut Mark, uimit.
Diego părea şi mai nedumerit. Până să spună ceva, Cristina s-a lăsat jos, ţinându-se de picior.
— Am nevoie, a spus ea, cu respiraţia tăiată, de încă o iratze...
Diego a luat-o în braţe şi a alergat spre scări, ignorându-i protestele că poate merge şi singură.
— Trebuie s-o duc înăuntru, a spus el când trecea pe lângă Julian şi Mark. Aveţi o infirmerie?
— Sigur că da, a spus Julian. La etaj...
— Cristina! A strigat Emma, alergând după ei, dar cei doi deja dispăruseră înăuntru.
— O să fie bine, a spus Malcolm. Ar fi mai bine să nu fugi după ei, ca să sperii copiii.

— Cum sunt copiii? A întrebat Emma neliniştită. Ty, Dru...

— Toţi copiii sunt bine, a spus Mark. Am avut eu grijă de ei.

— Şi Arthur?

— Se pare că nici n-a observat că s-a întâmplat ceva, a răspuns Mark, cumva derutat. A fost ciudat...

Emma s-a întors spre Julian.

— Este ciudat. Julian, ce-a vrut să spună Belinda? Când zicea că ştie cine conduce de fapt Institutul?

Julian a clătinat din cap.

— Nu ştiu.

Malcolm a oftat, exasperat.

— Jules, a spus el. Spune-i.

Julian părea epuizat – mai mult decât epuizat. Emma citise undeva că oamenii se îneacă atunci când obosesc prea tare ca să se mai poată ţine la suprafaţă. Cedează şi lasă apele să-i ia. Aşa de obosit părea Julian acum.

— Malcolm, nu, a şoptit el.

— Măcar îţi mai aminteşti toate minciunile pe care le-ai spus? L-a întrebat Malcolm, şi în expresia lui nu era nimic din nepăsarea obişnuită.

Ochii lui erau acum de ametist.

— Nu mi-ai spus despre întoarcerea fratelui tău...

— O... Mark! A exclamat Emma, dându-şi seama abia acum că, desigur, Malcolm nu ştiuse până acum că Mark se află la Institut.

A dus repede mâna la gură. Mark s-a uitat la ea, ridicând dintr-o sprânceană. Arăta remarcabil de calm.

— Mi-ai ascuns asta, a continuat Malcolm, pentru că ştiai că mi-aş da seama de implicarea spiritelor naturii în aceste crime şi pentru că ştiai că, ajutându-vă, însemna să încalc Pacea Rece.

— Dar, dacă nu ştiai, înseamnă că nu încalci regulile, a spus Julian. Am încercat să te protejez şi pe tine.

— Poate, a spus Malcolm. Dar m-am săturat. Spune-le adevărul. Altfel nu vă mai ajut cu nimic.

Julian a dat din cap.

— O să le spun Emmei şi lui Mark. Nu e corect să le spun şi celorlalţi.

— Probabil că unchiul tău ar putea să-ţi spună cine a zis asta, a adăugat Malcolm. „Să nu faci nimic în taină, căci timpul vede şi aude toate, şi le dezvăluie pe toate”.

— Pot să spun şi eu cine a zis, a replicat Julian, cu o scânteie în ochi. Sofocle.

— Băiat deştept, a spus Malcolm.

În vocea lui era afecţiune, dar şi oboseală.

S-a întors şi a început să coboare scările. Când a ajuns jos, s-a oprit, uitându-se peste capul Emmei; ochii lui erau mult prea întunecaţi ca să le citească expresia. Părea că vede ceva în depărtare, ceva ce ea nu vedea, sau ceva într-un viitor mult prea îndepărtat ca să şi-l poată imagina, sau într-un trecut mult prea îndepărtat ca să şi-l poată aminti.

— Dar ne mai ajuţi? A strigat Julian după el. Malcolm, doar n-o să... Apo a tăcut, căci Malcolm dispăruse în umbrele nopţii... Ne abandonezi? A continuat în cele din urmă, ştiind că nimeni nu îl mai aude.

Julian stătea şi acum rezemat de stâlpul acela, de parcă ar fi fost singurul lucru care-l mai putea susţine, iar Emma şi-a adus aminte fără să vrea de Sala Acordurilor, când Julian avea doisprezece ani şi stătea ghemuit lângă un stâlp, plângând cu faţa în mâini.

A mai plâns şi altă dată, dar nu prea des. Nu se puteau întâmpla prea multe lucruri care să se compare ca intensitate cu uciderea propriului tată.

Pumnalul serafic din mâna lui se consumase. L-a aruncat când Emma s-a apropiat de el. Ea l-a prins de mână. Nu era pasiune în gestul ei, nimic care să amintească de noaptea de pe plajă. Numai puterea absolută a prieteniei pe care o împărtăşeau de peste zece ani.

El s-a uitat la ea şi Emma a văzut în ochii lui recunoştinţă. O clipă, n-a mai fost nimeni în lume, doar ei doi, respirând, şi degetele lui uşoare scriind pe încheietura ei M-U-L-Ţ-U-M-E-S-C.

— Malcolm zicea c-ar trebui să ne spui ceva, s-a auzit vocea lui Mark. Mi s-a părut că eşt-i de acord cu el. Despre ce e vorba? Dacă mai ţinem mult copiii în aşteptare, or să se revolte.

Julian a dat din cap, s-a îndreptat şi s-a dezlipit de stâlp. Era din nou fratele mai mare şi mai calm, bunul soldat, băiatul care are întotdeauna un plan.

— Mă duc să le spun ce se întâmplă. Voi aşteptaţi-mă în sufragerie, le-a cerut el. Malcolm avea dreptate. Trebuie să stăm de vorbă.

Los Angeles, 2008

Julian nu va uita niciodată ziua în care unchiul Arthur a venit pentru prima oară la Institutul din Los Angeles.

Mai fusese acolo doar de două ori, cu toate că fratele lui, Andrew, tatăl lui Julian, era în fruntea celui mai mare institut de pe Coasta de Vest de aproape cincisprezece ani. Relaţiile dintre Andrew şi restul familiei Blackthorn se cam răciseră de când o femeie-elf venise la poarta Institutului cu doi copilaşi adormiţi, despre care spusese că sunt copiii lui Andrew şi-ai lui Lady Nerissa, de la Curtea Elfilor Luminii, şi îi lăsase acolo în grija lui.

Nici măcar faptul că soţia lui Andrew adoptase rapid copiii şi îi tratase la fel cum îi trata şi pe ai ei nu a reparat complet ruptura. Julian a bănuit întotdeauna că mai era ceva ce tatăl său nu voia să spună. Şi Arthur părea că e de aceeaşi părere, dar niciunul dintre ei nu dorea să vorbească despre asta, iar acum, că Andrew era mort, Julian bănuia că şi povestea fusese îngropată odată cu el.

Julian stătea în capul scărilor de la Institut, uitându-se la unchiul său, care cobora din maşina cu care Diana îl adusese de la aeroport. Arthur ar fi putut veni printr-un Portal, dar el preferase să călătorească la fel ca mundanii. Părea boţit şi obosit de călătorie; cum urca aşa scările, cu Diana după el Julian vedea că ea îşi ţinea buzele strânse şi se întreba dacă Arthur făcuse ceva s-o enerveze. Spera că nu; Diana era la Institutul din Los Angeles doar de o lună, dar Julian o plăcea deja foarte mult. Ar fi fost bine pentru toată lumea ca ea să se înţeleagă cu Arthur.

Arthur a intrat în holul Institutului, clipind des din ochi, încercând să-şi obişnuiască ochii arşi de soare cu semiîntunericul de acolo. Erau de faţă toţi fraţii Blackthorn, îmbrăcaţi în hainele cele mai bune – Dru purta o rochiţă de catifea şi Tiberius avea cravată la gât. Livvy îl ţinea în braţe pe Tavvy şi radia de speranţă. Emma stătea deoparte, la capătul scărilor, perfect conştientă de statutul ei – făcea parte din familie, dar încă nu era una de-a lor.

Avea părul împletit, iar codiţele blonde erau prinse în jurul capului ca o coroniţă. Julian îşi amintea bine asta.

Diana a făcut prezentările. Julian a dat mâna cu unchiul lui, care nici de aproape nu semăna prea mult cu tatăl lui Julian. Poate asta era bine. Ultima

amintire pe care o avea Julian cu tatăl său nu era prea plăcută.

Julian se uita în ochii unchiului său, în timp ce acesta îi strângea mâna cu putere. Arthur avea părul şaten al familiei Blackthorn, deşi acum era aproape complet încărunţit, iar în spatele ochelarilor se vedeau ochii albaştri-verzi. Avea trăsături aspre şi încă mai şchiopăta uşor din cauza rănii suferite în timpul Războiului întunecat.

Arthur s-a întors apoi să-i salute şi pe ceilalţi şi Julian a simţit brusc o zvâcnire interioară. Vedea chipul plin de speranţă al lui Dru, îl vedea pe Ty, uitându-se la el dintr-o parte, şi repeta în gând: Iubeşte-i. Iubeşte-i. Pentru numele îngerului, iubeşte-i.

Nu conta dacă pe el îl iubeşte sau nu cineva. Avea doisprezece ani. Era destul de mare. Avea Peceţile, deci era vânător de umbre. O avea pe Emma. Dar ceilalţi încă mai aveau nevoie de cineva care să-i sărute seara, înainte de culcare, să le alunge coşmarurile, să le bandajeze genunchii juliţi şi să le aline sentimentele rănite. Cineva care să-i înveţe să se maturizeze.

Arthur s-a dus la Drusilla şi i-a strâns mâna, cumva stânjenit. Zâmbetul de pe faţa ei s-a stins când el a pornit mai departe spre Livvy, fără să-l ia în seamă pe Tavvy, după care s-a aplecat spre Ty cu mâna întinsă.

Ty nu i-a întins-o.

— Uită-te la mine, Tiberius, a spus Arthur, puţin răguşit, apoi şi-a dres vocea. Tiberius! Şi-a îndreptat spatele şi s-a întors spre Julian: De ce nu se uită la mine?

— Nu întotdeauna îi place să aibă contact vizual cu cineva, i-a explicat Julian.

— De ce? A întrebat Arthur. Ce are?

Julian a văzut că Livvy îl apucă de mâna pe Ty. A fost singurul lucru care l-a împiedicat să nu-l dea la o parte pe unchiul lui ca să-l ia chiar el de mână pe fratele lui mai mic.

— Nimic. Aşa e el.

— Ciudat, a spus Arthur, apoi s-a îndepărtat de Ty şi nu s-a mai uitat la el. S-a întors spre Diana. Unde e biroul meu? A întrebat.

Buzele Dianei s-au subţiat şi mai mult. Julian avea impresia că se sufocă.

— Diana nu locuieşte aici şi nu lucrează pentru noi, a spus el. Este tutorele nostru, lucrează pentru Conclav. Te ajut eu să-ţi găseşti biroul.

— Bine. Unchiul Arthur şi-a luat valiza de jos. Am mult de lucru.

Julian a urcat scările, având senzaţia că are capul plin de mici explozii, care îl împiedicau să îl audă pe unchiul Arthur vorbindu-i despre importanţa monografiei la care lucrează el, referitoare la Iliada. Aparent, Războiul întunecat îl întrerupsese de la lucru, iar o parte din scrierile lui fuseseră distruse în urma atacului asupra Institutului din Londra.

— Foarte neplăcut lucru, războiul, spunea Arthur, păşind în biroul care îi aparţinuse tatălui lui Julian.

Pereţii aveau lambriuri de lemn deschis la culoare şi zeci de ferestre care dădeau spre mare şi spre cer.

Era foarte reprezentativ pentru cei care muriseră aici, s-a gândit Julian, dar unchiul lui a clătinat din cap, strângând mânerul valizei până când degetele i s-au albit.

— A, nu, nu, nu, a spus el. Nu e bun deloc.

Când s-a întors de la fereastră, Julian a observat că era palid la faţă şi transpira.

— Prea multe geamuri, a mormăit el. Lumina… e prea puternică. Prea multă. A tuşit. Nu aveţi şi o mansardă?

Julian nu mai fusese de ani de zile la mansardă, dar îşi amintea unde e – se ajungea acolo urcând o scară îngustă de la etajul al treilea. A intrat acolo împreună cu el, tuşind din cauza prafului. Duşumeaua era neagră de mucegai, iar camera era plină de cufere vechi; într-un colţ era o masă de lemn masiv, cu un picior rupt.

Unchiul Arthur a lăsat valiza jos.

— Perfect, a spus el.

Julian nu l-a mai văzut decât în seara următoare; când probabil foamea îl făcuse să coboare. Arthur s-a aşezat la masă fără să spună un cuvânt şi a mâncat repede. Emma a încercat să vorbească cu el în seara aceea, şi în seara care a urmat. Până la urmă a renunţat.

— Nu-mi place, i-a spus Drusilla într-o zi, după plecarea lui. Conclavul nu poate să ne trimită un alt unchi?

Julian a îmbrăţişat-o.

— Mă tem că nu. Doar pe el îl avem.

Arthur a devenit din ce în ce mai retras. Uneori recita fragmente de poezii sau spunea ceva în latină; odată i-a spus lui Julian să-i dea sarea în greaca antică. Într-una din seri a rămas şi Diana la cină; după ce Arthur s-a retras, l-a luat pe Julian deoparte.

— Poate c-ar fi mai bine să nu mai ia masa cu toată familia, i-a spus ea încet. Ai putea să-i duci sus mâncarea.

Julian a dat din cap. Furia şi teama pe care la început le simţise ca pe nişte explozii în cap acum se transformaseră într-o dezamăgire resemnată. Unchiul Arthur n-avea să-i iubească pe fraţii şi surorile lui. N-avea să-i învelească la culcare şi nici nu le va săruta genunchii juliţi. N-o să-i ajute cu nimic.

Atunci Julian s-a hotărât să-i iubească el de două ori mai mult ca un adult. Va face totul pentru ei, se gândea el într-o noapte când urca spre mansardă; trecuseră mai multe luni de când unchiul lor locuia aici. Va avea grijă să nu le lipsească nimic. Va avea grijă să nu simtă lipsa lucrurilor pe care nu le au, îi va iubi aşa de mult, încât va compensa pierderile suferite de ei.

A deschis atunci uşa de la mansardă cu umărul. În prima clipă a privit dezorientat, pentru că a avut impresia că încăperea e goală. Că unchiul lui nu e aici, că era în camera lui, dormind, aşa cum făcea de multe ori, la ore ciudate.

— Andrew?

Vocea venea de pe podea. Unchiul Arthur stătea pe jos, rezemat de masa din lemn masiv. Ai fi zis că se scaldă într-o piscină întunecată. Lui Julian i-a luat ceva timp să-şi dea seama că era sânge – negru în lumina palidă, bălţi lipicioase de sânge peste tot, uscându-se pe podea, lipindu-se de hârtiile de pe jos. Mânecile lui Arthur erau suflecate şi cămaşa era plină de stropi de sânge. În mâna dreaptă ţinea un cuţit.

— Andrew, a bolborosit el, ridicând capul spre Julian. Iartă-mă. A trebuit s-o fac. Aveam… prea multe gânduri. Vise. Vocile lor ajung la mine prin sânge, înţelegi?

Când vărs sânge, nu le mai aud.

Cumva, Julian a reuşit să-şi recapete vocea.

— Vocile cui?

— Ale îngerilor din cer a spus Arthur. Şi ale demonilor din adâncul mării.

A apăsat vârful cuţitului pe pernuţa unui deget şi a privit picătura roşie care s-a ivit.

Dar Julian nu-l mai auzea. Privea prin tunelul timpului la Conclav şi la Lege.

„Sminteală”, aşa spuneau ei când un vânător de umbre aude voci pe care nu

le mai aude nimeni, când vede lucruri pe care nu le vede nimeni. Aveau şi alţi termeni pentru asta, mai urâţi, şi nu exista niciun fel de înţelegere, niciunjel de milă, niciun fel de toleranţă. Sminteala era o pată de neşters, un semn că acel creier respinsese perfecţiunea sângelui îngerului. Cei consideraţi smintiţi erau închişi în Basilias şi niciodată nu mai vedeau lumina zilei.

În niciun caz nu li se permitea să conducă un institut.

Până la urmă, se părea că lipsa unei persoane iubitoare nu era cea mai groaznică problemă cu care se confruntau copiii Blackthorn.

20
Cu mult timp în urmă

Sufrageria Institutului era folosită rar – familia mânca la bucătărie, cu excepţia rarelor situaţii când unchiul Arthur lua masa cu copiii. Pereţii camerei erau plini de tablouri aduse din Anglia – portrete ale membrilor familiei Blackthorn, cu numele gravate dedesubt. Rupert. John. Tristan. Adelaide. Jesse. Tatiana. Aceştia priveau cu ochi goi spre o masă lungă de stejar, înconjurată de scaune cu spătar înalt.

Mark se suise pe un colţ de masă, uitându-se în jur.

— Îmi plac ăştia, a spus el. Tipii din portrete. Mereu mi-au plăcut.

— Ţi se par prietenoşi?

Emma se rezema de cadrul uşii. Uşa era întredeschisă şi Emma îl vedea pe Julian în hol, discutând cu fraţii şi surorile lui.

Livvy îşi ţinea strâns sabia şi părea furioasă. Lângă ea, Ty avea faţa calmă, dar mâinile lui lucrau de zor, încurcând şi descurcând şnururi.

— Tavvy nu s-a culcat, se joacă, i-a informat Drusilla; era în pijama şi avea părul ciufulit. Sper să adoarmă. În general poate să doarmă când e război. Adică…

— Asta n-a fost un război, a spus Julian. Deşi au fost nişte momente mai dure, înainte să apară Malcolm.

— Julian l-a chemat pe Malcolm, este? A întrebat Emma, întorcându-se spre Mark. Chiar dacă tu erai aici şi Malcolm nu ştia de întoarcerea ta.

— A trebuit s-o facă, a spus Mark, şi Emma a fost izbită de tonul lui uman.

Şi aparenţa lui era mai umană, aşa cum stătea neglijent pe masă, îmbrăcat în jeanşi şi hanorac.

— Erau trei sute de Discipoli în jurul Institutului şi nu puteam chema Conclavul.

— Putea să-ţi spună să te ascunzi, a zis Emma.

Jacheta ei era murdară de praf şi de sânge. Şi-a aruncat-o pe un scaun.

— Mi-a zis. Dar n-am vrut.

— Cum? De ce n-ai vrut?

Mark nu a răspuns, s-a uitat doar la ea.

— Mâna ta, a spus el. Sângerează.

Emma s-a uitat la mână. Avea dreptate; era o tăietură lungă peste nodurile degetelor.

— E o nimica toată.

El i-a luat mâna, uitându-se cu un ochi critic la sângele acela.

— Aş putea să-ţi desenez o iratze, a spus. Dacă nu le vreau pe pielea mea, nu înseamnă că nu pot să le fac altora.

Emma şi-a tras mâna.

— Nu-ţi bate capul, a refuzat ea, şi a început să se uite iar spre hol.
— Dar data viitoare? întrebă Ty. Va trebui să chemăm Conclavul. Singuri nu ne putem descurca, şi nu putem să ne aşteptăm ca Malcolm să fie mereu aici.
— Conclavul nu trebuie să ştie, a insistat Julian.
— Jules, a spus Livvy. Bine, am priceput asta, dar poate găsim un mod... adică, în fond, Conclavul ar trebui să înţeleagă... Mark e fratele nostru şi...
— Am eu grijă de asta, a întrerupt-o Julian.
— Dar dacă vin iar? A întrebat Dru, cu voce abia auzită.
— Ai încredere în mine? A întrebat-o blând Julian.
Ea a dat din cap.
— Atunci, nu-ţi mai face griji. Nu vor mai veni.
Emma a oftat, în timp ce Julian şi-a trimis fraţii în camerele lor. A rămas acolo, uitându-se după ei, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre sufragerie. Emma a plecat de lângă uşă şi s-a aşezat pe unul dintre scaunele acelea înalte, exact când el intra în cameră.
Candelabrul cu lampa-vrăjitoarei strălucea puternic; era o lumină albă, necruţătoare, ca într-o cameră de interogatoriu. Julian a închis uşa după el şi s-a rezemat de ea. Ochii lui albaştri-verzi străluceau pe faţa lipsită de culoare. Când a întins mâna să-şi dea părul de pe frunte, Emma a văzut că avea degetele însângerate, fiindcă îşi rosese unghiile până la carne.
Până la carne. Auzise expresia la Diana, care îl văzuse pe Julian cum îşi rodea unghiile când se antrenau Ty şi Livvy. „Nu-l ajută cu nimic roaderea unghiilor până la came ca să mânuiască sabia”, spusese Diana, iar mai târziu Emma căutase sensul expresiei.
Până la carne: pieliţa subţire de sub unghii. Cuvântul came apare şi în expresia „în carne şi oase] cu sensul de „în persoană, în realitate”.
De atunci se gândea mereu la asta când îl vedea aşa pe Julian; el încerca parcă să muşte din realitatea tulbure a vieţii lui, să cauterizeze cumva duritatea ei. Ştia că el face asta când e supărat sau neliniştit: când Ty era nefericit, când unchiul Arthur avea întâlniri cu Conclavul, când suna Helen şi el îi spunea că totul e bine, că ea şi Aline nu trebuie să-şi facă griji şi că, da, înţelege de ce nu se pot întoarce de pe insula Wrangel.
Şi asta făcea şi acum.
— Julian, a spus Emma. Nu eşti obligat să faci asta, dacă nu vrei. Nu eşti obligat să ne spui...
— De fapt, chiar sunt obligat, a contrazis-o el. Trebuie să mă lăsaţi puţin să vorbesc, fără să mă întrerupeţi. După aceea vă răspund la întrebări. Bine?
Mark şi Emma au dat din cap.
— După Războiul întunecat, ne-au lăsat să ne întoarcem aici, acasă, doar datorită unchiului Arthur. Ne-au permis să rămânem împreună numai pentru că aveam un tutore. Un tutore din familie, nici prea tânăr, nici prea bătrân, o persoană dispusă să promită c-o să aibă grijă de şase copii, să îi educe şi să-i antreneze. Nimeni n-ar fi făcut asta, în afară de Helen, dar ea fusese exilată...
— Iar eu nu eram aici, a completat Mark cu amărăciune.
— N-a fost vina ta... Julian s-a oprit, a respirat adânc şi a clătinat imperceptibil din cap. Dacă mai vorbiţi, dacă mă mai întrerupeţi, n-o să reuşesc să termin.
Mark a lăsat capul în jos.
— Scuzele mele.
— Chiar dacă nu te-ar fi luat de aici, Mark, tu erai prea tânăr. Numai o persoană trecută de optsprezece ani are dreptul să conducă un institut şi să fie tutore. Julian s-a uitat în jos la mâinile lui, cu aerul că în el se dă o luptă;

apoi a ridicat din nou capul şi a continuat. Conclavul a considerat că unchiul Arthur poate să ne fie tutore. Aşa am crezut şi noi. Am crezut asta când a venit aici, ba chiar şi câteva săptămâni după ce a venit. Poate chiar luni. Nu mai ştiu. Ştiu doar că el n-a făcut niciun efort să ne cunoască, dar mi-am spus că nu contează asta. Mi-am spus că nu avem nevoie de un tutore care să ne iubească. Măcar să fie cineva care să ne ajute să rămânem împreună.

Privirea lui se fixase pe ochii Emmei şi părea că cele spuse în continuare i se adresează ei.

— Ne iubeam noi destul, mi-am zis eu. Ca să mai conteze. Poate nu ştie să-şi arate afecţiunea, dar asta nu înseamnă că nu poate fi un bun conducător al Institutului. Dar el a început să coboare tot mai rar; scrisorile şi telefoanele de la alte Institute şi de la Conclav rămâneau fără răspuns, iar atunci mi-am dat seama că nu e deloc bine. Abia se încheiase Pacea Rece, oraşul era sfâşiat de dispute teritoriale, iar vampirii, vârcolacii şi magicienii se luptau care mai de care să pună mâna pe fostele posesiuni ale spiritelor naturii. Eram copleşiţi de telefoane, vizite, ni se cerea să rezolvăm probleme. Mă duceam în mansardă să-i duc mâncarea şi mă rugam de el să facă ce trebuia făcut, ca să nu intervină Conclavul. Fiindcă ştiam ce s-ar întâmpla atunci. Dacă nu mai aveam tutore, nu mai aveam nici casă. Şi atunci... Julian a respirat adânc. Pe Emma ar fi trimis-o la Academie, în Idris. Asta voiau să faci de prima dată. Iar pe noi ne-ar fi trimis la Londra, probabil. Tavvy era doar un copilaş. Probabil că l-ar fi plasat într-o altă familie. La fel şi pe Drusilla. Iar pe Ty... imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat cu Ty. În clipa când şi-ar fi dat seama că el nu se comportă cum cred ei că trebuie, l-ar fi inclus în programele lor de „reeducare” de la Academie. L-ar fi separat de Livvy. Asta i-ar fi ucis pe amândoi.

Julian a făcut câţiva paşi prin cameră, agitat, după care s-a oprit în faţa portretului lui Jesse Blackthorn şi s-a uitat în ochii albaştri-verzi ai strămoşului său. Apoi povestea a continuat.

— Aşa că l-am implorat pe Arthur să răspundă Conclavului, să facă ceva, orice, numai să arate că el chiar conduce Institutul. Erau teancuri de scrisori. Mesaje urgente. Arme nu aveam şi el nu achiziţiona niciuna. Rămăseserăm fără pumnale serafice. Într-o seară, m-am dus la el să-i propun...

Vocea lui s-a frânt.

— ...să-i propun să răspund eu la scrisori şi el să le semneze, şi l-am găsit pe jos, cu un cuţit în mână. Îşi făcuse tăieturi pe mâini, ca să iasă răul din el, aşa spunea el.

Ochii lui nu se dezlipeau de portret.

— L-am bandajat. Dar după aceea am stat de vorbă cu el şi atunci mi-am dat seama. Realitatea unchiului Arthur nu e şi realitatea noastră. El trăieşte într-o lume de vis, în care eu sunt uneori Julian şi alteori tatăl meu. Vorbeşte cu oameni care nu sunt acolo. A, sunt momente când îşi dă seama cine e şi unde se află. Dar sunt momente trecătoare. Există perioade urâte, care pot dura şi câteva săptămâni, când nu recunoaşte pe nimeni. Apoi urmează o perioadă de claritate, când ai crede că lucrurile revin la normal. Dar el nu va reveni niciodată la normal.

— Vrei să spui că e dement, a sugerat Mark.

„Demenţă” era un termen folosit de spiritele naturii; de fapt, în Regatul Elfilor demenţa era o pedeapsă – zdruncinarea minţii cuiva. Vânătorii de umbre o numeau „sminteală”. Emma bănuia că mundanii au mai multe cuvinte care să explice starea asta – aşa intuise din cele câteva filme şi cărţi ale mundanilor pe care le cunoştea. Înţelesese că mundanii nu sunt aşa de duri şi implacabili cu cei a căror minte funcţionează altfel, cu cei chinuiţi şi speriaţi

de propriile lor gânduri. Dar Conclavul era dur şi implacabil. Se vedea asta din cuvintele pe care le foloseau când descriau codul după care trebuie să trăieşti. Legea e aspră, iar e Lege.

— Smintit, presupun c-ar spune Conclavul, a răspuns Julian, cu o strâmbătură amară. E uimitor că ei consideră că poţi fi vânător de umbre dacă ai o afecţiune fizică, dar nu şi dacă ai o afecţiune a minţii. Ştiam, chiar şi când aveam doisprezece ani, că, dacă ar afla Conclavul de starea reală a lui Arthur, ar prelua Institutul. Ne-ar despărţi familia şi ne-ar împrăştia pe toţi. Iar eu nu aveam de gând să accept una ca asta. Julian s-a uitat la Mark şi la Emma cu ochi scăpărători. Pierdusem destui oameni din familia mea în timpul războiului, a spus el. Toţi am pierdut. Am pierdut aşa de mult. Pe mama, pe tata, pe Helen, pe Mark. Ne-ar fi despărţit pe toţi şi, până să devenim adulţi, nici n-am mai fi fost o familie. Erau copiii mei. Livvy. Ty. Dru. Tavvy. Eu i-am crescut. Am devenit eu unchiul Arthur. Am luat scrisorile şi am răspuns la ele. Am achiziţionat arme. Am conceput planuri de patrulare. Nu am permis nimănui să vadă că Arthur e bolnav. Adevărul era… A întors capul. Apoi: Când eram mai mic, îl uram. Aş fi vrut să nu mai coboare niciodată din mansardă, numai că uneori trebuia s-o facă. Disputele teritoriale trebuiau să fie rezolvate personal. Erau întâlniri care nu puteau fi evitate şi nimeni n-ar fi acceptat să participe la o şedinţă importantă cu un băiat de doisprezece ani. Aşa că m-am dus la Malcolm. El a reuşit să creeze un medicament pentru Arthur. Medicamentul ăsta îl făcea să fie limpede la minte o perioadă. Efectul nu dura decât câteva ore, iar după aceea Arthur avea dureri de cap.

Emma şi-a adus aminte cum se ţinea Arthur de cap la întâlnirea cu delegaţia elfilor din Sanctuar. Amintirea durerii care se citea pe faţa lui… nu se ştersese niciodată din mintea ei, deşi ar fi vrut.

— Uneori, am încercat să-l ţin deoparte şi prin alte metode, a spus Julian, parcă dezgustat de sine. De exemplu, în seara asta, Malcolm i-a dat ceva să doarmă. Ştiu că nu e bine. Credeţi-mă, am simţit că pentru asta ar trebui să ajung în iad. Dacă există iad. Ştiam că nu ar fi trebuit să fac aşa ceva. Malcolm a păstrat secretul, nu a spus nimănui, dar era clar că nu e chiar de acord cu asta. El voia să spun adevărul. Numai că adevărul ne-ar fi distrus familia.

Mark s-a aplecat uşor în faţă. Expresia lui era indescifrabilă.

— Şi Diana?

— Nu i-am spus niciodată, a recunoscut Julian. Dar am impresia că bănuieşte ceva, măcar parţial.

— De ce nu i-ai cerut ei să conducă Institutul? În loc să fie condus de un băiat de doisprezece ani?

— I-am cerut. A refuzat. A zis că e imposibil. Îi părea sincer rău şi a spus c-o să ne ajute cu tot ce poate. Diana are… secretele ei. Julian s-a întors de la portretul lui Jesse. Şi încă ceva, a adăugat. Am spus că l-am urât pe Arthur. Dar asta a fost demult. Acum nu-l mai urăsc. Urăsc Conclavul pentru ce i-ar face dacă ar şti, pentru ce ne-ar face nouă.

A lăsat capul în piept. Lumina de la lampa-vrăjitoarei, extraordinar de puternică, făcea ca vârfurile lui de păr să pară aurii, iar cicatricele de pe mâini, argintii.

— Aşa că acum ştiţi şi voi. Vorbea cu mâinile încleştate pe spătarul unui scaun. Înţeleg dacă mă veţi detesta pentru asta. Nu ştiu ce altceva aş fi putut să fac. Dar vă înţeleg.

Emma s-a ridicat de pe scaun.

— Cred că noi ştiam toate astea, a spus ea. Nu ştiam… dar ştiam. S-a uitat la Julian. Ştiam, nu-i aşa? Ştiam că e cineva care are grijă de toate, şi că acel

cineva nu e Arthur. Ne-am comportat cu toţii ca şi cum el ar conduce Institutul, fiindcă era mai simplu aşa. Fiindcă ne doream să fie aşa.

Julian a închis ochii. Când i-a deschis iar, s-a uitat la fratele lui.

— Mark? A rostit el, şi într-un singur cuvânt se găsea întrebarea implicită: Mark, mă urăşti?

Mark s-a dat jos de pe masă. Lumina magică făcea ca părul lui să pară alb.

— Nu am niciun drept să te judec, frate. Odinioară eu eram fratele mai mare, dar acum eşti tu. Când eram în Regatul Elfilor, mă gândeam în fiecare noapte la voi, pe rând – la tine, la Helen, la Livvy şi la Ty, la Dru şi la Tavvy. Le-am dat stelelor numele voastre, ca atunci când încep să apară pe cer să am impresia că sunteţi cu mine. E tot ce-am putut să fac ca să amuţesc groaza că voi aţi putea păţi ceva, că aţi putea muri şi eu n-aş afla niciodată. Dar m-am întors la o familie care nu e doar în viaţă şi sănătoasă, ci şi unită, iar asta ţi se datorează ţie. E dragoste aici, între voi. O dragoste aşa de mare, încât îmi taie respiraţia. E aşa de multă, încât a ajuns şi pentru mine.

Julian se uita la fratele lui ezitant şi uimit. Emma simţea în gât gustul lacrimilor. Ar fi vrut să se ducă la Julian să-l îmbrăţişeze, dar o ţineau pe loc o mie de gânduri.

— Dacă vreţi să le spun şi celorlalţi, a zis Julian, răguşit, o s-o fac.

— Nu e acum momentul să decidem, a replicat Mark, iar în această frază, în felul în care se uita Mark la fratele lui, pentru prima oară de când venise aici, Emma a putut vedea o lume în care cei doi fraţi erau alături, creşteau împreună copiii şi se sfătuiau ce să facă.

Pentru prima oară, putea să vadă armonia pierdută.

— Nu când inamicii ne încercuiesc la Institut, nu când sunt în joc vieţile şi sângele nostru.

— E o povară greu de suportat, secretul ăsta, a spus Julian, şi în tonul lui era şi un avertisment, dar şi o speranţă.

Emma simţea un junghi în inimă, fiindcă toate astea nu erau deloc corecte; fiindcă un băiat de doisprezece ani fusese nevoit să ia decizii dureroase şi disperate ca să-şi păstreze familia. Fiindcă Arthur Blackthorn zăcea în întuneric, nu din vina lui, şi fiindcă starea lui, odată dezvăluită, i-ar aduce o pedeapsă din partea propriului său guvern. Fiindcă mii de minciuni, spuse cu bună credinţă, apasă greu, pentru că minciunile spuse cu bună credinţă sunt tot minciuni.

— Iar dacă Discipolii îşi pun în practică ameninţarea...

— Dar de unde ştiu ei? A întrebat Emma. De unde ştiu de Arthur?

Julian a clătinat din cap.

— Habar n-am. Dar cred c-ar trebui să aflăm.

Cristina se uita la Diego, care, după ce o aşezase pe patul de la infirmerie, şi-a dat seama că nu poate să stea lângă ea cu sabia la şold şi cu arbaleta pe umăr, aşa că şi le-a dat jos, cumva stânjenit.

Diego era rareori stânjenit. Ea şi-l amintea delicat, cel mai delicat dintre fraţii Rocio Rosales; Jaime era mai belicos şi mai dur. Şi-a agăţat pe perete sabia şi arbaleta, apoi şi-a desfăcut hanoracul negru şi l-a atârnat în cuier, lângă uşă.

Stătea cu spatele la ea; prin tricoul alb se vedeau zeci de cicatrice noi şi o mulţime de Peceţi, unele permanente. Pe omoplatul drept avea o rună mare, neagră, pentru curaj în luptă, din care ieşea un capăt al desenului până spre gât, ca un tentacul. Parcă mai crescuse, parcă talia, umerii şi spatele căpătaseră încă un rând de muşchi. Şi părul era mai lung, ajungându-i acum până la gulerul tricoului. Buclele i-au atins obrazul când a întors capul spre

ea.
Cristina reuşise să treacă peşte şocul revederii lui pe alee, datorită vârtejului de evenimente. Dar acum erau doar ei doi, singuri la infirmerie, iar ea se uita la el şi vedea trecutul. Trecutul de care fugise şi pe care încercase să-l uite. Era acolo, în felul în care el se aplecase peste ea şi îi dezlegase cu grijă şiretul de la ghete, în felul în care i le scosese din picioare şi apoi îi ridicase marginea pantalonului deasupra rănii. În felul în care genele lui îi umbreau obrajii când el trecea concentrat vârful stelei în jurul rănii, încercuind-o cu rune de vindecare. Era acolo, în pistruii aceia din colţul gurii, în felul în care s-a încruntat când şi-a îndreptat umerii ca să se uite cu ochi critic la runa desenată.
— Cristina? A întrebat-o el. Acum e mai bine?
Durerea se domolise. Ea a dat din cap şi el s-a retras, cu stela în mână. O ţinea aşa de strâns, încât cicatricele vechi de pe mână se albiseră, iar ea şi-a amintit de aceste cicatrice şi de degetele cu care îşi desfăcea cămaşa în dormitorul ei din San Miguel de Allende, în timp ce de afară se auzeau clopotele de la parroquia1.
— E mai bine, a spus ea.
— Perfect. A lăsat stela jos. Tenemos que hablarz.
— Vorbeşte în engleză, te rog, a spus ea. Nu vreau să-mi pierd exerciţiul.
Pe faţa lui a trecut o umbră de iritare.[5]
— Nu ai nevoie de exerciţiu. Engleza ta e perfectă, ca şi a mea.
— Modest ca întotdeauna.
El a zâmbit.
— Îmi era dor de tine, cu criticile tale.
— Diego... a clătinat ea din cap. N-ar trebui să fii aici. Şi n-ar trebui să spui că ţi-a fost dor de mine.
Liniile chipului lui era bine definite: pometi, obraji, tâmple. Numai gura nu era dură, iar acum colţurile ei erau îndreptate în jos, de tristeţe. Ea şi-a adus aminte de prima oară când îl sărutase, în grădina Institutului, dar a alungat repede amintirea.
— Dar e adevărat, a spus el. Cristina, de ce-ai fugit aşa? De ce nu mi-ai răspuns la mesaje şi la telefoane?
Ea a ridicat mâna.
— Mai întâi tu, a spus ea. Ce cauţi în Los Angeles?
El şi-a sprijinit bărbia în palme.
— După ce-ai plecat, n-am mai putut să stau acolo. Toate îmi aminteau de tine. Eram în permisie de la Şcoala de Solomonie. Urma să ne petrecem vara împreună. Şi tu ai plecat. Făceai parte din viaţa mea, şi apoi ai dispărut. Mă simţeam pierdut. M-am întors la şcoală, dar nu puteam să mă gândesc decât la tine.
— Îl aveai pe Jaime, a comentat ea rece.
— Nimeni nu-l are pe Jaime, a spus el. Tu crezi că el n-a intrat în panică atunci când ai plecat? Voi doi urma să fiţi parabatai.
— Cred c-o să supravieţuiască.
Cristina îşi auzea vocea, rece şi calmă, ca o bucată de gheaţă.
ERA. TârjiK a. Wpk.
— La Şcoala de Solomonie au început să vină tot mai multe rapoarte din L.A., a spus el. Indicii de magie necromantă. Eforturile prietenei tale, Emma, de a investiga moartea părinţilor ei. Conclavul considera că se agită degeaba,

5 Trebuie să stăm de vorbă

că era limpede că Sebastian a fost ucigaşul părinţilor ei şi că ea nu vrea să accepte. Dar eu am crezut că s-ar putea să aibă dreptate. Am venit aici să cercetez şi din prima zi m-am dus în Piaţa Umbrelor. Uite, povestea e lungă... în fine, am ajuns acasă la Wells...

— Unde te-ai gândit c-ar fi bine să tragi cu arbaleta într-un nefilim de-ai tăi?

— Nu ştiam că sunt vânători de umbre! Am crezut că ei sunt criminalii... nu am tras ca să-i omor.

— No manches[6], a comentat Cristina cu duritate. Trebuia să stai acolo şi să le spui că eşti nefilim. Săgeţile alea erau otrăvite. Julian a fost gata să moară.

— Am priceput asta. Diego se întristase. Săgeţile nu au fost otrăvite de mine, a răspuns el. Dacă aş fi ştiut, aş fi rămas. Armele pe care le-am cumpărat din Piaţa Umbrelor au fost otrăvite fără ştirea mea.

— Păi, cine te-a pus să cumperi arme de acolo? De ce n-ai venit la Institut? L-a întrebat Cristina.

— Am venit, a răspuns el şi Cristina l-a privit surprinsă. Am venit să vorbesc cu Arthur Blackthorn. L-am găsit în Sanctuar. Am încercat să-i spun cine sunt, de ce am venit. Mi-a spus că problemele familiei Blackthorn sunt treaba lor şi că nu vor nicio implicare din afară, că, dacă vreau să-mi fie bine, să plec din oraş înainte să ardă totul.

— Aşa ţi-a spus? A întrebat Cristina, ridicându-se uimită în capul oaselor.

— Mi-am dat seama că nu sunt bine-venit aici. M-am gândit chiar că familia Blackthorn ar putea fi implicată în necromanţie, într-un fel sau altul.

— Niciodată n-ar face aşa ceva!

— Bine, tu poţi să spui asta. Îi cunoşti. Dar eu nu-i cunoşteam. Nu ştiam decât că directorul Institutului mi-a spus să plec, dar eu nu puteam, fiindcă tu erai aici. Poate în pericol, poate că familia Blackthorn era periculoasă. A trebuit să iau arme din Piaţa Umbrelor pentru că, dacă m-aş fi dus la depozitele obişnuite, ei şi-ar fi dat seama că n-am plecat. Uite, Cristina, eu nu te mint...

— Tu nu mă minţii a întrebat Cristina. Vrei să ştii de ce-am plecat de acasă, Diego? În mai, eram la San Miguel de Allende. Am fost la Jar din, şi când m-am întors, tu şi Jaime eraţi pe terasă. Eu veneam prin curte; vă auzeam vocile foarte clar. Voi nu ştiaţi că sunt acolo.

Diego părea nedumerit.

— Eu nu...

— L-am auzit pe Jaime când îţi spunea că nu e la putere ramura bună a familiei Rosales. Că voi ar trebui să fiţi la putere. Îţi povestea planul lui. Sunt convinsă că-ţi aminteşti. Planul în care tu trebuia să te căsătoreşti cu mine, el să devină parabatai-ul meu şi să vă folosiţi de influenţa voastră asupra mea ca s-o daţi jos pe mama din funcţia de conducător al Institutului D.F. Şi să conduceţi voi. Îţi spunea că tu ai o misiune mai uşoară, pentru că la un moment dat mă poţi părăsi. Dar el, ca parabatai, trebuia să rămână cu mine pentru totdeauna. Mi-amintesc bine ce spunea.

— Cristina... Diego se făcuse palid. De-asta ai plecat tu în noaptea aceea. Nu pentru că era mama ta bolnavă şi avea nevoie de tine la Institut.

— Eu eram cea bolnavă! A izbucnit Cristina. Mi-aţi frânt inima, Diego, tu şi fratele tău. Nu ştiu ce e mai rău, să-ţi pierzi prietenul cel mai bun sau pe băiatul pe care îl iubeşti, dar îţi spun sigur, în ziua aia a fost ca şi cum aţi fi murit amândoi. De-asta nu ţi-am răspuns la telefoane şi mesaje. Nu poţi vorbi la telefon cu un mort.

---

6 Nu, zău?

— Şi Jaime?
Era o strălucire în ochii lui.
— Lui de ce nu i-ai răspuns?
— Nu m-a sunat niciodată, a spus Cristina şi aproape că s-a bucurat când a văzut uimirea întipărită pe faţa lui. Poate are mai mult bun-simţ ca tine.
— Jaime? Jaime?
Diego se ridicase în picioare. Pe tâmplă i se zbătea o venă.
— Îmi amintesc ziua aceea, Cristina. Jaime era beat şi vorbea aiurea. Pe mine m-ai auzit vorbind sau l-ai auzit numai pe el?
Cristina s-a chinuit să-şi amintească. În amintirea ei erau multe voci, dar...
— Nu l-am auzit decât pe Jaime. Tu n-ai spus nicio vorbă. Nu mi-ai luat apărarea. N-ai spus nimic.
— N-avea niciun rost să vorbesc cu Jaime când era beat, a spus Diego cu amărăciune. L-am lăsat să vorbească. N-ar fi trebuit. Nu mă interesa planul lui. Te iubeam. Voiam să plecăm împreună undeva, departe. Este fratele meu, dar el e... Cred că s-a născut cu ceva în minus, cu partea aceea din inimă unde ar trebui să fie compasiunea.
— Urma să fie parabatai-ul meu, a spus Cristina. Urma să mă leg de el pentru totdeauna. Şi nu aveai de gând să-mi spui nimic? Nu aveai de gând să împiedici asta?
— Ba da, a protestat Julian. Jaime avea de gând să plece în Idris. Aşteptam să plece. Trebuia să vorbesc cu tine când el nu era acolo.
Ea a clătinat din cap.
— Nu trebuia să mai aştepţi.
— Cristina. S-a apropiat de ea, cu braţele deschise. Te rog, dacă nu vrei să crezi altceva, cel puţin crede-mă că te-am iubit întotdeauna. Chiar poţi să-ţi imaginezi că te-am minţit mereu, de când eram copii? De când te-am sărutat prima oară şi tu ai fugit, râzând? Aveam zece ani – chiar crezi că aveam un plan?
Ea nu i-a întins mâna.
— Dar şi pe Jaime îl cunoşteam de multă vreme. Întotdeauna a fost prietenul meu. Dar nu era de fapt, nu? A spus lucruri pe care niciun prieten nu le-ar spune, şi tu ştiai că el se foloseşte de mine, dar n-ai scos un cuvânt.
— Urma să-ţi spun...
— Intenţiile nu au nicio valoare, a spus Cristina.
Îşi imaginase că atunci când îi va spune lui Diego de ce îl urăşte, va simţi o oarecare uşurare, fiindcă s-ar elibera de povara celor auzite. Că se va rupe definitiv legătura dintre ei. Dar acum nu i se părea că s-a rupt. Încă se simţea legată de el, aşa cum se simţise când leşinase în maşină, după accidentul din faţa Institutului, şi se trezise în braţele lui. Îi şoptea la ureche că va fi bine, că ea este Cristina lui, că e puternică. Şi preţ de o clipă i s-a părut că ultimele luni fuseseră doar un vis şi că era din nou acasă.
— Trebuie să rămân aici, a spus Diego. Crimele astea, Discipolii, sunt chestiuni mult prea importante. Sunt centurion, nu pot să abandonez o misiune. Dar nu e obligatoriu să stau la Institut. Dacă vrei să plec, plec.
Cristina a deschis gura. Dar înainte să apuce să spună ceva, a ţârâit telefonul. Era un mesaj de la Emma. TERMINĂ GIUGIULEALA CU DIEGO CEL PERFECT ŞI VINO ÎN CAMERA CU COMPUTERUL. AVEM NEVOIE DE TINE.
Cristina şi-a dat ochii peste cap şi a băgat telefonul în buzunar.
— Trebuie să plecăm.

21
Un vânt s-a iscat

Cerul de deasupra Institutului căpătase culoarea aceea de noapte târzie sau dimineaţă devreme, cum vrei să-i spui. Culoarea asta îl făcea pe Julian să se gândească la un celofan albastru sau la acuarele: albastrul intens al nopţii devenit translucid din cauza sosirii iminente a soarelui.

Toţi locatarii Institutului – în afară de Arthur, care dormea în mansarda lui – se adunaseră în camera cu computerul. Ty adusese din bibliotecă hârtii şi cărţi, iar acum toată lumea le studia. Tavvy adormise într-un colţ, ghemuit. Pe masă era un teanc de cutii de pizza de la Nightshade. Emma nu-şi amintea când fuseseră livrate, dar acum majoritatea cutiilor erau goale. Mark era ocupat să se uite urât la Cristina şi Diego, dar acesta din urmă nu părea să observe. Nu părea să observe nici că Drusilla se uita la el cu nişte ochi cât farfuria. Nu părea să observe mai nimic, s-a gândit Julian, fără simpatie. Probabil că să fii aşa de ridicol de arătos îţi ia mai mult timp decât ai crede.

Emma tocmai terminase de povestit cum ea şi Cristina îl găsiseră pe Sterling şi ce le spusese el în drum spre casă. Ty lua notiţe cu un creion, iar un alt creion şi-l pusese după ureche. Părul lui negru era zbârlit ca blana unei pisici. Julian îşi amintea de vremea când Ty era destul de mic ca să poată să-i aranjeze părul prea ciufulit. Parcă a simţit un junghi în inimă amintindu-şi asta.

— Deci, a spus Ty acum, întorcându-se spre Diego şi Cristina, care stăteau unul lângă altul.

Ea era desculţă şi de sub pantalonul ridicat se vedea bandajul cu care era înfăşurată glezna. Din când în când, se uita spre Diego cu coada ochiului, iar în privirea aceea se vedea şi suspiciune, şi uşurare... că o ajutase? Că era acolo, pur şi simplu? Julian nu era sigur.

— Eşti centurion?

— Am studiat la Şcoala de Solomonie, a spus Diego. Am fost cel mai tânăr absolvent care a devenit centurion.

Toată lumea părea impresionată, în afară de Mark. Chiar şi Ty.

— Asta-i ca un fel de detectiv, nu? A întrebat el. Faci investigaţii pentru Conclav?

— Este doar unul dintre lucrurile pe care le facem, a spus Diego. Noi nu intrăm sub incidenţa Legii care le interzice vânătorilor de umbre să se amestece în chestiunile legate de spiritele naturii.

— Dar Conclavul poate face excepţii şi pentru vânătorii de umbre, în anumite cazuri, a intervenit Julian. De ce i-au spus Dianei că noi nu putem face investigaţii? De ce te-au trimis pe tine?

— S-a considerat că familia voastră, date fiind legăturile pe care le are cu neamul spiritelor naturii, nu va putea analiza obiectiv nişte crime ale căror victime sunt şi spiritele naturii.

— Asta e absolut nerezonabil! A exclamat Mark, cu ochii strălucitori.

— Oare? Diego s-a uitat în jur. Din ce am auzit şi am văzut eu, se pare că voi aţi pus la cale o investigaţie secretă, fără să comunicaţi ceva Conclavului. Aţi strâns nişte dovezi pe care nu le-aţi arătat nimănui. Aţi descoperit un cult criminal care operează în secret...

— Faci să sune totul foarte tenebros, a spus Emma. Până acum, tu n-ai făcut decât să vii în Los Angeles şi să tragi într-un alt vânător de umbre.

Diego s-a uitat la Julian.

— Rana e aproape vindecată, a intervenit Julian. Aproape.
— Pun pariu că n-ai raportat asta la Şcoala de Solomonie, a spus Emma. Sau ai raportat, Diego cel Perfect?
— N-am raportat nimic la Şcoala de Solomonie, a răspuns Diego. N-am mai raportat nimic de când am aflat că şi Cristina este implicată în povestea asta. N-aş putea să-i fac rău.
Cristina a roşit violent.
— Eşti centurion, a spus Ty. Aţi depus nişte jurăminte...
— Jurămintele de prietenie şi iubire sunt mai puternice, a zis Diego.
În ochii lui Dru puteai vedea inimioare, ca în desenele animate.
— Ce frumos...
Mark şi-a dat ochii peste cap. În mod clar, el nu făcea parte din Societatea de Apreciere a lui Diego cel Perfect.
— Foarte emoţionant, a comentat Emma. Acum, vorbeşte. Ce ştii?
Julian s-a uitat la ea. Părea că e Emma, Emma cea obişnuită, lucidă, încurajatoare, dură, normală. Ba chiar i-a şi zâmbit repede, înainte de a se uita iar la Diego. Julian asculta, dar numai jumătate din creierul lui înregistra povestea lui Diego. Cealaltă jumătate plutea în haos.
În ultimii cinci ani mersese pe deasupra oceanului, pe o potecă îngustă de piatră, riscând în orice clipă să cadă în apele învolburate. Îşi păstrase echilibrul tăinuindu-şi secretele.
Mark îl iertase. Dar nu numai pe Mark îl minţise. Să-ţi minţi parabatai-ul... Nu era interzis, dar majoritatea nu făceau aşa ceva. Nu aveau nevoie şi nu voiau să ascundă ceva. Probabil că Emma era şocată că îi ascunsese atâtea lucruri. Încerca pe ascuns să-i studieze chipul, să vadă dacă descoperă pe el vreo urmă de şoc sau de furie. Dar nu putea să-şi dea seama; chipul ei era înnebunitor de indescifrabil când Diego s-a lansat în povestirea lui.
Când Diego a explicat că venise direct la Institut când a ajuns la Los Angeles şi că unchiul Arthur îl gonise, spunându-i că nu vrea să se amestece nimeni în problemele familiei Blackthorn, Livvy a ridicat mâna ca să pună o întrebare.
— De ce-ar fi făcut asta? A spus ea. Unchiului Arthur nu-i plac străinii, dar mincinos nu e.
Emma şi-a ferit privirea. Julian a simţit că i se strânge stomacul. Secretele lui tot mai erau o povară.
— Mulţi vânători de umbre din generaţiile mai vechi nu au încredere în centurioni, a răspuns el. Şcoala de Solomonie a fost închisă în 1872 şi de atunci n-au mai fost pregătiţi centurioni. Ştii cum sunt adulţii când vine vorba de ceva nou.
Livvy a ridicat din umeri, convinsă doar pe jumătate. Ty scria de zor în caietul lui.
— Şi după aceea unde te-ai dus, Diego? A întrebat el.
— S-a întâlnit cu Johnny Rook, a răspuns Cristina. Iar Rook i-a vândut şi lui pontul cu Sepulcru, ca şi Emmei.
— M-am dus acolo imediat, a adăugat Diego. Am aşteptat zile la rând pe aleile din spatele barului.
Ochii i-au fugit spre Cristina. Julian s-a întrebat cu un fel de cinism distant dacă pentru toată lumea o fi la fel de evident ca pentru el că Diego făcuse toate astea pentru Cristina – că, dacă nu ar fi fost îngrijorat din cauza ei, n-ar fi dat fuga la Sepulcru să supravegheze zona zile la rând, ca să vadă ce se întâmplă.
— Apoi am auzit un ţipăt de fată.

Emma şi-a îndreptat spatele.
— Noi n-am auzit asta.
— Cred c-a fost înainte să ajungeţi voi, a spus Diego. Am plecat în direcţia de unde s-a auzit ţipătul şi am văzut un grup de Discipoli, printre care era şi Belinda – deşi atunci nu ştiam cine e –, care agresau o fată. O pălmuiau, o scuipau. Pe jos erau desenate cercuri de protecţie. Am văzut şi simbolul acela – liniile de apă sub semnul focului. Îl mai văzusem în Piaţă. E un simbol vechi pentru reînviere.
— Reînviere, a repetat Ty, ca un ecou. Necromanţie?
Diego a dat din cap.
— M-am luptat cu Discipolii, dar fata a fugit. A fugit la maşina ei.
— Era Ava? A ghicit Emma.
— Da. M-a văzut şi a luat-o la fugă. Am urmărit-o până acasă şi am reuşit s-o conving să-mi spună ce ştie despre Teatrul de la Miezul Nopţii, despre Discipoli şi despre Loterie. Nu ştia prea multe, dar am aflat că fusese aleasă la Loterie. Că ea îl omorâse pe Stanley Wells, pentru că ştia că, dacă nu o va face, o vor tortura şi-o vor ucide.
— Ţi-a spus toate astea? A întrebat Livvy, uimită. Dar ei au jurat să nu divulge secretul.
El a ridicat din umeri.
— Nu ştiu de ce a avut încredere în mine…
— Pe bune, frate? A făcut Emma. Tu n-ai oglindă?
— Emma! A şuierat Cristina.
— Îl omorâse cu câteva zile înainte. Deja era chinuită de remuşcări. Venise pe alee pentru că voia să-i vadă cadavrul. Mi-a spus o chestie ciudată despre cercurile alea desenate cu cretă – că de fapt nu foloseau la nimic, că erau desenate doar pentru a induce în eroare. Puţine chestii din ce spunea ea aveau sens. Diego s-a încruntat, apoi a continuat. I-am spus c-o voi proteja. Am dormit pe veranda casei. A doua zi mi-a cerut să plec. A spus că vrea să fie cu Gardianul şi cu ceilalţi Discipoli. Că acolo era locul ei. A insistat să plec, aşa c-am plecat. M-am întors în Piaţă şi am cumpărat arme de la Johnny Rook. Când am revenit în noaptea aceea la Ava, era moartă. Fusese strânsă de gât şi aruncată în piscină, iar mâna îi fusese retezată.
— Nu pricep treaba cu mâinile, a spus Emma. Ava nu avea o mână şi a fost ucisă; Belinda nu are o mână, dar trăieşte, iar lui Sterling i-a tăiat ambele mâini.
— Poate e o dovadă pentru Gardian că cineva a murit, a opinat Livvy. Cum trebuie să aducă Vânătorul din Albă-ca-Zăpada inima ei într-o cutie.
— Sau poate sunt necesare la o vrajă, a sugerat Diego, încruntat. Avei i s-a tăiat mâna de care se folosea în principal, la fel şi Belindei. Poate că Belinda nu ştia dacă Sterling e stângaci sau dreptaci şi le-a luat pe amândouă.
— O parte din ucigaş să dispară odată cu sacrificiul? S-a întrebat Julian. Cred că trebuie să mai căutăm prin bibliotecă la secţiunea „necromanţie”.
— Da, a spus Diego. Mi-aş fi dorit să pot avea acces la biblioteca voastră după ce Ava Leigh a fost ucisă. Mi-am ratat misiunea de a proteja un mundan care avea nevoie de ajutorul meu. Am jurat c-am să-l găsesc pe cel care a făcut asta. Am aşteptat pe acoperişul casei ei…
— Mda, mai departe ştim ce s-a întâmplat, l-a întrerupt Julian. O să-mi amintesc de asta ori de câte ori o să mă înjunghie de la vremea rece.
Diego a lăsat capul în jos.
— Îmi dare foarte rău pentru asta.
— Eu vreau să ştiu ce s-a întâmplat după aceea, a spus Ty, scriind

încontinuu, cu scrisul lui elegant şi indescifrabil.
Pentru Julian, scrisul lui semăna cu urmele unor lăbuţe de pisică. Degetele lui lungi şi subţiri deja erau murdare de mină de creion.
— Ai aflat că Sterling e următorul şi l-ai urmărit?
— Da, a spus Diego. Şi am văzut că voi încercaţi să-l protejaţi. N-am înţeles de ce. Îmi cer scuze, dar după ce Arthur îmi vorbise aşa, acum vă suspectam pe toţi. Ştiam c-ar trebui să vă dau pe mâna Conclavului, dar nu puteam face asta. S-a uitat la Cristina, apoi a întors capul şi a urmat: în seara asta stăteam în faţa barului, cu speranţa că-l pot opri pe Sterling, dar trebuie să recunosc că voiam să aud şi versiunea voastră. Acum am auzit-o. Mă bucur că m-am înşelat în privinţa implicării voastre.
— Ar fi cazul, a mormăit Mark.
Diego şi-a îndreptat spatele.
— Aşa că acum poate îmi spuneţi şi voi ce ştiţi. Aşa ar fi corect.
Julian a fost uşurat când a văzut că Mark se oferă să facă el rezumatul. Era foarte atent la detalii, a povestit şi despre înţelegerea cu elfii şi despre consecinţele prezenţei lui la Institut.
— Sânge Blackthorn, a repetat Diego gânditor, după ce Mark a terminat de povestit. Interesant. Mi-aş fi închipuit că familia Carstairs ar avea mai degrabă legătură cu vrăjile astea, având în vedere morţile de acum cinci ani.
— Te referi la părinţii Emmei, a spus Julian.
Îşi amintea de ei, de ochii lor veseli şi de iubirea lor pentru Emma. El n-ar fi putut să spună doar „morţile de acum cinci ani”, când era vorba de ei.
Cu coada ochiului, l-a văzut pe Tavvy dându-se jos de pe fotoliul pe care dormise. S-a dus spre uşă fără zgomot şi a ieşit. Probabil că era epuizat; probabil aşteptase ca Julian să-l ducă la culcare. Julian a simţit un junghi în inimă gândindu-se la frăţiorul lui, închis atât de des în camere pline de oameni mai mari, care vorbesc despre sânge şi moarte.
— Da, a spus Diego. Una dintre primele întrebări pe care mi le-am pus a pornit de la faptul că ei au fost ucişi cu cinci ani în urmă, şi până anul acesta n-a mai fost nicio crimă. Ce înseamnă această pauză?
— Noi ne-am gândit că poate aşa cere vraja, a răspuns Livvy, şi a căscat.
Părea moartă de oboseală şi avea sub ochi umbre întunecate. Toţi aveau.
— Mai e ceva: când eram în maşină, Sterling a spus că nu contează ce creatură ucid ei, om sau spirit al naturii – chiar şi nefilimi, dacă punem la socoteală şi uciderea celor doi Carstairs.
— Dar spunea că nu pot ucide vârcolaci sau magicieni, a spus Cristina.
— Îmi imaginez că se feresc să atace creaturile protejate prin Acorduri, a zis Julian. Ar atrage atenţia asupra lor. Atenţia noastră.
— Da, a spus Diego. Dar altfel să nu conteze deloc ce victimă aleg? Om sau spirit al naturii, bărbat sau femeie, bătrân sau tânăr? În magia sacrificială, de obicei victimele au ceva în comun – toate au darul Vederii, sau sunt fecioare, sau au un anumit gen de sânge. Dar în cazul ăsta par să fie luate la întâmplare.
Ty se uita la Diego cu o admiraţie făţişă.
— Şcoala de Solomonie pare aşa de tare, a declarat el. Habar n-aveam că vă dau voie să ştiţi aşa de multe despre vrăji şi magie.
Diego a zâmbit. Drusilla părea gata să cadă pe spate. Livvy părea că ar fi fost şi ea impresionată dacă nu era aşa de obosită. Iar Mark părea şi mai iritat.
— Aş putea să văd fotografiile de la convergenţă? A întrebat Diego. Mi se par foarte importante. Sunt impresionat că aţi găsit-o.

— Când ne-am dus noi, peştera era înconjurată de demoni mantizi, aşa că avem poze din interiorul peşterii, nu de afară, a spus Mark, în timp ce Ty se dusese să aducă fotografiile. Cât despre demoni, eu şi Emma am avut grijă de ei.

I-a făcut cu ochiul Emmei. Ea a zâmbit şi Julian a simţit înţepătura aceea de gelozie pe care o avea de câte ori Mark flirta cu Emma. Ştia că nu înseamnă nimic. Mark flirta aşa cum o fac elfii, cu un fel de umor delicat, care nu avea nimic în spatele lui.

Dar Mark putea flirta cu Emma cât voia. Avea posibilitatea să aleagă, iar elfii erau cunoscuţi pentru capriciile lor... şi dacă Mark era interesat de Emma, atunci el, Julian, nu avea nici dreptul şi nici motivele pentru care să se opună. Dimpotrivă, ar fi trebuit să-şi susţină fratele – în fond, n-ar fi un noroc ca fratele lui şi parabatai-ul lui să se îndrăgostească? Nu visează toată lumea ca cei pe care îi iubeşti să se iubească?

Diego a ridicat o sprânceană, uitându-se la Mark, dar nu a spus nimic; Tiberius a întins fotografiile pe masă.

— E magie energetică, l-a informat Ty... Măcar asta ştim sigur.

— Da, a spus Diego. Energia poate fi păstrată, mai ales energia morţii, şi poate fi folosită mai târziu în necromanţie. Dar nu ştim pentru ce-ar avea nevoie cineva de atâta energie.

— Pentru o vrajă de invocare, a răspuns Livvy şi a căscat iar. Cel puţin aşa zicea Malcolm.

O cută subţire a apărut între sprâncenele lui Diego.

— Nu prea seamănă cu o vrajă de invocare, a spus el. Energia morţii îţi permite să faci magia morţii. Acest magician încearcă să învie pe cineva.

— Dar pe cine? A întrebat Ty, după o pauză. Pe cineva puternic?

— Nu, a spus Drusilla. Încearcă s-o învie pe Annabel. Pe Annabel Lee.

Toată lumea părea surprinsă că Drusilla vorbise – atât de surprinsă, încât aceasta s-a făcut mică pe scaunul ei. Diego însă i-a zâmbit încurajator.

— Versurile... versurile poemului sunt scrise pe zidurile peşterii de la convergenţă, nu? A continuat ea, uitându-se la ei cu un aer îngrijorat. Şi toată lumea a încercat să-şi dea seama dacă este vreun cod sau vreo vrajă, dar dacă este doar o amintire? Persoana asta – magicianul – poate a pierdut o persoană iubită şi încearcă s-o aducă înapoi.

— Cineva atât de nebun încât, ca să-şi recapete iubirea pierdută, a înfiinţat un cult, a ucis treisprezece persoane, a creat peştera de la convergenţă, a inscripţionat poemul pe perete şi a făcut un Portal spre ocean?

Livvy părea sceptică.

— Eu aş fi făcut-o, a spus Dru, dacă era o persoană pe care aş fi iubit-o cu adevărat. Poate nici nu e vorba de o iubită, poate să fie mama, sau sora, cineva de genul ăsta. Adică, tu n-ai face asta pentru Emma, Jules? Dacă ar muri?

Mintea lui Julian s-a întunecat de groaza pe care i-o inspira moartea Emmei.

— Nu fi morbidă, Dru, a spus el cu o voce care parcă venea de departe.

— Julian? L-a întrebat Emma. Te simţi bine?

Din fericire, n-a mai fost nevoie să răspundă. Din uşă s-a auzit o voce solemnă.

— Dru are dreptate, a spus Tavvy.

Până la urmă, nu se dusese la culcare. Stătea lângă uşă, cu ochii mari şi părul ciufulit. Dintotdeauna fusese mai mic decât copiii de vârsta lui, iar pe faţa lui palidă, ochii albaştri-verzi păreau imenşi. Ţinea ceva la spate.

— Tavvy, a spus Julian. Tavs, ce ascunzi tu acolo?

Tavvy a luat mâna de la spate. Avea o carte – o carte pentru copii, mare, cu coperte ilustrate. Titlul era scris cu auriu. Comoara cu poveşti pentru nefilimi.

O carte pentru copiii vânători de umbre. Erau şi dintr-astea, deşi nu multe. Erau puţine tipografii în Idris.

— De unde ai aia? L-a întrebat Emma, curioasă.

Avusese şi ea o carte de genul ăsta când era mică, dar se pierduse odată cu multe lucruri care aparţinuseră părinţilor ei, în haosul de după război.

— Mi-a dat-o mătuşa Marjorie, a răspuns Tavvy. Îmi plac aproape toate poveştile de aici. Cea cu primul parabatai e foarte frumoasă, dar unele sunt triste şi înfricoşătoare, cum este cea despre Tobias Herondale. Cea mai tristă este povestea cu Doamna de la Miezul Nopţii.

— Doamna care? S-a mirat Cristina, aplecându-se spre el.

— De la Miezul Nopţii, a spus Tavvy. La fel ca teatrul acela unde v-aţi dus voi. L-am auzit pe Mark când a spus poezia şi mi-am adus aminte că am citit-o undeva.

— Ai citit-o undeva? A repetat Mark uluit. Unde ai citit poezia elfilor, Octavian?

Tavvy a deschis cartea.

— Era o doamnă vânător de umbre, a spus el. Ea s-a îndrăgostit de cineva de care nu avea voie. Părinţii ei au închis-o într-un castel de fier, iar el nu putea să intre acolo. Ea a murit de tristeţe, aşa că băiatul care o iubea s-a dus la Regele Elfilor şi l-a întrebat dacă poate s-o aducă înapoi. El i-a spus că e o poezie.

Focul arde, apa curge:
De fapt e-al lui Blackthorn sânge.
Caută să uiţi trecutul
Treisprezece, apoi ultimul.
Nu căta a îngerilor cenuşie carte.
Roşul şi albul te vor duce prea departe.
De vrei să ai iar ce preţuieşti.
Tu cartea neagră trebuie să găseşti.

— Şi ce s-a întâmplat? A întrebat Emma. Ce-a făcut bărbatul care s-a dus în Regatul Elfilor?

— A mâncat şi-a băut sânge de elf, a răspuns Tavvy. Şi-a rămas captiv acolo. Povestea spune că zgomotul pe care îl fac valurile care se sparg la ţărm reprezintă strigătele lui după ea.

Julian a expirat adânc.

— Noi de ce n-am găsit asta?

— Pentru că e o carte pentru copii, a răspuns Emma. Nu era în bibliotecă.

— Ce prostie, a spus Ty, senin. E o carte bună.

— Dar de ce? A întrebat Julian. De ce sânge Blackthorn?

— Pentru că fata făcea parte din familia Blackthorn, a răspuns Tavvy. Doamna de la Miezul Nopţii. Îi spuneau aşa fiindcă avea părul lung şi negru, însă avea aceiaşi ochi ca şi noi. Uite.

A întors cartea spre ei, ca să le arate o ilustraţie. O femeie care întindea mâinile spre un bărbat din depărtare, cu părul negru ca pana corbului, revărsat pe umeri, şi cu ochii mari, albaştri-verzi ca marea.

Livvy a scos un mic ţipăt de uimire şi a întins mâna spre carte. Tavvy i-a dat-o, şovăitor.

— Să nu rupi paginile! A avertizat-o el.

— Deci asta e poezia completă, a spus ea. Asta scrie pe cadavre.
— Sunt instrucţiuni, a opinat Mark. Dacă poezia este într-adevăr a spiritelor naturii, atunci pentru o anumită persoană instrucţiunile sunt clare. Cum să aduci înapoi pe cineva din morţi – nu pe oricine, pe ea. Pe femeia asta Blackthorn.
— Treisprezece, a spus Emma.
În ciuda oboselii, bătăile inimii i se acceleraseră de nerăbdare. S-a uitat la Cristina, în cealaltă parte a camerei.
— Da, a şoptit aceasta. Ce spunea Sterling... după ce l-am prins, după ce a ucis fata. A spus că ea a fost a treisprezecea.
— „Treisprezece, apoi ultimul”. A ucis deja treisprezece. Mai are pe ultimul şi termină. O să aibă destulă magie ca s-o învie pe Doamna de la Miezul Nopţii.
— Deci va mai fi o crimă, a concluzionat Julian. Şi asta s-ar putea să fie diferită de celelalte.
— Trebuie să mai fie şi alte instrucţiuni în afară de astea, a spus Ty. Nu poate nimeni să-şi dea seama precis cum să facă vraja, doar din poezia asta.
S-a uitat în jur, cu un licăr de nesiguranţă în ochii lui cenuşii. Rareori avea privirea asta, doar atunci când avea impresia că există ceva în lumea asta înţeles de toată lumea în afară de el.
— Nu-i aşa? A întrebat.
— Aşa e, a spus Mark. Dar poezia indică şi unde să cauţi celelalte instrucţiuni. „Nu căta a îngerilor cenuşie carte” – răspunsul nu se află în Cartea Gri. Nici în Cartea Albă, nici în Textele Roşii.
— Răspunsul se găseşte în Cartea Neagră a Morţii, a spus Diego. Am auzit de ea la Şcoala de Solomonie.
— Şi ce e asta? A întrebat Emma. Există undeva cartea? Am putea face rost de ea?
Diego a clătinat din cap.
— Este o carte de magie foarte întunecată. E aproape o legendă. Nici măcar magicienii n-au voie s-o deţină. Dacă mai există vreun exemplar pe undeva, nu ştiu. Dar mâine ar trebui să încercăm să aflăm.
— Mda, a făcut Livvy, cu vocea înăbuşită de somn. Mâine.
— Vrei să te duci la culcare, Livvy? A întrebat-o Julian.
Era o întrebare retorică: Livvy se înmuiase ca o păpădie veştejită. Dar la cuvintele lui, s-a străduit să se îndrepte puţin.
— Nu, nu mi-e somn, aş putea să mai stau...
Ty s-a uitat la sora lui geamănă şi a avut o schimbare subtilă de expresie.
— Eu sunt terminat, a spus el. Cred c-ar trebui să mergem cu toţii la culcare. Dimineaţă ne vom putea concentra mai bine.
Julian se îndoia că Ty se simţea într-adevăr obosit: când era prins în dezlegarea unui mister, era în stare să stea treaz zile la rând. Dar Livvy a dat din cap recunoscătoare la cuvintele lui.
— Ai dreptate, a spus ea. S-a ridicat de pe scaun, i-a întins înapoi cartea lui Tavvy şi l-a luat în braţe. Hai, i-a spus. Tu sigur ar trebui să fii în pat la ora asta.
— Dar v-am ajutat şi eu, nu? A întrebat Tavvy, în timp ce sora lui pornea spre uşă.
Se uita la Julian când a spus asta, şi Julian şi-a amintit de el însuşi, când era copil şi îl privea aşa pe Andrew Blackthorn. Un băieţel care se uită la tatăl lui, căutând aprobare.
— Nu doar că ne-ai ajutat, a spus el. Cred că tu ai rezolvat misterul acesta,

Tavs.
— Uraaa! A făcut Tavvy, somnoros, şi şi-a lăsat capul pe umărul lui Livvy.
Ceilalţi au plecat şi ei la culcare în scurt timp, dar Emma şi-a dat seama că nu poate dormi. Înainte de răsăritul soarelui, stătea pe treptele Institutului.
Era în şlapi, maiou şi pantaloni de pijama. Aerul care venea dinspre ocean era rece, dar ea nu simţea frigul. Privea fix valurile oceanului.
Din orice loc de pe scară puteai vedea oceanul: acum, în zorii zilei, era negru-albăstrui, brăzdat de spumele albe ale valurilor sparte la ţărm. Luna era ca o seceră şi lăsa pe apă o umbră îngustă. Zorii zilei erau coloraţi în albastru şi argintiu.
Îşi amintea de apele acelea reci ale oceanului în jurul ei. De gustul apei sărate, de gustul sângelui de demon. De senzaţia că apa o apasă, strivindu-i oasele.
Şi de partea cea mai urâtă, frica aceea că şi părinţii ei au simţit odată aceeaşi durere, aceeaşi groază.
Apoi s-a gândit la Julian. Cum arăta el în sufragerie. Vocea lui gâtuită când le povestea, ei şi lui Mark, ce făcuse el în ultimii cinci ani.
— Emma?
Emma s-a răsucit puţin şi l-a văzut pe Diego cel Perfect coborând scările. Arăta impecabil, în ciuda evenimentelor din seara aceea; până şi ghetele îi erau lustruite. Din părul şaten-închis şi des, o buclă îi cădea fermecător peste un ochi. Semăna puţin cu un prinţ dintr-o carte de poveşti cu zâne.
S-a gândit din nou la Julian. La părul lui dezordonat, la unghiile roase, la ghetele prăfuite, la vopseaua de pe mâinile lui.
— Salut, Diego cel Perfect! A spus ea.
— Aş prefera să nu-mi mai spui aşa.
— Preferi în zadar, a spus Emma. Unde te duci? Cristina se simte bine?
— Doarme. Diego cel Perfect s-a uitat spre ocean. E foarte frumos aici. Cred că te linişteşte locul ăsta.
— Şi eu cred că glumeşti.
El a zâmbit cu un zâmbet perfect.
— Vreau să spun, când nu sunt crime şi armate care încercuiesc Institutul.
— Unde te duci? L-a întrebat Emma din nou. Practic, s-a făcut ziuă.
— Ştiu că peştera nu va fi deschisă, dar aş vrea să mă duc la convergenţă să văd cu ochii mei ce e acolo. De acum, demonii cred că s-au împrăştiat. Aş vrea să studiez puţin locul, poate descopăr ceva ce vouă v-a scăpat.
— Dai pe dinafară de prea mult tact, nu-i aşa? A spus Emma. Bine. Dă-i bătaie. Vezi tu ce ne-a scăpat nouă când eram gata să fim făcuţi bucăţi de lăcuste gigantice.
— Demonii mantizi nu sunt de fapt lăcuste...
Emma s-a uitat urât la el. Diego a ridicat din umeri şi a coborât până la baza scărilor. Acolo s-a oprit şi s-a uitat la ea peste umăr.
— Mai ştie cineva din Conclav de investigaţia asta? A întrebat el. În afară de familia voastră?
— Doar Diana, a răspuns Emma.
— Diana este tutorele vostru?
Emma a dat din cap şi el s-a încruntat.
— Nu cumva Jace Herondale şi cei din familia Lightwood au fost trădaţi chiar de tutorele lor?
— Ea n-ar face asta, a spus Emma, indignată. N-ar spune nimic, nici Conclavului, nici altcuiva. Cu Hodge Starkweather a fost altceva.
— Ce altceva?

— Starkweather nu era. Diana... Era. Minâranial hii, Vihaitizitt. Diana e un om bun.
— Şi unde e acum? A întrebat Diego. Mi-ar plăcea s-o cunosc.
Emma a şovăit.
— Este...
— În Thailanda, a răspuns o voce din spatele lor.
Era Julian. Îşi pusese o jachetă militară peste blugi şi tricou.
— E acolo o vrăjitoare pe care voia s-o consulte în legătură cu vrăjile energetice. O persoană pe care o cunoaşte de mai mult timp. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Putem avea încredere în ea.
Diego a înclinat uşor capul.
— N-am vrut să sugerez altceva.
Julian s-a rezemat de un stâlp; el şi Emma s-au uitat cum Diego porneşte pe câmpul plin de iarbă călcată în picioare, spre şosea. Luna dispăruse cu totul şi cerul devenise rozaliu la răsărit.
— Ce faci aici? A întrebat încet Julian în cele din urmă.
— Nu puteam să dorm, a răspuns Emma.
Julian lăsase capul pe spate, de parcă s-ar fi scăldat în lumina palidă a zorilor. Lumina aceea stranie îl transforma – o statuie de marmură şi argint, cu bucle negre pe lângă tâmple şi gât, precum frunzele de acantă din arta greacă.
Nu era perfect, ca Diego, dar pentru Emma nu era nimeni mai frumos ca el.
— La un moment dat va trebui să vorbim despre asta, a spus ea. Despre ce mi-ai spus mie şi lui Mark.
— Ştiu. S-a uitat în jos, la picioarele lui lungi, la tivul jerpelit al blugilor, la ghete. Eu am sperat... cred c-am sperat să nu fac asta niciodată, sau cel puţin să ne comportăm ca nişte adulţi când se va întâmpla.
— Păi, hai să ne comportăm ca nişte adulţi. De ce nu mi-ai spus până acum?
— Crezi că mi-a făcut plăcere să am secrete faţă de tine? Crezi că nu am vrut să-ţi spun?
— Dacă voiai să-mi spui, îmi spuneai.
— Nu puteam.
În vocea lui era o disperare înăbuşită.
— Nu ai avut încredere în mine? Credeai c-o să spun cuiva?
Julian a clătinat din cap.
— Nu e vorba de asta.
Acum era destul de multă lumină în jur şi culoarea ochilor lui devenise vizibilă în semiîntuneric. Semănau cu o apă luminată artificial.
Emma şi-a adus aminte de noaptea în care murise mama lui Julian. Fusese bolnavă, iar Fraţii Tăcuţi au stat lângă ea până în ultima clipă.
Erau câteva boli pe care nici măcar magia nefilimilor nu le puteau vindeca; ea avusese cancer osos, iar cancerul o ucisese.
Andrew Blackthorn era prea devastat de pierderea ei ca să se ducă la Tavvy, noaptea, când bebeluşul plângea. Helen se ocupase de el: îi încălzea biberonul, îl schimba, îl îmbrăca. Dar ziua stătea Julian cu el. Cât timp Helen şi Mark se antrenau, el stătea în camera lui Tavvy, făcând schiţe sau pictând. Uneori se ducea şi Emma acolo şi se jucau, aşa cum se jucau de obicei, iar bebeluşul gângurea în pătuţul lui.
La vremea aceea, Emma nu acordase prea mare atenţie situaţiei. Şi ea, ca şi Julian, avea numai zece ani. Dar acum îşi amintea.
— Îmi aduc aminte când a murit mama ta, a spus ea. Şi tu aveai grijă de Tavvy, ziua. Te-am întrebat atunci de ce şi îmi amintesc ce mi-ai răspuns. Mai

ştii?
— Fiindcă nu are cine să aibă grijă de el, a răspuns Julian, uitându-se la ea întrebător. Mark şi Helen trebuiau să se antreneze… tatăl meu era… în fine, ştii şi tu cum era.
— Ai făcut ce-ai făcut pentru că nimeni nu putea sau nu voia să facă asta. Dacă nu ai fi ascuns adevărul despre Arthur, altcineva nu s-ar fi gândit s-o facă. Dacă nu ai fi fost aşa de hotărât să ţii familia unită, nimeni n-ar fi făcut-o. Poate totul a început atunci, când aveai grijă de Tavvy. Poate de atunci ţi-a venit ideea.
El a respirat adânc.
— Poate. Nu mă cunosc chiar aşa de bine.
— Dar tot aş fi vrut să-mi spui. Ştiu c-ai crezut că faci asta din grijă pentru…
— N-am crezut asta.
Emma s-a uitat surprinsă la el.
— Am făcut-o numai din egoism, a spus el. Tu erai scăparea mea, Emma. Lângă tine puteam să uit de toate lucrurile îngrozitoare. Când eram cu tine, eram fericit.
Emma şi-a îndreptat spatele.
— Dar nu ai fost fericit numai când erai cu mine…
— Sigur că sunt fericit şi cu familia mea, a spus el. Dar sunt şi responsabil pentru ei – niciodată n-am fost responsabil pentru tine – noi doi am fost responsabili unul pentru altul; asta înseamnă să fii parabatai, nu înţelegi, Emma? Tu eşti singura, absolut singura care putea să aibă grijă şi de mine.
— Atunci te-am dezamăgit, a concluzionat ea, simţindu-se profund dezamăgită de ea însăşi. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întâmplă cu tine, dar nu mi-am dat seama…
— Să nu mai spui asta niciodată!
S-a desprins de stâlpul de care stătea rezemat; soarele care începuse să răsară în spatele lui făcea ca părul lui să capete culoarea aramei. Emma nu putea să-i vadă faţa, dar ştia că e furios.
S-a ridicat şi Emma în picioare.
Ce, c-ar fi trebuit să-mi dau seama? Chiar trebuia…
— Că m-ai dezamăgit! A spus el cu aprindere. Dac-ai şti… tu ai fost cea care m-a făcut să merg înainte, săptămâni la rând, chiar luni. Când am fost în Anglia, tot gândul la tine m-a făcut să merg mai departe. De asta am vrut să fim parabatai – a fost ceva absolut egoist –, voiam să te ţin legată de mine, orice s-ar întâmpla, chiar dacă am ştiut că nu e o idee bună, chiar dacă am ştiut că eu…
S-a întrerupt, cu un aer îngrozit.
— Chiar dacă tu, ce? A întrebat Emma.
Inima îi bătea cu putere.
— Chiar dacă tu, ce, Julian?
El a clătinat din cap. Părul ei se desfăcuse din coadă şi vântul îl făcea să fluture, şuviţe palide şi strălucitoare în vânt. El a întins mâna şi i-a dat după ureche o şuviţă de păr: arăta ca cineva care visează şi încearcă să se trezească.
— Nu contează, a spus el.
— Mă iubeşti?
Vocea ei era o şoaptă.
El îşi înfăşurase o şuviţă de păr în jurul degetului, un inel de argint auriu.
— Ce importanţă are? A întrebat el. Nimic nu s-ar schimba dacă te-aş iubi.
— Ba, s-ar schimba, a şoptit ea. Pentru mine s-ar schimba totul.

— Emma, a spus el. Mai bine intră în casă. Du-te să te culci. Amândoi ar trebui să...

Ea a strâns din dinţi.

— Dacă nu vrei să mă mai vezi, va trebui să pleci tu de lângă mine.

El a şovăit. Ea îi vedea bine încordarea, creştea tot mai mult, ca un val gata să se spargă.

— Pleacă de lângă mine! A spus ea aspru. Pleacă!

Încordarea lui a atins punctul maxim, şi apoi a căzut; parcă se prăbuşise ceva în el, ca apa care se izbeşte de stânci.

— Nu pot, a spus el încet, cu voce răguşită. Doamne, nu pot.

A închis ochii pe jumătate şi cu mâna cealaltă i-a mângâiat obrazul. Apoi şi-a strecurat-o prin părul ei şi a tras-o spre ea. Ea a inspirat adânc aerul rece şi apoi gura lui era pe gura ei şi simţurile ei au explodat.

Se întrebase până atunci dacă nu cumva ce s-a întâmplat pe plajă fusese un episod stârnit de adrenalina lor. Cu siguranţă un sărut nu ar trebui să fie aşa, să-ţi zguduie tot trupul, de parcă ai fi fost lovit de fulger, să-ţi dărâme toată apărarea şi să te facă să-ţi pierzi complet controlul.

Se pare că aşa era.

A strâns în mâini jacheta lui Julian, l-a tras spre ea, aproape, mai aproape. Simţea pe buzele lui gust de zahăr şi cafea. Gust de energie. Mâinile ei s-au strecurat pe sub tricou, i-au atins pielea de pe spate şi atunci el şi-a dezlipit buzele, respirând adânc. Ţinea ochii închişi şi gura întredeschisă.

— Emma, a şoptit el, şi dorinţa din vocea lui o ardea.

Când a tras-o spre el, Emma aproape că a căzut în braţele lui. El a răsucit-o şi a împins-o cu spatele spre stâlp; ea îi simţea corpul puternic precum o linie fierbinte pe corpul ei...

Prin ceaţa minţii, a auzit un sunet.

S-au desprins imediat din îmbrăţişare, uluiţi.

Amândoi fuseseră în Sala Acordurilor din Idris când venise Vânătoarea Sălbatică, urlând pe lângă ziduri, dărâmând plafoanele. Emma îşi amintea sunetul cornului lui Gwyn, umplând aerul. Făcând să îi vibreze fiecare nerv din corp. Un sunet înalt, gol, singuratic.

S-a auzit din nou, iar aerul dimineţii l-a amplificat ca un ecou.

Soarele răsărise cât timp s-au îmbrăţişat ei, iar acum drumul care ducea spre autostradă era luminat. Pe acolo veneau trei persoane călare: un cal negru, un cal alb şi unul cenuşiu.

Emma i-a recunoscut imediat pe doi dintre călăreţi: Kieran, stând elegant în şa, ca un dansator, cu părul aproape negru în lumina soarelui, şi lângă el Iarlath, îmbrăcat în negru.

Al treilea călăreţ îi era cunoscut Emmei din sute de ilustraţii văzute în cărţi. Un bărbat solid, mare, cu barbă şi armură întunecată, care părea făcută din scoarţă de copac. Îşi ţinea cornul sub braţ; era un corn masiv, gravat cu cerbi.

Gwyn Vânătorul, căpetenia Vânătorii Sălbatice, venea la Institut. Şi nu părea deloc încântat.

CEI MAI BĂTRÂNI CA NOI

Mark stătea la o fereastră de la etajul Institutului şi privea soarele ridicându-se deasupra deşertului. Munţii păreau decupaţi din hârtie neagră, conturându-se precis şi clar pe cer. O clipă şi-a imaginat că ar putea întinde mâna să-i atingă, că ar putea să zboare pe fereastră până pe vârful cel mai înalt.

Clipa a trecut, şi a văzut din nou distanţa dintre el şi munţi. De când se întorsese la Institut, avea senzaţia că se luptă permanent să vadă totul printr-

un strat fin de iluzie magică. Uneori vedea Institutul aşa cum era, alteori acesta dispărea şi în locul lui vedea un pustiu punctat din loc în loc de focurile vânătorilor sălbatici.

Uneori se întorcea să-i spună ceva lui Kieran, dar îşi dădea seama că el nu e acolo. Kieran fusese cu el în fiecare dimineaţă, ani de zile trezindu-se lângă el în Regatul Elfilor.

În seara aceea, când Mark a stat cu copiii la bucătărie, Kieran ar fi trebuit să vină la el. Dar nu venise. Nici nu primise vreun semn de la el, iar acum Mark era îngrijorat. Încerca să-şi spună că prinţul voia probabil să fie prudent, dar îşi dădea seama că mâna lui se duce involuntar spre vârful de săgeată de la gât mai des ca de obicei.

Gestul acesta îi amintea de Cristina, de felul în care îşi atingea ea medalionul când era tulburată. Cristina. Se întreba ce fusese între ea şi Diego.

Mark se întorsese de la fereastră exact în clipa când s-a auzit sunetul. Auzul lui se ascuţise în anii petrecuţi în Vânătoarea Sălbatică; se îndoia că altcineva din Institut l-a auzit, ca să se trezească.

Era o singură notă, cântecul cornului lui Gwyn: înaltă şi aspră, singuratică precum munţii. Mark a simţit că i se răceşte sângele. Era nota pe care cornul lui Gwyn o scotea când era în căutarea unui dezertor. Era sunetul trădării.

Julian şi-a îndreptat spatele şi şi-a trecut mâinile prin părul ciufulit, cu fălcile încleştate.

— Emma, a spus el. Intră în casă.

Emma s-a întors şi a făcut câţiva paşi în holul Institutului – numai cât să-şi ia Cortana agăţată lângă uşă. A ieşit din nou afară şi a văzut că cei trei elfi descălecaseră de pe caii lor, care rămăseseră ciudat de nemişcaţi, ca şi cum ar fi fost împietriţi. Ochii lor erau roşii ca sângele şi în coamă aveau flori roşii. Armăsarii elfilor.

Gwyn se apropiase de scări. Avea o faţă stranie, neobişnuită: ochi mari, pomeţi largi, sprâncene arcuite. Un ochi negru şi unul albastru pal.

Lângă el a venit şi Iarlath, cu ochii lui galbeni care nu clipeau. În partea cealaltă s-a aşezat Kieran. Era la fel de frumos pe cât îşi amintea Emma, şi la fel de rece. Chipul lui palid avea trăsături ferme, de parcă ar fi fost tăiat în marmură albă, iar ochii lui, unul negru şi unul argintiu, luceau sinistru în lumina dimineţii.

— Care-i treaba? A întrebat Emma. S-a întâmplat ceva?

Gwyn i-a aruncat o privire dispreţuitoare.

— Asta nu te priveşte pe tine, fată Carstairs, a spus el. Avem treabă cu Mark Blackthorn. Nu cu vreunul dintre voi.

Julian şi-a încrucişat braţele la piept.

— Orice are legătură cu fratele meu are legătură şi cu mine. De fapt, cu toţi din familie.

Buzele lui Kieran alcătuiau o linie dreaptă, rigidă.

— Noi suntem Gwyn şi Kieran din Vânătoarea Sălbatică şi Iarlath de la Curtea Elfilor întunericului, şi avem de rezolvat o problemă de justiţie. Iar tu îl vei aduce aici pe fratele tău.

Emma a păşit la mijlocul treptei de sus şi a scos-o pe Cortana din teacă, împrăştiind luciri aurii în jur.

— Nu-i spui tu ce să facă, a comentat ea. Nu aici. Nu pe treptele Institutului.

Gwyn a scos pe neaşteptate un hohot de râs hârâit.

— Nu fi caraghioasă, fată Carstairs, a spus el. Nu există un vânător de umbre care să ţină piept la trei din Regatul Elfilor, nici măcar dacă are una

dintre Marile Săbii.
— În locul tău, n-aş subestima-o pe Emma, a spus Julian cu o voce tăioasă ca lama. S-ar putea să te trezeşti cu capul pe jos, lângă corpul tău.
Tău mea în spasme.
— Ce descriere realistă, s-a amuzat Iarlath.
— Sunt aici, a spus o voce cu respiraţia tăiată, iar Emma a închis ochii pe jumătate, străbătută de groază, ca de durere.
Mark.
Părea că îşi pusese în grabă tricoul şi blugii şi că abia îşi băgase tenişii în picioare. Părul lui blond era ciufulit şi arăta mai tânăr ca niciodată, cu ochii aceia măriţi de uimire neascunsă.
— Dar vremea mea nu s-a sfârşit aici, a spus el.
Îi vorbea lui Gwyn, dar se uita la Kieran. Emma nu ştia cum să interpreteze sau să descrie expresia lui – era un amestec de implorare, durere şi bucurie.
— Încă mai încercăm să aflăm ce se întâmplă. Suntem aproape de final. Dar data limită...
— Data limită? A repetat Kieran ca un ecou. Ascultă ce spui. Vorbeşti ca unul dintre ei.
Mark a părut surprins.
— Dar, Kieran...
— Mark Blackthorn, l-a întrerupt Iarlath. Eşti acuzat că ai dezvăluit un secret al elfilor unui vânător de umbre, deşi ţi s-a interzis în mod expres să faci asta.
Mark a lăsat uşa Institutului să se închidă în urma lui. A făcut câţiva paşi, până a ajuns lângă fratele lui. Şi-a prins mâinile la spate – îi tremurau.
— Nu... nu înţeleg ce vrei să spui, a bâiguit el. N-am spus nimic interzis familiei mele.
— Nu familiei tale, a zis Kieran, cu o voce schimbată, urâtă. Ei.
— Ei? A făcut Julian, uitându-se la Emma, dar ea a clătinat din cap.
— Nu mie, i-a explicat ea. Se referă la Cristina.
— Doar nu credeai că te vom lăsa nesupravegheat, Mark? A întrebat Kieran.
Ochii lui, negru şi argintiu, erau ca două pumnale.
— Eram la fereastră când te-am auzit vorbind cu ea. I-ai spus cum i se poate lua puterea lui Gwyn. Un secret pe care îl cunosc numai vânătorii sălbatici, care ţi-era interzis să-l dezvălui.
Mark se făcuse cenuşiu la faţă.
— Nu am...
— N-are rost să minţi, l-a oprit Iarlath. Kieran este prinţ al elfilor şi nu poate spune neadevăruri. Dacă el spune c-a auzit asta, atunci aşa a fost.
Mark s-a uitat la Kieran. Lumina soarelui nu i se mai părea frumoasă Emmei, ci necruţătoare, lucind aspră pe părul de aur al lui Mark, pe pielea lui. Pe faţa lui se întipărise o durere ca urma roşie a unei palme.
— Pentru Cristina nu înseamnă nimic asta. N-ar spune nimănui. Niciodată nu mi-ar face rău mie sau vânătorilor sălbatici.
Kieran şi-a întors faţa de la el şi gura lui frumoasă s-a strâmbat.
— Destul.
Mark a făcut un pas în faţă.
— Kieran. Cum poţi să faci asta? Mie?
Chipul lui Kieran era alb de durere.
— Trădarea nu e a mea, a spus el. Spune-i prinţesei tale vânător de umbre de promisiuni încălcate.
— Gwyn. Mark s-a întors spre căpetenie. Ce e între mine şi Kieran nu are

legătură cu legile Curţilor sau cu vânătorii sălbatici. De când intervin acestea în problemele inimii?

Problemele inimii. Emma vedea asta pe feţele lor, a lui Mark şi a lui Kieran, vedea asta din felul în care se priveau şi nu se priveau. Se întreba cum de nu-şi dăduse seama de asta mai devreme, din Sanctuar, cum de nu văzuse că oamenii ăştia se iubesc. Doi oameni care se răniseră reciproc, aşa cum numai doi îndrăgostiţi pot s-o facă.

Kieran avea aerul că Mark îi luase ceva nepreţuit. Iar Mark avea aerul că...

Mark părea zdrobit. Emma şi-a amintit de ea, pe plajă, în dimineaţa aceea, cu Julian, de ţipătul singuratic al pescăruşilor care zburau deasupra ei.

— Copile, a spus Gwyn şi, spre uimirea Emmei, în vocea lui era blândeţe. Regret necesitatea acestei vizite mai mult decât pot spune. Şi crede-mă, Vânătoarea nu intervine, cum spui tu, în problemele inimii. Dar tu ai încălcat una dintre cele mai vechi legi ale Vânătorii şi i-ai pus pe toţi în pericol.

— Exact, a spus Kieran. Mark a încălcat legea Regatului Elfilor şi pentru asta el trebuie să vină cu noi înapoi în regat şi să nu mai zăbovească în lumea oamenilor.

— Nu, a spus Iarlath. Nu asta e pedeapsa.

— Cum?

Kieran s-a întors spre el, nedumerit. Vârfurile părului i se făcuseră albastru-alburii, ca bruma.

— Dar ai spus...

— Nu ţi-am spus nimic despre pedeapsă, prinţişorule, l-a întrerupt Iarlath şi a făcut un pas în faţă. Mi-ai spus care au fost acţiunile lui Mark Blackthorn şi eu am spus că trebuie să rezolvăm chestiunea fără întârziere. Dacă tu ai crezut c-o să-l aducem înapoi în Regatul Elfilor ca să fie tovarăşul tău, atunci poate ar trebui să-ţi aminteşti că securitatea nobililor din regat este mult mai importantă decât simpatiile pe care le are fiul Regelui Elfilor întunericului. S-a uitat aspru la Mark, şi ochii lui arătau straniu în lumina soarelui. Regele mi-a dat libertatea să aleg pedeapsa pentru tine, a spus el. Douăzeci de lovituri de bici pe spate – şi poţi să te consideri norocos că nu sunt mai multe.

— NU!

Cuvântul a fost ca o explozie. Spre uimirea Emmei, Julian îl rostise – Julian, care nu ridica niciodată vocea, care nu ţipa niciodată. A început să coboare scările şi Emma l-a urmat, cu Cortana pregătită în mână.

Kieran şi Mark nu mai spuneau nimic, doar se priveau. Lui Kieran i se scursese tot sângele din obraji şi părea bolnav. Nici nu s-a mişcat când Julian a ajuns în faţa lui, împiedicându-l să se uite la Mark.

— Cine încearcă să-l atingă pe fratele meu, a rostit el răspicat, va fi ucis de mine.

Gwyn a clătinat din cap.

— Să nu crezi că nu-ţi admir atitudinea, Blackthorn, a spus el. Dar eu m-aş gândi de două ori înainte să atac o delegaţie de elfi.

— Fă ceva să ne împiedici şi înţelegerea noastră va cădea, l-a avertizat Iarlath. Investigaţia va fi oprită, iar noi îl vom lua pe Mark înapoi în Regatul Elfilor. Şi va fi biciuit acolo, mai rău decât ceea ce ar putea primi aici. Nu vei câştiga nimic, dar vei pierde mult.

Julian îşi încleştase pumnii.

— Ai impresia că numai voi ştiţi ce e onoarea? Voi, care nu puteţi înţelege ce pierdem noi dacă stăm aici şi vă lăsăm să-l umiliţi şi să-l torturaţi pe Mark? De-asta sunt elfii dispreţuiţi – pentru cruzimea lor fără sens.

— Ai grijă, băiete, a hârâit Gwyn. Voi aveţi legile voastre, noi, pe ale

noastre. Singura diferenţă este că noi nu ne prefacem că ale noastre nu sunt crude.

— Legea e aspră, a spus Iarlath, batjocoritor, dar e Lege.

Mark a vorbit pentru prima oară de când Iarlath pronunţase sentinţa.

— O lege proastă nu e lege, a spus el.

Părea ameţit. Emma şi-a amintit de băiatul care se prăbuşise la pământ în Sanctuar, care ţipa când îl atingea cineva şi care povestea de bătăi care încă îl mai îngrozeau. Avea impresia că cineva îi smulge inima din piept – tocmai pe Mark să-l biciuiască? Pe Mark, al cărui trup s-ar fi putut vindeca, dar nu şi sufletul lui?

— Voi aţi venit aici, a spus Julian.

Se simţea disperare în vocea lui.

— Aţi venit la noi, aţi făcut o înţelegere cu noi. Aţi avut nevoie de ajutorul nostru. Noi am făcut toate eforturile, am riscat totul ca să rezolvăm misterul. Am înţeles, Mark a greşit, dar testul ăsta de loialitate e absolut nelalocul lui.

— Nu e vorba de loialitate, i-a explicat Iarlath. Trebuie să dăm un exemplu. Asta sunt legile. Aşa funcţionează lucrurile. Dacă îl lăsăm pe Mark să ne trădeze, ceilalţi vor vedea că suntem slabi.

Părea încântat. Satisfăcut.

— Înţelegerea e importantă. Dar asta e şi mai important.

Mark s-a apropiat de ei şi l-a prins pe Julian de umăr.

— Nu poţi schimba asta, frăţioare. Lasă lucrurile aşa. Mark s-a uitat la Iarlath, apoi la Gwyn; nu s-a uitat la Kieran. Accept pedeapsa, a spus.

Emma a auzit râsul lui Iarlath. Un sunet rece şi ascuţit, ca nişte ţurţuri de gheaţă care se sparg. A băgat mâna sub pelerină şi a scos de acolo o mână de pietricele roşii ca sângele. Le-a aruncat pe jos. Mark s-a albit, ştiind bine ce face Iarlath.

În locul în care au căzut pietricelele, a început să apară ceva. Un copac, chircit, răsucit, contorsionat, cu trunchiul şi frunzele de culoarea sângelui. Mark se uita la el cu o fascinaţie îngrozită. Kieran părea că e gata să vomite.

— Jules, a şoptit Emma.

Era prima oară când îi spunea aşa după noaptea de pe plajă.

Julian a privit-o cu ochii goi o clipă, apoi s-a întors şi s-a repezit pe scări în jos. După un moment în care rămăsese îngheţată, Emma a coborât după el. Iarlath s-a aşezat imediat în faţa ei.

— Lasă sabia, a mârâit el. Nicio armă în prezenţa spiritelor naturii. Ştim bine că nu putem avea încredere în tine.

Emma a repezit în sus Cortana aşa de repede, încât lama s-a văzut ca o ceaţă. Vârful ei a trecut pe sub bărbia lui Iarlath, la un milimetru de el, descriind un arc precum un zâmbet mortal. El a scos un zgomot din gât, chiar când ea a băgat sabia în teacă, izbind-o tare, să se audă. S-a uitat la el, cu ochii plini de furie.

Gwyn a râs.

— Şi eu care credeam că ăştia din familia Carstairs nu sunt buni decât la muzică.

Iarlath s-a uitat cu ură la Emma, apoi s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat spre Mark. Începuse să desfacă un colac de frânghie pe care îl avea înfăşurat în jurul mijlocului.

— Pune mâinile pe trunchiul sorbului, i-a poruncit el.

Emma a presupus că se referă la copacul chircit şi întunecat, cu ramuri ascuţite şi frunze de culoarea sângelui.

— Nu. Kieran, disperat, a venit ca un vârtej spre Iarlath. S-a aruncat în

genunchi la pământ, cu mâinile întinse. Te implor! A spus el. Ca prinţ de la Curtea Elfilor întunericului, te implor! Nu îl bate pe Mark. Bate-mă pe mine în locul lui.

Iarlath a pufnit dispreţuitor.

— Dacă te biciuiesc pe tine, o să stârnesc mânia tatălui tău. Nu voi face asta. Ridică-te în picioare, prinţişorule. Nu te mai face de râs.

Kieran s-a ridicat încet de jos.

— Te rog, a spus el, uitându-se nu la Iarlath, ci la Mark.

Mark s-a uitat la el cu atâta ură în ochi, încât Emma aproape a tresărit. Kieran părea şi mai bolnav, dacă era cu putinţă.

— Trebuia să-ţi dai seama că asta se va întâmpla, mucosule, a spus Iarlath, dar nu se uita la Kieran, ci la Mark – flămând, cu poftă, ca şi cum gândul biciuirii îl făcea să saliveze ca o mâncare.

Mark s-a apropiat de copac…

Julian a făcut un pas în faţă.

— Biciuieşte-mă pe mine în locul lui, a spus el.

O clipă, toată lumea a îngheţat. Emma a avut impresia că o lovise cineva în piept cu o bâtă de baseball. „Nu”, a vrut ea să spună, dar cuvântul nu a ieşit.

Mark s-a răsucit spre fratele lui.

— Nu poţi face asta, a refuzat el. Greşeala e a mea. A mea trebuie să fie pedeapsa.

Julian a trecut pe lângă el, aproape îmbrâncindu-l, în drum spre Gwyn. S-a oprit în faţa lui, drept, cu bărbia ridicată.

— În luptele cu elfi se poate alege un războinic care să reprezinte pe cineva, a spus el. Dacă într-o luptă aş putea să mă bat în locul lui, de ce n-aş putea să-i iau locul acum?

— Pentru că eu sunt cel care-am încălcat legea! A strigat Mark disperat.

— Pe fratele meu l-aţi luat la începutul Războiului întunecat, a spus Julian. Nu a luptat niciodată. Pe mâinile lui nu era nicio picătură de sânge de elf. Dar eu am fost la Alicante. Am ucis spirite ale naturii.

— Încearcă să te provoace, a spus Mark. Nu vorbeşte serios…

— Ba vorbesc serios, l-a contrazis Julian. Ăsta e adevărul.

— Dacă cineva se oferă să ia locul unui om condamnat, nu-i putem interzice, a hotărât Gwyn, părând tulburat. Eşti sigur, Julian Blackthorn? Pedeapsa nu ţi se cuvine ţie.

Julian a înclinat capul.

— Sunt sigur.

— Lasă-l să ia el pedeapsa, a spus Kieran. O vrea. Lasă-l s-o ia.

După aceea, lucrurile s-au întâmplat foarte repede. Mark s-a aruncat asupra lui Kieran, cu o faţă criminală. Urla şi îşi înfigea mâinile în cămaşa acestuia. Emma a făcut un pas în faţă, dar a fost dată la o parte de Gwyn, care s-a dus să-i despartă pe cei doi, împingându-l pe Mark cu brutalitate.

— Ticălosule! A exclamat Mark.

Gura îi era însângerată. A scuipat la picioarele lui Kieran.

— Nemernic arogant…

— Ajunge, Mark! S-a răstit Gwyn. Kieran este prinţ la Curtea Elfilor întunericului.

— Este duşmanul meu, a spus Mark. Acum şi pentru totdeauna, duşmanul meu.

A ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l lovească pe Kieran; acesta nu s-a mişcat, s-a uitat doar la el cu un aer sfârşit. Mark a lăsat mâna jos şi s-a întors, de parcă nu ar mai fi suportat să-l vadă.

— Jules, a revenit el. Jules, te rog, nu face asta. Lasă-mă pe mine.
Julian i-a zâmbit cald şi blând fratelui său. În zâmbetul acesta era toată iubirea şi uimirea băieţelului care îşi pierduse fratele şi dintr-odată îl primise înapoi, când nu mai era nicio speranţă.
— Nu se poate să fii tu pedepsit...
— Ia-l! I-a spus Iarlath lui Gwyn, iar acesta, cu toate că se vedea limpede că n-ar vrea s-o facă, a păşit înainte şi l-a prins pe Mark, luându-l de lângă Julian.
Mark s-a zbătut, dar Gwyn era un bărbat masiv, cu nişte braţe enorme. L-a ţinut strâns pe Mark şi şi-a luat o expresie impasibilă când Julian şi-a scos jacheta şi apoi tricoul.
În lumina puternică a soarelui, cu pielea lui uşor bronzată, dar mai deschisă la culoare pe spate şi pe piept, părea vulnerabil şi expus. Părul îi era acum ciufulit după ce îşi scosese tricoul, iar după ce l-a aruncat pe jos, s-a uitat la Emma.
Privirea lui a reuşit să spargă gheaţa groasă a şocului care o împietrise.
— Julian.
Vocea ei tremura.
— Nu poţi face asta.
A păşit spre el, dar Iarlath i-a blocat drumul.
— Stai acolo, a şuierat el.
S-a îndepărtat de Emma, care a vrut să se ducă după el, dar a descoperit că picioarele ei erau înţepenite pe pământ. Nu se putea mişca. Simţea bâzâitul uşor al vrăjii pe picioare şi pe coloana vertebrală, ţinând-o strâns, ca într-o capcană de urşi. A încercat să se repeadă în faţă, dar a trebuit să-şi înăbuşe un ţipăt de durere când magia elfilor a ţinut-o în loc şi i-a sfâşiat pielea.
Julian a făcut un pas în faţă şi şi-a pus palmele pe trunchiul copacului, aplecând capul. Linia lungă a şirei spinării era pentru Emma de o frumuseţe nepotrivită. Semăna cu coama unui val, înainte de a se sparge. Cicatricele albe şi negre ale Peceţilor de pe spatele lui păreau desene făcute de un copil, pe piele şi în sânge.
— Dă-mi drumull striga Mark, smucindu-se din strânsoarea lui Gwyn.
Era un coşmar, s-a gândit Emma, unul dintre acele vise în care alergi, alergi, dar nu ajungi nicăieri, numai că acum era real. Se lupta să-şi mişte braţele şi picioarele cu forţa invizibilă care o ţinea ţintuită ca pe un fluture în insectar.
Iarlath s-a apropiat de Julian. Ceva i-a sclipit în mână, ceva lung. Subţire şi argintiu. Când l-a răsucit în aer, Emma a văzut că ţine mânerul negru al unui bici de argint. A tras braţul în spate.
— Vânători de umbre proşti, a comentat el. Aşa de naivi, că nici nu ştiţi în cine să aveţi încredere.
Biciul s-a lăsat în jos cu putere. Emma a văzut cum muşcă din pielea lui Julian, a văzut sângele, a văzut cum îşi arcuieşte spatele şi cum se apleacă.
Durerea din ea a fost ca o explozie. Avea senzaţia că o ţeavă încinsă i-a fost aşezată pe spate. A tresărit şi a simţit gust de sânge.
— Opreşte-te! A urlat Mark. Nu vezi că îi răneşti pe amândoi? Nu asta era pedeapsa! Dă-mi drumul, eu nu am parabatai, dă-mi drumul, biciuiţi-mă pe mine...
Cuvintele lui se încâlceau în capul Emmei. Durerea încă îi mai făcea trupul să zvâcnească.
Gwyn, Iarlath şi Kieran se uitau când la ea, când la Julian. Pe spatele acestuia era o tăietură lungă şi însângerată, iar el se ţinea de trunchiul copacului. Transpiraţia făcea ca părul lui să pară mai negru.

Emma simţea că i se frânge inima. Dacă durerea ei era agonică, atunci durerea lui cum era? De două ori mai mare, de patru ori mai mare?

— Trimite-o de aici, a poruncit Iarlath, iritat. Boceala asta e ridicolă.

— Asta nu e isterie, Iarlath, i-a explicat Kieran. Se întâmplă aşa fiindcă ea este parabatai-ul lui. Partenerul lui de luptă... ei sunt legaţi...

— Pentru numele Doamnei, ce atâta agitaţie, a şuierat Iarlath şi a izbit iar cu biciul.

De data asta, Julian a scos un sunet. Un sunet gâtuit, abia auzit. A alunecat în genunchi, ţinându-se în continuare de copac. Durerea a sfâşiat-o iar pe Emma, dar acum era încordată, pregătită. A urlat – nu un ţipăt oarecare, ci un urlet de oroare şi de trădare care stârnea ecou, un urlet de furie, de durere şi de furie.

Gwyn a întins mâna spre Iarlath, dar se uita la Emma.

— Opreşte-te, a spus el.

Emma a simţit greutatea privirii lui, apoi s-a simţit uşoară, pentru că vraja care o ţintuia pe loc fusese spartă.

S-a repezit la Julian şi s-a lăsat în genunchi lângă el, scoţându-şi stela de la centură. Îl auzea pe Iarlath protestând, iar pe Gwyn spunându-i aspru să lase lucrurile aşa. Nu îl vedea decât pe Julian – Julian în genunchi, cu braţele în jurul copacului, cu fruntea lipită de el. Sângele curgea şuvoi din spatele lui gol. Muşchii umărului s-au încordat când ea l-a atins, de parcă s-ar fi pregătit pentru a treia lovitură.

Jules, a spus ea în gând, iar el, ca şi cum ar fi auzit-o, a întors faţa spre ea. Îşi muşcase buza de jos până în came. Sângele i se scursese pe bărbie. Se uita la ea orb, ca un om care vede un miraj.

— Em? A gemut el.

— Ssst, a făcut ea şi apoi i-a pus mâna pe obraz şi pe păr.

Era ud de sânge şi de transpiraţie, iar pupilele erau mărite. Ea se vedea în pupilele acelea, îşi vedea acolo faţa palidă şi crispată.

A pus stela pe pielea lui.

— Trebuie să-l vindec, a spus ea. Lăsaţi-mă să-l vindec.

— E ridicol! A protestat Iarlath. Băiatul trebuie să fie biciuit...

— Las-o aşa, Iarlath; a spus Gwyn.

Îl ţinea strâns în braţe pe Mark.

Iarlath s-a supus, bombănind... Mark se zbătea şi icnea... Stela era rece în mâna Emmei şi se răcise şi mai mult când i-a atins pielea lui Julian.

A desenat runa.

— Dormi, iubirea mea, a şoptit ea aşa de încet, încât n-a auzit-o nimeni în afară de Julian.

O clipă, ochii lui s-au lărgit, limpezi şi uimiţi. Apoi s-au închis şi el s-a prăbuşit la pământ.

— Emma!

Strigătul lui Mark se transformase în urlet.

— Ce-ai făcut?

Emma s-a ridicat în picioare şi, când s-a întors, a văzut faţa furioasă a lui Iarlath. Gwyn, însă... a avut impresia că vede o licărire amuzată în ochii lui.

— L-am adormit, a răspuns ea. E inconştient. Nu puteţi face nimic să-l treziţi.

Iarlath a rânjit.

— Tu crezi că ne poţi lipsi de pedeapsa noastră pentru că l-ai lipsit pe el de abilitatea de a simţi? S-a întors spre Gwyn. Adu-l pe Mark! a lătrat el. O să-l biciuim pe el în locul lui şi atunci vom fi biciuit doi din familia Blackthorn.

— Nu! A ţipat Kieran. Nu! Îţi interzic... nu pot să suport...

— Nu interesează pe nimeni ce poţi tu să suporţi, prinţişorule, cu atât mai puţin pe mine, a spus Iarlath. Avea un zâmbet rău. Da, o să-i biciuim pe ambii fraţi, a hotărât el. Mark nu va scăpa. Şi mă îndoiesc că parabatai-ul tău o să te ierte prea curând pentru asta, a adăugat el, întorcându-se spre Emma.

— În loc să biciuieşti doi fraţi Blackthorn, a răspuns ea, ai putea să biciuieşti o Carstairs. N-ar fi mai bine?

Gwyn nu se mişcase la ordinul lui Iarlath; acum făcuse ochii mari. Kieran a respirat adânc.

— Julian v-a spus că a ucis spirite ale naturii în timpul Războiului întunecat, a spus ea. Dar eu am ucis mai multe ca el. Le-am tăiat gâturile; mi-am mânjit mâinile cu sângele lor. Şi aş face-o din nou.

— Tăcere!

Vocea lui Iarlath clocotea de furie.

— Cum îndrăzneşti să te lauzi cu asemenea fapte?

Emma şi-a tras tricoul peste cap. Mark a făcut ochii mari când ea şi-a aruncat tricoul pe jos. Stătea în faţa lor, doar în sutien şi blugi. Nu îi păsa. Nu se simţea dezbrăcată – se simţea îmbrăcată în iritare şi furie, ca un războinic din poveştile lui Arthur.

— Biciuiţi-mă, a spus ea. Acceptaţi asta şi să terminăm. Altfel vă jur că o să vă hăituiesc pe vecie în Regatul Elfilor. Mark nu poate, dar eu pot.

Iarlath a spus exasperat ceva într-o limbă pe care Emma nu o cunoştea, întorcându-se cu faţa spre ocean. Când a făcut asta, Kieran a înaintat cu un pas spre locul unde Julian stătea prăbuşit la pământ.

— Nu-l atinge! A urlat Mark, dar Kieran nu s-a uitat la el, ci l-a prins pe Julian de subsuori şi l-a tras de lângă copac.

L-a aşezat jos câţiva metri mai departe, apoi şi-a scos tunica şi a învelit trupul inconştient şi însângerat.

Emma a răsuflat uşurată. Simţea arsura soarelui pe spatele dezgolit.

— Fă-o! L-a îndemnat ea. Dacă nu eşti prea laş ca să biciuieşti o fată.

— Emma, încetează!

În vocea lui Mark se citea o durere teribilă.

— Lasă-mă pe mine.

Ochii lui Iarlath se aprinseseră de o lumină crudă.

— Foarte bine, Carstairs, a spus el. Fă ce a făcut şi parabatai-ul tău. Pregăteşte-te de bici.

Emma a văzut că Gwyn capătă o expresie de tristeţe când ea s-a îndreptat spre copac. Trunchiul, văzut de aproape, era neted, maroniu-roşiatic. L-a simţit rece când l-a înconjurat cu braţele. Acum putea să vadă fiecare crăpătură din scoarţă.

A ţinut strâns în mâini lemnul. L-a auzit pe Mark strigând-o iar, dar i se părea că vocea lui vine de foarte departe. Iarlath s-a aşezat în spatele ei.

Biciul a şuierat în aer. Emma a închis ochii. În întunericul din spatele pleoapelor l-a văzut pe Julian, iar în jurul lui flăcări. Focul din încăperile Oraşului Tăcut. I-a auzit vocea, rostind în şoaptă acele cuvinte vechi pe care vânătorii de umbre le preluaseră din Biblie şi le adaptaseră ca să fie jurământul de parabatai.

Unde vei merge tu acolo voi merge şi eu...

Biciul a coborât. Chiar dacă i se păruse că înainte fusese durere, acum era agonie. Avea impresia că spatele îi fusese sfâşiat de un foc. A strâns din dinţi ca să nu ţipe.

Cere-mi să nu te părăsesc...

Din nou. De data asta, durerea era şi mai rea. Degetele ei s-au înfipt în lemnul copacului.

Şi să mă întorc de la tine...

Din nou. A alunecat în genunchi.

Îngerul să facă asta cu mine, şi mai mult încă, şi numai moartea să ne despartă.

Din nou. Durerea s-a ridicat ca un talaz, acoperind soarele. A ţipat, dar nu s-a auzit nici ea – urechile i se înfundaseră, lumea se prăbuşea, se închidea în sine. Biciul a mai izbit şi a cincea oară, şi a şasea oară, şi a şaptea oară, dar de acum nu mai simţea, pentru că era înghiţită de întuneric.

22
Să iubeşti şi să fii iubit

Cristina a ieşit din dormitorul Emmei cu un aer sumbru.

Mark a apucat să zărească prin uşa deschisă interiorul camerei: a văzut conturul corpului nemişcat al Emmei, care părea micuţ sub grămada de pături groase, şi pe Julian, aşezat pe pat lângă ea. Fratele său ţinea capul aplecat, iar părul întunecat îi acoperea faţa.

Mark nu-l mai văzuse niciodată aşa de nefericit.

— Se simte mai bine Emma? A întrebat-o el pe Cristina.

Erau singuri pe coridor. Majoritatea copiilor dormeau.

Mark nici nu voia să-şi aducă aminte de chipul lui Julian, când s-a trezit în apropierea copacului şi l-a văzut pe Mark în genunchi lângă trupul Emmei, cu stela ei în mână, desenând rune de vindecare pe pielea ei sfâşiată, cu o mână tremurătoare, o mână fără experienţă, care nu mai era demult obişnuită cu limbajul îngerilor.

Nu voia să-şi amintească felul în care arătase Julian când intraseră în casă; Mark ducând Cortana şi Julian cu Emma în braţe; tricoul lui era plin de sângele ei, iar ea avea părul năclăit de sânge. Nu voia să-şi aducă aminte cum ţipase Emma când o atinsese biciul, şi cum se stinsese ţipătul acela când îşi pierduse cunoştinţa.

Nu voia să-şi aducă aminte de chipul lui Kieran când el şi Julian plecaseră în grabă spre Institut. Kieran încercase să-l oprească, punându-i mâna pe braţ. Faţa lui era albă şi rugătoare, părul lui un vârtej negru şi albastru de disperare.

Mark îşi trăsese braţul de sub mâna lui.

— Mai atinge-mă odată cu mâna ta şi o vei vedea smulsă din încheietură pentru totdeauna! Mârâise el, iar Gwyn îl trăsese atunci pe Kieran, spunându-i ceva cu o voce în care se simţea şi duritate, dar şi regret.

— Lasă-l în pace, Kieran! îl avertizase el. S-au întâmplat destule pentru o singură zi.

O duseseră pe Emma în dormitor şi Julian o aşezase în pat, în timp ce Mark dăduse fuga s-o caute pe Cristina.

Cristina nu ţipase când el o trezise, nu ţipase nici când o văzuse pe Emma plină de sânge şi cu hainele sfâşiate. Trecuse imediat la treabă: o îmbrăcase pe Emma cu haine curate, îi adusese lui Jules pansamente, spălase sângele din părul Emmei.

— O să fie bine, i-a spus acum Cristina. Se va vindeca.

Mark nu voia să-şi aducă aminte cum se desfăcuse pielea Emmei după

lovitura de bici, şi nici sunetul făcut de acesta. De mirosul de sânge amestecat cu sarea din briza oceanului.

— Mark.

Cristina l-a atins uşor pe faţă.

El şi-a lipit involuntar obrazul de palma ei. Mirosea a cafea şi pansamente. Se întreba dacă Julian îi spusese totul – cum o bănuia Kieran pe ea, cum nu fusese Mark în stare să-şi apere fratele sau pe Emma.

Pielea ei era catifelată; ochii ei, ridicaţi spre el, erau mari şi întunecaţi. Mark şi-a adus aminte de ochii lui Kieran, ca nişte cioburi de sticlă dintr-un caleidoscop, fărâmiţate şi multicolore. Ochii Cristinei aveau o culoare uniformă. Singulară.

Ea şi-a lăsat mâna spre gâtul lui, cu o expresie gânditoare. Mark a simţit că tot corpul i se încordează.

— Mark? A strigat Julian încet din cameră.

— Ar trebui să te duci la fratele tău. Cristina i-a pus o mână pe umăr, să-l liniştească. Nu e vina ta, a spus ea. Nu e. Ai înţeles?

Mark a dat din cap, incapabil să vorbească.

— Mă duc să trezesc copiii să le spun ce s-a întâmplat, a adăugat ea şi a pornit pe hol, păşind la fel de hotărât cum păşea când era în echipament, cu toate că acum avea pe ea un tricou şi pantalonul de pijama.

Mark a respirat adânc şi a deschis uşa de la camera Emmei.

Ea zăcea nemişcată în pat; părul ei palid era revărsat pe pernă şi pieptul i se ridică şi cobora la intervale regulate. Îi făcuseră rune de somn, dar şi rune de încetare a durerii, de oprire a sângerării şi de vindecare.

Julian stătea tot lângă ea. Mâna Emmei era deasupra păturii; Julian îşi aşezase mâna lângă mâna ei, fără s-o atingă. Mark nu putea să-i vadă faţa, fiindcă el îşi ţinea capul întors; nu-i vedea decât umerii aplecaţi şi faptul că şira spinării, aşa cum se zărea prin tricou, părea la fel de vulnerabilă ca spatele Emmei când era biciuită.

Părea foarte tânăr.

— Am încercat, i-a spus Mark. Am încercat să iau eu pedeapsa. Nu m-a lăsat Gwyn.

— Ştiu. Am văzut c-ai încercat, a răspuns Julian cu voce seacă. Dar Emma a ucis spirite ale naturii. Tu, nu. Nu-i mai interesa să te biciuiască pe tine, dacă aveau ocazia s-o biciuiască pe ea. Nu mai conta ce-ai făcut.

Mark s-a blestemat în sinea lui. Nu ştia ce cuvinte umane ar trebui să spună ca să-şi aline fratele.

— Dacă ea ar muri, a continuat Julian cu aceeaşi voce seacă, aş vrea să mor şi eu. Ştiu că nu e bine să spun asta. Dar ăsta e adevărul.

— Nu va muri, l-a asigurat Mark. Se va face bine. Numai că trebuie să se recupereze. Am văzut cum arată bărbaţii... oamenii... înainte de-a muri. Pe chipul lor se aşterne o anumită expresie. Emma nu o are.

— Nu poate să-mi iasă din cap, a spus Julian. Toată povestea asta. Cineva încearcă să învie o persoană iubită, care a murit. Aproape că am senzaţia că greşim. Că poate ar trebui să-l lăsăm s-o facă.

— Jules, a spus Mark.

Simţea emoţiile puternice ale fratelui său ca pe atingerea unei lame pe o piele care a fost multă vreme acoperită de bandaje. Asta înseamnă sentimentul de familie, s-a gândit el. Să suferi când suferă altcineva.

— Se iau vieţile unor oameni. Nu poţi plăti o tragedie cu alte tragedii, şi nu poţi lua viaţă din moarte, a spus.

— Eu nu ştiu decât că, dacă ar fi ea, dacă ar fi Emma, şi eu aş face la fel.

Julian avea o privire rătăcită. Aş face tot ce mi-ar sta în putinţă.

— Nu ai face.

Mark i-a pus mâna pe umăr şi l-a întors spre el. Julian a ridicat şovăitor faţa spre fratele lui.

— Tu ai face ce trebuie. Toată viaţa ta ai făcut ce trebuie.

— Îmi pare rău, a spus Julian.

— Ţie îţi pare rău? Toate astea, Jules, delegaţia... dacă nu i-aş fi spus Cristinei despre mantia lui Gwyn...

— Ar fi găsit alt motiv să te pedepsească, l-a întrerupt Julian. Kieran voia să te pedepsească. L-ai făcut să sufere şi a vrut să suferi şi tu. Îmi pare rău... îmi pare rău în legătură cu Kieran, pentru că văd că ţii la el. Îmi pare rău că n-am ştiut c-ai lăsat acolo o persoană dragă. Îmi pare rău că ani de zile eu am crezut că tu eşti liber, că te simţi bine în Regatul Elfilor, în timp ce eu mă omoram aici să cresc patru copii, să conduc Institutul şi să păstrez secretul lui Arthur. Am vrut să cred că eşti bine – am vrut să cred că măcar unul dintre noi e bine. Măcar atât.

— Ai vrut să crezi că sunt fericit, la fel cum şi eu am vrut să cred asta despre voi, a spus Mark. Mă gândeam la voi, cum trăiţi, dacă sunteţi fericiţi, dacă vă simţiţi bine. Mereu mă întrebam ce fel de bărbat ai ajuns. A făcut o pauză, apoi: Sunt mândru de tine. Nu am prea mult merit în formarea ta, dar oricum sunt mândru că eşti fratele meu – sunt mândru că sunteţi fraţii şi surorile mele. Şi n-o să mai plec de lângă voi.

Julian a făcut ochii mari şi, în lumina palidă, culoarea Blackthorn a început să strălucească.

— Nu te mai întorci în Regatul Elfilor?

— Orice s-ar întâmpla, a hotărât Mark, voi rămâne aici. Voi fi aici pentru totdeauna.

L-a prins în braţe pe Julian şi l-a strâns cu putere. El a expirat, de parcă ar fi scăpat de o apăsare care îl chinuia de multă vreme, şi-a pus capul pe umărul fratelui său şi i-a cedat şi lui o mică parte din povara sa.

*

Emma şi-a visat părinţii.

Erau în căsuţa lor albă din Veneţia, unde locuiau când ea era mică. Pe fereastră se vedea strălucirea palidă a apelor de pe canale. Mama ei era în faţa dulapului din mijlocul bucătăriei, pe care întinsese o pânză. Pe pânza aceea se aflau o mulţime de cuţite, aşezate de la mic la mare. Cea mai mare era Cortana, iar Emma se uita la ea pofticioasă, sorbind din ochi strălucirea aurie a lamei fine.

În faţa strălucirii pe care o avea arma, mama ei părea o umbră. Părul ei lucea, ca şi mâinile, dar contururile se pierdeau în lumină, şi Emma era îngrozită că, dacă ar vrea s-o atingă pe mama ei, aceasta ar dispărea.

Deodată s-a auzit muzică. Tatăl Emmei, John, a intrat în bucătărie cu vioara pe umăr. De obicei, folosea un suport de fixare pe umăr, dar nu acum. Din vioară, muzica lui curgea ca o apă şi...

Şuieratul ascuţit al unui bici, o durere ca o arsură.

Emma a icnit. Mama ei a ridicat capul.

— S-a întâmplat ceva, Emma?

— Eu... nu, nimic. S-a întors spre tatăl ei. Mai cântă, tati.

Tatăl ei i-a zâmbit blând.

— Sigur nu vrei să încerci şi tu?

Emma a clătinat din cap. Când atingea corzile, vioara scotea nişte sunete ca de pisică sugrumată.

— Cei din familia Carstairs au muzica în sânge, i-a povestit el. Vioara asta i-a aparţinut odinioară lui Jem Carstairs.

Jem, s-a gândit Emma. Jem, cel care o ajutase la ceremonia parabatai, cu mâinile lui delicate şi cu un zâmbet gânditor. Jem, care îi dăduse pisica să aibă grijă de ea.

O durere care trecea prin piele ca o lamă. Vocea Cristinei, care spunea: „Emma, vai, Emma, de ce ţi-au făcut asta?”

Mama ei a ridicat Cortana.

— Emma, sunt convinsă că eşti la mii de kilometri depărtare.

— Poate nu chiar atât, a spus tatăl ei şi a lăsat arcuşul jos.

„Emma”. Era vocea lui Mark. „Emma, întoarce-te. Pentru Julian, te rog.

Întoarcere”.

— Să ai încredere în el, a spus John Carstairs. O să vină la tine şi va avea nevoie de ajutorul tău. Să ai încredere în James Carstairs.

— Dar a spus că trebuie să plece, papa.

Emma nu-i mai spusese „papa” tatălui său de când era mică.

— A spus că trebuie să caute ceva.

— Nu mai are mult până va găsi, a spus John Carstairs. Şi atunci va trebui să faci şi tu ceva.

„Jules, hai să mănânci ceva...”

„Nu acum, Livvy. Vreau să stau cu ea”.

— Dar, papa, a şoptit Emma. Papa, tu eşti mort.

John Carstairs a zâmbit trist.

— Atâta timp cât există iubirea şi amintirea, moartea adevărată nu există, a spus el.

A ridicat arcuşul şi a început din nou să cânte. Muzica i-a învăluit, învârtejindu-se în bucătărie ca un fum.

Emma s-a ridicat de pe scaunul de bucătărie. Cerul se întuneca, iar lumina soarelui la apus se reflecta în apele canalului.

— Trebuie să plec.

— Of, Em! Mama ei a ocolit dulapul şi a venit spre ea. Îi aducea Cortana. Ştiu, a spus.

În mintea ei se mişcau umhre. Cineva o strângea atât le tare le mână, încât o durea. „Emma, te rog”, a spus vocea pe care o iubea mai mult ca orice. „Emma, întoarcere”.

Mama i-a pus în mâini Cortana.

— Oţel şi curaj, fata mea. Şi nu uita că o sabie făcută de Wayland Fierarul poate tăia orice.

— Du-te înapoi. Tatăl ei a sărutat-o pe frunte. Du-te înapoi, Emma, acolo unde e nevoie de tine.

— Mama, a şoptit Emma. Papa.

A strâns mânerul Cortanei. Bucătăria s-a îndepărtat de ea, răsucindu-se şi închizându-se ca într-un plic. Părinţii ei au dispărut în el, ca nişte cuvinte scrise cu mult timp în urmă.

— Cortana, a gemut Emma.

A încercat să se ridice şi a ţipat de durere. Era înfăşurată în cearşafuri. În patul ei, în camera ei. Lămpile dădeau o lumină slabă şi fereastra era întredeschisă. Masa de lângă pat era plină de pansamente. A. Şi prosoape. În cameră mirosea a sânge şi a arsură.

— Emma?

O voce uimită. Cristina stătea la picioarele patului, în mână cu o rolă de pansament şi o foarfecă. Le-a scăpat pe toate pe jos când a văzut că Emma

deschide ochii şi s-a repezit spre ea.
— O, Emma!
A îmbrăţişat-o şi, pentru o clipă, Emma s-a agăţat de ea. Se întreba dacă aşa ar fi să ai o soră mai mare, o persoană care poate să-ţi fie prietenă, dar care să aibă şi grijă de tine.
— Au, a făcut Emma încet. Doare.
Cristina s-a retras. Avea pleoapele roşii.
— Emma, te simţi bine? Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?
Emma şi-a dus mâna la cap. O durea gâtul. Se întreba dacă o durea de la ţipat. Spera că nu. N-ar fi vrut să-i dea satisfacţie lui Iarlath.
— De când... de cât timp sunt inconştientă?
— Inconştientă? A, adormită. De dimineaţă. Toată ziua, de fapt. Julian a stat cu tine tot timpul. Până la urmă am reuşit să-l conving să mănânce ceva. Va fi disperat că te-ai trezit şi el n-a fost aici.
Cristina i-a aranjat puţin părul încurcat.
— Ar trebui să mă ridic... să văd... Toată lumea e bine? S-a mai întâmplat ceva?
Dintr-odată, mintea ei s-a umplut cu imagini oribile ale elfilor, care, după ce au terminat cu ea, s-au dus după Julian sau Mark, sau, cine ştie, după copii; Emma încerca să-şi lase picioarele pe marginea patului.
— Nu s-a mai întâmplat nimic.
Cristina a împins-o cu blândeţe înapoi în pat.
— Eşti obosită şi slăbită; ai nevoie de mâncare şi de rune. O biciuire ca asta... Ştii că se poate muri de la asta, Emma.
— Da, a şoptit Emma. Cicatricele de pe spate vor rămâne pentru totdeauna?
— Probabil, a spus Cristina. Dar nu sunt prea rele – s-au închis repede de la iratze. Numai că nu s-au vindecat chiar toate. Vor rămâne nişte urme, dar destul de slabe.
Ochii ei erau roşii.
— Emma, de ce ai făcut asta? De ce? Chiar crezi că trupul tău e mai puternic decât al lui Mark sau al lui Julian?
— Nu. Cred că fiecare e puternic şi slab în felul lui. Există lucruri care pe mine mă sperie, dar pe Mark, nu. Cum e oceanul. Dar el a fost torturat destul – ce i-or fi făcut, nici nu pot să-mi închipui. Iar Julian... am simţit şi eu durerea când l-au biciuit. Şi în corp, şi în inimă. A fost cel mai groaznic lucru pe care l-am simţit. Aş fi făcut orice să nu mai simt asta. Am fost egoistă.
— Asta nu e egoism. Cristina i-a luat mâna şi i-a strâns-o. De o vreme încoace, mă gândeam că nu o să mai vreau un parabatai, a spus ea. Dar acum cred că m-aş putea răzgândi, dacă aş avea un parabatai ca tine.
Şi mie mi-ar plăcea să fii parabatai-ul meu, s-a gândit Emma, dar nu a putut să spună asta – i se părea că ar fi o lipsă de loialitate faţă de Julian.
— Te iubesc, Cristina, a spus în loc de asta şi i-a strâns şi ea mâna. Dar investigaţia... ar trebui să vin şi eu cu voi...
— Unde? În bibliotecă? Toată ziua am citit şi am căutat informaţii despre Doamna de la Miezul Nopţii. O să găsim noi ceva, dar avem o mulţime de oameni care frunzăresc paginile alea...
— Dar sunt şi alte lucruri de făcut în afară de frunzărirea paginilor...
Uşa s-a deschis şi a apărut Julian. Ochii lui s-au făcut mari şi o clipă Emma a văzut numai ochii lui, ca nişte uşi albastre-verzi spre o altă lume.
— Emma.
Vocea îi era răguşită şi hârâită. Era îmbrăcat în blugi şi cu un tricou larg, alb, pe sub care se vedeau bandajele cu care era înfăşurat. Avea ochii roşii,

părul ciufulit, barba începuse să-i crească. Julian nu uita niciodată să se bărbierească, încă de la primele tuleie, atunci când Ty îi spusese pe neaşteptate că nu-i place cum arată.

— Julian, a spus Emma, te simţi bi...

Dar Julian se repezise spre pat. Părea să nu mai vadă nimic, doar pe Emma; a căzut în genunchi lângă pat, a cuprins-o în braţe şi şi-a îngropat faţa în stomacul ei.

Ea l-a mângâiat pe păr cu o mână tremurătoare şi a ridicat o privire îngrijorată spre Cristina. Dar ea deja era în picioare, murmurând că le va spune celorlalţi că Julian stă cu ea. Emma a auzit uşa închizându-se în urma ei.

— Julian, a murmurat Emma, cu mâna în părul lui.

El nu se mişca deloc. Apoi a respirat întretăiat şi a ridicat încet capul.

— Pentru numele îngerului, Emma, a spus el cu o şoaptă răguşită. De ce ai făcut asta?

Ea a strâns uşor din ochi, iar el a sărit în picioare.

— Ai nevoie de mai multe rune de vindecare, a remarcat el. Evident, ce prost sunt, evident că ai nevoie de mai multe rune.

Era adevărat, chiar o durea. În anumite locuri, durerea era surdă, iar în altele, ascuţită. Emma a început să respire aşa cum o învăţase Diana – încet şi regulat –, iar el a scos stela.

S-a aşezat pe pat, lângă ea.

— Nu te mişca, a spus şi a pus instrumentul pe pielea ei.

Ea a simţit cum durerea începe să se domolească.

— De când... de când ţi-ai revenit? L-a întrebat Emma.

El tocmai voia să pună stela pe masă.

— Mă întrebi dacă am văzut cum te biciuiau, cred. Nu, nu am văzut, a spus el întunecat. Tu ce-ţi aminteşti?

— Îmi amintesc cum au venit Gwyn şi ceilalţi... Iarlath... Kieran.

Şi-a amintit soarele arzător, copacul a cărui scoarţă avea culoarea sângelui. Ochi negri şi argintii.

— Mark şi Kieran se iubesc.

— S-au iubit, a spus Julian. Nu sunt prea sigur ce simte Mark acum.

Ea a respirat cu greutate.

— Am lăsat Cortana...

— A adus-o Mark înăuntru, a informat-o el cu o voce care sugera că sabia era ultimul lucru care îl preocupa. Doamne, Emma, când mi-am revenit eu, delegaţia plecase şi tu erai la pământ, plină de sânge, iar Mark încerca să te ridice şi eu am crezut că eşti moartă, a spus el, şi în vocea lui nu era nicio urmă din calmul lui obişnuit, ci doar o înverşunare pasională pe care nu o mai văzuse niciodată la el. Te-au biciuit pe tine, Emma, ai luat asupra ta pedeapsa care era pentru Mark şi pentru mine. Nu-mi place c-ai făcut asta, înţelegi, nu-mi place deloc...

Emoţia îl îneca şi vocea îi ardea ca un foc scăpat de sub control.

— Cum ai putut să faci asta?

— Mark nu ar mai fi suportat o altă biciuire, a răspuns ea. L-ar fi distrus. Şi n-aş fi putut suporta să văd cum te biciuiesc pe tine. Asta m-ar fi distrus pe mine.

— Tu crezi că eu nu simt la fel? A întrebat Julian. Tu crezi că nu am stat aici toată ziua, distrus complet? Mai degrabă mi-aş tăia o mână decât să pierzi tu o unghie, Emma.

— Dar nu era vorba numai de tine, l-a contrazis ea. Copiii... uite, ei se

aşteaptă să lupt, se aşteaptă să fiu rănită. Ei se gândesc – aşa e Emma, iar zgâriată, iar tăiată, iar bandajată. Dar la tine se uită altfel decât la mine. Dacă te-ar fi văzut rănit grav, s-ar fi speriat. Şi n-aş fi suportat să-i ştiu aşa de speriaţi.

Julian îşi strânsese degetele ca într-o spirală dură. Emma vedea sângele cum îi pulsează sub piele. Şi-a adus aminte, aiurea, de o inscripţie cu grafitti de la Malibu Pier: Inima ta e o armă de dimensiunea pumnului tău.

— Doamne, Emma. Ce ţi-am făcut.

— Ei sunt şi familia mea, a spus ea.

Emoţia ameninţa să o înece. A înghiţit în sec.

— Uneori îmi doresc – mi-am dorit – să fim căsătoriţi şi ei să fie copiii noştri, a spus el pe nerăsuflate.

Ţinea capul aplecat.

— Căsătoriţi? A repetat Emma ca un ecou, şocată.

El a ridicat capul. Ochii îi ardeau.

— De ce crezi că eu...

— Că mă iubeşti mai puţin decât te iubesc eu? A întrebat ea.

El a tresărit vizibil la cuvintele ei.

— Pentru că tu ai spus aşa. Eu ţi-am cam spus pe plajă ce simt, iar tu mi-ai spus „nu în felul acela, Emma”.

— Nu am...

— Am obosit să ne tot minţim, l-a întrerupt Emma. Înţelegi? M-am săturat de asta, Julian.

El şi-a trecut mâinile prin păr.

— Nu văd nicio variantă în care să fie bine, a spus el. Nu văd decât un calvar, în care totul se prăbuşeşte şi eu nu te mai am.

— Nici acum nu mă ai, a remarcat ea. Nu în felul acela care contează. Felul acela adevărat.

A încercat să se ridice în fund. Spatele o durea; mâinile şi picioarele le simţea obosite, de parcă ar fi alergat sau ar fi urcat mii de metri pe munte.

Ochii lui Julian s-au întunecat.

— Încă te mai doare? A răscolit printre obiectele de pe noptieră şi a luat o fiolă. Malcolm mi-a făcut asta, mai demult. Bea-o.

În fiolă era un lichid auriu. Avea gust de şampanie răsuflată. În clipa în care a înghiţit-o, Emma a simţit o amorţeală în tot corpul. Durerea a dispărut şi a fost înlocuită cu o energie rece, dinamică.

Julian i-a luat fiola din mână şi a aruncat-o pe pat. A prins-o cu o mână pe sub genunchi şi cu cealaltă de umeri şi a ridicat-o în braţe. O clipă, ea s-a agăţat de el, surprinsă. Îi simţea bătăile inimii, mirosul de săpun şi vopsea şi parfumul de cuişoare. Părul moale, pe obrazul ei.

— Ce faci? L-a întrebat ea.

— Trebuie să vii cu mine.

Vocea îi era încordată, de parcă îşi făcea curaj pentru ceva groaznic.

— Vreau să vezi ceva.

— Vorbeşti ca un criminal în serie care are frigiderul plin de arme, a bolborosit Emma, când el a împins uşa cu umărul.

— Probabil Conclavul ar fi mai bucuros dacă ar fi aşa.

Emma ar fi vrut să-şi frece obrazul de al lui, să simtă asprimea bărbii. De fapt, arăta complet neglijent, cu tricoul ieşit din pantalon şi cu picioarele goale. S-a simţit copleşită de afecţiune şi dorinţa intensă făcea să i se încordeze tot corpul.

— Poţi să mă laşi jos, a spus ea. Mă simt bine. Nu trebuie să fiu purtată

prinţeseşte.
El a râs, scurt, înecat.
— Nu ştiam că există acest adverb, a spus el.
Dar a lăsat-o jos. Încet, cu grijă, apoi s-au rezemat unul de altul, ca şi cum niciunul dintre ei nu putea suporta ideea că în clipa următoare nu se vor mai atinge.
Inima Emmei a început să bată mai tare. Bătea tare când îl urma pe Julian pe coridorul pustiu, bătea tare când au început să urce treptele spre atelierul lui. Bătea tare când s-a rezemat de masa plină de pete de vopsea din mijlocul atelierului, când Julian s-a dus la un sertar de lângă fereastră şi a scos de acolo o cheie.
A văzut cum respiră adânc, cum îşi ridică umerii. Aşa făcuse şi atunci când se pregătea să fie biciuit.
După ce a prins curaj, s-a îndreptat spre camera încuiată, unde nu intra nimeni în afară de el. A răsucit cheia în broască cu un gest hotărât şi uşa s-a deschis.
S-a dat la o parte.
— Intră, a spus el.
Atâţia ani de obişnuinţă şi de respect pentru intimitatea lui o ţineau pe loc.
— Eşti sigur?
El a dat din cap. Era palid. Ea s-a dezlipit de masă şi a traversat camera cu o senzaţie de nelinişte. Poate chiar avea acolo nişte cadavre. Orice ar fi fost, cu siguranţă era groaznic. Nu îl văzuse niciodată ca acum.
A intrat în cameră. În primul moment, a avut senzaţia că intră într-o cameră cu oglinzi dintr-un parc de distracţii. Propria ei imagine o privea din toate părţile. Pereţii erau ticsiţi de schiţe şi picturi; era şi un şevalet într-un colţ, lângă singura fereastră din cameră, iar pe el se afla un tablou pe jumătate lucrat. De-a lungul pereţilor de est şi de vest erau nişte dulapuri, pline şi ele de tablouri.
Toate imaginile o înfăţişau pe ea.
La antrenament, cu Cortana în mână, jucându-se cu Tavvy, citindu-i lui Dru. Într-o acuarelă dormea pe plajă, cu mâna sub cap. Detalii ale umărului ei, granulele de nisip lipite de piele precum zahărul, fuseseră redate cu atâta dragoste, încât ea s-a simţit aproape ameţită. În altă pictură plutea deasupra oraşului Los Angeles. Era goală, dar corpul ei era transparent – nu se vedea decât conturul şi stelele nopţii străluceau prin ea. Părul era strălucitor şi lumina toată lumea.
Şi-a amintit ce-i spusese el când dansau. Mă gândeam cum aş putea să te pictez. Să-ţi pictez părul. Că ar trebui să folosesc alb de titan ca să nimeresc nuanţa, felul în care părul tău reţine lumina şi pare că străluceşte. Dar tot nu ar ieşi, nu-i aşa? Pentru că nu e o singură culoare, nu e doar auriu: e şi chihlimbariu şi roşcat şi caramel şi grâu şi miere.
Şi-a atins părul, despre care crezuse până atunci că este un blond obişnuit, apoi a privit tabloul de pe şevalet. Nu era terminat. O înfăţişa pe ea, ieşind din ocean, cu Cortana la şold. Avea părul lăsat pe spate, aşa cum apărea în toate tablourile; el îl pictase ca pe stropii apei oceanului la asfinţit, când razele soarelui făceau apa să pară aur curat. Era frumoasă, îndrăzneaţă, înfricoşătoare ca o zeiţă.
Şi-a muşcat buza.
— Mă placi cu părul pe spate, a remarcat ea.
Julian a hohotit scurt.
— Asta-i tot ce poţi să spui?

Ea s-a întors să-l privească în ochi. Stăteau în picioare, foarte aproape unul de celălalt.

— Sunt frumoase, a spus ea. Mie de ce nu mi le-ai arătat niciodată? Sau altcuiva?

El a respirat adânc şi a zâmbit încet şi trist.

— Ems, nimeni n-ar putea să vadă tablourile astea fără să-şi dea seama ce simt pentru tine.

Ea s-a sprijinit cu mâna de dulap. Dintr-odată i se părea foarte important să aibă un sprijin solid, care s-o ţină în picioare.

— De cât timp mă desenezi?

El a oftat. O clipă mai târziu i-a atins părul. Degetele lui se înfundau în părul blond.

— Dintotdeauna.

— Îmi amintesc că m-ai pictat la început, dar pe urmă te-ai oprit.

— Nu m-am oprit niciodată. Doar că am învăţat s-o ascund.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Ultimul meu secret.

— Mă îndoiesc tare de tot, a spus Emma.

— Am minţit şi-am tot minţit, a spus Julian încet. Am devenit expert în minciuni. Nu m-am mai gândit că minciunile pot fi distructive. Sau chiar rele. Până când ţi-am spus acolo, pe plajă, că nu simt asta pentru tine.

Ea strângea marginea dulapului aşa de tare, că o durea mâna.

— Că simţi asta pentru mine?

— Ştii ce vreau să spun, a zis el şi s-a îndepărtat de ea.

Ea a avut brusc senzaţia că făcea prea mult, că îl presa prea tare, dar disperarea ei de a şti a învins.

— Trebuie s-o aud. Spune-mi-o direct, Julian.

El a pornit spre uşă. A pus mâna pe clanţă – pentru un moment, ea a crezut că o să plece – şi a închis uşa de la camera secretă. A încuiat-o, izolându-i pe amândoi acolo. S-a întors spre ea. Ochii îi străluceau în lumina slabă.

— Am încercat să mă opresc, a spus el. De-asta am plecat în Anglia. Am crezut că, dacă sunt departe de tine, n-o să mai simt ce simţeam. Dar cum m-am întors, din secunda în care te-am văzut, am ştiut că nu s-a schimbat nimic. Julian s-a uitat în jur, cu un aer aproape resemnat. De ce atâtea desene cu tine? Pentru că sunt artist, Emma. Desenele astea sunt inima mea. Şi dacă inima mea ar fi fost o pânză, atunci fiecare centimetru pătrat de pe ea ar fi purtat imaginea ta.

Privirile lor s-au întâlnit.

— Vorbeşti serios, a spus ea. Chiar vorbeşti serios.

— Ştiu că te-am minţit, atunci, pe plajă. Dar jur pe jurămintele noastre de parabatai, acum îţi spun adevărul. Julian vorbea clar, răspicat, ca şi cum nu ar fi suportat ca vreun cuvânt din cele spuse să fie greşit interpretat sau pierdut. Iubesc totul la tine, Emma, a rostit el. Iubesc felul în care îţi recunosc paşii pe hol, când vii în camera mea, chiar dacă nu ştiam că vei veni. Nimeni nu merge ca tine, nimeni nu respiră ca tine, nimeni nu se mişcă la fel ca tine. Iubesc felul în care suspini în somn, ca şi cum visele te-au surprins. Iubesc felul în care stăm împreună pe plajă şi umbrele noastre par să fie una. Iubesc felul în care poţi să scrii pe pielea mea cu degetele, iar eu înţeleg mai bine scrisul tău decât dacă mi-ar striga cineva în ureche. Nu am vrut să te iubesc aşa. E cea mai proastă idee din lume să te iubesc aşa. Dar nu mă pot abţine. Crede-mă, am încercat.

Durerea din vocea lui a convins-o. Era aceeaşi durere pe care o simţea ea în

inimă de atât de mult timp, încât se obişnuise cu ea. A luat mâna de pe dulap. A făcut un pas spre Julian, apoi încă un pas.

— Eşti... eşti îndrăgostit de mine?

Zâmbetul lui era blând şi trist.

— Foarte mult.

În clipa următoare era în braţele lui şi îl săruta. Nu ar fi putut să spună precis cum s-a întâmplat, doar că i se părea inevitabil. Şi că, dacă atunci când vorbise, Julian era liniştit şi calm, acum gura lui era flămândă şi trupul lui era dornic şi disperat. A lipit-o de el; buzele lui îi urmăreau conturul gurii. Ea îl ţinea strâns de păr – îi plăcea la nebunie părul lui, şi acum putea să-l atingă cum voia, îngropându-şi mâinile în buclele dese şi răsucindu-i şuviţele pe degete.

El a prins-o cu mâinile de coapse şi a ridicat-o ca pe un fulg. Ea l-a prins de gât şi s-a ţinut de el, în timp ce el o susţinea cu un braţ. L-a simţit cum dă la o parte dintr-o singură mişcare desenele de pe dulap, tuburile de vopsea, ca să facă un loc unde s-o aşeze.

Ea l-a tras spre el, strângându-i mijlocul cu picioarele. Săruturile lor au devenit mai adânci, mai sălbatice, mai fierbinţi, iar el nu mai avea nimic din reticenţa lui, din izolarea, din timiditatea şi blândeţea lui.

— Spune-mi că nu am făcut o greşeală iremediabilă, a suflat Julian, printre sărutări. Am fost aşa de nemernic acolo, pe plajă... şi când te-am văzut cu Mark în camera ta...

Emma i-a pus mâinile pe umerii largi şi puternici şi i-a strâns. Se simţea beată de la săruturi. Pentru asta stârnesc oamenii războaie, s-a gândit ea, pentru asta se omoară între ei şi îşi distrug vieţile: pentru dorinţa şi plăcerea asta care îţi sfâşie nervii.

— Nu s-a întâmplat nimic...

El îi mângâia părul.

— Ştiu că e ridicol. Dar când erai îndrăgostită de Mark, la doisprezece ani, atunci a fost prima oară când am fost gelos. Ştiu că nu are sens, dar nu reuşim să scăpăm de lucrurile care ne sperie cel mai tare. Dacă tu şi Mark aţi fi... nu ştiu dacă mi-aş putea reveni vreodată.

Ceva din sinceritatea lui brutală i-a încălzit inima.

— Toată lumea se teme de ceva, a şoptit ea, strângându-se şi mai tare în braţele lui, apoi şi-a strecurat degetele pe sub marginea tricoului lui. Face parte din esenţa omenească.

El a închis ochii pe jumătate. Degetele lui se plimbau prin părul ei; a mângâiat-o uşor pe spate, apoi a prins-o de mijloc şi a tras-o cu forţă în el. Ea a lăsat capul pe spate cu un gest violent, gata să se lovească de dulap; buzele lui îi ardeau clavicula. Pielea lui era fierbinte la atingere. Ea a înţeles dintr-odată de ce oamenii compară pasiunea cu focul: avea impresia că amândoi luaseră foc şi ardeau ca dealurile uscate din Malibu, gata să se transforme într-o cenuşă care îi va uni pentru totdeauna.

— Spune-mi că mă iubeşti, Emma, a spus el, cu gura pe gâtul ei. Chiar dacă nu e adevărat.

Ea a gemut; cum poate să creadă asta, cum de nu-şi dă seama...

S-au auzit paşi în studio.

— Julian? S-a auzit vocea lui Livvy prin uşă. Hei, Jules, unde eşti?

Emma şi Julian s-au despărţit, panicaţi. Amândoi erau răvăşiţi, ciufuliţi, cu buzele umflate de sărut. Iar Emma nici nu-şi imagina cum ar putea să explice de ce sunt încuiaţi amândoi în camera secretă a lui Julian.

— Juules! Acum Livvy striga veselă. Suntem în bibliotecă şi Ty m-a trimis să

te chem... Livvy s-a oprit, probabil uitându-se prin cameră. Pe bune, Julian, unde eşti?

Clanţa uşii s-a mişcat.

Julian stătea în picioare, înlemnit.

Clanţa s-a mişcat iar şi uşa s-a zgâlţâit.

Emma s-a încordat.

S-a auzit un oftat. Clanţa nu s-a mai mişcat. Paşii s-au îndepărtat, apoi uşa de la studio s-a închis.

Emma s-a uitat la Julian. Avea senzaţia că îi îngheţase sângele şi apoi i se dezgheţase brusc; îi curgea prin vene ca un torent.

— E OK, a şoptit ea.

Julian a prins-o în braţe şi a strâns-o puternic, iar degetele lui cu unghii roase s-au înfipt în umerii ei. O strângea aşa de tare, încât aproape nu mai putea respira.

Apoi i-a dat drumul. Părea că face un mare efort, ca şi cum ar fi fost flămând şi ar fi dat deoparte ultima bucăţică de mâncare pe care o avea. Dar a făcut-o.

— Ar trebui să ne ducem, a spus el.

Întoarsă în camera ei, Emma a făcut un duş şi s-a schimbat cât de repede a putut. Şi-a pus blugii, dar când şi-a tras tricoul peste cap şi acesta s-a frecat de pansamentle de pe spate, nu s-a putut abţine să nu strângă din ochi de durere. Probabil că în scurt timp va trebui să le schimbe şi vor trebui şi alte iratze.

A ieşit pe hol şi a văzut că nu este gol.

— Emma, a spus Mark, desprinzându-se de perete. Julian mi-a spus că te simţi bine. Eu... îmi pare atât de rău.

— Nu e vina ta, Mark.

— Ba da, a spus el. Am avut încredere în Kieran.

— Ai avut încredere în el pentru că-l iubeai.

Mark s-a uitat la ea, surprins. Părea dezorientat, şi asta nu numai din cauza ochilor: ai fi zis că cineva ar fi ajuns în interiorul său şi i-ar fi spulberat toate convingerile. Emma încă îl mai auzea urlând când Iarlath l-a biciuit prima oară pe Julian, apoi pe ea.

— Era aşa de evident?

— Te uitai la el la fel cum...

Cum mă uit eu la Julian.

— Cum te uiţi la cineva pe care îl iubeşti, a terminat ea. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama mai devreme. Am crezut că tu...

O placi pe Cristina, eventual? Kieran părea clar gelos pe ea.

— Eşti atras de fete, a încheiat Emma. Spune-mi să nu mai fac supoziţii de acum.

— Sunt, a spus el misterios. Atras de fete.

— A, a făcut ea. Eşti bisexual?

— Ultima dată când am verificat, aşa se spunea, a răspuns el, o clipă amuzat. În Regatul Elfilor nu există de fapt cuvinte pentru lucrurile astea, aşa că...

Ea a strâns din ochi.

— Scuze de două ori pentru supoziţii.

— Nu-i nimic, a liniştit-o el. Ai avut dreptate în legătură cu Kieran. Multă vreme el a fost tot ce aveam.

— Dacă are vreo importanţă, să ştii că te iubeşte, a spus Emma. Am văzut asta pe faţa lui. Nu cred că se aştepta să fie vreunul dintre noi rănit. Cred că

el şi-a imaginat că te vor lua înapoi în Regatul Elfilor, unde vei fi din nou cu el. Nu s-a gândit că...

Dar când a spus asta, amintirea loviturii de bici, nu numai pe spatele ei, ci şi pe spatele lui Julian, parcă a sugrumat-o.

— Emma, a spus Mark. În ziua aceea, când am fost luat la Vânătoarea Sălbatică, ultimul lucru pe care i l-am spus lui Julian a fost să rămână cu tine. Mă gândeam tot timpul la tine, chiar şi când eram acolo – o fată delicată, micuţă, cu codiţe blonde. Chiar şi atunci am ştiut că dacă ţie ţi se întâmplă ceva, lui Julian i se va frânge inima.

Emma a simţit că propria-i inimă sare o bătaie, dar nu era limpede la ce s-a referit mai precis Mark.

— Azi, tu l-ai protejat pe el, a spus Mark. Ai suportat tu pedeapsa pe care o luase el asupra lui. N-a fost uşor să fiu martor la ce v-au făcut. Aş fi vrut să fiu eu în locul vostru. Dar ştiu de ce fratele meu a vrut să mă protejeze. Şi îţi sunt recunoscător, la rândul meu, că tu l-ai protejat pe el.

Emma a trecut peste nodul din gât şi a început să respire normal.

— Trebuia s-o fac.

— Îţi voi fi veşnic îndatorat, a spus el, şi vocea lui era vocea unui prinţ al elfilor, ale cărui promisiuni erau mai mult decât promisiuni. Orice îţi doreşti, îţi voi da.

— Asta da promisiune. Nu trebuie să...

— Vreau eu, a spus el, hotărât.

După o clipă, Emma a dat din cap şi episodul ciudat s-a încheiat. Mark-elful a devenit din nou Mark Blackthorn; a pus-o la curent cu stadiul investigaţiilor, în timp ce se îndreptau împreună spre bibliotecă. Pentru a-l împiedica pe unchiul Arthur să afle ce se întâmplase cu Emma şi cu delegaţia elfilor, Julian îi aranjase o întâlnire cu Anselm Nightingale la pizzeria de pe Cross Creek Road. Nightingale trimisese maşina după el ceva mai devreme şi promisese că se vor întoarce la căderea serii.

Restul familiei era în bibliotecă. Scotociseră prin teancuri întregi de cărţi ca să afle informaţii despre Doamna de la Miezul Nopţii.

— Au găsit ceva? L-a întrebat ea.

— Nu ştiu sigur. Tocmai mă duceam la ei când a apărut Domnul Sexy şi Fierbinte şi a spus că are o informaţie.

— Uau. Emma a ridicat mâna. Domnul Sexy şi Fierbinte?

— Diego cel Perfect, a mormăit Mark.

— OK, bine, ştiu că nu a trecut prea mult de când ai venit din Regatul Elfilor, dar în lumea umană să ştii că „Domnul Sexy şi Fierbinte” nu e o insultă prea eficientă.

Mark n-a avut timp să răspundă; ajunseseră la bibliotecă. În clipa în care au intrat, Emma era gata să cadă, luată pe sus de o siluetă care se repezise la ea s-o îmbrăţişeze – era Livvy, care a şi izbucnit în lacrimi.

— Auuu! A făcut Emma, uitându-se în jur.

Toată camera era plină de teancuri de hârtii şi cărţi.

— Liv, ai grijă la bandaje.

— Nu pot să cred că i-ai lăsat pe elfii ăia să te biciuiască, o, îi urăsc, urăsc Curţile lor, i-aş omorî pe toţi...

— Poate că „i-ai lăsat” nu e tocmai cuvântul potrivit, a spus Emma. În fine, sunt bine. Nici măcar nu m-a durut prea tare.

— Ooo, ce mincinoasă! A făcut Cristina, ieşind din spatele unui vraf de cărţi cu Diego lângă ea.

Interesant, s-a gândit Emma.

— A fost foarte eroic ce-ai făcut tu, dar şi foarte stupid.
Diego se uita la Emma cu ochii lui căprui, foarte serioşi.
— Dacă aş fi ştiut c-o să se întâmple aşa ceva, aş fi rămas aici şi m-aş fi oferit eu în locul tău. Sunt mult mai mare şi mai musculos decât tine şi probabil aş fi suportat altfel.
— Am suportat foarte bine, a spus Emma, iritată. Dar îţi mulţumesc că mi-ai amintit că eşti tu mare huidumă. Aş fi putut să uit.
— Hei! Opriţi-vă!
Cristina a continuat cu un torent în spaniolă.
Emma a ridicat mâinile.
— Cristina, mai uşor.
— Crezi c-ar ajuta? A întrebat Diego. Vorbeşti spaniola?
— Nu cine ştie ce.
El a zâmbit uşor.
— Ei, în cazul ăsta, Cristina ne făcea complimente.
— Ştiu că alea nu erau complimente, a bombănit Emma, dar apoi uşa s-a deschis şi a apărut Julian, şi din clipa aceea toată lumea a început să care cărţi pe masă şi să sorteze hârtii.
Ty stătea în capul mesei, de parcă ar fi prezidat o şedinţă. Nu i-a zâmbit direct Emmei, dar s-a uitat la ea dintr-o parte – iar Emma ştia că asta înseamnă afecţiune –, apoi s-a întors la treaba lui.
Emma nu s-a uitat la Julian, cel puţin, nu mai mult de o dată. Nu credea că va putea s-o facă. Era conştientă de prezenţa lui tot timpul cât el a traversat camera spre masă. A venit şi s-a aşezat în stânga lui Ty şi s-a uitat pe notiţele lui.
— Unde sunt Tavvy şi Dru? A întrebat ea, luând un volum dintr-un teanc.
— Tavvy devenise agitat. Dru s-a dus cu el la plajă, a spus Livvy. Ty crede că s-ar putea să fi găsit ceva.
— Cine era femeia, a spus Ty. Doamna noastră de la Miezul Nopţii. Cartea lui Tavvy mi-a amintit de o poveste citită de mine mai demult în cărţile cu istoria familiei Blackthorn...
— Dar ne-am uitat prin toate cărţile astea, a spus Julian.
Ty i-a aruncat o privire superioară.
— Ne-am uitat pe cele care se referă la ultima sută de ani, a răspuns el. Dar în cartea lui Tavvy se povestea că Doamna de la Miezul Nopţii era îndrăgostită de o persoană pe care nu avea voie s-o iubească.
— Aşa că ne-am gândit, ce înseamnă că nu avea voie? A sărit Livvy, nerăbdătoare. Adică, poate erau rude – greţos; sau poate erau mult mai tineri sau mult mai bătrâni – ceea ce iar e greţos; poate erau duşmani vechi – ceea ce nu e greţos, dar e cam trist...
— Sau poate unuia îi plăcea Războiul Stelelor şi altuia îi plăcea Star Trek, a spus Emma. Et caetera. Unde vrei să ajungi, Livvy?
— Sau parabatai, ca Silas Pangborn şi Eloisa Ravenscar, a continuat Livvy şi Emmei i-a părut rău imediat că glumise.
A devenit foarte, foarte conştientă de locul unde stătea Julian, în picioare, de cât de aproape era de ea, de cum se încordase el.
— Dar nu părea prea plauzibil. Şi atunci ne-am gândit – înainte de Acorduri, era absolut interzis să te îndrăgosteşti de un repudiat. Ar fi fost un mare scandal.
— Aşa că am căutat în istoriile mai vechi, le-a explicat Ty. Şi am găsit ceva. A existat o familie Blackthorn care a avut o fiică îndrăgostită de un magician. Voiau să fugă împreună, dar familia i-a prins. Ea a fost trimisă la Surorile de

Fier.
— Părinţii ei au închis-o într-un castel de fier. Mark se uita pe cartea lui Tavvy. Aşadar, asta înseamnă.
— Tu vorbeşti limba poveştilor cu zâne, a intervenit Diego. Presupun că nu e de mirare.
— Şi după aia a murit, a concluzionat Emma. Cum o chema?
— Annabel, a răspuns Livvy. Annabel Blackthorn.
Julian a respirat adânc.
— Unde s-a întâmplat asta?
— În Anglia, a răspuns Ty. Cu două sute de ani în urmă. Înainte să fie scris poemul Annabel Lee.
— Am găsit şi eu ceva, a intervenit Diego. A scos din buzunarul interior al jachetei o crenguţă uşor veştejită, cu câteva frunze, şi a pus-o pe masă. N-o atingeţi, i-a avertizat el, când Livvy a întins mâna spre ea. Este beladonă. Mătrăgună mortală. Nu te omoară decât dacă este ingerată sau absorbită în sânge, dar, oricum.
— De la convergenţă? A întrebat Mark. Am observat că era acolo.
— Da, a spus Diego. Este mult mai periculoasă decât beladona obişnuită. Părerea mea e că săgeţile pe care le-am cumpărat din Piaţa Umbrelor au fost înmuiate în ea. S-a încruntat. Ciudat e că planta asta creşte în mod normal numai în Cornwall.
— Fata care s-a îndrăgostit de magician, a spus Ty. În Cornwall s-a întâmplat.
Dintr-odată, toată camera părea să fie foarte limpede, luminoasă şi vizibilă, ca o fotografie care a fost clarificată brusc.
— Diego, a spus Emma. De la cine ai cumpărat armele? De la Piaţă.
Diego s-a încruntat.
— De la un om care avea darul Vederii. Cred că îl chema Rook...
— Johnny Rook, a completat Julian
Ochii lui, când s-au întâlnit cu ai Emmei, erau întunecaţi de această descoperire.
— Crezi că...
Ea a ridicat mâna.
— Dă-mi telefonul tău.
Îşi dădea seama cu câtă curiozitate se uită toţi la ea când a luat telefonul de la Julian, s-a dus în celălalt capăt al camerei şi a format numărul. A sunat de multe ori înainte să răspundă.
— Alo?
— Rook, a spus ea. Sunt Emma Carstairs.
— Ţi-am spus să nu mă mai suni.
Vocea lui era plină de răceală.
— După ce i-a făcut prietenul tău fiului meu...
— Dacă nu vrei să vorbeşti acum cu mine, următoarea vizită pe care o vei primi va fi de la Fraţii Tăcuţi! A ţipat ea.
Era furie în vocea ei, deşi doar o mică parte din ea era îndreptată spre el. Furia se ridicase în ea ca un val; furia şi sentimentul că fusese trădată.
— Uite, ştiu că i-ai vândut unui prieten de-al meu nişte săgeţi. Erau otrăvite. Cu o toxină la care au acces doar Gardianul şi Discipolii.
— Acum blufa, dar şi-a dat seama după tăcerea de la capătul celălalt al firului că nimerise în plin.
— Ai spus că nu ştii cine e el. Ai minţit.
— N-am minţit, a spus Rook după o pauză. Nu ştiu cine e el.

— Atunci, de unde ştii că e un „el”?
— Uite, mereu apare cu o pelerină cu glugă şi mănuşi, OK? Complet acoperit. Mi-a cerut să-i distilez frunzele alea şi să fac o soluţie din ele. Asta am făcut.
— Ca să otrăveşti săgeţile?
Putea să şi audă rânjetul din vocea lui.
— Mi-a mai rămas puţin şi m-am gândit c-aş putea să mă distrez şi eu. Centurionii nu sunt prea populari în Piaţa Umbrelor, iar beladona e ilegală.
Emmei îi venea să urle la el, voia să urle că o săgeată din aia otrăvită de el din amuzament fusese gata să-l ucidă pe Julian. A reuşit să se stăpânească.
— Şi ce-ai mai făcut pentru Gardian?
— Nu sunt obligat să-ţi spun ţie, Carstairs. N-ai nicio dovadă că-l cunosc pe Gardian aşa de bine...
— Serios? Atunci de unde ai ştiut c-o să fie aruncat la Sepulcru cadavrul ăla?
Rook a amuţit.
— Ştii cum sunt puşcăriile din Oraşul Tăcut? Chiar vrei să vezi pe pielea ta?
— Nu...
— Atunci spune-mi ce ai mai făcut pentru el. Pentru Gardian. Ai folosit necromanţia?
— Nu! Nimic de genul ăsta. Acum Rook părea destul de panicat. Am făcut câte ceva pentru Discipoli. Nişte talismane de noroc, baftă la bani, acces la petreceri, premiere, i-am făcut pe unii să se îndrăgostească de ei. Să le iasă afacerile. Chestii mărunte. Cât să se simtă bine şi să creadă că merită să stea în organizaţie. Să creadă că Gardianul are grijă de ei şi că vor avea tot ce-şi doresc.
— Şi el ce ţi-a dat în schimb?
— Bani, a răspuns Rook fără ezitare. Protecţie. Mi-a păzit casa de demoni. Are ceva putere magică, tipul.
— Ai lucrat pentru cineva care sacrifică oameni, l-a acuzat Emma.
— Era un cult. Rook practic mârâia. Astea au existat dintotdeauna şi vor mai exista. Oamenii vor bani şi putere şi sunt capabili să facă orice pentru asta. Nu e vina mea.
— Da, cu siguranţă sunt oameni care fac orice pentru bani. Tu eşti cea mai bună dovadă. Emma încerca să-şi păstreze cumpătul, dar inima îi bătea nebuneşte. Mai spune-mi ceva de tipul ăsta. Trebuie să fi sesizat ceva – vocea, mersul, orice bizarerie...
— Totul e bizar la cineva acoperit din cap până în picioare în cârpe. Nici măcar pantofii nu i-am văzut, OK? Nu mi s-a părut prea zdravăn la cap. El mi-a spus să-ţi vând pontul cu cadavrul de la Sepulcru. Spune tot soiul de aberaţii, odată mi-a zis că a venit în L.A. Să aducă iubirea înapoi...
Emma a închis telefonul. S-a uitat la ceilalţi, cu inima bubuindu-i în piept.
— Este Malcolm! A spus ea, şi vocea îi suna în urechi îndepărtată şi subţire. Malcolm e Gardianul!
Ei s-au uitat înmărmuriţi la ea, fără să scoată un sunet.
— Malcolm e prietenul nostru, a spus Ty. Asta nu înseamnă... N-ar face aşa ceva.
— Ty are dreptate, a întărit Livvy. Doar pentru că Annabel Blackthorn a fost îndrăgostită de un magician...
— A fost îndrăgostită de un magician, a repetat Emma. În Cornwall. Magnus spunea că Malcolm a locuit în Cornwall. O plantă din Cornwall creşte lângă convergenţă. Malcolm ne-a ajutat la investigaţie, dar de fapt nu ne-a prea

ajutat. Nu a tradus niciun cuvânt din textul pe care i l-am dat. Ne-a spus că e o vrajă de invocare – şi nu e asta, e o vrajă necromantă. Emma a început să se plimbe prin cameră, continuând să vorbească: Are inelul ăla cu piatră roşie, iar cerceii de la convergenţă erau rubine – OK, nu e chiar concluziv, dar ar trebui să aibă nişte haine pregătite pentru ea, nu? Pentru Annabel. N-ar putea pleca în hainele cu care a fost îngropată, atunci când ar aduce-o înapoi. Mai logic e ca necromantul să ţină acolo haine pentru persoana pe care vrea s-o aducă din morţi decât pentru el... S-a răsucit spre ceilalţi şi i-a văzut pe toţi cu ochii pe ea. Malcolm s-a mutat în L.A. Cam cu cinci luni înainte de atacul asupra Institutului. Ne-a spus că era plecat când a avut loc atacul, dar dacă n-a fost aşa? El era înalt Magician. Ar fi putut să afle imediat unde erau părinţii mei în ziua aceea. Ar fi putut să-i ucidă.

S-a uitat la ceilalţi. Expresiile lor variau între şoc şi neîncredere.

— Eu pur şi simplu nu cred că Malcolm ar face asta, a spus Livvy, cu voce mică.

— Rook mi-a spus că Gardianul s-a întâlnit cu el ascunzându-şi identitatea. Dar mi-a mai spus că i-a povestit că a venit în L.A. Să aducă înapoi iubirea. Vă amintiţi ce spunea Malcolm când ne uitam la film? „Am venit aici să readuc la viaţă adevărata iubire”. Emma strângea telefonul aşa de tare, că o durea mâna. Dacă vorbea serios? Literalmente? A venit aici să-şi aducă din morţi iubirea lui adevărată. Annabel.

A urmat o tăcere lungă. Cristina a spart tăcerea, spre uimirea Emmei.

— Eu nu-l cunosc bine pe Malcolm şi nici nu-l iubesc la fel ca voi, a spus ea încet. Deci vă cer scuze dacă vă supără ce spun. Dar cred că Emma are dreptate. Un singur lucru dintre astea ar putea fi o coincidenţă. Dar nu toate. Annabel Blackthorn s-a îndrăgostit de un magician din Cornwall. Numai atât ar fi de ajuns să demarăm o investigaţie. S-a uitat la cei din jur cu ochii ei căprui şi sinceri şi a adăugat: îmi pare rău. Numai că pasul următor pe care îl va face Gardianul este „al lui Blackthorn sânge”. Aşa că nu mai putem aştepta.

— Nu-ţi cere scuze, Cristina. Ai dreptate, a spus Julian.

S-a uitat la Emma, şi ea vedea cuvintele nerostite în ochii lui: Aşa a aflat Belinda de Arthur.

— Trebuie să-l găsim, a spus Diego, şi vocea lui practică a rupt tăcerea. Trebuie să ne mişcăm repede...

Uşa bibliotecii s-a dat de perete şi Dru a intrat în fugă. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi părul ei şaten, mătăsos, îi scăpase din codiţe.

Aproape că a dat peste Diego, dar a reuşit să se oprească după ce a scos un strigăt uşor.

— Dru? Mark era cel care vorbise. E totul în regulă?

Ea a dat din cap şi s-a dus direct la Julian.

— Ce vrei să fac?

Julian era confuz.

— La ce te referi?

— Eram pe plajă cu Tavvy, a spus ea, rezemându-se de marginea mesei, ca să-şi recapete răsuflarea. Şi el a venit la mine şi mi-a spus că vrei să-mi spui ceva. Aşa c-am luat-o la fugă...

— Cum? A şoptit Julian. N-am trimis pe nimeni să te cheme, Dru.

— Dar el a spus... Dru părea dintr-odată alarmată. A spus că vrei să vin la tine imediat.

Julian s-a ridicat în picioare.

— Unde e Tavvy?

Buzele lui Dru au început să tremure.

— Dar el a spus... a spus să vin eu repede acasă, că îl aduce el pe Tavvy. I-a dat o jucărie. A mai stat cu Tavvy şi altă dată, nu înţeleg, ce s-a întâmplat?
— Dru, a spus Julian, controlându-şi vocea cu grijă. Cine e „el”? Cine l-a luat pe Tavvy?
Dru a înghiţit în sec şi feţişoara ei rotundă era crispată de spaimă.
— Malcolm, a spus ea. Malcolm l-a luat.

24
Cu numele de Annabel Lee

— Nu înţeleg, a spus din nou Dru. Ce se întâmplă?
Livvy a tras-o pe Dru spre ea şi a îmbrăţişat-o pe sora ei mai mică. Aveau cam aceeaşi înălţime – n-ai fi zis că Livvy e mai mare, dacă n-ai fi ştiut –, dar Dru s-a agăţat de ea recunoscătoare.
Diego şi Cristina stăteau în picioare, tăcuţi. Ty, pe scaunul lui, scosese din buzunar una dintre jucăriile sale şi acum o încurca şi o desfăşura violent, cu mâinile tremurătoare. Ţinea capul aplecat şi părul îi acoperea faţa.
Julian... Julian arăta de parcă toată lumea lui se prăbuşise.
— Dar de ce? A şoptit Dru. De ce l-a luat Malcolm pe Tavvy? Şi de ce sunteţi toţi aşa de îngrijoraţi?
— Dru, Malcolm este cel pe care îl căutam noi, i-a răspuns Emma, cu vocea gâtuită de emoţie. El e Gardianul. El e criminalul. Şi l-a luat pe Tavvy.
— Pentru sângele Blackthorn, a adăugat Julian. Ultimul sacrificiu. Sânge de Blackthorn, ca să aducă la viaţă un Blackthorn.
Dru şi-a lăsat capul pe umărul surorii ei, plângând. Mark tremura; Cristina a plecat pe neaşteptate de lângă Diego şi a venit lângă el.
I-a luat mâna şi i-a strâns-o. Emma îşi încleştase mâinile pe marginea mesei. Nici nu mai simţea că o doare spatele. Nu mai simţea nimic.
Nu îl vedea decât pe Tavvy, micuţul Tavvy, cel mai mic dintre fraţii Blackthorn. Tavvy, când avea coşmaruri, Tavvy, în braţele ei, purtat prin Institutul distrus de război, cu cinci ani în urmă. Tavvy, plin de vopsea, în atelierul lui Julian. Tavvy, singurul care nu putea avea pe pielea lui nicio rună de protecţie. Tavvy, care nu avea cum să priceapă ce se întâmplă sau de ce.
— Staţi, a spus Dru. Malcolm mi-a dat un bilet. A zis să ţi-l dau ţie, Jules. S-a desprins de Livvy şi a început să scotocească prin buzunar, de unde a scos o hârtie împăturită. A zis să nu-l citesc, că e ceva personal, a adăugat.
Livvy, care se dusese lângă Ty, a scos o exclamaţie care sugera dezgust. Julian era alb ca varul şi ochii îi scânteiau.
— Personal? Vrea să-i fie respectată intimitatea?
A smuls hârtia din mâna lui Dru şi aproape că a rupt-o când a desfăcut-o. Emma a apucat să vadă nişte litere mari, de tipar. Expresia lui Julian a devenit confuză.
— Ce spune, Jules? L-a întrebat Mark.
Julian a citit cu glas tare.
— Eu te voi aduce la viaţă, Annaeel Lee.
Camera a explodat.
Un fulger de lumină neagră a ţâşnit din hârtia pe care Julian o ţinea în mână. S-a izbit de tavan cu forţa unei bombe, spărgând geamul luminatorului.
Emma şi-a acoperit capul, pentru că de sus venea o ploaie de tencuială şi cioburi de sticlă. Ty, care stătea chiar sub luminator, s-a aruncat spre sora lui,

doborând-o la pământ şi acoperind-o cu trupul lui. Camera părea că se mişcă într-o parte şi-n alta; unul dintre rafturi s-a zgâlţâit şi s-a desprins din perete, căzând spre Diego. Cristina a plecat de lângă Mark şi a împins raftul, schimbându-i traiectoria; raftul a căzut într-o parte, la doar câţiva centimetri de Diego. Dru a început să ţipe şi Julian a tras-o spre el, ocrotind-o cu braţul.

Lumina neagră încă mai strălucea în sus. Cu mâna liberă, Julian a aruncat biletul pe podea şi a izbit cu piciorul în el.

Hârtia s-a făcut pulbere instantaneu. Lumina neagră a dispărut, de parcă ar fi fost stinsă de la un întrerupător.

Se făcuse linişte. Livvy s-a răsucit şi a ieşit de sub fratele ei, apoi i-a dat acestuia mâna, să-l ajute să se ridice. Părea pe jumătate surprinsă, pe jumătate îngrijorată.

— Ty, nu trebuia să faci asta.

— Voiai să ai pe cineva care să te protejeze în faţa pericolului. Aşa ai spus.

— Ştiu, a spus Livvy. Dar...

Ty s-a ridicat în picioare... şi a început să ţipe. În pulpa lui era înfipt un ciob de sticlă. Sângele deja îi udase pantalonul în jurul rănii.

Ty s-a aplecat şi, înainte ca cineva să apuce să facă vreo mişcare, a smuls ciobul din picior. L-a aruncat pe jos, unde s-a sfărâmat în bucăţele pătate de roşu.

Julian pornise spre el, dar Ty a clătinat din cap. S-a aşezat pe un scaun, cu faţa strâmbată de durere. Sângele începuse să se adune în jurul baschetului său.

— Las-o pe Livvy, a spus el. Ar fi mai bine...

Livvy deja se apucase de o iratze la piciorul fratelui ei geamăn. O bucăţică de geam îi tăiase obrazul şi sângele se vedea bine pe pielea ei palidă. L-a şters cu mâneca, după ce a încheiat runa de vindecare.

— Dă-mi voie să văd rana, a spus Julian şi a îngenuncheat lângă el.

Livvy a ridicat încet pantalonul lui Ty. Tăietura străbătea pulpa în diagonală, lungă şi roşie, dar închisă – ca tăietura unei operaţii proaspete, cusută. Dar piciorul lui, de la tăietură în jos, era murdar de sânge.

— Mai trebuie o iratze şi se rezolvă, a spus Diego. Şi o rună de înlocuire a sângelui pierdut.

Julian a strâns din dinţi. Până acum nu păruse a fi deranjat de Diego, aşa cum era Mark, dar Emma vedea că în clipa aceea abia se stăpânea.

— Da, a bombănit el. Ştim şi noi. Mersi, Diego.

Ty a ridicat capul spre fratele lui.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Părea ameţit. Nu mă aşteptam la asta... ar fi trebuit să mă aştept.

— Ty, nimeni nu putea să se aştepte la asta, a spus Emma. Adică, Julian a rostit nişte cuvinte şi, bum, s-a declanşat iadul.

— Mai e cineva rănit?

Julian tăiase pantalonul lui Ty în dreptul rănii, iar Livvy, cu faţa de culoarea unui jurnal vechi, îi aplica fratelui ei rune de vindecare şi de înlocuire a sângelui. Julian şi-a rotit privirea prin cameră şi Emma îşi dădea seama că face un inventar mental al membrilor familiei: Mark e bine, Livvy e bine, Dru e bine... A văzut momentul când el a ajuns cu ochii în locul în care stătea de obicei Tavvy şi s-a albit la faţă. Şi-a încleştat fălcile.

— Probabil că Malcolm a vrăjit hârtia, a opinat Julian, ca să declanşeze semnalul c-a fost citită.

— Este într-adevăr un semnal, a încuviinţat Mark. Pe faţa lui se vedea tulburarea. Am mai simţit asta, la Curtea Elfilor întunericului, când se făceau

farmece întunecate. A fost magie neagră.

— Ar trebui să ne ducem direct la Conclav, a spus Julian; părea că tot sângele i se scursese din obraji. Nu mai contează secretele, nu mai contează pedepsele atunci când e în joc viaţa lui Tavvy. O să iau vina asupra mea.

— Nu vei lua asupra ta nicio vină, a ripostat Mark, pe care să nu mi-o asum şi eu.

Julian nu a răspuns, doar a întins mâna.

— Emma, telefonul.

Emma şi uitase că încă mai era la ea. L-a scos încet din buzunar... şi a clipit des din ochi.

Ecranul era negru.

— Telefonul tău. E mort.

— E ciudat, a comentat Julian. L-am încărcat azi-dimineaţă.

— Poţi să-l foloseşti pe-al meu, a spus Cristina şi a băgat mâna în buzunarul de la jachetă. Uite... A clipit şi ea. Şi al meu e mort.

Ty s-a ridicat încet de pe scaun. A făcut un pas şi a strâns din ochi, doar puţin.

— Să verificăm computerul şi telefonul fix.

A ieşit repede din bibliotecă, împreună cu Livvy. Acum în cameră era linişte, cu excepţia zgomotelor făcute de bucăţelele de moloz care încă mai cădeau. Podeaua era plină de cioburi şi aşchii de lemn. Se părea că lumina neagră distrusese luminatorul camerei.

Drusilla a scos un ţipăt de uimire.

— Uite, e cineva pe luminator.

Emma a privit în sus. Luminatorul era acum o gaură cu margini zimţuite de geam, deschisă spre cerul nopţii. A văzut strălucirea fugară a unui chip palid.

Mark a trecut în viteză pe lângă ea şi s-a repezit pe rampa curbată care ducea spre luminator. S-a aruncat spre el – într-o năvală aiuritoare de viteză şi zgomot –, apoi s-a prăvălit înapoi pe rampă, ţinând de gât un tânăr cu faţa palidă şi părul negru. Mark striga ceva, iar cioburile de sticlă zburau în toate părţile în timp ce se luptau cei doi. S-au rostogolit pe rampă, lovindu-se reciproc, până au ajuns pe podeaua bibliotecii.

Intrusul era un băiat subţirel, brunet, îmbrăcat în haine zdrenţuite şi pline de sânge; părea inert. Mark îl ţintuise la pământ şi, când şi-a scos pumnalul care a sclipit auriu în lumină, Emma şi-a dat seama că era Kieran.

Mark i-a pus cuţitul la gât. Kieran n-a mai făcut nicio mişcare.

— Ar trebui să te ucid pe loc! A bolborosit Mark printre dinţi. Ar trebui să-ţi tai gâtul.

Dru a scâncit uşor. Spre uimirea Emmei, Diego i-a pus mâna pe umăr, s-o liniştească. A simţit o uşoară undă de milă pentru el.

Kieran şi-a arătat dinţii – apoi gâtul, dându-şi capul pe spate.

— Dă-i drumul, a spus el. Omoară-mă!

— Ce cauţi aici?

Mark gâfâia. Julian a făcut un pas spre ei, cu mâna la şold, gata să scoată cuţitul. Emma ştia că ar fi putut să-l nimerească pe Kieran de la distanţă. Şi ar fi făcut-o, dacă Mark ar fi fost în pericol.

Mark ţinea strâns pumnalul; mâna lui era fermă, dar chipul îi era tulburat.

— Ce cauţi aici? L-a întrebat el din nou. De ce ai venit într-un loc în care ştii că eşti urât? De ce vrei să mă faci să te ucid?

— Mark, a şoptit Kieran.

A întins mâna şi l-a apucat pe Mark de mânecă. Chipul lui implora; părul care îi acoperea fruntea avea şuviţe albastre.

— Mark, te rog.
Mark şi-a scuturat braţul, să-i dea mâna la o parte.
— Aş fi putut să te iert dacă eu aş fi fost cel biciuit, a spus el. Dar din cauza ta au suferit cei pe care îi iubesc; asta nu pot să iert. Ar trebui să sângerezi aşa cum a sângerat Emma.
— Nu... Mark...
Emma era îngrijorată, nu pentru Kieran – o parte din ea chiar ar fi vrut ca el să fie pedepsit –, ci pentru Mark. Pentru ceea ce ar fi însemnat pentru el rănirea sau chiar uciderea lui Kieran.
— Am venit să vă ajut, a spus Kieran.
Mark a hohotit sec.
— Ajutorul tău nu e dorit aici.
— Am aflat despre Malcolm Fade, a icnit Kieran. Ştiu că l-a luat pe fratele vostru.
Julian a scos un sunet gutural. Mâna lui Mark s-a înmuiat pe cuţit.
— Dă-i drumul, Mark, a spus Julian. Dacă ştie ceva despre Tavvy, trebuie să aflăm. Dă-i drumul.
Mark a ezitat.
— Mark, a rostit Cristina încet, iar Mark s-a dat jos de pe Kieran cu o mişcare violentă şi s-a ridicat, după care s-a retras cu spatele până a ajuns lângă Julian.
Acesta, la rândul lui, strângea pumnalul de la centură cu putere.
Kieran s-a ridicat încet în picioare – se vedea bine că suferă de durere – şi s-a întors spre cei din cameră.
Era cu totul altul decât arogantul războinic nobil pe care îl văzuse prima oară Emma în Sanctuar. Cămaşa şi pantalonii lui largi erau rupţi şi plini de sânge, faţa tumefiată. Nu arăta îngrijorat sau înfricoşat, dar asta părea mai puţin un act de bravură, mai degrabă unul de disperare.
Totul, de la felul în care era îmbrăcat la felul în care stătea şi la felul în care se uita la Mark, arăta că nu-i mai pasă deloc de el însuşi.
Uşa bibliotecii s-a dat de perete; Livvy şi Ty au năvălit în cameră.
— Nimic nu funcţionează! A strigat Livvy. Nici telefoanele, nici computerul, nici măcar aparatul de radio...
S-a întrerupt, cu ochii la scena desfăşurată în faţa ei: Kieran de o parte, ceilalţi, în faţa lui.
Kieran a făcut o plecăciune discretă.
— Eu sunt Kieran din Vânătoarea Sălbatică.
— Din delegaţia elfilor? Livvy se uita de la Mark la Julian. Unul dintre cei care-au biciuit-o pe Emma?
Julian a dat din cap.
Ty s-a uitat la Mark, apoi la ceilalţi. Faţa lui era palidă şi rece.
— De ce mai este încă în viaţă?
— Ştie ceva despre Tavvy, i-a răspuns Drusilla. Julian, fă-l să ne spună ce ştie…
Julian şi-a aruncat pumnalul. Acesta a zburat peste capul lui Kieran, gata să-i atingă părul, şi s-a înfipt în rama ferestrei din spatele lui.
— Acum o să ne spui, a rostit el cu o voce de un calm mortal, tot ce ştii despre Octavian, unde e, ce se întâmplă şi cum putem să-l aducem înapoi. Altfel îţi voi vărsa sângele pe podeaua acestei biblioteci. Am mai vărsat sânge de elf şi altă dată. Să nu crezi că n-aş putea s-o mai fac.
Kieran nu a lăsat ochii jos.
— Nu e nevoie să mă ameninţaţi, a spus el, dar dacă vă face plăcere, puteţi

s-o faceţi; pentru mine nu contează. Am venit să vă spun ce vreţi să ştiţi. De asta sunt aici. Lumina neagră pe care aţi văzut-o mai devreme a fost magia spiritelor naturii. A fost făcută ca să vă taie toate liniile de comunicaţie, astfel încât să nu puteţi lua legătura cu Conclavul sau cu Consiliul. Ca să nu puteţi primi ajutor pentru a vă salva fratele.

— Am putea încerca să găsim o cabină telefonică, a sugerat Livvy nesigură, sau un restaurant care are telefon, pe autostradă...

— O să vedeţi că niciun telefon nu funcţionează pe o rază de câţiva kilometri, a spus Kieran.

În vocea lui se simţea un fel de presiune.

— Vă implor, nu mai pierdeţi timpul. Fade l-a luat pe fratele vostru şi deja l-a dus la convergenţa liniilor energetice. Acela e locul unde îşi desfăşoară sacrificiile. Locul unde plănuieşte să-l ucidă. Dacă doriţi să-l salvaţi pe băiat, trebuie să vă luaţi armele şi să vă duceţi după el chiar acum.

Julian a deschis larg uşa de la sala armelor.

— Toată lumea se înarmează. Cine n-are echipamentul pe el, să şi-l pună. Diego, Cristina, aveţi echipamente pe peretele de est. Luaţi-vă de acolo, e mai rapid decât să vă duceţi în cameră. Fiecare îşi ia ce arme vrea. Kieran, tu stai aici, i-a spus şi a arătat spre masa din mijlocul camerei. Ca să te văd. Dacă te mişti, următorul pumnal pe care îl voi arunca spre tine nu va rata ţinta.

Kieran s-a uitat la el. Parcă pierduse ceva din disperarea de la început; în privirea lui apăruse o uşoară aroganţă.

— Te cred, a spus el şi s-a îndreptat spre masă, în timp ce toată lumea se agita, îşi lua arme sau se echipa.

Nu cu echipamentul de patrulare, care era mai uşor, ci cu echipamentul negru şi greu pe care şi-l puneau când credeau că se duc la luptă.

Pe care îl luau când ştiau că se duc la luptă.

Au urmat ceva discuţii, dacă să meargă cu toţii la convergenţă, dacă nu cumva Dru ar trebui să rămână la Institut. Dru a protestat zgomotos, iar Julian n-a mai insistat – în momentele acelea, nici Institutul nu părea prea sigur, cu luminatorul spart. Kieran reuşise să intre pe acolo; cine ştie cine ar mai fi putut s-o facă? Voia ca toată familia să fie sub ochii lui. Şi nu putea să-i aducă lui Dru ca argument vârsta: el şi Emma se luptaseră şi uciseseră în Războiul întunecat când erau mai mici ca ea.

Îl luase pe Ty deoparte şi îi spusese că n-ar fi nimic ruşinos dacă n-ar participa la luptă, fiindcă e rănit. Că putea să stea în maşină cât intrau ei în convergenţă.

— Crezi că nu pot să contribui cu nimic la luptă? întrebase Ty.

— Nu asta vreau să spun, îi răspunsese Julian, şi chiar vorbea serios. Dar eşti rănit şi...

— E o luptă. Oricine ar putea fi rănit.

Ty se uitase drept în ochii lui Julian. El ştia că Ty face asta pentru că îi spusese odată că oamenii, de multe ori, se uită drept în ochii cuiva ca să arate că spun adevărul.

— Vreau să merg. Vreau să fiu şi eu acolo să-l ajut pe Tavvy, şi vreau să mă laşi să vin. Asta vreau eu, şi-ar trebui să conteze.

Acum Ty era cu ei toţi în sala armelor. Era o încăpere întunecată ca o cavernă, fără nicio fereastră. Nu exista centimetru de perete fără arme – săbii, topoare, macete –, apoi echipamente, centuri de arme, ghete. Era acolo un vas de ceramică plin cu stele şi o masă acoperită cu pânză, încărcată cu pumnale serafice.

Julian îi simţea pe toţi în jurul lui, prieteni şi fraţi. Ştia că Mark e lângă el,

scoţându-şi pantofii ca să-şi pună ghete. Ştia că Emma era lângă masă, aşezând pumnalele serafice deja numite şi pregătite; câteva le-a pus la centura ei, restul le-a distribuit celorlalţi. Atenţia lui o urmărea peste tot, precum acul unui compas.

Dar, mai presus de toate, se gândea la Tavvy, care era undeva, departe, şi avea nevoie de el. Simţea în el o groază rece, care îi ameninţa determinarea şi concentrarea. A trebuit să şi-o scoată din minte ca să se concentreze pe ceea ce se întâmpla aici şi acum – fusese cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă vreodată. Şi-ar fi dorit cu disperare ca lucrurile să fie altfel, să beneficieze de cooperarea Conclavului, să poată ajunge la Magnus ca să-i ceară un Portal.

Însă dorinţele lui erau inutile.

— Vorbeşte! S-a răstit el la Kieran, luând de pe raft o centură de arme. Lumina aia neagră, ai spus că e magia spiritelor naturii. Adică magie neagră?

Acum, că Mark nu se mai uita la el, Kieran părea plictisit şi iritat. Se rezemase de masa din mijloc, având grijă să nu atingă vreo armă; nu – spunea limpede expresia lui – pentru că erau tăioase sau îl înfricoşau, ci pentru că erau arme de nefilim, deci respingătoare.

— Întrebarea care se pune e dacă ea va apărea pe harta Conclavului, a spus Ty, fixându-şi mănuşile de protecţie. Se echipase deja, iar pulpa lui bandajată abia se mai vedea prin pantalonul gros. Cea pe care o foloseşte Magnus pentru identificarea locurilor unde se foloseşte magia neagră. Sau e blocată şi ea, la fel ca liniile telefonice?

— A fost magia Elfilor întunericului, dar nu e neagră în esenţa ei, i-a explicat Kieran. Nu va apărea pe hartă. Ei sunt foarte siguri de asta.

Julian s-a încruntat.

— Cine sunt „ei”? De fapt, cum de ştii tu atâtea despre Malcolm?

— De la Iarlath, a răspuns Kieran.

Mark s-a întors şi l-a privit uimit.

— Iarlath? Ce treabă are Iarlath cu toate astea?

— Am crezut că ştii măcar atâta lucru, a bombănit Kieran. Iarlath şi Malcolm au fost mână în mână încă de acum cinci ani, când s-a dat atacul la Institut.

— Sunt aliaţi? L-a întrebat Mark. De când ştii asta?

— Nu de mult, a spus Kieran. Mi s-a părut suspect când am văzut că Iarlath refuză atât de ferm să-ţi permită să revii în Regatul Elfilor. El voia să stai aici, voia aşa de mult, încât a regizat toată povestea aia cu biciuirea, ca să te facă să nu mai vrei să te întorci. Apoi mi-am dat seama că planul era mai complicat; în realitate, faptul că te-a lăsat la Institut nu avea legătură cu descoperirea criminalului care a luat vieţile elfilor. De fapt, a vrut să împiedice familia ta să apeleze la Conclav înainte să fie prea târziu.

Emma rămăsese cu câte un pumnal serafic în mână şi Cortana agăţată în spate; se oprise, cu faţa îngheţată de şoc.

— Iarlath mi-a spus ceva când... când mă biciuia, a spus ea. Că vânătorii de umbre nu ştiu în cine să aibă încredere. Se referea la Malcolm, nu?

— Probabil, a răspuns Kieran. Malcolm este mâna din umbră care îi dirija pe Discipoli, şi Malcolm a fost cel care ţi-a ucis părinţii acum cinci ani.

— De ce?

Emma înţepenise. Julian ar fi vrut aşa de mult să se ducă la ea, de parcă l-ar fi durut.

— De ce mi-a ucis părinţii?

— Din câte am înţeles eu, a spus Kieran, şi parcă se simţea o oarecare

compătimire în vocea lui, a fost un experiment. Să vadă dacă vraja funcţionează.
Emma rămăsese în picioare, amuţită. Julian a pus în locul ei întrebarea pe care ea nu mai putea s-o rostească.
— Un experiment? Ce vrei să spui?
— Cu mulţi ani în urmă, Iarlath a fost unul dintre spiritele naturii care s-au aliat cu Sebastian Morgenstern, a spus Kieran. Era, de asemenea, prieten cu Malcolm. Aşa cum probabil ştiţi, există anumite cărţi pe care magicienii nu au voie să le deţină, dar care pot fi găsite în câteva biblioteci ale vânătorilor de umbre. Este vorba de cărţi de necromanţie. Una dintre acestea este Cartea Neagră a Morţii.
— Cea despre care se vorbea în poezie, a spus Dru.
Cu toate că pe obrajii ei încă se mai vedeau urmele lacrimilor, ea îşi pusese echipamentul şi acum îşi împletea cu grijă părul. Pe Julian îl durea inima s-o vadă aşa.
„Tu cartea neagră trebuie să găseşti”, a recitat ea.
— Sunt mai multe cărţi negre, a spus Kieran. Dar Malcolm o voia numai pe asta. După ce Institutul a fost curăţat de vânătorii de umbre şi Sebastian a plecat, Malcolm a profitat de ocazie ca să intre în bibliotecă şi să fure cartea. Altfel, când ar fi putut să găsească Institutul nepăzit, cu uşa deschisă? A luat-o, a găsit acolo vraja pe care o căuta şi a văzut că trebuie să sacrifice viaţa unui vânător de umbre. Exact atunci s-au întors la Institut părinţii tăi, Emma.
— Aşa că i-a ucis, a concluzionat ea. Pentru o vrajă. A hohotit scurt, cu amărăciune. Şi măcar a avut efect?
— Nu, a spus Kieran. Nu i-a reuşit vraja, aşa că le-a dus trupurile în ocean, ştiind că şi această crimă va fi pusă în seama lui Sebastian.
— Ţi-a spus Iarlath toate astea? A întrebat Mark şi pe chipul lui se vedea suspiciunea.
— L-am urmărit pe Iarlath la Curtea Elfilor întunericului şi am ascultat ce spune acolo.
Kieran a încercat să-i prindă privirea lui Mark. Mark şi-a ferit ochii.
— Restul mi-a spus sub ameninţarea cuţitului meu. Malcolm urma să vă îndrepte pe o pistă greşită, să vă păcălească, astfel încât voi să nu vă daţi seama ce face – s-a folosit de Johnny Rook de multe ori pentru asta. Voia să vă angajaţi într-o investigaţie inutilă. Prezenţa lui Mark aici v-ar fi împiedicat să apelaţi la Conclav sau la Fraţii Tăcuţi, iar în felul acesta acţiunile lui Malcolm cu Discipolii, încercarea lui de a-şi învia vechea iubire ar fi fost la adăpost. Şi când Malcolm termina tot ce avea de făcut, urma să ia un Blackthorn, ultima etapă a vrăjii.
— Dar Iarlath nu are atâta putere să autorizeze o delegaţie de elfi să facă ceva de amplitudinea asta, a spus Mark. Este un simplu curtean, nu poate să-i dea ordine lui Gwyn. Cine i-a dat permisiunea pentru toate astea?
Kieran şi-a scuturat pletele întunecate.
— Nu ştiu. Iarlath nu mi-a spus. Ar putea fi regele, tatăl meu, sau poate Gwyn...
— Gwyn n-ar face una ca asta, a spus Mark. Gwyn are onoare şi nu e crud.
— Dar Malcolm? A întrebat Livvy. Şi despre el am crezut că are onoare. Am crezut că e prietenul nostru! Că îl iubeşte pe Tavvy – se juca cu el ore în şir, îi aducea jucării. Nu cred c-ar fi în stare să-l omoare. Nu cred.
— Este responsabil pentru uciderea a doisprezece oameni, Livvy, a răspuns Julian. Poate chiar mai mulţi.
— Oamenii înseamnă mai mult decât un singur lucru, a spus Mark, şi în

timp ce vorbea, privirea lui a trecut repede peste Kieran. La fel şi magicienii.

Emma rămăsese în continuare cu pumnalele serafice în mână. Julian simţea exact ce simţea şi ea, ca întotdeauna, ca şi cum inima lui o reflecta pe a ei – vârtejul fierbinte al furiei ridicându-se deasupra sentimentului înăbuşitor de disperare şi pierdere. Îşi dorea mai mult ca orice să se ducă la ea, s-o mângâie, dar nu avea încredere în el că se va comporta cum trebuie în faţa tuturor.

Ei ar fi putut să-şi dea seama imediat de ce simte, chiar din clipa în care ar fi atins-o, ar fi putut să-şi dea seama de ce simte cu adevărat. Şi nu putea să rişte acum, nu când simţea că inima lui suferă de frica pentru fratele lui, frică pe care nu şi-o putea arăta, ca să nu-şi demoralizeze fraţii.

— Toată lumea înseamnă mai mult decât un singur lucru, a spus Kieran. Suntem mai mult decât orice acţiune a noastră, bună sau rea.

Ochii lui sclipeau, negru şi argintiu, uitându-se la Mark. Chiar şi într-o cameră plină de obiecte ale vânătorilor de umbre, sălbăticia Vânătorii şi a Regatului Elfilor se păstra la Kieran, precum mirosul de ploaie sau frunze. Era acea sălbăticie pe care Julian o văzuse uneori la Mark şi care se mai estompase de când se întorsese acasă, dar apărea din când în când, ca focul unei arme văzut de la distanţă. Pentru un moment, cei doi i s-au părut nişte sălbatici, nepotriviţi în mediul acesta.

— Poezia care a fost scrisă pe cadavre, a spus Cristina. Cea în care era menţionată cartea neagră. În poveste se spune că Malcolm a primit-o la Curtea Elfilor întunericului.

— Aşa se spune şi în poveştile spiritelor naturii, a spus Kieran. La început, lui Malcolm i s-a spus că iubita lui devenise o Soră de Fier. Mai târziu a aflat că fusese ucisă de familia ei. Îngropată de vie într-un mormânt. Atunci s-a dus la Regele Elfilor întunericului ca să-l întrebe dacă există vreo cale prin care s-o aducă înapoi din morţi. Regele i-a dat acea poezie. Erau instrucţiuni – doar că i-a luat aproape un secol să le descifreze şi să afle ce are de făcut, apoi să găsească acea carte neagră.

— Deci din acest motiv a fost distrusă biblioteca în timpul atacului, a spus Emma. Ca nimeni să nu-şi dea seama că lipseşte cartea aceea, chiar dacă ar fi căutat-o. S-au pierdut atâtea cărţi. Dar de ce să-i fi spus Iarlath lui Malcolm că Discipolii pot ucide şi spirite ale naturii, nu numai oameni? Dacă era într-adevăr în aceeaşi echipă cu Malcolm...

— Iarlath avea un interes aici. Are mulţi duşmani la Curtea Elfilor Luminii. Pentru el, era ocazia perfectă să scape de câţiva – Malcolm îi punea pe Discipoli să-i omoare şi nimeni nu-l putea bănui pe Iarlath. Ca un spirit al naturii să ucidă un nobil de la Curte, este într-adevăr o crimă întunecată.

— Unde e trupul lui Annabel? A întrebat Livvy. N-ar trebui să fie îngropată în Cornwall? „în mormântul de piatră, Lângă-o mare cu ape-argintii”?

— Convergenţele sunt spaţii aflate în afara timpului şi spaţiului, i-a explicat Kieran. Convergenţa în sine nu e nici aici, nici în Cornwall, nu e în niciun loc concret. Ea se află între spaţii, la fel ca şi Regatul Elfilor.

— Şi probabil se poate intra acolo şi din Cornwall – poate din acest motiv cresc acolo plantele alea, a spus Mark.

— Şi care e legătura cu poemul Annabel Lee? A întrebat Ty. Numele Annabel, similarităţile poveştii – totul pare mai mult decât o coincidenţă.

Prinţul cu păr întunecat a clătinat din cap.

— Eu nu ştiu decât ce mi-a spus Iarlath şi ce se găseşte în folclorul spiritelor naturii. Nici măcar n-am auzit de numele Annabel sau de poemul ăsta mundan.

Mark s-a întors spre Kieran.
— Unde e acum Iarlath?
Când s-a uitat la Mark, ochii lui Kieran începuseră să strălucească.
— Pierdem timpul aici. Ar trebui să ne ducem la convergenţă.
— Are dreptate, a spus Diego.
Era echipat din cap până în picioare: uniformă, mai multe săbii, un topor, cuţite la centură. Avea o pelerină neagră peste echipament, prinsă pe umăr cu broşa centurionilor – o creangă fără frunze şi cuvintele Primi Ordines[7]. Julian se simţea dezbrăcat uitându-se la el.
— Trebuie să ajungem la convergenţa liniilor energetice şi să-l oprim pe Fade...
Julian s-a uitat în jur, la Emma şi Mark, apoi la Ty şi Livvy şi în final la Dru.
— Ştiu că-l cunoaştem pe Malcolm de când ne-am născut. Dar este un criminal şi un mincinos. Magicienii sunt nemuritori, dar nu invulnerabili. Când îl găsiţi, înfigeţi-i lama în piept.
S-a aşternut tăcerea. Emma a întrerupt-o.
— El mi-a ucis părinţii, a spus ea. Eu voi fi aceea care-i va tăia inima în două.
Kieran a ridicat uimit din sprâncene, dar n-a spus nimic.
— Jules.
Era Mark, care se apropiase de el. Părul lui, tuns de Cristina, era încurcat; avea umbre întunecate sub ochi. Dar mâna pe care a aşezat-o pe umărul lui Julian era puternică.
— Vrei să desenezi o rună pe mine, frate? Pentru că mă tem că fără ea aş fi dezavantajat în luptă.
Mâna lui Julian s-a dus automat la stela de la centură. Apoi s-a oprit.
— Eşti sigur?
Mark a dat din cap.
— E timpul să nu mă mai gândesc la coşmaruri. A prins gulerul tricoului şi l-a tras, ca să-şi dezvelească umărul. Curaj, a spus el, numind o rună. Şi Agilitate.
Ceilalţi discutau care ar fi cea mai rapidă metodă de a ajunge la convergenţă, dar Julian simţea că ochii Emmei şi ai lui Kieran erau aţitiţi asupra lui în vreme ce desena cu grijă runele pe umărul lui Mark. La prima atingere a stelei, Mark s-a încordat, dar apoi s-a relaxat imediat, respirând uşor.
Julian a terminat şi a lăsat stela din mână. Mark şi-a îndreptat spatele şi s-a întors la el. Deşi nu vărsase nicio lacrimă, ochii lui bicolori erau umezi. O clipă, n-a mai existat nimeni în lume în afară de cei doi fraţi.
— De ce? A întrebat Julian.
— Pentru Tavvy, a răspuns Mark şi dintr-odată Julian s-a văzut pe sine însuşi în expresia gurii lui Mark, în linia hotărâtă a maxilarului. Şi pentru că sunt vânător de umbre, a mai adăugat el.
S-a uitat la Kieran, care îi privea de parcă stela îi arsese propria piele. Iubirea şi ura au limba lor secretă, s-a gândit Julian, iar acum Mark şi Kieran îşi vorbeau în acea limbă.
— Pentru că sunt vânător de umbre, a repetat el, iar în ochii lui se vedea o provocare. Pentru că sunt vânător de umbre.
Kieran s-a desprins de masă aproape violent.
— V-am spus tot ce ştiu, a zis el. Alte secrete nu mai sunt.

---

7 In armata romană, centurionii Primei Cohorte, comandanţii celor zece centurii

— Deci presupun că pleci, a spus Mark. Mulţumesc pentru ajutor, Kieran. Dacă te întorci la Vânătoare, să-i spui lui Gwyn că nu mai vin înapoi. Niciodată, indiferent ce hotărăsc ei. Jur că eu…
— Să nu juri, l-a întrerupt Kieran. Nu ştii cum se pot schimba lucrurile.
— Destul.
Mark a dat să se întoarcă.
— Am adus cu mine armăsarul, a spus Kieran. I se adresa lui Mark, dar toată lumea asculta. Un armăsar al Vânătorilor Sălbatici poate să zboare. Drumurile nu ne încetinesc călătoria. Pot să zbor eu înainte ca să mai întârzii ce se întâmplă la convergenţă, până ajungeţi voi.
— Mă duc cu el, a spus Mark, aspru.
Toată lumea s-a uitat uimită la el.
— Hmmm, a făcut Emma. Să nu bagi cuţitul în el pe drum, Mark. S-ar putea să mai avem totuşi nevoie de Kieran.
— Oricât de plăcut sună, n-aveam de gând să fac asta, a asigurat-o Mark. Doi războinici fac mai mult ca unul.
— Bine gândit, a spus Cristina.
Şi-a pus cele două bricege la centură. Emma îşi agăţase şi ultimul pumnal serafic.
Julian a simţit în vene fiorul cunoscut de dinaintea bătăliei.
— Să mergem.
Când se îndreptau spre scări, Julian a ajuns să păşească în rând cu Kieran. I s-a ridicat părul de pe ceafă. Kieran reprezenta pentru el ciudăţenia, magia sălbatică şi abandonarea criminală a Vânătorii. Nu înţelegea ce găsise fratele lui la el de iubit.
— Fratele tău s-a înşelat asupra ta, a spus Kieran, în timp ce coborau treptele de la intrare.
Julian s-a uitat în jur, dar se părea că nimeni nu ascultă. Emma era lângă Cristina, gemenii mergeau împreună, iar Dru vorbea timidă cu Diego.
— Ce vrei să spui? L-a întrebat el, precaut.
Învăţase bine de mult timp că trebuie să fie foarte atent cu neamul spiritelor naturii, cu capcanele lor verbale şi cu aluziile lor false.
— A spus că eşti blând, a răspuns Kieran. Cel mai blând om pe care-l cunoaşte. Kieran a zâmbit, şi faţa lui a căpătat o frumuseţe rece când a zâmbit, precum suprafaţa cristalină a gheţii. Tu nu eşti blând. Ai o inimă necruţătoare.
Momente lungi, Julian nu a spus nimic. Auzea numai paşii lor pe scări. La ultima treaptă s-a întors spre el.
— Să nu uiţi asta, i-a spus, şi apoi s-a îndepărtat.
Pentru că sunt vânător de umbre.
Mark stătea lângă Kieran pe peticul de iarbă care ducea spre faleză şi apoi spre mare. Institutul se ridica în spatele lor, sumbru şi întunecat, deşi, cel puţin de aici, nu se vedea gaura din acoperiş.
Kieran şi-a pus degetele în gură şi a fluierat, un sunet dureros de familiar pentru Mark. Simpla vedere a lui Kieran era suficientă să-i dea dureri de inimă lui Mark, de la postura pe care o avea – fiecare linie a trupului său vorbea de educaţia lui de la Curte – la felul în care părul îi crescuse prea mult de când Mark nu mai era acolo să-l tundă, la şuviţele albastre-negre care îi cădeau în ochi şi se încurcau în genele lui lungi. Mark şi-a amintit cât de fermecat fusese de curbura şi fineţea acestor gene. Şi-a amintit cum se simţea atingerea lor pe piele.
— De ce? A întrebat Kieran.

Stătea cu faţa puţin întoarsă, într-o poziţie rigidă, de parcă se aştepta să fie pălmuit.
— De ce ai venit cu mine?
— Pentru că trebuie să te supraveghez, a răspuns Mark. Am avut odată încredere în tine. Acum nu mai pot.
— Nu ăsta este adevărul, a spus Kieran. Te cunosc, Mark. Ştiu când minţi.
Mark s-a răsucit spre el. A înţeles deodată că întotdeauna parcă îi fusese puţin frică de Kieran: de puterea rangului său, de siguranţa lui de sine. Acum, frica aceea dispăruse, şi nu putea să spună dacă se întâmplase aşa din cauza runei de Curaj de pe umăr sau pentru că nu mai avea nevoie disperată de Kieran ca să trăiască. Că îl dorea, că îl iubea, asta era altceva. Dar putea să supravieţuiască oricum. Era vânător de umbre.
— Bine, a spus Mark, şi ştia c-ar fi trebuit să spună „prea bine", dar limbajul acela nu mai era al lui, în sângele lui nu mai răsuna discursul preţios al spiritelor naturii. O să-ţi spun de ce-am vrut să vin cu tine...
S-a ivit o sclipire albă. Vârtejul de vânt s-a limpezit şi din el a apărut Suliţă-de-Vânt; s-a apropiat de ei, chemată de stăpân. A nechezat când l-a văzut pe Mark şi l-a atins cu botul pe umăr.
El a bătut-o uşor pe gât. De sute de ori îl purtase pe el şi pe Kieran la Vânătoarea Sălbatică, de sute de ori călăriseră amândoi pe ea, luptând împreună, iar când Kieran a urcat pe cal, familiaritatea acestei imagini era pentru Mark precum nişte cârlige în piele.
Kieran s-a uitat în jos la el, prinţ din cap până în picioare, în ciuda hainelor pătate de sânge. Ochii lui erau nişte semiluni de negru şi argint, pe jumătate acoperite de pleoape.
— Aşadar, spune-mi, l-a îndemnat el.
Mark a simţit runa Agilităţii că arde pe spatele lui când a urcat pe Cal îndărătul lui Kieran. Automat, braţele lui s-au aşezat acolo unde se aşezau întotdeauna, la centura lui Kieran. A simţit cum acesta inspiră scurt.
Ar fi vrut să-şi lase capul pe umărul lui. Ar fi vrut să-şi pună mâinile pe ale lui, să-şi împletească amândoi degetele. Ar fi vrut să simtă ceea ce simţise când trăia printre vânătorii sălbatici, că era în siguranţă cu Kieran, că el nu îl va părăsi niciodată.
Dar existau lucruri şi mai rele decât a fi părăsit.
— Pentru că, a spus Mark, am vrut să călăresc împreună cu tine ca vânători sălbatici pentru ultima oară.
A simţit tresărirea lui Kieran. Apoi băiatul-elf s-a aplecat şi i-a spus câteva cuvinte lui Suliţă-de-Vânt în limbajul elfilor. După ce iapa a început să alerge, Mark a dus mâna pe spate, să atingă locul unde Julian îi făcuse runele. Când stela îi atinsese pielea, intrase brusc în panică, dar după aceea a simţit imediat un calm surprinzător.
Poate că runele Cerului chiar îşi aveau locul pe piele. Poate totuşi fusese născut pentru ele.
S-a ţinut bine de Kieran când Suliţă-de-Vânt s-a ridicat spre cer, sfâşiind aerul cu copitele, iar Institutul a dispărut, răsucindu-se sub ei.

Când Emma a ajuns împreună cu ceilalţi la convergenţă, Mark şi Kieran erau deja acolo. Au apărut din umbre călare pe un superb cal alb, care a făcut-o pe Emma să-şi amintească ce mult îşi dorise un cal când era mică.
Maşina s-a oprit. Cerul era lipsit de nori, iar lumina lunii era argintie şi tăioasă ca un cuţit. Contura siluetele lui Mark şi Kieran cu o lumină strălucitoare ca a cavalerilor din Regatul Elfilor. Niciunul dintre ei nu părea

uman.
Câmpul din faţa falezei era ciudat de liniştit în lumina lunii. Întinderea vastă de iarbă de mare şi salvie se unduia cu un foşnet slab. Deasupra ei se ridica dealul de granit, iar deschiderea întunecată din stâncă părea să-i cheme.
— Am ucis o mulţime de demoni mantizi, a spus Mark.
Privirea lui s-a intersectat cu a Emmei.
— Am curăţat drumul.
Kieran stătea încruntat, cu faţa pe jumătate ascunsă de părul negru. Mark se ţinea cu ambele mâini de centura lui Kieran, să-şi păstreze echilibrul. De parcă brusc ar fi realizat asta, a dat drumul centurii şi a sărit de pe cal.
— Ar trebui să intrăm, a spus el, ridicând capul spre Kieran. Tu şi Suliţă-de-Vânt staţi de veghe.
— Dar eu... a început Kieran.
— Asta-i treaba familiei Blackthorn, l-a oprit Mark pe un ton care nu admitea contrazicere.
Kieran s-a uitat la Cristina şi Diego, a deschis gura de parcă ar fi vrut să protesteze, apoi a închis-o la loc.
— Verificarea armelor, toată lumea, a spus Julian. Apoi intrăm.
Toată lumea, până şi Diego, s-a supus ordinului şi şi-a verificat centurile şi echipamentul. Ty mai pescuise un pumnal serafic din portbagaj. Mark a verificat echipamentul lui Dru şi i-a reamintit că treaba ei era să vină după ei şi să nu se îndepărteze.
Emma şi-a desfăcut apărătoarea de mână şi şi-a suflecat mâneca. I-a întins braţul lui Julian. El s-a uitat la braţul ei gol, apoi la chipul ei, şi a dat din cap.
— Care?
— Rezistenţă, a spus ea.
Deja era marcată cu rune de curaj şi precizie, de siguranţă şi vindecare. Totuşi, îngerul nu le oferise vânătorilor de umbre rune pentru durerea afectivă – nu existau rune care să aline suferinţa sau inima rănită.
Gândul că părinţii ei fuseseră ucişi ca urmare a unui experiment eşuat, că fuseseră sacrificaţi inutil şi dezinvolt, durea mai mult decât şi-ar fi imaginat ea. În toţi anii ăştia se gândise că moartea lor avusese un sens, dar nu era niciun sens. Pur şi simplu fuseseră singurii vânători de umbre disponibili.
Julian i-a luat braţul cu delicateţe şi ea a simţit presiunea familiară şi plăcută a stelei. Pe măsură ce Pecetea prindea contur, părea să-i intre în sânge, ca un val de apă rece.
Rezistenţă. Va trebui să reziste la asta, la ce aflase, să se lupte cu trecutul, să meargă mai departe. Fă-o pentru Tavvy, şi-a spus ea în gând. Pentru Julian. Pentru ei toţi. Şi poate la sfârşit va reuşi să obţină şi revanşa.
Julian i-a lăsat mâna. Ochii lui se lărgiseră de uimire. Pecetea strălucea pe pielea ei cu o lumină pe care ea nu o mai văzuse niciodată, ca şi cum marginile lui ardeau. Emma şi-a tras repede mâneca, pentru că nu voia să mai observe cineva.
La marginea falezei, calul alb al lui Kieran se vedea conturat în lumina lunii. Valurile oceanului se spărgeau în depărtare. Emma s-a întors şi a pornit spre deschizătura din stâncă.

25
Mormântul de lângă marea vuitoare

Emma şi Julian conduceau plutonul spre intrarea în peşteră, iar Mark era ariergarda; ceilalţi erau la mijloc. Cum văzuse şi prima oară, tunelul era la început îngust, iar pe jos terenul era denivelat şi plin de pietricele. Dar stâncile aveau altă poziţie, multe dintre ele fiind date la o parte. Chiar şi în lumina aceea slabă – Emma nu îndrăznise să aprindă lampa-vrăjitoarei –, vedea că muşchiul de pe pereţii peşterii fusese zgâriat de degete omeneşti.

— Au fost oameni pe-aici înaintea noastră, a murmurat Emma. Mulţi oameni.

— Discipoli?

Julian vorbea încet.

Emma a clătinat din cap. Nu ştia. Îi era rece, o răcoare bună, genul acela de răcoare de luptă, care venea din stomac şi se împrăştia în tot corpul. Genul acela de răcoare care îţi ascute privirea şi care pare să încetinească timpul, astfel încât ai la dispoziţie ore infinite să corectezi lovitura unui pumnal serafic, unghiul unei săbii.

Simţea Cortana între omoplaţi, grea şi aurie, şoptind cu vocea mamei sale. Oţel şi curaj] fiica mea.

Au pătruns în peştera cu tavan înalt. Emma s-a oprit brusc, iar ceilalţi s-au înghesuit în jurul ei. Nimeni nu scotea o vorbă.

Peştera nu mai arăta aşa cum ştia Emma. Era o lumină vagă, care dădea impresia că e un spaţiu imens, ce se pierde în întuneric. Hublourile nu mai erau. În peretele de stâncă din apropierea ei erau gravate versuri din poemul pe care acum îl cunoşteau cu toţii aşa de bine. Emma vedea câte un vers, lucind în penumbră.

Eu – un copil – şi ea un copil.

Lângă-o mare cu ape-argintii.

Ne iubeam ca un cântec mai presus de iubire la un cântec – Annabel Lee;

Şi priveau, pizmuind preacurata iubire.

Chiar serafii de sus, din tării.

Serafii de sus, din tării.

Vânătorii de umbre.

Lampa-vrăjitoarei s-a aprins în mâna lui Julian, strălucind în încăpere, şi atunci Emma a scos un icnet.

În faţa lor era o masă de piatră. Înaltă cam până în dreptul pieptului, cu suprafaţa aspră şi găunoasă. Părea că e tăiată din lavă neagră. Pe podea, în jurul mesei, era desenat cu cretă albă un cerc mare.

Pe masă era Tavvy. Părea că doarme, cu feţişoara lui slăbuţă relaxată, cu ochii închişi. Era desculţ, iar mâinile şi picioarele erau legate cu lanţuri prinse cu inele de fier de picioarele de piatră ale mesei.

Lângă capul lui era aşezat un bol de metal, care avea nişte pete dubioase. Lângă bol era un cuţit de cupru cu lamă zimţată.

Lampa-vrăjitoarei tăia întunericul care părea să atârne în cameră ca o fiinţă vie. Emma se întreba cam cât de mare era de fapt peştera, cam cât din ce vedeau era iluzie.

Livvy a strigat numele lui Tavvy şi a dat să se repeadă la el. Julian a prins-o de mână şi a tras-o înapoi. Ea se lupta să scape din strânsoare, nedumerită.

— Trebuie să-l salvăm, a şoptit ea. Trebuie să-l luăm...

— E un cerc de protecţie acolo, a şoptit Julian. E desenat pe podea, în jurul lui. Dacă pui piciorul în interiorul lui, te poate ucide.

Cineva murmura uşor. Cristina se ruga în şoaptă.

Mark înlemnise.

— Faceţi linişte, a spus el. Vine cineva.

S-au ascuns cât au putut mai bine în umbra peşterii, chiar şi Livvy, care nu încetase să se zbată. Julian a stins lampa-vrăjitoarei.
Din întuneric a apărut o siluetă. Cineva într-o robă lungă şi neagră, cu o glugă care îi ascundea faţa. Cineva înalt, cu mâini acoperite de mănuşi negre. Întotdeauna apărea cu pelerină, mănuşi şi glugă, OK? Complet acoperit.
Inima Emmei a început să bată tare.
Silueta s-a apropiat de masă şi cercul de protecţie s-a deschis ca un lacăt; runele au început să se estompeze tot mai mult, până când a rămas un loc prin care se putea trece. Cu capul aplecat, silueta s-a apropiat de Tavvy.
Mai aproape. Emma îi simţea pe fraţii Blackthorn în jurul ei, iar frica lor părea o fiinţă vie. Simţea în gură gust de sânge; îşi muşcase buzele, pentru că voia aşa de mult să se repeadă la masă, să rişte trecerea prin cerc, să-l ia pe Tavvy şi să fugă cu el.
Livvy s-a smuls din mâinile lui Julian şi a ieşit în penumbra peşterii.
— Nu! A ţipat ea. Pleacă de lângă fratele meu sau te omor, te omor...
Silueta a încremenit. A ridicat încet capul. Gluga i-a căzut pe spate şi din ea s-a revărsat un păr negru şi ondulat. Pe pielea maronie sclipea familiarul peşte koi.
— Livvy?
— Diana?
Ty vorbise, ecou al uimirii surorii sale. Livvy amuţise.
Diana s-a îndepărtat repede de masă, cu ochii la ei.
— Pentru numele îngerului, a şoptit ea. Câţi sunteţi aici?
Julian a fost cel care a vorbit. Vocea lui era calmă, deşi Emma simţea ce eforturi făcea să şi-o păstreze aşa. Diego se aplecase uşor în faţă, privind cu ochii îngustaţi. Jace Herondale şi cei din familia Lightwood au fost trădaţi de propriul lor tutore.
— Toţi.
— Chiar şi Dru? Voi nu înţelegeţi cât de periculos este... Julian, trebuie să-i scoţi pe toţi de-aici.
— Nu plecăm fără Tavvy! A izbucnit Emma. Diana, ce dracu' faci aici? Ai spus că te duci în Thailanda!
— Dacă a fost, la Institutul din Bangkok nu ştia nimeni nimic, i-a informat Diego. Am verificat.
— Ne-ai minţit, a spus Emma.
Îşi amintea ce-i spusese Iarlath: Vânători de umbre proşti, prea naivi ca să ştie în cine pot avea încredere. Oare se referise la Malcolm şi la Diana?
— Nici nu prea ai fost aici, în toată investigaţia asta. Parcă ai vrut să ascunzi ceva de noi.
Diana s-a dat înapoi.
— Emma, nu, nu e aşa.
— Atunci, cum e? Fiindcă nu pot să-mi închipui ce motiv rezonabil ai putea să găseşti pentru prezenţa ta aici...
S-a auzit un zgomot. Paşi care se apropiau din umbre. Diana a ridicat mâna.
— Întoarceţi-vă... fugiţi...
Julian a prins-o pe Livvy de mână şi a tras-o înapoi în umbre, exact când şi-a făcut apariţia Malcolm.
Malcolm.
Arăta la fel ca întotdeauna. Puţin neglijent, în blugi şi cu o jachetă albă de bumbac, care se asorta cu părul. Ţinea în mână o carte mare, neagră, legată în piele.
— Deci tu eşti, a şoptit Diana.

Malcolm s-a uitat la ea, calm.
— Diana Wrayburn, a spus el. Măi, măi, măi. Nu mă aşteptam să te văd aici. Mai degrabă aş fi crezut c-ai fugit.
Diana s-a întors cu faţa la el.
— Eu nu fug.
El părea că se uită acum mai atent la ea, să vadă cât de aproape e de Tavvy.
— Pleacă de lângă băiat!
Diana nu s-a mişcat.
— Pleacă! A repetat el, băgând Cartea Neagră în jachetă. Oricum pentru tine nu înseamnă nimic. Tu nu eşti o Blackthorn.
— Sunt tutorele lui. A crescut în grija mea.
— Ei, hai acum, a spus Malcolm. Dacă ai fi ţinut într-adevăr la copiii ăştia, ai fi preluat postul de conducător al Institutului de ani de zile. Dar cred că ştim amândoi de ce n-ai făcut asta.
Malcolm a rânjit. Rânjetul acela îi transforma faţa cu totul. Dacă Emma ar mai fi avut încă dubii în legătură cu vinovăţia lui, în legătură cu povestea spusă de Kieran, toate au dispărut în clipa aceea. Trăsăturile lui mobile, simpatice, păreau dintr-odată dure. Era cruzime în rânjetul acela, o cruzime venită dintr-o suferinţă profundă, neştearsă.
Din mijlocul mesei a izbucnit o flacără. Diana a ţipat şi s-a dat înapoi, ieşind din cercul de protecţie. Acesta s-a sigilat în urma ei. Ea s-a ridicat în picioare şi s-a aruncat spre Tavvy, dar de data asta n-a mai putut pătrunde prin cerc; s-a izbit ca de un perete de sticlă şi a ricoşat înapoi, împleticindu-se.
— Nicio fiinţă umană nu poate trece de barieră, a informat-o Malcolm. Bănuiesc c-ai avut o vrajă ca să poţi trece prima oară, dar n-o să mai funcţioneze din nou. Ar fi trebuit să stai deoparte.
— N-ai cum să speri să reuşeşti, Malcolm, a spus gâfâind Diana. Îşi ţinea strâns braţul stâng; pielea părea arsă. Dacă ucizi un vânător de umbre, nefilimii te vor hăitui până la sfârşitul zilelor tale.
— M-au mai hăituit acum două sute de ani. Ei au ucis-o, a spus Malcolm, şi Emma niciodată nu mai auzise tremurul acela de emoţie din vocea lui. Şi nu făcuserăm nimic. Nimic. Nu mă tem de ei, de justiţia lor injustă sau de legile lor nelegale.
— Îţi înţeleg durerea, Malcolm, a spus Diana prudentă. Dar...
— Înţelegi? Chiar înţelegi, Diana Wrayburn? A mârâit el – apoi vocea s-a mai îmblânzit. Poate înţelegi. Ai cunoscut şi tu nedreptatea şi intoleranţa Conclavului. Dacă n-ai fi venit aici... Eu pe Blackthorni îi dispreţuiesc, nu pe cei din familia Wrayburn. Pe tine aş putea să spun că te-am simpatizat.
— M-ai simpatizat fiindc-ai crezut că sunt prea speriată de Conclav ca să-ţi acord prea multă atenţie, i-a trântit-o Diana, întorcându-se cu spatele spre el. Să te suspectez.
În clipa în care a ajuns cu faţa la Emma şi la ceilalţi a spus fără voce FUGIŢI, apoi s-a întors din nou spre Malcolm.
Emma nu s-a clintit, dar a auzit o mişcare în spatele ei. Era o mişcare slabă; dacă n-ar fi avut runa care îi ascuţea simţurile, n-ar fi auzit-o niciodată. Spre uimirea ei, cel care se mişcase era Julian, care dispăruse de lângă ea. Cu el era şi Mark. Amândoi au pornit neauziţi înapoi prin tunel.
Emma ar fi vrut să-l strige – ce făcea? –, dar nu putea, fără să-l alerteze pe Malcolm. Acesta se apropia tot mai mult de Diana; într-o clipă avea să ajungă într-un loc de unde îi putea vedea. Emma a strâns mânerul Cortanei. Ty avea în mână un cuţit, iar nodurile mâinilor i se albiseră pe el; Livvy ridicase sabia, cu chipul încordat şi hotărât.

— Cine ţi-a spus? A întrebat Malcolm. Rook? Nu credeam că-şi va da seama. Şi-a lăsat capul într-o parte. Nu. N-ai ştiut când ai venit aici. Ai bănuit doar...

Colţurile gurii lui s-au lăsat în jos.

— Catarina ţi-a spus, nu-i aşa?

Diana stătea cu picioarele depărtate şi cu capul dat uşor pe spate. Poziţia luptătorului.

— Când a fost descifrat al doilea vers al poemului şi-am auzit expresia „al lui Blackthorn sânge", mi-am dat seama că noi nu căutam un ucigaş de mundani şi spirite ale naturii. Că de fapt e vorba despre familia Blackthorn. Şi nimeni nu putea să cunoască mai bine decât Catarina ranchiuna care durează de sute de ani. M-am dus la ea.

— Iar fraţilor Blackthorn n-ai putut să le spui unde te duci, din cauza motivului pentru care ai ajuns s-o cunoşti pe Catarina, a spus Malcolm. Ea e infirmieră... o infirmieră pentru mundani. Cum crezi c-am aflat...

— Nu ea ţi-a povestit despre mine, Malcolm! A izbucnit Diana. Ea ştie să păstreze secretele. Despre tine nu mi-a spus decât ce ştia ea – c-ai iubit o fată nefilim şi că fata a devenit Soră de Fier. Nu a pus niciodată la îndoială povestea, pentru că, din punctul ei de vedere, nici tu n-ai pus-o la îndoială. Dar după ce mi-a spus asta, am avut posibilitatea să le întreb pe Surorile de Fier. Nicio fată nefilim cu o astfel de poveste nu devenise una de-a lor. Şi după ce mi-am dat seama că asta era o minciună, restul s-a legat de la sine. Mi-am amintit ce-a spus Emma c-a găsit aici, hainele, sfeşnicul. Catarina s-a dus la Labirintul Spiralat şi eu am venit aici...

— Deci Catarina ţi-a dat amuleta cu care să intri în cercul de protecţie, a concluzionat Malcolm. Păcat c-ai irosit-o. Ai venit cu un plan sau doar ai dat fuga aici, panicată?

Diana n-a spus nimic. Chipul ei părea săpat în piatră.

— Întotdeauna să ai un plan, a spus Malcolm. Eu, unul, am lucrat la planul meu actual ani de zile. Şi acum, hop şi tu, proverbiala muscă-n lapte. Presupun că n-am încotro şi va trebui să te ucid, deşi nu plănuisem asta, pentru că expunerea ta în faţa Conclavului ar fi fost mult mai amuzantă...

În mâna Dianei apăruse ceva argintiu. O steluţă ninja ascuţită. A aruncat-o fulgerător spre Malcolm; în prima clipă el era în bătaia stelei, în clipa următoare se afla în cealaltă parte a încăperii. Steluţa ninja s-a izbit de peretele peşterii şi s-a rostogolit la pământ, unde a rămas, strălucind.

Malcolm a scos un fel de şuierat, ca o pisică furioasă. Din degetele lui au zburat scântei. Diana a fost ridicată în aer şi aruncată în perete, apoi pe podea, cu braţele pe lângă corp. S-a rostogolit şi apoi s-a ridicat în fund, dar când a încercat să se ridice, i-au cedat genunchii. A început să se zbată, încercând să scape din legăturile invizibile.

— N-o să te poţi mişca, a informat-o Malcolm cu o voce plictisită. Eşti paralizată. Aş fi putut să te ucid pe loc, desigur, dar ştii, tocmai vreau să fac o şmecherie mai deosebită, şi orice spectacol se face cu public. A zâmbit pe neaşteptate: Presupun că n-ar trebui să uit de publicul pe care îl aveam deja. Atâta că ăştia nu sunt foarte vioi.

Dintr-odată, caverna s-a luminat. Umbrele groase din spatele mesei au dispărut, iar Emma a văzut că peştera se întindea până departe – erau acolo o mulţime de bănci lungi, precum cele din biserică, aşezate ordonat, una în spatele celeilalte, iar băncile acelea erau pline de oameni.

— Discipoli, a şuierat Ty.

Până atunci nu îi mai văzuse decât pe fereastra Institutului, s-a gândit Emma, care se întreba ce-o fi în mintea lui, acum, că îi vede de aproape. Era

ciudat să ştii că Malcolm îi dirijase pe toţi oamenii ăştia, că avea atâta putere asupra lor, încât ei ar fi făcut orice pentru el – Malcolm, pe care ei toţi îl consideraseră un personaj cam caraghios, unul care era în stare să-şi lege şireturile de la pantofi între ele.

Discipolii stăteau nemişcaţi, cu ochii larg deschişi şi cu mâinile în poală, ca nişte păpuşi. Emma a recunoscut-o pe Belinda şi pe alţi câţiva dintre cei care veniseră să-l recupereze pe Sterling. Capetele lor erau aplecate într-o parte – o dovadă de atenţie, s-a gândit la început Emma, până când şi-a dat seama cât e de ciudat unghiul în care erau aplecaţi, şi atunci a ştiut că nu fascinaţia îi ţine nemişcaţi. Stăteau aşa pentru că aveau gâtul rupt.

Cineva s-a apropiat de ea şi i-a pus mâna pe umăr. Era Cristina.

— Emma, a şoptit ea. Trebuie să atacăm. Diego crede c-am putea să-l încercuim pe Malcolm, că, dacă suntem mai mulţi, am putea să-l doborâm...

Emma stătea acolo, paralizată. Ar fi vrut să năvălească peste el, să-l atace. Dar auzea ceva în străfundul minţii, o voce insistentă care îi spunea să aştepte. Nu era frică. Nu era ezitarea ei. Dacă ar fi putut să creadă, dacă nu s-ar fi gândit că asta înseamnă c-o ia razna, ar fi zis că e vocea lui Julian. Emma, aşteaptă. Te rog, aşteaptă.

— Aşteptăm, a şoptit ea.

— Aşteptăm?

Îngrijorarea Cristinei era palpabilă.

— Emma, trebuie să...

Malcolm a pătruns în interiorul cercului. Stătea la picioarele lui Tavvy, care părea gol şi vulnerabil în lumina aceea. A întins mâna spre un obiect de la picioarele mesei şi a dat la o parte pânza cu care era înfăşurat.

Era sfeşnicul pe care îl văzuse Emma, sfeşnicul de alamă fără lumânări. Acum devenise un obiect mult mai macabru. În fiecare ţepuşă era înfiptă o mână, cu degetele în sus. Degetele acelea moarte, rigide, păreau că se întind spre tavan.

Una avea un inel cu o piatră roz, de prost-gust. Mâna lui Sterling.

— Ştii ce e asta? A întrebat Malcolm, exultând de bucurie. Ştii, Diana?

Diana a ridicat capul. Faţa ei era umflată şi însângerată. A spus cu o şoaptă hârâită:

— Mâini de Glorie.

Malcolm părea încântat.

— Mi-a luat destul de mult timp să-mi dau seama că asta îmi trebuie, a spus el. De-asta încercarea mea cu familia Carstairs n-a mers. Vraja spunea „mătrăgună” şi a durat mult timp până să-mi dau seama că este de fapt o corupere a sintagmei main iegloire – Mână de Glorie. A zâmbit plin de satisfacţie şi a adăugat: Cea mai neagră dintre magiile negre.

— Asta din cauza felului în care a fost obţinută, a comentat Diana. Sunt mâini de criminali. Mâini de ucigaşi. Numai o mână care a luat viaţa unui om poate deveni o Mână de Glorie.

— Aha!

Mica exclamaţie din întuneric venea de la Ty, care se uita cu ochi mari şi speriaţi.

— Acum am înţeles. Am înţeles.

Emma s-a întors spre el. Stăteau lipiţi de pereţii tunelului, faţă în faţă. Livvy stătea lângă Ty, Diego de cealaltă parte a lui. Dru şi Cristina erau lângă Emma.

— Diego a spus că e ciudat, a continuat Ty în şoaptă, că victimele criminalilor erau aşa diferite, şi oameni, şi spirite ale naturii. Asta pentru că

victimele nu contau. Malcolm nu voia victimele, el voia criminalii. De-asta Discipolii îl voiau pe Sterling, şi de asta Belinda i-a tăiat mâinile şi-a plecat cu ele. Şi de-asta a lăsat-o Malcolm. Avea nevoie de mâinile criminalului, mâinile cu care a ucis – ca să facă asta. Belinda a luat ambele mâini, fiindcă nu ştia cu care a ucis – şi nu putea să întrebe asta.

Dar de ce? Ar fi vrut să întrebe Emma. De ce arsurile, înecul, însemnele, ritualurile? De ce? Dar îi era teamă că, dacă deschide gura, nu-şi va putea stăpâni un urlet de furie.

— Nu e bine ce faci, Malcolm.

Vocea Dianei era gâtuită, dar fermă.

— Am vorbit zile la rând cu cei care te cunosc de mulţi ani. Catarina Loss. Magnus Bane. Toţi spun că eşti un om bun, plăcut. Nu pot fi minciuni toate astea.

— Minciuni? Malcolm ridicase vocea. Vrei să vorbim despre minciuni? Ei m-au minţit în legătură cu Annabel. Au spus că a devenit Soră de Fier. Toţi mi-au spus aceeaşi minciună: Magnus, Catarina, Tessa. De la un spirit al naturii am aflat că m-au minţit. De la un spirit al naturii am aflat ce s-a întâmplat în realitate cu Annabel. Dar atunci era moartă de mult. Blackthornii l-au omorât pe unul de-ai lor!

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Băiatul pe care l-ai legat în lanţuri de masă n-a cunoscut-o niciodată pe Annabel. Nu ei sunt oamenii care te-au făcut să suferi, Malcolm. Nu ei sunt cei care ţi-au luat-o pe Annabel. Ei sunt nevinovaţi.

— Nimeni nu e nevinovat! A urlat Malcolm. Era din familia Blackthorn! Annabel Blackthorn! Mă iubea, şi ei au luat-o – au luat-o şi-au îngropat-o de vie şi a murit acolo, în mormânt. Asta mi-au făcut ei şi eu nu iert! Niciodată n-am să iert!

A respirat adânc. Se vedea că face eforturi evidente să se calmeze.

— Treisprezece Mâini de Glorie, a spus el. Şi sânge de Blackthorn. Asta o va aduce înapoi, şi va fi din nou cu mine.

S-a întors cu spatele la Diana, spre Tavvy, şi a luat de pe masă cuţitul de lângă capul lui Tavvy.

Tensiunea în tunel a fost bruscă şi mută şi explozivă. Mâinile au apucat armele. Mânerele au fost strânse puternic. Diego a ridicat toporul. Cinci perechi de ochi s-au întors spre Emma.

Diana se zbătea şi mai disperată, în timp ce Malcolm ridicase cuţitul. Din el se reflecta o lumină, straniu de frumoasă, iar în lumina aceea se vedeau versurile poemului de pe perete.

Ne iubeam ca un cântec mai presus de iubire…

Julian, a spus în gând Emma. Julian, n-am încotro. Nu putem să te mai aşteptăm.

— Hai, a şoptit ea, şi au ieşit toţi din tunel ca o explozie: Ty şi Livvy şi Emma şi Cristina, toţi, iar Diego s-a repezit direct la Malcolm.

O fracţiune de secundă, Malcolm a părut uimit. A scăpat cuţitul din mână – acesta a căzut pe podeaua peşterii şi, cum era făcut din cupru moale, lama lui s-a îndoit. Malcolm s-a uitat în jos la el, apoi din nou la fraţii Blackthorn şi la prietenii lor – şi a început să râdă. Stătea acolo, în mijlocul cercului de protecţie şi râdea, în timp ce ei se repezeau la el şi erau proiectaţi înapoi, unul după altul, de forţa invizibilă a cercului de protecţie. Diego a răsucit în aer toporul şi a izbit. Acesta a ricoşat ca şi cum s-ar fi lovit de un zid de oţel.

— Încercuiţi-l pe Malcolm! A ţipat Emma. Nu poate rămâne pe veci în cercul de protecţie! Încercuiţi-l!

Ei s-au împrăştiat în jurul runelor protectoare de pe podea. Emma a ajuns să stea faţă în faţă cu Ty, care ţinea cuţitul în mână; se uita la Malcolm cu o expresie ciudată, jumătate neînţelegere, jumătate ură.

Ty înţelegea prefăcătoria. Dar trădarea, aşa cum o săvârşise Malcolm, era ceva cu totul diferit. De fapt, nici Emma nu o înţelegea, cu toate că ştia bine de ce trădări sunt capabili oamenii, de când văzuse cum Conclavul o exilase pe Helen şi îl abandonase pe Mark.

— Până la urmă tot va trebui să ieşi de acolo, l-a anunţat Emma. Şi când o să ieşi...

Malcolm s-a aplecat şi a luat de jos cuţitul îndoit. Când s-a ridicat, Emma a văzut că ochii lui aveau acum o culoare vineţie.

— Când o să ies, o să fi moartă! A scuipat el, apoi s-a întors şi a întins mâna spre şirurile de morţi. Ridicaţi-vă! Le-a poruncit el. Discipoli ai mei, ridicaţi-vă!

Au început să se audă scârţâieli şi trosnituri. De pe toate băncile, Discipolii s-au ridicat.

Se mişcau nici neobişnuit de încet, nici neobişnuit de repede, dar hotărât. Nu păreau să fie înarmaţi, dar, când s-au apropiat de încăperea principală, Belinda – cu ochii goi, lipsiţi de viaţă, cu capul înclinat într-o parte – s-a aruncat asupra Cristinei. Degetele îi erau încovoiate ca nişte gheare şi, înainte ca fata să poată reacţiona, Belinda i-a lăsat pe obraz zgârieturi însângerate.

Cu un ţipăt dezgustat, Cristina a îndepărtat cadavrul de lângă ea, lovindu-l cu cuţitul în gât.

Fără niciun efect. Belinda s-a ridicat iar – rana de la cuţit era deschisă, dar lipsită de sânge – şi a pornit spre Cristina. Nu a apucat să facă decât un pas, şi s-a văzut o sclipire argintie. Diego repezise toporul spre Belinda, lovind cadavrul în gât şi desprinzându-i complet capul. Corpul descăpăţânat s-a prăbuşit la pământ. Rana tot nu sângera, ci părea cauterizată.

— În spate! A strigat Cristina.

Diego s-a răsucit. Doi discipoli se pregăteau să-l prindă în gheare. El a făcut o mişcare rapidă şi a retezat ambele capete dintr-o lovitură.

În spatele Emmei s-a auzit zgomot. Ea a calculat instantaneu cam la ce distanţă se află Discipolul din spatele ei; a sărit, s-a răsucit, a lovit şi l-a doborât. Era clarinetistul cu păr creţ. L-a lovit cu Cortana şi i-a tăiat capul.

Şi-a adus aminte cum îi făcuse cu ochiul la Teatrul de la Miezul Nopţii. N-am ştiut niciodată cum îl cheamă, s-a gândit ea, apoi s-a întors.

În încăpere domnea haosul. Exact aşa cum probabil intenţionase Malcolm, vânătorii de umbre abandonaseră zona cercului de protecţie şi se luptau cu Discipolii.

Malcolm nici nu se uita la ce se întâmplă acolo. Luase sfeşnicul cu Mâinile de Glorie şi îl pusese în capul mesei. L-a aşezat lângă Tavvy, care dormea în continuare, cu obrajii uşor îmbujoraţi.

Dru alergase la Diana şi se chinuia s-o ajute să se ridice. Când s-a apropiat unul dintre Discipoli, ea s-a întors repede şi a lovit femeia moartă cu sabia. Emma a văzut-o cum înghite în sec, uitându-se la cadavrul care se prăbuşeşte, şi şi-a dat seama că era prima oară când Dru omora pe cineva în luptă – chiar dacă acel cineva era deja mort.

Livvy se lupta glorios, făcând fente şi apărându-se cu sabia, împingându-i pe Discipoli spre Ty. El avea un pumnal serafic în mână, care strălucea puternic. Când un Discipol blond s-a repezit la el, Ty l-a lovit cu pumnalul serafic în ceafă.

Când pumnalul serafic a atins cadavrul, s-a auzit un sfârâit şi Discipolul a

luat foc. Cadavrul s-a îndepărtat împleticindu-se, ţinându-se de corp cu mâinile acelea ca nişte gheare.

— Pumnalele serafice! A strigat Emma. Toată lumea să-şi folosească pumnalele serafice!

Luminile pumnalelor au început să strălucească în peşteră şi Emma a auzit numele îngerilor rostite în şoaptă. Jophiel, Remiel, Duma. În ceaţa de lumină l-a văzut pe Malcolm, cu cuţitul în mână. A trecut o mână peste lama lui îndoită, iar aceasta s-a îndreptat şi s-a ascuţit. A pus cuţitul la gâtul lui Tavvy şi i-a tăiat tricoul cu Batman. Bumbacul uzat s-a desfăcut, dând la iveală pieptul lui slăbuţ şi vulnerabil.

Emma a avut impresia că se prăbuşeşte lumea în jurul ei. Se lupta fără încetare, în haosul acela; pumnalul serafic se aprindea când se înfigea într-un cadavru, apoi în altul şi în altul. Trupurile lor zăceau grămadă în jurul ei.

A încercat să-şi facă loc printre ele, să se apropie de Tavvy, exact când a auzit vocea lui Julian. S-a răsucit, dar nu l-a văzut – şi totuşi, vocea lui răsuna limpede în urechile ei, spunând: Emma, Emma, lăte la o parte, pleacă le la tunel.

Ea a sărit într-o parte, peste cadavrul unui Discipol, şi a auzit imediat un alt zgomot: un zgomot de copite, ca nişte tunete. Încăperea a vuit, ca şi cum ar fi fost un fel de urlet sau un fel de clopot spart. Sunetul a fost reverberat de pereţii peşterii cu ecou, şi chiar şi Malcolm a ridicat privirea.

Suliţă-de-Vânt a apărut în goană din gura tunelului. Călare pe ea era Julian, care se ţinea cu mâinile de coamă. În spatele lui era Mark, care se ţinea de centura fratelui său. Când calul a făcut o săritură fulgerătoare, cei doi fraţi păreau unul singur.

Malcolm s-a uitat cu gura căscată cum calul a zburat prin aer şi a spart bariera protectoare. Când Suliţă-de-Vânt era deasupra lui Malcoim, Julian şi-a dat drumul şi a căzut greoi pe masa de piatră, lângă Tavvy. Emma a simţit în corpul ei şocul aterizării dure.

Mark rămăsese călare, iar Suliţă-de-Vânt a trecut peste masă şi a aterizat de cealaltă parte a cercului. Acesta, odată spart, a început să pâlpâie ca un şarpe luminos; runele se aprindeau pe rând, apoi se stingeau.

Julian se ridicase în genunchi. Malcoim a rânjit şi s-a întins să-l ia pe Tavvy – exact în clipa în care din tavan a aterizat peste el o siluetă, doborându-l la pământ.

Era Kieran. Părul lui avea sclipiri albastre-verzi; a ridicat o spadă de culoarea apelor mării. A repezit-o spre pieptul lui Malcoim, dar acesta şi-a aruncat mâinile în sus. Din palmele lui a explodat o lumină violet-închis, care l-a aruncat pe Kieran în spate. Malcoim s-a ridicat în picioare, cu faţa desfigurată de rânjet şi de ură. A mai întins o dată mâna şi l-a strivit pe Kieran la podea.

Suliţă-de-Vânt a scos un ţipăt. S-a întors, cu copitele din faţă ridicate, şi l-a lovit pe Malcoim în spate, Mark reuşise să rămână cumva pe spatele calului. Magicianul a zburat prin aer. Calul, cu ochii lui roşii acum măriţi, s-a cabrat şi a nechezat. Mark s-a ţinut de coama lui, s-a aplecat şi a întins mâna spre Kieran.

— Dă-mi mâna, l-a auzit Emma spunând, dă-mi mâna, Kieran.

Kieran a întins mâna şi Mark l-a tras pe spatele lui Suliţă-de-Vânt;

S-au întors şi s-au repezit într-un grup de Discipoli; calul îi împrăştia, iar Mark şi Kieran îi anihilau pe morţii vii cu lovituri de sabie.

Malcoim se chinuia să se ridice în picioare. Jacheta lui, odată albă, era acum plină de praf şi de sânge. A pornit din nou spre masă, unde Julian era

îngenuncheat peste Tavvy, încercând să-i desfacă lanţurile. Cercul de protecţie din jurul lor încă mai pâlpâia. Emma a tras aer în piept şi s-a repezit spre masă printr-o săritură.

A simţit că o izbeşte un val puternic de electricitate când a trecut prin cerc; s-a ghemuit şi s-a aruncat în sus. A aterizat pe masă, în genunchi, lângă Julian.

— Dă-te la o parte! A spus ea în grabă. Julian, dă-te!

El s-a îndepărtat de Tavvy, deşi ea ştia că era ultimul lucru pe care voia să-l facă. S-a retras la marginea mesei, în genunchi, şi şi-a îndreptat spatele. Pentru că avea încredere în Emma. I-a făcut loc.

O sabie făcută le Wayland Fierarul poate tăia orice.

A izbit puternic cu Cortana, la câţiva centimetri de mâna lui Tavvy. Lama sabiei a tăiat lanţul şi acesta a alunecat pe podea zăngănind. L-a auzit pe Malcolm urlând şi a văzut strălucirea luminii violet.

Emma a lovit din nou şi a tăiat şi celelalte lanţuri care îl ţineau pe Tavvy ţintuit de masă.

— Pleacă! A strigat ea la Julian. Scoate-l de-aici!

Julian l-a luat în braţe pe frăţiorul lui. Octavian atârna moale, cu ochii duşi în fundul capului. Julian a sărit de pe masă.

Emma nu l-a văzut intrând în tunel; deja se întorsese spre ceilalţi. Mark şi Kieran erau blocaţi într-un capăt al peşterii de un grup de Discipoli, iar Diego şi Cristina erau ocupaţi cu un alt grup. Malcolm se apropia de Ty şi Livvy. A ridicat din nou mâna – şi o siluetă micuţă s-a repezit la el, cu un pumnal serafic strălucitor în mână.

Era Dru.

— Lasă-i în pace! A ţipat ea, şi lumina pumnalului strălucea între ei. Lasă-i în pace pe fratele şi pe sora mea!

Malcolm a rânjit şi a îndreptat spre ea un deget încovoiat. O frânghie de lumină violet s-a înfăşurat în jurul picioarelor lui Dru, trântind-o la pământ. Pumnalul serafic i-a căzut din mână şi s-a stins când s-a izbit de piatră.

— Tot îmi trebuie sânge Blackthorn, a spus Malcolm, aplecându-se spre ea. Şi al tău e la fel de bun cum ar fi fost şi cel al frăţiorului tău. De fapt, s-ar părea că tu ai şi mai mult ca el…

— Opreşte-te! A strigat Emma.

Malcolm a ridicat ochii spre ea – şi a îngheţat. Emma stătea în picioare pe masa de piatră. Într-o mână ţinea Cortana. În mâna cealaltă avea sfeşnicul cu Mâinile de Glorie.

— Ţi-a luat ceva timp să le aduni pe toate, nu-i aşa? A întrebat ea pe un ton rece. Mâinile a treisprezece criminali. Nu e chiar uşor.

Malcolm a eliberat-o pe Dru şi ea a fugit spre capătul încăperii, căutând la centură altă armă. Faţa lui Malcolm se crispase.

— Dă-mi-l înapoi! I-a cerut.

— Opreşte-i, a spus Emma. Opreşte-ţi Discipolii, dacă vrei să-ţi dau înapoi Mâinile de Glorie.

— Privează-mă de şansa de a o recăpăta pe Annabel şi-o să-ţi plătesc cu agonie, a rânjit el.

— Nu poate fi mai rea decât agonia de a te auzi vorbind, a comentat Emma. Opreşte-i sau fac bucăţele chestiile astea scârboase – a strâns mai tare Cortana în mână – şi să vedem dacă mai poţi face atunci vrăjile tale.

Malcolm a măturat încăperea cu privirea. Cadavrele Discipolilor umpleau podeaua peşterii, dar câteva mai erau în picioare; unele îi ţineau pe loc pe Diego şi pe Cristina, altele pe Mark şi Kieran, care loveau întruna cu sabia, călare pe Suliţă-de-Vânt. Picioarele calului erau murdare de sânge roşu-

maroniu.
Magicianul şi-a încleştat pumnii. S-a întors şi a scuipat câteva cuvinte în greacă, iar Discipolii care mai rămăseseră în picioare au început să cadă. Diego şi Cristina s-au repezit la Dru, Kieran a oprit-o pe Suliţă-de-Vânt şi calul a rămas nemişcat, în timp ce morţii cădeau iar morţi.
Malcolm s-a repezit la masă. Emma a fugit spre capătul celălalt, a sărit şi a aterizat cu uşurinţă pe podea. Apoi a continuat să fugă.
A fugit spre şirurile de bănci pregătite pentru Discipoli, s-a strecurat printre ele şi a dispărut în umbre. Lumina palidă a Cortanei era destulă ca ea să zărească drumul prin coridorul îngust de piatră care înainta şerpuit prin munte.
S-a înfundat şi mai mult prin tunel. Numai muşchiul fosforescent de pe pereţi dădea ceva lumină. I s-a părut că vede o luminiţă în depărtare şi a accelerat, cu toate că alergarea asta cu sfeşnicul în mână îi dădea dureri de braţ.
Coridorul se bifurca. Auzind paşi în spate, Emma s-a repezit în stânga. Abia parcursese câţiva metri, când s-a trezit cu un perete de sticlă în faţa ei.
Hubloul. Acum era mai mare, aproape cât tot peretele. În stânca de alături se afla mânerul masiv de care Emma îşi amintea. Hubloul era iluminat din spate, ca un acvariu enorm.
În spatele geamului vedea oceanul – apele lui aveau o culoare puternică, albastră-verde. Vedea acolo peşti şi iarbă de mare unduitoare şi luminiţe stranii şi culori.
— Of, Emma, Emma, a spus Malcolm, în spatele ei. Ai ales drumul greşit, nu-i aşa? Dar se poate spune că nu e prima oară când faci asta.
Emma s-a întors spre el şi a împuns cu sfeşnicul spre el.
— Pleacă de lângă mine!
— Tu ai idee cât de preţioase sunt mâinile acelea? A întrebat el. Ca să aibă efect maxim, ele trebuie tăiate imediat după crimă. Aranjarea crimelor a fost o capodoperă de îndemânare, curaj şi sincronizare. Nici nu-ţi dai seama cât de mult m-a supărat că l-aţi luat pe Sterling înainte să-i pot recupera mâna. Belinda a fost nevoită să mi le aducă pe amândouă, ca să pot discerne care a fost instrumentul crimei. Şi tocmai atunci m-a chemat Julian să-l ajut – a fost un noroc, trebuie să recunosc.
— N-a fost noroc. Am avut încredere în tine.
— Şi eu am avut odinioară încredere în vânătorii de umbre, a spus Malcolm. Toţi facem greşeli.
Ţine-l de vorbă, şi-a spus ea în gând. Ceilalţi vor veni după mine.
— Johnny Rook zicea că tu l-ai pus să-mi spună de cadavrul abandonat la Sepulcru, a zis ea. De ce? De ce-ai vrut să mă duci acolo?
El a făcut un pas spre ea. Emma a împuns din nou cu sfeşnicul. Malcolm ţinea mâinile ridicate, de parcă ar fi vrut s-o linişească.
— Trebuia să-ţi distrag atenţia. Îmi convenea să te concentrezi asupra victimelor, nu asupra criminalilor. Pe urmă, trebuia să ştiţi şi voi ceva înainte de a veni la uşa voastră delegaţia elfilor.
— Ca să ne spună să investigăm crimele pe care le comiteai tu? Asta de ce ai mai făcut-o?
— Aşa am obţinut promisiunea fermă că nu se va amesteca şi Conclavul, a spus el. Câţiva vânători de umbre, luaţi separat, nu mă sperie pe mine, Emma. Dar luaţi la grămadă ar fi fost într-adevăr o belea. Îl cunoşteam pe Iarlath de mult timp. Ştiam că are legături cu vânătorii sălbatici şi ştiam că vânătorii sălbatici au ceva pentru care voi aţi fi în stare să răsturnaţi munţii, numai să

nu afle Conclavul sau Fraţii Tăcuţi. N-aveam nimic personal cu băiatul; cel puţin sângele lui de Blackthorn a fost diluat cu ceva sânge bun, sănătos, din Lumea de Jos. Dar îl cunoşteam bine pe Julian. Ştiam ce va fi prioritar pentru el, şi cu siguranţă nu era vorba de Legi sau de Conclav.

— Ne-ai subestimat, a spus Emma. Până la urmă am înţeles. Ne-am dat seama că eşti tu.

— Am bănuit că ei ar putea trimite un centurion, dar nu m-am gândit c-o să fie unul pe care să-l cunoaşteţi. În care să aveţi încredere, în ciuda poveştii cu Mark. Când l-am văzut pe băiatul Rosales, mi-am dat seama că nu mai am mult timp. Am ştiut că trebuie să-l iau cât mai repede pe Tavvy. Din fericire, am beneficiat şi de sprijinul lui Iarlath, care a fost de nepreţuit. A, a adăugat el. Am auzit de biciuire. Îmi pare foarte rău pentru asta. Iarlath are stilul, lui personal de distracţie, care nu e şi al meu.

— Îţi pare rău? Emma se uita la el, uluită. Mi-ai ucis părinţii şi acum îţi pare rău? Aş prefera să fiu biciuită de o mie de ori, numai să mi-i recapăt.

— Ştiu la ce te gândeşti. Voi, vânătorii de umbre, gândiţi toţi la fel. Dar tu trebuie să înţelegi... Malcolm s-a întrerupt; frământarea i se citea pe faţă. Dacă ai înţelege, a spus el, nu m-ai mai condamna.

— Atunci, spune-mi ce s-a întâmplat, a spus Emma.

Vedea bine coridorul, în spatele lui, şi i s-a părut că în depărtare zăreşte nişte siluete întunecate. Dacă ar putea să-i distragă atenţia şi ceilalţi să-l atace din spate...

— Te-ai dus în Regatul Elfilor, a spus ea. Când ai aflat că Annabel nu e la Surorile de Fier. Că a fost ucisă. Aşa l-ai cunoscut pe Iarlath?

— Deşi nu era de viţă nobilă, pe-atunci era mâna dreaptă a Regelui Elfilor întunericului, a răspuns Malcolm. Când m-am dus, ştiam că Regele ar putea să poruncească să fiu ucis. Nu le plac prea mult magicienii. Dar mie nu-mi păsa. Iar când Regele mi-a cerut o favoare, i-am făcut-o. În schimb, el mi-a dat poezioara. O vrajă făcută special ca s-o aduc înapoi pe Annabel a mea. Sânge de Blackthorn. Sânge pentru sânge, asta mi-a spus Regele.

— Şi de ce n-ai adus-o înapoi de-atunci? De ce ai aşteptat atât?

— Vraja elfilor şi cea a magicienilor sunt lucruri foarte diferite, a spus Malcolm. E ca şi cum ai traduce un text dintr-o limbă străină. Mi-a luat ani de zile să descifrez poezia. Apoi mi-am dat seama că versurile spun să caut o carte. Am crezut că-mi pierd minţile. Ani de zile pierduţi cu traducerea, ca să aflu că-mi trebuie o carte... Malcolm o privea în ochi, ca şi cum ar fi încercat s-o facă să înţeleagă. Numai întâmplarea a făcut să fie părinţii tăi, a spus el. S-au întors la Institut când eram eu acolo. Dar n-a mers. Am făcut tot ce spunea vraja din carte, dar Annabel nici nu s-a mişcat.

— Părinţii mei...

— Dragostea ta pentru ei n-a fost mai mare ca dragostea mea pentru Annabel, a întrerupt-o Malcolm. Am încercat să fac lucrurile corect. Niciodată n-am intenţionat să te fac pe tine să suferi. Nu-i urăsc pe cei din familia Carstairs. Părinţii tăi au fost un sacrificiu.

— Malcolm...

— Ei oricum s-ar fi sacrificat, nu? A întrebat el, pe un ton chibzuit. Pentru Conclav? Sau pentru tine?

Furia pe care o simţea Emma era aşa de mare, încât parcă o amorţea. Nu putea decât să stea nemişcată.

— Deci ai aşteptat cinci ani, a reuşit să spună ea. De ce cinci ani?

— Am aşteptat până când am reuşit să înţeleg bine vraja, a spus Malcolm. Am folosit timpul ăsta ca să învăţ. Să construiesc. Am luat trupul lui Annabel

din mormânt şi l-am adus la convergenţă. Am creat Discipolii Gardianului. Belinda a fost primul criminal. Am urmat ritualul – am ars cadavrul şi l-am pus în apă, l-am inscripţionat – şi am simţit că Annabel se mişcă.

Ochii lui străluceau, o culoare stranie, albastru-violet.

— Am ştiut atunci că pot s-o aduc înapoi. După asta, nimic nu m-ar mai fi putut opri.

— Dar de ce toate semnele alea?

Emma s-a lipit cu spatele de zid. Sfeşnicul era greu şi braţul începuse să-i zvâcnească.

— Pentru că era un mesaj! A strigat Malcolm. Emma, pentru cineva care vorbeşte atâta de răzbunare, care trăieşte pentru răzbunare, nu pari să înţelegi prea mult. Voiam ca vânătorii de umbre să ştie. Voiam ca toţi cei din familia Blackthorn să ştie, atunci când cel mai mic dintre ei va zăcea mort, cine le-a dat lovitura. Când cineva îţi face rău, nu e de ajuns să-l faci să sufere. Trebuie să se uite la tine şi să ştie de ce suferă. Voiam ca tot Conclavul să ştie ce înseamnă poemul acela, să ştie precis cine le va aduce distrugerea.

— Distrugerea? Emma nu şi-a putut stăpâni uimirea. Eşti nebun. Dacă îl ucizi pe Tavvy nu înseamnă că îi distrugi pe nefilimi – şi niciunul dintre cei de azi n-a auzit vreodată de Annabel...

— Şi cum crezi tu că mă simt din cauza asta? A strigat el. Numele ei – uitat? Soarta ei – îngropată? Vânătorii de umbre au transformat-o într-o poveste. Am auzit că mai mulţi din neamul ei au înnebunit – n-au suportat povara faptei lor, n-au suportat greutatea tainei.

Ţine-l de vorbă, şi-a spus Emma.

— Dacă era aşa mare secret, Poe de unde l-a aflat? Ştii tu, poemul, Annabel Lee.

Prin ochii lui Malcolm a trecut o lucire fugară, ceva tainic şi întunecat.

— Când l-am auzit, m-am gândit că e o coincidenţă bizară, a spus el. Dar m-a obsedat. Am vrut să stau de vorbă cu poetul, dar murise. Annabel a fost ultima lui creaţie.

Vocea lui era melancolică de amintiri.

— Au trecut anii, şi eu credeam că ea e în Citadela de Diamant. Doar asta mă mai alina. Că era în viaţă, undeva. Când am aflat adevărul, n-am vrut să cred, dar poemul conţinea multe dovezi – Poe aflase adevărul de la repudiaţi, îl aflase înaintea mea –, cum eu şi Annabel ne iubeam de când eram copii, cum ar fi vrut să plece de la nefilimi ca să fie cu mine, dar familia ei a aflat şi a decis că e preferabil să fie moartă decât vie, alături de un magician. O zidiseră într-un mormânt de lângă marea din Cornwall, o zidiseră de vie. Mai târziu, după ce i-am luat corpul, l-am pus tot lângă ocean. Mereu i-a plăcut apa.

Începuse să plângă cu sughiţuri. Emma, incapabilă să se mişte, se uita la el. Suferinţa lui era aşa de reală, aşa de proaspătă, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

— Mi-au spus că devenise Soră de Fier. Toţi m-au minţit – Magnus, Catarina, Ragnor, Tessa –, toţi au fost cumpăraţi de vânătorii de umbre, atraşi în minciunile lor! Şi eu am fost orbit de suferinţă, până când, în sfârşit, am aflat adevărul...

Pe coridor s-a auzit deodată ecoul unor voci; zgomotul paşilor care aleargă. Malcolm a pocnit din degete. Tunelul s-a aprins cu o lumină violet; strălucirea ei a început să scadă, s-a îngroşat şi a devenit mai opacă, transformându-se într-un zid.

Sunetul vocilor şi al paşilor a dispărut. Emma stătea acum într-o peşteră închisă, împreună cu Malcolm.

S-a tras înapoi, strângând sfeşnicul în mână.

— Îţi distrug mâinile, l-a avertizat ea, cu inima bubuind. Le distrug.
În vârful degetelor lui s-au aprins flăcări negre.
— Aş putea să-ţi dau drumul, a spus el. Să te las să trăieşti. Să înoţi prin ocean, cum ai mai făcut-o o dată. Ai putea să le transmiţi mesajul meu. Mesajul meu pentru Conclav.
— N-am nevoie să-mi dai tu drumul! S-a răstit ea, respirând greu. Prefer să mă lupt.
Zâmbetul lui era strâmb, aproape trist.
— Tu şi sabia ta, oricare ar fi istoria ei, nu faceţi faţă unui magician, Emma.
— Ce vrei de la mine? A întrebat ea cu voce ridicată, stârnind ecouri în peşteră. Ce vrei, Malcolm?
— Vreau să înţelegi, a răspuns el printre dinţi. Vreau ca cineva să spună Conclavului pentru ce sunt responsabili, vreau să le spună că ştiu că au mâinile mânjite de sânge, vreau ca ei să ştie de ce.
Emma se uita fix la Malcolm – o siluetă subţire, lungă, în jacheta albă, pătată, cu flăcări negre dansând în vârful degetelor. O speria şi o întrista în acelaşi timp.
— De ce-ul tău n-are nicio importanţă, a spus ea în cele din urmă. Poate ai făcut ce-ai făcut în numele iubirii. Dar dacă tu crezi că asta contează, atunci nu eşti mai bun decât Conclavul.
Malcolm a pornit spre ea – Emma a aruncat cu sfeşnicul în el. Malcolm s-a ferit, iar sfeşnicul a căzut pe podea cu zgomot. Degetele mâinilor tăiate au părut că se încovoiază, ca şi cum s-ar apăra. Emma şi-a depărtat picioarele, amintindu-şi de Jace Herondale, care, cu mulţi ani în urmă, în Idris, îi arătase cum trebuie să stai ca să nu fii doborât.
A prins Cortana cu ambele mâini, şi asta i-a amintit de Clary Fairchild, de cuvintele pe care aceasta i le spusese tot în Idris, când Emma avea doisprezece ani. Eroii nu sunt întotdeauna cei care înving. Uneori, sunt cei care pierd. Însă continuă să lupte, continuă să se întoarcă. Nu se dau bătuţi. Asta e ceea ce îi face să fie eroi.
Emma s-a repezit la Malcolm, cu Cortana ridicată. El a reacţionat cu o secundă întârziere – a întins mâna spre ea, iar din degetele lui a ieşit o lumină. Lumina s-a îndreptat spre ea sfârâind, un fulger auriu-violet.
Întârzierea lui i-a dat timp să se ferească. S-a răsucit şi a ridicat Cortana deasupra capului. Magia a alunecat de pe lama ei. S-a repezit din nou la el; el s-a ferit, dar nu înainte ca sabia să-i sfâşie mâneca deasupra cotului. El nu a părut să observe.
— Moartea părinţilor tăi a fost necesară, s-a justificat el. Trebuia să văd dacă vraja din carte funcţionează.
— Nu, nu trebuia, a mârâit Emma, învârtind Cortana. Trebuia să-ţi dai seama că nu e în regulă să învii pe cineva din morţi.
— Şi dacă Julian ar muri, tu n-ai încerca să-l aduci înapoi? A întrebat Malcolm, ridicând uşor din sprâncene, şi Emma a tresărit de parcă i-ar fi dat o palmă. Tu n-ai încerca să-ţi aduci înapoi părinţii? O, ce simplu e pentru voi, pentru toţi vânătorii de umbre, să staţi acolo şi să daţi lecţii de moralitate, de parcă aţi fi mai buni decât noi...
— Eu sunt mai bună, a spus Emma. Sunt mai bună decât tine. Pentru că eu nu sunt o criminală, Malcolm.
Spre uimirea Emmei, Malcolm a tresărit – a tresărit cu adevărat, de surprindere, de parcă nu s-ar fi gândit că cineva l-ar fi putut numi vreodată criminal. Emma a înaintat spre el, cu Cortana întinsă. Sabia a lovit pieptul lui Malcolm, i-a sfâşiat jacheta – şi s-a înţepenit brusc, de parcă ar fi nimerit într-

o stâncă.
A ţipat de durere când a simţit în braţ un fel de curent electric. L-a auzit pe Malcolm râzând şi din degetele lui întinse a ţâşnit un val de energie care a lovit-o în plin. S-a simţit luată pe sus şi aruncată în spate; magia trecuse prin ea ca un glonţ printr-un carton. S-a izbit de peretele denivelat din spate, fără să scape Cortana din mâinile parcă lipsite de nervi.
O durere roşie îi înceţoşa pleoapele. Prin ceaţa aceea l-a văzut pe Malcolm aplecat deasupra ei.
— O, ce drăguţ a fost! A rânjit el. A fost uimitor. A fost mâna lui Dumnezeu, Emma!
Şi-a desfăcut jacheta şi Emma a văzut în ce se oprise Cortana – Cartea Neagră, pe care o avea în buzunarul jachetei.
Sabia i-a căzut din mână, lovind podeaua cu un zgomot metalic. Strângând din ochi, Emma a încercat să se ridice în coate, în timp ce Malcolm se apleca să ia sfeşnicul de jos. S-a uitat la el şi apoi la ea, cu acelaşi rânjet pe faţă.
— Mulţumesc, a spus el. Mi-ar fi fost foarte greu să înlocuiesc Mâinile de Glorie. Şi acum, sânge de Blackthorn, asta-i uşor.
— Nu te apropia de fraţii Blackthorn! A spus ea şi a fost îngrozită să audă ce voce slabă avea.
Ce îi făcuse Cartea Neagră? Avea senzaţia că pieptul îi fusese strivit, iar braţul o ardea şi o durea.
— Tu nu ştii nimic, a mârâit el. Tu nu ştii ce monştri sunt.
— Tu, a spus Emma aproape în şoaptă, tu i-ai urât dintotdeauna? Pe Julian şi pe ceilalţi?
— Dintotdeauna, a recunoscut el. Chiar şi atunci când vouă vi se părea că-i iubesc.
Braţul Emmei încă ardea, o durea de parcă fusese înjunghiată până la os. Runa de Rezistenţă părea că arde. A încercat să-şi ascundă durerea.
— E oribil. Nu e vina lor. Nu poţi să-i învinuieşti pe ei pentru păcatele strămoşilor lor.
— Sângele e sânge, a spus Malcolm. Suntem aşa cum ne-am născut. Eu m-am născut s-o iubesc pe Annabel, şi ea mi-a fost luată. Acum trăiesc pentru răzbunare. Aşa cum ai trăit şi tu, Emma. De câte ori nu mi-ai spus că singurul lucru pe care ţi-l doreşti este să-l ucizi pe cel care ţi-a ucis părinţii? La ce ai renunţa pentru asta? Ai renunţa la Blackthorni? Ai renunţa la scumpul tău parabatai? Cel de care te-ai îndrăgostit?
Ochii lui au sclipit când ea a protestat, clătinând din cap.
— Te rog. Am văzut cum vă uitaţi unul la altul de la început. Apoi Julian mi-a spus că runa făcută de tine l-a salvat de otrava lui Rook. Nicio rună normală de-a vânătorilor de umbre n-ar fi putut s-o facă.
— Nu... nu e o dovadă... a şoptit Emma.
— Dovadă? Vrei o dovadă? V-am văzut cu ochii mei. Pe plajă, dormind îmbrăţişaţi. Am stat acolo şi m-am uitat la voi şi m-am gândit ce simplu ar fi să vă ucid acum. Dar apoi mi-am dat seama că asta ar fi fost o adevărată fericire, nu? Să vă ucid aşa, unul în braţele celuilalt? Există un motiv pentru care nu ai voie să te îndrăgosteşti de parabatai-ul tău, Emma. Şi când îl vei afla, atunci o să simţi şi tu cruzimea vânătorilor de umbre, la fel ca mine.
— Minţi, a spus Emma cu vocea extrem de slabă; cuvintele ei abia se auzeau.
Durerea din braţ dispăruse. Şi-a adus aminte de muribunzii care, după ce pierdeau mult sânge, spuneau în ultimele clipe că nu îi mai doare nimic.
Malcolm a îngenuncheat lângă ea, zâmbind. A bătut-o uşor cu mâna pe

braţul stâng; degetele ei au tresărit.
— Dă-mi voie să-ţi spun un adevăr înainte să mori, Emma. Un secret despre nefilimi. Ei detestă iubirea, iubirea umană, pentru că s-au născut din îngeri. Şi cu toate că Dumnezeu i-a însărcinat pe îngeri să aibă grijă de oameni, totuşi pe îngeri i-a făcut Dumnezeu prima oară, iar ei au urât această a doua creaţie a lui. De-asta a căzut Lucifer. A fost un înger care nu voia să cedeze în faţa omenirii, copilul favorit al lui Dumnezeu. Iubirea este slăbiciunea fiinţelor umane, iar îngerii îi dispreţuiesc pentru asta, la fel şi Conclavul, şi din acest motiv şi pedepseşte iubirea. Ştii ce se întâmplă cu parabatai-i care se îndrăgostesc? Ştii de ce există interdicţia asta?
Ea a clătinat din cap.
Gura lui s-a destins într-un zâmbet. Era ceva în zâmbetul acela, o ură subtilă şi totuşi atât de intensă, încât pe Emma o înfiora mai mult decât toate rânjetele lui.
— Atunci nu ai idee ce bine îi va face moartea ta scumpului tău Julian, a spus el. Aşa că poţi să te gândeşti la asta în timp ce viaţa îţi părăseşte trupul. Într-un fel, moartea ta e o binefacere.
A ridicat mâna şi focul violet a început să pocnească între degetele lui.
A aruncat magia spre ea, iar Emma a ridicat braţul, braţul pe care Julian îi desenase runa Rezistenţei, braţul care o durea şi o ardea şi care parcă striga la ea să fie folosit, încă de când lovise Cartea Neagră.
Focul s-a izbit în braţul ei. L-a simţit ca pe o lovitură puternică, dar atât. Runa Rezistenţei îi pulsa cu putere prin tot corpul, şi lângă puterea aceea a început să crească şi propria ei furie.
Furie provocată de faptul că acum ştia că Malcolm îi ucisese părinţii, furie pentru toţi anii aceia pierduţi în căutarea ucigaşului, când el fusese chiar în faţa ei. Furie pentru toate acele momente, când el îi zâmbea lui Julian sau îl ţinea în braţe pe Tavvy, în vreme ce inima lui era plină de ură. Furie că fraţilor Blackthorn li se mai lua încă ceva.
A apucat Cortana şi s-a ridicat în genunchi; părul i-a fluturat când a repezit sabia în burta lui Malcolm.
De data asta, Cartea Neagră nu mai era acolo să-l protejeze. A simţit că lama intră în el, a simţit cum îi sfâşie pielea şi trece printre oase. A simţit că vârful sabiei iese prin spate, a văzut jacheta lui albă umplându-se de sânge.
A sărit în picioare şi a tras sabia din el. Malcolm a scos un sunet înfundat. Sângele curgea şuvoi pe jos, aluneca pe piatră şi îneca Mâinile de Glorie.
— Asta e pentru părinţii mei, a spus ea, apoi i-a luat trupul şi l-a izbit cu putere de zidul de sticlă.
A auzit cum i se fisurează coastele, la fel ca zidul. Prin crăpăturile acestuia a început să pătrundă apă. A simţit stropii de apă pe faţă, săraţi ca lacrimile.
— Am să-ţi spun despre blestemul parabatailor, a icnit el. Conclavul nu vă va permite să aflaţi asta... e interzis. Dacă mă omori, nu vei afla niciodată...
Cu mâna stângă, Emma a apăsat mânerul. S-a aruncat în spatele uşii deschise, şi apa a pătruns înăuntru în forţă. Se mişca precum o fiinţă vie – ca o mână pe care oceanul o făcuse din apă. L-a înconjurat pe Malcolm şi, pentru o clipă îngheţată, Emma l-a văzut limpede acolo, zbătându-se cu mişcări anemice în vârtejul de apă, în apa care a acoperit podeaua, în apa care l-a prins ca într-o plasă impenetrabilă.
L-a ridicat pe sus. El a scos un urlet de groază şi oceanul l-a luat; curentul s-a retras, ducându-l cu el. Uşa de sticlă s-a închis la loc.
Tăcerea de după retragerea apei era asurzitoare. Epuizată, Emma s-a lăsat să alunece pe sticla uşii-hublou. Prin ea vedea oceanul de culoarea cerului

nopţii. Trupul lui Malcolm era o stea palidă în întuneric, plutind printre ierburi; apoi, o gheară întunecată s-a ridicat printre unduirile ierbii şi l-a prins pe Malcolm de gleznă. Cu o smucire rapidă, trupul lui a dispărut undeva, în jos.

A urmat o scânteiere puternică de lumină. Emma s-a întors şi a văzut că peretele de lumină violet care bloca tunelul dispăruse – vrăjile se desfac atunci când magicienii care le-au făcut mor.

— Emma!

Prin tunel răsunau paşi. Din umbre a apărut Julian. A văzut expresia lui chinuită când a tras-o spre el, apucând-o strâns de hainele ei pline de sânge şi de apă.

— Doamne, Emma, n-am putut să te scot de-aici, ştiam că eşti aici, dar n-am putut să te salvez...

— M-ai salvat, a hârâit ea, şi a vrut să-i arate runa Rezistenţei de pe braţ, dar el o strângea prea tare şi nu se putea mişca. M-ai salvat. Nu ai ştiut, dar m-ai salvat.

Apoi a auzit şi alte voci. Ceilalţi veneau spre ei prin tunel. Mark. Cristina. Diego. Diana.

— Tavvy, a şoptit ea. Este...

— Este teafăr. E afară, cu Ty şi Livvy şi Dru. A sărutat-o pe tâmplă. Emma.

A sărutat-o uşor pe buze. Ea a simţit un cutremur de iubire şi durere.

— Dă-mi drumul, a şoptit ea. Trebuie să-mi dai drumul, ei nu trebuie să ne vadă aşa. Julian, dă-mi drumul.

El a ridicat capul, cu ochii plini de agonie, şi s-a îndepărtat. Ea a văzut ce mult îl doare, a văzut cum îi tremură mâinile pe care le lăsase pe lângă corp.

Şi-a dezlipit privirea de la el şi s-a uitat în jos. Podeaua era plină de apă şi sânge, până la glezne. Sfeşnicul lui Malcolm zăcea undeva, sub apă.

Emma era bucuroasă. Sarea va dizolva oribilul monument al lui Malcolm închinat crimei, îl va dizolva, îl va curăţa, şi vor rămâne doar nişte oase albe, la fel cum se va întâmpla şi cu trupul lui Malcolm, pe fundul oceanului. Şi pentru prima oară după mult timp, Emma a simţit recunoştinţă faţă de ocean.

26
Serafii de sus, din tării

Blestemul parabatailor. Conclavul nu vă va permite să aflaţi... este interzis.

Cuvintele lui Malcolm îi răsunau în urechi Emmei în timp ce mergea împreună cu ceilalţi pe coridoarele umede ale peşterii, spre ieşirea din convergenţă. Julian şi Emma stăteau intenţionat departe unul de celălalt, păstrând distanţa. Epuizarea şi durerea o încetineau. Cortana era la locul ei, în teacă. Emma simţea un fel de zumzet de energie în sabie, şi se întreba dacă nu cumva absorbise magie de la Malcolm.

Dar nu voia să se mai gândească la Malcolm, la şuviţele de sânge roşu ce se întindeau în apa întunecată ca nişte bannere.

Nu voia să se gândească la lucrurile pe care i le spusese el.

Emma a ieşit ultima din peşteră, în întunericul de afară. Ty, Livvy şi Dru stăteau pe iarbă cu Tavvy – băieţelul era legănat în braţe de Livvy, somnoros, dar treaz. Kieran stătea ceva mai departe, şi faţa lui crispată s-a relaxat doar în clipa în care l-a văzut pe Mark ieşind din peşteră.

— Cum se simte Tavvy? E bine?

Julian s-a apropiat de fraţii lui. Dru a sărit în picioare şi l-a îmbrăţişat cu putere – apoi a scos un icnet şi a arătat cu mâna.

S-a auzit un huruit puternic. Crăpătura din munte se închidea în spatele lor ca o rană care se vindecă. Diana s-a repezit spre ea, ca şi cum ar fi putut să o oprească, dar stânca se închisese la loc; şi-a tras mâna înapoi la timp, înainte să fie strivită de zidul de piatră.

— N-ai cum s-o opreşti, a spus Kieran. Deschiderea din stâncă şi coridoarele din munte au fost făcute de Malcolm. Nu au existat aici peşteri şi tuneluri. Acum, că a murit, toate farmecele făcute de el dispar. Ar putea exista o altă intrare în acest spaţiu, prin altă convergenţă de linii energetice. Dar uşa asta nu se va mai deschide niciodată.

— De unde ştii c-a murit? L-a întrebat Emma.

— Luminile din oraşul de jos, a răspuns Kieran. Care erau... nu ştiu care este termenul mundan pentru asta...

— Pană de curent, l-a ajutat Mark. Nu mai e pană de curent. Vraja lui Malcolm a creat pana de curent, aşa că... da.

— Asta înseamnă că acum funcţionează şi telefoanele? a întrebat Ty.

— Verific acum, a spus Julian, apoi s-a îndepărtat câţiva paşi, cu telefonul la ureche.

Emmei i s-a părut că aude numele lui Arthur, dar nu era sigură, iar Julian s-a îndepărtat înainte ca ea să poată auzi alt cuvânt.

Diego şi Cristina se apropiaseră de Livvy, Ty şi Dru. Cristina se aplecase spre Tavvy, iar Diego căuta ceva în jachetă. Emma s-a apropiat de ei; când a ajuns acolo, a văzut în mâna lui Diego o sticluţă argintie de metal.

— Sper că nu îi dai alcool, nu? A întrebat Emma. E cam mic pentru asta.

Diego şi-a dat ochii peste cap.

— E o băutură energizantă. Făcută de Fraţii Tăcuţi. Ar putea să contracareze substanţa pe care i-a dat-o Malcolm de l-a făcut aşa somnoros.

Livvy a luat sticluţa de la Diego şi a gustat din ea; a încuviinţat din cap şi i-a dat să bea frăţiorului ei. Tavvy a băut cu sete; Emma a îngenuncheat şi i-a pus mâna pe obraz.

— Hei, scumpule. Te simţi bine?

El i-a zâmbit, clipind din ochi. Semăna cu Julian când era copil. Înainte ca lumea să-l schimbe. Prietenul meu cel mai bun şi iubirea mea.

S-a gândit la Malcolm. Blestemul parabatailor. Cu inima îndurerată, a sărutat obrazul moale, de copilaş, al lui Tavvy şi s-a ridicat în picioare; Cristina era în spatele ei.

— Braţul tău stâng, i-a spus ea cu blândeţe şi a dus-o câţiva paşi mai departe. Vrei să mi-l arăţi?

Emma s-a supus şi a văzut că pielea de pe mână şi încheietură era roşie, cu băşicuţe, ca şi cum ar fi fost arsă.

Cristina a clătinat din cap şi şi-a scos stela din jachetă.

— Au fost câteva minute acolo, când tu erai în spatele zidului făcut de Malcolm, când m-am gândit că n-o să mai ieşi.

Emma a dat uşor cu capul în umărul Cristinei.

— Scuze.

— Ştiu. Cristina s-a înviorat şi a ridicat mâneca Emmei. Ai nevoie de rune de vindecare.

Emma s-a sprijinit de Cristina în timp ce stela desena pe pielea ei; se simţea bine ştiind-o acolo pe Cristina.

— A fost ciudat să stau închisă acolo cu Malcolm, a spus ea. Voia în primul rând să-mi spună de Annabel. Şi chestia e că... de fapt, chiar mi-a fost milă de

el.
— Nu e ciudat, a asigurat-o Cristina. E o poveste oribilă. Să vezi că persoana pe care o iubeşti este pedepsită şi torturată... să crezi că te-a părăsit, şi apoi să-ţi dai seama că tu ai părăsit-o, de fapt...
S-a cutremurat.
— Nu m-am gândit la asta până acum, a spus Emma. Crezi că se simţea vinovat?
— Sunt convinsă. Oricine s-ar simţi vinovat.
Emma s-a gândit la Annabel cu o strângere de inimă. Fusese nevinovată, o victimă. Din fericire, n-a mai ştiut nimic de toate astea, de eforturile lui Malcolm de a o reînvia.
— I-am spus că e la fel de rău precum Conclavul, şi a părut surprins.
— Nimeni nu se consideră personaj negativ în propria lui poveste.
Cristina a lăsat mâna Emmei şi şi-a examinat opera. Durerea din braţul Emmei deja începuse să se domolească. Ştia că o rună făcută de Julian ar fi acţionat mai rapid, dar după ce se întâmplase când îi făcuse runa de Rezistenţă, nu mai îndrăznea să-l lase să-i facă rune de faţă cu toată lumea.
Julian. Îl putea vedea peste umărul Cristinei, lângă maşină. Ţinea telefonul la ureche. Apoi, pe când îl privea, el a apăsat pe ecran şi l-a băgat în buzunar.
— Deci a revenit semnalul? A întrebat Ty. Pe cine ai sunat?
— La pizzerie, a răspuns Julian.
Toată lumea a întors capul spre el. Ca şi ei, era murdar, pe obraz avea o zgârietură lungă, iar părul era încâlcit. În lumina lunii, ochii lui aveau culoarea unui râu subteran.
— M-am gândit că toţi suntem flămânzi, a spus el cu un calm prefăcut, din care Emma şi-a dat seama că ceea ce se întâmpla la suprafaţă nu se potrivea deloc cu ce era în mintea lui. Ar trebui să plecăm, a adăugat. După colapsul convergenţei, Conclavul va vedea pe hartă magia neagră care emană de aici. Nu cred că vom fi singuri când ajungem acasă.
S-au organizat în grabă să plece: Livvy s-a aşezat cu Tavvy în braţe pe bancheta din spate a Toyotei, Diana i-a luat pe Diego şi Cristina în maşina ei, care era ascunsă în nişte tufişuri. Kieran s-a oferit să-l ducă pe Mark cu Suliţă-de-Vânt, dar acesta a refuzat.
— Doresc să merg cu fraţii şi surorile mele, a spus el cu simplitate.
Julian s-a întors spre Kieran. Ochii elfului erau reci, inexpresivi.
Julian ar fi vrut să-l vadă pe acel Kieran pe care fratele lui îl iubise; pe acel Kieran cald şi bun cu Mark. Ar fi vrut să-i mulţumească lui Kieran că i-a fost alături în Vânătoarea Sălbatică.
Ar fi vrut să simtă mai puţină ură.
— Nu e cazul să vii cu noi, i-a spus el. Nu mai avem nevoie de ajutorul tău.
— Nu voi pleca înainte să ştiu că Mark este în siguranţă.
Julian a ridicat din umeri.
— Cum vrei. Dar când ajungem acasă, să nu intri în Institut decât dacă îţi spunem noi. Am avea probleme şi dacă s-ar şti că am luptat împreună.
Kieran a strâns buzele.
— Fără mine, aţi fi fost înfrânţi în seara asta.
— Probabil, i-a zis Julian. O să mă gândesc la recunoştinţa pe care ţi-o datorez ori de câte ori o să văd cicatricele de pe spatele Emmei.
Kieran a tresărit. Julian i-a întors spatele şi s-a îndreptat spre maşină. Diana i-a tăiat calea şi l-a prins de mână. Era înfăşurată cu un şal gros şi pe faţă avea stropi de sânge ca nişte pistrui.
— E de aşteptat să fie acolo Conclavul, i-a spus ea direct. Dacă vrei, iau eu

totul asupra mea şi îi las să-mi decidă soarta.
Julian s-a uitat lung la ea. Atât de mult trăise după reguli de fier. Protejează-l pe Tavvy, protejează-i pe Livvy şi Tyr protejeaz-o pe Dru. Protejează pe Emma. De curând, regulile se înmulţiseră – trebuia să-l protejeze şi pe Mark, fiindcă Mark se întorsese acasă, şi trebuia s-o protejeze şi pe Cristina, fiindcă Emma o iubea.
Era genul acela de iubire pe care puţin îl înţeleg. Totală, copleşitoare, care uneori putea fi crudă. Ar fi distrus un oraş întreg dacă ar fi crezut că oraşul acela este o ameninţare la adresa familiei lui.
Când ai doisprezece ani şi eşti singurul care poate salva familia de la distrugere, nu poţi fi moderat.
Acum se gândea, cu toată luciditatea de care era în stare, ce ar fi dacă Diana ar lua vina asupra ei – nu îi displăcea ideea, a întors-o pe toate părţile şi a respins-o.
— Nu, a refuzat el. Şi nu pentru că sunt drăguţ. Pur şi simplu nu cred că ar merge.
— Julian...
— Tu ascunzi tot felul de lucruri, a spus el. Îngerul ştie că şi acum ascunzi nişte lucruri; din cine ştie ce motiv, nu ai vrut să conduci Institutul. Un motiv despre care nu vrei să vorbeşti, oricum. Te pricepi să ascunzi, dar nu te pricepi să minţi. Nu te vor crede. Dar pe mine mă vor crede.
— Deci ai ţesut deja o poveste pentru ei? A întrebat Diana, cu ochii mari de uimire.
Julian nu a răspuns.
Ea a oftat şi şi-a strâns şalul în jurul ei.
— Eşti mare figură, Julian Blackthorn.
— O iau ca pe un compliment, a spus el, deşi se îndoia că asta intenţionase ea.
— Ştiai c-o să mă găseşti aici în noaptea asta? L-a întrebat ea. Ai crezut că eram aliata lui Malcolm?
— Am crezut că e puţin probabil, a răspuns Julian. Pe de altă parte, nu am încredere deplină în nimeni.
— Nu e adevărat, a spus Diana, uitându-se spre maşină, unde Mark o ajuta pe Emma să urce.
Părul ei blond părea că scânteiază în lumina stelelor. Diana a întors din nou capul spre Julian.
— Ar fi bine să plecaţi. Eu mă fac nevăzută până mâine.
— O să le spun că n-ai ştiut nimic. Se întâmplă frecvent ca tutorii să fie minţiţi. Iar tu nici măcar n-ai locuit împreună cu noi.
A auzit motorul maşinii pornind. Ceilalţi îl aşteptau.
— Deci îi laşi tu pe Diego şi Cristina la Institut şi te duci după aia acasă?
— Mă duc eu undeva, a spus ea.
El a pornit spre maşină, dar apoi s-a oprit şi a întors capul spre ea.
— Ai regretat vreodată? Că ai vrut să ne fii tutore? Nu erai obligată s-o faci.
Vântul i-a suflat Dianei părul întunecat peste obraji.
— Nu, a răspuns ea. Sunt ceea ce sunt pentru că am făcut parte din familia voastră. Să nu uiţi niciodată, Jules. Alegerile noastre ne fac ceea ce suntem.
Drumul spre casă a fost tăcut şi obositor. Ty nu spunea nimic, se uita pe geam. Dru se făcuse ghem. Tavvy abia îşi mai ţinea ochii deschişi, cu capul rezemat de umărul lui Livvy. Emma zăcea pe bancheta din spate, rezemată de fereastră, cu Cortana în mână, cu părul ei blond umed, ţinând ochii închişi. Mark stătea înghesuit lângă ea.

Julian ar fi vrut să o atingă, să-şi strecoare mâna între mâinile ei, dar nu îndrăznea, nu în faţa celorlalţi. Dar nu s-a putut stăpâni să nu se întoarcă din scaunul lui să-i atingă braţul lui Tavvy, să se convingă că trăieşte, că e bine.

Trăiau cu toţii, şi asta era aproape un miracol. Julian avea senzaţia că îi fuseseră extraşi toţi nervii din piele. Parcă şi vedea terminaţiile nervoase expuse, fiecare dintre ele un senzor care reacţionează la prezenţa fraţilor lui.

S-a gândit la Diana, cum îi spunea va trebui să îi laşi liberi.

Şi ştia că e aşa. Într-o bună zi, va trebui să-şi defacă mâinile şi să-şi lase fraţii şi surorile singuri în lume, într-o lume care îi va lovi, îi va răni, îi va doborî la pământ, iar el nu va fi acolo să-i ajute să se ridice. Într-o bună zi va trebui să facă şi asta.

Dar deocamdată nu. Nu chiar acum.

— Ty, a spus Julian.

Vorbea încet, ca ceilalţi să nu audă.

— Da?

Ty a întors capul spre el. Umbrele de sub ochii lui erau la fel de cenuşii ca irisul.

— Ai avut dreptate, a spus Julian. Eu am greşit.

— Da? A făcut el, surprins. În legătură cu ce?

— Cu venirea ta la convergenţă cu noi. Ai luptat bine... de fapt, chiar uimitor. Dacă nu ai fi fost acolo...

Lui Julian parcă i se strânsese gâtul. A trebuit să treacă o clipă înainte de a putea vorbi.

— Îţi sunt recunoscător, a continuat el. Şi îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult. Ai avut dreptate când ai spus că poţi s-o faci.

— Mersi, a răspuns Ty. Pentru scuze.

Nu a mai spus nimic, iar Julian a presupus că el consideră discuţia încheiată, dar, după câteva secunde, Ty a atins uşor cu capul umărul lui Julian – o atingere prietenoasă, aşa cum făcea Church când voia afecţiune. Julian a întins mâna şi i-a ciufulit uşor părul, şi aproape a zâmbit.

Zâmbetul acela care era gata să apară s-a evaporat rapid când au ajuns în faţa Institutului. Era luminat ca un pom de Crăciun. Când plecaseră, era cufundat în întuneric; pe când coborau din maşină, Julian a văzut în aer particulele minuscule de lumină.

A schimbat o privire cu Emma. Luminiţele din aer însemnau un Portal, iar Portalul însemna Conclavul.

Maşina Dianei a oprit lângă ei; Diego şi Cristina s-au dat jos. Au trântit portierele şi maşina s-a îndepărtat în viteză. Coborâseră acum toţi fraţii Blackthorn: unii clipind din ochi şi aproape adormiţi (Dru, Mark), alţii cu un aer bănuitor (Ty) şi alţii agitaţi (Livvy, care îl ţinea strâns în braţe pe Tavvy). Lui Julian i s-a părut că vede în depărtare silueta palidă a lui Suliţă-de-Vânt.

Au pornit împreună spre Institut. După ce au urcat scările, Julian a pus mâna pe clanţă cu o uşoară şovăire.

Orice putea să-i aştepte de partea cealaltă a uşii, de la plenul Consiliului până la câteva duzini de războinici ai Conclavului. Julian ştia că nu-l mai poate ascunde pe Mark. Ştia care îi erau planurile. Ştia că planurile lui stau în echilibru precum un milion de îngeri pe vârful unui ac. Susţinute de şansă, de circumstanţe şi de Determinare.

S-a uitat la ceilalţi şi a văzut că Emma îl priveşte. Deşi pe chipul ei obosit şi murdar nu a apărut niciun zâmbet, el a văzut în ochii ei că are încredere şi că se bazează pe el.

Da, uitase de ceva, s-a gândit el. Şansă, circumstanţe, determinare – şi

încredere.
A deschis uşa.
Lumina din holul principal te orbea. Erau aprinse ambele candelabre, iar etajul era luminat de torţele pe care ei nu le aprindeau aproape niciodată. Se vedea lumină şi pe sub uşile de la Sanctuar.
În mijlocul camerei era Magnus Bane, strălucitor în hainele lui elegante: jachetă şi pantaloni de brocart, cu degetele împodobite de o mulţime de inele. Lângă el era Clary Fairchild, cu părul ei roşu prins într-un coc neglijent, îmbrăcată cu o rochie delicată, verde. Ai fi zis că vin de la o petrecere.
Când Julian şi ceilalţi au început să intre în casă, Magnus a ridicat o sprânceană.
— Măi să fie, a făcut el. Puneţi de tăiaţi viţelul cel gras şi aşa mai departe. S-au întors fiii risipitori.
Clary a dus mâna la gură.
— Emma, Julian... Apoi s-a albit la faţă. Mark? Mark Blackthorn?
Mark n-a spus nimic. Niciunul dintre ei nu a spus nimic. Julian şi-a dat seama că, inconştient, se aşezaseră toţi în jurul lui Mark, de parcă ar fi vrut să-l protejeze. Chiar şi Diego, rănit şi stropit de sânge, intrase în cercul acesta.
Mark stătea tăcut, cu părul palid şi ciufulit ca o aură în jurul capului, cu urechile lui ascuţite şi ochii bicolori perfect vizibili în lumina strălucitoare.
Magnus s-a uitat cu asprime la Mark, apoi a ridicat capul spre etaj.
— Jace! A strigat el. Vino jos!
Clary a vrut să se apropie de ei, dar Magnus a tras-o încet înapoi. Ea s-a încruntat.
— Sunteţi bine? A întrebat ea, adresându-i întrebarea Emmei, dar referindu-se la toţi. Sunteţi răniţi?
Până să răspundă unul dintre ei, s-au auzit paşi repezi de sus şi în capul scărilor a apărut o siluetă înaltă.
Jace.
Prima oară când Julian îl întâlnise în came şi oase pe Jace Herondale, care era deja faimos în lumea vânătorilor de umbre, Jace avea cam şaptesprezece ani, iar Julian doisprezece. Emma, care avea şi ea tot doisprezece ani, declara în gura mare că Jace era cel mai frumos şi mai uimitor bărbat care onorase vreodată planeta cu prezenţa lui.
Julian nu era de aceeaşi părere, dar nimeni nu îl întrebase ce crede.
Jace a coborât scările într-un stil care l-a făcut pe Julian să se întrebe dacă nu cumva are şi vreo trenă magnifică după el – încet, studiat, de parcă ştia că toate privirile sunt aţintite asupra lui.
Sau poate pur şi simplu era obişnuit ca lumea să se uite la el. La un moment dat, Emma a încetat să-l mai proslăvească pe Jace, dar cam toată lumea vânătorilor de umbre considera că frumuseţea lui e neobişnuită. Părul lui era şocant de auriu, la fel şi ochii. Întocmai ca Magnus şi Clary, şi el părea că vine de la petrecere: avea o haină de culoarea vinului roşu şi un aer de eleganţă nonşalantă. Când a ajuns jos, i-a aruncat o privire lui Julian – plin de praf şi de sânge –, apoi s-a uitat la ceilalţi, la fel de boţiţi şi de murdari.
— Ei bine, fie v-aţi luptat cu forţele răului, fie veniţi de la o petrecere mult mai sălbatică decât cea la care am asistat noi, a spus el. Salutare, familie Blackthorn.
Livvy a oftat. Îl privea pe Jace aşa cum îl privise şi Emma când avea doisprezece ani. Dru, loială adoraţiei sale pentru Diego, se uita urât la el.
— De ce aţi venit aici? A întrebat Julian, deşi ştia răspunsul.

Totuşi, era bine să se prefacă surprins. Lumea în general te crede sincer când dai impresia că răspunzi pe nepregătite.

— Magie neagră, a răspuns Magnus. O flacără uriaşă pe hartă. La locul convergenţei.

Privirea lui a alunecat spre Emma.

— Am crezut c-o să faci tu ceva cu bucăţica aia de informaţie pe care ţi-am dat-o. Când e vorba de liniile energetice, convergenţa e întotdeauna cheia.

— Atunci, de ce nu te-ai dus acolo? L-a întrebat Emma. La convergenţă.

— Magnus a verificat-o cu o vrajă, a răspuns Clary. Nu era nimic acolo, doar nişte dărâmături, aşa că ne-am teleportat aici.

— De la petrecerea de logodnă a surorii mele, ca să fim mai precişi, a spus Jace. Era bufet suedez.

— Oh!

Faţa Emmei s-a luminat o clipă de bucurie.

— Isabelle se căsătoreşte cu Simon?

După părerea lui Julian, nu se născuse încă o fată care să se compare cu Emma, dar când Clary zâmbea, era foarte drăguţă. Toată faţa i se lumina. De fapt, ăsta era un lucru pe care îl avea în comun cu Emma.

— Da, a spus Clary. E foarte fericit.

— Aşadar, mazel tov, a zis Jace, rezemându-se de balustrada scării, în fine, eram la petrecere şi Magnus a primit avertizarea asta de magie necromantă în apropierea Institutului din L.A., şi a încercat să-l contacteze pe Malcolm, fără succes. Aşa că am venit aici numai noi patru. Ceea ce pentru mine e o mare pierdere, pentru că voiam să ţin un toast superb. Simon nu şi-ar mai fi putut scoate capul în lume de ruşine.

— Nu chiar ăsta e rostul unui toast de logodnă, Jace, a comentat Clary.

Se uita îngrijorată la Diego – era groaznic de palid.

— Toţi patru? Emma s-a uitat în jur. Este şi Alec aici?

Magnus a deschis gura să răspundă, dar în clipa aceea uşile Sanctuarului s-au dat de perete şi de acolo a ieşit un bărbat înalt şi solid, cu părul brunet: Robert Lightwood, actualul Inchizitor, al doilea om la comandă după Consulul din Idris şi însărcinat cu investigarea vânătorilor de umbre care încalcă Legea.

Julian îl mai întâlnise pe Inchizitor o singură dată, când fusese obligat să apară în faţa Consiliului ca să spună ce ştia despre atacul lui Sebastian asupra Institutului. Îşi amintea cum stătea cu Sabia Mortală în mână. Îşi amintea senzaţia că adevărul este scos din tine cu forţa, că organele interne îţi sunt smulse.

Nu minţise deloc în legătură cu atacul, nici nu ar fi vrut, şi nici nu-şi propusese. Dar i s-a părut la fel de dureros. Iar clipele acelea în care a stat cu Sabia Mortală în mână, chiar dacă puţine, l-au făcut să lege pentru totdeauna în mintea lui adevărul şi durerea.

Inchizitorul s-a îndreptat spre el. Era ceva mai vârstnic decât acel Robert Lightwood pe care şi-l amintea Julian, iar părul era ceva mai cărunt. Dar privirea ochilor săi albastru-închis era aceeaşi: dură şi rece.

— Ce se întâmplă aici? A întrebat el. Acum câteva ore am înregistrat apariţia unei magii necromante care ducea spre acest Institut, iar unchiul vostru pretinde că nu ştie nimic. Şi mai deranjant decât asta e că a refuzat să ne spună unde aţi dispărut. S-a răsucit, să se uite la tot grupul – şi a ajuns cu ochii la Mark. Mark Blackthorn?

— Am întrebat şi eu, a spus Clary.

Julian avea senzaţia că fata nu era prea încântată de viitorul ei socru – dacă

asta era el. Şi-a dat seama că nu ştie dacă Jace şi Clary au planuri de căsătorie.
— Da, a spus Mark.
Stătea drept, ca în faţa unui pluton de execuţie. S-a uitat în ochii lui Robert Lightwood şi Julian a văzut că Inchizitorul a tresărit la vederea ochilor unui vânător sălbatic pe faţa unui vânător de umbre.
Ochii aceia erau o acuzare la adresa Conclavului. Ei spuneau M-aţi abandonat. Nu m-aţi protejat. Am fost singur.
— M-am întors, a spus Mark.
— Vânătoarea Sălbatică nu te-ar fi eliberat niciodată, a precizat Inchizitorul. Erai mult prea preţios pentru ei. Iar spiritele naturii nu dau înapoi ce au luat.
— Robert... a început Magnus.
— Spuneţi-mi dacă mă înşel, a spus Robert Lightwood. Magnus? Altcineva?
Magnus a tăcut, vizibil nefericit. Ochii de aur ai lui Jace erau indescifrabili.
Dru a scos un sunet înspăimântat, înăbuşit. Clary s-a întors repede spre Robert.
— Nu e corect să-i interoghezi, a intervenit ea. Sunt doar nişte copii.
— Crezi că nu-mi mai aduc aminte în ce necazuri v-aţi băgat, tu şi Jace, când eraţi „doar nişte copii”?
— Aici are dreptate.
Jace le-a zâmbit lui Julian şi Emmei, iar zâmbetul acela era ca aurul turnat peste oţel. Se vedea limpede că blândeţea lui era doar o faţadă, iar ceea ce se afla sub ea îi adusese lui Jace titlul de cel mai bun vânător de umbre al generaţiei sale.
— Noi n-am folosit niciodată necromanţia, a spus Julian. Nu am avut de ce. Iar în legătură cu spiritele naturii... ele sunt dispuse întotdeauna să negocieze.
În uşa Sanctuarului mai apăruseră două persoane. Anselm Nightshade, a cărui faţă ascuţită şi osoasă părea îngrijorată. Şi, lângă el, Arthur, care părea obosit şi care ţinea în mână un pahar cu vin. Julian lăsase sticla plină în Sanctuar, ceva mai devreme. Era un vin bun, vechi.
Spaţiul protejat al Sanctuarului se întindea puţin şi în faţa uşilor. Anselm s-a apropiat cu vârful picioarelor de linie, a clipit şi apoi s-a tras repede înapoi.
— Arthur. Ai pretins că toată seara asta ai discutat cu Anselm Nightshade despre Sofocle? A întrebat Robert Lightwood.
— „Dacă încerci să vindeci răul cu rău, vei aduce şi mai multă durere sorţii tale”, a declamat Arthur.
Robert a ridicat o sprânceană.
— E un citat din Antigona, a spus Julian, prudent. Vrea să spună că da.
— Vino în cameră, Arthur, l-a chemat Robert. Te rog, nu-mi da impresia că te ascunzi în Sanctuar.
— Când vorbeşti pe tonul ăsta, şi eu vreau să mă ascund în Sanctuar, a comentat Magnus.
Începuse să se plimbe prin cameră, luând în mână câte un obiect şi apoi lăsându-l jos. Părea detaşat, dar Julian îl cunoştea bine. Magnus nu făcea prea multe lucruri fără premeditare.
Nici Jace. Jace stătea pe ultima treaptă a scării, privindu-l ţintă. Julian simţea greutatea privirii lui ca pe o apăsare în piept. Şi-a dres glasul.
— Fraţii şi surorile mele mai mici n-au nimic de-a face cu toate astea, a spus el. Iar Tavvy este epuizat. Era gata să fie ucis în noaptea asta.
— Cum? A făcut Clary, şi îngrijorarea i-a întunecat ochii. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?
— O să vă explic, a spus Julian. Dar lăsaţi-i să plece.

Robert a ezitat o clipă, apoi a înclinat din cap, scurt.
— Pot pleca.
Julian s-a simţit uşurat când Ty, Livvy şi Dru au pornit spre scări, Livvy tot cu Octavian în braţe. Când a ajuns sus, Ty s-a oprit şi s-a uitat în cameră. Se uita la Mark cu un aer speriat.
— „Este boala tiraniei să nu ai încredere în prieteni”, Inchizitorule, a citat Anselm Nightshade. Eschil.
— Nu am venit aici de la petrecerea de logodnă a fiicei mele să aud o prelegere de literatură clasică, a bombănit Robert. Nici treaba repudiaţilor nu e. Te rog să ne aştepţi în Sanctuar, Anselm.
Arthur i-a dat paharul lui Anselm, care l-a ridicat, ironic, spre Robert, dar a intrat, părând uşurat să se îndepărteze de linia de demarcaţie unde se încheia spaţiul protejat.
În clipa când a intrat, Robert s-a întors spre Arthur.
— Ce ştii despre toate astea, Blackthorn?
— A venit o delegaţie din Regatul Elfilor, a răspuns Arthur. S-au oferit să-l predea pe Mark familiei şi noi să-i ajutăm în schimb să descopere cine ucide spirite ale naturii în Los Angeles.
— Şi nu aţi spus nimic despre asta Conclavului? A întrebat Robert. Cu toate că ştiaţi că încălcaţi Legea şi Pacea Rece...
— Am vrut să-mi vină nepotul înapoi acasă, l-a întrerupt Arthur. Tu n-ai fi făcut acelaşi lucru pentru familia ta?
— Eşti vânător de umbre, s-a răstit Robert. Dacă trebuie să alegi între familie şi Lege, alegi Legea!
— Lex Malta, lex nulla, a spus Arthur. Ştii deviza familiei noastre.
— A făcut ce trebuia.
De data asta nu mai era amuzament în vocea lui Jace.
— Şi eu aş fi făcut la fel. Oricare dintre noi ar fi făcut la fel.
Robert era exasperat.
— Şi aţi descoperit? L-aţi găsit pe cel care ucide spirite ale naturii?
— L-am descoperit în seara asta, a răspuns Julian. Era Malcolm Lade.
Magnus a înţepenit şi ochii lui de pisică au strălucit.
— Malcolm? Şi-a schimbat complet expresia şi s-a îndreptat spre Julian. Şi de ce crezi c-a fost un magician? Pentru că el se pricepe la magie? Atunci toată magia neagră e pusă în cârca noastră, nu?
— Pentru că a recunoscut el că a făcut-o, a spus Julian.
Clary rămăsese cu gura căscată. Jace stătea nemişcat, cu o faţă inexpresivă de pisică.
Ligura lui Robert s-a întunecat.
— Arthur. Tu eşti conducătorul Institutului. Vorbeşte. Sau o să-l laşi pe nepotul tău s-o facă?
— Sunt nişte lucruri, a intervenit Julian, pe care noi nu i le-am spus lui Arthur. Pe care el nu le ştie.
Arthur şi-a dus mâna la cap, de parcă l-ar fi durut.
— Dacă eu am fost amăgit, a spus el, atunci lasă-l pe Julian să explice.
Robert a măsurat tot grupul cu privirea şi s-a oprit la Diego.
— Centurion, a spus el. Un pas înainte.
Julian s-a încordat. Nu vorbise cu Diego, iar el era centurion, şi ca centurion jurase să spună adevărul Conclavului. Normal că Robert prefera să vorbească cu Diego şi nu cu Julian.
Ştia că de fapt Robert n-ar avea niciun motiv să vorbească cu el. Nu conducea el Institutul. Arthur îl conducea. Nu avea nicio importanţă că el îi

răspunsese ani de zile la scrisori şi cunoştea modul de acţiune al lui Robert mai bine decât oricare de aici; nu avea nicio importanţă că cel puţin din corespondenţa oficială se cunoşteau foarte bine. Era doar un adolescent.

— Da, Inchizitorule, a răspuns Diego.

— Vorbeşte-ne despre Malcolm Fade.

— Malcolm nu este cine credeţi voi, a început Diego. El a fost responsabil pentru nenumărate morţi. El a fost responsabil de moartea părinţilor Emmei.

Robert a clătinat capul.

— Cum e posibil aşa ceva? Soţii Carstairs au fost ucişi de Sebastian Morgenstern.

La auzul numelui lui Sebastian, Clary s-a albit. S-a uitat imediat la Jace, care i-a întors privirea – o privire în care se citeau toate experienţele pe care le avuseseră împreună de-a lungul anilor.

— Nu, a intervenit Clary. Nu Sebastian i-a ucis. El a fost într-adevăr un criminal, dar Emma n-a crezut niciodată că el este responsabil de moartea părinţilor ei, nici eu nu am crezut şi nici Jace. S-a întors spre Emma. Ai avut dreptate, a spus ea. Mereu am crezut c-o să reuşeşti într-o bună zi să demonstrezi asta. Dar îmi pare rău c-a fost Malcolm. Era prietenul vostru.

— Şi al meu, a spus Magnus, cu vocea sugrumată.

Clary s-a apropiat de el şi i-a pus mâna pe braţ.

— Era şi înalt Magician, a spus Robert. Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Şi cum adică ucidea oameni?

— Au fost mai multe crime în Los Angeles, a precizat Diego. Îi convingea pe mundani să ucidă şi apoi colecta cadavrele de la ei, ca să ia anumite părţi pe care le folosea la necromanţie.

— Trebuia să fie chemat Conclavul, a spus Robert, înfuriat. În clipa în care delegaţia elfilor a venit la voi, trebuia să chemaţi Conclavul...

— Inchizitorule, a spus Diego.

Părea obosit. Partea de sus a echipamentului său, la umărul drept, era roşu-închis de sânge.

— Eu sunt centurion. Sunt subordonat direct Consiliului. Nu am raportat ce s-a întâmplat, deoarece lucrurile se întâmplau foarte repede, iar raportările m-ar fi ţinut pe loc. Diego nu s-a uitat la Cristina. Conclavul ar fi început propria investigaţie. Nu era timp, şi era în joc viaţa unui copil... Şi-a dus mâna la piept: Dacă doreşti să-mi iei insigna, voi înţelege. Dar voi susţine până la capăt că familia Blackthorn a procedat corect.

— Nu-ţi voi lua insigna, Diego Rocio Rosales, l-a asigurat Robert. Avem foarte puţini centurioni, iar tu eşti unul dintre cei mai buni. S-a uitat cu un aer critic la Diego, la mâna lui însângerată şi la faţa lui epuizată, şi i-a spus: Consiliul aşteaptă de la tine un raport, mâine, dar acum du-te şi îngrijeşte-ţi rănile.

— Mă duc eu cu el, a spus Cristina.

L-a ajutat pe Diego să urce scările, iar el se sprijinea de trupul ei subţire. Mark s-a uitat după ei, apoi a întors capul, în timp ce ei dispăreau în întuneric, după ce trecuseră de torţe.

— Robert, a spus Jace după plecarea lor. Când Julian avea doisprezece ani, a depus mărturie în faţa Consiliului. Sunt cinci ani de atunci. Lasă-l să vorbească şi acum.

Deşi pe faţa lui se vedea clar că ezită, Robert a încuviinţat din cap.

— Foarte bine, a spus el. Toată lumea vrea să te audă vorbind, Julian Blackthorn. Deci vorbeşte.

Julian a vorbit. Calm şi fără înflorituri, a început să descrie investigaţia, de

la primele cadavre descoperite şi până la noaptea în care şi-au dat seama de implicarea lui Malcolm.
Emma se uita la parabatai-ul ei care vorbea şi se întreba cum ar fi stat azi lucrurile dacă Sebastian Morgenstern nu ar fi atacat Institutul acum cinci ani.
În mintea Emmei, de câţiva ani buni fuseseră doi Julian. Julian de dinainte de atac, un băiat ca oricare altul – care îşi iubea familia, dar care era câteodată şi iritat de ea; un frate printre ceilalţi, se certau, se enervau, se tachinau şi râdeau.
Şi Julian de după atac. Julian, tot copil, învăţând singur cum să hrănească şi cum să schimbe un bebeluş, să gătească patru feluri de mâncare pentru cei patru fraţi mai mici, care aveau gusturi complet diferite; Julian, care ascundea boala unchiului său în faţa tuturor adulţilor care i-ar fi luat copiii de lângă el; Julian, care se trezea noaptea din cauza coşmarului că li s-ar putea întâmpla ceva lui Ty, Livvy şi Dru.
Emma fusese mereu acolo să-l îmbrăţişeze, dar niciodată nu înţelesese cu adevărat – cum ar fi putut, când nu ştia nimic despre Arthur, nu ştia cât de singur era Julian în realitate. Nu ştia decât că de la o vreme încoace coşmarurile erau tot mai rare şi că moliciunea copilăriei fusese înlocuită cu o determinare dârză.
Nu mai era copil de foarte mult timp. Acel copil de demult considerase Emma că ar putea fi parabatai-ul ei. Nu s-ar fi putut îndrăgosti niciodată de acel Julian. Dar se îndrăgostise de acesta, fără să-şi dea seama; cum să-ţi dai seama c-ai putea să te îndrăgosteşti de cineva despre care doar bănuiai că există?
Se întreba dacă Mark îşi dădea seama de această nepotrivire, dacă vedea felul ciudat în care Julian stătea şi vorbea cu Inchizitorul, ca doi adulţi. Dacă vedea grija cu care Julian spunea povestea, detaliile esenţiale pe care le lăsa deoparte, cum reuşea să lase impresia că era firesc şi inevitabil să nu fi spus Conclavului ce făceau ei. Cum nu a pomenit nimic de Kit şi Johnny Rook. A ţesut o poveste cu nişte evenimente de care nimeni nu era vinovat, pe care nimeni n-ar fi putut să le prevadă sau să le prevină, şi a făcut asta fără să se vadă pe faţa lui nici măcar o umbră de vinovăţie.
Când a terminat, Emma a avut un frison interior. Îl iubea pe Julian, mereu avea să-l iubească. Dar în clipa aceea i-a fost şi puţin teamă de el.
— Malcolm crea ucigaşii a reluat Robert, după ce Julian a tăcut.
— Are logică, a spus Magnus; stătea cu bărbia în mână şi bătea în obraz cu unul dintre degetele lui lungi. Unul dintre motivele pentru care necromanţia a fost interzisă este că se folosesc multe ingrediente de genul mâna unui ucigaş care a ucis cu sânge rece sau ochiul unui spânzurat care încă mai păstrează imaginea ultimului lucru pe care l-a văzut. Să obţii acele ingrediente orchestrând situaţii care să-ţi aducă aceste obiecte a fost ceva foarte ingenios. Apoi a părut că observă privirea urâtă pe care o avea Robert şi a adăugat: Şi foarte rău, desigur. Foarte rău.
— Nepotul tău spune o poveste convingătoare, Arthur, a spus Robert. Dar tu văd că nu prea apari în ea. Cum de n-ai observat ce se întâmplă?
Julian făcuse o poveste care să justifice şi absenţa lui Arthur. Dar Robert era ca un câine care avea în faţă un os. Emma presupunea că tocmai de asta fusese numit Inchizitor.
Emma s-a uitat în cealaltă parte a camerei şi a întâlnit ochii verzi ai lui Clary. Şi-a amintit de ea, cum îngenunchease în faţa ei la Idris, cum îi ţinea mâinile şi îi lăuda Cortana. S-a gândit că nu uiţi niciodată un gest frumos pe care îl face faţă de tine cineva când eşti copil.

— Robert, a spus Clary. N-are rost să faci asta. Ei au avut de luat decizii dificile, dar deciziile acelea nu au fost greşite.

— Atunci, lasă-mă să-l întreb ceva pe Arthur, Clary, a spus Robert. Ce pedeapsă ar alege el pentru un nefilim, chiar unul tânăr, care a încălcat Legea?

— Păi, a făcut Arthur, depinde, dacă nu cumva aceştia au fost deja pedepsiţi, în urmă cu cinci ani, când şi-au pierdut tatăl, fratele şi sora.

Roşeaţa s-a văzut şi pe tenul măsliniu al lui Robert.

— Războiul întunecat le-a luat familia...

— Conclavul a fost cel care i-a luat pe Mark şi pe Helen, a intervenit Magnus. Ar trebui să ne aşteptăm la trădare de la duşmani. Nu de la cei care se presupune că au grijă de noi.

— L-am fi protejat şi noi pe Mark, a spus Robert Lightwood. Nu era cazul să se teamă de Conclav.

Arthur era palid, cu ochii dilataţi. Dar Emma nu îl auzise niciodată vorbind atât de elocvent şi aşa de clar. Era bizar.

— Oare? A întrebat el. În cazul ăsta, Helen de ce e în continuare pe insula Wrangel?

— E mai sigur pentru ea acolo, s-a răstit Robert. Există încă oameni – nu şi eu – care încă mai urăsc elfii pentru trădarea lor din Războiul întunecat. Cum crezi că ar trata-o dacă ar reveni printre vânătorii de umbre?

— Deci nu l-aţi fi putut proteja nici pe Mark, a concluzionat Arthur. Recunoşti.

Înainte ca Robert să răspundă, Julian a spus:

— Unchiule Arthur, poţi să le spui adevărul.

Arthur părea nedumerit; oricât de limpede vorbise până acum, nu părea să priceapă ce vrea să spună Julian. Respira precipitat, aşa cum făcuse atunci, în Sanctuar, când îl durea capul.

Julian s-a întors spre Robert.

— Arthur a vrut să anunţe Consiliul imediat după ce delegaţia elfilor l-a adus aici pe Mark. Noi l-am implorat să nu anunţe. Ne-a fost teamă că îl vom pierde iar. Am crezut că dacă vom reuşi să rezolvăm misterele crimelor împreună cu Mark, poate Consiliul l-ar privi cu ochi mai buni. Poate am reuşi să-i convingem să-l lase să stea cu noi.

— Dar tu înţelegi ce-aţi făcut? A întrebat Inchizitorul. Malcolm – dacă era în căutarea puterii întunecate – ar fi putut pune în pericol tot Conclavul.

Totuşi, nici Robert nu părea convins de ce spunea.

— Malcolm nu căuta putere, a spus Julian. El voia să aducă din morţi fata pe care a iubit-o. A fost rău ceea ce-a făcut. Şi pentru asta a murit, aşa cum trebuia să se întâmple. Dar ăsta a fost singurul lui ţel şi singurul lui plan. Nu l-a interesat nici Conclavul, nici vânătorii de umbre. Nu l-a interesat decât ea.

— Bietul Malcolm, a spus Magnus încet. Să pierzi persoana pe care o iubeşti, în felul acela. Noi ştiam că iubise o fată care devenise Soră de Fier. Nu aveam nici cea mai mică idee care era adevărul.

— Robert, a spus Jace. Copiii ăştia n-au greşit cu nimic.

— Poate că nu, dar eu sunt Inchizitorul. Nu pot să ascund asta. Când Malcolm Fade e mort, şi a luat cu el şi Cartea Neagră pe fundul oceanului, şi când toate astea s-au întâmplat fără ştirea conducătorului de Institut...

Julian a făcut un pas înainte.

— E ceva ce unchiul Arthur nu v-a spus. Nu a stat degeaba, lăsându-ne să facem ce vrem. El urmărea o altă sursă de magie neagră.

Julian se uita la Magnus când vorbea. Magnus, care îi mai ajutase şi altă

dată. Părea că pe el vrea să-l facă să înţeleagă, să fie crezut de el.
— Nu e o coincidenţă că Anselm Nightshade e în Sanctuar, a spus Julian cu gravitate. Arthur l-a adus aici fiindcă ştia c-o să veniţi.
Robert a ridicat din sprânceană.
— E adevărat? Arthur?
— Ar trebui să le spui. Oricum vor afla, a zis Julian, uitându-se insistent la unchiul lui.
— Eu...
Arthur se holba la Julian. În ochii lui era aşa de pustiu, încât Emmei i s-a strâns stomacul. Julian părea că-l obligă pe Arthur să spună ce vrea el.
— N-am vrut să menţionez asta, a spus Arthur, fiindcă mi s-a părut prea puţin important, comparativ cu ce am aflat despre Malcolm.
— Ce să menţionezi?
— Nightshade foloseşte magia întunecată pentru a obţine profit, a răspuns Julian. Avea un aer calm şi o urmă de regret. Face o grămadă de bani punând în pizza prafuri care dau dependenţă.
— Da... e exact aşa! A exclamat Emma, ca să acopere tăcerea uluită a lui Arthur. Oraşul e plin de oameni care au devenit aşa de dependenţi de ea, încât ar face orice pentru el ca să le mai dea.
— Înrobiţi de pizza? A făcut Jace. Asta e, fără îndoială, cea mai ciudată... S-a întrerupt când Clary l-a călcat pe picior. Pare foarte grav, a spus el. Adică toată chestia asta, cu pulberile demonice adictive.
Julian a traversat camera şi a deschis larg uşile de la dulap. Din ei au căzut mai multe cutii de pizza.
— Magnus?
Magnus şi-a aruncat capătul eşarfei peste umăr şi s-a apropiat de Julian şi de cutii. A ridicat de jos una cu un aer atât de grav, de parcă s-ar fi pregătit să deschidă un cufăr cu comori.
A pus mâna deasupra cutiei şi a plimbat-o de la stânga la dreapta. Apoi a ridicat ochii.
— Arthur are dreptate, a declarat el. Magie întunecată.
Din Sanctuar s-a auzit un strigăt.
— Trădare! A strigat Anselm. Et tu, Brute?
— Nu poate să iasă, a spus Arthur, ameţit. Uşile din faţă sunt încuiate.
Robert a luat-o la fugă spre Sanctuar. După o clipă, Jace şi Clary s-au dus după el, lăsându-l în hol doar pe Magnus, cu mâinile în buzunare.
Magnus s-a uitat la Julian cu ochii lui verzi-aurii, foarte serioşi.
— Frumuşică treabă, a spus el. Nu ştiu cum s-o numesc altfel, dar... frumuşică treabă.
Julian s-a uitat la Arthur, care se rezemase de peretele de lângă uşa Sanctuarului, cu ochii pe jumătate închişi şi cu o expresie de suferinţă.
— O să ard în iad pentru asta, a mormăit el încet.
— Nu e nicio ruşine să arzi pentru familia ta, a spus Mark. O să ard şi eu bucuros alături de tine.
Julian s-a uitat la el, surprins, dar şi recunoscător.
— Şi eu la fel, a spus Emma. S-a uitat la Magnus: îmi pare rău. Eu l-am ucis pe Malcolm. Ştiu că era prietenul tău şi aş vrea...
— Era prietenul meu, a spus Magnus, cu ochii întunecaţi. Ştiam că iubise pe cineva care a murit. Nu ştiam restul poveştii. Conclavul l-a trădat, la fel cum v-a trădat şi pe voi. Am trăit mult timp – am văzut multe trădări şi multe inimi frânte. Sunt unii care se lasă devoraţi de suferinţă. Care uită că şi alţii pot suferi. Dacă Alec ar muri... S-a uitat în jos, la mâinile lui. Vreau să cred că eu

nu aş face asta.
— Îmi pare bine că cel puţin am aflat ce s-a întâmplat cu părinţii mei, a spus Emma. Acum ştiu, în sfârşit.
Până să mai spună cineva un cuvânt, s-a auzit o explozie de zgomote dinspre intrarea în Sanctuar. Jace a apărut la uşă, alunecând cu spatele, cu jacheta lui elegantă acum sfâşiată şi cu părul blond ciufulit. S-a uitat la cei de pe hol şi a avut un zâmbet aşa de strălucitor, încât părea să lumineze camera.
— Clary l-a prins pe Nightshade într-un colţ, a spus el vesel. E destul de fâşneţ pentru un vampir de vârsta lui. Mersi pentru mişcare, apropo – şi când mă gândeam că noaptea asta va fi plictisitoare!
După ce au încheiat discuţiile cu Inchizitorul, care l-a luat pe sus pe Anselm Nightshade (ce încă mai jura răzbunare) şi majoritatea locatarilor Institutului au plecat la culcare, Mark s-a dus la uşa de la intrare şi s-a uitat afară.
Aproape se luminase. Mark putea vedea în depărtare răsăritul, în marginea de est a plajei semicirculare. Apele aveau străluciri de perlă, ca şi cum printr-o crăpătură a cerului s-ar fi scurs în lume vopsea albă.
— Mark, a auzit el o voce în spatele lui.
S-a întors. Era Jace Herondale.
Se simţea ciudat când se uita la Jace şi Clary; se îndoia că fraţii lui au aceeaşi senzaţie. În fond, ultima oară când îi văzuse, ei erau de vârsta lui Julian. Fuseseră ultimii vânători de umbre pe care îi văzuse înainte de a fi luat în Vânătoarea Sălbatică.
Nu se putea spune că erau de nerecunoscut – probabil nu aveau mai mult de douăzeci şi unu, douăzeci şi doi de ani. Dar, de aproape, Mark a observat că Jace căpătase un aer nedefinit de fermitate şi maturitate. Nu mai era băiatul care se uitase în ochii lui Mark şi îi spusese cu voce tremurătoare: Vânătorii Sălbatici. Acum eşti unul de-ai lor.
— Mark Blackthorn, a spus Jace. Politicos ar fi să spun că te-ai schimbat, dar nu te-ai schimbat.
— M-am schimbat, l-a contrazis Mark. Dar nu vizibil.
Jace a părut că înţelege; a dat din cap şi s-a uitat spre ocean.
— Un om de ştiinţă a spus odată că dacă oceanul ar fi limpede ca cerul şi am putea vedea tot ce e în el, nimeni nu ar mai vrea să intre în apă. Atât sunt de înspăimântătoare creaturile care trăiesc acolo, la opt kilometri adâncime.
— Cel care a spus asta nu cunoaşte terorile cerului, a replicat Mark.
— Probabil că nu. Mai ai lampa-vrăjitoarei pe care ţi-am dat-o?
Mark a dat din cap.
— Am avut-o tot timpul la mine cât am stat în Regatul Elfilor.
— Nu am dat decât două pietre cu rune de lumină magică în viaţa mea, a spus Jace. Ţie şi lui Clary. Şi-a lăsat capul într-o parte. Când ne-am întâlnit acolo, în tuneluri, am văzut ceva la tine. Erai speriat, dar nu aveai de gând să cedezi. N-am avut nici cea mai mică îndoială c-o să ne mai vedem.
— Serios?
Mark se uita la el, sceptic.
— Serios. Jace a zâmbit cu zâmbetul lui degajat, fermecător. Să nu uiţi că Institutul din New York e de partea voastră, a spus el. Să-i aminteşti asta şi lui Julian, dacă veţi mai avea vreodată probleme. Nu e simplu să conduci un institut. Eu ar trebui să ştiu.
Mark a dat să protesteze, dar Jace deja se întorsese şi intrase la Clary. Mark se îndoia că Jace ar fi luat în seamă protestele lui, dacă ar fi apucat să-i vorbească. Dar era clar că văzuse situaţia exact aşa cum e, şi nu avea de gând să facă ceva care să-i tulbure.

Mark a privit din nou orizontul. Se luminase mai tare. Drumul, autostrada, copacii deşertului, toate căpătaseră contururi ferme în lumina tot mai puternică. Şi acolo, la marginea drumului, era Kieran, cu faţa spre mare. Mark îl vedea doar ca pe o umbră, dar Kieran nu putea fi confundat cu nimeni, nici când se vedea ca o umbră.

Mark a coborât scările şi s-a dus la el. Nu îşi schimbase hainele, iar lama sabiei atârnate la şold era încă pătată de sânge.

— Kieran, a spus el.

— O să rămâi? L-a întrebat Kieran, apoi şi-a răspuns singur, plin de tristeţe: Desigur, o să rămâi.

— În cazul în care mă întrebi dacă voi rămâne cu familia mea sau mă voi întoarce la Vânătoarea Sălbatică, atunci, da, ai răspuns bine. Investigaţia s-a încheiat. Criminalul şi Discipolii nu mai sunt.

— Nu asta a fost înţelegerea, a protestat Kieran, Vânătorii de umbre trebuiau să ne predea criminalul, ca să fie judecat după legile spiritelor naturii.

— Dacă mă gândesc la faptul că Malcolm e mort şi la dimensiunile trădării lui Iarlath, cred că poporul tău o să privească cu indulgenţă alegerea mea, a spus Mark.

— Poporul meu? A repetat Kieran. Ştii că ei nu sunt indulgenţi. Cu mine nu au fost indulgenţi.

Mark şi-a adus aminte de ziua în care l-a văzut pentru prima oară pe Kieran, de privirea sfidătoare a ochilor lui întunecaţi, care abia se vedeau printre şuviţele negre de păr încâlcit. Şi-a adus aminte de satisfacţia vânătorilor sălbatici, bucuroşi că acum aveau şi un prinţ pe care să-l chinuiască şi să-l batjocorească. Cum trecuse Kieran peste toate astea, cu strâmbătura dispreţuitoare a gurii şi bărbia ridicată. Cum trecuse peste faptul că tatăl lui îl aruncase la vânătorii sălbatici, aşa cum arunci un os unui câine. Kieran nu avusese un frate care să-l iubească şi care să se lupte să-l aducă înapoi. Nu îl avusese pe Julian.

— Dar mă voi lupta pentru tine, a spus el, uitându-se în ochii lui Mark. Le voi spune că e drept să rămâi aici. A ezitat. O să... ne mai vedem?

— Nu cred, Kieran, a răspuns Mark, cu toată blândeţea de care era capabil. Nu după tot ce s-a întâmplat.

Pe chipul lui Kieran a trecut fulgerător o undă de durere, pe care a ascuns-o repede. Culoarea părului său se estompase acum într-un albastru-argintiu, ca apa oceanului dimineaţa.

— Nu mă aşteptam la alt răspuns. Am sperat, însă. E greu să ucizi speranţa. Dar presupun că te-am pierdut de mult timp.

— Nu chiar aşa de mult, a spus Mark. M-ai pierdut când ai venit aici cu Iarlath şi Gwyn şi i-ai lăsat să-mi biciuiască fratele. Aş fi putut să te iert pentru orice durere ar fi trebuit să suport eu din cauza ta. Dar niciodată n-am să te iert pentru suferinţa lui Julian şi a Emmei.

— Emma? A întrebat Kieran, cu sprâncenele ridicate. Am crezut că fata cealaltă a intrat în graţiile tale. Prinţesa ta.

Mark a scos un hohot de râs înfundat.

— Pentru numele îngerului, a spus el, şi a văzut că prinţul păleşte la auzul expresiei specifice vânătorilor de umbre. Imaginaţia ta n-are limite din cauza geloziei. Kieran... toţi cei care trăim sub acoperişul acesta, uniţi sau nu prin sânge, suntem legaţi cu o coardă invizibilă de iubire şi datorie şi loialitate şi onoare. Asta înseamnă să fii vânător de umbre. Familia...

— Ce să ştiu eu de familie? Tatăl meu m-a vândut Vânătorii Sălbatice. Pe

mama nu o cunosc. Am trei duzini de fraţi, şi toţi ar fi prea bucuroşi să mă vadă mort. Mark, tu eşti tot ce am.

— Kieran...

— Şi te iubesc. Pentru mine eşti singurul de pe pământ şi de sub cer pe care îl iubesc.

Mark s-a uitat în ochii lui Kieran, cel negru şi cel argintiu, şi a văzut acolo, ca întotdeauna, cerul nopţii. Şi a simţit în piept acea atracţie periculoasă, care îi spunea că cerul ar putea fi drumul lui. Că acolo nu ar mai trebui să-şi bată capul cu problemele umane: bani şi adăpost şi reguli şi legi. Că ar putea zbura peste gheţari, prin ceruri, peste pădurile de care niciun om n-a ştiut că există. Că ar putea dormi în ruinele oraşelor dispărute de secole. Că acoperişul lui ar fi doar o pătură. Că ar putea să stea în braţele lui Kieran, numărând stelele.

Dar el dăduse întotdeauna stelelor numele fraţilor şi surorilor lui. Era frumoasă ideea de libertate, dar era o iluzie. Inima omului este înlănţuită de iubire.

Mark şi-a scos de la gât lănţişorul de care era prinsă săgeata elfilor. A luat mâna lui Kieran, a întors-o cu palma în sus şi a pus acolo lănţişorul.

— Nu voi mai trage nicio săgeată pentru vânătorii sălbatici, a spus el. Păstreaz-o şi aminteşte-ţi de mine, poate.

Kieran a strâns în pumn vârful de săgeată, cu încheieturile albite.

— Stelele se vor stinge înainte să te uit pe tine, Mark Blackthorn.

Mark i-a atins uşor obrazul. Ochii prinţului erau larg deschişi, lipsiţi de lacrimi. Dar în ei Mark vedea o imensă singurătate. Mii de nopţi întunecate, singur călare, şi nicio casă la care să se întoarcă.

— Nu te iert, a spus el. Dar ai venit să ne ajuţi, în final. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi venit. Deci dacă vei avea nevoie de mine vreodată – dacă vei avea cu adevărat nevoie de mine –, trimite după mine şi voi veni.

Kieran a închis ochii pe jumătate.

— Mark...

Dar Mark deja se întorsese să plece. Kieran a rămas acolo, uitându-se în urma lui, şi, deşi nu a făcut nicio mişcare şi nu a scos niciun cuvânt, la marginea falezei, Suliţă-de-V ĭn s-a cabrat şi a nechezat, cu copitele înălţate spre cer.

Fereastra lui Julian dădea înspre deşert. Ar fi putut oricând, în aceşti cinci ani, să se mute în camera lui Mark, care avea vedere la ocean, dar i se părea că, dacă ar face asta, ar fi ca şi cum ar renunţa la speranţa că el se va întoarce. Şi pe urmă, era singura cameră în care fereastra avea un pervaz foarte lat, pe care erau o mulţime de pernuţe, acum destul de jerpelite. Petrecuse ore în şir acolo cu Emma, citind, desenând, în soarele care făcea ca părul ei să semene cu focul.

Acolo stătea şi acum, cu fereastra întredeschisă, să iasă mirosurile care i se părea că încă n-au ieşit din el, chiar după duş: sânge şi piatră udă, apă de mare şi magie neagră.

Până la urmă, toate se termină, s-a gândit el. Chiar şi cea mai ciudată noapte din viaţa lui. Clary îi luase deoparte, pe el şi pe Emma, după ce Anselm fusese capturat, îi îmbrăţişase şi le reamintise că pot s-o sune oricând. El a înţeles că, în felul ei discret, Clary voia să îi spună, să le spună amândurora, că pot să îi împărtăşească povara lor.

Ştia că nu va face asta niciodată.

Telefonul a ţârâit. S-a uitat la ecran: era Emma. Îi trimisese o fotografie. Niciun cuvânt, doar o fotografie cu dressingul ei, plin de poze şi hărţi şi bileţele şi articole de ziar.

Şi-a pus pe el nişte jeanşi şi un tricou şi a ieşit pe hol. În Institutul adormit domnea linişte şi nu se auzea decât vântul deşertului lovindu-se de sticlă şi de piatră.
Emma era în camera ei, stând pe podea, rezemată de tăblia patului, cu telefonul lângă ea. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte lungă, cu breteluţe subţiri, palidă în lumina dimineţii.
— Julian, a spus ea, ştiind că este el fără să ridice capul. Erai treaz, nu-i aşa? Am bănuit că eşti treaz.
S-a ridicat, cu ochii la dulap.
— Nu ştiu ce să fac cu el, a spus ea. Am petrecut atâta timp adunând tot ce mi se părea că poate fi o probă, făcând presupuneri, gândindu-mă la asta şi la nimic altceva. Era secretul meu cel mare, era motorul tuturor acţiunilor mele. S-a uitat la Julian: Acum e doar un dressing plin de prostii.
— Nu pot să-ţi spun ce să faci cu el. Dar pot să-ţi spun că nu trebuie să te gândeşti chiar acum la asta.
Părul Emmei era lăsat pe spate, ca o lumină blondă pe umerii ei, gâdilându-i obrazul cu vârfurile buclelor, şi el a strâns pumnii cu unghiile înfipte în palmă, ca să nu o tragă spre el, ca să nu-şi îngroape faţa şi mâinile în părul ei.
Şi-a mutat privirea spre rănile vindecate de pe braţele şi mâinile ei, la arsura a cărei roşeaţă începea să dispară, mărturie că noaptea aceea nu fusese uşoară.
Nimic din ce făceau ei nu era uşor. – Mark rămâne la noi, nu? A întrebat ea. Conclavul nu mai poate face nimic să-l ia de aici.
Mark. Primul ei gând a fost la Mark. Julian a izgonit din minte gândul acela: era nedemn, ridicol. Nu mai aveau doisprezece ani.
— Nimic, a confirmat el. Mark nu a fost exilat. Singura interdicţie era să nu-l căutăm. Nu l-am căutat. A venit singur acasă, iar ei nu mai au ce face. Şi cred că, după cât ne-a ajutat cu Malcolm, ar fi o mişcare foarte nepopulară dacă ar vrea să facă ceva.
Ea a zâmbit slab, apoi s-a urcat în pat şi şi-a strecurat picioarele lungi şi goale sub pătură.
— Am trecut pe la Diego şi Cristina, a spus ea. El dormea în pat şi Cristina pe fotoliu, lângă el. Să vezi ce-o să râd mâine de ea.
— Cristina e îndrăgostită de el? De Diego, vreau să zic, a întrebat Julian şi s-a aşezat pe marginea patului.
— Nu ştiu sigur. Emma şi-a fluturat degetele în aer. Ei au nişte, ştii tu. Chestii.
— Nu, nu ştiu. A copiat şi el gestul ei. Ce-i asta?
— Afaceri amoroase neterminate, a răspuns Emma şi a tras pătura mai sus.
— Când fluturi degetele aşa înseamnă afaceri neterminate? Trebuie să ţin minte.
Julian a simţit colţurile gurii ridicându-i-se într-un zâmbet. Numai Emma putea să-l facă să zâmbească după o noapte ca asta.
Ea a dat într-o parte un colţ al păturii.
— Stai?
Nimic nu-şi dorea mai mult decât să se urce în pat lângă ea, să-i mângâie conturul feţei cu degetele: pomeţii largi, bărbia ascuţită, ochii pe jumătate închişi, genele ca mătasea. Trupul şi mintea lui erau epuizate peste măsură, prea epuizate pentru dorinţă, dar dorul de apropiere şi de companie rămăsese. Atingerea mâinilor ei, pielea ei puteau să-l aline mai mult decât orice.
Şi-a amintit de plajă, de orele în care a stat treaz, încercând să memoreze

cum e s-o ţii în braţe pe Emma. Dormiseră de multe ori împreună, dar niciodată nu îşi imaginase ce diferenţă enormă e să simţi în braţele tale trupul cuiva. Să-ţi potriveşti respiraţia după respiraţia sa.

A urcat în pat lângă ea, îmbrăcat, şi s-a învelit cu pătura. Ea stătea pe o parte, cu capul sprijinit în mână. Avea o mină serioasă, preocupată.

— Felul în care ai orchestrat povestea din seara asta, Julian. M-ai speriat puţin.

El i-a atins uşor vârfurile părului, apoi a lăsat mâna jos. O durere surdă îi cuprindea corpul, o durere profundă, care părea să vină din măduva oaselor.

— Niciodată nu trebuie să te sperii de mine. Niciodată. Eşti unul dintre oamenii pe care niciodată nu i-aş face să sufere.

Ea a întins mâna şi i-a pus palma pe inimă. Între mâna ei şi pieptul lui era pânza tricoului, dar el a simţit atingerea de parcă ar fi fost direct pe piele.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Arthur şi Anselm când am ajuns acasă. Pentru că am impresia că nu pricep.

Aşa că i-a spus. I-a spus cum de luni de zile tot punea într-o sticlă de vin poţiunile pe care Malcolm i le dădea pentru Arthur. Pentru orice eventualitate. Cum a lăsat sticla de vin cu supradoza de medicament în Sanctuar. Cum şi-a dat seama că atunci când se vor întoarce de la convergenţă va fi nevoie ca Arthur să fie coerent, să funcţioneze. Cum l-a sunat pe Arthur şi i-a spus că trebuie să-l servească pe Anselm cu vin şi să bea şi el puţin, pentru că ştia că poţiunea nu va avea efect decât asupra lui. Cum ştia că făcuse un lucru oribil, punându-l pe unchiul său să ia medicamentul fără să ştie. Cum pusese cutiile de pizza în dulapul din hol, încă de prima oară când comandaseră – pentru orice eventualitate; cum ştia că îi făcuse o figură oribilă lui Anselm, care nu merita pedeapsa pe care probabil o va primi. Cum uneori nu-şi dădea seama cine e, cum de e capabil să facă lucrurile pe care le făcea, şi pe care totuşi nu putea să nu le facă.

Atunci când a terminat, ea s-a aplecat spre el şi i-a atins uşor obrazul. Mirosea vag a săpun de trandafiri.

— Eu ştiu cine eşti, a spus ea. Eşti parabatai-ul meu. Eşti băiatul care face ce trebuie să fie făcut, fiindcă nu are cine altcineva s-o facă.

Parabatai. Julian nu se gândise niciodată la cuvântul acesta cu atâta amărăciune, chiar dacă simţea ce simţea şi ştia ce ştia. Dar acum se gândea la anii pe care îi aveau înainte, în care niciodată nu se vor simţi în deplină siguranţă împreună, în care nu se vor putea săruta şi nu se vor putea atinge fără să se teamă că vor fi descoperiţi, şi nu şi-a putut stăpâni emoţia neaşteptată, incontrolabilă, care l-a cuprins.

— Şi dacă am fugi? A întrebat el.

— Să fugim? Şi unde să ne ducem?

— Undeva unde să nu ne găsească. Aş putea s-o fac. Să găsesc un loc.

A văzut tandreţea din ochii ei.

— Şi-ar da seama de ce am fugit. Şi nu am putea să ne mai întoarcem niciodată.

— Ne-au iertat că am încălcat Pacea Rece, a spus el, şi ştia că se simte disperarea din vocea lui.

Ştia că vorbele lui se înghesuie unele peste altele. Dar erau vorbe pe care voise să le spună de mult, dar nu îndrăznise: erau vorbe ce veneau dintr-o parte a lui care fusese atâta timp încuiată, încât se întreba dacă partea aceea mai trăieşte.

— Au nevoie de vânători de umbre. Nu suntem suficient de mulţi. Poate ne-ar ierta şi pentru asta.

— Julian... n-ai putea să te împaci cu gândul că ai lăsat copiii. Sau pe Mark şi Helen. Vreau să spun, Mark abia s-a întors. E imposibil.

El încercase să ţină departe de el gândul la copii, la fraţii şi surorile lui, ca Poseidon care ţine mareea în loc.

— Spui asta fiindcă nu vrei să fugi cu mine? Fiindcă nu vrei să...

De undeva de pe hol s-a auzit un ţipăt subţire: Tavvy.

Într-o clipă, Julian se dăduse jos din pat, cu picioarele goale pe podeaua rece.

— Trebuie să plec.

Emma s-a ridicat în coate. Chipul ei era serios, dominat de ochii mari şi întunecaţi.

— Vin şi eu cu tine.

Au pornit în grabă spre camera lui Tavvy. Uşa fusese lăsată deschisă, iar în cameră era aprinsă o lampa-vrăjitoarei slabă. Tavvy stătea ghemuit jumătate în cortul lui, jumătate afară, răsucindu-se agitat în somn.

Emma a îngenuncheat imediat lângă el şi i-a mângâiat părul şaten, ciufulit.

— Copilaşule, a murmurat ea. Biet copilaş, ce noapte ai avut, pen: tru numele îngerului!

S-a întins pe o parte, cu faţa la Tavvy, iar Julian s-a culcat de cealaltă parte a lui. Tavvy a ţipat, s-a întors şi s-a ghemuit în Julian; respiraţia i s-a calmat şi s-a liniştit în somn.

Julian s-a uitat la Emma peste părul lui cârlionţat.

— Ţi-aduci aminte? A întrebat-o el.

Vedea în ochii ei că îşi aduce aminte. De anii aceia în care avuseseră grijă de copii, de nopţile în care nu dormeau, stând cu Tavvy sau cu Dru, cu Ty şi cu Livvy. Se întreba dacă şi ea avusese fantezia lui, că erau căsătoriţi şi că cei mici erau copiii lor.

— Îmi aduc aminte, a răspuns ea. De-asta am spus că nu ai putea niciodată să-i laşi. N-ai putea suporta. Şi-a sprijinit capul în mână; cicatricea de pe antebraţ se vedea în lumina slabă ca o linie albă. Nu vreau să faci un lucru pe care l-ai regreta toată viaţa.

— Am făcut deja un lucru pe care îl voi regreta toată viaţa, a spus el, gândindu-se la cercurile de foc din Oraşul Tăcut, la runele de pe clavicula lui. Acum încerc să repar ce-am stricat.

Ea şi-a lăsat uşor capul pe podea, lângă Tavvy, şi părul ei blond părea că e o pernă.

— Cum ai spus şi tu cu dressingul meu. Hai să vorbim mâine. Bine?

El a dat din cap, uitându-se la ea cum închide ochii, cum i se linişteşte respiraţia şi adoarme. La urma urmei, aşteptase atâta timp. Putea să mai aştepte o zi.

După răsăritul soarelui, Emma s-a trezit dintr-un coşmar, strigând numele părinţilor ei – şi pe-al lui Malcolm. Julian a luat-o în braţe şi a dus-o în dormitorul ei.

27
Smulge-mi sufletul

Ultima zi în care Kit Rook l-a văzut pe tatăl său era o zi obişnuită şi ei stăteau în livingul lor. Kit era întins pe podea, citind o carte despre escrocherii şi şmecherii. După părerea lui Johnny, venise timpul să îi cunoască pe „clasici”

– ceea ce pentru majoritatea oamenilor ar fi însemnat Hemingway şi Shakespeare, dar pentru Kit însemna să studieze scheme de escrocare: „prizonierul spaniol” şi „spargerea pepenelui”.

Johnny stătea în fotoliul lui preferat, în poziţia lui obişnuită de meditaţie – cu degetele sub bărbie, cu picioarele încrucişate. De câte ori stăteau aşa, iar razele soarelui se strecurau pe fereastră, luminând chipul fin şi osos al tatălui său, Kit se gândea la toate lucrurile pe care nu le ştia: cine fusese mama lui, dacă era adevărat, aşa cum se şoptea prin piaţă, că familia lui Johnny făcea parte din aristocraţia engleză şi că se dezisese de el atunci când observase că are darul Vederii. Nu că era visul lui să fie aristocrat, dar se gândea cum ar fi să ai o familie care are mai mult de doi membri.

Dintr-odată, podeaua parcă s-a ridicat sub el. Cartea a zburat şi el a alunecat câţiva metri, până s-a proptit în măsuţa de cafea. A ridicat capul, cu inima bubuind, şi a văzut că tatăl lui era deja la fereastră.

Kit s-a ridicat în picioare.

— Cutremur?

Dacă trăiai în sudul Californiei, erai obişnuit cu micile mişcări ale faliilor pământului, care te trezesc în toiul nopţii, când auzi zăngănind paharele din dulapul de la bucătărie.

Johnny s-a îndepărtat de fereastră, palid ca un mort.

— S-a întâmplat ceva cu Gardianul, a spus Johnny. Vrăjile de protecţie ale casei au dispărut.

— Ce?

Kit era şocat. Casa lor fusese păzită întotdeauna, din câte ştia el. Tatăl lui considera vrăjile de protecţie mai mult decât necesare – esenţiale, precum acoperişul sau fundaţia casei, parte integrantă a materialului din care era construită locuinţa.

Apoi şi-a amintit că anul trecut îi spusese ceva despre nişte vrăji demonice de protecţie, mult mai puternice...

Johnny a tras o înjurătură, de fapt un şir lung şi constant de înjurături, şi s-a repezit la bibliotecă. A luat de acolo o carte de farmece jerpelită.

— Du-te jos, Kit, i-a spus el şi a dat la o parte cu piciorul covorul din mijlocul camerei, care acoperea cercul de protecţie desenat pe podea.

— Dar...

— Am spus, du-te joşi Johnny a făcut un pas către fiul său, de parcă ar fi vrut să întindă mâna spre el, să-i atingă umărul, poate. Apoi a lăsat mâna jos. Rămâi în pivniţă şi nu ieşi de acolo, orice s-ar întâmpla! A lătrat el şi s-a întors spre cerc.

Kit a pornit spre scări. A coborât o treaptă, apoi încă una, după care s-a oprit.

Telefonul lui Johnny era pe un raft de jos al bibliotecii, de unde ar fi putut să-l ia chiar de pe scări. Kit l-a şterpelit repede şi a căutat în agendă numele ei. Dar dacă te răzgândeşti, ai numărul meu. La Carstairs.

Abia a avut timp să scrie în grabă un mesaj, când podeaua sufrageriei a explodat. De jos au început să iasă nişte chestii. Un fel de lăcuste uriaşe, de o culoare verde intens, ca otrava. Aveau nişte capete mici, triunghiulare, gura plină de dinţi ascuţiţi, şi de pe toată lungimea corpului se iţeau picioare lungi, subţiri şi zimţate.

Tatăl lui stătea înlemnit în mijlocul cercului. Un demon s-a aruncat spre el, dar s-a lovit de zidul vrăjit care îl înconjura. Apoi s-a aruncat altul, dar nici el n-a avut succes. După aia a început o chiţăială generală.

Kit nici nu se putea mişca. Auzise despre demoni, evident. Văzuse şi poze,

ba chiar mirosise magia demonică. Dar asta era cu totul altceva. L-a văzut pe tatăl lui uitându-se la el cu un amestec de furie şi panică. Du-te jos.

Kit a încercat să-şi urnească picioarele, să le convingă să-l ducă. Nu-l ascultau. Panica îl îngheţase.

Cel mai mare demon a părut deodată că îi simte mirosul şi a început să bâzâie, surescitat. S-a îndreptat spre el.

Kit s-a uitat la tatăl lui. Dar Johnny nu s-a mişcat. Stătea în cercul lui, cu ochii cât cepele. Demonul şi-a întins membrele zimţate spre Kit.

Şi Kit a sărit. Habar n-avea cum a făcut asta, cum a ştiut corpul lui să facă asta. Sărise de pe scară, peste balustradă, şi a aterizat ghemuit în sufragerie. Demonul care se întinsese după el a scos un ţipăt ascuţit când şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe scări, lovindu-se de perete”.

Kit s-a răsucit. O clipă, a prins privirea tatălui său. Era ceva jalnic în privirea aia – o expresie pe care Kit nu o mai văzuse niciodată –, apoi o altă bucată de podea s-a prăbuşit, rupând şi o parte din cercul de protecţie.

Kit a sărit în spate. A zburat puţin prin aer şi a aterizat pe braţul unui fotoliu, chiar când doi demoni îl prindeau pe tatăl lui şi îl rupeau în două.

Emma era în mijlocul unui vis foarte confuz, cu Magnus Bane şi o trupă de clovni, când a fost trezită din somn de o mână care o scutura de umăr. A mormăit ceva şi s-a înfăşurat mai bine în pătură, dar mâna era insistentă. A mângâiat-o apoi pe braţ, ceea ce era chiar plăcut. Nişte buze calde i-a atins uşor colţul gurii.

— Emma?

Prin ceaţa creierului ei obosit pluteau amintiri vagi, Julian ducând-o în braţe în dormitor, Julian trântindu-se în pat lângă ea. Chiar nu vedea niciun motiv să se trezească, nu când Julian era aşa de afectuos. S-a prefăcut că doarme când el a sărutat-o pe obraz, apoi pe pomeţi şi apoi...

A sărit în fund, ţipând.

— Mi-ai băgat limba în ureche!

— Dap. Avea un zâmbet larg. Dar te-am făcut să te trezeşti, nu?

— Bleah!

A aruncat în el cu perna pe care scria I LOVE CĂLI, dar el s-a ferit cu agilitate. Era în blugi şi avea un tricou cenuşiu, care făcea ca ochii lui să capete culoarea pietrelor de lapislazuli. Era clar că abia se trezise – era ciufulit şi aşa de adorabil, încât nu s-a putut stăpâni să-l atace decât punându-şi mâinile la spate.

— De ce ţii mâinile la spate? A întrebat-o el.

— Aşa. A încreţit uşor din nas. Chestia aia cu urechea a fost ciudată. Să nu mai faci asta.

— Dar asta? A făcut el, apoi s-a aplecat şi a sărutat-o pe gât.

Senzaţiile se ridicau în spirale din locurile unde o săruta el – mai întâi pe claviculă, apoi pe gât, apoi pe colţul gurii.

Şi-a scos mâinile de la spate şi s-a întins spre el. Pielea lui era caldă de soare.

Feţele lor erau aşa de aproape, încât putea să vadă micile scântei de culoare din ochii lui: auriu palid, albastru şi mai palid. El nu zâmbea. Avea un aer foarte preocupat. Dorinţa aceea din ochii lui o distrugea.

S-au îmbrăţişat, şi picioarele li se încurcau în pătură, în vreme ce gurile lor se căutau. Încă nu era aşa expert la săruturi, dar ei îi plăcea asta. Îi plăcea să ştie că nu mai fusese cu nimeni în afară de ea. Că ea era prima. Îi plăcea că ceva aşa de simplu, ca un sărut, pentru el era şi acum o sursă de uimire. I-a urmărit cu limba conturul buzelor, de la un capăt la celălalt, până când el s-a

lăsat pe spate pe pat şi a tras-o peste el. A avut un frison, arcuindu-se spre ea, mâinile i-au alunecat pe coapsele ei.
— Emma?
S-a auzit o bătaie în uşă. S-au despărţit în grabă – Julian s-a dat jos din pat, Emma s-a ridicat în fund, cu inima bătându-i nebuneşte.
— Emma, sunt Dru. L-ai văzut pe Jules?
— Nu, a spus ea răguşită. Nu l-am văzut.
Uşa a început să se deschidă.
— Nu! A strigat Emma. Nu... m-am îmbrăcat.
— Nu contează, a spus Dru indiferentă, dar n-a mai deschis uşa.
Emma era hotărâtă să nu se uite la Julian. Nu s-a întâmplat nimic, şi-a spus ea. Calmă, fii calmă.
— În fine, dacă-l vezi, să-i spui că Tavvy şi toată lumea vrea să mănânce. Şi că Ty şi Livvy fac mizerie la bucătărie.
Vocea ei avea tonul satisfăcut al surorii care îşi pârăşte fraţii.
— Bine, a spus Emma. L-ai căutat la atelier? Poate e acolo.
S-a auzit un foşnet.
— Nu l-am căutat. Bună idee. Ne vedem mai târziu!
— Pa, a spus încet Emma.
Paşii lui Dru deja se îndepărtau pe hol.
În sfârşit, Emma şi-a permis să se uite la Julian. Era rezemat de perete, respirând precipitat, cu ochii pe jumătate închişi, cu dinţii înfipţi în buza de jos.
A respirat adânc.
— Raziel, a şoptit el. Era cât pe ce.
Emma s-a ridicat în picioare, cu cămaşa înfăşurată în jurul genunchilor. Tremura.
— Nu putem, a început ea. Nu putem... o să fim prinşi.
Julian deja se apropiase de ea şi a luat-o în braţe. Emma îi auzea inima lovindu-se de coaste, dar voce lui era fermă.
— E o Lege stupidă, a spus el. E o Lege proastă, Em.
Există un motiv pentru care nu poţi să te îndrăgosteşti de parabatai-w/ tău. Şi când vei afla acest motiv, o să simţi şi tu cruzimea vânătorilor de umbre, aşa cum am simţit-o şi eu.
Vocea lui Malcolm, nechemată şi inevitabilă, îşi făcuse loc în creierul lui Emma. Făcuse tot ce-i stătuse în putere s-o uite, să uite ce îi spusese. Malcolm minţea – tot ce spusese nu era decât o minciună. Cu siguranţă şi asta era o minciună.
Şi totuşi. A încercat să nu se mai gândească, dar ştia că trebuie să-i spună lui Julian. Avea dreptul şi el să ştie.
— Trebuie să vorbim, a spus ea.
A simţit cum inima lui se opreşte vreme de o bătaie.
— Nu spune asta. Ştiu că nu e bine. A strâns-o şi mai tare. Nu te speria, Emma, a şoptit el. Nu renunţa la noi pentru că eşti speriată.
— Sunt speriată. Nu pentru mine, pentru tine. Tot ce-ai făcut tu, ca să ţii copiii împreună, toate secretele, toată prefăcătoria... Situaţia nu s-a schimbat, Julian. Dacă din cauza mea suferă unul dintre voi...
El a sărutat-o, oprindu-i valul de cuvinte. În ciuda situaţiei, ea a simţit sărutul în tot corpul.
— Am tot citit cărţi de drept, a spus el, îndepărtându-se de ea. Toate articolele despre parabatai. Le-am citit de un milion de ori. Nu a existat niciun caz de parabatai îndrăgostiţi care să fie iertaţi. Numai poveşti de groază. Şi eu

nu pot să-mi pierd familia. Ai dreptate. Asta m-ar omorî. Dar poveştile de groază se referă la cei care au fost prinşi. Julian a respirat adânc, cu ochii în ochii ei. Dacă suntem prudenţi, n-o să fim prinşi.

Ea se întreba ce se întâmplase noaptea trecută cu Julian, dacă nu cumva depăşise un prag, un prag care îi arăta că responsabilităţile care îl împovărau nu sunt de neînvins. Nu îi stătea deloc în fire să încalce regulile şi, cu toate că şi ea voia acelaşi lucru, se simţea descurajată.

— Trebuie să stabilim nişte reguli, a spus el. Reguli stricte. Când putem să ne vedem. Trebuie să avem grijă. Mai mult decât am avut până acum. Gata cu plaja, gata cu atelierul. Trebuie să fim absolut siguri că suntem într-un loc în care nu poate să ne găsească nimeni.

Ea a dat din cap.

— Nici nu trebuie să mai vorbim despre asta, a adăugat ea. Nu în Institut. Unde ar putea să ne audă cineva.

Julian a încuviinţat din cap. Pupilele lui erau uşor dilatate, iar ochii aveau culoarea furtunii gata să se abată asupra oceanului.

— Ai dreptate. Nu putem vorbi aici. Mă duc să fac ceva de mâncare pentru copii, ca să nu mă mai caute. Apoi ne întâlnim pe plajă, bine? Ştii tu unde.

Unde te-am scos din apă. Acolo unde a început totul.

— OK, a spus ea după un moment de ezitare. Pleacă tu primul, şi ne vedem acolo. Dar tot vreau să-ţi spun ceva.

— Cel mai important lucru e să rămânem împreună, Emma. Asta contează…

Ea s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat. Un sărut lung, lent, ameţitor, care l-a făcut să geamă.

Când Emma s-a îndepărtat de el, a privit-o cu ochii mari.

— Cum se descurcă oamenii cu sentimentele astea? Părea sincer uimit. Cum de nu sunt tot timpul unul peste altul atunci când sunt, ştii tu, îndrăgostiţi?

Emma a înghiţit în sec, fiindcă pe neaşteptate îi venise să plângă.

Îndrăgostiţi. El nu mai spusese asta niciodată.

Te iubesc, Julian Blackthorn, a spus ea în gând, uitându-se la el, în camera ei, aşa cum mai fusese de mii de ori până acum, numai că acum era cu totul altfel. Cum poate să fie ceva atât de sigur şi de familiar, şi în acelaşi timp atât de înfricoşător şi nou şi atotcuprinzător?

Pe uşa din spatele lui, vedea liniuţele aproape şterse, făcute cu creionul, când îşi măsuraseră ei odinioară înălţimea. Nu mai făcuseră asta după ce Julian se înălţase mult faţă de ea, iar ultimul semn era acum mult mai jos de umărul lui.

— Ne vedem pe plajă, a şoptit ea.

El a ezitat o clipă, apoi a dat din cap şi a ieşit din cameră. Se uita după el cu o senzaţie ciudată în piept, ca o presimţire rea – oare cum va reacţiona când îi va povesti ce a spus Malcolm? Chiar dacă va considera că e minciună, cum ai putea să faci planuri pentru o viaţă în care să te ascunzi şi să te strecori tot timpul, şi să pretinzi că e ceva frumos? Până acum nu prea înţelesese rostul petrecerilor de logodnă (deşi se bucura pentru Isabelle şi Simon), dar acum pricepea: când iubeşti pe cineva, vrei să afle toată lumea, şi ei doi exact asta nu puteau face.

Măcar putea să-i spună că-l iubeşte. Că-l va iubi mereu. Că nimeni n-o să-i ia locul.

Gândurile i-au fost întrerupte de un ţârâit zgomotos. Telefonul. S-a dus la birou să-l ia şi şi-a trecut degetul pe ecran să-l deschidă.

Era un mesaj acolo, cu litere mari, roşii.

URGENŢĂ

TE ROG VINO
TE ROG
KIT ROOK

— Cristina?

Cristina s-a desfăcut încet din poziţia ei ghemuită. O dureau şi picioarele, şi spatele; adormise pe fotoliul de lângă pat. Putea să se fi culcat pe jos, dar ar fi fost mai dificil să se uite din când în când şi la Diego.

Rana lui de la umăr fusese mult mai gravă decât crezuse ea: o tăietură adâncă, având băşici roşii în jur, făcute de magia neagră, din cauza căreia runele de vindecare n-aveau efect aproape deloc. Îi tăiase jacheta groasă şi plină de sânge cu cuţitul, la fel şi tricoul, ud de sânge şi transpiraţie.

Adusese prosoape şi le pusese pe pat, apoi îi ştersese sângele de pe faţă şi de pe gât cu un prosop umed. Îi făcuse rune pentru alinarea durerii, rune de vindecare peste rune de vindecare. Cu toate acestea, el se răsucise toată noapte în pat, cu părul negru încurcându-se pe perne.

De când plecase din Mexic, niciodată nu-şi amintise atât de clar şi de dureros ce însemnaseră ei unul pentru altul înainte. Cât de mult îl iubise. Inima ei se făcuse bucăţele când îl auzise strigându-şi fratele, implorându-l să-l ajute. Jaime, Jaime, ayudame. Ajută-mă. Apoi o strigase pe ea, şi asta fusese şi mai rău. Cristina, no me dejes. Regresa.

Cristina: „nu mă lăsa. Întoarcere.

Sunt aici, îi spusese ea. Estoy aqm, dar el nu se trezise, ci ţinea cearşaful cu degetele încleştate, apoi căzuse într-un somn agitat.

Nu-şi mai amintea când adormise şi ea. Auzise voci jos, apoi paşi pe hol. Emma băgase capul să vadă ce face, o îmbrăţişase şi plecase să se culce după ce ea îi spusese că e totul în regulă.

Dar acum soarele strălucea în cameră şi Diego se uita la ea cu ochii limpeziţi de durere şi de febră.

— Estâs hieri? A şoptit ea, cu gâtul uscat.

El s-a ridicat în fund şi cearşaful a alunecat de pe el. Ca să-şi dea ea seama brusc că el nu are tricou, s-a gândit Cristina. A încercat să se concentreze pe rana din piept, acolo unde îl lovise magia lui Malcolm. Era deasupra inimii, acolo unde se făcea de obicei runa mariajului; avea o nuanţă de violet mult mai intensă decât o vânătaie obişnuită. Era aproape ca ochii lui Malcolm.

— Da, mă simt bine, a răspuns el, parcă surprins. Mă simt bine. Ai fost aici... S-a uitat în jos şi pentru o clipă a semănat foarte bine cu băieţelul pe care îl ştia Cristina, care suporta în tăcere toate tâmpeniile făcute de Jaime, toate prostiile şi strâmbăturile lui. Am visat că ai stat cu mine, a spus.

— Chiar am stat cu tine.

A rezistat tentaţiei de a se apleca spre el pentru a-i aranja părul.

— Şi totul e în regulă? A întrebat el. Nu-mi amintesc prea multe lucruri după ce ne-am întors.

Ea a dat din cap.

— A mers surprinzător de bine.

— Asta e camera ta? A întrebat Diego, uitându-se în jur.

Ochii i-au strălucit când a văzut ceva în spatele ei şi a zâmbit.

— Îmi amintesc de asta.

Cristina s-a întors să vadă la ce se uită. Pe un raft de lângă pat era un arbol de vida, un copac al vieţii – un vas delicat de ceramică, împodobit cu flori, luni, sori, lei, sirene şi săgeţi. Jos era înfăţişat îngerul Gabriel, rezemat de un copac, cu scutul pe genunchi. Era unul dintre puţinele suvenire pe care le

luase cu ea când plecase.

— Tu l-ai făcut, a spus ea. Mi l-ai dat de ziua mea. Când am împlinit treisprezece ani.

El s-a aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchi.

— Nu ţi-e dor de casă, Cristina? Măcar un pic?

— Evident că mi-e dor, a răspuns ea.

Spatele lui era drept şi neted. Ea şi-a amintit cum îşi înfigea unghiile în omoplaţii lui când se sărutau.

— Mi-e dor de familia mea. Mi-e dor chiar şi de traficul din D.F. – nu că aici ar fi mult mai bun. Mi-e dor de mâncare, nu-ţi vine să crezi ce numesc ei mâncare mexicană aici. Mi-e dor să mâncăm jicaletas în parc, împreună.

Şi-a amintit de mâinile ei murdare de limetă şi pudră de chili, de gustul puţin acru, puţin iute.

— Mie mi-e dor de tine, a spus el. În fiecare zi mi-e dor de tine.

— Diego...

S-a dat jos din fotoliu, s-a aşezat pe pat şi i-a luat mâna dreaptă în mâinile ei. Era mare şi caldă; simţea în palmă atingerea inelului de familie – amândoi purtau inelul familiei Rosales, dar al ei avea pe interior blazonul familiei Mendoza, iar al lui avea blazonul familiei Rocio.

— Mi-ai salvat viaţa, a spus ea. Îmi pare rău c-am fost aşa neiertătoare. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să te cunosc mai bine.

— Cristina...

El i-a atins părul şi obrazul cu cealaltă mână. Atingerea degetelor lui era foarte uşoară. S-a aplecat spre ea încet, dându-i timp să se retragă. Nu s-a retras. Când buzele lui i-au atins gura, a ridicat capul spre el, pentru sărut; avea ciudatul sentiment că se îndreaptă în acelaşi timp spre viitor şi spre trecut.

Pe aici pe undeva, şi-a spus Mark. Undeva, în casă. Julian îi spusese că băgase în nişte cutii toate lucrurile din camera lui şi cutiile le pusese într-o magazie, undeva în aripa de est a casei. Era timpul să-şi recapete lucrurile şi să facă din camera lui un loc în care să se vadă că locuieşte cineva. Iar asta însemna că trebuie să găsească magazia.

Pentru asta, nu trebuia decât să-l întrebe pe Julian, numai că nu reuşise să dea de el. Probabil era ascuns pe undeva, cu hârţoagele Institutului. Lui Mark i se părea tare ciudat că lucrurile vor fi la fel ca înainte, adică Julian va conduce în continuare Institutul, iar Conclavul nu va şti nimic despre asta.

Nu se poate să nu existe vreo modalitate prin care să poată prelua ceva din povara de pe umerii fratelui său. Cu siguranţă că acum, când el şi Emma aflaseră adevărul, avea să fie mai uşor pentru Jules. Poate era timpul să afle şi cei mici. Mark şi-a jurat în gând că va fi alături de fratele lui când va face asta. Era mai simplu să trăieşti în adevăr decât în minciună, aşa spunea Kieran.

Mark a avut o tresărire când şi-a amintit de Kieran; a deschis o uşă. O sală de muzică. În mod clar, nu era prea des folosită – un pian plin de praf, o mulţime de instrumente cu coarde agăţate de pereţi, cutia unei viori. Măcar cutia viorii părea curată. Tatăl Emmei cânta la vioară, şi-a amintit Mark. Faptul că spiritele naturii erau obsedate de oamenii care ştiau să cânte îl făcuse pe Mark să stea departe de muzică.

— Mark?

A tresărit şi s-a întors. În spatele lui era Ty, îmbrăcat în negru, cu blugi şi hanorac, dar cu picioarele goale. Culorile întunecate îl făceau să pară şi mai subţire.

— Bună, Tiberius!

Lui Mark îi plăcea versiunea mai lungă a numelui fratelui său. Avea impresia că se potrivea mai mult cu solemnitatea lui.

— Cauţi ceva?

— Pe tine te căutam, a spus Ty, în stilul său direct. Te-am căutat şi aseară, dar nu te-am găsit, şi pe urmă am adormit.

— M-am dus să-mi iau rămas-bun de la Kieran, i-a explicat Mark.

— Rămas-bun? Ty şi-a îndreptat umerii. Asta înseamnă că rămâi cu noi definitiv?

Mark nu şi-a putut stăpâni un zâmbet.

— Da. Rămân aici.

Ty a respirat adânc; părea pe jumătate uşurare, pe jumătate nelinişte.

— Bine, a spus el. Asta e bine.

— Şi eu cred la fel.

— Este, a spus Ty, de parcă Mark nu ar fi înţeles, pentru că aşa vei putea să-i iei locul lui Julian.

— Să-i iau locul?

Mark se uita la el, uimit.

— Practic, nu Julian e cel mai mare, a spus Ty. Şi chiar dacă nu te-ar pune niciodată la conducerea Institutului, oficial, pentru că eşti pe jumătate elf, tot ai putea să faci ce face Julian. Să ai grijă de noi, să ne spui ce să facem. Nu trebuie să facă el asta. Ai putea s-o faci tu.

Mark s-a rezemat de uşă. Ty avea o expresie absolut deschisă, şi în ochii lui de un cenuşiu pal era multă speranţă, iar Mark s-a simţit aşa de panicat, încât parcă i se făcea rău.

— I-ai vorbit despre asta şi lui Julian? L-a întrebat el. I-ai spus că ai de gând să-mi ceri asta?

Ty, care nu a sesizat nota oarecum furioasă din vocea lui Mark, şi-a încruntat sprâncenele delicate.

— Cred că i-am zis ceva.

— Ty, a spus Mark. Nu poţi să aranjezi aşa vieţile oamenilor. Ce te face să crezi c-ar fi o idee bună?

Ty a început să se uite prin cameră, oriunde, numai la Mark nu.

— Nu am vrut să te supăr. Am crezut că te-ai simţit bine în noaptea aia, la bucătărie, când Julian te-a lăsat să te ocupi de noi...

— M-am simţit bine. Toţi ne-am simţit bine. Dar am ars şi aragazul şi l-am acoperit cu zahăr pe frăţiorul tău. Nu aşa ar trebui să fie mereu. Nu aşa trebuie... Mark s-a întrerupt, rezemat de perete; tremura. Ce Dumnezeu te-a putut face să te gândeşti că aş putea să am grijă de Tavvy? Sau de Dru? Tu şi Livvy sunteţi mai mari, dar asta nu înseamnă că nu aveţi nevoie de un părinte. Julian e părintele vostru.

— Julian e fratele meu, l-a contrazis Ty, şi în vocea lui se simţea încordarea. Şi tu la fel. Eşti ca mine. Suntem la fel.

— Nu, a spus Mark, aspru. Nu suntem la fel. Eu sunt o catastrofă, Ty. Abia dacă ştiu cum să trăiesc în lumea asta. Tu eşti capabil. Eu, nu. Tu eşti o persoană completă – ai fost crescut de cineva care te-a iubit, care te-a iubit mai mult decât pe el însuşi, şi nu că ar trebui să fii recunoscător pentru asta, aşa fac toţi părinţii, dar eu am de zile n-am avut asta. Pentru numele îngerului, abia dacă sunt în stare să am grijă de mine. În niciun caz n-aş putea să am grijă de voi.

Buzele lui Ty se albiseră. S-a dat un pas înapoi, după care a luat-o la fugă pe hol.

Dumnezeule, şi-a spus Mark. Ce dezastru. Dezastru total Deja începuse să

intre în panică. Ce îi spusese lui Ty? Oare îl făcuse să se simtă o povară? Oare îşi stricase relaţia cu fratele lui în mod ireparabil?

Era un laş, s-a gândit el, ferindu-se de responsabilitatea pe care Julian o avusese atâţia ani, intrând în panică gândindu-se ce s-ar putea întâmpla cu familia dacă ar fi fost pe mâinile lui.

Simţea o nevoie disperată să stea de vorbă cu cineva. Nu cu Julian; asta ar însemna o altă povară pe umerii lui. Iar Emma nu putea să păstreze un secret faţă de Julian. Livvy l-ar omorî; ceilalţi erau prea mici...

Cristina. Cristina îi dădea mereu sfaturi bune; zâmbetul dulce al Cristinei îl calma mereu. A pornit în grabă spre camera ei.

Ar fi trebuit să bată la uşă, desigur. Aşa face un om normal. Dar Mark, care trăise atât de mult timp într-o lume fără uşi, a pus mâna pe clanţă şi a deschis uşa fără să se gândească.

Razele soarelui luminau puternic camera. Ea stătea în pat, rezemată de perne, iar Diego, îngenuncheat în faţa ei, o săruta. Îi ţinea capul în mâini, ca pe un lucru preţios, iar părul ei negru se revărsa printre degetele lui.

Am interpretat greşit totul, s-a gândit el, am stricat totul. Sentimentele lui pentru Cristina erau ciudate, nu prea clare, dar acum, când o vedea sărutându-se cu Diego, se simţea mai îndurerat decât ar fi crezut. O parte din durerea asta era gelozie. O altă parte venea de la gândul că fusese departe de oamenii muritori aşa de mult timp, încât nu-i mai înţelegea. Poate nu-i va înţelege niciodată.

Trebuia să fi rămas cu vânătorii sălbatici. S-a lăsat să alunece pe podea şi şi-a acoperit faţa cu palmele.

Un nor de praf, lemn şi tencuială se ridica din locul în care podeaua lui Rook fusese distrusă. Acum mai apăruse şi un jet fin de sânge. Kit s-a dat jos de pe scaunul pe care era urcat şi a rămas împietrit. Faţa îi era stropită cu sânge şi în toată camera se simţea duhoarea metalică a acestuia.

Sângele tatălui meu.

Demonii se adunaseră acum în cerc şi sfâşiau ceva pe podea. Trupul tatălui său. Sunetul cărnii rupte răsuna în toată camera. Îngreţoşat, Kit a simţit că i se strânge stomacul – exact când demonul care se rostogolise pe scări s-a întors la ceilalţi, chiţăind.

Ochii lui, ca nişte bulbi lăptoşi în capul acela buretos, păreau să se uite la Kit. Demonul a înaintat spre el, iar Kit a luat un scaun din apropiere şi l-a ridicat în faţa lui ca pe un scut. Era conştient că probabil un băiat de cincisprezece ani, lipsit complet de pregătire, n-ar fi putut arunca un scaun greu de stejar ca pe o jucărie.

Dar lui Kit nu-i păsa; era înnebunit de panică şi groază. Când demonul a ajuns în faţa lui, a repezit scaunul peste el. Demonul a fost împins înapoi, dar a revenit iar. Kit s-a ferit, dar, de data asta, piciorul acela zimţat a lovit scaunul şi l-a retezat în două. Demonul s-a repezit la el cu dinţii rânjiţi, iar Kit a ridicat cele două jumătăţi de scaun, care s-au sfărâmat în mâinile lui. S-a trezit aruncat în perete.

S-a lovit puternic cu capul de zid şi a fost cuprins de ameţeală. A văzut ca prin ceaţă monstrul mantid aplecându-se deasupra lui. Fă-o mai repede, şi-a spus el în gând. Pentru numele lui Dumnezeu, omoară-mă repede!

Demonul s-a aplecat spre el cu gura căscată, arătându-şi şirurile de dinţi şi gâtlejul negru. A ridicat mâna să se ferească – se apropia mai mult, şi mai mult –, apoi creatura a părut să explodeze. Capul i-a zburat într-o parte şi corpul în altă parte. Sângele negru-verzui de demon l-a stropit pe Kit din cap până în picioare.

S-a uitat în sus, prin ceaţă, şi a văzut doi oameni aplecându-se asupra lui. Unul era fata blondă vânător de umbre de la Institut, Emma Carstairs. Mânuia o sabie aurie, pătată de limfa demonică. Lângă ea mai era o femeie, care părea cu câţiva ani mai mare. Era înaltă şi subţire, cu părul lung şi creţ. Parcă o mai văzuse undeva – în Piaţa Umbrelor? Nu era sigur.

— Tu ocupă-te de Kit, i-a spus Emma. Eu mă ocup de ceilalţi demoni.

Emma a dispărut din raza vizuală a lui Kit. N-o vedea decât pe cealaltă. Avea un chip plăcut şi blând şi se uita la el cu o afecţiune surprinzătoare.

— Eu sunt Tessa Gray, s-a prezentat ea. Ridică-te, Christopher.

Kit a clipit repede din ochi. Nimeni nu-i spusese vreodată Christopher. Nimeni în afară de tatăl lui, atunci când era furios. Gândul la Johnny l-a făcut să simtă un junghi de durere şi s-a uitat spre locul unde trupul tatălui său fusese doborât.

Spre uimirea lui, a văzut acolo două persoane. Era şi un bărbat înalt, brunet, care se lupta cu un fel de baston-sabie, alături de Emma; împreună, îi făceau pe demoni ţăndări. Limfa verde ţâşnea peste tot ca nişte gheizere.

— Tata, a îngăimat Kit, trecându-şi limba peste buzele uscate, pe care simţea gust de sânge. A fost...

— Va trebui să-l plângi mai târziu. În clipa asta eşti în mare pericol. S-ar putea să mai apară şi alţi demoni, sau alte creaturi mai rele.

El s-a uitat la ea prin ceaţă. În gură avea un gust amar.

— Eşti vânător de umbre?

— Nu, a răspuns Tessa Gray, cu o fermitate surprinzătoare. Dar tu eşti. A întins mâna spre el. Hai, acum, a spus ea. În picioare, Christopher Herondale. Te căutăm de mult.

— Spune ceva, a zis Emma. Te rog.

Dar băiatul care stătea lângă ea în maşină nu a spus nimic. Se uita pe geam, spre ocean; ajunseseră la autostrada de pe coastă şi el nu scosese niciun cuvânt.

— E în regulă, l-a liniştit Tessa, de pe bancheta din spate; vocea ei era blândă, dar aşa era vocea ei mereu. Nu eşti obligat să vorbeşti, Christopher.

— Nimeni nu-mi spune aşa, a informat-o Kit.

Emma a avut o tresărire uşoară. Kit vorbea cu o voce monotonă, uitându-se pe fereastră. Ştia că era ceva mai mic ca ea, dar asta se vedea mai mult din felul în care se purta. Era destul de înalt, iar felul în care se luptase acolo, cu demonii mantizi, fusese de-a dreptul impresionant. Avea nişte blugi pătaţi de sânge şi un tricou la fel de pătat, care odinioară fusese probabil albastru. Vârfurile părului blond erau lipicioase de sânge demonic şi sânge uman.

Emma îşi dăduse seama că sunt mari probleme încă din clipa în care ajunsese acasă la Johnny Rook. Deşi casa arăta la fel ca înainte, deşi uşa şi ferestrele erau închise şi nu se auzea niciun sunet, ea simţise că lipsea energia magică pe care o percepuse când mai fuseseră aici. Mai aruncase o privire spre mesajul din telefon şi scosese Cortana.

Când a intrat în casă, a avut impresia că acolo explodase o bombă. Era limpede că demonii mantizi intraseră de dedesubt – de multe ori demonii se deplasează pe sub pământ, ca să evite lumina zilei. Spărseseră podeaua de lemn; peste tot era limfă demonică, sânge uman şi rumeguş.

Şi demoni mantizi. Arătau mult mai grotesc în sufrageria lui Johnny Rook decât pe falezele din munţii Santa Monica. Mai insectiformi, mai monstruoşi. Picioarele zimţate sfâşiau pereţii de lemn, distrugând mobila şi cărţile.

Emma a rotit Cortana. A tăiat în două un mantid; acesta a dispărut cu un chiţăit, şi acum vedea mai bine camera. O parte din demoni erau stropiţi de

sânge roşu, uman. Stăteau în jurul trupului celui care fusese Johnny Rook, acum făcut bucăţi pe podea.

Kit. Emma s-a uitat înnebunită în jur şi l-a văzut pe băiat ghemuit pe scări. Nu era rănit. A pornit spre el – exact în clipa în care acesta a luat un scaun şi l-a repezit în capul unui mantid.

Numai antrenamentul a făcut-o pe Emma să nu se oprească în loc. Copiii oamenilor nu făceau aşa ceva. Nu ştiau cum să se apere de demoni. Nu aveau instinctul care să...

Uşa s-a dat de perete în spatele ei şi, din nou, doar antrenamentul a ajutat-o să nu se oprească, de uimire. A reuşit să descăpăţâneze un alt demon mantid, mânjind lama Cortanei cu limfă, exact când în cameră s-a năpustit Jem Carstairs, urmat de Tessa.

Se aruncaseră în luptă fără să-şi spună o vorbă, fără să-i adreseze Emmei vreun cuvânt, dar, în timp ce se luptau, ea schimbase o privire cu Jem şi îşi dăduse seama că el nu e deloc surprins că o vede aici. Arăta ceva mai matur decât era atunci în Idris – acum părea de vreo douăzeci şi şase de ani, mai degrabă bărbat decât băiat, deşi Tessa arăta exact la fel.

Avea aceeaşi expresie dulce pe care şi-o amintea Emma şi aceeaşi voce blândă. Se uitase la Kit cu dragoste şi tristeţe când se dusese la el

Şi îi întinsese mana.

Christopher Herondale.

— Dar Kit este prescurtarea de la Christopher, nu-i aşa? L-a întrebat Tessa acum, tot cu blândeţe.

Kit nu a răspuns.

— Numele tău real este Christopher Jonathan Herondale. Şi pe tatăl tău îl chema Jonathan, nu?

Jhonny.

Jonathan.

Erau o mie de vânători de umbre care se numeau Jonathan. Jonathan Vânătorul de Umbre fusese cel care întemeiase rasa nefilimilor. Era şi numele lui Jace.

Emma o auzise pe Tessa, acolo, acasă la Johnny Rook, dar parcă tot nu-i venea să creadă. Deci nu numai că era un vânător de umbre ascuns, era un Herondale. Clary şi Jace vor trebui să fie anunţaţi. Probabil că vor veni în goană.

— E un Herondale? Ca Jace?

— Jace Herondale, a murmurat Kit. Tata spunea că e unul dintre cei mai răi.

— Unul dintre cei mai răi, ce? L-a întrebat Jem.

— Vânători de umbre. Kit parcă scuipase cuvintele. Iar eu nu sunt aşa ceva. Aş şti şi eu.

— Sigur?

Vocea lui Jem era calmă.

— Cum ai şti?

— Nu e treaba voastră, a spus Kit. Ştiu eu ce faceţi. Tata mi-a spus că sunteţi în stare să răpiţi pe oricine are darul Vederii şi nu a împlinit nouăsprezece ani. Pe oricine aţi crede voi că puteţi să-l faceţi vânător de umbre. Fiindcă nu mai sunteţi aşa mulţi după Războiul întunecat.

Emma a deschis gura să protesteze indignată, dar Tessa i-a luat-o înainte.

— Tatăl tău ţi-a spus multe lucruri care nu erau adevărate, a zis ea. Nu vreau să vorbesc de rău o persoană moartă, Christopher, dar mă îndoiesc că îţi spun vreo noutate. Şi a avea darul Vederii e ceva. Dar e cu totul altceva să te poţi apăra de demoni mantizi fără niciun fel de antrenament.

— Ai spus că l-aţi căutat? A întrebat Emma, în timp ce treceau pe lângă Topanga Canyon Motel, cu geamurile lui maronii, vizibil murdare în lumina soarelui. De ce?
— Pentru că e un Herondale, a spus Jem. Iar cei din familia Carstairs au o datorie faţă de familia Herondale.
Emma a simţit un oarecare fior. Tatăl ei îi spusese acelaşi lucru, de nenumărate ori.
— Cu mulţi ani în urmă, Tobias Herondale a fost judecat pentru dezertare, le-a explicat Jem. A fost condamnat la moarte, dar nu a putut fi găsit, aşa că în locul lui au ucis-o pe soţie. Ea era însărcinată. O magiciană, Catarina Loss, a reuşit să ia copilul şi l-a ascuns în Lumea Nouă.
— Au omorât-o pe soţia însărcinată? A făcut Kit. Ce fel de oameni sunteţi voi?
— A fost într-adevăr o porcărie, a spus Emma, fiind pentru prima oară de aceeaşi părere cu Kit. Aşadar, Kit este urmaşul lui Tobias Herondale?
Tessa a încuviinţat din cap.
— Nu există nicio scuză pentru fapta Conclavului. Aşa cum ştii, eu am fost cândva Tessa Herondale – cunoşteam povestea lui Tobias, era o legendă îngrozitoare. Dar abia acum câţiva ani am aflat de la Catarina că acel copil a supravieţuit. Jem şi cu mine am hotărât să aflăm ce s-a întâmplat cu urmaşii Herondale. Toate cercetările noastre ne-au dus spre tatăl tău, Kit.
— Numele de familie al tatălui meu era Rook, a mormăit Kit.
— Oficial, familia voastră a avut mai multe nume, a spus Tessa. Din cauza asta v-am găsit foarte greu. Presupun că tatăl tău ştia că are sânge de vânător de umbre şi se ascundea de noi. Cu siguranţă, să se dea drept un mundan cu darul Vederii a fost o idee inteligentă. Aşa a reuşit să-şi facă relaţii, să-şi păzească locuinţa şi să-şi ascundă identitatea. Să te ascundă pe tine.
Kit a spus cu voce înăbuşită:
— Mereu spunea că eu sunt cel mai mare secret al lui.
Emma a cotit pe drumul spre Institut.
— Christopher, a spus Tessa. Eu şi Jem nu suntem vânători de umbre. Noi nu ne supunem Conclavului şi nu ne-am propus să facem din tine ceva ce nu vrei să fii. Dar tatăl tău avea mulţi duşmani. Acum, că nu mai e şi nu te mai poate proteja, ei vor veni după tine. Cel mai prudent e să stai la Institut.
Kit a mormăit ceva. Nu părea nici impresionat, nici încrezător.
Era ciudat, s-a gândit Emma, când a ajuns în faţa Institutului, singurele chestii pe care Kit le avea în comun cu tatăl lui, ca aspect, erau înălţimea şi subţirimea. Când stătea în maşină, uitându-se la tricoul plin de sânge, Emma i-a văzut ochii de un albastru limpede. Părul, însă, auriu pal şi ondulat, era clar părul familiei Herondale. Şi chipul lui, osatura fină, delicateţea. Acum era prea plin de sânge, zgâriat şi amărât, dar într-o bună zi sigur va fi de o frumuseţe devastatoare.
Kit s-a uitat cu ură la Institut, la geamurile şi lemnul care străluceau în lumina după-amiezii.
— Institutele nu sunt un fel de puşcării?
Emma a pufnit.
— Sunt ca nişte case mai mari. Pot să stea aici vânători de umbre din toată lumea. Au milioane de camere. Eu stau aici.
— Nu mă interesează, a spus Kit, posac. Nu vreau să intru înăuntru.
— Ai putea să fugi, a sugerat Tessa, şi pentru prima oară Emma a simţit duritatea de sub blândeţea vocii.
Asta îi amintea că ea şi Jace sunt de acelaşi sânge.

— Dar cel mai probabil vei ajunge să fii mâncat de un demon mantid imediat după apusul soarelui.
— Nu sunt vânător de umbre, a insistat Kit, dându-se jos din maşină. Nu vă mai prefaceţi c-aş fi.
— Păi, uite, putem să facem imediat un test, a spus Jem. Numai un vânător de umbre poate deschide uşa Institutului.
— Uşa?
Kit s-a uitat la uşă. Îşi ţinea un braţ strâns pe lângă corp. Emma l-a privit mai atent. De când îl avea pe Julian parabatai, ştia foarte bine cum fac băieţii când încearcă să ascundă faptul că sunt răniţi. Poate o parte din sângele de pe el era chiar al lui.
— Kit... A început ea.
— Hai să văd dacă am înţeles, a întrerupt-o el. Dacă încerc să deschid uşa şi nu pot, mă lăsaţi să plec?
Tessa a dat din cap. Înainte ca Emma să mai poată spune ceva, Kit a urcat scările şchiopătând. Ea s-a repezit după el, cu Tessa şi Jem în spatele ei. Kit şi-a lipit umărul de uşă şi a împins-o.
Uşa s-a dat de perete şi el a căzut înăuntru, lovindu-se de Tiberius, care tocmai trecea pe acolo. Ty s-a dat în spate, împleticindu-se, şi s-a uitat uimit la băiatul de pe jos.
Kit se ridicase în genunchi, ţinându-şi braţul stâng cu mâna cealaltă. Respira greu şi se uita în jurul lui – la intrare, la podeaua de marmură, inscripţionată cu rune. La săbiile atârnate de pereţi. La desenul care îl înfăţişa pe înger cu Instrumentele Mortale.
— E imposibil! A spus el. Nu se poate.
Uimirea lui Ty părea să se mai fi atenuat.
— Eşti bine?
— Tu! S-a răstit Kit, cu ochii la el. Tu m-ai ameninţat cu cuţitul!
Ty părea stânjenit. Şi-a dat o şuviţă de păr după ureche.
— Eram în misiune. N-a fost ceva personal.
Kit a început să râdă. S-a lăsat la loc pe podea, râzând întruna. Tessa a îngenuncheat lângă el şi i-a pus mâinile pe umeri. Emma se uita la el şi, fără să vrea, îşi aducea aminte de ea, ce criză făcuse în timpul Războiului întunecat, când îşi dăduse seama că părinţii ei sunt morţi.
Kit s-a uitat în sus la ea. Avea o expresie tulburată. Expresia cuiva care îşi pune la bătaie toată voinţa ca să nu plângă.
— Un milion de camere, a spus el.
— Ce? A făcut Emma.
— Ai zis că sunt aici un milion de camere, a spus el, ridicându-se în picioare. Mă duc să găsesc una goală. Şi după aia mă încui acolo. Şi dacă încearcă cineva să intre, îl omor.
— Crezi c-o să fie bine? A întrebat Emma. Mă refer la Kit.
Stătea în faţa scărilor cu Jem, care îl luase pe Church în braţe. Motanul venise în fugă la numai câteva secunde după sosirea lui Jem şi efectiv îşi aruncase în braţele lui micul trup blănos. Acum Jem îl mângâia, scărpinându-l absent sub bărbie şi între urechi. Motanul se înmuiase tot sub mângâierile lui, ca o cârpă.
La orizont, oceanul îşi ridica şi îşi cobora apele. Tessa ieşise afară să dea un telefon. Emma îi auzea vocea în depărtare, dar nu şi cuvintele.
— Tu ai putea să-l ajuţi, a spus Jem. Şi tu ţi-ai pierdut părinţii. Ştii cum se simte.
— Dar nu cred că... Emma s-a panicat. Dacă rămâne, nu ştiu cum... Se

gândea la Julian, la unchiul Arthur, la Diana, la toate secretele lor. Tu nu poţi să mai stai? L-a întrebat ea şi s-a mirat singură de tristeţea vocii ei.
Jem i-a zâmbit pe deasupra capului lui Church. Zâmbetul acela i-a amintit de prima oară când se uitase cu adevărat la chipul lui, un zâmbet care o făcea să se gândească fără să vrea la tatăl ei. La sângele familiei Carstairs, pe care îl aveau amândoi.
— Mi-ar plăcea să mai stau, a recunoscut el. De când ne-am văzut ultima oară în Idris, mi-a fost dor de tine şi m-am gândit de multe ori la tine. Mi-ar plăcea să te mai vizitez. Să mai cânt puţin la vechea mea vioară. Dar eu şi Tessa trebuie să plecăm. Trebuie să găsim cadavrul lui Malcolm şi Cartea Neagră, pentru că o carte ca asta, chiar şi la sute de leghe în mare, poate aduce necazuri.
— Îţi aminteşti ce mi-ai spus la ceremonia pambataP Mi-ai spus că ai vrea să poţi să ai grijă de mine, dar că voi doi trebuie să căutaţi ceva. Pe Kit îl căutaţi?
Jem l-a lăsat pe Church jos şi motanul s-a îndepărtat încet, torcând, să caute un loc umbros. Când zâmbea, Jem părea aşa de tânăr, încât lui Emma îi era imposibil să se gândească la el ca la un strămoş – chiar ca la un unchi.
— Da. Îl căutam de ani de zile. Am reuşit să mai micşorăm aria de cercetare şi în final am ajuns la Piaţa Umbrelor. Dar Johnny Rook era expert în camuflaj. Jem a oftat. Aş fi vrut să nu fie aşa expert.
Şi-a trecut absent o mână prin părul negru. Avea o şuviţă argintie, de culoarea aluminiului. S-a uitat la Tessa şi Emma a văzut expresia lui când ochii lor s-au întâlnit. Iubirea care nu se ştersese nici după un secol.
Iubirea este slăbiciunea fiinţelor umane, iar îngerii o dispreţuiesc pentru asta, la fel şi Conclavul, şi din acest motiv şi pedepseşte iubirea. Ştii ce se întâmplă cu parabatai-z care se îndrăgostesc? Ştii de ce există interdicţia asta?
— Malcolm... a început ea.
Jem s-a întors la ea, cu o strălucire de compătimire în ochii lui întunecaţi.
— Am aflat totul de la Magnus. El ne-a spus că tu l-ai ucis pe Malcolm. Cred că ţi-a fost foarte greu. Îl cunoşteai. Nu e ca şi cum ai ucide demoni.
— Îl cunoşteam, a spus Emma. Cel puţin, aşa credeam.
— Şi noi îl cunoşteam. Tessa a suferit foarte mult când a auzit că Malcolm era convins că noi toţi l-am minţit.
— Că i-am ascuns faptul că Annabel nu era la Surorile de Fier şi că în realitate fusese ucisă de familia ei. Noi am crezut povestea asta, dar el a murit crezând că noi ştiam adevărul. Cât de trădat s-o fi simţit.
— E ciudat să mă gândesc că a fost prieten cu tine. Deşi a fost prieten şi cu noi, presupun.
— Oamenii sunt fiinţe complexe. La fel şi magicienii. N-aş avea nicio ezitare să spun că Malcolm a făcut multe lucruri bune în viaţa lui, înainte de a face aceste rele. Este una dintre cele mai importante lecţii ale maturităţii, să afli că un om poate face şi bine, şi rău.
— Povestea lui... cea referitoare la Annabel... ce lucruri groaznice li s-au întâmplat, numai pentru că se iubeau. Malcolm mi-a spus ceva... şi mă întrebam dacă e adevărat. Mi s-a părut foarte ciudat.
Jem era nedumerit.
— Ce ţi-a spus?
— Mi-a spus că iubirea e dispreţuită de Conclav pentru că e un sentiment uman. Că de-asta au făcut Legile acelea, care interzic iubirea unui vânător de umbre cu un repudiat sau cu parabatai-ul său... Şi Legile astea nu prea au sens...

Emma se uita la Jem cu coada ochiului. Oare era prea evident?

— Conclavul poate fi groaznic de dur, a încuviinţat el. Refractar şi crud. Dar anumite lucruri îşi găsesc explicaţia în istorie. De pildă, Legea parabatailor.

Emma a simţit că temperatura corpului ei scade brusc cu câteva grade.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi dezvălui asta, a rostit Jem, uitându-se spre ocean cu o expresie atât de sumbră, încât Emma a simţit că îi îngheaţă inima. E un secret – e un secret chiar şi pentru parabatai –, doar câţiva îl ştiu: Fraţii Tăcuţi, Consulul... Am depus un jurământ.

— Dar acum nu mai eşti vânător de umbre, a spus Emma. Nu mai eşti legat prin jurământ. Când a văzut că el nu spune nimic, a insistat: A... Îmi eşti dator, nu uita. Pentru că nu ai stat cu mine.

El a zâmbit cu un colţ al gurii.

— Nu te laşi, Emma Carstairs.

A respirat adânc. Emma auzea în depărtare vocea Tessei. Rostea numele lui Jace.

— Ritualul parabatai, a început Jem, a fost creat astfel încât doi vânători de umbre să fie mai puternici uniţi decât individual. A fost dintotdeauna cea mai puternică armă. Nu toţi au parabatai; dar existenţa acestora îi face pe nefilimi ceea ce sunt. Fără ei, ar fi infinit mai slabi, într-un fel pe care nu am voie să ţi-l explic. La modul ideal, ceremonia sporeşte puterile fiecărui parabatai în parte – runele pe care şi le fac unul altuia sunt mai puternice –, şi cu cât e mai strânsă legătura personală dintre ei, cu atât e mai mare puterea.

Emma şi-a adus aminte de runele pe care i le făcuse lui Julian după ce fusese atins de săgeata otrăvită. Cum străluceau. De runa Rezistenţei, pe care i-o desenase el. Ce efect avusese, ca nicio rună de până atunci.

— După ce acest ritual se folosise deja de generaţii bune, a spus Jem, vorbind mai încet, s-a descoperit că, dacă legătura era prea strânsă, dacă devenea o iubire romantică, atunci puterea celor doi se modifica faţă de cea generată de vrajă. Dacă iubirea nu era împărtăşită, chiar dacă era un sentiment puternic, nu se schimba nimic – dar o iubire reală, romantică, împărtăşită? Avea un preţ teribil.

— Îşi pierdeau puterile? A încercat Emma să ghicească. Ca vânători de umbre?

— Puterea lor creştea, a corectat-o Jem. Runele făcute de ei nu semănau cu nicio altă rună. Puteau să mânuiască magia la fel ca magicienii. Dar nefilimii nu sunt făcuţi să fie magicieni. În cele din urmă, puterea aceea îi făcea să-şi piardă minţile, iar unii ajungeau nişte monştri, îşi distrugeau propriile familii, pe cei la care ţineau. Semănau moarte în jurul lor până când, în final, mureau şi ei.

Emma avea impresia că se sufocă.

— Şi de ce nu ne spun asta? De ce nu-i avertizează pe nefilimi, ca să ştie?

— Este vorba despre putere, Emma, a spus Jem. Unii poate ar evita în mod înţelept să se apropie prea mult, dar mulţi alţii s-ar grăbi să profite de acest avantaj, în scopuri rele. Puterea îi atrage întotdeauna pe cei lacomi şi pe cei slabi.

— Eu nu mi-aş dori putere, a precizat Emma. Nu genul ăsta de putere.

— Trebuie avută în vedere natura umană, a spus Jem şi i-a zâmbit Tessei, care terminase de vorbit şi acum venea spre ei. Interdicţia de a fi îndrăgostit nu ucide iubirea. O face mai puternică. – Despre ce vorbiţi voi aici?

Tessa le-a zâmbit de la poalele scărilor.

— Despre iubire, a răspuns Jem. Despre cum să-i pui capăt, presupun.

— O, dacă ai putea să-i pui capăt doar pentru că aşa vrei, viaţa ar fi cu totul altfel! A râs Tessa. E mai simplu să pui capăt iubirii cuiva pentru tine decât să pui capăt propriei tale iubiri. Să-l convingi că nu-l iubeşti sau că eşti o persoană care nu merită să fie respectată – sau, ideal, ambele.

Ochii ei erau mari şi cenuşii şi tineri; era greu de crezut că are mai mult de nouăsprezece ani.

— Dar să-ţi schimbi sentimentele, e aproape imposibil, a adăugat ea.

Aerul s-a umplut de particule strălucitoare. Brusc şi-a făcut apariţia un Portal, strălucind ca o uşă fantomatică, deasupra pământului. S-a deschis şi Emma a avut impresia că se uită pe gaura cheii: de partea cealaltă a uşii era Magnus Bane, alături de Alec Lightwood – înalt, cu părul negru, ţinând în braţe un copilaş cu pielea bleumarin şi tricou alb. Alec era şleampăt şi fericit; şi, uitându-se la el cum îl ţine pe Max, Emma îşi amintea de Julian când îl ţinea în braţe pe Tavvy.

Alec a ridicat mâna s-o salute pe Emma, dar s-a oprit brusc, a întors capul şi a spus ceva care părea să fie „Raphael”. Ciudat, s-a gândit Emma. Alec i l-a dat pe Max lui Magnus şi apoi a dispărut în întuneric.

— Tessa Gray! A strigat Magnus, aplecându-se din Portal ca peste balustrada unui balcon.

Max a gângurit şi a început să se agite.

— Jem Carstairs! E timpul să plecăm!

Cineva venea dinspre plajă. Emma nu-i vedea decât silueta. Dar ştia că e Julian. Julian, care se întorcea de pe plaja unde o aşteptase pe ea. Nu avea cum să nu-şi dea seama că e Julian.

Cu o curtoazie care venea din vremurile trecute, Jem s-a înclinat elegant în faţa Emmei.

— Dacă ai nevoie de mine, spune-i lui Church, a zis el, îndreptându-se. După cum ai văzut, el mă găseşte întotdeauna. O să aibă grijă să vin eu la tine.

Apoi s-a întors şi a pornit spre Portal. Tessa l-a luat de mână şi i-a zâmbit, şi o clipă mai târziu au trecut amândoi prin uşa strălucitoare. Au dispărut într-un fulger palid de lumină şi Emma a clipit des din ochi, uitându-se în jos, unde stătea Julian, cu ochii la ea.

— Emma?

Julian s-a repezit pe scări şi a întins mâinile spre ea.

— Emma, ce s-a întâmplat? Te-am aşteptat pe plajă...

Ea s-a ferit de atingerea lui. Pe chipul lui a trecut o umbră de durere, apoi s-a uitat în jur, dându-şi seama, parcă, unde se află, şi a dat din cap.

— Vino cu mine, i-a spus el încet.

Emma l-a urmat, puţin ameţită; au înconjurat Institutul şi s-au dus în parcare. El a ocolit statuile şi mica grădină, cu Emma după el, până când au ajuns într-un loc de unde nu ar fi putut să fie văzuţi din Institut, ascunşi de tufişuri şi cactuşi.

El s-a întors cu faţa la ea. Emma vedea bine îngrijorarea din ochii lui. I-a prins obrajii în palme, iar ea a simţit cum i se zbate inima în piept.

— Poţi să-mi spui acum. De ce n-ai venit?

Cu o voce tristă, Emma i-a povestit despre mesajul îngrozit trimis de Kit, despre cum s-a repezit imediat la maşină. Cum n-a mai vrut să mai ia pe cineva la Rook, după toate câte se întâmplaseră la Institut în ziua precedentă. Cum i s-a părut că Rook e responsabilitatea ei. Cum a încercat să-l sune pe Julian, ca să-i spună unde se duce, dar el nu a răspuns la telefon. Cum umpluseră demonii mantizi casa lui Rook, cum apăruseră Jem şi Tessa şi care era adevărul despre Kit. I-a spus tot, mai puţin ce-i spusese Jem despre

parabatai.
— Mă bucur că eşti bine, a spus el după ce a terminat. I-a mângâiat uşor obrazul. Deşi cred că, dacă ai fi fost rănită, aş fi ştiut.
Emma nu a întins mâinile să-l atingă. Le ţinea pe lângă corp, încleştate în pumn. Făcuse multe lucruri dificile în viaţa ei, s-a gândit ea. Toţi anii ăia de antrenament. Supravieţuirea după moartea părinţilor ei. Uciderea lui Malcolm.
Dar expresia aceea a lui Julian – deschisă, încrezătoare – i-a spus că ăsta avea să fie cel mai dificil lucru.
I-a luat mâna în mâinile ei. Şi-a trecut încet degetele printre degetele lui. Şi mai încet, i-a luat mâna de pe faţa ei, încercând să acopere vocea aceea din capul ei, care spunea Este ultima oară câni el te mai atinge aşa, ultima oară.
Încă se ţineau de mână, dar ale ei zăceau moi, lipsite de viaţă. Julian era nedumerit.
— Emma?
— Nu putem face asta, a spus ea, cu o voce plată şi goală. Asta am vrut să-ţi spun mai devreme. Nu putem fi împreună. Nu aşa.
El şi-a retras mâinile.
— Nu înţeleg. Ce încerci să-mi spui?
Spun că e prea târziu, ar fi vrut ea să-i spună. Spun că runa de Rezistenţă pe care mi-ai făcut-o mi-a salvat viaţa câni Malcolm m-a atacat. Şi, oricât de recunoscătoare aş fi, asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Spun că deja începem să devenim ceea ce m-a avertizat Jem. Spun că nu se pune problema opririi ceasului, se pune problema să-l dăm înapoi.
Iar ca să facem asta, trebuie să-l spargem.
— Fără sărutări, fără atingeri, fără iubiri, fără întâlniri. E destul de clar pentru tine?
Julian nu arăta ca cineva care primise o lovitură. Era un luptător. Putea să suporte orice lovitură şi apoi să fie gata să lovească de două ori mai puternic.
Era mult mai rău decât atât.
Emma şi-ar fi dorit cu disperare să-şi retragă cuvintele, dar cuvintele lui Jem îi răsunau şi acum în urechi.
Interdicţia de a fi îndrăgostit nu ucide iubirea. O face mai puternică.
— Nu vreau să am genul acesta de relaţie, a spus ea. Să mă ascund, să mint, să mă strecor. Nu-ţi dai seama? Asta ar otrăvi tot ce avem. Ar ucide toate părţile bune ale relaţiei noastre de parabatai şi am ajunge să nu mai fim nici măcar prieteni.
— Nu e obligatoriu să se întâmple aşa. Julian părea îndurerat, dar hotărât. Nu trebuie să ne ascundem prea mult timp – numai până când cei mici vor creşte suficient ca să nu mai aibă nevoie de mine...
— Tavvy va mai avea nevoie de tine încă opt ani, a subliniat Emma, cât de rece a putut. Nu putem să ne furişăm atâta timp.
— Am putea să amânăm... să aşteptăm...
— N-am de gând să aştept.
Îi simţea privirea asupra ei, simţea greutatea durerii lui. Se bucura că o simte. Merita s-o simtă.
— Nu te cred.
— De ce aş spune asta dacă nu ar fi adevărat? Nu se poate spune că mă pune într-o lumină prea grozavă, Jules.
— Jules? A repetat el şi parcă s-a înecat cu acel cuvânt. Iar îmi spui aşa? Ca atunci când eram mici? Nu mai suntem copii, Emma!
— Sigur că nu. Dar suntem tineri. Facem greşeli. Chestia asta dintre noi a

fost o greşeală. Riscurile sunt prea mari.
Cuvintele îi amăreau gura.
— Legea...
— Nu e nimic mai important ca iubirea, a întrerupt-o Julian cu o voce ciudată, îndepărtată, de parcă şi-ar fi amintit cuvintele cuiva. Şi nicio Lege nu e mai presus de iubire.
— E uşor de spus. Numai că dacă am vrea să ne asumăm un astfel de risc, ar trebui s-o facem pentru o iubire adevărată, care să dureze toată viaţa. Şi eu ţin la tine, Jules, sigur că ţin. Ba chiar te iubesc. Te-am iubit de când mă ştiu.
Măcar partea asta era adevărată.
— Dar nu te iubesc suficient. Nu e de ajuns.
E mai simplu să pui capăt iubirii cuiva pentru tine decât să pui capăt propriei tale iubiri. Să-l convingi că nu-l iubeşti sau că eşti o persoană care nu merită să fie respectată.
Julian respira cu greutate. Dar ochii lui priveau insistent în ochii ei.
— Te cunosc, i-a zis el. Te cunosc, Emma, şi ştiu că minţi. Încerci să mă conving să fac ce trebuie. Încerci să mă îndepărtezi de tine ca să mă protejezi.
Nu, i-a răspuns ea în gând, disperată. Nu-mi acorda prezumţia de nevinovăţie, Julian. Trebuie să te conving. Trebuie.
— Nu, te rog, a spus ea. Ai avut dreptate... eu cu tine n-am avea niciun sens... eu cu Mark ar avea sens...
Durerea a înflorit pe faţa lui ca o rană. Mark, s-a gândit ea. Numele lui Mark era precum săgeata de elf pe care acesta o purta la gât, putând să străpungă armura lui Julian.
Aproape, s-a gândit ea. Sunt aproape. E gata să mă creadă.
Dar Julian era expert în minciuni. Iar un expert în minciuni îşi dă seama când e minţit de cineva.
— Încerci să-i protejezi şi pe copii, a remarcat el. Nu înţelegi, Emma? Îmi dau bine seama ce vrei să faci şi te iubesc pentru asta. Te iubesc.
— O, Jules, a oftat ea, disperată. Tu nu vezi? Faci planuri cum să fim împreună, cum să fugim, şi eu abia m-am întors de la Rook. L-am văzut pe Kit, am văzut ce-nseamnă să stai ascuns, ce preţ ar trebui să plătim pentru asta, nu numai pentru noi, dar dacă într-o bună zi am avea şi copii? Şi va trebui să renunţăm la ceea ce suntem. Va trebui să nu mai fiu vânător de umbre. Iar asta m-ar ucide, Jules. Pur şi simplu m-ar distruge.
— Atunci va trebui să găsim o altă soluţie, a concluzionat el.
Vocea îi era aspră ca şmirghelul.
— O modalitate în care să rămânem vânători de umbre. Vom găsi împreună o soluţie.
— Nu vom găsi, a şoptit ea.
Dar ochii lui erau mari şi o implorau să se răzgândească, să-şi schimbe vorbele, să pună la loc ce a stricat.
— Emma, a spus el şi a prins-o de mână. Eu nu voi renunţa niciodată la tine, niciodată.
Era o ironie ciudată, s-a gândit ea, o ironie groaznică, pentru că îl iubea aşa de mult şi îl cunoştea aşa de bine, încât ştia perfect ce trebuie să facă pentru a distruge cu o singură lovitură toate sentimentele lui.
Şi-a retras mâna şi a pornit spre Institut.
— Ba da, a spus ea. Vei renunţa.
Emma nu ştia de cât timp stătea pe pat. Casa era plină de zgomote – când a intrat prima oară, l-a auzit pe Arthur strigând ceva, apoi s-a făcut linişte. Lui Kit i se dăduse una dintre camerele libere, aşa cum ceruse el, iar Ty stătea în

faţa acelei camere, citind o carte. Ea l-a întrebat ce face – îl păzeşte pe Kit? Păzeşte Institutul de Kit? Dar el s-a mulţumit să ridice din umeri.

Livvy era cu Dru în sala de antrenament. Emma le auzea vocile înfundate venind de sub podea.

O voia pe Cristina. O voia pe singura persoană care ştia ce simte pentru Julian, ca să poată plânge în braţele ei, iar ea să-i spună că totul va fi bine şi că a făcut ce trebuia.

Cu toate că Emma tot n-ar fi fost prea sigură dacă ea ar fi crezut cu adevărat că a făcut ce trebuia.

Dar în inima ei ştia că aşa trebuia.

A auzit declicul mânerului de la uşă şi a închis ochii. Nu-şi putea şterge din minte chipul lui Julian atunci când a plecat de lângă el.

Jules, s-a gândit ea. Dacă n-ai fi crezut în mine, toate astea n-arfiifiost necesare.

— Emma?

Vocea lui Mark. A apărut în uşă, cu un aer foarte uman, îmbrăcat în blugi şi tricou alb.

— Am primit mesajul tău. Voiai să vorbeşti cu mine?

Emma s-a ridicat în fund şi şi-a netezit rochia cu care se îmbrăcase. Una drăguţă, cu flori galbene pe fond maroniu.

— Am nevoie de o favoare.

Sprâncenele palide ale lui Mark s-au ridicat.

— Favorurile nu sunt lucruri prea uşoare pentru un elf.

— Nu sunt uşoare nici pentru vânătorii de umbre. Emma şi-a îndreptat umerii. Ai spus că îmi eşti dator. Pentru că am avut grijă de Julian. Pentru că i-am salvat viaţa. Ai spus că ai face orice.

Mark şi-a încrucişat braţele la piept. Ea a văzut din nou runele lui negre, pe claviculă, la încheieturile mâinilor. Pielea lui era deja mai bronzată decât atunci când venise şi avea ceva mai multă musculatură, acum, că mânca. Vânătorii de umbre pun repede pe ei.

— Te rog, continuă, atunci, a îndemnat-o el. Iar dacă este o favoare care îmi stă în putere să ţi-o ofer, atunci am să ţi-o ofer.

— Dacă te întreabă Julian... A încercat să vorbească mai calm. Nu. Indiferent dacă te întreabă sau nu. Vreau să te prefaci că noi suntem împreună. Că ne iubim.

Braţele lui Mark au căzut pe lângă corp.

— Poftim?

— Ai auzit bine, a spus ea.

Ar fi vrut să poată citi pe faţa lui Mark. Dacă s-ar fi împotrivit, ştia că nu are cum să-l forţeze. N-ar avea putere să facă asta. Ca o ironie, ei îi lipsea exact lipsa de scrupule a lui Julian.

— Ştiu că sună ciudat.

— Sună foarte ciudat, a fost de acord Mark. Dacă vrei ca Julian să creadă că ai un iubit, de ce nu vorbeşti cu Cameron Ashdown?

Dacă tu şi Mark aţi fi... nu ştiu dacă mi-aş putea reveni vreodată.

— Trebuie să fii tu, a insistat ea.

— Oricine ar putea fi iubitul tău. Eşti o fată frumoasă. Nu ai nevoie de cineva care să mintă.

— Asta nu e pentru orgoliul meu! S-a răstit Emma. Şi nu vreau un iubit. Vreau minciuna.

— Vrei să-l mint pe Julian, sau pe toată lumea? A întrebat Mark.

Ţinea mâna la gât, bătând uşor pulsul de acolo. Căutând, poate, lanţul lui cu

săgeata elfilor; Emma abia acum vedea că nu-l mai are.
— Presupun că toată lumea va trebui să creadă, a spus Emma, şovăitoare. Nu putem să le cerem tuturor să-l mintă pe Julian.
— Nu, a încuviinţat Mark şi a zâmbit cu un colţ al gurii. Nu ar fi practic.
— Dacă nu vrei s-o faci, spune-mi. Sau spune-mi cum aş putea să te conving. Asta nu e pentru mine, Mark, este pentru Julian. Şi asta s-ar putea foarte bine să-i salveze viaţa. Mai mult de-atât nu pot să-ţi spun. Sunt nevoită să-ţi cer să mă crezi pe cuvânt. L-am protejat în toţi aceşti ani. Asta... asta face parte tot din protecţia lui.
Soarele era la apus. Camera se umpluse de o lumină roşiatică. Pielea şi părul lui Mark căpătaseră o nuanţă rozalie. Emma şi-a amintit de ea la doisprezece ani, când credea că Mark e frumos. Nu ajunsese să se îndrăgostească de el, dar putea să se gândească la un altfel de trecut pentru ea, unul în care Mark nu le-a fost luat. Unul în care el fusese acolo şi ea se îndrăgostise de el, şi nu de fratele lui. Unul în care ea fusese parabatai cu Julian şi se căsătorise cu fratele lui, şi toţi fuseseră legaţi pentru totdeauna, în toate felurile în care oamenii pot fi legaţi, şi atunci ar fi avut tot ce şi-ar fi putut dori.
— Vrei să-i spun lui, să le spun tuturor, că noi am început să ne iubim? A întrebat el. Nu că ne iubim deja?
Ea a roşit.
— Trebuie să pară credibil.
— Îmi ascunzi multe lucruri.
Ochii lui străluceau. Acum părea mai puţin om şi mai mult elf, s-a gândit ea, evaluând situaţia, evaluând cu grijă rolul lui în această înşelătorie.
— Presupun că vrei să afle toată lumea că noi ne-am sărutat. Sau poate şi mai mult.
Ea a dat din cap. Simţea clar că îi ard obrajii.
— Îţi jur, o să-ţi explic cât pot de mult, l-a asigurat ea, dacă eşti de acord. Şi jur că asta ar putea să-i salveze viaţa lui Julian. Nu-mi place că-ţi cer să minţi, dar...
— Dar pentru cei pe care îi iubeşti faci orice, a spus el, iar ea nu a avut niciun răspuns pentru asta.
El zâmbea acum deschis, amuzat. Emma nu era prea sigură dacă e amuzament uman sau amuzament de elf, care se stârnea din haos.
— Înţeleg de ce m-ai ales pe mine. Sunt aici, suntem aproape şi ar fi simplu pentru noi să începem o relaţie. Niciunul dintre noi nu e ataşat de altcineva. Iar tu eşti, aşa cum am spus, o fată frumoasă, şi sper că nu mă consideri hidos.
— Nu, a răspuns Emma. S-a simţit cuprinsă de uşurare şi de mii de alte emoţii. Nu hidos.
— Cred că mai am doar o întrebare, a spus Mark. Dar mai întâi...
S-a răsucit şi a închis cu mare grijă uşa.
Când s-a întors din nou cu faţa la ea, era mai mult ca oricând elf. În ochii lui era un amuzament sălbatic, o lipsă de griji care trimitea spre o lume unde nu există nicio lege omenească. Părea să aducă în cameră, odată cu el, toată sălbăticia spiritelor naturii: o magie rece şi dulce, dar cu rădăcini amare.
Furtuna te cheamă la fel cum mă cheamă pe mine, nu-i aşa?
A întins o mână spre ea, cu un gest care însemna şi chemare, şi ofertă.
— De ce să minţim? A întrebat el.

Epilog

Annabel

Ani de zile, sicriul ei fusese uscat. Acum, apa mării se strecura prin textura poroasă a pietrei şi lemnului şi, odată cu ea, şi sângele. Apa a picurat pe oasele uscate şi pe carnea secată şi i-a înmuiat giulgiul. I-a udat buzele veştejite. A adus înăuntru magia oceanului şi, odată cu ea, sângele celui care o iubise, o magie încă şi mai stranie.

În mormântul ei de lângă marea vuitoare, ochii lui Annabel s-au deschis.

Note asupra textului

„Valurile bat, corăbiile mari se scufundă, moartea aşteaptă în adânc" e un vers din Imn pentru Proserpina, de Swinburne.

„Inima ta e o armă de dimensiunea pumnului tău" este chiar o inscripţie cu grafitti, care a devenit celebră după ce a apărut pentru prima oară pe un zid din Palestina. Acum o vezi peste tot.

„Căci tot sângele vărsat pe acest pământ curge în izvoarele acelui ţinut" e un vers din balada Tam Lin.

Toate titlurile capitolelor sunt inspirate de poemul Annabel Lee.

Multe dintre locurile unde se duce Emma există cu adevărat în Los Angeles sau sunt inspirate din realitate, dar altele sunt imaginare. Canter's Deli există, dar Teatrul de la Miezul Nopţii nu. Tridentul lui Poseidon e un local inspirat de restaurantul Neptune's Net, numai că Net nu are duşuri în spate. Casa lui Malcolm şi a lui Wells au avut ca sursă de inspiraţie nişte case reale. Am crescut în L.A., aşa că, în multe privinţe, acesta este oraşul pe care eu mi-l imaginam când eram copil, plin de magie.